

John Connolly
A fekete angyal

A fekete angyal nem egy szobor.
Nem is egy legenda.
A fekete angyal ÉL.

New Yorkban nyomtalanul eltűnt egy fiatal nő. Azt hitte, senkinek sem fog hiányozni, senki sem fogja keresni. Tévedett. Charlie Parker magánnyomozó már a nyomában van, ahogy egy elvetemült gyilkos is, aki érzi a vér szagát. Azt mondják, a történelem ismétli önmagát, vajon tényleg így van? Tényleg létezik a legendás fekete angyal, a gonosz által évszázadok óta áhított préda? Ami lélegzik. Álmodik. Él. És nem csak az ember szeretné megkaparintani magának...

John Connolly többszörösen díjazott sikerszerző, aki első regényével azonnal a sikerlisták élére került, a thrillerműfaj nagyágyúi közé. Könyvei sorra bestsellerrangra emelkednek, számos országban hódítva meg a felülmúlhatatlan izgalmakra éhes

John Connolly

A fekete angyal

Fordította
Tavasz Marianna

A fordítás alapjául szolgáló mű:
John Connolly: The Black Angel

ISBN 978 963 254 271 3

Sue Fletchernek, hálával és szeretettel.

I.

Senki nem ismerheti meg az ördögi eredetét,
ha nem tudja az igazságot az úgynevezett
Ördögről és az ő angyalairól.

Origenész (Kr. e. 186-255.)

Előszó

A lázadó angyalok lehulltak, lángruhába burkolva.

És ahogy alászálltak, a semmiben hánykolódva, átkozottá lettek, ahogy csak a nemrég világtalanná váltak lehetnek, hisz a sötétség sokkal szörnyűbb azoknak, akik ismerték a fényt, úgyhogy a kegyelem hiánya sokkal élesebben hasít beléjük, mert lakoztak melegségében. Az angyalok sikoltoztak kínjukban, és lángolásuk által először bukkant fel a fény a homályban. Az alul lévők meglapultak a mélyben, és létrehozták saját világukat, ahol elidőzhetnek.

Ahogy az utolsó angyal is elbukott, felnézett az égre, és látta, hogy mindattól örökre megfosztatott. A látvány oly gyötörő volt, hogy szinte beleégett a retinájába. És a menny bezáródott felette. Még megadatott neki, hogy láthassa, amint az Úr arca eltűnik a szürke fellegek között, a látvány szépsége és a vele járó szomorúság örökre belevésődött emlékeibe. Arra ítéltetett, hogy örökre kitaszított legyen, még a saját fajtája is kitérjen előle, mert mi lehetne gyötörőbb annál, mint az, hogy akárhányszor a szemébe néznek, azt látják, hogy az Úr szelleme rezeg a pupillája sötétjében?

Ő pedig oly egyedül volt, hogy kettészakította magát, hogy legyen társa hosszú száműzetésében. Ezzel az önmagából kiszakított ikerpárjával vándorolt a még mindig formálódó Földön. Egy idő múlva csatlakozott hozzájuk egy csapat társuk, akik belefáradtak abba, hogy abban az önmaguk alkotta, kietlen, fekete birodalomban maradjanak Végül is mi a pokol, ha nem az Úr örökkévaló hiánya? Egy pokoli állapotban való létezés azt jelenti, hogy örökre megfosztattak a remény ígéretétől, a megváltástól, a szeretettől. A kitaszítottaknak a pokol nem csupán egy bizonyos hely.

Végül ezek az angyalok megelégtették, hogy úgy bolyongjanak ezen a sivár világon, hogy ne tudják vezetni dühüket és kétségbeesésüket. Találtak egy mély, sötét helyet, ahol megpihenhettek, ahol elrejtőzhetnek és várhattak. Aztán sok-sok év múlva bányákat ástak erre a helyre, fények gyúltak az alagutakban. A legnagyobb és legmélyebb vájatok egyike volt a csehországi ezüsbánya Kutná Horában. Úgy hívták, hogy Kank.

És azt mondogatták, hogy amikor leástak a bánya legmélyebb pontjáig a bányászok lámpáinak fénye megremegett, mintha csak valami szellő lengedezne ott lenn; hatalmas sóhaj hallatszott, mintha kötelékektől szabadult lelkektől származna. Aztán égett szag érződött, és a vájatok beomlottak. Por és piszok szállt fel a nyomában, végigszánguldott a bányán, mindent és mindenkit megvakítva, fullasztón. Azok, akik túléltek, a föld mélyéből jövő hangokról meséltek, és szárnycsapásokról számoltak be, amelyek a porfelhők közepette hallatszottak. A por a fő tárna felé haladt, majd kirobbant az éjszakai égboltra, és a férfiak, akik látták, vörösséget pillantottak meg a porfelhő szívében, mintha csak az egész felgyulladt volna.

És a lázadó angyalok emberalakot öltöttek, és kirajzottak, hogy egy láthatatlan birodalmat hozzanak létre titokban, mások romlottságát kihasználva. Az iker démonpár vezette őket, akik a legnagyobbak voltak mind közül, a Fekete Angyalok közül. Az első, akit Ashmaelnek hívtak, belevetette magát a csatába, és a dicsőségről szóló üres ígéretekett suttogott a nagyravágyó vezetők fölébe. A másik, akinek neve Immael volt, hadba szállt az egyház és annak vezetői ellen, akik az Ő földi helytartói voltak, azé, aki száműzte a testvérét. Tűz és erőszak fényében sütkérezett, árnyéka rávetült az égő kápolnákra és kifosztott kolostorokra. Az ikerpár mindkét tagja magán viselte az Úr jegyét, egy apró, fehér foltot a szemében, Ashmael a jobb szemében, Immael a balban.

De nagy önteltségében és dühében Immael egy pillanatra feltárta valódi, átkozott valóját. Szembeszállt egy ciszterci szerzetessel, a sedleci kolostorból érkező bizonyos Erdrickel, és roppant mennyiségű olvadt ezüst felett küzdöttek egy öntödében. Végül Immael legyőzetett, és abban a pillanatban, amikor éppen elhagyta emberi formáját, hogy a Másikká váljon, belezuhant a forró ércbe. Erdric segítségül hívta az ércet, hogy lassan szilárduljon meg így

Immael az ezüst rabja lett, tehetetlen volt, nem szabadulhatott a legtisztább börtön fogságából.

Ashmael pedig érezte a kint, megkísérelte kiszabadítani őt, de a szerzetesek jól elrejtették Immaelt azok elől, akik kiszabadíthatták volna a kötelékből. De Ashmael soha nem szűnt meg keresni a testvérét. Egy idő múlva a kutatásban csatlakoztak hozzá azok, akik hasonlatosak voltak őhöz, és olyan emberek is, akiket megszédítettek az ígéretei. Megjelölték magukat, hogy felismerjék egymást. Ez a jel egy szigony volt, egy kettős kampó, mert a régi tanítások szerint ez volt a bukott angyalok első fegyvere.

És elnevezték magukat „Hívők”-nek.

1.

A nő óvatosan lépdelt le a Greyhound távolsági buszról, jobb kezével erősen kapaszkodva a rúdba, miközben haladt lefelé. Egy megkönnyebbült sóhaj hagyta el az ajkát, amikor végre mindkét lábbal biztosan állt a földön, azzal a megkönnyebbüléssel, amit mindig érzett, ha egy egyszerű feladatot minden baj nélkül sikerült véghezvinnie. Nem volt idős – épphogy csak az ötvenes éveiben járhatott –, de sokkal öregebbnek tűnt, és úgy is érezte magát. Nagyon sok mindenben ment már keresztül életében, felhalmozott magában rengeteg szomorúságot, ami a rabló évek során egyre inkább erősödött. A haja ezüstbe fordult, és mióta nem járt rendszeresen a szalonba, hogy befestesse, hagyta, hogy hosszúra nőjön. A szeme sarkából vízszintes ráncok indultak, olyanok voltak, mint megannyi gyógyult seb, és a homlokán szintén látszottak a ráncok testvérei. Tudta, hogyan tett szert rájuk, hiszen néha, amikor belepillantott a tükörbe, vagy véletlenül elkapta a tükörképét egy kirakatüvegben, azt vette észre magán, hogy az arca megvonaglik, mintha csak fájdalomában tenné. Ilyenkor azok a ráncok egyre jobban elmélyültek, ahogy mind többször változott át az arca fájdalmassá. Mindig ugyanazok a gondolatok okozták, ugyanazok az emlékek torzították el az arckifejezését, és ugyanazok az arcok tűntek fel lelki szeme előtt: a lánya, amilyen valaha volt, és amilyen most lehet; és azé, aki a kislányát neki adta. Annak a férfinak az arca néha el volt torzulva, mint ahogy ez történt a lánya fogantatásakor is, meg máskor is, torz és gonosz volt, mint ahogy korábban mindig, még mielőtt rázárták volna a koporsótetőt, hogy legalább testi valóját eltöröljék a föld színéről.

Az asszony ráébredt arra, hogy semmi nem öregít jobban egy nőt, mint egy gyerek, akivel állandóan baj van. Az utóbbi években olyan dolgok keserítették meg az életét, amelyek a nála vagy három évtizeddel idősebbekre jellemzőek, és manapság sokkal nehezebben épült fel, mint korábban. Az apróbb dolgokra kellett figyelnie: a váratlan szegélykövekre, az elhanyagolt járdán megbújó repedésekre, arra, amikor a busz hirtelen megugrott, éppen akkor, amikor felállt a helyéről, és az olyan vízfoltokra, amelyeket elfelejtett feltörölni. Ezekről a dolgokról sokkal jobban félt, mint azokról a fiatal emberektől, akik az otthonához közeli bevásárlóközpont parkolójában gyülekeztek, akik az elesettekre lestek, olyanokra, akiket könnyű prédának tartottak. Tudta, hogy soha nem fog áldozatul esni, mivel azok sokkal jobban tartottak tőle, mint a rendőrségtől, vagy a társaiktól, mivel hallottak a férfiről, aki az asszony életének árnyékos oldalán létezett. Az asszony valahol legbelül gyűlölte, hogy ennyire félnek tőle, bár élvezte az ezzel járó biztonságot. Ez az oltalom áldozatok árán született, tudta, hogy egy lélek elvesztésével járt.

Néha imádkozott a férfiért. Míg a többiek „hallelujá”-t zúgtak a pap felé, és a mellüket verdesték, meg a fejüket csóválták, ő csendben maradt, az állát a mellére szegte, és halkán imádkozott. Régen, hosszú évekkel ezelőtt azért imádkozott az Úrhoz, hogy az unokaöccse újra az Ő tündöklő fényét keresse, fogadja el az üdvözlést, amit csak akkor kaphat meg, ha felhagy erőszakos életével. De mostanra az asszony már nem imádkozott csodáért. Amikor őrá gondolt, inkább azért könyörgött az Úrhoz, hogy amikor majd elveszett báránya a színe előtt áll az utolsó ítéletkor, legyen vele könyörületes, és bocsássa meg neki a vétkeit; hogy az Úr tüzetesen vizsgálja meg, milyen életet élt az a férfi, és találja meg benne a tisztességnek azon morzsáit, amelyek esetleg még fellelhetők, és amelyek miatt aztán az Úr eme bűnös léleknek mégiscsak menedéket nyújt.

De lehet, hogy vannak életek, amelyek helyrehozhatatlanok, és vannak oly szörnyű bűnök, amelyek megbocsáthatatlanok. A prédikátor ugyan azt mondta, hogy az Úr mindent megbocsát, de csak akkor, ha a vétkes szívből megbánja bűneit, és jó útra tér. Az asszony attól tartott, hogy ha ez így van, imái soha nem találnak meghallgatásra, és a férfi örök kárhozatra ítéltetett.

Megmutatta a jegyét annak a férfinak, aki a csomagokat szedte ki a busz csomagtartójából. A férfi eléggé goromba és barátságtalan volt vele, de úgy tűnt, mindenkivel így viselkedik. Fiatalemberek és fiatal lányok arca tekintett rá a busz ablakából, még éppen megvilágította őket a fény. Olyanok voltak, mint a vadállatok, akik tartanak ugyan a tűztől, mégis éhesen lesnek azokra, akik a melegét élvezhetik. Az asszony szorosan magához fogta a kezításkáját, megragadta a bőröndöt a fogantyúnál, és a mozgólépcső felé gurította. Figyelte a körülötte lévőket, körütekintő volt, ahogy azt az otthoniak tanácsolták neki.

Ne fogadj el segítséget! Ne beszélj senki idegennel, aki felajánlja egy hölgynek, hogy segít a csomagok cipelésében, még ha jól öltözött is, bármilyen megnyerően beszéljen is...

De senki nem ajánlotta fel a segítségét, úgyhogy belevegyült az idegen város utcai forgatagába, anélkül hogy bármi váratlan esemény történt volna. Akár Kairóban vagy Rómában is lehetett volna, a város piszkos volt, zsúfolt és kérlelhetetlen. Még korábban lefirkantotta a címet egy kis darab papírra, meg azt is, hogy hogyan talál oda, ezt telefonon keresztül magyarázta el neki egy férfi a szállodából, de alig értette a szavát. Kihallotta a férfi hangjából a türelmetlenséget, amikor megkérte, hogy ismétlje meg a címet, a szálloda nevét, de még akkor is nehezen tudta leírni, mivel a férfi érthetetlen akcentussal beszélt.

Az asszony járta az utcákat, húzta maga után a görgős táskát. Megnézte a kereszteződésekben a házszámokat, és megpróbált minél rövidebb úton eljutni a céljához. Elérkezett a hatalmas rendőrségi épülethez. Várt egy órát, amíg beszélni tudott egy rendőrrel. A rendőr előtt egy vékonyka akta hevert, de az asszony most sem tudott többet mondani neki, mint amit a telefonban már elmesélt, és a férfi is csak azt tudta megismételni, hogy megtesznek minden tőlük telhetőt. Az asszony azért kitöltött még néhány papírt, remélve, hogy talán egy általa elmondott aprócska információmorzsa elvezetheti a rendőrséget a lányához. Aztán elhagyta a rendőrsöt, és leintett egy taxit az utcán. Odaadta a szálloda címével ellátott papírdarabkát a sofőrnek a plexiüveg egy kis résén keresztül. Megkérdezte tőle, hogy mennyibe fog kerülni az út, de a férfi csak megvonta a vállát. Ázsiai volt, és nem nagyon örült a lefirkantott úti célnak.

– A forgalomtól függ. Nem tudom.

Intett egyet a lassan haladó személyautók, teherautók és buszok felé. Hangos dudaszó hallatszott mindenfelől, a sofőrök dühösen kiabáltak egymással. Mindenki türelmetlen és frusztrált volt a hatalmas épületek árnyékában, amelyek túlságosan magasak voltak, méretükben nem illettek azokhoz, akiknek ezekben és ezek között kellett élniük és dolgozniuk. Nem is értette, miért akar valaki ilyen helyen maradni.

– Talán húsz dolcsi – mondta a taxisofőr.

Az asszony remélte, hogy mégsem lesz ennyi. Húsz dollár nagyon sok pénz, és nem tudta, mennyi ideig kell majd itt maradnia. Három napra foglalta le a hotelszobát, és még három napra elegendő pénze volt, feltéve, ha olcsó ételeket eszik, és sikerül eligazodnia a földalatti útvesztőiben. Már olvasott róla, de még sohasem látta a valóságban, és fogalma sem volt arról, hogyan is működik. Csak azt tudta, hogy nem szívesen ereszkedik le a föld alá, a sötétségbe, de nem engedhette meg magának, hogy taxival járjon állandóan. A buszokkal talán jobban járna, azok – bár elég lassúnak tűnnek – legalább a föld felett maradnak.

Ő biztosan akar majd neki pénzt adni, ha megtalálja, de persze el fog utasítani minden ilyesféle ajánlatot, mint ahogy mindig is elutasította, gondosan visszaküldve a csekkeket, amelyeket arra a címre küldött, amit az asszony meghagyott neki, hogy végső esetben fel tudja vele venni a kapcsolatot. Az a pénz be van szennyezve, mint ahogy a férfi is, de most az asszonnak szüksége volt rá; nem a pénzére, hanem a tudására. Valami szörnyűség történt a lányával, ebben biztos volt, még ha nem is tudta megmagyarázni, honnan tudja.

Alice, ó, Alice, miért jöttél erre a helyre?

Az anyja is meg volt áldva vagy inkább átkozva ezzel a képességgel. Érezte, ha valaki szenved, és megérezte, ha baj várt olyasvalakire, aki közel állt a szívéhez. A halottak

beszéltek hozzá. Mindenfélét mondtak neki. Az életét betöltötte mindenféle suttogás. Ezt a képességet szerencsére ő nem örökölte, amiért hálás is volt, de néha úgy vélte, halvány nyomokban felfedezhető benne is annak a hatalmas erőnek a töredéke, ami az anyjában lakozott. Vagy lehet, hogy minden anya meg van átkozva azzal a képességgel, hogy megérzi a gyermeke nagy szenvedését, még akkor is, ha az távol van tőle. Az asszony csak azt tudta, hogy az elmúlt néhány nap során egyetlen nyugodt pillanata sem volt, hallotta, ahogy a lánya szólongatja, míg a gyorsan tovaröppenő álom végre le nem szállt rá.

Majd elmondja ezt a férfinak, ha találkoznak, és abban reménykedett, hogy az meg fogja érteni. De még ha nem is így lesz, akkor is segíteni fog, ebben biztos volt, azért, mert a lány az ő vére is volt.

Mert ha valamit ismert, hát az a vér volt.

Egy kis utcában parkoltam le, úgy tizenöt méterre a háztól, aztán a maradék távot gyalog tettem meg. Láttam Jackie Garnert, a telket határoló fal mögött kuporgott. Fekete gyapjúkalap volt rajta, fekete zakó és fekete farmernadrág. Nem viselt kesztyűt, és a hidegben minden egyes lélegzete látszott a levegőben. A zakó alatti pólóján a Sylvia nevet olvastam.

– Új barátnőd van? – érdeklődtem.

Jackie széttárta a zakó két oldalát, úgyhogy láthattam a teljes feliratot: „Tim Maine-iákus Sylvia”, ami egy helyi fiúból lett hírességre utalt, és mellette volt az illető nem túl jól eltalált karikatúrája. 2002 szeptemberében a 203 cm magas és 118 kg-os Tim Sylvia az első maine-i lett, aki részt vehetett az Ultimate Fighting ökölvívó-bajnokságon, majd azzal folytatta, hogy 2003-ban elnyerte a nehézsúlyú bajnok címét Las Vegasban, amikor egy jobb-horoggal az első menetben kiütötte az addig veretlen bajnokot, Ricco Rodriguezet.

– *Kheményen* bevitettem egyet – nyilatkozta egy újságírónak Sylvia a mérkőzés után, amitől minden egyes, jellegzetesen beszélő maine-i lakosnak csak úgy duzzadt a keble a büszkeségtől. Sajnálatos módon az ellenőrzések során kiderült, hogy Sylvia vérében anabolikus szteroidok voltak az első címvédő mérkőzés során, amit a 210 centis Gan „Óriás” McGee ellen vívott, úgyhogy önként lemondott az elnyert övről és a címről. Emlékszem, Jackie egyszer azt mondta, hogy ő látta a mérkőzést, és hogy McGee vére a farmerjára csöppent, amit el is tett, és csak különleges alkalmakkor húz fel.

– Klassz – közöltem vele.

– Az egyik barátom készíti őket. Szerezhetek neked is olcsón egyet.

– Másképpen nem is kellene. Hogy őszinte legyek, ahogy sem kell.

Jackie megbántódott. Ez meglehetősen érzékenységről tanúskodott, ha azt vesszük, hogy egy olyan fickóról volt szó, aki – bár kissé ugyan már kijött a formájából, de – akár Tim Sylvia tesója is lehetne.

– Hányan vannak a házban? – kérdeztem, de Jackie gondolatai már máshol jártak.

– Hé, egyformán vagyunk öltözve! Nézd, ugyanolyan kalap, ugyanolyan zakó és a farmer. Csak te húztál kesztyűt is, és rajtam itt van ez a póló, de egyébként akár ikrek is lehetnénk!

Jackie Garner jó srác volt, de mindig is kicsit örülnék tartottam. Egyszer valaki azt mondta nekem, hogy egy gránát véletlenül felrobbant mellette, amikor az amerikai hadseregben szolgált Berlinben, közvetlenül az előtt, hogy a fal leomlott volna. Egy hétig eszméletlenül feküdt, és hat hónappal azután, hogy felébredt, még mindig nem emlékezett semmire sem, ami 1983 után történt. Bár nagyjából felépült, de még mindig voltak fehér foltok az emlékei között, és néha zavarba ejtette a fickókat a Bull House Music boltban, amikor „új” CD-nek nevezte azokat, amelyek voltaképpen tizenöt évesek voltak. A hadsereg leszerelte és nyugdíjazta, és azóta néha leszerződik testőrnek. Jól ismerte a fegyvereket és a felderítő technikákat, és nagyon erős ember volt. Saját szememmel láttam, amikor leterített három fickót egy bárban történt csetepaté során, de nyilvánvaló, hogy az a gránát valami kárt tett Jackie Garner agyában. Néha egészen gyerekesen viselkedett.

Mint például most is.

– Jackie, nem táncolni megyünk. Tök mindegy, hogy egyformán öltöztünk-e.

Vállat vont, és nem nézett rám. Tudtam, hogy megint meg van sértve.

– Csak arra gondoltam, milyen mókás, ennyi – felelte tettetett közömbösséggel.

– Jó, legközelebb majd először felhívlak, és megkérlek, segíts kiválasztani, mit vegyek fel. Ugyan, Jackie, hideg van. Fejezzük ezt be!

– A te ügyed – felelte, és valóban így volt.

Általában nem vállalom el az óvadék után leléceltek megkeresését. Az okosabbak azonnal elhúznak az Államokból, Kanadába vagy délre. Mint a legtöbb magánnyomozónak, nekem is voltak kapcsolataim bankoknál és telefontársaságoknál, de még így sem lelkesített az ötlet, hogy egy bűnözőt kergessek a fél országon keresztül az óvadéka öt százalékáért, arra várva, hogy valamikor elárulja a hollétét úgy, hogy igénybe vesz egy bankautomatát, vagy a hitelkártyáját használja egy motelben.

De ez most más volt. David Torrans volt a neve, és megpróbálta elkötni a kocsimat, hogy elsőként egy, a Congressen lévő benzinkút elleni rablási kísérletet követően. A Mustangom a benzinkút melletti parkolóban állt, és Torrans szétszedte a gyújtószerkezetet hiábavaló igyekezetében, hogy elindítsa az autót, mivel az ő Chevyjét valaki beszorította. A zsaruk két háztömbbel arrébb elkapták, amikor gyalog próbált elmenekülni. Torrans lelkén egy egész sor kisebb bűntény száradt, de egy ügyes ügyvéd és egy álmatag bíró segítségével óvadék ellenében szabadon engedték, bár a bíró, nem nagyon bízva benne, negyvenezer dollárban állapította meg az óvadékot, hogy Torrans garantáltan bíróság elé álljon, és azt is elrendelte, hogy naponta jelenjen meg a portlandi rendőrségen. Egy Lester Peets nevű kezes letette érte az óvadékot, de Torrans meglógott előle. Az ok, amiért ezt tette, az volt, hogy egy nő, akit Torrans fejbe vágott a rablás közben, az ütés következtében kómába esett a fejét ért trauma miatti késleltetett sokk hatására, és most Torransnak súlyosabb vádakkal kellett szembenéznie, és ha a nő esetleg meghal, akár egész életét is a börtönben töltheti. Peets igencsak negatív egyenleget készült elkönyvelni arra az esetre, ha Torrans nem bukkan fel hamarosan, azzal együtt, hogy szégyenfolt esik a nevére, és a helyi hatóságok is rossz szemmel néznének rá.

Azért vállaltam el az ügyet, mert tudtam róla valamit, amiről úgy tűnt, senki más nem tud, nevezetesen, hogy egy Olivia Morales nevű nőhöz szokott járni, aki a városban dolgozott pincéernőként egy mexikói étteremben. Volt neki egy roppant féltékeny exférje, aki sokkal gyorsabban dühbe gurult, mint egy váratlan vulkánkitörés. Meg is láttam a nőt Torransszal, nem sokkal azután, hogy a barátnője végzett a munkával, két vagy három nappal a rablási kísérlet után. Torrans „híres” volt, olyasféleképpen, ahogy az ilyen embereknek híre jár egy akkora kisvárosban, mint Portland. Hírhedt volt az erőszakosságáról, de a rablási kísérletig még soha nem vádolták meg komolyabb bűntettel, inkább jó szerencséjének, mintsem okosságának köszönhetően. Az a fajta fickó volt, akit a többi bűnöző általában nagyra tartott, azon az alapon, hogy nagyon „furfangos”, de ha pitiáner bűnözőkről volt szó, én sohasem mérlegeltem és fogadtam el azt, hogy intelligensek, úgyhogy a tény, hogy Torranst a sajtó éles eszűnek könyvelte el, engem nem nyugozott le különösebben. A legtöbb bűnöző meglehetősen ostoba, pontosan ezért bűnözők. Ha nem lennének azok, valami mással próbálnák meg tönkretenni más emberek életét, például indulnának a floridai választásokon. Az, hogy Torrans megpróbált kirabolni egy benzinkutat úgy, hogy csak egy zokniba rejtett biliárdgolyóval volt felszerelve, azt jelentette, hogy még nem sikerült felkapaszkodnia a nagyok közé. Hallottam híreszteléseket arról, hogy az utóbbi hónapokban rákapott a heroinra és az OxyContinra, és semmi sem pusztítja jobban valakinek az intelligenciáját, mint a jó öreg heroin.

Gondoltam, hogy Torrans kapcsolatba lép majd a barátnőjével, ha bajba kerül. A menekülőfélben lévő férfiak hajlamosak attól a nőtől segítséget kérni, aki szereti őt, legyen az

az anyjuk, a feleségük vagy a barátnőjük. Ha van pénzük, megpróbálnak minél nagyobb távolságra kerülni az őket üldözőktől. De sajnálatos módon az olyasfélék, akik Lester Peetshez fordultak óvadékért, eléggé reménytelen helyzetben voltak, és Torrants is valószínűleg mozgósította minden elérhető pénzét, hogy hozzájáruljon az óvadékhoz. Pillanatnyilag kénytelen volt az otthona közelében maradni, és nem költekezni, amíg valami nem adódik. Olivia Morales tűnt a legkézenfekvőbb megoldásnak.

Jackie Garner ismerte a környéket, és felbéreltem, hogy maradjon Olivia Morales közelében, miközben én más ügyekkel foglalkozom. Kifigyelte, ahogy a nő egy hétre bevásárolt, és észrevette, hogy egy egész karton Lucky'-t vesz, bár nem dohányzott. Követte hazáig, egészen a Deeringben lévő bérelt házig, és látta, ahogy kicsivel később két férfi érkezik egy piros Dodge furgonnal. Amikor leírta nekem őket, azonnal felismertem az egyikükben Torrants féltestvérét, Garryt. Mindez nem kevesebb mint negyvennyolc órával azután történt, hogy Torrants eltűnt a rendőrség látóteréből, mi pedig ott találtuk magunkat egy fal tövében kuporogva, azon morfondírozva, hogy mit is csináljunk vele.

– Hívhatnánk a rendőrséget – javasolta Jackie, inkább csak a forma kedvéért.

Lester Peets jutott eszembe. Az a fajta fickó volt, akit gyerekként még a képzeletbeli barátai is eltángáltak, mert csalt játék közben. Még képes kidumálni magát, és nem adja oda a részemet, és akkor Jackie-t a saját pénzemből kell kifizetnem. Ha hívjuk a zsarukat, azzal csak Lester malmára hajtjuk a vizet. Különben is, nekem Torrants kellett. Őszintén bevallom, nem kedveltem őt, szórakozott a kocsimmal, és be kellett vallanom, nagyon hiányzott már az az adrenalinlöket, amely az elfogásával járna. Mostanság eléggé csendesen éltem. Már éppen ideje volt egy kis izgalomnak.

– Nem, ezt nekünk kell elintéznünk – feleltem.

– Szerinted van náluk fegyver?

– Nem tudom. Torrants korábban soha nem használt fegyvert. Pitiáner bűnöző. A testvérenek nem ismerem a priuszát, úgyhogy nem tudom. Ami a másik fickót illeti, lehet, hogy ő a két lábon járó gépfegyver maga, de ezt csak akkor tudjuk meg, ha azon az ajtón bemegyünk.

Jackie egy ideig gondolkodott, számba vette a lehetőségeket,

– Várj itt! – mondta, aztán eltűnt. Hallottam, hogy nyílik a csomagtartója valahol a félhomályban. Amikor visszatért, négy henger volt nála, mindegyik úgy harminc centi hosszú lehetett, és a hengerek végéből egy ruhaakasztó horogja állt ki.

– Mik ezek? – érdeklődtem.

Feltartott kettőt a jobb kezében.

– Füstbombák – mondta. Aztán kettőt a balban. – Könnygázbombák. Tíz rész glicerín és két rész szódium-biszulfát. A füstbombákban van még némi ammónia is. Elég pocsék szaguk van. Házilag gyártva.

Jól megnéztem a ruhaakasztó horgot, a kopott zsinórt, a karcos külső burkot. – Húha, jól néznek ki! Ki gondolta volna!

Jackie szemöldöke összeszaladt, és alaposan megszemlélte a hengereket. Felemelte a jobb kezét.

– De lehet, hogy ezek a könnygázbombák, és ezek a füstbombák. A csomagtartóm totál rendetlen, és ide-oda gurultak útközben.

Ránéztem.

– Büszke lehet rád a mamád!

– Hé, ő sohasem volt nagyravagyó, nem kellett neki sok.

– Főként nem muníció.

– No, melyiket használjuk?

Egyre kevésbé tűnt jó ötletnek, hogy Jackie Garnert hívtam erre a melóra, az viszont nem volt rossz, hogy nem kellett itt lődörögnöm a sötétben, arra várva, hogy Torrants végre

felbukkanjon, vagy hogy ne egyedül kelljen bemerészkednem a házba, hogy ott aztán három férfival és egy nővel kerüljek szembe.

- A füstbombákat – mondtam végül. – Azt hiszem, a másik illegális.
- Szerintem ez is – mutatott rá Jackie.
- Oké, de valószínűleg kevésbé illegális, mint a gáz. Csak add ide az egyiket!

Átnyújtotta.

- Biztos, hogy ez a füstbomba? – kérdeztem.
- Igen, más a súlyuk. Az előbb csak vicceltem. Húzd ki az akasztót, aztán hajítsd el olyan gyorsan, ahogy csak tudod. Ja, és ne ugrándozz a közelben sokat. Meglehetősen hatékonyak.

Portlandtól jó messzire, miközben az anyja az ismeretlen város utcáit járta, Alice mély álomból ébredt. Úgy érezte, hogy lázas, és szédült, minden végtagja és ízülete fáj. Könnyögött, újra és újra, hogy adjanak neki még egy kis anyagot, hogy kibírja valahogy, de ehelyett valami olyasmit injekcióztak bele, amitől szörnyű, félelmetes hallucinációi támadtak, melynek során nem valami emberi lények gyülekeztek köré, és megpróbálták elhurcolni a sötétbe. Nem tartottak sokáig, és a harmadik vagy negyedik dózis után a hallucinációk akkor is folytatódtak, amikor az anyagnak ki kellett volna ürülnie, úgyhogy a rémálom és a valóság közötti határvonal elmosódott. Végül kérte a fogvatartóit, hogy hagyják abba, és cserébe elmond nekik mindent, amit tud. Ezután más drogot kezdtek használni, és onnantól kezdve álom nélküli alvásba merült. Az azóta eltelt órák összefolytak, fecskendőkből és drogokból, meg időszakos alvásból álltak. A kezét az ágykerethez kötözték, és a szeme azóta be volt kötve, amióta erre a helyre hozták, akárhol is voltak. Tudta, hogy nem egyetlen ember felelős a fogva tartásáért, mert különböző hangú emberek kérdezték.

Kinyílt egy ajtó, és az ágyához közeledő lépések zaját hallotta.

- Hogy érzed magad? – kérdezte egy férfihang. Már hallotta korábban is. Szinte gyengédnek tűnt. Az akcentusa alapján úgy vélte, mexikói lehet.

Alice megpróbált megszólalni, de a torka szörnyen kiszáradt. Egy csészét emeltek a szájához, és a látogató egy kevés vizet öntött bele, közben megtámasztotta a fejét a kezével, hogy ne ömöljön rá egy csepp sem. A kezét hidegnek érezte a fejbőrén.

- Rosszul érzem magam – mondta. A drogoktól nem volt éhes, de gyötörte a megszokott anyag hiánya.

– Tudom, de nemsokára jobb lesz.

- Miért teszik ezt velem? Ő fizetett azért, hogy ezt tegyék?

Alice zavarodottnak tűnt, és talán ugyanolyan riadtan is.

- Hogy érted ezt?

– Az unokatestvérem, ő fizetett azért, hogy összeszedjenek, eltakarítsanak?

A férfi egy darabig visszatartotta a lélegzetét, de aztán elengedte.

- Nem.

– De akkor miért vagyok itt? Mit akarnak, mit tegyek?

Újra visszagondolt arra, hogy kérdéseket tettek fel neki, de a tartalmukra már nem tudott visszaemlékezni, és arra sem, hogy mit válaszolt. De attól félt, hogy valami rosszat mondott, valamit, ami miatt egy barát bajba kerülhet, de nem emlékezett a barát nevére, és az arcára sem. Össze volt zavarodva, olyan fáradt volt, éhes és szomjas.

A hűvös kéz végigsimította a szemöldökét, kisimította nedves haját az arcából, ő pedig csaknem sírt, olyan hálás volt ezért a gondoskodásért. Aztán a kéz megérintette az arcát, érezte, ahogy az ujjak felderítik a szemüreg csontjait, s az állát, enyhén kitapogatva a csontokat. Mindez Alice-t egy sebészre emlékeztette, aki éppen megvizsgálja a páciens, mielőtt megejti az első bemetszést. Félni kezdett.

- Már nem kell semmit tennie – mondta a férfi. – Már majdnem vége.

Amikor a taxi elérkezett az úti célhoz, az asszony már értette, a sofőr miért húzódozott. Ahogy a város külső kerületei felé jártak, minden egyre barátságosabb lett, míg végül már az utcai lámpák fénye is kihunyott, mert az égőket összetörték, s az üvegcserepek ott heverték a lámpatest alatt, a járdán. Az épületek egy része valamikor szép lehetett, és szinte fájt az asszonynak így látni őket, ilyen mocskokban. Majdnem olyan nagy fájdalmat okozott neki, mint az, hogy látta, fiatalok kénytelenek ilyen körülmények között élni, csak portyáznak az utcákon, prédára lesve.

A taxi egy keskeny kapualj előtt megállt. Az épület frontján ott állt a szálloda neve, az asszony pedig kifizette a sofőrnek a 22 dollárt. Ha az borralóban reménykedett, akkor most csalódnia kellett. Az asszonynak nem volt elég pénze ahhoz, hogy borralókat osztogasson olyanoknak, akik csak a munkájukat végezték, de megköszönte a sofőrnek a fuvart. A férfi nem segített neki kivenni a bőrdíjat a csomagtartóból. Csak belülről felpattintotta az ajtaját, és hagyta, hogy az asszony maga küszködjön vele. Közben gyanakodva méregette azt a fiatalembert, aki az utca sarkáról figyelte őket.

A szálloda a kiírás szerint biztosította vendégeinek a tévét, a fürdőszobát, az egyenáramú konnektort. A fekete, D12 pólót viselő portás plexiüveg mögött ült, és valami főiskolai jegyzetet olvasott. Átnyújtott az asszonynak egy bejelentőlapot, átvette tőle a három éjszakáért járó pénzt, aztán odaadta a szobakulcsot, ami egy fél téglához volt erősítve egy vastag láncsal.

– A portán kell hagynia a kulcsot, ha elmegy – mondta neki.

A nő a tégladarabra nézett.

– Rendben – felelte. – Nem fogom elfelejteni.

– A negyediken van a szobája. Balra van a lift.

A lift ételszagtól és emberi ürüléktől bűzlött. A szobájában sem volt jobb a helyzet. Égésnyomok voltak a vékony szőnyegen, nagy, fekete körök, amelyek nem származhattak cigarettacsikkoktól. Egy egyszemélyes vaságy állt az egyik fal mellett, és a tulsó oldaltól is csak akkora távolságra volt, hogy egy ember épphogy csak át tudta passzírozni magát rajta. Egy hideg radiátor állt mogorván a piszkos ablak alatt, mellette egy ütött-kopott szék. Volt még egy mosdókagyló az egyik falra erősítve, felette aprócska tükör. A tévé a jobb felső sarokban állt egy állványon. Az asszony kinyitott egy szekrénynek tűnő ajtót, és kiderült, hogy az egy kicsi vécé, mellette pedig egy padlóba vájt lyuk, ahol le tudott folyni a zuhanyból jövő víz. Az egész fürdőszoba talán ha egy négyzetméter volt. Amennyire az asszony meg tudta állapítani, csak úgy lehetett zuhanyozni, ha valaki ráült a vécére, vagy szétvetett lábbal felette állt.

Kiterítette a ruháit az ágyra, és kirakosgatta a pipereszközöket a mosdókagyló mellé. Megnézte az óráját. Még egy kicsit korán volt. Mindent, amit tudott arról a helyről, ahová készült, egy kábeltévé-csatorna show-műsorából tudott, de azt sejtette, hogy sötétedés után nemigen van forgalom arrafelé.

Bekapcsolta a tévét, leheveredett az ágyra, és vetélkedőket meg vígjátékokat nézett, amíg el nem jött az este. Akkor felhúzta a kabátját, eltett a zsebébe egy kis pénzt, és lement az utcára.

Két ember lépett oda Alice-hez, és újra belenyomtak egy injekciót. Az elméje percekben belül elhomályosodott. Nehéznek érezte a végtagjait, és a feje jobbra billent. Levették a kötést a szeméről, és Alice ekkor már tudta, hogy közel a vég. Amikor kitisztult a látása, észrevette, hogy az egyik férfi magas és inas, szürke, hegyes szakállal van, és kopaszodó, őszes haja. Napbarnított volt a bőre. Alice gyanította, hogy ő lehetett a mexikói, aki korábban is beszélt hozzá. A másik egy rettenetesen kövér ember volt, a hasa rálógott a combjára, egészen elfedve az ágyékát. Zöld szeme is elveszett a húsos redőkben, és kosz ült a bőre pórusaiban. Vörös és duzzadt volt a nyaka, és amikor Alice-hez ért, a bőre elkezdett égni és viszketni.

Felemelték az ágyról, és egy kerek székbe tették, aztán végigtolták egy dűledező

előcsarnokon, hogy végül megérkezzenek egy fehér csempével borított szobába, amelynek közepén volt egy lefolyó. Ott átrakták egy másik székre, és bőrszíjakkal odaerősítették a kezét és a lábát, majd magára hagyták a szemben levő tükörben a képmásával. Alig ismerte fel magát. Sötét bőre fakó volt, szürkés árnyalatú, mintha a saját arcvonásait egy fehér bőrű lány arcvonásai fednék. A szeme vérekes volt, és a szája sarkában meg az állán alvadtt vér ült. Egy fehér sebészköpeny volt rajta, alatta meztelen volt.

A helyiség megdöbbenően tiszta volt, a fluoreszkáló fények könyörtelenül mutatták az arcvonásait, amelyeket mostanra már eltorzított kissé az évek hosszú során a szervezetébe juttatott rengeteg drog és a férfiak mohósága. Egy pillanatra azt hitte, hogy a saját anyját látja a tükörben, és a hasonlóságtól kicsordultak a könnyei.

– Úgy sajnálom, anya! – mondta. – Nem akartam rosszat!

A hallása sokkal élesebb lett attól a drogtól, amit a szervezetébe juttattak. De az arcvonásai elkezdtek elmosódni, megváltoztak, átalakultak. Körülötte hangok suttogtak. Megpróbálta elfordítani a fejét, hogy kövesse a hangokat, de képtelen volt rá. Egyre jobban elhatalmasodott rajta a téboly.

Aztán kialudtak a fények, teljes sötétség vette körül.

Az asszony leintett egy taxit, és megmondta a taxisofőrnek, hogy hova szeretne menni. Korábban egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy a tömegközlekedést kellene használnia, de aztán úgy döntött, hogy azt csak nappal fogja tenni. Éjszaka taxival megy, bár sokba kerül. Végül is, ha valami történik vele a metrón, vagy amíg a buszra vár, még mielőtt vele beszélt volna, akkor ki fogja megkeresni a lányát?

A taxisofőr egy fiatal, fehér bőrű ember volt. A legtöbbjük nem fehér volt, legalábbis úgy vélte, már amennyire meg tudta állapítani az eddigiek alapján. És kevés volt a fekete is. Olyan származású emberek vezették a taxikat, amelyeket csak nagyvárosokban és külföldön lehetett látni.

– Asszonyom – szólalt meg a sofőr –, biztos, hogy oda akar menni?

– Igen – felelte ő. – Vigyen a Pointhoz.

– Az eléggé zűrös környék. Sokáig akar maradni? Mert ha nem tart sokáig, megvárhatom, és visszahozhatom ide.

A nő nem nézett ki prostituátnak, bár a taxis tudta, hogy a Point környékén sok fura ízlésű ember mászkál. A sofőr nem szívesen gondolt arra, mi történhet ezzel a kedves, öszes hajjú hölgygel, ha a Point lecsúszott lakói közé keveredik.

– Egy ideig ott maradok – felelte az asszony. – Nem tudom, mikor jövök vissza, de azért köszönöm.

Mivel többet nem tehetett érte, a férfi besorolt a forgalomba, és elindult Hunts Point felé.

A férfi G-Macknek hívatta magát, ficsúr volt. Úgy is öltözött, mert az hozzátartozott a dologhoz. Megvolt az aranylánc és a bőrkabát, alatta a méretre készült mellény, természetesen a csupasz testére húzva. A nadrág bő volt a comboknál, aztán egyre szűkült, annyira, hogy a végén alig tudta átbújtatni rajta a lábfejét. A hajfonatait egy fekete, széles karimájú bőrkalap fedte, és két mobiltelefont is tartott az övéhez erősített tokokban. Nem volt nála fegyver, de a keze ügyében akadt néhány pisztoly. Ez az ő területe itt, és ezek az ő kurvái.

Most is őket figyelte, a feneküket alig takarta a fekete műbőr szoknya, a mellük is csaknem kibuggyant olcsó felsőjükből. Szerette, ha a prostituáltjai egyformán öltözködtek, mintha ez valamiféle védjegy volna. Ebben az országban mindennek jól felismerhető kinézete van, mindegy, hogy a montanai Befagyaseggedben, vagy az arkansasi Töröldkiaszeggembben veszed hozzá a cuccot. Macknek mostanában nem volt annyi kurvája, mint másoknak, de ő még csak kezdőnek számított. És nagy tervei voltak.

Figyelte Chantalt, a karcsú, fekete nőt, akinek olyan pácikalábai voltak, hogy G-Mack

mindig azon csodálkozott, hogy egyáltalán képesek megtartani a lány testét. Most is csak imbolygott feléje a túsarkúban.

– Mid van, bébi? – kérdezte tőle.

– Egy százas.

– Százas? Ne szórakozz!

– Lassan indul az üzlet, bébi. Eddig még csak pár furulyázás akadt, meg egy feka próbálkozott a parkolóban, hogy majd fizet, ha végzett, de csak pazaroltam rá a drága időmet. Nem nagyon jött eddig össze, bébi.

G-Mack a lány arca felé nyúlt, aztán szorosan az ujjai közé fogta.

– Mit találok, ha odarángatlak a kapualjba, és végignézek, mi? Nem fogok még egy százast találni? Nem lesz minden dugihelyen néhány bankó, hm? Azt képzeled, hogy majd megúszod egy ejnye-bejnyével, mi? Ha kicsit kutakodok? Azt akarod?

A lány megrázta a fejét, már amennyire a szorításban tudta. A férfi elengedte, aztán nézte, ahogy Chantal benyúl a szoknyája alá. Nem sokkal később egy műanyag zacskót húzott elő. G-Mack látta benne a bankjegyeket.

– Most még szemet hunyok, értve vagyok? He? – morogta a férfi, miközben elszedte a lánytól a zacskót, szinte csak a körmeivel érintve, hogy még csak a lány szagával se szennyezze be magát. Chantal odaadta neki a táskájában lévő százast is. G-Mack felemelte a kezét, mintha mindjárt megütné a lányt, de aztán lassan leengedte, és egy erőltetett mosolyt kényszerített magára, hogy kicsit megnyugtassa a másikat.

– De csak azért, mert még új vagy nálam. De ha még egyszer át akarsz verni, te kis kurva, akkor úgy kikészítelek, hogy egy hétig vérezni fogsz! Most emeld a segged, és tűnés vissza!

Chantal bólintott, és szipákolt. A jobb kezével lesimította a kabátját, és dörzsölni kezdte a hajtókáját.

– Ne haragudj, bébi, én csak...

– Oké, ennyi – vágott közbe G-Mack. – Mindent tisztáztunk.

A lány újra bólintott, aztán elfordult, és az utca felé vette az irányt. G-Mack figyelte. Még van legalább úgy öt óra, mire minden elcsendesedik. Akkor majd visszaviszi a lányt a házba, és megmutatja neki, mi történik azokkal a kurvákkal, akik szórakoznak vele, át akarják vágni, és nem adják oda neki az addig megkeresett összes pénzt. Nem akarta az utcán megfenyíteni a lányt, mert az nem venné jól ki magát. Nem, majd négyszemközt elintézi.

Ez volt a baj ezekkel. Ha egyszer egyet is lazára engedsz, akkor az összes kihasznál, és aztán megnézheted magad. Korán meg kell nekik tanítani a leckét, különben meg sem éri tartani őket. De ami nagyon különös, hogy hiába vered jól meg őket, akkor is veled maradnak. Ha jól csinálod, úgy érzik, hogy szükség van rájuk, olyan, mintha egy nagy családhoz tartoznának, ami eddig soha nem fordult elő velük. Mint valami jó apa, megfenyíted őket, csupán szeretetből. És összefekhetsz bármelyik kurvával, nem szólnak semmit, mert legalább tudják, kivel csinálod. Ilyesféléképpen egy strici bármikor kettyinhet egyet. Rendben van a dolog, egészen addig, amíg a családban marad. Azok az ő női, és azt tehet velük, amit csak akar, ameddig érezteti velük, hogy szükség van rájuk, hogy tartoznak valakihez. Lelkizni kell ezekkel a kurvákkal, tudni kell a játékszabályokat.

– Elnézést! – hallatszott egy hang a jobbjáról.

Lenézett, és egy picike, fekete, kabátos nőt látott, a keze a táskájában. Őszes haja volt, és úgy nézett ki, mint akit mindjárt elfúj a szél.

– Mit akar, nagy? – kérdezte. – Egy kicsit öreg már ahhoz, hogy beszálljon.

Ha a nő meg is értette a sértést, nem látszott rajta.

– Keresek valakit – mondta, és előhúzott egy fényképet a táskájából. Amikor G-Mack megnézte, kihagyott a szíve.

Az Alice balján lévő ajtó feltárult, majd újra becsukódott, és a mögötte lévő folyosón is

kihunyta a fények, úgyhogy nem látta, ki lépett be. Bűz csapta meg az orrát, elkezdett öklendezni. Nem hallott lépéseket, mégis érezte, hogy az a valaki kerülgeti, felméri őt.

– Kérem! – szólt összeszedve minden erejét. – Kérem, akármit is tettem, nagyon sajnálom! Nem fogom elmondani senkinek sem, hogy mi történt. Azt sem tudom, hol vagyok. Engedjenek el, és jó leszek, megígérem!

A suttogás mostanra erősebbé vált, és nevetés vegyült közé. Aztán valami megérintette az arcát, amitől elkezdett bizseregni, és az elméjét elöntötték a képek. Úgy érezte, mintha valaki turkálna az emlékeiben, mintha életének egyes pillanatait a mellette álló illető rivaldafénybe állítaná, aztán elhajítaná. Megjelent előtte az anyja, a nagynénje, a nagyanyja...

Az erdő szélén álló ház tele van nőkkel; egy halott férfi fekszik a koporsóban, a nők körülötte gyülekeznek, az egyikük könnyezik. Egy másik kinyújtja kezét a férfi fejét takaró lepel felé, és amikor lehúzza róla, látszik, hogy a holttestnek szinte nincs is arca, valaki szörnyű bosszúja hagyott nyomot rajta. Az egyik sarokban egy kisfiú áll, nagyon magas a korához képest. Olcsó, kölcsönkapott öltönyt visel, és ő, Alice, tudja a nevét.

Louis.

– Louis – suttogta, és mintha egy másik hang visszhangzott volna a kicsempézett szobában. A mellette lévő jelenés visszahúzódott, de Alice még mindig érezte a lehetét. Földszaga volt.

Föld- és perzselésszaga.

– Louis – ismételte meg Alice.

Több nekem, mint egy báty. Vér a véremből

Segíts!

Alice kezét a kezébe fogta a másik, amitől a lány hirtelen úgy érezte, mintha felemelkedne. Aztán egy töredezett és darabos valamit érzett az ujjai alatt. Egy valamikori arc körvonalait tapintotta: a szemgödrök üresen tátongtak; a hajdnavolt orr porcainak darabkáit érezte; az ajkak nélküli száját. A száj kinyílt, befogadta Alice ujjait, aztán lágyan rájuk csukódott. Ekkor újra megjelent Alice előtt a koporsóban lévő ember, az arc nélküli férfi, akinek a fejét széttépte...

– Louis.

Alice már sírt, mindkettejükért. Az ujjait körülvevő száj már nem volt lágy. Fogak tűntek elő a fogínyből, simák, mégis élesek, és a kezébe vájta.

Ez nem valós. Ez nem igazi.

De a fájdalom igazi volt, és annak a valaminek a jelenléte is.

Alice még egyszer kimondta a nevet – *Louis* –, és elindult a halál felé vezető úton.

G-Mack elfordította a fejét az asszonytól, inkább a kurváit, az autókat, az utcát nézte, bármit, csak ne kelljen a nőre néznie.

– Nem tudok segíteni magának – felelte. – Menjen, és hívja a rendőrséget! Azok foglalkoznak az eltűnt személyekkel.

– Itt dolgozott – mondta az asszony. – A lány, akit keresek. Magának dolgozott.

– Már mondtam, hogy nem segíthetek! Most már menjen, különben bajba kerülhet! Senki nem akar a kérdésére válaszolni. Itt az emberek pénzt akarnak. Ez üzlet. Olyan, mint a Meki. Csak a lóvé érdekel mindenkit.

– Megfizetem – felelte az asszony.

A férfi felé nyújtotta a kezét, ami tele volt gyűrött bankókkal.

– Nem kell a pénze – felelte G-Mack. – Tűnjön a szemem elől!

– Kérem! – könyörgött az asszony. – Csak nézze meg ezt a fotót!

Felmutatott egy képet, amin egy fiatal, fekete lány volt.

G-Mack rápillantott, aztán megpróbált olyan közömbösen más irányba nézni, ahogy csak tudott, de a szörnyű érzés a gyomrában egyre erősödött.

- Nem ismerem – mondta.
- Talán...
- Azt *mondtam*, nem ismerem, soha nem is láttam!
- De nem is nézte meg igazán...

Félelmében G-Mack elkövette élete legnagyobb hibáját. Megütötte az asszonyt, az arca bal felét. A nő hátratántorodott, neki a falnak, és egy világos folt jelezte az arcán, hogy hol érte az ütés.

- Tűnjön innen a bűdös francba! – kiáltott az asszonyra. – Vissza ne merjen jönni megint!

Az asszony nagyot nyelt, érezte, hogy elerednek a könnyei, de megpróbálta visszatartani őket. A vén szipirtyónak van vér a pucájában, azt meg kell hagyni. A nő visszatette a táskájába a képet, aztán elment. G-Mack látta, hogy az utca túloldaláról Chantal figyel.

– Mi a fenét bámulsz? – kiáltott át neki. Egyet lépett a lány felé, az meg hátrálni kezdett, de aztán eltakarta egy zöld Taurus, amely lehúzódtott mellé. Egy középkorú, üzletember kinézetű alak ült benne, leengedte az ablakot, és elkezdett a lánnal alkudozni. Amikor megegyeztek az árban, Chantal beült mellé, és elhúztak valamelyik félreeső parkolóba. Na, erről is beszélnie kell majd azzal a kis kurvával, hogy ne legyen olyan kíváncsi.

Jackie Garner az egyik ablakhoz helyezkedett, én a másikhoz. Egy kis fogászati tükör segítségével kilestük, hogy két ember tévét néz a nappaliban. Az egyik Torrants testvére volt, Garry. Annak a szobának, amit én a hálósobának véltem, be voltak húzva a függönyei, és mintha egy nő és egy férfi beszélgetése hallatszott volna belőle. Intettem Jackie-nek, hogy maradjon ott, ahol van, én meg odaosontam a hálósobaablakhoz. A jobb kezem felmutatott ujjával jeleztem, hogy három, kettő, egy, aztán bedobtam a füstbombát a hálósobába. Jackie is behajította a magáét a nappaliba. Azonnal zöld színű füst kezdett gomolyogni kifelé a repedéseken. Hátráltunk, az árnyékba húzódtunk, a bejárati és a hátsó ajtóval szemben. Hallottam, hogy bent köhögnek és kiabálnak, de nem láttam semmit. A füst már teljesen megtöltötte a nappalit. Hihetetlen volt a bűz, és még a jókora távolság ellenére is csípte a szememet a füst.

Merthogy nemcsak füst volt, hanem könnygáz is.

Kicsapódott a bejárati ajtó, két férfi támolgott ki rajta az udvarra. Az egyikük fegyvert tartott a kezében. Térdre esett a fűvön, és hányni kezdett. Jackie nekirohant a semmiből, egyik lábával leszorította fegyvert tartó kezét, a másikkal egy hatalmasat rúgott a férfiba. A másik fickó, Garry Torrants kifeküdt a fűvön, a kezét rászorítva a szemére.

Pár másodperccel később felpattant a hátsó ajtó is, és Olivia Morales tántorgott ki rajta. David Torrants szorosan mögötte volt. Nem viselt inget, és egy nedves törülközőt szorított az arcához. Amikor már távolabb került a háztól, elhajította a törülközőt, és elkezdett a szomszédos kert felé rohanni. Vörös volt a szeme, és könnyezett, de ő jobban viselte, mint a többiek. Már majdnem elérte a kerítést, amikor előbukkantam a sötétből, és kilöktem alóla a lábát. Keményen a hátára esett, és azonnal elakadt a lélegzete, csak bámult rám felfelé, és könnycseppek gördültek lefelé az arcán.

- Ki maga? – zihálta.
- A nevem Parker – feleltem.
- Könnygázbombát dobott ránk! – Csak úgy köpte a szavakat.
- Megpróbálta elkötni a kocsimat.
- Igen, de... de maga *könnygázbombát* használt! Micsoda személtáda használna ilyet?

Jackie Garner cammogott felénk a fűvön. Láttam, hogy mögötte Garry és a másik fickó a fűvön fekszik, kezük-lábuk össze volt kötözve műanyag szíjakkal. Torrants is megfordult, hogy lássa, ki jön.

- Ilyesféle – feleltem Torrantsnak.

Jackie vállat vont.

– Sajnálom – közölte. – Legalább tudom, hogy működik.

G-Mack rágyújtott egy cigarettára, és rájött, hogy remeg a keze. Nem akart a képen lévő lányra gondolni. Ő már elment, és G-Mack nem akarta újra látni azokat a férfiakat, akik elvitték. Ha rájönnek, hogy valaki kérdezősködik a lány után, akkor valamelyik másik stricinek kell a szárnyai alá venni Mack prostituáltjait, mert ő halott lesz.

Mack azt persze nem tudhatta, hogy csak napok vannak hátra az életéből.

Nem kellett volna megütnie azt az asszonyt.

Alice pedig, a fehér csempés szobában, mostanra már szétszaggatva és tönkretéve, lassan elérkezett utolsó lélegzetvételéhez. Egy másik ajak érintette meg az övét, várakozva. Érezte, ahogy közeledik, és megízlelte az ajkát, milyen édes. A lány összerázkódott, aztán elernyed. A férfi pedig élvezte, hogy a lány lelke átszáll belé, és egy új hang csatlakozott a már benne kiáltozó addigiak köréhez.

2.

A napok, akár a falevelek, csak az elmúlásra várnak.

A múlt életünk árnyékában várakozik. Végtelenül türelmes, hiszen biztosan tudja, hogy minden, amit tettünk, és minden, amit elmulasztottunk, végül visszatér, hogy kísértsen bennünket. Amikor fiatal voltam, minden egyes napot gondolkodás nélkül félredobtam, és azok ellibbentek, akár a pitypang szárnyas magjai, amelyek éppen kireppentek egy kisfiú kezéből, átsuhanva a válla felett, majd eltűntek, ahogy a fiú elindult a naplemente felé az ösvényen, hazafelé. Semmi miatt nem kellett sajnálkozni, mert még sok-sok eljövendő nap állt előtte. A sértéseket és a sérüléseket hamarosan elfelejti, ha megbántották, megbocsátja őket, éppen elég fénysugár aranyozza be a világot, hogy az elkövetkezendő napokra is jusson belőle.

Most, ha visszanézek a vállam felett az útra, amit megtettem, látom, hogy eléggé összekuszálódott, és befedte az aljnövényzet, mert az elmúlt tettek elhullatták magjaikat, és félig tudatos bűneink gyökeret eresztettek. És még valami kísér árnyként az úton. Nincsen neve, de úgy néz ki, mint Susan, a halott feleségem; és Jennifer is ott sétál vele, az első lányom, akit az anyja mellett öltek meg a házukban, New Yorkban.

Egy ideig azt kívántam, bárcsak meghaltam volna velük. És néha visszatér ez az érzés.

Most már sokkal lassabban haladok át az élet ösvényén, és az a bizonyos aljnövényzet szépen utolért. Töviskoszorú fonódik a bokáim köré, dudva simítja az ujjaim begyét séta közben, és a lábam alatt megzizzennek a félig halott napok elszáradt falevelei.

A múlt, a saját magam által alkotott teremtmény vár rám.

Mindannyiunkra vár.

Sötétségre ébredtem, de már lassan hajnalodott. Mellettem Rachel aludt, teljesen öntudatlanul. A hálónk melletti kicsi szobában pihent csecsemő kislányunk. Közös alakítottuk ki ezt a helyet. Biztonságos mennyországnak szántuk, de amit most magam körül láttam, az többé már nem a mi kis fészkünk volt. Valami mesterséges, az emlékekből kialakított helyé lett. Az ágy az volt, amelyiket Rachellel együtt választottunk, de nem a scarborough-i mocsarakra néző hálósobában állt, hanem egy város közepén. Hallottam az utca hangos zaját, és a távolból szirénaszó szállt felém. Láttam azt a fészülődőasztalt, ami a szüleim házában állt, és rajta halott feleségem piperéi heverték. A bal oldalon maradt egy hajkefe, Rachel alvó feje mögött. Az ő haja vörös. A hajkefébe ragadt szálak szőkék voltak.

Felkeltem. Beléptem Maine-ben az előszobába, és lementem a lépcsőn New Yorkban. A feleségem a nappaliban várt. Az ablakon túl, a mocsár ezüst színben ragyogott, fehérén izzott rajta a holdvilág. Árnyak mozogtak a vízen, bár felhőtlen volt az éjjeli égbolt. Az árnyak a végeláthatatlan kelet felé sorjázta, míg végül elnyelte őket a messze túl hullámozó óceán. Ilyenkor nem volt járműforgalom, a város zaja nem törte meg az éjszaka illékony csendjét. Minden mozdulatlan volt, kivéve a mocsáron lebegő árnyakat.

Susan az ablaknál ült, háttal nekem, a haját összefogta egy akvamarinszínű szalaggal. Az ablaküvegen keresztül bámulta a kislányt, aki a pázsiton ugrált a kertben. A haja olyan volt, akárcsak az anyjáé. Leszegte a fejét, miközben számolta a lépéseit.

És ekkor megszólalt a halott feleségem.

Elfelejtettél bennünket.

Nem, nem felejtettelek el.

Akkor ki az, aki melletted fekszik most, azon a helyen, ahol valaha én feküdtem? Ki tart a karjaiban éjjel? Ki az, aki gyereket szült neked? Hogy mondhatod, hogy nem felejtettél el, amikor az illatát most is érzem rajtad?

Itt vagyok. Te is itt vagy. Nem tudok felejtetni.

Nem szerethetsz két nőt egyszerre tiszta szívedből. Egyikünk el kell, hogy vesszen számodra. Nem igaz, hogy többé már nem gondolsz ránk minden egyes szívdobbanás között? Ugye, hogy vannak olyan pillanatok, amikor nem vagyunk a gondolataidban, miközben átfon a karjával?

Szinte köpte a szavakat, és dűhe ereje vércseppeket fröccsentett az ablaküvegre. A kisgyerek abbahagyta az ugrándoizást, és bámult rám az ablakon keresztül. A sötétség eltakarta az arcát, és én hálás voltam ezért.

Ő a te gyermeked volt.

Mindig az én gyermekem marad. Ezen a világon, vagy a következőn, mindig az enyém marad.

Nem megyünk el. Nem fogunk eltűnni. Emlékezni fogsz ránk. Nem felejtessz.

Ezzel elfordult, és újra megpillantottam tönkretett arcát, üres szemgödreit, és oly erővel tört rám ismét az emlék, a szörnyű érzés, hogy micsoda gyötrelmet kellett neki miattam átélnie, hogy összegörnyedtem, a végtagjaim megmerevedtek, a hátam meggörbült, olyan erővel, hogy szinte hallottam, ahogy a gerincem megroppan. Hirtelen felriadtam, a két karommal átölelve saját magam, kezeket éreztem a bőrömön és a hajamon, a szám a gyötrelemtől kinyílt. Rachel tartott a karjaiban, és suttogott – Sss, sss. – És az újabb kislányom sírt a régi hangján, és a világ olyan hely lett, amelyet a halottak nem hagynak el, mert akik elmennek, azokat elfelejtik, és őket nem lehet feledni.

Rachel simogatta a hajam, nyugtatgatott, aztán elment, hogy megnézzé a kisbabánkat. Hallgattam, ahogy gügyög neki, sétálgatott a babával a karjában, amíg el nem apadtak a kicsi könnyei. Olyan ritkán sírt ez a pici, a mi Samanthánk. Csendes kislány volt. Nem olyan, mint az, akit elveszítettem, mégis, néha Jennifert láttam benne, az ő arcát, már akkor, amikor még csak egy hónapos volt. Néha még Susan vonásait is fellelni véltem benne, de hát az nem lehet.

Lehunytam a szemem. Nem felejtethet. A nevük a szívembe van írva, együtt számtalan más ember nevével. Azokéval, akiket egyszer elveszítettem, és akiket nem sikerült megtalálnom; azokéval, akik bíztak bennem, és azokéval, akik ellenem voltak; akik a kezem által haltak meg, és akik mások keze által. Minden egyes név fel volt jegyezve, bele volt vésve egy pengével a húsomba, név sorjázott néven, egymásba gabalyodva, de azért tisztán kivehetően, mindegyik finoman rá volt vésve a szívem hatalmas palimpszesztjére*.

*/A görög eredetű palimpszeszt kifejezés a „palin”, azaz újra, és a „psao”, azaz kitörlöm kifejezésből származik. Olyan kéziratot neveznek így, amelyet már korábban használt hordozóeszközre rögzítettek, amiről eltávolították az eredeti szöveget./

Nem felejtetek.

Nem hagyják, hogy felejtsek.

A Szent Maximilian Kolbe-plébánia helyettes papja alig tudta döbbenetét leplezni a szeme elé táruló látvány miatt.

– Mit... mit *visel*?

A döbbenete tárgya az alacsony, egykori betörő megjelenése volt, akinek az öltönyét mintha a NASA által kifejlesztett, szintetikus anyagból készítették volna. Elég, ha azt mondom, hogy szinte vibrált minden egyes esetben, amikor viselője megmozdult, csak úgy szórta a fényt. Az öltöny olyan volt, mint valami frissen megszületett csillag, a szivárvány minden színében pompázott, sőt még néhány olyan árnyalatban is, amit a Teremtő adott neki, valószínűleg azért, mert jó ízlése volt. Ha a Bádogember az *Óz, a nagy varázslóból* választhatna külsőt, egy átváltoztató tévéműsorba kerülve, valószínűleg hasonló lenne a végeredmény, mint Angel esetében.

– Olyan, mintha valamilyen fémből volna – jegyezte meg a lelkész. Kissé hunyorgott.
– Igen, visszatükrözi a fényt – feleltem.
– *Valóban* – felelte a pap. Úgy hangzott, mint aki le van nyűgözve, csak egy kissé összezavarták a körülmények. – Azt hiszem, még soha nem láttam ilyesmit. Ő az ön... ööö... barátja?

Megpróbáltam palástolni a hangomban rejlő bizonytalan zavart.

– Ő az egyik keresztszülő.

Jelentős csend állt be. A helyettes lelkész misszionárius volt, aki éppen hazajött, időlegesen megszakítva délkelet-ázsiai kiküldetését. Valószínűleg már sok mindent tapasztalt élete során. Bizonyos szempontból hízelgő volt, hogy egy Maine déli részén megtartott keresztelő alkalmával szóhoz sem tud jutni.

– Tanácsos lenne talán, ha a gyertyák lángjától távol tartanánk – közölte a pap, sejtetni engedvén gondolatait.

– Igen, az nagyon bölcs dolog volna.

– Persze tartania kell a gyertyát, de azt hiszem, hogy jobb lenne, ha kinyújtott kézzel tenné. Akkor nem lesz semmi baj. És a kereszttanya?

Most rajtam volt a sor, hogy kis szünetet tartsak, mielőtt folytatom.

– Hát, ettől fogva lesz egy kicsit komplikált a dolog. Látja ott azt az úriembert, nem messze a másiktól?

Angel fölé tornyosulva ott állt legalább harminc centivel magasabb partnere, Louis. Lehet, hogy néhányan úgy jellemeznék őt, hogy egy megrögzött LCR-szimpatizáns*, csakhogy a szervezetbe tömörült összes önérzetes homoszexuális republikánus elreteszelné az ajtót, leengedné a redőnyöket, és várná, hogy megérkezzen a felmentő sereg, semmint hogy a társaságába fogadná ezt az embert.

*/ LCR = Log Cabin Republicans, az egy homoszexuálisok által létrehozott politikai szövetség, amely a republikánus pártot támogatja, és kiáll a homoszexuálisok jogaiért/

Louis sötétkék öltönyt és napszemüveget viselt, de még a szemüveg ellenére is feltűnt, hogy vissza kell magát fognia erősen, hogy ne bámulja állandóan a párját. Valójában eléggé fura benyomást keltett volna a társa nélkül is, csak ezt nem lehetett kipróbálni, mivel Angel állandóan a nyomában járt, és néha-néha beszélt is hozzá.

– Azt a magas úriembert? Nem igazán ideillőnek tűnik.

Nagyon jó észrevétel volt. Louis kifinomult megjelenése a magasságától és a bőrszínétől eltekintve nem sok kívánnivalót hagyott maga után, úgyhogy ez a megjegyzés nem látszott helyénvalónak. De valahogy mégis sütött róla az, hogy ő más, és némiképp érződött rajta az is, hogy fenyegetést jelent.

– Nos, ő is keresztapa.

– Két keresztapa lesz?

– És egy kereszttanya, a párom testvére. Ő kinn van valahol.

A pap kissé áthelyezte a testsúlyát, és némi helytelenítő cipősurrogással adta tudtomra, hogy nem tetszik neki a dolog.

– Eléggé szokatlan.

– Tudom – feleltem. – De hát ők szokatlan emberek.

Január vége felé jártunk, és még mindig hó fedte az árnyékosabb területeket. Két nappal korábban leautóztam New Hampshire-be, hogy olcsó piát vegyek egy ottani italboltban, a keresztelő utáni partihoz. Amikor készen voltam, sétáltam egyet a Piscatqua folyó partján. Még vagy harminc centi vastag volt a jég a part közelében, de már keresztül-kasul hálózták a repedések. A folyó közepén már elolvadt a jég, és a víz lassan, de biztosan haladt a tenger

felé. Az árral szemben sétáltam, követtem a folyó által az évek hosszú során kialakított, fenyőkkel borított földpadkát, haladtam a lápos terület felé, ahol korán rügyező fekete áfonya és földiszeder nőtt, szürkésfekete magyal és eperfa, meg lucfenyő, vörösfenyő és rodóra cserje. Végül odaértem a zöldben és bíborszínben pompázó zsombékos részhez, ahol a tőzegmohát átjárta a tőzegáfonya indája. Lecsippentettem egy bogyót, amit megcsípett a dér, és a számba vettem. Találtam egy fatönköt, amely egy rég ledőlt, elkorhadt fa maradványa volt, és rátelepedtem. Közeledett a tavasz, és a hosszú ideig tartó olvadás. Érkeznek az új levelek és az új élet.

De én mindig is inkább a tél híve voltam. Most sokkal inkább, mint fiatalabb koromban. Rachelre és a lányomra, Samre gondoltam, és azokra, akik öelöttük már elmentek. Az élet elcsendesedik télen, de én most azt szerettem volna, ha teljesen leáll a mozgás, s csak mi volnánk, hárman. Ha itt tudnám magunkat tartani, csupa fehérbe burkolva, akkor talán minden rendben lenne. Ha az idő csak számunkra telne, akkor semmi rossz nem jöhetne. Nem érkezhetnének idegenek az ajtónk elé, és nem várnának el tőlünk semmit, azokon az elemi dolgokon kívül, amit egymástól elvárnánk, és szabadon viszonoznánk.

De még itt, a téli erdő csendjében és a moha lepte vízfelszínen sem állt meg az élet, a hó és jég alatt rejtve ugyan, de pezsgett az élet. A mozdulatlanság látszat volt csupán, illúzió, és csak azokat volt képes becsapni, akik nem voltak hajlandók közelebből megsejmelni azt, hogy mi rejtőzik a felszín alatt. Az idő és vele együtt az élet feltartóztathatatlanul haladt előre. Már a sötét is egyre hatalmasabb lett körülöttem. Hamarosán leszáll az éj, és ők újból eljönnek.

Egyre gyakrabban meglátogattak, a kislány, aki majdnem a lányom volt, és az asszony, aki már nem volt teljesen a feleségem. A hangjuk nyilvánvalóbb lett, az emléküket egyre jobban áthatotta az életemet, de olyan formát vettek fel, amely már a jövőhöz tartozott. Kezdetben, amikor először jelentek meg, nem tudtam, hogy kik is ők valójában. A gyász káprázatának hittem őket, megkínzott, büntudattal gyötört elmém szüleményeinek, de szép lassan egyfajta valósággá alakultak. Nem tudtam hozzászokni a jelenlétükhöz, de megtanultam elfogadni őket. Akár valódiak, akár a képzelet szüleményei, még mindig annak a szeretetnek a jelképei voltak, amit valaha éreztem, és amit most is érzek. De mostanra valahogy megváltoztak, és szeretetüket csupasz fogak között suttozták el.

Nem felejtethsz el bennünket.

Minden kezdett szétesni körülöttem, és nem tudtam, mit tegyek, úgyhogy csak ültem a hó és jég közepette, azon a korhadt farönkön, és szerettem volna megállítani az időt.

Napok óta akkor volt a legmelegebb. Rachel a templom előtt állt, karjában Sammel. Az anyja, Joan, mellette. A lányunk fehérbe volt bugyolálva, a szeme félig csukva, mintha csak valami zavaró édes álmát. A kék égbolt tiszta volt, a téli nap hidegen sütött Black Point-ra. A barátaink és a szomszédaink kis csoportokba verődve álltak, néhányan beszélgettek, mások dohányoztak. A legtöbbjük kiöltözött az alkalomra, boldog volt, hogy színpompás ruhát ölthet télen. Üdvözlésképpen bólintottam néhány embernek, aztán csatlakoztam Rachelhez és Joanhoz.

Ahogy közeledtem, Sam felébredt, homályos tekintettel körülnézett, aztán úgy döntött, hogy semmi érdemleges nem történik körülötte, úgyhogy újból szunyókálni kezdett. Joan begyömöszölte Sam álla alá a sálát, hogy megvédje a kicsit a hidegtől. Alacsony, tömzsi asszony volt, kevés sminkkel az arcán, őszes haját rövidre vágva viselte. Amikor aznap reggel először találkoztam vele, Louis azt állította, hogy Joan megpróbált kapcsolatba lépni önnön lesbikus énjével. Én azt javasoltam Louisnak, hogy tartsa meg ezt a véleményét magának, különben Joan Wolfe Louis latens homoszexuális énjével próbál meg kapcsolatba lépni, belenyúl a mellkasába, és kitépi a szívét. Ő és én mostanában már egészen jól kijöttünk egymással, de tudtam, hogy aggódik a lánya és újszülött unokája biztonságáért, és ez

óhatatlanul falat emelt közénk. Számomra ez olyan volt, mintha látótávolságra lenne tőlem egy meleg, barátságos hely, amit csak úgy érhetek el, ha egy befagyott tavat keresztezek előtte. Értettem, hogy Joannak oka van aggódni azok miatt a dolgok miatt, amelyek a múltban történtek, de ettől még nem volt könnyebb elfogadni azt, hogy hallgatólagosan rosszalta a kapcsolatunkat, nem fogadott el engem. De ha a Rachel apjával való kapcsolatomat nézzük, akkor azt mondhatom, hogy Joan és én kebelbarátok voltunk. Frank Wolfe, ha már volt benne néhány pohárral, úgy érezte, azzal kell véget vetnie a beszélgetésünknek, amely így kezdődik, hogy „tudod, ha bármi történik a lányommal...”

Rachelen világoskék ruha volt, egyszerű, dísztelen. A hátulja kissé összegyűrődött, és az egyik varrásból egy szál cérna lógott ki. Fáradtnak és zaklatottnak tűnt.

– Átvehetem, ha akarod – mondtam neki.

– Nem, jól van itt, nálam.

A szavak túlságosan gyorsan buktak ki belőle. Úgy éreztem, mintha valaki mellbe taszított volna, amitől hátra kellett lépnem egyet. Joanra pillantottam. Néhány pillanat múlva arrébb lépett, és odament Rachel húgához, Pamhez, aki éppen cigarettázott, és egy csapat helyi hódolójával flörtölt.

– Abban biztos voltam – jegyeztem meg csendesen. – Én inkább miattad aggódtam.

Rachel egy pillanatra nekem dőlt, aztán, mintha csak számolná a másodperceket, hogy mikor hagyhatja abba, elhúzódt tőlem.

– Csak szeretném, ha már vége lenne ennek az egésznek – mondta. – Csak azt szeretném, ha végre mindenki hazamenne.

Nem hívtunk sok vendéget a keresztlőre. Angel és Louis persze ott volt, Walter és Lee Cole is eljött New Yorkból. Rajtuk kívül voltak néhányan Rachel közvetlen családjából, és egy pár barátunk Portlandból és Scarborough-ból. Mindent összevetve úgy huszonöt-harminc meghívott lehetett, és a legtöbbjüket az otthonunkba vártuk a ceremónia után. Rachel általában kedvelte, ha ilyen társaságban lehet, de Sam születése óta nagyon magába fordult, még engem sem engedett közel magához. Megpróbáltam visszaemlékezni a Jennifer születése utáni időre, még mielőtt őt és az édesanyját el nem vették tőlem, és bár Jennifer legalább annyira nagy sírós volt, mint amennyire csendes volt Sam, nem emlékszem, hogy olyasféle gondok lettek volna, mint amilyenek most Rachelt és engem aggasztottak. Az igaz, hogy teljesen természetes, hogy Rachel most Samre összpontosít, minden energiája és figyelme a kisgyereké. Megpróbáltam mindenben segíteni neki, amiben csak tudtam, nem vállaltam annyi munkát, hogy egy kicsit le tudjam venni a válláról a terhek egy részét, hogy saját magára is jusson egy kis ideje alkalomadtán. De úgy tűnt, hogy zavarja a jelenlétem, és most, hogy Angel és Louis megérkezett ma reggel, a közöttünk lévő feszültség hatványozottan megnőtt.

– Mondhatnám nekik, hogy nem érzed jól magad – tanácsoltam. – Te meg felvihetnéd Samet a szobánkba, és elbújhatnál mindenki elől. Meg fogják érteni.

Megrázta a fejét.

– Nem az a baj. Azt szeretném, ha *ők* mennének el. Érted?

Hogy őszinte legyek, nem értettem, akkor legalábbis még nem.

Az asszony aznap kora reggel érkezett meg az autókereskedéshez. Ez egy olyan terület szélén helyezkedett el, amelyet ha nem is hoztak teljesen rendbe, de legalább nem keltette azt a benyomást, hogy nem törődnek vele. Az asszony földalattival ment Queensig, aztán kétszer átszállt, el is tévesztette az állomást, és rossz vonalat választott. Ma nem volt olyan nagy forgalom, és az asszony láthatta kicsit a hely hajdani szépségének a nyomait. Az arcán ott volt az ütés nyoma, és a bal szeme minden egyes pislogáskor fájt.

Miután az a fiatalember megütötte, beletelt egy kis időbe, mire össze tudta magát szedni egy kapualjban, a falnak támaszkodva. Nem ez volt az első alkalom, hogy egy férfi kezét

emelt rá, de korábban soha nem ütötte meg idegen, különösen nem egy feleolyan idős, mint ő. Megalázott volt, és dühös, és az ütést követő percekben azt kívánta, talán életében először, bárcsak ott lenne most Louis, hogy elmondhatná neki, mi történt, és akkor Louis megalázná a stricit válaszképpen. A kapualjban sötét volt, az asszony a térdére engedte a kezét, és lehajtotta a fejét. Úgy érezte, mindjárt hányni log. Remegett a keze, és izzadságcseppek ragyogtak az arcán. Lehunyta a szemét, elkezdett imádkozni, amíg csak el nem szállt a dühe. Ekkor elmúlt a keze remegése, és a bőre újra hűvös lett.

Hallotta, hogy a közelben egy nő felnyög, egy férfi pedig durva szavakat intéz hozzá. Jobbra nézett, és látta, hogy néhány szemeteszacskó mellett két alak mozog ritmikusan. Autók haladtak el mellette lassan, az ablakuk leengedve, a sofőrök arca kegyetlenségről és mohóságról árulkodott, ahogy az utcalámpák és a kocsik fényszórójának fénye rájuk esett. Egy magas, fehér lány billegett rózsaszín túsarkakon, a testét alig takarta a fehér alsónemű. Mellette egy fekete nő dőlt egy kocsis csomagtartófedelének, mindkét kézfejét a fémnek feszítve, a fenekét kidomborította, hogy felhívja vele a járókelők figyelmét. A közelben a ritmikus lökések felgyorsultak, a nő nyögdecselése is a csúcspontra ért, mindez üresen és hazug módon, aztán teljesen abba is maradt. Pár másodperccel később az asszony lépéseket hallott. A férfi bukkant fel először a sötétből. Fiatal volt, fehér, jól öltözött. A nyakkendője félrecsúszott, a kezével beletúrt a hajába, hogy az aktus nyomán összekócolódott frizuráját rendbe szedje. Büzlött az alkoholtól, és az olcsó parfüm szagától. Miközben kifordult az utcára, nem is nézett a falnak támaszkodott asszonyra.

Nem sokkal később követte őt egy fiatal, fehér lány. Talán még annyi idős sem volt, hogy autót vezethessen, és íme, itt volt, fekete miniszoknyában és kivágott felsőben, a cipője sarka apró termetét úgy tíz centivel megemelte. Sötét színű haja lófarokba volt fogva, és finom vonásait elfedte a vastag smink. Úgy tűnt, alig tud járni, mintha fájdalmai lennének. Már majdnem elhaladt az asszony előtt, amikor kinyúlt egy kéz, de nem érintette meg, csak jelezte, hogy álljon meg.

– Elnézést, kisasszony – mondta az asszony.

A lány megállt. Óriási, kék szeme volt, de az idős nő látta, hogy a fény halvány benne. – Nem tudok magának pénzt adni – szólt a lány.

– Nem pénzt akarok. Van nálam egy kép. Szeretném, ha megnézné, és megmondaná, ismeri-e ezt a fiatal lányt.

Belenyúlt a táskájába, elővette a lányáról készült fotót. A lány némi habozás után elvette. Egy darabig nézte, aztán visszaadta.

– Elment – mondta.

Az idős asszony lassan előrelépett. Nem akarta megijeszteni a lányt. – Ismeri őt?

– Nem igazán. Néha láttam errefelé, de egy vagy két nappal azután elment, hogy én idekerültem. Úgy hallottam, hogy az itteni neve LaShan volt, de nem hinném, hogy ez lett volna a valódi neve is.

– Nem, Alice-nek hívják.

– Maga az anyja?

– Igen.

– Nagyon kedvesnek tűnt.

– Az is.

– Volt egy barátnője. Sereta a neve.

– Nem tudja, hol találom ezt a barátnőt?

A lány megrázta a fejét.

– Ő is elment. Bárcsak mondhatnék magának többet, de nem tudok. Mennem kell.

Mielőtt az asszony megállíthatta volna, már ki is lépett az utcára, a forgatagba, amely magával is sodorta. Az asszony követte, figyelte, ahogy távolodik. Látta, hogy átmegy az úttesten, és pénzt ad annak a fekete fiatalembernek, aki őt megütötte, aztán újra elfoglalta a

helyét a többi, utcán sorakozó nő között.

Hol van a rendőrség, csodálkozott az asszony. Hogyan engedhetik, hogy ilyesmi történjen az orruk előtt, hogy tűrhetik el ezt a kizsákmányolást, ezt a szenvedést? Hogy engedhetik meg, hogy egy ilyen kislányt, mint ez is itt, rendszeresen így használjanak, lassan meggyilkoljanak? És ha engedik, hogy ilyesmi történjen, akkor vajon mit törődnek egy eltűnt fekete lánnyal, aki belekerült az emberi nyomorúságnak ebbe a szörnyű áradatába, és elnyelték az áramlatok?

Bolond volt, hogy azt hitte, eljön ebbe a furcsa városba, és képes lesz egyedül megtalálni a lányát. Persze először a rendőrséget hívta, még mielőtt eldöntötte volna, hogy északra jön, és a telefonban elmondott a rendőröknek minden részletet, amit csak tudott. Azt tanácsolták neki, hogy személyesen is jelentse be, ha a városba érkezik, úgyhogy tegnap ezt meg is tette. Láta, ahogy a rendőr arckifejezése megváltozik kissé, amikor elmondott mindent a gyermekéről. A rendőr számára az ő lánya csak egy újabb szenvedélybeteg volt, aki veszélyes vizekre sodródott. Lehet, hogy komolyan gondolta, amit mondott, hogy megtesz érte mindent, amit csak tud, de az asszony tisztában volt vele, hogy a kislánya eltűnésének a felderítése nem volt olyan fontos a rendőrségnek, mintha egy fehér lány tűnt volna el, esetleg egy olyan, aki gazdagabb vagy befolyással bír, vagy csak egész egyszerűen olyasvalaki, akinek nincsenek tűszúrásnyomok a bőrén az ujjai között. Gondolt arra, hogy visszamegy a rendőrségre aznap reggel, és elmond mindet arról a férfiről, aki őt megütötte, és mesél arról a fiatal prostituáltról is, akivel beszélt, de tudta, hogy nem sokat változtatna a helyzeten. A rendőrség ideje már lejárt. Most olyasvalakire volt szüksége, akinek az ő lánya a fontos, nem csak egy újabb név az eltűntek egyre gyarapodó listáján.

Bár vasárnap volt, az autókereskedés redőnye félig fel volt húzva, és zeneszó hallatszott bentől. Az asszony lehajolt, és óvatosan beosont a félhomályos belső térbe. Odabenn egy overallos, vékony ember hajolt egy hatalmas, külföldi rendszámú autó fölé. Arnónak hívták. Tony Bennett hangja hallatszott egy ütött-kopott, régi rádió hangszórójából.

– Helló! – szólalt meg az asszony.

Arno feléje fordult, bár a kezét nem vette ki a motortérből.

– Sajnálom, hölgyem, de zárva vagyunk – mondta.

Érezte, hogy le kellett volna húznia a redőnyt teljesen, de szerette, ha jön be egy kis levegő, és különben is, nem akart sokáig itt maradni. Az Audit hétfő kora reggel elviszik, és egy vagy két óra alatt végez vele.

– Keresek valakit – közölte az asszony.

– Nincs itt a főnök – felelte a férfi.

Ahogy az asszony közelebb lépett, Arno meglátta az arcán a zúzódást. Beletörülte a kezét egy rongyba, és egy időre otthagya a kocsit.

– Jól van? Mi történt az arcával?

Az asszony már nagyon közel volt hozzá. Próbálta elrejteni, hogy fél, és kellemetlenül érzi magát, de a szerelő észrevette a nő szemében, mert olyan volt, mintha egy rettegő gyermek nézett volna ki a két kis ablakon.

– Keresek valakit – ismételte meg az asszony. – Ő adta ezt nekem.

Elővette a tárcáját a táskájából, és óvatosan kivett egy kártyát belőle. A kártya kissé már meg volt sárgulva, de a természetes folyamattól eltekintve nagyon jó állapotban volt. A szerelő tudta, hogy sokáig biztos helyen őrizték, arra az esetre, ha valaha szükség lenne rá.

Arno átvette a kártyát. Nem volt rajta név, csak egy rajz. Egy kígyót ábrázolt, ami egy felfegyverzett angyal lábai alatt tekergőzött. Az angyal egy lándzsát tartott a jobb kezében, és a hegye kilyukasztotta a hulló bőrét. A sebből sötét vér ömlött. A kártya hátoldalán diszkrétén egy telefonszolgálat száma szerepelt. Mellette egyetlen betű, egy L, fekete tintával írva, meg annak az autókereskedésnek a kézzel írt címe, ahol most álltak.

Nagyon kevés ember tulajdonában volt ilyen kártya, és a szerelő soha nem látott egyet

sem, amin a cím kézírással volt írva. Az L betű volt a legfőbb érv. Valójában ez olyan volt, mintha a tulajdonosa kapott volna egy olyan belépőt, ami feljogosítja arra, hogy bárhova bemenjen. Egy kérés – nem, inkább *parancs* –, hogy bármiféle segítséget meg kell adni mindenképpen a felmutatójának.

- Felhívta a számot? – kérdezte.
- Nem akarok vele valamiféle szolgálaton keresztül beszélni. Látni akarom.
- Nincs itt. Elhagyta a várost.
- Hová ment?

A szerelő habozott, mielőtt válaszolt volna.

- Maine-be.
- Nagyon hálás lennék magának, ha megadná a címet, ahová elment.

Arno odasétált a rendetlen irodához, amely a terem bal sarkában állt. Átlapozta a címlistát, és amikor elérkezett ahhoz, amit keresett, elővett egy darab papírt, és leírta. Összehajtotta, majd az asszonynak adta.

- Akarja, hogy felhívjam maga helyett, és tudassam vele, hogy úton van?
- Köszönöm, de nem szükséges.
- Van kocsija?

Az asszony megrázta a fejét.

- Földalattival jöttem ide.
- Tudja már, hogy fog Maine-be menni?
- Még nem, talán busszal.

Arno felkapta a dzsekijét, és elővett egy kulcscsomót a zsebéből.

- Elviszem a buszállomásig, hogy lássam, rendben fenn van a buszon.

Az asszony most először mosolyodott el.

- Köszönöm, nagyon kedves.

Arno rápillantott az arcára. Gyengéden megérintette, megvizsgálva a sérülést.

- Keresek rá valamit, ha fáj.
- Nem, rendben vagyok – felelte az asszony.

Arno bólintott.

Az az ember, aki ezt tette magával, nagy bajban van. Az az ember, aki ezt tette magával, nem éri meg a hét végét.

– Akkor menjünk. Van időnk, úgyhogy veszek magának egy csésze kávé, és valami sütit az útra.

Halott ember. Halott.

A keresztelőmedence körül gyűltünk össze, egy kis csoportnyi ember, a többi vendég a padok mellett állt, kissé távolabb. A pap elmondta a bevezetőjét, és lassan közeledett a ceremónia lényeges része.

- Ellentmondasz a Sátánnak és üres ígéreteinek? – kérdezte a pap.

Várt. Nem jött válasz. Rachel diszkrétan köhintett egyet. Úgy tűnt, Angel talált valami érdekeset a padlón. Louis nem mozdult. Még korábban levette a szemüvegét, és valahová a bal vállam felett egy pontra bámult.

- Sam nevében kellene nyilatkozni – suttogtam Angelnek. – Nem hozzád intézte a kérdést.

Kezdett neki derengeni valami, mint amikor a hajnal pírja megjelenik a terméketlen sivatag felett.

- Ja, persze, oké – szólalt meg Angel buzgón. – Persze. Naná. Elutasítva.
- Ámen – tette még hozzá Louis.

A pap kissé zavarodottnak tűnt.

- Ez egy igen lett volna – segítettem ki.
- Rendben – mondta, csak a maga megnyugtatósára. – Jó.

Rachel szeme szikrákat szórt Angel felé.

– Mi van? – kérdezte, és széttárta a karját, mintha azt kérdezné: – Mi rosszat tettem? – A gyertyáról lecsöpögött némi viasz a zakója ujjára. Enyhe csípős szag terjengett.

– ÁÁhh – nyögte Angel. – Most vettem fel először.

Rachel szeme a szikrákról villámokra váltott.

– Ha még egyszer kinyitod a szád, ebben is temetnek el! – sziszegte.

Angel elcsendesedett. Mindent összevetve, ez volt a legbölcsebb lépés, amit tehetett.

Az asszony az ablakhoz ült le, a busz jobb oldalán. Egyetlen nap alatt több államot szelt ketté, mint korábban egész élete során. A busz begördült Bostonba, a Déli pályaudvarra. Most, hogy volt harminc perce, bement az Amtrak csarnokába, és vett magának egy csésze kávé és egy süteményt. Mind a kettő sokba került, és az asszony kétségbeesetten nézte a tárcájában maradt kevés bankjegyet, hátha mégiscsak talál benne egy kis aprót. Éhes volt, annak ellenére, hogy megette azt a süteményt, amit a férfi a garázsból volt olyan kedves és megvett neki. Leült, és figyelte a járókelőket, az öltönyös üzletembereket, a gyerekükre dühös anyákat. Figyelte, ahogy váltakozik az érkezők és indulók tömege, ahogy a járatok nevei kattanással fordultak a feje feletti kijelzőn. A vágányokon fényes, ezüst vonatok álltak. Egy fiatal, fekete nő ült le mellé, és kinyitott egy újságot. Tökéletesen szabott kosztüm volt rajta, és rövidre vágott frizurát viselt. Egy barna bőr aktatáska állt a lábánál, a vállán pedig hozzá illő kiegészítő. Gyémánt eljegyzési gyűrű csillogott a bal kezén.

Van egy lányom, körülbelül veled egykorú – gondolta az asszony. – De ő soha nem lesz olyan, mint te. Soha nem visel majd méretre készített kosztümet, nem olvassa, amit te olvasol, és soha egyetlen férfi nem ad neki olyan gyémántgyűrűt, amelyet te viselsz. Elveszett lélek, bajba került lélek, de én szeretem őt, ő az enyém. A férfi, aki nekem adta őt, már elment. Halott, és nem hiányzik a világnak. Azt tette velem, amit erőszaknak hívnak, legalábbis úgy vélem, hiszen pusztán félelemből tettem, amit tettem. Mindannyian rettegtünk tőle, meg attól, amit velünk tehetett. Úgy véltük, hogy ő ölte meg a nővéremet is, mert elment vele, és nem tért vissza soha többé élve, és amikor visszajött, engem vett oda helyette.

De meghalt, azért, amit tett, csúnya vége lett. Megkérdezték, hogy akarjuk-e, hogy rendbe hozzák az arcát, akarjuk-e, hogy nyitott koporsóban ravatalozzák fel. De mi azt mondtuk, hogy csak hagyják úgy, ahogy megtaláltuk, és hogy egy fenyőfa koporsóba tegyék, amin zsinórfogantyú van. Egy fakeresztet jelölték meg a sírját, de a temetés utáni éjszakán odamentem, ahová elföldelték, kivettem a keresztet, és elégettem, remélve, hogy örökre elfelejtik. Életet adtam viszont a gyerekének, és szerettem a kislányt, bár volt benne valami belőle. Lehet, hogy szegénynek soha nem volt esélye az életben, egy ilyen apával megátkozva. Beszenyezte őt már a születése pillanatában, elpusztításának a csírája a férfiban volt. Mindig is szomorú, dühös kisgyerek volt, de hát akkor is, hogy tudott itt hagyni bennünket azért a másik életért? Hogy gondolhatta, hogy békére lel egy ilyen városban, olyan férfiak között, akik pénzért használták a testét, akik drogokkal és alkohollal tömték, hogy engedelmességre bírják? Hogyan engedhettük meg, hogy ez történjen vele?

És a fiú – nem, a férfi, mert már azzá lett – megpróbálta megkeresni, de aztán lemondott róla, és most Alice eltűnt. A lányom eltűnt, és senki nem törődik igazán azzal, hogy megkeresse, egyedül csak én. De majd én teszek róla, hogy ez ne maradjon így. Ő az enyém, és vissza fogom hozni. A férfi pedig segíteni fog nekem, mert közös a vérük, tartozik ennyivel a rokonának.

Mert megölte az apját. Most pedig vissza fogja hozni Alice-t ebbe az életbe, hozzám.

A vendégek szétszóródtak a nappaliban és a konyhában. Néhányan kimentek, és a kopasz fák alatt üldögéltek a kertben, kabátban, élvezték a friss levegőt, közben sört ittak, és papírtányérokról ették a meleg ételt. Angel és Louis, mint az tőlük megszokott volt, kissé

távolabb ültek a többiektől egy kőpadon, ami a mocsárra nézett. Walter, a labrador retrieverünk a lábuknál hevert, Angel ujjai gyengéden simogatták a buksi fejét. Odamentem hozzájuk, közben megnéztem, hogy mindenkinek van-e elég étele és itala.

– Akarsz egy viccet hallani? – kérdezte Angel. – Egy kacsza úszik a tóban, és nagyon megharagszik a másik kacsára, aki az ő barátnőjére hajt. Úgyhogy elhatározza, felbérel egy bérnyilkost, hogy eltegye láb alól.

Louis hangosan kifújta a levegőt az orrán keresztül, teljesen olyan hangja volt, mint amikor a gáz hatalmas nyomás alól kiszabadul. Angel nem vett róla tudomást.

– Meg is érkezik a bérnyilkos, és a kacsza találkozik vele a nádasban. A bérnyilkos elmondja neki, hogy öt szelet kenyeret kér azért, hogy megölje a másik kacsát, amit a nyilkosság után kell kifizetni. A kacsza beleegyezik, aztán a bérnyilkos azt mondja: – És mit akar, küldjek egy darabot belőle? – Mire a kacsza: – Nem kell, utálok a színházat.

Csend volt.

– Érted, ugye? – kérdezte Angel. – Tudod, a...

– Nekem is van egy viccem – közölte Louis.

Mindketten meglepetten néztünk rá.

– Hallottátok már azt, amelyik a halott, idegesítő, dicső öltönyben feszítő fickóról szól?

Vártunk.

– Ennyi! – mondta Louis.

– Ez egyáltalán nem vicces – szólalt meg Angel.

– Engem megnevettetett – felelte Louis.

Valaki megérintette a karomat. Walter Cole állt mellettem. Már nyugdíjas volt, de zsaru koromban ő tanított meg annak a java részére, amit a mai napig is tudok. A rossz napok már rég elmúltak, és ő már megbékélt azzal, amivé lettem, és amivel foglalkozom. Otthagytam Angel és Louist, hadd veszekedjenek, és visszasétáltam Walterrel a házba.

– Az a kutya... – kezdte.

– Nagyon jó kutya – feleltem. – Nem nagyon okos, de hűséges.

– Nem munkát akarok neki adni. Rólam nevezted el.

– Tetszett a név.

– Rólam nevezted el a *kutyádat*?

– Azt hittem, örülni fogsz neki. Mindegy, senkinek nem kell tudnia róla. Nem mintha úgy nézne ki, mint te. Kezdjük azzal, hogy sokkal szőrösebb nálad.

– Ha-ha. Nagyon vicces. Még a kutya is viccesebb, mint te.

Beléptünk a konyhába, és Walter kivett egy üveg Sebagót a hűtőből. Nem kérdeztem, kér-e hozzá poharat. Tudtam, hogy jobban szeret a palackból inni, amikor csak tehet, vagyis amikor a felesége nem volt a közelben. Láttam, hogy Rachel odakinn beszélget Pammel. A testvére alacsonyabb volt Rachelnél, és sokkal csontosabb is. Akárhányszor megöleltem, mindig attól féltem, hogy kilyukasztja a bőrömet valamelyik bordája. Sam fenn aludt, Rachel anyja vigyázott rá.

Walter látta, hogy Rachelt figyelem a kertben.

– Jól megvagytok, ti ketten? – kérdezte.

– Mi hárman – emlékeztettem őt. – Azt hiszem, megvagyunk.

– Nem könnyű, amikor újszülött van a házban.

– Tudom. Még emlékszem.

Walter kissé felemelte a kezét. Már majdnem a vállamra tette, de aztán a mozdulat lassan elhalt.

– Sajnálom – mondta inkább. – Nem felejtettem el őket. Nem is tudom. Néha úgy érzem, mintha az egy másik élet lett volna, más idősík. Persze lehet, hogy ez örökség.

– Nem – feleltem. – Tudom, mire gondolsz.

Odakinn lágy szellő lengedezett, amitől a tölgyfa ágai kissé hajladoztak, mintha csak egy

láthatatlan gyermek játszadozna ott. Láttam, ahogy a távolban, a mocsárban felfénylik a csatornák vize, ahogy a nádasban előretörnek, a vizük keveredik a többivel, és a találkozás visszavonhatatlanul megváltoztatta mindkettőt. Az élet is hasonló. Ha az ösvények találkoznak, azt követően már soha nem lesznek ugyanazok, örökre megváltoznak a találkozás hatására. Néha csak aprók a változások, szinte láthatatlanok, máskor meg olyan égbekiáltóak, hogy semmi sem lesz már a régi, ami utána következik. Más életek homokszemei beborítanak bennünket, és cserébe a miénket is átadjuk azoknak, akikkel később összetalálkozunk.

– Azt hiszem, aggódik – mondtam.

– Mi miatt?

– Miattunk... miattam. Olyan sokat kockáztatott, szenvedett mindezért. Nem akar többé félni, de mégis azt teszi. Félt bennünket, és félti Samet.

– Beszéltetek már róla?

– Nem, nem igazán.

– Lehet, hogy itt lenne az ideje, mielőtt rosszabb lesz.

Akkor el sem tudtam képzelni, mennyivel rosszabbra is fordulhat minden. Gyűlöltem ezt a ki nem mondott feszültséget Rachel és közöttünk. Szerettem őt, szükségem volt rá, ugyanakkor dühös is voltam. Manapság könnyen az én vállamon landolt mindenféle vád, az én terhem lett, és már kezdtem belefáradni.

– Van sok munkád? – kérdezte Walter.

– Akad – feleltem.

– Valami érdekes?

– Nem hinném. Bár az ember soha nem tudhatja, de azért próbálok válogatni. Elégé nyilvánvaló dolgok. Kínáltak már sokkal... *komplikáltabb* melót is, de visszautasítottam. Nem akarok bajt hozni rájuk, csak...

Elhallgattam. Walter várt.

– Folytasd!

Megráztam a fejem. Lee, Walter felesége lépett be a konyhába. Összevonta a szemöldökét, amikor meglátta, hogy a férje az üvegből iszik.

– Csak öt percre fordítok hátat, és máris fittyet hánysz a civilizált viselkedés szabályaira – mondta, de mosolygott közben. – Legközelebb a vécésészéből fogsz inni.

Walter magához vonta.

– Tudod, hogy a kutyát rólad nevezték el? – kérdezte. – Lehet, hogy éppen ezért. Na, mindegy, egy csomó ember szeretne megismerni, pontosan emiatt. És a *kutya* is szeretne találkozni veled.

Walter savanyú képet vágott, miközben a felesége kézen fogta, és kivonszolta a kertbe.

– Nem jössz ki? – kérdezett engem.

– Azonnal – feleltem.

Figyeltem, ahogy átlépdelenek a gyepon. Rachel integetett nekik, ők pedig csatlakoztak hozzá. Egy pillanatra összeakadt a tekintetünk, és Rachel egy apró kis mosolyt küldött felém. Felemeltem a kezem, ami az ablaküveget érte, így simogattam meg az arcát.

Nem fogok bajt hozni rád és a lányunkra, akarattal nem, bár ettől még bekövetkezhet. Pontosan emiatt félek. Már korábban is rám talált ez a dolog, és újra meg fog találni. Veszélyt jelentek rád és a gyermekünkre, és azt hiszem, hogy te tisztában vagy ezzel.

Eltávolodtunk egymástól.

Szeretlek de eltávolodtunk

Lassan eltelt a nap. Néhányan már elmentek, mások, akik a ceremóniára nem tudtak eljönni, átvették a helyüket. Ahogy lassan leszállt a szürkület, Angel és Louis már nem is beszéltek, és egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy próbálnak távolságot tartani attól, ami körülöttük zajlik. Mindketten azt az utat figyelték, amelyik az egyes számú út felől a part felé

kanyargott. Közöttük hevert egy mobiltelefon.

Arno korábban felhívta őket, amikor feltette az asszonyt a Greyhound-buszra New Yorkban.

– Nem mondott nevet – mondta Louisnak, és kissé recsegett a hangja a telefonon keresztül.

– Tudom, ki ő – felelte Louis. – Jól tetted, hogy felhívtál.

Már felgyulladtak a lámpák az út mellett. Odamentem, ahol ketten ültek, kissé a pad háttámlájának dőlve. Együtt néztük, ahogy a taxi áthalad a mocsarat átívelő hídon, s a napfény utolsó sugarai megcsillannak a vízen, és a kocsí visszatükröződik benne. Összeszorult a gyomrom, és úgy éreztem, mintha satuba szorítanák a homlokom. Láttam, hogy Rachel mozdulatlanul áll a vendégek között. Ő is a közeledő autót nézte. Louis felállt, amikor a taxi befordult a felhajtóra.

– Nem hozzád jött – közölte. – Nem kell aggódnod.

Én meg azon gondolkodtam, hogy mit hozott a házamba.

Követtem őket a nyitott kapun a kert végébe, Angel hátul maradt, Louis meg odalépett a taxihoz, és kinyitotta az ajtaját. Egy nő szállt ki belőle, hatalmas, színes táskát szorongatott a kezében. Vagy negyvenöt centivel alacsonyabb volt, mint Louis, és talán tíz évvel lehetett idősebb nála, de meggyötört arca arról árulkodott, hogy nehéz élete volt, és az aggodalom fátylat vont a vonásai elé. Nagyon szép lehetett fiatal korában. Most is megmaradt ebből egy kevéske, a szeméből valamiféle belső erő sugárzott. Láttam a horzsolásokat az arcán. Frissnek tűntek.

Közel állt Louishoz, és szeretettel nézett rá, aztán keményen arcul vágta a jobb kezével.

– Eltűnt – mondta. – Vigyáznod kellett volna rá, és most eltűnt.

Elkezdett zokogni, Louis pedig a karjába vette, és az ő teste is rázkódott a nő sírásától.

Íme Alice története, aki beleesett a nyúlgyödörbe, és soha nem tért onnan vissza.

Martha Louis nagynénje volt. Egy Deeber nevű férfi, aki már halott, egy gyermeket nemzett neki, egy lányt. Alice-nek nevezték el, és szerették, de soha nem volt boldog gyerek. Lázadt az asszonyok társasága ellen, szívesebben töltötte az időt a férfiakkal. Azt mondták neki, hogy gyönyörű, mert az is volt, de fiatal volt, és mindig dühös. Valami feszültség tombolt benne mélyen, és az olthatatlan vágyat csak még jobban erősítették azoknak a nőknek a tettei, akik szerették őt és akik gondot viseltek rá. Azt mondták neki, hogy az apja halott, de másoktól kellett megtudnia, milyen ember is volt valójában, és azt is, hogy miként távozott erről a világról. Senki nem tudta, ki volt a felelős a haláláért, de az a szóbeszéd járta, hogy a szép kis kertes házban lévő, feketébe öltözött asszonyoknak valami közük volt a halálához, csakúgy, mint az unokaöccsének, akit Louisnak hívtak.

Alice lázadt ellenük, és minden ellen, amit képviseltek: a szeretet, a biztonság, a családi kötelékek ellen. Rossz társaságba keveredett, otthagyta az anyai ház biztonságát. Ivott, dohányzott, füvezett is olykor, aztán elkezdte rendszeresen használni a drogokat, és függővé vált. Különböző helyekre sodródott, míg végül a sötét erdő szélén kötött ki, egy bádogtetős kunyhóban, ahol a férfiak egymás után használták. A stricije drogokkal fizetett neki, bár az sokkal kevesebbet ért, mint amit az őt kihasználók fizettek azért, hogy lefeküdjenek vele, úgyhogy egyre jobban belegabalyodott mindenbe. Lassan kezdte elveszíteni önmagát, a drogok és a szex rákként falták a testét, teljesen bekebelezték azt, ami ő valójában volt, úgyhogy végül az ő teremtményük lett, bár Alice próbálta meggyőzni önmagát arról, hogy mindez csak átmeneti állapot, csak eszköz ahhoz, hogy sikerüljön megbirkózni a fájdalommal és azzal a csalódottsággal, amit érzett.

Az egyik vasárnap reggel a csupasz ágyon hevert, meztelenül, csak egy pár olcsó műanyag cipő volt rajta. Búzlótt azoknak a férfiaknak a szagától, akik örömeiket töltötték rajta. Megint elfogta az éhség a drog iránt. Fájt a feje, meg az összes csontja a végtagjaiban. Két másik lány is feküdt mellette, a szoba bejáratát egy kötélén lógó takarók rekesztették el. A reggeli nap fénye egy aprócska ablakon szűrődött be, felfedve, milyen poros is az üveg, és hogy mennyi

pókháló, elszáradt levél és döglött rovar bújik meg a szoba sarkaiban. Félrehúzta a függönyt, és látta, hogy a kunyhó ajtaja nyitva van. Lowe állt az ajtóban, széles válla majdnem érintette az ajtókeretet. Nem volt rajta ing, mezítláb volt, borotvált fején izzadságcseppek gyöngyöztek, majd lassan legördültek a lapockái között. Fehér és szőrös volt a háta. A jobb kezében cigarettát szorongatott, és egy másik férfival beszélgetett, aki odakinn állt. Alice rájött, hogy Wallace az, az apró „igencsak sárga” ember, aki futtatta a kurvákat, és kicsiben drogkereskedelmet is üzött odakinn az erdőben, a konzervatívabbak kedvéért pedig egy kis tiltott whiskyt is tartott. Nevetés hallatszott, majd Alice az ablakon keresztül látta, hogy Wallace megjelenik a kunyhó előtt, éppen a sliccét húzta fel, az ujjait a farmerjébe törölgetve. Nyitva volt az inge, csak úgy lötyögött beesett mellkasán és kis pocakján. Csúnya ember volt, és alig fürdött. Néha megkérte Alice-t, hogy tegyen meg neki bizonyos dolgokat, és ő öklendezett a férfi ízétől. De most szüksége volt rá. Leginkább arra, amiye volt, még akkor is, ha az ára csak az adósságát növeli, azét az adósságét, amit soha nem lesz képes visszafizetni.

Alice felhúzott egy pólót, hogy eltakarja meztelenségét, aztán meggyújtott egy cigarettát, és teljesen el akarta húzni a takarót. A vásárnapok csendesek voltak. Azon férfiak nagy része, akik ide jártak, ilyenkor már a templomba készültek, hogy beüljenek a padokba, és meghallgassák a szentbeszédet, noha közben órá gondoltak. Voltak olyanok is, akik már évek óta nem tették be a lábukat a templomba, de a vásárnap nekik is másképp telt. Ha össze tudja szedni magát, elmegy a vásárlóutcába, ruhát vesz azon a kis pénzen, amiye van. Vagy valami piperét. Már néhány hete nem járt arra, volt itt elég szórakozás a kunyhóban. De éppen Wallace jegyezte meg a múltkor, hogy milyen állapotban vannak a ruhái és a fehérneműi, bár azok a férfiak, akik ide jártak, nem voltak túl finnyásak. Néhányan még a mocskot is kedvelték, egy csipetnyi fűszert adott a vétkezéshez. De Wallace általában szerette, ha a lányai tiszták, még ha a környezetük nem is mindig volt az. Ha korán elmegy, elintézheti, amit akar, és aztán, ha visszajön, pihenhet délután. Este meglehet, hogy akad egy kis meló, de mindenesetre nem lesz olyan megerőltető, mint előző este volt. Mindig a péntek és a szombat volt a legrosszabb. True, Lowe és Wallace vigyáztak a lányokra, de nem maradhattak ott velük, a függöny mögött, amíg ők kiszolgálták a férfiakat, és néha csak egy pillanat műve volt, hogy egy férfi ökle a nő arcába vágjon.

Egy kocsi közeledett. Alice látta az ajtón keresztül, ahogy befordul. Ez nem olyan volt, mint amilyenek itt megfordultak. Ez új autó volt. Olyan, mint azok a német autók, a kerekeken a dísztarcsák makulátlanul fénylettek. A motor röviden felpergett, aztán leállt. Látta, hogy felpattannak az ajtók, elöl és hátul is. Wallace mondott valamit, amit ő nem értett, és Lowe lehajította a cigarettát a földre, a másik keze már a háta mögött volt, ahol a farmerja övrészből kilógott a nagy Colt agya. De még mielőtt megragadhatta volna, a válla szétrobbant egy vörös felhőben, s egy rövid ideig csillogott a napfényben, aztán lassan leszállt a földre. Lowe valahogy állva maradt, Alice látta, ahogy a keze az ajtófélfát markolássza, hogy egyenesen próbáljon maradni. Kint futó lépések zaja hallatszott a kavicson, aztán jött a második lövés, és Lowe fejének egy része eltűnt. A keze még mindig szorította a félfát, majd a test lezuhant a földre.

Alice dermedten állt, földbe gyökerezett a lába. Hallotta, hogy kint Wallace könyörög az életéért. A kunyhó felé hátrált, Alice látta, ahogy az alakja egyre nagyobb lesz, ahogy az ablak felé közeledett. Újabb lövések hallatszottak, az üveg milliónyi darabra tört, és a táblában maradó részek szélén vér látszott mindenütt. Hallotta, hogy a másik két lány is észhez tér. A jobbán Rowlene kezdett el sikoltozni. Nagydarab lány volt, és Alice lelki szemei előtt megjelent, ahogy a másik az ágyon fekszik, a takarót felhúzza az álláig, a szeme még álomittas, és ide-oda rebben, miközben megpróbálja minél kisebbre összehúzni magát, és a sarokba bújik. A bal oldalán hallotta, hogy Pria, aki félig ázsiai volt, a falnak csapódik, miközben a feje lassan tisztul, és próbálja megtalálni a levetett ruháit. Priának két kuncsaftja volt előző éjjel, és azok megosztották vele annak az anyagnak egy részét, amit vettek.

Valószínűleg még mindig munkált benne a kábítószer.

Egy férfialak jelent meg az ajtóban. Alice rápillantott az arcára, miközben belépett, és a látvány megadta neki a kezdő lökést. Hagyta, hogy a takaró nesztelenül lehulljon, aztán felállt az ágyon, és kilökte az ablakot. Először nem mozdult, pedig a férfi már benn járt a házban, egyre közelebb érve a lányok elkerített részéhez. A tenyere aljával jó nagyot vágott a keretre, és az ablak kipattant, alig ütve egy kis zajt. Felhúzódkodott, és átpréselte magát az ablakon. Az újabb lövés a saját ágya mellől jött, majd Alice mellett, a falból kisebb darabkák pattogzottak le. Rowlene-nek vége volt. A következő ő lesz. Alice mögött egy kéz ragadta meg a takarót, és megrántotta, Alice pedig a gravitációnak hála, a túloldalon a földre esett. Érezte, hogy valami megpattant a kezében, miközben esetlenül elzuhan, de már rohant is a fák biztonságába, zuhanó ágak csattantak a lába alatt, ahogy fejét lehúzza kerülgette őket, egyre mélyebbre jutva az erdőben. A fegyver újból eldőrdült, és a lábától alig pár centire egy égerfába csapódott a lövedék.

Csak rohant tovább, bár a lábát felsértették a kövek, és a ruháját megszaggatták a tüskék és a tövissek. Nem is lassított, egészen addig, amíg az oldalában a szűró fájdalom elviselhetetlen nem lett, annyira, hogy azt hitte, mindjárt kettészakad. Nekitámaszkodott egy fának. A távolban hallani vélte a férfiak hangját. Arcról ismerte azt az embert az ajtóban. Azok egyike volt, akik Pria kuncsaftjai voltak előző éjjel. Nem tudta, miért jöttek vissza, és hogy miért tette azt, amit tett. Csak azt tudta, hogy el kell tűnnie arról a helyről, mert tudták, hogy ő kicsoda. Látták őt, és rá fognak találni. Alice felhívta az anyját az egyik benzinkútról, egy fülkéből. A kutak le voltak zárva, a benzinkút még nem üzemelt, mert vasárnap kora reggel történt mindez. Az anyja hozott neki néhány ruhát, és az összes pénzt, amit nélkülözni tudott, és Alice aznap délután otthagyta a várost, és még az államába sem tért vissza soha többé. Az elkövetkező néhány évben alkalmatosan telefonált, leginkább pénzt akart. De legalább úgy hetente felhívta az anyját, néha többször is. Azt az egyetlen engedményt megtette az anyjának, még akkor is, amikor a legmélyebbre süllyedt, hogy megpróbálta elérni, az anyja minél kevésbé aggódjon, annál semmiképpen sem jobban, mint amennyire amúgy is aggódott szegény. De volt más, apró figyelmessége is. Születésnap ajándékok, amelyek ugyan néha korán érkeztek, és legtöbbször későn, de azért megérkeztek; karácsonyi üdvözlőlapok, eleinte egy kis készpénz is, később már csak egy lap az aláírásával, meg egy ákombácommal odakapart üdvözléssel, és nagyon ritkán egy-egy levél. A tinta színe és a levél tartalma változó volt, attól függően, hogy mennyi ideig tartott a megírása. Az anya mindegyiket nagy becsben tartotta, de leginkább a telefonhívásoknak örült. Ezekből tudta, hogy a lánya életben van.

Aztán egyszer csak megszűntek a hívások.

Martha az irodámban lévő kanapén foglalt helyet, Louis az egyik oldalán állt, Angel pedig csendesen a székemen ült. Rachel ránk pillantott, aztán kiment.

– Figyelned kellett volna rá – mondta Martha ismét Louisnak.

– Próbáltam – felelte az. Mintha megöregedett volna, és nagyon fáradtnak tűnt. – Nem kért a segítségemből, legalábbis abból nem, amit én felajánlottam neki.

Martha szeme szikrákat hányt.

– Hogy mondhatod ezt? Elveszett. Elveszett lélek volt. Szüksége volt valakire, aki visszahozza. És annak neked kellett volna lenned.

Erre Louis már nem mondott semmit.

– Elment Hunts Pointba? – kérdeztem.

– A legutóbb, amikor beszéltem vele, azt mondta, hogy ott van, úgyhogy én is oda mentem.

– Ott sérült meg?

Lehajtotta a fejét.

– Egy férfi megütött.

– Hogy hívják? – kérdezte Louis.

– Miért? – kérdezett vissza Martha. – Vele is azt tennéd, amit a többiekkel? Gondolod, hogy az visszahozza az unokahúgodat? Ha nagy embernek akarod érezni magad, már túl késő azt tenni, amit egy jó ember tett volna. Ez engem nem vigasztal.

Közbeavatkoztam. A vádaskodás nem vezet bennünket sehova sem.

– Miért kereste meg a férfit?

– Mert Alice azt mondta nekem, hogy neki dolgozik. A másik, akinek korábban dolgozott, meghalt. Alice azt mondta, hogy az az új férfi fog mostantól kezdve vigyázni rá, hogy gazdag férfiakat fog neki találni. Gazdag férfiakat! Miféle férfinak kellhet ő, azok után, amit tett! Miféle férfiaknak...?

Újra sírni kezdett. Odaléptem hozzá, és átnyújtottam neki egy tiszta zsebkendőt, aztán szép lassan letérdeltem elé.

– Szükségünk van a férfi nevére, hogy elkezdhessük megkeresni Alice-t – mondtam halkan.

– G-Mack – mondta nagy nehezen Martha. – G-Macknek nevezi magát. Volt ott egy fiatal, fehér lány is. Azt mondta, emlékszik Alice-re, csak éppen úgy nevezte magát, hogy LaShan. És nem tudta, hogy merre ment.

– G-Mack – ismételte meg a nevet Louis.

– Rémlik valami?

– Nem. Legutoljára, amikor hallottam felőle, egy Free Billy nevű stricivel volt.

– Változnak az idők.

Louis felállt, és Marthát is felsegítette a székről.

– Enned kell valamit. És pihenned is kell.

Martha megfogta Louis kezét, és megszorította.

– Találd meg nekem! Bajban van, érzem. Találd meg, és hozd vissza nekem.

A kövér férfi a fürdőkád szélénél állt. Brightwell volt a neve, és nagyon-nagyon öreg volt, sokkal öregebb, mint amilyennek látszott. Néha úgy viselkedett, mint aki nemrég ébredt egy mély álomból, de a mexikói, akit Garcíának hívtak, sokkal jobban ismerte már, mintsem kérdéseket tegyen fel neki a származásával kapcsolatosan. Felismerte, hogy Brightwellnek engedelmeskednie kell, és hogy nem árt félni tőle. Láta, hogy a férfi mit tett a nővel, figyelte az üvegen keresztül, ahogy Brightwell ajka rátapadt a nőére. Úgy tűnt neki, mintha abban a pillanatban megjelent volna a felismerés a nő szemében, bár egyre erőtlenebb lett, végül meghalt, de mintha felismerte volna, mi is történik vele, miközben a teste végül cserbenhagyta. Vajon hányan végezték így – jutott Garcia eszébe –, hogy a férfi ajka az ajkukon volt, és arra várt, hogy a lelkük átszálljon őbelé? És még ha nem is volt igaz az, amit Garcia Brightwellről sejtett, ki hinne ilyesmit magáról?

Szörnyű volt a szag, ahogy a vegyszerek az emberi maradványokkal kölcsönhatásba léptek, de Brightwell még csak kísérletet sem tett arra, hogy eltakarja az arcát. A mexikói mögötte állt, arcának alsó felét eltakarta egy fehér maszk.

– Most mit teszel? – kérdezte Garcia.

Brightwell a kádba köpött, majd hátat fordított a bomlófélben lévő hullának. – Megtalálom a másikat is, és megölöm.

– Mielőtt ez meghalt volna, valami férfiról beszélt. Hitte, hogy el fog érte jönni.

– Tudom. Hallottam, ahogy szólongatja.

– Úgy volt, hogy nincs senkije. Hogy senki nem törődik vele.

– Félreinformáltak bennünket, de lehet, hogy valóban nem érdekelt senkit.

Brightwell elszárguldott Garcia mellett, otthagya a lány oszladozó hullájával. Garcia nem is követte. Brightwellnek nem volt igaza, de Garcíának nem volt bátorsága, hogy tovább erőltesse a témát. Egyetlenegy nő sem szólongatná valakinek a nevét a halál küszöbén, ha az a név nem jelentene neki semmit.

Valaki mégiscsak törődött vele.
És az majd eljön.

II.

Akinek felesége és gyermekei vannak,
túszokat ad a szerencse kezébe.

Francis Bacon: *Esszék* (1625)

A Sam keresztelője utáni parti tovább zajlott. Hallottam, hogy a vendégek nevetgélnek, és szísszenve nyílnak sorban az üvegek. Valahol egy hang elkezdett énekelni egy dalt. Mintha Rachel apja lett volna, aki mindig kedvet kapott a dalolásra, amikor kissé kapatos volt. Frank jogász volt, egyike azoknak a szívélyes, mindenkiel komázó embereknek, akik szerettek a figyelem középpontjában lenni, akárhol is voltak. Olyasféle ember volt, aki úgy vélte, felvidítja az emberek életét azzal, hogy hangoskodik kissé, és ezzel önkéntelenül is megfélemlít másokat. Megfigyeltem ezt egy esküvő során, ahogy szégyenlős nőt próbált meg táncba vinni azzal a felkiáltással, hogy csak megpróbálja előcsalogatni őket a teknőcpáncél mögül, még akkor is, ha azok úgy esetenkedtek és remegtek a táncparketten, mint az újszülött zsiráfok, és vágyakozó pillantásokat vetettek otthagyt székük felé. Gondolom, el lehetett mondani róla, hogy jó szíve volt, de sajnálatos módon ehhez nem járult az a képesség, hogy finoman érzékelje mások érzéseit. Ráadásul a lányáért való aggodás miatt Frank az ilyen eszem-izsomok alkalmával személyes sértésnek fogta fel a jelenlétemet, mintha attól tartana, hogy bármelyik pillanatban könnyekre fakadok, vagy hirtelen nekiesem valakinek, és összeverem, vagy más módon zavarom meg az ünnepet, amit Frank oly nagy erőfeszítéssel akart sikerre vinni. Törekedtünk arra, hogy ne maradjunk kettesben. Hogy őszinte legyek, nem volt túl nehéz, mivel mindketten apait-anyait beleadtunk.

A házasságukban Joan viselte a nadrágot, és szelíd, nyugtató szavaival helyre tudta tenni a férfit. Óvónő volt, és egyben régi vágású liberális demokrata, aki a lelkére vette, hogy az ország az utóbbi években mennyire megváltozott mind a republikánusok, mind a demokraták idején. Frankkel ellentétben szinte soha nem hangoztatta a Rachel iránti aggodalmait, legalábbis egyenesen nekem címezve nem. Néha, rendszerint amikor elindultunk tőlük, egy általában kényelmetlen, olykor enyhén kellemes látogatásunk alkalmával félrevont, gyengéden megfogva a karomat, és azt suttogta:

– Vigyázz rá, jó?

Ilyenkor biztosítottam afelől, hogy vigyázni fogok a lányára. Még akkor is, amikor a szemébe néztem, és láttam a vágyat, hogy nekem higgyen, ne pedig a félelmeinek, hogy képtelen leszek teljesíteni ezt az ígéretemet. Néha már arra gondoltam, lehet, hogy én is – mint az eltűnt Alice – valamilyen bélyeget hordok magamon, egy olyasféle sebet, amit a múlt hagyott rajtam, és ami valahogy módot talál arra, hogy a jelent és a jövőt is megfertőzze. Az utóbbi hónapokban megpróbáltam valamiféle eszközt találni ahhoz, hogy semlegesítsem ezt a fenyegetést, főként úgy, hogy visszautasítottam bizonyos munkákat, amelyek érzésem szerint kockázattal járhattak. Kivételt képezett a legutolsó, Jackie Garnerrel töltött estém. A gond csak az volt, hogy azok a melók, amelyeket érdemes volt elvállalni, szükségszerűen valamiféle kockázattal jártak, és így olyan ügyekkel töltöttem az időm java részét, amelyek fokozatosan sorvasztották az élni akarásomat. Már korábban is jártam ebben a cipőben, de akkor nem Rachellel éltem. Akkor ráléptem arra az útra, és nem maradtam hosszú ideig rajta, mert hamar rájöttem, hogy nagyon nehéz ellenállni a sötét düh csábításának.

És most egy asszony állt a küszöbömön, magával hozva a saját fájdalmát, és egy másikkal a szenvedését. Képtelenség volt, hogy valami egyszerű magyarázata legyen a lánya eltűnésének. Nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt, hogy hogyan élt Alice. A Pointban folytatott életmód nagyon veszélyes volt, és a szokásai csak még sebezhetőbbé tették. Azok közül a nők közül, akik ott az utcán dolgoztak, rendszeresen eltűntek néhányan. Egyik-másik a stricijük elől menekült, a többiek más, erőszakos férfiak elől. Voltak, akik megpróbált szakítani ezzel az élettel, mielőtt felfalná őket teljesen, belebetegedtek a rablásokba és a nemi erőszakba. De ezek közül a nők közül kevés járt sikerrel, a legtöbbjük visszakerült a kapualjakba és a parkolókba, és a szabadulás vágya végül teljesen kiveszett belőlük.

Megpróbáltak valamennyire odafigyelni egymásra, és a stricik is állandóan szemmel tartották őket, ha másért nem, azért, hogy próbálják megóvni a befektetéseiket, de ez pusztán gesztus volt, semmi több. Ha valaki valóban bántani akarta ezeket a nőket, akkor sikerrel járt.

Beinvitáltuk Louis nagynénjét a konyhába, és Rachel rokonainak gondjaira bíztuk. Hamarosan már ette a csirkés tésztát, majd limonádét kortyolgatott egy kényelmes fotelben, a nappaliban. Amikor kissé később Louis elment megnézni, Martha már aludt, teljesen kimerült attól, amit megpróbált megtenni a lányáért.

Walter Cole csatlakozott hozzánk. Tudott ezt-azt Louis múltjáról, és annál jóval többet sejtett. Angelről még többet tudott, hiszen neki hosszú priusza volt, bár a részletek a nem olyan régmúlt homályába vesztek. Megkérdeztem Louist, hogy bevonhatom-e Waltert is, és ő beleegyezett, bár kissé vonakodva. Louis nem volt az a másikban könnyen megbízó típus, és persze nem nagyon szerette volna, ha a rendőrség is belelátna az ügyeibe. Bár Walter nyugdíjba vonult, de azért megvoltak a kapcsolatai a New York-i rendőrséggel, amelyek nekem már nem álltak rendelkezésemre. Sokkal jobb viszonyban volt az ottaniakkal, mint én. Persze ez nem volt nehéz. Azon az osztályon voltak olyanok, akik gyanították, hogy vér tapad a kezemhez, és nagyon szívesen felelősségre vontak volna miattam. A járőrök már kevésbé okoztak gondot, de Waltert tisztelték azok a magasabb rangú nyomozók, akik pozíciójuknál fogva segítségünkre lehettek, ha arra szükség lenne.

– Visszamentek a városba ma este? – kérdeztem Louist.

Bólintott.

– Meg akarom találni azt a G-Macket.

Haboztam, mielőtt megszólaltam volna.

– Szerintem várnod kellene.

Louis kissé félredöntötte a fejét, jobb keze rácsapott a kartámlára. Nemigen szokott felesleges mozdulatokat tenni, és ez az apró mozdulat nála már azt jelentette, hogy robbanásig feszültek az idegei.

– Miért gondolod? – kérdezte közömbös hangon.

– Én ezt tenném – feleltem. – Te odarohannál, kilőnéd az összes töltényedet, és mindenki, aki kicsit is törődik a biztonságával, felszívódna, akár ismer téged, akár nem. Ha ez a fickó meglép, szét kell szednünk a várost, hogy megtaláljuk, és ezzel értékes időt veszíthetünk. Nem tudunk róla semmit. Először ezen kell változtatnunk, mielőtt utána vetjük magunkat. Neked a bosszú jár az eszedben, azért, amit a pasas a nagynénéd ellen elkövetett. De az ráér. Most a lány a fontos. Szeretném, ha visszafognád magad.

Volt egy kis kockázata annak, hogy ezt tettem. G-Mack már tudta, hogy valaki kérdezősködött Alice-ről. Feltéve, hogy Marthának igaza van, és valami szörnyűség történt vele, a stricinek két lehetősége volt: marad, ahol van, úgy tesz, mint aki nem tud semmiről, és a kurváinak is a lelkére köti, hogy ugyanezt tegyék; vagy menekülőre foghatja. Csak reméltem, hogy bírják az idegei, amíg elérünk hozzá. Úgy véltem, így lesz. Még új volt, hiszen Louis nem tudott róla semmit, és fiatal, ami azt jelentette, hogy valószínűleg eléggé öntelt ahhoz, hogy az utca királyának képzelje magát. Sikerült neki egyfajta rangot kiharcolnia a Pointon. Nem szívesen hagyná ott, ha csak nem feltétlenül szükséges.

Hosszú szünet állt be, amíg Louis végiggondolta a lehetőségeket.

– Mennyi ideig? – kérdezte.

Walterre néztem.

– Huszonnégy órát – felelte az. – Akkorra megszerzem, amire szükségetek van.

– Akkor holnap este keressük meg – közöltem.

– Mi? – kérdezte Louis.

– Mi – adtam meg a választ.

Mélyen a szemembe nézett.

– Ez személyes ügy – felelte.

– Tudom – válaszoltam.

– Csak tisztázni akartam. Te a magad módján intézed a dolgokat, és én tiszteletben tartom ezt, de a te lelkiismeretenednek ehhez semmi köze. Ha egy kis kétséged is lenne, azt akarom, hogy szállj ki. És ez mindenkire vonatkozik.

A szeme egy pillanatra Walterre rebbent. Éreztem, hogy Walter mindjárt válaszol, úgyhogy kinyújtottam a kezem, hozzáértem a karjához, és ő kissé megnyugodott. Walter nem keveredne semmi olyasmibe, ami ütközne szigorú erkölcsi elveivel. Bár már nem volt jelvénye, azért rendőr maradt, még hozzá nagyon jó rendőr. Semmi szükség nem volt rá, hogy Louis előtt igazolja magát.

Több szó nem hangzott el. Végeztünk. Mondtam Walternek, hogy használja az irodai telefont, és el is kezdett telefonálgatni. Louis ment, hogy felkeltse Marthát, hogy vissza tudja vinni New Yorkba. Angel utolért a bejárati ajtóban.

– Tud Martha kettőtökről? – kérdeztem tőle.

– Még soha nem találkoztam vele korábban – felelte. Az igazat megvallva, abban sem voltam biztos, hogy létezik ez a család. Azt hittem, valaki ketrebben nevelte fel Louist, és aztán szabadon engedte a vadonban. De Martha nagyon okos asszony. Ha nem is tudja, hamarosan sejteni fogja. Akkor majd meglátjuk.

Figyeltem, ahogy Rachel odakíséri a székhez két barátját. Gyönyörű volt. Imádtam, ahogy járt, nyugodt, és méltóságteljes volt. Éreztem, hogy valami belém mar, olyan volt, mint amikor egy fal meggyengül, egyre nagyobb területen, amivel aztán az egész építmény szilárdságát és erejét aláássa.

– Nem fog neki tetszeni – mondta Angel.

– Tartozom Louisnak – mondtam.

Angel majdnem felnevetett. – Nem tartozol se neki, se nekem. Lehet, hogy úgy érzed, de mi nem így látjuk. Most már családod van. Egy asszony, aki szeret téged, és egy kislány, aki tőled függ. Ne szúrd el.

– Nem áll szándékomban. Tudom, mi van a birtokomban.

– Akkor miért csinálod ezt?

Mit mondhattam volna neki? Hogy meg akarom ezt tenni? Hogy meg kell tennem? Tudtam, részben így van. Lehet, hogy valahol mélyen, elrejtve, meg akartam gyorsítani, amit elkerülhetetlen végnek hittem.

De volt még valami más is, amit sem Angelnek, sem Rachelnek, sőt talán magamnak sem tudtam megmagyarázni. Már akkor megéreztem, amikor az a taxi egyre közelített a házhoz. Akkor is éreztem, amikor megláttam azt az asszonyt, amint a kocsiból a feljáró kavicsaira lépett. És éreztem, amikor elmesélte a történetét, közben pedig kétségbeesetten próbálta visszafojtani a könnyeit, nehogy túlságosan gyengének tűnjön az idegenek előtt.

Elment. Alice elment, és akárhol is volt most, soha többé nem sétál már ezen a világon úgy, ahogy régebben tette. Nem tudom megmondani, honnan tudtam, ahogy Martha sem tudta megmagyarázni azt az érzést, hogy a lánya veszélyben van. Ez a bátor és szerető asszony nem ok nélkül került ide. Valamiféle kapcsolat állt fenn, és ezt nem lehetett tagadni. Már sok keserű tapasztalat megtanított arra, hogy azok a bajok, amelyek másokat érnek, de az én ajtóim előtt kötnek ki, arra várnak, hogy közbeavatkozzam, és nem hagyhatom őket figyelmen kívül.

– Nem is tudom – feleltem. – Csak azt tudom, hogy ennek így kell lennie.

A vendégek java része lassan eltávozott. Úgy tűnt, az összes vidámságot magukkal vitték, nekünk semmit sem hagytak. Rachel szülei és a testvére ott maradtak éjszakára. Úgy volt, hogy Walter meg Lee is néhány napot velünk tölt majd, csak éppen Martha megjelenése kissé megváltoztatta a dolgokat, úgyhogy már úton is voltak hazafelé, hogy Walter személyesen tudjon beszélni a zsarukkal, ha az szükséges.

Éppen odakinn pakolgattam, amikor Frank Wolfe megjelent. Magasabb, testesebb volt,

mint én. A középiskolában rögbijátékos volt, és akadt néhány főiskola, amelyik szívesen felajánlott volna neki egy ösztöndíjat, csak közbejött Vietnam. Frank meg sem várta a behívóját. Az a fajta férfi volt, aki hitt a kötelesség- és felelősségtudatban. Joan már terhes volt, amikor Frank elment, bár ezt akkor még egyikük sem tudta. Curtis, a fia akkor született, amikor Frank „bevetésen” volt. Aztán két évvel később egy kislány követte az első gyereket. Frank kapott egy-két kitüntetést, de arról soha nem beszélt, hogy miért. Amikor Curtist, aki helyettes rendőrfőnök lett, meggyilkolták egy bankrablás során, Frank nem omlott össze, nem süllyedt mély önsajnálatba, ahogy olyan sokan tették volna, hanem inkább még szorosabbra fűzte a családjával a kötelékeket, hogy a szerettei tudjanak rá támaszkodni, hogy ne roskadjanak magukba. Sok minden csodálatra méltó volt Frank Wolfe-ban, de túlságosan is különböztünk ahhoz, hogy néhány udvarias szónál több is legyen közöttünk.

Frank kezében sört tartott, de ezúttal nem volt kapatos. Hallottam, amikor korábban a feleségével beszélgetett, és aztán tanúi voltak Martha megérkezésének, és az azt követő megbeszélésnek. Rájöttem, hogy Frank visszafogta magát, nem ivott annyit, vagy önszántából, vagy a felesége ösztönzésére.

Összeszedtem néhányat a papírtányérokból, és a szemeteskosárba dobtam őket. Walter, az eb, árnyként követett, abban a reményben, hátha leesik neki valami maradék. Frank engem bámolt, de a kisujját sem mozdította, hogy segítsen.

– Minden rendben van, Frank? – kérdeztem.

– Én is ugyanezt akartam kérdezni tőled.

Nem volt értelme megpróbálni lerázni. Nem lett volna jó ügyvéd, ha nem lett volna benne kitartás. Leszedtem az összes papírtányért a kecskelábú asztalról, összekötöttem a szemeteszacskó száját, és elővettem egy újat, majd elkezdtem belegyűjteni az üres üvegeket. Megnyugtató csörrenéssel érkeztek le az alája.

– Megteszem, ami tőlem telik, Frank – mondtam halkan. Nem akartam ezt a beszélgetést, most nem, leginkább sohasem, de hát mégiscsak itt állt előttem.

– Már megbocsáss, de azt hiszem, nem így van. Most már másféle kötelességeid vannak, felelős vagy értük.

Elmosolyodtam, akaratom ellenére. Újra ez a két szó. Milyen jellemzőek Frank Wolfe-ra. Valószínűleg a sírjára is ezeket véseti majd.

– Tudom.

– Tehát méltónak kell lenned hozzájuk.

Megpróbálta nyomatékosítani a mondanivalóját azzal, hogy felém lódította a sörösüveget. De pont az ellenkező hatást érte el vele, valahogy nem aggódó apának, hanem inkább egy szószátyár részegnek tűnt.

– Figyelj, ez a dolog, amit most csinálsz, aggódással tölti el Rachelt. Mindig is aggódott, és veszélybe sodorod vele. És az ember nem sodorja veszélybe azokat, akiket szeret. Egy férfi nem tesz ilyet.

Frank mindent megtett, hogy jobb belátásra bírjon, de kezdett idegesíteni, lehet, hogy részben amiatt, hogy minden szó igaz volt, amit mondott.

– Nézd, másképp is hasznosíthatnád a képességeidet – mondta. – Nem azt mondom, hogy teljesen hagyj fel ezzel a munkával. Vannak kapcsolataim. Sok biztosítótársaságnak dolgozom, és azoknak mindig kellenek a jó nyomozók. És jól is fizet a dolog, sokkal jobban, mint amennyit most keresel, az bizonyos. Körbeérdeklődhettek, telefonálgathatok néhányat.

Most már sokkal nagyobb erővel dobáltam az üvegeket a zsákba. Vettem egy mély lélegzetet, hogy kicsit megnyugodjak, és megpróbáltam a következőt olyan gyengéden beleejteni a zacskóba, ahogy csak tudtam.

– Nagyra értékelem az ajánlatodat, Frank, de nem akarok egy biztosító detektívje lenni.

Frank kifogyott az észérvekből, úgyhogy előszedett egy kicsit hathatósabb dolgot. Felemelte a hangját.

– Nos, az egyszer biztos, hogy nem folytathatod, amit csinálsz! Mi a fene van veled? Nem látod, mi történik? Azt akarod, hogy ugyanaz történjen a...

Hirtelen elhallgatott, de már késő volt. Kimondta, ott feküdt az igazság feketén és vérszínnel a fűvön.

Hirtelen nagyon, nagyon fáradt lettem. Kiszállt belőlem minden erő, leejtettem az üvegekkel teli zsákot a földre. Nekidőltem az asztalnak, és lehorgasztottam a fejem. A jobb tenyerembe beleállt egy éles faszilánk. Erősen rátámaszkodtam, és éreztem, ahogy a nyomástól belefűrődik a tenyerembe.

Frank megcsóválta a fejét. Kinyílt a szája, aztán újra becsukódott, anélkül hogy egyetlen szót is szólt volna. Nem az a fajta férfi volt, aki könnyen kér bocsánatot, és különben is, miért kellene valakinek bocsánatot kérnie, azért, mert megmondta az igazságot? Igaza volt. Minden, amit mondott, igaz volt.

És az volt a legszörnyűbb, hogy Frankben és bennem lelkileg sokkal több közös dolog volt, mint ahogy azt ő gondolta. Mindketten eltemettük egyik gyermekünket, és mindketten mindennél jobban félünk attól, hogy ez megismétlődhet. Ha akartam volna, beszélhettem volna. Mesélhettem volna Jenniferről, arról az aprócska, fehér koporsóról, amelyik eltűnt az első rögök alatt, arról, hogyan készítettem össze a cipőcskéit és a ruháit, hogy oda lehessen adni egy másik gyereknek, aki még mindig él; arról a döbbenetes hiányérzetről, amely azt követően rám telepedett, a tátongó sebekről egész valómban, amelyek soha nem gyógyulnak be, hogy nem tudok úgy végigsétálni az utcán, hogy ne jutna eszembe minden egyes mellettem elhaladó kisgyermekről. És Frank megértett volna, mert minden egyes fiatalemberben, aki a kötelességét teszi, a saját, halott fiát látta. Ebben a rövidke kis fegyverszünetben örökre eltörölhetjük volna a közöttünk lévő feszültséget.

De nem szóltam semmit. Meghátráltam, és a régi neheztelések a felszínre törtek. Egy büntudattal élő ember annak a hatására, hogy mások biztosak az igazukban, keserűen bűnösnek vallja magát, vagy módját ejti, hogy a büntudatát a vádlói ellen fordítsa.

– Menj vissza a csaláodhoz, Frank – mondtam neki. – Már végeztünk itt.

Összenyaláboltam a szemetet, és otthagytam az esti sötétségben.

Amikor visszaértem a házba, Rachelt a konyhában találtam. Éppen kávé készített a szüleinek, és megpróbálta összetakarítani az asztalról a rendetlenséget. Segíteni kezdtem neki. Most volt az első alkalom, hogy magunkban lehettünk, mióta visszaértünk a templomból. Bejött az édesanyja, és felajánlotta, hogy segít, de Rachel azt felelte, hogy köszöni, de elboldogulunk vele egyedül is. Az anyja megpróbált erősködni.

– Anyu, megleszünk – felelte Rachel kis éllel a hangjában, ami Joant gyors visszavonulásra készítette, és csak annyi időre állt meg, hogy vessen rám egy pillantást, amelyben benne volt a vád és egyben a részvét is.

Rachel egy kés élével kapargatta a maradék ételt a tányérokba a szemétkébe. A tányérok szélén kék szegély futott körbe, de már nem tartanak sokáig, ha Rachel nem hagyja abba a kaparászásukat.

– Mi folyik itt? – kérdezte. Nem nézett rám, miközben beszélt.

– Én is ugyanezt kérdezhetném tőled.

– Hogy érted ezt?

– Túl kemény voltál a barátaiddal ma, nem? Alig szóltál hozzájuk egy szót is, amíg itt voltak. Valójában hozzám se nagyon szóltál.

– Talán ha nem töltöttem volna az egész délutánt az irodádba zárkózva, akkor találhattunk volna alkalmat a beszélgetésre.

Jogos volt a kritika, bár alig egy órát töltöttünk az irodában.

– Nagyon sajnálom. Valami közbejött.

Rachel belevágta a tányért a mosogató szélébe. Egy aprócska kis darab levált a széléről, és

a padlóra esett.

– Hogy érted azt, hogy valami közbejött? A lányod istenverte keresztelője volt!

A nappaliban elhallgatott a beszélgetés. Amikor újra megindult, nagyon visszafogottnak és feszültnek tűnt.

Rachel felé léptem.

– Rach... – kezdtem.

Felemelte a kezét, és elhátrált előlem.

– Ne. Kérlek, ne!

Mozdulni sem tudtam. Furcsán használhatatlannak éreztem a kezem. Nem tudtam, mit kezdjek vele. Hátra akartam tenni a hátam mögé, hogy aztán a falnak dőljek. Ennél jobban már nem is fejezhettem volna ki azt, hogy megadom magam, hacsak nem emelem a fejem fölé, vagy nem teszem a nyakam a penge alá. Nem akartam Rachellel harcolni. Minden olyan törekeny volt körülöttem. A legkisebb botlás, és elborít bennünket összetört kapcsolatunk diribdarabja. Éreztem, hogy a falhoz tapad a jobb kezem. Amikor lenéztem rá, láttam, hogy vér borítja, a száлка miatt.

– Mit akart az a nő? – kérdezte Rachel. Lehorgasztotta a fejét, kibomlott haja az arcába és a szemébe hullt. Szerettem volna tisztán látni az arcát. Jó lett volna kisimítani belőle a hajszálakat, megérinteni őt. Amikor így el voltak takarva a vonásai, nagyon emlékeztetett egy másik asszonyra.

– Louis nagynénje. A lánya eltűnt New Yorkban. Louis az utolsó reménye.

– A segítségedet kérte?

– Nem, én ajánlottam fel neki,

– Mivel foglalkozik a lánya?

– Prostituált volt, és drogos. A zsaruk nemigen foglalkoznak az eltűnésével, úgyhogy valaki másnak kell őt megkeresnie.

Rachel csalódottságában beletűrt a hajába. De most nem állt ellent, amikor odaléptem, hogy átöleljem. Hagyta, hogy gyengéden a mellkasomhoz szorítsam a fejét.

– Csak néhány napig tart – mondtam neki. – Walter már el is intézett pár telefont. A nyomában vagyunk a stricijének. Az is lehet, hogy biztonságban van valahol, vagy rejtőzködik. Néha az ilyen életet élő nők egy időre kivonják magukat a forgalomból. Tudod, hogy van ez.

A két karja lassan átölelte a hátamat, és úgy is maradt.

– Volt – suttopta.

– Tessék?

– Azt mondtad, „volt”. Prostituált volt.

– Csak így jött a számra.

A feje már mozdult is felfelé, hogy tiltakozzon.

– Nem, nem igaz. Te is jól tudod, így van? Nem tudom, honnan tudod megmondani, de mindig megérzed, amikor már nincs remény. Hogy bírod ezt a terhet cipelni állandóan? Hogy bírsz ezzel a tudással együtt élni?

Nem feleltem.

– Meg vagyok ijedve – vallotta be. – Ezért nem mentem oda beszélgetni Angelhez és Louishoz a keresztelő után. Félek attól, amit képviselnek. Amikor arról beszéltünk, hogy ők lehetnének Sam keresztapjai, még mielőtt megszületett, az számomra olyan volt, mint valami vicc. Nem mintha nem akartam volna őket, vagy nem gondoltam volna komolyan, amikor beleegyeztem, csak akkor úgy tűnt, hogy semmi baj nem lehet belőle. De ma, amikor megláttam őket ott, azt kívántam, bárcsak semmi közünk ne lenne egymáshoz, így ne, ugyanakkor azt is tudtam, hogy mindketten, gondolkodás nélkül feláldoznák akár az életüket is Samért. Csak éppen... úgy érzem, hogy bajt...

– Hoznak ránk? – fejeztem be én.

– Igen – suttogta. – Nem szándékosan, de akkor is azt teszik. Egyszerűen valaki követi őket.

És aztán feltette azt a kérdést, amit én magam nem mertem feltenni.

– És azt hiszed, hogy engem is követ?

Nagyon hálás voltam a válaszáért, még ha újabb éket vert is közénk.

– Igen – felelte. – Azt hiszem, azok, akiknek szüksége van rád, megtalálnak téged, de velük azok is megjelennek, akik bajt és gyötrelmet hoznak.

A karja szorosabban fonódott körém, a körmei belevájtak a hátamba.

– És én szeretlek azért, mert nem tudsz hátat fordítani. Szeretlek azért, hogy segíteni akarsz nekik, láttam, milyen állapotban voltál az elmúlt hetekben. Láttam, mennyire szenvedtél, amikor hátat kellett fordítanod olyasvalakinek, akinek a segítségére lehattál volna.

A camdeni Ellis Chambersről beszélt, aki egy hete keresett meg, a fia miatt. Neil Chambers belebonyolódott valamibe néhány fickóval Kansas Cityből, és azok a fickók jó mélyre belevágták a horgaikat. Ellisnek nem volt elég pénze, hogy azzal valahogy kiváltsa a fiát, úgyhogy valaki másnak kellett beavatkozni a fia érdekében. Hosszasan utána kellett járnom a dolognak, és ez azt jelentette volna, hogy el kell válnom Racheltől és Samtól egy időre, azonkívül nem is volt kockázatmentes a dolog. Neil Chambers hitelezői nem olyan emberek voltak, akik szívesen veszik, ha beleszólnak a dolgaikba, és nem válogattak az eszközökben, ha fenyegetni vagy büntetni kellett. Ráadásul Kansas City már nem volt a felségterületem, úgyhogy azt mondtam Ellisnek, hogy sokkal nagyobb az esélye a sikerre, ha olyasvalakit fogad fel, aki ismeri a helyi viszonyokat, mint ha egy teljesen vadidegent bérel fel. Azért itt-ott kérdezősködtem, mondtam neki néhány nevet, de láttam rajta, hogy csalódott. Jó vagy rossz, de bevállalás fickó hírében álltam. Ellis sokkal többre számított, mint egy kis közvetítés. Valahol mélyen, legbelül én is azt éreztem, hogy ennél sokkal többet érdemel.

– Értem és Samért tetted – mondta Rachel –, de tudom, milyen nehezen utasítottad vissza. Látod, ez a lényeg. Akármit is teszel, csak a fájdalom marad. Nem tudom, meddig bírod még, hogy elfordulj azoktól, akik feléd nyújtják a kezüket. De azt hiszem, sejtem. A mai nap volt az utolsó.

– Rachel, az a lány rokona Louisnak. Mi mást tehettem, volna?

Szomorúan elmosolyodott.

– Ha nem ő, akkor jönne más. Nagyon jól tudod.

Megcsókoltam a feje búbját. A kisbabánk illata volt rajta.

– Az apád beszélni akart velem odakinn.

– Fogadok, hogy mindketten nagyon élveztétek.

– Szuper volt. Azt fontolgatjuk, hogy együtt megyünk nyaralni.

Újra megcsókoltam.

– Na, és mi lesz velünk? – kérdeztem. – Minden rendben van?

– Nem tudom – vallotta be. – Szeretlek, de nem tudom.

Ezzel elengedett, és egyedül hagyott a konyhában. Hallottam, hogy felmegy a lépcsőn, aztán megnyikordult a hálószobánk ajtaja, ahol Sam is aludt. Tudtam, hogy Rachel éppen őt nézi, hallgatja, ahogy lélegzik, figyel, hogy semmi baj ne érhesse.

Aznap éjjel a Másik hangja riasztott az ablak elől. De nem mentem az ablakhoz, és a hangja mellett egy egész kórus szólalt meg, suttogott és sírt. Befogtam a fülem, hogy ne halljam őket, és szorosan lehunytam a szemem. Egy idő után megszánt az álom, de szürke, lomb nélküli fákról álmodtam. Hegyes ágaik befelé hajlottak, rajtuk éles tüskék, és börtönükben barna vadgalambok verdestek a szárnyukkal, jajveszékelték, szárnycsapkodásuk nyomán süvítő hang hallatszott, és a tollaik vérben úsztak, ahogy a tüskék a húsukba vájtak. És miközben aludtam, a szívemre újabb név vésődött fel.

A Spyhole (kémlelőnyílás) motel egy valószínűtlen oázis volt, az utazók pihenőhelye, azoké akik már teljesen lemondtak arról, hogy a mexikói határ előtt még találnak egy kis pihenőre alkalmas menedéket. Lehet, hogy elhaladtak Yuma mellett, belefáradtak az emberforgatagba és a rengeteg fénybe, és csak arra vágytak, hogy teljes pompájában láthassák az éjszakai égboltot. Ehelyett csak köveket láttak, homokot, meg kaktuszokat, és köröskörül hegyeket, amelyeknek még a nevét sem tudták. Még ha rövid időre meg is álltak az út mellett, akkor is csak a kényelmetlenség és a szomjúság volt osztályrészük, és ráadásul még fel is hívták magukra a határőrség figyelmét, mert a tiltott határátkelőket segítők ezeken az utakon mozogtak kuncsaftjaikkal, és a *migra* tagjai állandóan örködtek, hogy fülön csipjék azokat, akik összejátszottak a határsértőkkel egy kis pluszpénz reményében. Ajánlatosabb volt, ha az ember nem állt meg itt, bölcsebb, ha továbbhaladt, és reménykedett benne, hogy valahol később majd talál egy kis kényelmes menedéket. És a Spyhole pontosan ezt nyújtotta.

Az út melletti tábla dél felé mutatott, a fáradt utasnak a közelben lévő puha ágyat, hideg italokat és működő légkondicionálót ígért. Maga a motel egyszerű volt, dísztelen, kivéve azt a régi neonreklámot, amely úgy zümmögött az éjszakában, mint valami hatalmas testű neonrovar. A Spyhole-ban tizenöt szoba volt mindössze, amelyeket *n* alakban rendeztek el. A bal épületszárny végében volt az iroda. A falakat világossárgára festették, de ha az ember nem vizsgálta meg közelebbről, meglehetősen nehezen lehetett megmondani róla, milyen volt az eredeti szín, vagy hogy nem amiatt sárgállanak-e a falak, hogy állandóan veri őket a homok. Mintha a sivatag csak úgy engedné a területére a motelt, ha jogos igényt is formálhat rá, és egész egyszerűen bekebelezné. Egy természetes kis medencében állt az épület, ott, ahová a hegyek közé az Ördög Kémlelőnyílásának nevezett kis rés ékelődött. A hegyvonulat vetett egy kis árnyékot a motelre, bár aki kilépett onnan, az azonnal megérezte az Ördög Kémlelőnyílásán keresztültörő sivatagi szelet, mintha csak egy hamvasztó-kemence ajtaját nyitotta volna fel. Az iroda előtt egy tábla figyelmeztette a látogatót, hogy ne hagyja el a motel környékét. Kígyók, pókok és skorpiók képével illusztrálták a táblát, és egy fekete, emberi alakkal, akit valami forró felhőszerűség közelít meg éppen. A rajz akár humoros is lehetett volna, ha nem találtak volna rendszeresen megfeketedett holttesteket a homokban, nem messze a moteltől. Illegális bevándorlók holttestét, olyanokét, akiket megrészegett a hatalmas gazdagság csalfa ígérete.

A motel virágzott, mind a törzsvendégeknek, mind azoknak köszönhetően, akik csak megpillantották a tábláját, miközben errefelé haladtak az úton. Úgy tizenöt kilométerre nyugatra volt egy kamionparkoló, a Harry's Best Rest, ahol volt egy éjjel-nappal nyitva tartó falatozó, egy kis bolt, zuhanyok és fürdőszobák, és vagy ötven embernek szállás. Volt ott egy zajos bár is, amit az emberi faj olyan egyedei látogattak, akik alig különböztek azoktól a ragadozóktól, akik kinn, a sivatagban éltek. A kamionparkoló, a fényekkel, zajjal és a finom étel, no meg a jó társaság ígéretével néha olyanokat is odavonzott, akiknek semmi dolguk nem volt ott, utazókat, akik csak fáradtak és elveszettek voltak, és csupán egy pihenőhelyet kerestek. A Harry's Best Restet nem nekik találták ki, és a személyzet már megtanulta, hogy akkor járnak el körültekintően, ha azt javasolják nekik, hogy menjenek inkább a Spyhole-ba. A Harry's Best Rest egy Harry Dean nevű fickóé volt, aki olyan szerepet töltött be, ami száz évvel korábbi elődjeinek is ismerősnek tűnhetett. Határmezsgyéen egyensúlyozott, épp csak annyit tett, hogy a törvényt ne nagyon hágja át, és a *migra* tagjai, meg a törvény emberei ne túl gyakran jelenjenek meg az ajtaja előtt. Így sikerült neki azoknak az oldalán maradni, akiket a bűn már besározott, akik az épület árnyasabb sarkába húzódtak. Harry lefizetett néhány embert, és cserébe őt is lefizették. Szemet hunyt a kurvák felett, akik kiszolgálták a kamionsofőröket a kis lyukakban lévő ágyon vagy a kamionfülke hátuljában, és a dílereket,

akik ellátták a sofőröket gyorsítókkal és másféle drogokkal, hogy kicsit feldobják vagy lenyugtassák őket, attól függően, hogy mit szerettek volna, cserébe elvárta tőlük, hogy az ellátmányt tartsák távol a birtokától, és tárolják biztonságosan a hátul lévő kocsironcsok és válogatott szemét között. A kisebb járművek roncsai elvegyültek a nagyobb gépek roncsai közé, mint amikor a ragadozók nyomában ott lebzsel a hiéna is.

Hétfő hajnali kettő volt, és a Harry's Best Rest kissé elcsendesedett. Harry besegített Miguelnek, a csaposnak, összetakarítottak a pult mögött, és elpakolták a sört és a többi szeszes italt. A bár gyakorlatilag már nem volt nyitva, de ha valaki beesett, hogy akar egy italt ilyen hajnali órán, akkor kaphatott a szomszédos falatozóban. De azért az árnyékban ültek még férfiak, dédelgették az italaikat, néhányan beszélgettek, volt, aki egyedül ücsörgött. Nem olyanféle fickók ezek, akiket csak úgy meg lehet kérni, hogy távozzanak. Akkor vesztek bele az éjszakába, amikor nekik tetszett. Harry nem óhajtotta zavarni őket.

A bárból egy ajtó vezetett a falatozóba. Az utóbbi egyik falán tábla jelezte, hogy a bár zárva van, de a bejárati ajtaja nem volt kulcsra zárva. Harry hallotta, hogy nyílik az ajtó. Felnézett, és két embert látott belépni. Fehérek voltak. Az egyik magas volt, és a negyvenes éveinek elején járhatott, őszült, és néhány forradás volt a jobb szeme körül. Kék inget hordott, kék zakót és farmernadrágot, ami kissé hosszúnak tűnt. A férfi megjelenésében egyébként nem volt semmi különös.

A másik ember is hasonló magasságú volt, de rettenetesen kövér, hatalmas hasa a combjára lógott, mint valami óriási nyelv, amely egy nyitott szájból nyúlik ki. Aránytalanul nagy testéhez képest a lába túl rövid volt és enyhén hajlott, mintha csak a hosszú évek során belefárad volna a hatalmas súly cipelésébe, és megrogyott volna a megterhelés alatt. A kövér ember arca tökéletesen kerek volt és nagyon sápadt, de az arcvonásai finomak voltak. Hosszú szempillájú, zöld szeme volt; vékony, sértetlen orra; nagy, sötét, telt ajkú szája szinte nőiesnek hatott. De nyomokban bármennyire is megvolt az arcában a hagyományos értelemben vett szépség, azonnal el lehetett róla feledkezni az álla és a hatalmas tokában elvesző nyaka miatt. Pirosas-vörösben játszó húsa kibuggyant az inge nyaka fölött, mintha csak hasonlítani akarna a belekre, amelyek mélyebben bújtak meg a testben. Harrynek egy öreg rozmár jutott róla eszébe, amelyet egyszer az állatkertben látott, egy hatalmas, zsírból és felpuffadt húsból álló szörnyeteg, amely már az összeomlás szélén állt. De ez az ember, azzal az állattal ellentétben még igencsak messze volt a sirtól. Hatalmas tömege ellenére egyfajta furcsa könnyedséggel lépdelt, szinte úszott a bár mogyoróhéjjal teleszórt padlóján. Bár a légkondicionáló berendezés teljes erővel üzemelt, Harry inge foltos volt az izzadságtól. A kövér ember arca ugyanakkor teljesen száraz maradt, fehér ingén és szürke zakóján semmiféle verejtkézfolt nem látszott. Kopaszodó fején a maradék haj nagyon fekete volt, és tüskés rövidre volt vágva. Harryt szinte megigézte a férfi jelenléte, a szörnyű csúnyaság és a szépség eme keveréke, az a szinte obszcén kövérség, és a vele összeegyeztethetetlen kecsesség. Aztán megtört a varázs, és Harry megszólalt.

– Hé, zárva vagyunk!

A kövér ember megtorpant, jobb talpával a föld fölött. Harry még egy ép mogyorót is észrevett a cipőtalpa alatt.

A láb aztán folytatta a megkezdett mozdulatot. A mogyoró szétlapult a súly alatt.

Harry hirtelen szembe találta magát a kövér ember arcával, amely alig pár centire volt az övétől, s egyenesen rá bámult. Aztán, még mielőtt felfoghatta volna a másik közelségét, a kövér ember már a balján volt, egész végig Harry fülébe sugdosott egy olyan nyelven, amit Harry nem ismert fel, a szavak mindenféle sziszegés és egy-egy mássalhangzó értelmetlen egyvelegévé álltak össze. A szövegnek ugyan nem volt értelme számára, de az üzenet tiszta volt és világos.

Tűnj el az utamból! Tűnj el az utamból, vagy megbánod!

A kövér ember arca elmosódottá vált, a teste ide-oda lendült, a hangja állandósult

lúktetéssé vált Harry fejében. Émelyegni kezdett. Azt szeretne volna, ha abbamarad. Miért nem jön senki a segítségére? Hol van már Miguel?

Harry kinyújtotta a kezét, hogy kissé megtámaszkodhasson a bárpulton.

És körülötte hirtelen megszűnt a mozgás.

Hallotta, hogy reccsen a mogyoróhéj. A kövér ember ugyanott volt, ahol korábban is, úgy öt-hat méterre tőle, mögötte pedig a másik. Mindketten Harryre néztek, a kövér kissé mosolyra húzta a száját, mint aki tud valami titkot, amit csak ő és Harry ismer.

Tűnj el az utamból!

Harry látta, hogy az egyik távoli sarokban felemelkedik egy kéz: Octavio volt, aki a kurvákra vigyázott, és ezért lefölözte a bevételeik egy részét, majd egy keveset Harrynek is juttatott belőle.

Ez nem Harry dolga volt. Egyszer bólintott, majd elfordult, hogy feltörölje a sörcsap körül kifolyt nedűt. Sikertelenül neki elvégezni a feladatot, aztán halkán kisurrant a bár mögötti mosdóba, ahol remegő kézzel a vécékagylóra rogyott, aztán egy jó kiadósat hányt a mosdókagylóba. Amikor visszatért a bárba, a kövér ember és a társa már eltűnt. Csak Octavio várt rá. Nem nézett ki jobban, mint ahogy Harry érezte magát.

– Jól vagy? – kérdezte.

Harry nyelt egy nagyot. Még mindig érezte az epe ízét a nyelvén.

– Jobb, ha ezt elfelejtjük, érted? – mondta Octavio.

– Igen, értem.

Octavio a bárpult felé intett, a felső polcon lévő brandyre mutatva. Harry levette, és egy adag jégre öntötte. Sejtette, hogy Octaviónak ez alkalommal nem kis adagra van szüksége. A mexikói egy húszast tett le a pultra.

– Neked is szükséged van egyre – közölte.

Harry magának is töltött egyet, elnehezült kézzel.

– Volt egy lány – kezdte Octavio. – Nem idevalósi. Fekete mexikói.

– Emlékszem rá – felelte Harry. – Itt volt ma este. Még új itt. Azt hittem, a tieid egyike.

– Nem jön vissza – mondta Octavio.

Harry az ajkához emelte a poharat, de képtelen volt inni. Visszatért a szájába az epe íze. Vera, így hívták a lányt, vagy legalábbis ezt a nevet adta meg, amikor Harry kérdezte. Ezek közül a lányok közül nagyon kevés használta a valódi nevét. Harry csak egyszer beszélt vele, vagy talán kétszer, akkor is csak pár szót. Talán ha összesen háromszor látta, de többször biztosan nem. Egész kedvesnek tűnt, ahhoz képest, hogy prostituált volt.

– Oké – mondta Harry.

– Oké – felelte Octavio.

És ezzel a lány el is tűnt az életükből.

Csak három szoba volt foglalt a Spyhole motelben. Az elsőben egy fiatal pár szállt meg. Mexikóba tartottak autóval, veszekedve. Még most is idegesek voltak a hosszú, kényelmetlen út miatt. Hamarosan nehéz csend ereszkedik majd rájuk, de aztán a fiú megteszi majd az első lépést a megbékélés felé, kísértel az éjszaka csendjébe, hogy az iroda melletti automatából üdítőt vigyen maguknak. Az egyik dobozt a lány hátához nyomja, ő pedig beleborzong. Erre a fiú megcsókolja majd, és bocsánatot kér a viselkedéséért. A lány pedig visszacsókolja. Isznak egyet, és hamarosan megfledkeznek a hőségről és a vitájukról.

A másik szobában egy férfi ült az ágyon trikóban, és egy mexikói kvízműsort nézett. Készpénzzel fizetett a szobáért. Yumában is maradhatott volna, mert másnap reggel ott volt dolga, de arrafelé ismerték az arcát, és nem akart tovább maradni a városban, mint az feltétlenül szükséges volt. Inkább ebbe az isten háta mögötti motelbe jött, és figyelte, ahogy a párok összelelkeztek, miután akkora összegeket nyertek, amennyi az ő tárcájában lapult.

A motel szárnyának utolsó szobáját is egyedül vette ki valaki. Egy fiatal, épphogy csak a

huszadik életévét betöltött lány volt, aki menekült valahonnan. A Harry's Best Restben csak Verának ismerték, de azok, akik a nyomában voltak, Seretának ismerték. Egyik név sem a valódi volt, de már nem számított neki, hogyan hívják. Már nem volt családja, senki sem, aki törődött volna vele. Eleinte még küldözgetett haza pénzt az anyjának Ciudad Juárezbe, hogy kissé pótolja azt a soványka fizetést, amit az anyja az Avenida Tecnológico egyik üzemében, *maquiladoras*ában keresett. Sereta, és a nővére, Josefina is ott dolgozott, egészen addig a novemberi napig, amikor minden megváltozott.

Amikor hazatelefonált, Sereta azt mondta az anyjának, Liliának, hogy pincérnőként dolgozik New Yorkban. Lilia nem vonta kétségbe lánya szavait, bár tudta, hogy mielőtt északra ment volna, Seretát gyakran látták, amint éppen elhagyja a kapukkal őrzött Campestre Juárezt, ahol a gazdag amerikaiak laktak, és az ilyen helyekre csak azokat a helybélieket engedték be, akik ott szolgáltak, vagy prostituáltak voltak. Aztán, 2001 novemberében megtalálták Sereta nővérének, Josefínának a holttestét. Azon nyolc holttestek egyike volt, amelyeket egy gazos gyapotföldön vettek észre, nem messze a Sitio Colosia Valle Mallhoz. A testeket megcsonkították, és a szegények felemelték a hangjukat, mert nem ezek voltak az egyedüli fiatal nők, akik ott meghaltak. Azt rebesgették, hogy a kapukon túl élő gazdag emberek tették, akik szórakozásból, csak úgy, élvezetből gyilkoltak. Sereta anyja azt mondta a lányának, hogy menjen, és soha többé ne is jöjjön vissza. Soha nem említette neki Campestre Juárezt, és a gazdag férfiakat a fekete kocsijukkal, de persze tudott mindent.

Egy évvel később maga Lilia is meghalt, elvitte a rákos kór, és Sereta meg volt győződve róla, hogy ez gyakorlatilag a fájdalom és a gyász fizikális megjelenése volt. Így hát Sereta egyedül maradt. New Yorkban, Alice-ben rokon lélekre talált, de annak a barátságnak is vége szakadt. Alice-nek Seretával kellett volna maradnia, de a függőség elhatalmasodott rajta, a markában tartotta, és ő azt választotta, hogy közel marad a nagyvároshoz. Sereta pedig elindult délnek. Ismerte ezt a sivatagos környéket, és tudta, hogyan lehet elboldogulni az ilyen helyeken. Azt szerette volna, ha az üldözői úgy gondolják, átment Mexikóba. Csakhogy neki az volt a terve, hogy a határ közelében marad, és a nyugati part felé indul. Remélte, hogy ott el tud majd tűnni egy időre, amíg ki nem találja, mi legyen azután. Tudta, hogy nagyon értékes az, ami nála volt. Végül is, hallotta, ahogy egy ember meghalt érte.

Sereta is a tévét nézte, de halkra állította a készüléket. Megnyugtató volt számára, hogy villog a képernyő, de nem akarta, hogy a hang megzavarja a gondolataiban. A legnagyobb probléma a pénz volt. Mindig a pénz volt a gond. Olyan hirtelen kellett elmenekülnie, hogy nem is tudott előre tervezni, még arra sem maradt ideje, hogy kevéske kis összegyűjtött pénzét kivegye a bankból. Az egyik barátja elhozta neki a kocsiját, aztán azonnal elindult, hogy minél messzebb legyen a várostól.

Már korábban is hallott a Best Restről. Itt senki nem tett fel kérdéseket, egy lány könnyen és gyorsan pénzhez juthatott, aztán mindenféle kötelezettség nélkül továbbállhatott, ha kifizette a megfelelő embereknek a százalékot. A Spyhole-ban vett ki szobát, egészen jól egyezkedett, és már néhány nap után össze is gyűlt majdnem kétezzer dollárja, ami leginkább az egyik kamionsofőr nagylelkű borraalójának volt köszönhető. A férfinak meglehetősen külön, de ártalmatlan ízlése volt a szex terén, amit Sereta elnézett neki a múlt éjjel. Hamarosan úgyis továbbáll. Lehet, hogy még egy éjjel marad, gondolta, bár – és erről ő nem tudott – a léte összekapcsolódott azok életével, akik elvitték a testvérét.

Mert messze északon, a Garcia nevű mexikói valószínűleg sokat tudóan elmosolyodott Josefina nevének hallatán, visszaemlékezve a lány utolsó pillanataira, miközben ő már egy másik lány maradványaival foglalatосkodott...

A fentiekén kívül még valaki volt a motel területén. Egy vékony, mexikói származású fiatalember. A recepciós pult mögött ült, az irodában, és egy könyvet olvasott. Az volt a címe, hogy *The Devil's Highway*, és tizennégy mexikói halálát mesélte el, akik megpróbáltak illegálisan átszökni a határon, néhány kilométerre onnan, ahol a motel feküdt. A könyv

feldühítette a fiatalembert, annak ellenére, hogy egy kis megkönnyebbülést is érzett azért, hogy a szülei kényelmes életet biztosítottak neki itt, és hogy az efféle halált nem neki szánta a sors.

Hajnali három felé járt az idő. A fiatalember már éppen be akarta zárni az ajtót, és hátra akart menni a hátsó szobába, hogy aludjon egy keveset, amikor meglátta, hogy két fehér férfi közeledik az iroda felé. Nem hallotta, hogy kocsik állt volna meg a ház előtt. Gondolta, azok ketten biztosan szándékosan parkoltak kissé távolabb. Ugyanakkor gyanakodott, mert nem tudta mire vélni a dolgot. Volt egy fegyver a pult alatt, de soha nem kellett elővennie. És mostanában, hogy az emberek többsége hitelkártyával fizetett, a motelek nem váltak többé a rablók könnyű prédájává. Az egyik ember magas volt, kék ruhát viselt. Cowboycsizmájának a sarka kopogott a burkolaton, mikor belépett az irodába. A társa erőteljesen testes volt. A recepciós, Ruiz nem is emlékezett arra, hogy látott volna valaha ilyen egészségtelenül kövér embert, pedig találkozott már jó néhány testes amerikaival fiatal élete során. A kövér fickó hasa oly mélyen lelógott a combjára, hogy Ruiz biztos volt benne, valahányszor vizelnie kell, először fel kell emelnie az óriási hájtömeget. Az egyik kezében egy fehér szalaggal díszített, sárgásbarna szalmakalapot tartott, és barnás nadrágot, meg a fehér ing felett könnyű zakót viselt. A cipője is barna volt, tükörfényesre pucolva.

– Hogy érzik magukat ma este? – kérdezte Ruiz.

A vékonyabbik válaszolt.

– Köszönjük, jól. Teli vannak?

– Nem, ha nincs kiadó szobánk, akkor bekapcsoljuk a „Minden szoba foglalt” neontáblát ott kinn, az út mellett, hogy a vendégeknek ne kelljen feleslegesen befáradni ide.

– Innen tudják irányítani? – csodálkozott a vékony fickó. Úgy tűnt, őszintén érdekli a dolog.

– Persze – felelte Ruiz. Rámutatott egy falon lévő dobozra, amin különféle kapcsolók sorakoztak. Mindegyik szép akkurátusan fel volt címkézve egy-egy kézzel írt matricával. – Csak felpöccintek egy kapcsolót.

– Lenyűgöző! – mondta a vékony férfi.

– Bámulatba ejtő! – felelte rá a másik, aki most szólalt meg először. De a vékony fickóval ellentétben úgy tűnt, őt nem érdekli az egész. Lágy volt a hangja, talán egy kicsit magasabb, mint amilyennek egy férfi hangját megszoktuk.

– Nos, szobát óhajtanak? – érdeklődött Ruiz. Fáradt volt, gyorsan be akarta írni a két férfit, aztán oda akarta adni nekik a szobakulcsot, hogy végre elmehessenek aludni. És rá kellett ébrednie, hogy legszívesebben már az irodán kívül látta volna ezt a kettőt. A kövér embernek fura szaga volt. A kékbe öltözött férfin nem érzett semmi különösét, de a köpcös pasasnak szörnyű testszaga volt. Olyan, mint a föld illata. Ruiz képzeletében önkéntelenül is sápadt fehér kukacok jelentek meg, ahogy éppen a nedves földből másznak elő, és nyomukban fekete bogarak iszkoltak a kövek biztonságába.

– Lehet, hogy nem csupán egy szobára lesz szükségünk – közölte a Kék.

– Kettőre?

– Hány szobájuk van?

– Összesen tizenöt, de háromban már vannak.

– Három vendég?

– Négy.

Ruiz elhallgatott. Valami nem stimmelt. A Kék már nem is figyelt rá, hanem felvette Ruiz könyvét, és a borítót tanulmányozta.

– Luis Urrea – olvasta hangosan. – *The Devil's Highway*.

A társához fordult.

– Nézd – mondta, és megmutatta neki a könyvet. – Talán vennünk kellene nekünk is egy példányt.

A kövér a borítóra pillantott.

– Én tudom odafelé az utat – közölte szárazon. – Ha neked kell, tartsd meg ezt, és akkor megspórolsz egy kis pénzt.

Ruiz már éppen mondani akart valamit, amikor a kövér torkon ragadta, és nekivágta a mögötte lévő falnak. Ruiz összegörnyedt, elborította a fájdalom, ahogy nemes szerveit érte az ütés. Alig kapott levegőt. Megpróbált megszólalni, de nem jöttek ki a szavak a száján. Nekiszédült a falnak, ahogy a második ütest kapta.

Aztán szép lassan lecsúszott a padlóra. Elsötétült az arca, miközben fuldoklott, mert a légcsöve teljesen összetört. A szájához és a torkához kapdosott. Egy kattánó hangot hallott, mint amikor egy óra elüti a végső másodpercet. A két embert egyáltalán nem érdekelte a szenvedése. A kövér megkerülte a pultot, óvatosan átlépve Ruiz felett. A haldokló orrát újból megcsapta a szaga, miközben a férfi felkapcsolta a „Minden szoba foglalt” neontáblát odakinn, az út mentén. Közben a társa átlapozta az aznapi vendégek bejelentőlapját.

– Egy pár a kettesben – mondta a kövérnek. – Egy férfi a hármasban. A neve után ítélve mexikói lehet. És egy nő a tizenkettesben, Vera Gooding néven jelentkezett be.

A kövér nem is figyelt rá. Ruiz felett állt, és figyelte, ahogy vér és nyál folyik le a szája két sarkán.

– Enyém a párocska – mondta. – Tiéd a mexikói.

Leguggolt Ruiz mellé. Meglepően méltóságteljes pillanat volt, mintha egy hattyú hajtotta volna le a fejét. Kinyújtotta a jobb kezét, és kisimította a fiatalember homlokából a haját. Egy jel tűnt fel a férfi alsókarjának alsó részén. Olyan volt, mint egy kettős szigony, nemrég égették a húsba. A kövér ember balról jobbra fordította Ruiz fejét.

– Visszavigyük mexikói barátunknak? – kérdezte a Kék. – Jól bánik a csontokkal.

– Nem éri meg a fáradságot – felelte a kövér.

Elutasító volt a hangja. Megragadta Ruiz haját, kissé elfordította a fiú fejét, aztán közel hajolt hozzá. Kissé szétnyílt a szája, Ruiz meglátta rózsaszín nyelvét, és kúpos, életlen fogait. Ruiz szeme kidülledt, az arca bíborszínben játszott. Vörös színű valami szivárgott a szájából. A kövér ember ajka az övéhez ért, a szája teljesen elfedte Ruizét, két keze kapocsként szorította a fiatalember arcát és állát, hogy az állkapcsát nyitva tartsa. A mexikói megpróbált küzdeni, de nem tudta felvenni a harcot egyszerre a kövér emberrel, és a véggel, ami közeledett. Egy szó villant fel az elméjében: *Brightwell. Mi az a Brightwell?*

Szorítása a kövér ember vállán lanyhult, a lábai elernyedtek. A kövér elhúzódott tőle, és kiegyenesedett.

– Véres az inged – mondta a Kék Brightwellnek.

Unott volt a hangja.

Danny Quinn figyelte, ahogy a barátnője óvatosan végighúzta a körömlakkos ecsetet a lábujja körmén. A lakk színe valahol a bíbor és a piros között mozgott. Olyan lett tőle a körme, mintha sebes volna, de Danny úgy döntött, hogy megtartja a véleményét saját magának. Elégedetten sütkérezett a szeretkezésük utolsó sugaraiban, ráragadt a lány nyugalma és összpontosító figyelme. Ilyenkor nagyon szerette Melanie-t. Néha ugyan megcsalta őt, és valószínűleg később is meg fogja csalni, bár minden egyes éjjel azért imádkozott, hogy legyen elég ereje hűségesebbnek maradni. Néha azon gondolkodott, mi lenne, ha a lány rájönne, hogy kettős életet él. Danny kedvelte a nőket, de tudott különbséget tenni a szex és a szerelmeskedés között. A szex nem sokat jelentett neki, csak a szükségleteit elégítette ki vele. Olyan volt, mint amikor megvakar egy viszkető testrészt. Ha el lenne törve a keze, és viszketne a háta, a bal kezét használná. Ha minden dolog egyenrangú volna, akkor inkább a jobb kezét, de a viszketés az csak viszketés, nem? Ha Melanie nem volt elérhető – és néha két vagy három napig sem volt otthon a banki munkája miatt –, akkor Danny elment máshová, hogy egy kis élvezetre leljen. Általában azt mondta az éppen soron lévő lánynak,

hogy nincs senkije. De néhányuk meg sem kérdezte. Egy-kettő kissé belehabarodott, és ez némi gondot okozott, de megoldotta. Néha még kurvákhoz is elment, de a velük való szexre nem is tekintett úgy, mintha megcsalta volna Melanie-t. Abba semmiféle érzelmet nem kevert, és érzelmek nélkül nem is árulhatta el a Melanie iránti érzéseit. Szigorúan csak a szükségletek kielégítésére szolgált, és mindig törekedett a biztonságos szexre, még azokkal is, akik felajánlottak neki egy kis extra kényeztetést.

Mélyen, legbelül Danny olyan ember szeretett volna lenni, amilyennek Melanie gondolta. Minden egyes alkalommal, amikor elhajolt, megpróbálta bemagyarázni magának, hogy ez lesz az utolsó. Néha hetekig is bírta más nő nélkül, sőt hónapokig, de végül egyszer megint egyedül találta magát, és a vadászatra való késztetés felülkerekedett rajta.

Szerette Melanie-t, és ha vissza tudta volna fordítani az időt, és újra előtte álltak volna a választási lehetőségek – az első kurva, meg az aktust követő szégyenérzet; az első alkalom, amikor megcsalt valakit, és a rá következő büntület –, igazán hitte, hogy másodszorra már másképpen élné az életét, hogy jobb, boldogabb ember volna.

Újra fogom kezdeni – hazudta önmagának is. Ez az egész olyan volt, mintha alkoholista lett volna, vagy valami más szenvedély rabja. Meg kell azt a bizonyos dolgot tenned, és ha leesel a szekérről, visszakapaszkodsz, és kezdod az egészet előlről.

Kinyúlt, hogy megszimogassa Melanie hátát, amikor meghallotta, hogy kopognak az ajtón.

Melanie Garner attól félt, hogy Danny megcsalja. Nem is tudta pontosan, miért hiszi ezt, mert soha egyetlen barátja sem látta Dannyt más nővel, és ő sem talált soha semmilyen árulkodó jelet a fiú ruháján vagy a zsebeiben. Egyszer, míg a fiú aludt, megpróbálta elolvasni az e-mailjeit, de Danny gondosan kitörölt minden levelet, kivéve az üzleti jellegűeket. Egy csomó nő neve szerepelt a címjegyzékében, de Melanie egyet sem ismert fel. Dannyt tartották az egyik legügyesebb villanyszerelőnek a városban, és Melanie úgy vette észre, hogy inkább nők hívták fel szerelésügyben, valószínűleg azért, mert a férjük szégyellte bevallani, hogy van olyan a ház körül, amit nem képes megjavítani.

Most, hogy ott ültek az ágyon, a fiúból áradó melegség lassan elenyészett, és Melanie készletetést érzett arra, hogy nekiszegezze a fiúnak a kérdést. Meg akarta kérdezni tőle, hogy találkozik-e mással is, hogy volt-e azóta más nővel, amióta együtt járnak. A szeme közé akart nézni, miközben a másik válaszol, mert úgy vélte, képes megállapítani, vajon hazudik-e a fiú. Melanie szerette őt. Olyannyira szerette, hogy félt feltenni a kérdést, mert ha Danny hazudna, arra ő azonnal rájönne, és akkor megszakadna a szíve. És ha Danny azt a választ adná, ami félelmei szerint az igazság, akkor is megszakadna a szíve. A feszültség, amit már egy ideje érzett, végül nemrégiben egy, valami zenéről szóló buta civakodáshoz vezetett, de aztán szeretkeztek, aminek Melanie nem nagyon örült. Csak elodázta azt, hogy szembesüljenek az igazsággal. Csakúgy, mint az is, hogy kifestette a lábujja körmeit, ami hirtelen halaszthatatlan dolognak tűnt. Melanie precízen befestette a kisujját is, aztán visszacsavarta az üvegre az ecsetet, közben kissé elfordult. Látta, hogy Danny feléje nyúl.

Szólásra nyitotta a száját, de akkor meghallotta, hogy valaki kopog az ajtón.

Edgar Certaz szórakozottan nyomkodta a távirányító gombjait, végigpásztázva a csatornákat. Olyan sok volt belőlük, hogy mire a végére ért, már rég elfelejtette, hogy volt-e az elején olyan, ami felkeltette az érdeklődését. Végül megállapodott egy westernnél. De nagyon lassúnak találta. Három ember várt egy vonatra. Aztán megjött a szerelvény, és egy harmonikás ember szállt le róla. Megölte a három férfit. Egy amerikai színész – akinek az arca nagyon ismerősnek tűnt – játszotta a gonosz fickót, ami kissé meg is döbbsentette Certazt, mert eddig azt tapasztalta, hogy az amerikaiak mindig a jófiú szerepét alakítják. Nem sok olyan mexikóit látott, aki a jófiút játszotta. Certaz már beleunt abba, hogy állandóan a fehér sombrerojukat a kezükben szorongató parasztokat lát, amint éppen a feketébe öltözött

fegyveresek segítségéért könyörögnek, hogy szabadítsák meg őket a banditáktól, mintha csak az összes mexikói áldozat, vagy a saját fajtájukon élősködő vérszívó lenne.

Certaz közvetítő volt. Mint a mellette lévő szobában lakó nőnek, neki is voltak kapcsolatai Juárezzel. Ő és *narcotraficantes* társai voltak felelősek nagyon sok halálesetért a városban. Veszélyes üzletelés volt ez, de jól megfizették érte. Holnap két emberrel van találkozója, le kell velük beszélnie úgy kétmillió dollár értékű kokainszállítmány sorsát, és ebből neki és üzlettársainak negyven százalék haszon esik le. Ha a szállítmány minden baj nélkül megérkezik, a következő már sokkal nagyobb lesz, és ebből adódóan a javadalmazása is. Certaz beszélte le az üzletet, de pénz vagy drog soha nem volt a birtokában. Edgar Certaz megtanulta, hogyan csökkentse a minimumra a kockázatot.

A kokainpiacot még mindig a kolumbiaiak tartották a kezükben, de mostanra a mexikóiak váltak a legnagyobb drogkereskedőkké a világon. A kolumbiaiak segítségével tették meg a kezdeti lépéseket, persze nem szándékosan, azzal, hogy a mexikói csempészeket nem készpénzzel, hanem kokainnal fizették ki. Néha egy-egy, az Egyesült Államokba irányuló szállítmány mintegy fele a mexikóiakhoz került. Certaz egyike volt az első csempészeknek, de gyorsan lépdelt felfelé az Amado Carrillo Fuentes, vagy becenevén Az „Egek Ura” vezette Juárez-kartell ranglétráján, miután ő volt az első, akinek az ötletére jumbo jetekeket kezdtek el használni a nagy mennyiségű drog szállítására.

1999 novemberében a mexikói és az amerikai rendőrség közös razziája során rábukkantak egy tömegsírra az egyik sivatagi ranch, a La Campana mellett, nem messze Juáreztől. Úgy kétszáz holttestet találtak benne, de lehet, hogy még többet. A La Campana valamikor Fuentesnek és a helyettesének, Alfonso Corral Olaguez- nek a birtoka volt. Carrillo 1997 nyarán meghalt, miután egy, a külsejét megváltoztatni kívánó műtét során, az altatáskor túlادagolták. Beszélték, hogy kolumbiai ellátói féltékenyek voltak egyre növekvő befolyására, és ezért lefizették az orvosi személyzetet. Két hónappal később Corralt is lelőtték a juarezi Maxfim étteremben.

Mindez véres háborúba torkollott, amit Carrillo testvére, Vicente irányított. A La Campana mellett talált holttesteket a vidéket keresztül-kasul behálózó narkó-bunkerekben tárolták, és köztük voltak azoknak a holtteste is, akik összetűzésbe keveredtek Carrillóval, többek között a rivális Tijuana-kartell tagjainak teste is, csakúgy, mint azoknak a szerencsétlen parasztoknak a holtteste, akik éppen rosszkor voltak rossz helyen. Certaz minderről tudott, mert ő maga segített néhány holttestet elhelyezni azon a helyen. A hullák felfedezése után nagy nyomás nehezedett a mexikói dílerekre, kénytelenek voltak sokkal körültekintőbben végezni a különböző hadmozdulataikat, úgyhogy az olyan nagy tapasztalattal bíró emberek, mint például Certaz ázsioja igencsak megnőtt. Szerencsésen megúsza a nyomozást és az azt követő vádemeléseket, sőt ha lehet, erősebben és biztosabban került ki az egészből, mint amilyen korábban volt.

A filmben éppen egy nő érkezett meg a vonattal. Azt hitte, hogy valaki várja, de senki nem ment ki elé az állomásra. Kikocsizott a tanyára, ahol ott heverték kiterítve a férje és annak gyerekei a szabadban, néhány asztalon.

Certaz unatkozott. Éppen lenyomta a távirányító gombját, hogy elkapcsoljon, amikor valaki kopogott az ajtón.

Danny Quinn egy törülközőt tekert a dereka köré, és odalépett az ajtóhoz.

– Ki az? – kérdezte.

– Rendőrség.

Ez hiba volt, de Brightwell nem igazán figyelt. Hosszú volt az út, és elfáradt. A nagy meleg elcsigázta, és most, a sivatagi este viszonylagos hűvöse meglepte.

Danny Melanie-ra nézett. A lány elővette a táskáját, elindult a fürdőszoba felé, és becsukta maga mögött az ajtót. Volt egy kis fűük egy cipzáras kis zacskóban, és azt most Melanie

mindjárt le fogja húzni a vécén. Kár, hogy ezt kell tenniük vele, de Danny akármikor tud újat szerezni.

– Tudja valamivel igazolni magát? – kérdezte Danny.

Még mindig nem nyitotta a ki az ajtót. Kikukucsált a kémlelőnyíláson, és egy kövér, kerek arcú, furcsa nyakú férfit látott, aki feltartotta a jelvényét és egy laminált azonosító kártyát.

– Gyerünk! – mondta. – Nyissa ki! Csak rutinellenőrzés. Illegális határátkelőket keresünk. Csak körül szeretnék bent nézni, feltenni néhány kérdést, aztán már itt sem vagyok.

Danny káromkodott egyet, de már kissé megnyugodott. Nem tudta, Melanie-nak vajon sikerült-e már lehúznia az anyagot a vécén. Remélte, hogy nem. Kinyitotta a bejárati ajtót, és valami nagyon kellemetlen szag ütötte meg az orrát. Megpróbálta leplezni a döbbenetét a zsaru láttán, de nem nagyon sikerült neki. És már tudta, hogy hibát követett el. Ez itt nem zsaru volt.

– Egyedül van? – kérdezte a kövér ember.

– A barátnőm a fürdőszobában van.

– Mondja neki, hogy jöjjön ki!

Itt valami nem stimmel, gondolta Danny. Valami nagyon nem.

– Hé! – mondta. – Hadd nézzem meg még egyszer azt a jelvényt!

A kövér ember belenyúlt a belső zsebébe. Amikor újra előbukkant a keze, nem a tárcáját húzta elő vele. Danny Quinn valami ezüstös csillanását látta, aztán érezte, ahogy egy penge mélyed a mellkasába. A kövér férfi megragadta Dannyt a hajánál fogva, és bal felé nyomta a pengét. Hallotta, hogy a lány kikiált a fürdőszobából.

– Danny? Minden rendben?

Brightwell elengedte Danny haját. És kirántotta a pengét. A fiú a földre esett. A teste rángatózni kezdett, és a kövér ember a hasára tette a lábát, hogy lecsendesítse. Ha több ideje lett volna, Brightwell őt is megcsókolta volna, ahogy Ruizzal tette, de most sokkal sürgetőbb dolga akadt.

A fürdőszobában lehúzták a vécét, de ezzel csak egy másik hangot akartak elleplezni. Nyikorgott az ablak, ahogy kinyílt, és hallatszott, ahogy a szúnyogháló is kizuhan. Brightwell odasétált a fürdőszobaajtóhoz, felemelte a jobb lábát, aztán a hatalmas rúgás nyomán beszakadt a zár.

Edgar Certaz hallotta a kopogást a szomszédos szoba ajtaján, épp csak néhány másodperccel azután, hogy az ő ajtaján is felhangzott a kopogás. Aztán hallotta, hogy egy férfihang azonosítja magát, hogy zsaru, és állítólag illegális határátkelők után kutat.

De Certaz nem volt hülye. Tudta, hogy ha a zsaruk vadászatra indulnak, akkor nem ilyen udvariasak. Akkor keményen és gyorsan lépnek fel. Azt is tudta, hogy ez a motel nem szerepelt az ellenőrzendő listáján, mert viszonylag drága volt, és jó kezek vigyázták. Tiszták voltak a lepedők, a fürdőszobákban mindennap cserélték a törülközőt. Távol esett azoktól az útvonalaktól, amiket az illegális határsértők használtak. Az a mexikói, aki ilyen messze eljutott, az nem fog a Spyhole motelba bejelentkezni, hogy lefűrödjön, és megnézzon egy pornófilmet. Az inkább egy furgon hátuljában ücsörög, és már északnak vagy keletnek tart, miközben gratulál magának és a haverjainak, hogy sikerült átjutniuk a sivatagon.

Certaz nem válaszolt a kopogásra. Az pedig újból felhangzott.

– Nyissa ki! Rendőrség! – hallatszott egy hang.

Certaznál volt egy könnyű, rövid, tízcentis csövű Smith & Wesson. Nem volt hozzá engedélye. Nem volt priusza, de tudta, hogy ha beviszik, és leveszik róla az ujjlenyomatot, akkor az azonnal megszólaltatná a vészcsengőt mind a helyi, mind a szövetségi adatbázisban, és akkor igencsak öreg lesz, mire szabadul, feltéve, ha nem találhatnak ürügyet akár arra is, hogy kivégezzék. Tehát két gondolat futott át Edgar agyán. Az első az, hogy ha ez valóban razzia,

akkor nagy bajban van. A második, hogy ha ezek nem rendőrök, akkor is bajt jelentenek, de ezzel elbír. Fojtott sikolyt hallott a szomszéd szoba felől, ahol Brightwell Danny Quinn barátnőjével foglalkozott.

Hát, ha azt akarjátok, hogy kinyissam, akkor kinyitom.

Előhúzta a Smith & Wessont, odalépett a fából készült ajtóhoz, és elkezdett tüzelni.

A Kék lebukott, amikor az első lövések mellkason találták, a golyók erejét kissé tompította az ajtó. A következő a jobb vállát találta, miközben megpördült. Hangosan felnyögött, miközben a homokra zuhant. Semmi értelme nem volt megpróbálni csendben maradni. Előhúzta a saját Double Eagle fegyverét, és a földről tüzelt, amikor a motelszoba ajtaja felpattant.

De senki nem állt ott. Aztán feltűnt Certaz fegyvere, alacsonyan, jobb oldalon, oda görnyedt le Certaz, az ablak alá. A Kék látta, hogy a sötét ujj megfeszül a ravaszon, készült, hogy véget vessen az egésznek.

Lövések dördültek, de nem a mexikói lőtt. Brightwell állt az ablakban, magas szögben tüzelt az ablakon keresztül. A feje tetején találta el Edgar Certazt. A mexikói előrebukott, pont akkor, amikor két másik golyó találta el a hátán.

A Kék feltápáskodott. Mostanra már az inge is véres volt. Kissé tántorgott.

A motel hátuljából hallatszott, hogy valaki futni kezd. Az utolsó szoba ajtaja csukva maradt, de tudták, hogy zsákmányuk többé már nincs benn.

– Gyerünk! – mondta a Kék.

Brightwell elkezdett szaladni. Kevésbé elegánsan futott, mint ahogy sétált, zömök lábain jobbra-balra dülöngélve himbálózott, de azért gyors volt. Hallotta, hogy beindul egy kocsis motorja, és aztán rákapcsolt. Pár másodperccel később egy sárga Buick lőtt ki a motel sarkánál. Egy fiatal nő ült a volánnál. Brightwell tüzelt, a sofőr fejének jobb oldalára célzott. Eltalálta a szélvédőt, de a kocsis továbbhaladt, úgyhogy Brightwell kénytelen volt félreugrani, hogy el ne üssék. A következő lövéseivel kilőtte az abroncsokat, és betörte a hátsó szélvédőt. Elégedetten nyugtázta, hogy a Buick nekimegy a néhai Edgar Certaz furgonjának, és hirtelen megáll.

Brightwell felállt, és az összetört kocsis felé közelített. A fiatal nő kábultan ült a sofőrülésben. Vér borította az arcát, de különben sértetlennek tűnt.

Jó, gondolta Brightwell.

Kinyitotta az ajtót, és kihúzta a nőt a kocsiból.

– Ne! – suttogta Sereta. – Kérem!

– Hol van, Sereta?

– Nem tudom, miről...

Brightwell orron vágta. El is tört az ütéstől.

– Azt kérdeztem, hol van?

Sereta térdre esett, a két kezével takarta az arcát. A férfi alig értette, amikor azt felelte, hogy a kézitáskájában van.

A kövér férfi benyúlt a kocsiba, és elvette a táskát. Elkezdte a földre hajigálni a benne lévő dolgokat, amíg meg nem találta a kis ezüstdobozt. Óvatosan felnyitotta, és ellenőrizte a benne lévő megsárgult pergamendarabot. Aztán, láthatóan elégedetten, visszatette a dobozba.

– Miért vetted el? – kérdezte. Tényleg kíváncsi volt rá.

Sereta már sírt. Mondott valamit, de a könnyei és a betört orrára szorított két keze miatt csak tompán lehetett hallani. Brightwell lehajolt.

– Nem hallak – mondta.

– Olyan szép volt – felelte Sereta –, és nekem nincsenek szép dolgaim.

Brightwell szinte gyengéden megsimogatta Sereta haját.

Közeledett a Kék. Kissé tántorgott, de sikerült talpon maradnia. Sereta a kocsinhoz kúszott, nekitámaszkodott, megpróbálta elállítani az orrvérzését. Ránézett a Kékre. Azon látszott,

hogy remeg. Sereta hirtelen megpillantott egy sorvadt alakot, a hátán két bütyökből cafatokban lógott két szárny, hosszú, karmokban végződő ujjai erőtlenül markolázták a levegőt. Az alaknak sárga volt a szeme, szinte világított az arcában, aminek mintha nem is lettek volna vonásai, kivéve a száját, amelyben éles, apró fogak sorakoztak. Aztán a Sereta lábánál lévő alak visszaváltozott haldokló emberré.

– Jézusom, segíts! – suttogta a lány. – Jézusom, ó, Uram, segíts!

Brightwell belerúgott a lány fejébe, mire az elhallgatott. A kocsí csomagtartójához rángatta az ernyedtet, kinyitotta, és beledobta Seretát. Aztán odasétált a saját Mercedeséhez, és két műanyag kanna gázolajjal tért vissza.

A Kék a Buicknak dőlt, miközben a társa közeledett. A szeme egy pillanatra megpihent a gázolajon, aztán levette róla a tekintetét.

– Nem akarod őt? – kérdezte.

– Megízlelném a szavait – felelte Brightwell. – De azért fura.

– Micsoda? – kérdezte a Kék.

– Hogy Istenben hisz, nem bennünk.

– Talán könnyebb Istenben hinni – mondta a Kék.

– Olyan sokat ígér...

– ...de olyan keveset teljesít – fejezte be Brightwell.

– Mi kevesebbet ígérünk, de azt be is tartjuk.

Ha Sereta most nézte volna, vibrálni látta volna a Kéket. A társa ezt nem vette észre. Ő most is olyannak látta, mint mindig.

– Fonnyadok – mondta a Kék.

– Tudom. Nem voltunk elég elővigyázatosak. *Én* nem voltam eléggé elővigyázatos.

– Most már mindegy. Lehet, hogy egy darabig vándorlok egy kicsit.

– Lehet – felelte Brightwell. – De idővel majd újra rád bukkanunk.

Lelocsolta a társát gázolajjal, átítatva vele a ruháit, a haját, a bőrét, aztán a maradékot a Buick belsejébe öntötte. A hátsó ülésre lökte az üres kannát. Aztán a Kék elé állt.

– Viszlát – mondta.

– Viszlát – felelte az. Majdnem teljesen megvakította a gázolaj, de azért sikerült neki nagy nehezen megtalálni a Buick nyitott ajtaját, és beült a sofőrülésre. Brightwell egy darabig csak nézte, aztán elővett egy Zippo öngyújtót a zsebéből, és figyelte, ahogy a lángok életre kelnek. Bedobta az öngyújtót a kocsiba, és odébb ment. Nem is nézett vissza, még akkor sem, amikor az üzemanyagtartály felrobbant, és a mögötte lévő sötétséget megvilágították a lángok, miközben a Kék elhagyta ezt a világot, és átváltozott.

Mindannyiunknak két élete van: egy valódi és egy titkos.

A valós életben olyanok vagyunk, amilyennek tűnünk. Szeretjük a férjünket vagy a feleségünket. Gondoskodunk a gyermekeinkről. Minden reggel felkapjuk a táskánkat vagy az aktatászkánkat, és tesszük, amit kell, hogy olajozottan működjenek létezésünk fogaskerekei: kötvényt árulunk, vagy hotelszobákat takarítunk, kiszolgáljuk sörrel azokat a férfiakat, akikkel egyébként nem szeretnénk egy levegőt sem szívní, ha lenne választásunk. Megesszük az ebédünket egy falatozóban, vagy egy padon ülve a parkban, ahol az emberek kutyát sétáltatnak, a gyerekek játszanak a napsütésben. Szentimentális készítetést érzünk, hogy rámosolyogjunk az állatokra, mert olyan önfeledt örömmel csatangolnak a füben, és a gyerekekre is, mert belelépnek minden pocsolyába és belefutnak az automata öntözőberendezés sugarába. De aztán visszatérünk az íróasztalunkhoz vagy a felmosóvödörünkhöz, vagy a bárba, és sokkal kevésbé vagyunk boldogok, mint előtte, képtelenek vagyunk lerázni magunkról azt az érzést, hogy valami hiányzik, hogy az életünknek ennél sokkal többnek kellene lennie.

A valódi életünk – amelyet kettős súly húz (íme, itt vannak újra elcsigázott barátaink), a kötelességtudat és a felelősségtudat, mindkettő vége kissé behajlik, hogy jobban illeszkedjen a vállunkra – csak apróbb örömöket enged, és ezekért is rettenetesen hálásak vagyunk. Jöjj, sétálj egyet vidéken, érezd a lábad alatt a nedves és puha, meleg talajt, de légy óvatos, mert az óra üt, újra és újra, visszaküld, és a város gondjaira bíz. Nézd, a férjed ebédet készített neked, meggyújtotta a gyertyát is, amit még anyádtól kaptál karácsonyra, amitől az étkezőnek forraltbor- és fűszerillata lesz, bár már július közepe van. Látod, a feleséged már megint a *Cosmó*t olvassa, és hogy egy kicsit megfűszerezze unalmas szerelmi életeteket, ez egyszer JCPenney fehérneműt húzott, és megtanult néhány trükköt a magazinból. Kétszer is el kellett olvasnia, hogy megértsen minden szót, és a régebbi emlékeire kellett hagyatkoznia, hogy fel tudja idézni a szájalmas, félig duzzadt szervet, amit most szolgálatba akar állítani, hiszen már olyan régen történtek ilyesmik kettőtök között a pokróc fedezéke nélkül, mindig csak tompított fényben, hogy könnyebb legyen fantáziálni J. Loról vagy Bradról, vagy arról a fiatal lányról, aki felveszi a rendelést a szendvicsbárban, netán Liza fiáról, két házzal arrébb, aki éppen most jött vissza a főiskoláról, és nadrágtartós, pattanásos kisfiúból valóságos Adonisszá lett, egyenletes, hófehér fogsorral és napbarnított, izmos lábakkal.

De a sötétben a való élet szélei lassan elmosódnak, rátelepszik a másik, lázas sietséggel zsémbesen betolakszik a titkos élet, a vágy kutató nyelve.

Mert a titkos életünk során valóban magunkat adjuk. Ránézünk a marketinges csinos nőre, aki nemrég érkezett, és akinek a ruhája szétnyílik, valahányszor keresztbe teszi a lábát, felfedve a combja hajlatát, és a titkos életünkben nem látjuk meg a bőre alatt futó vénákat, vagy a régi sebhez hasonló anyajegyet, ami elcsúfítja bőre hamvas fehérségét. Abban az életben az a nő tökéletes, nem olyan, mint az, akit aznap reggel otthagytunk. A hálószobai fortélyok már feledésbe merültek, mert olyan biztosan felhagynak vele, mint ahogy a karácsonyi gyertyát is félreteszik, sem a fortély, sem a fény nem éri meg az elkövetkező hónapokat. Inkább egy új fantáziálgatásba bocsátkozunk, amit a valóság nem mocskolt be, azt akarjuk, hogy olyannak lásson bennünket, amilyenek valójában vagyunk, és egy pillanatra élünk és halunk benne egyszerre, mert neki nincs szüksége semmiféle magazinra, hogy titkos dolgok tudója legyen.

Titkos életünk során bátrak és erősek vagyunk, nem ismerjük az egyedüllétet, mert mások veszik át az általunk valaha szeretett (és valaha vágyott) partner helyét. Titkos életünkben a másik ösvényre lépünk, ami már egyszer felkínálkozott nekünk, de amitől szégyenlősen elfordultunk. Itt abban a létben élünk, amely számunkra teremtetett, amit a való életben a

férjünk, a feleségünk, a gyerekek igényei, a nyomorult irodai zsarnokok megtagadtak tőlünk. Mindannyian azzá válunk, aminek szántak bennünket.

A titkos életünkben arról álmodunk, hogy visszaütünk. Ráfogjuk a másikra a fegyvert, és meghúzzuk a ravaszt, és nem számít nekünk az egész semmit. Nincs megbánás az okozott sérülések miatt, a hátrazuhanó test miatt, ami összecuslik, még mielőtt a lélek kiszállna belőle. (És lehet, hogy abban a pillanatban egy másik is vár, az, aki megkísértett bennünket, aki reményt keltett bennünk, hogy ez az, aminek lennie kell, hogy ez a mi végzetünk, és csak egyetlen aprócska dolgot kér érte cserébe: hogy rászoríthassa ajkát a haldokló férfiera, vagy az elenyésző nőére, és megízlelhesse azt az édes ízt, amely kiszáll belőlük, aztán egy rövid ideig csak röpdös a szájában, mint valami lepke, amit aztán lenyel, hogy a teste mélyén csapdába ejtse. Csak ennyit kér, és kik vagyunk mi, hogy megtagadjuk ezt a kérést?)

A titkos életünkben az öklünk a másik arcába vág, és az arc alatt, amit elborít a vér, ott bujkál mindenki arca, akivel életünk során találkoztunk, mindenkié, aki megakadályozott bennünket abban, hogy azzá legyünk, akik lehettünk volna. És ő ott van mellettünk, mikor megbüntetjük a húst, a testet, ocsmány mivoltát megbocsátjuk cserébe azért az ajándékért, amit tőle kaptunk, a szabadságért, amit felajánlott. Olyan meggyőző ez a feneette, vastag nyakú férfi, akinek hatalmas, megereszkedő hasa van, rövid lába és hosszú karja, finom vonásai szinte teljesen eltűnnek sápadt, redős bőrében. Ha távolról nézzük, olyan, mint amikor a gyermek a tiszta teliholdat bámulja, és azt hiszi, hogy látja a rajta lakozó holdbéli ember arcát.

Nem más ő, mint Brightwell, aki édes szavakkal eteti meg velünk a múltunk történetét, elmeséli, hogyan vándorol már nagyon régóta, azokat kutatva, akik elvesztek. Először nem hiszünk neki, de meggyőz bennünket, ő, igen, ebben nagyon jó. A szavai feloldódnak bennünk, lényegük végigszágul rajtunk, alkotóelemei részünkké válnak. És elkezdünk emlékezni. Mélyen belenézünk abba a zöld szempárba, és végül feltárul az igazság.

Titkos életünkben valaha angyalok voltunk. Bálványoztunk, és bennünket is bálványoztak. És amikor elbuktunk, az volt az utolsó nagy büntetés számunkra, hogy örökre megbélyegezték bennünket azzal, amit elveszítettünk, és kísért bennünket mindannak emléke, ami valaha a miénk volt. Mert nem olyanok vagyunk, mint mások. Előttünk minden fel van tárva, és ebben rejlik a szabadság.

És most meg is *éljük* a titkos életünket.

Arra ébredtem, hogy egyedül vagyok közös ágyunkban. Sam ágya üres volt, és csendes, amikor megérintettem a matracot, már kihűlt, mintha soha nem feküdt volna rajta gyerek. Odamentem az ajtóhoz, és hallottam, hogy a konyhából zaj szűrődik fel. Felhúztam egy melegítőalsót, és lementem.

Árnyak mozogtak a konyhában, jól lehetett őket látni a félig nyitott ajtóban, hallottam, ahogy nyitják-csukják a szekrényajtókat. Egy nő beszélt. Azt gondoltam, hogy Rachel az. Elvitte Samet megetetni, és beszél hozzá, ahogy mindig is teszi, megosztja vele a gondolatait és a reményeit, miközben teszi, ami éppen a dolga. Láttam, ahogy kinyúlik a saját kezem, és belöki az ajtót, feltárult előttem a konyha mélye.

Egy kislány ült a konyhaasztalon, a feje kissé lehajtva, hosszú, szőke haja súrolta a fát és az üres tányért, ami előtte volt, kék szélén a minta kissé le volt pattogva. Nem mozdult. Valami csöpögött az arcáról, és a tányérra hullott, egyre nagyobb vörös foltot hagyva rajta.

Kit keresel?

A hang nem a lánytól származott. Egyszerre tűnt távolinak, valami árnyas, sötét helyről származónak, és közelinek, mintha valaki a fülembe sutogna.

Visszatértek. Azt akartam, hogy elmenjenek. Azt akartam, hogy hagyjanak békén.

Felelj nekem!

Nem téged. Szerettelek, és örökké szeretni foglak, de te már elmentél.

Nem. Itt vagyunk. Akárhol is vagy, mi is ott leszünk.

Kérlek, szükségem van rá, hogy végre megpihenjete! Minden darabokra esik szét. Szétszakítottok.

Nem fog itt maradni. El fog téged hagyni.

Szeretem őt. Úgy szeretem, ahogy valaha téged szerettelek.

Nem! Ne mondd ezt! Hamarosan elmegy, és amikor eltávozik, mi akkor is itt leszünk. Mi veled maradunk. Leheveredünk melléd a sötétben.

A jobbomon egy repedés jelent meg a falon, és a padlón egy tátongó hasadék nyílt. Az ablaküveg betört, és a szilánkok befelé robbantak, mindegyik kis darabka visszatükrözte a fákat és a csillagokat, meg a holdfényt, mintha csak az egész világ széthasadna körülöttem.

Hallottam fent a lányomat, és rohantam, kettesével szedve a lépcsőfokokat. Kinyitottam a hálószoobaajtót, és láttam, hogy Rachel ott áll a bölcso felett, a karjában Sammel.

– Hol voltál? – kérdeztem. – Felébredtem, és nem voltál itt.

Rám nézett. Fáradt volt, és a hálóingén foltokat láttam.

– Át kellett öltöztetnem. Bevittem a fürdőszobába, hogy ne ébresszen fel.

Rachel belefektette Samet a bölcsobe. Amikor megnyugodott, hogy a lányunk elcsendesedett, és minden rendben van vele, elindult, hogy lefekszik az ágyba. Én még ott álltam Sam felett, majd lehajoltam, és megcsókoltam gyengéden a homlokát.

Egy kis csepp vér hullott a homlokára. Letöröltem a hüvelykujjammal, majd odaléptem a sarokban lévő tükörhöz. A bal szemem alatt egy kis vágás látszott. Amikor hozzáértem, éles fájdalom nyilallt belém. Végigsimítottam a seben az ujjammal, kutatóan, míg rá nem találtam az aprócska üvegszilánkra, amit aztán eltávolítottam. Egy vércsepp csordult le az arcomon.

– Jól vagy? – kérdezte Rachel.

– Megvágtam magam.

– Csúnya?

Végigtöröltem a kezemmel az arcomat, szétkenve a vércseppet.

– Nem – hazudtam. – Egyáltalán nem.

* * *

Másnap reggel korán elindultam New Yorkba. Rachel a konyhaasztalnál ült, azon a széken, ami előtt tegnap éjjel a kislány ült, miközben az előtte lévő tányéron lassan gyűlt a vér. Sam már két órája ébren volt, és most dühösen ordított. Általában, mikor felébredt, és Rachel megetette, teljesen elégedett volt, és csak figyelte a körülötte zajló világot. Walter különösen lenyűgözte, s amikor megjelent, Sam arca felderült. És viszont, Walter mindig a kicsi közelében maradt. Tudom, hogy a kutyákat néha megzavarja, amikor egy gyerek érkezik a házhoz, mert nem tudják, hogyan fogja ez megváltoztatni az ott élők közötti dominanciát. Néhány kutya ellenségessé válik ilyenkor, de Walterrel nem történt semmi ilyesmi. Bár még fiatal kutya volt, úgy tűnt, kötelességének érzi, hogy megvédje a kis jövevényt, aki az ő területére hatolt. Még előző nap is, a keresztelőt követő nagy sürgés-forgás alatt is csak akkor volt hajlandó eltávolodni Samtól, amikor megbizonyosodott afelől, hogy Rachel anyja a közelben van. Akkor látszólag pihent egy kicsit, de ekkor meg Angel és Louis mellől nem volt hajlandó mozdulni.

Rachel anyja még nem volt ébren. Frank visszament dolgozni kora reggel, sikerült neki elkerülnie engem. Joan viszont felajánlotta, hogy itt marad Rachellel, amíg vissza nem jövök. Rachel kérdés nélkül elfogadta az ajánlatát, és én nagyon hálás voltam neki ezért.

A ház megvédte a benne lévőket. Okulva a nem olyan rég történetekből, beszereltettünk egy sor mozgásérzékelőt, ami azonnal jelezte nekünk, ha egy rókánál nagyobb élőlény megjelent a birtokunkon; kamerák vigyázták a bejáratot és az udvart, és a mögöttünk levő mocsaras részt is, a képeket pedig arra a két monitorra közvetítették, amelyek az irodámban voltak. Nem kis

befektetés volt, de megérte, hogy nyugodtan aludjon az ember.

Megcsókoltam Rachelt búcsúzóul.

– Csak néhány nap – mondtam.

– Tudom. Megértem.

– Majd hívlak.

– Oké.

A vállán tartotta Samet, megpróbálta megnyugtatni, de nem nagyon sikerült neki. A kicsit is megcsókoltam, éreztem Rachel testének melegét, ahogy a melle a karomnak feszült. Eszembe jutott, hogy nem szeretkeztünk, mióta Sam megszületett, és a köztünk lévő egyre nagyobb távolság ennek is köszönhető volt.

Aztán otthagytam őket, és a repülőtérre hajtottam, teljes csendben.

A G-Mack nevű strici a Coney Island Avenue-n lévő, homályba vesző lakásban ült, amit néhány lánnyal osztott meg. Volt egy lakása Bronxban is, közelebb a Pointhoz, de egyre kevesebbszer használta mostanában, amióta azok a férfiak a két kurvájáért jöttek. Az idős fekete nő érkezése még idegesebbé tette, úgyhogy visszavonult magánbirodalmába, és csak éjjel merészkedett elő a Pointra, akkor is kellő távolságot tartott a főutcáktól, ha csak tudott.

G-Mack nem volt meggyőződve róla, hogy bölcs dolog a Coney Island Avenue-n lakni. Régen, a tizenkilencedik században eléggé veszélyes hely volt, amikor gengszterbandák leselkedtek a partról hazatérő turistákra. Az 1980-as években kurvák és kábítószerrel kereskedők lepték el a területet a Foster Avenue környékén, és a közeli benzinkút fényei még inkább nyilvánvalóvá tették a jelenlétüket. Most is itt voltak a kurvák és a dílerek, de már nem volt a dolog olyan kézenfekvő, és gyakran folyt harc a járdán egy kis helyért a zsidók, a pakisztániak és az oroszok között, meg olyan nemzetiségű emberek között, akikről G-Mack még soha nem is hallott.

Szeptember 11-e után a pakisztániakra nehéz idők jártak, és G-Mack hallotta, hogy sokukat letartóztatták a szövetségiak, míg mások Kanadába menekültek, vagy végleg hazamentek. Néhányan még a nevüket is megváltoztatták, ami miatt úgy tűnt, mintha hirtelen megugrott volna az Eddie és Steve nevű pakisztániak száma G-Mack környezetében. Ilyen volt például az a vízvezeték-szerelő is, akit egy vagy két hete G-Macknek ki kellett hívnia, mert az egyik lány eltömítette a vécét. Valami olyasmit húzott le rajta, amit G-Mack nem nagyon akart firtatni, hogy mi is az. A szerelőt korábban Amirnak hívták. Ez állt a névjegykártyáján is, amit G-Mack egy mágnessel kiragasztott a hűtőszekrény ajtajára. De az új kártyán már a Frank név szerepelt. Frank Shah, mintha így bárkit is becsaphatna. Még a három szám, a 786 is, ami azt jelentette, hogy „Allah nevében” – ahogy azt egyszer Amir elmesélte G-Macknek –, még az is eltűnt a cím mellől. De G-Macknek teljesen mindegy volt. Amir jó szerelő volt, már amennyire ő meg tudta állapítani, és nem volt semmi ellenérzése egy olyan emberrel szemben, aki jól végezte a munkáját, főként úgy, hogy valószínűleg még a továbbiakban is szüksége lesz a munkájára. De G-Mack nem szerette a pakisztáni boltok illatát, és az éttermeikben főzött ételekét sem. Az sem tetszett neki, ahogy öltözködtek, vagy kiöltöztek, vagy túl laza ruhában voltak. Nem hitt az ambícióikban, és abban a mániákus törekvésükben sem, hogy a gyerekeik többre vigyék, mint ahogyan azt ők tették. G-Mack gyanította, hogy a jó öreg Frank-Akit-Korábban-Amirnak-Hívtak halálra untatta a gyerekeit az amerikai álomról szóló hegyi beszédeivel, lehet, hogy éppen G-Macket hozva fel negatív példának, amikor a feketékről mesélt, annak ellenére, hogy G-Mack sokkal jobb üzletember volt, mint amilyen Amir valaha is lesz, és annak ellenére, hogy nem G-Mack társai repültek bele New York legmagasabb épületeibe két repülővel. G-Macknek személy szerint semmi baja nem volt azokkal a pakisztániakkal, akik a szomszédságában éltek, kivéve a ruházódásukat és az ételeiket, de az olyan szarságok, mint szeptember 11-e mindenki ügye, és Frankie-Amirnak meg a társainak el kell döntenüök, melyik oldalon állnak.

G-Mack lakása egy háromemeletes, világos párkányzatú, barna homokkő épület legfelső emeletén volt az R és az S Avenue között, közel a Thayba Iszlám Központhoz. A Thayba Központot egy játszótér választotta el a Keshet Zsidó Napköziotthonától, ami néhány ember szerint már haladás volt, de G-Macket nagyon idegesítette, hogy ez a két szemben álló fél ilyen közel van egymáshoz. De talán annyira nem, mint azok a kibaszott haszidok, ott feljebb az utcában, akik viseltes fekete kabátban járkáltak, a gyerekeik mind sápadtak voltak, és pajeszuk volt. Azon nem lepődött meg, hogy ezek mindig csapatostul járkáltak, mert egyetlenegy fura zsidó sem tudta volna megvédeni magát, ha ökölharcra került volna a sor.

Hallgatta, ahogy két kurvája a fürdőszobában csacsog. Most kilencen voltak a szárnyai alatt, három közülük itt is aludt a lakásban, s a lakbér is benne volt az egyezésben. A többiek közül egy-kettő még mindig az anyjánál lakott, mert már volt gyerekük, és szükségük volt valakire, aki vigyáz rá addig, amíg ők az utcát járták; és volt még egy bérelt hely, ahol a többiek laktak, a Point fölött.

G-Mack sodort egy marihuánás cigit, és figyelte, ahogy három közül a legfiatalabb nő, egy kis fehér kurva, aki Ellennek hívatta magát, végigvonult a konyhán mezítláb, egy vastagon megkent mogyorókrémes kenyeret majszolva. Állítólag tizenkilenc éves volt, de G-Mack ezt nem hitte el. Persze nem is nagyon érdekelte. Volt egy csomó pasi, aki a fiatalabbakat szerette, és ez a lány nagyon sok pénzt hozott a konyhára. G-Mack fejében megfordult, hogy valami mást kezd vele, betesz egy hirdetést a *Voice*-ba vagy a *Pressbe*, és négy- vagy ötszáz dollárt számít fel a lányért óránként. Már majdnem meg is tette, amikor ez az egész szar kitört, és most óvatosnak kell lennie. De azért néha ő is rászállt a lány mézére, úgyhogy nem akarta messzire engedni.

G-Mack huszonhárom éves volt, fiatalabb, mint a legtöbb kurvája. Azzal kezdte, hogy füvet árult a suliban, de nagyon törekvő volt, és már látta is magát, ahogy jogászokra és brókerekre is kiterjeszti az üzletet, meg azokra az éhes fehér fickókra, akik gyakran látogatták a bárakat és klubokat hétvégenként, olyasmit keresve, ami kiüti egy kicsit őket az előttük álló hosszú éjszakán. G-Mack már látta magát elegáns ruhában, spéci kocsiban. Nagyon sokáig egy '71-es Cutlass Supreme-ről álmodott, amelynek krémszínű bőr kárpitos ülései vannak, és króm kerékküllői, bár a normál Cutlassnak csak nyomorult negyvenöt centis kerekei vannak, és G-Mack tudta, hogy az autókázás csak akkor az igazi, ha legalább ötvenöt centisek a kerekek, Lexani fémötvözetből, esetleg Jordans márkájú lehetne, ha igazán a mások orra alá szeretne pörkölni. De egy olyan férfi, aki egy '71-es, 55 centis kerekű Cutlass Supreme-et tűz ki célul, nem árulhat füvet pattanásos tizenéveseknek, abból sose jön össze a dolog. Úgyhogy G-Mack befektetett egy kis ecstasyba, meg egy kis kokóba, és a lé lassan elkezdett csordogálni, aztán egyre sebesebben és kellemesebben dőlt.

G-Mack problémája csak az volt, hogy nem volt mersze belemenni az igazán nagy üzletekbe. Nem akart visszamenni a sítire. Már lehúzott hat hónapot Otisville-ben, egy testi sértés miatt, még amikor alig volt tizenkilenc éves, és még mindig felébredt éjjelente, sikoltozva a szörnyű emlékektől. G-Mack jóképű srác volt, és az első napokban kedvüket töltötték rajta a többiek, egészen addig, mígnem csatlakozott az Iszlám Népéhez, akik között volt néhány igencsak nagydarab anyaszomorító, és akik nem bántak kesztyűs kézzel azokkal, akik megpróbálták kicsinálni az egyik potenciális hívüket. G-Mack az elkövetkező hat hónap során úgy kapaszkodott az Iszlám Népe szervezetéhez, mint hajótörött az uszadék fába, de amikor kiszabadult, úgy otthagya őket, mint eb a Szaharát, mintha a csoport teljesen értéktelen lett volna. Felkeresték, kérdéseket tettek fel neki, meg minden, de G-Mack végzett velük. Persze kapott néhány fenyegetést, de G-Mack idekint sokkal bátrabb volt, és végül az Iszlám Népe eleresztette, elkönyvelte, mint rossz befektetést. Ha úgy adódott, néha fizetett nekik, egy kis tiszteletet színelve, és találkozott olykor egy-két fickóval, ha éppen nem volt jobb dolga. A lelke mélyén örült, hogy az egyházi vezetőjük, Farrakhan nem fogadott el szart se a fehérektől, és hogy a követőinek a jelenléte – mindig ki voltak nyalva élesre vasalt

öltönyeikben – a frászt hozták a tésztaképű középosztálybeli srácokra.

De ha G-Mack meg akarta szerezni a pénzt arra, hogy olyan életmódot folytasson, amire annyira vágyott, akkor valami nagyobb kaliberű dologba kellett belevágnia, és nemigen tetszett neki az ötlet, hogy nagyobb mennyiségű kemény droggal mászkáljon. Ha elkapják vele, akkor már súlyosabb bűncselekménnyel fogják megvádolni, és tizenöt évtől kezdve életfogytiglanig is kaphat. És még ha szerencsés is, és az ügyésznek nincsenek prosztataproblémái, vagy gondjai a feleségével, és belemegy, hogy enyhébb fokon vádolják meg, G-Mack akkor is rács mögött tölthetné a húszas éveit, és elmehet a fenébe az, aki azzal vigasztalja, hogy még akkor is fiatal ember lesz, mert a hat hónap bent töltött idő nagyon megöregítette G-Mackot, nem is szeretett rágondolni. Nem hitte, hogy képes volna túlélni öt vagy tíz évet odabenn, teljesen mindegy, mivel vádolják meg, nehézsúlyú, könnyű- vagy akár pehelysúlyúnak minősített bűncselekménnyel-e.

Végül a legeslegnyomósabb érv mellett, hogy az az élet nem neki való, az volt, amikor néhány igazán kemény, a narkósoknál szolgáló zsaru rajtaütött G-Mack lakhelyén. Elkaptak valakit, aki még G-Macknál is sokkal jobban félt a börtöntől, és a beszélgetésük során G-Mack neve is felmerült. De a zsaruk semmit sem találtak. G-Mack mindig ugyanúgy rövidítette le az utat, amikor az utcára akart jutni. Kislisszant egy másik háromemeletes, kiégett épületen, ami a sajátja mögött volt, és ami egy üres parkolóra nyílt. Volt benne egy régi kandalló, és G-Mack oda rejtette, amit kellett, egy kijáró téglá mögé. A zsaruk bevitték G-Mackot, bár úgy kellett külön elmenniük, hogy egy letartóztatási végzést szerezzenek. G-Mack tudta, hogy semmijük nincs ellene, úgyhogy tartotta a száját, és várta, hogy elsétálhasson. Aztán három napig tartott, míg összeszedte annyira a bátorságát, hogy visszamenjen az elrejtett cuccért, és öt percen belül fele áron túl is adott rajta. Az eset óta nem foglalkozott drogokkal, talált magának más, kifizetődő jövedelemforrást, mert ha a drogkereskedelemtől nem is tudott sokat, de a puncit jól ismerte. Kivette a részét belőle, és soha nem kellett neki fizetnie érte, legalábbis nem készpénzben, nyíltan, de tudta, hogy vannak fickók, akik hajlandók voltak perkálni érte. És a fenébe is, ismert néhány kurvát, akik árulták a micsodájukat, de nem volt senki, akinek a védőszárnyai alatt lettek volna, pedig az ilyen nők mindig nagyon sebezhetőek. Szükségük van egy férfira, aki gondot visel rájuk, úgyhogy nem tellett sok idejébe, hogy meggyőzze őket, erre a feladatra ő a legmegfelelőbb. Csak ritkán kellett valamelyiküket is megütnie, és akkor sem ütött erőset, a többi mégis azonnal tanult a dologból. Aztán az a vén Free Billy feldobta a talpát, és néhány nője G-Mack útjába került, úgyhogy rájuk is kiterjesztette a fennhatóságát.

Most, hogy így visszatekintett, nem is emlékezett arra, miért is fogadta be Alice-t, azt a kábszeres kis kurvát. Free Billy többi kurvája füvet szívott, lehet, hogy néha kokóztak is egy kicsit, ha egyik-másik kunsaft megkínálta őket vele, vagy éppen szerencsések voltak, és sikerült nekik egy kis lét visszatartani G-Mack elől, nem mintha nem kutatta volna őket át rendszeresen, hogy az ilyesféle lopásokat a minimumra csökkentse. De a kábítószeresek teljesen kiszámíthatatlanok, és néha már a kinézetük is elriasztja a kunsaftokat. De ebben a lányban volt valami, azt senki nem tagadhatta. Bár már nagyon a szakadék szélén járt, a kábítószer lerágott minden húst a csontjairól, ettől viszont szinte tökéletes teste lett, az arca meg olyan, mint azoké az etióp kurváké, akiket a modellügynökségek előszeretettel alkalmaztak, mert nem voltak jellemzően néger arcvonásaik, keskeny volt az orruk, és kávébarna a bőrük. És ráadásul jóban volt Seretával, a mexikói lánnyal, akinek viszont volt egy kis fekete beütése, nagyon szép lány volt. Sereta is és Alice is Free Billy kurvái voltak, és kijelentették, hogy csak együtt hajlandók csatlakozni G-Mackhez, úgyhogy az végül belement a dologba.

Végeredményben Alice, vagy LaShan, ahogy az utcán hívatta magát, eléggé okos volt, hogy rájöjjön, a kunsaftok nemigen kedvelik a tűszúrások nyomait. Mindig volt nála néhány folyékony E-vitamint tartalmazó kapszula, és rákente a karjára, miután belötte magát, hogy

ezzel elrejtse a bizonyítékokat. G-Mack gyanította, hogy a lány más testrészeibe is beleszúrja a tűt, olyan helyekre, ahol nem látszik annyira a nyoma, de ez már nem az ő dolga volt. Őt csak az érdekelte, hogy a szúrások helye ne látszódjék, és hogy a lány munka közben jól tartsa magát. Ez a heroinisták nagy előnye: az injekció után tizenöt-húsz percig használhatatlanok voltak, de aztán, alig harminc perc múlva készen álltak. Akkor szinte teljesen normálisnak tűntek, egészen addig, amíg a drog ürülni nem kezdett a szervezetükből, és újra rosszul nem kezdték érezni magukat, viszketni nem kezdtek. Úgy tűnt, Alice általában ura volt önmagának, de G-Mack sejtette, amikor magához vette, hogy a kábítószeres lányt néhány hónapnál hosszabb ideig nem tudja majd használni. Láta a szemében, ahogy a szer utáni éhség egyre súlyosabban gyötörte, ahogy a haja szépen, lassan őszülni kezdett, de mert jól nézett ki, még egy darabig képes volt felhajtani G-Macknek a pénzt.

Így ment ez néhány héten keresztül, de aztán kezdett kevesebbet hozni, és ahogy a függőség egyre inkább a hatalmába kerítette, a külseje is sokkal gyorsabban pusztult, mint ahogy azt G-Mack korábban hitte. Az emberek gyakran megfedkeztek arról, hogy az anyag, amelyhez New York utcáin hozzá lehetett jutni, sokkal erősebb volt, mint bárhol máshol. Még a heroin is tíz százalékkal tisztább volt, mint például Chicagóban, és G-Mack bizony hallott olyan kábítószeresről, aki épphogy csak megérkezett a nagy semmiből a városba, egy órán belül belötte magát, és a túlادagolás miatt egy órával később már halott is volt. Alice-nek még mindig szép volt a csontozata, de mert szinte egyáltalán nem takarta hús, teljesen nyilvánvaló volt, hogy kábítószeres, a bőre egyre áttetszőbb és sápadtabb lett. Bármit megtett volna, csak hogy hozzájusson az adagjához, úgyhogy G-Mack a legrosszabb melókat is odaadhatta neki, a lány mosolyogva indult, és még csak azt sem kérdezte meg a kuncaftoktól, húztak-e gumit. Elfogyott az E-vitamin-készlete, mert az eddig erre költött pénzen is drogot vett, úgyhogy a keze és a lába ujjai közébe kezdte injekciózni a heroint. G-Mack tudta, hogy hamarosan meg kell tőle szabadulnia, kinn fogja magát találni az utcán, fogatlanul, és megöli magát azzal a 10 dolláron vett zacskó anyaggal, amelyet a Hunts Pointon lévő piacon szerzett be.

De aztán megjelent az öreg, cirkálni kezdett a hatalmas autóval, lelassított, és elkezdte leszólítani a lányokat. Kiszúrta Seretát, aki Alice-t is beajánlotta neki, aztán a két prosti bemászott a hátsó ülésre, a kivénhedt pasi mögé, és elhajtottak. G-Mack feljegyezte a rendszámot. Nem akart kockáztatni. Beszélt a sofőrrel is, csak hogy tisztázzák, mennyibe is fog ez neki kerülni, no meg azért, hogy a kurvák később ne hazudhassanak neki a bevételről. A sofőr három óra múlva hozta meg őket, és G-Mack megkapta a pénzét. Átkutatta a lányok táskáját, és mindkettőnél talált még egy-egy százast. Visszaadott nekik ötvenet-ötvenet, a többit elszedte tőlük. Úgy tűnt, az öregnek tetszett, amit látott, mert egy hét múlva újra megjelent, ugyanazt a két lányt akarta, ugyanannyiért. Seretának és Alice-nek is tetszett a dolog, mert addig sem kellett az utcán lenniük, és az öregember jól bánt velük. Itatta, csokival traktálta őket a queensi házában, hagyta, hogy hancúrozzanak a hatalmas, régi fürdőkádban, és adott nekik egy kis pluszpénzt (ami felett G-Mack néha szemet hunyt, végül is nem szörnyeteg ő...)

Minden rendben ment, egészen addig, amíg aztán egyszer a lányok el nem tűntek. Nem jöttek vissza az öreggel, ahogy az lenni szokott. G-Mack nem aggódott értük, amíg haza nem ért, és aztán egy vagy két óra múlva Sereta fel nem hívta. Sírt, G-Mack alig tudta lecsillapítani legalább annyira, hogy érthetően el tudja mondani, mi is történt valójában. Szép lassan kihámozta, hogy néhány férfi érkezett a házhoz, és elkezdtek vitatkozni az öregemberrel. A lányok az emeleti fürdőszobában voltak, éppen a hajukat rendezgették, és felfrissítették a sminkjüket, hogy aztán visszainduljanak a Pointhoz. Az újonnan érkezettek kiabálni kezdtek, valami dobozról faggatták az öreget. Megmondták neki, hogy nem mennek el nélküle, és aztán Luke, az öreg sofőrje bejött, újra kezdődött a kiabálás, majd olyan hang hallatszott, mint amikor egy papírzacskó kidurran, de Sereta és Alice már elég időt töltött az utcán ahhoz, hogy felismerjenek egy lövést, ha hallanak egyet.

Aztán a férfiak az öreget kezdték megdolgozni odalenn, aki az erőfeszítéseik eredményeképpen meghalt. Elkezdték felforgatni a házat, lent kezdve a dolgot. A lányok hallották, hogy fiókokat húzogattak, dísz tárgyak törtek össze, üvegcsörömpölés zaja verte fel a házat. A férfiak nemsokára felfelé indulnak, és akkor már remény sem lesz a túlélésre. De hirtelen egy kocsi érkezett a felhajtóra. Sereta megkockáztatta, hogy kinéz az ablakon, és látta, hogy fények villannak fel.

– Magánbiztonsági szolgálat – suttogta Alice-nek. – Ezek a fickók valószínűleg véletlenül beindították a riasztót valahogy.

Egyetlen ember érkezett, egyedül. Végigpásztázta a ház elülső részét a lámpával, majd becsengetett. Visszament az autóhoz, és beleszólt a rádiójába. Valahol a sötétben megszólalt egy csengő. Ez volt az egyetlen hang a házban. Néhány másodperc múlva Alice és Sereta hallotta, hogy a konyha hátsó ajtaja kinyílik, amint a férfiak elmenekültek. Amikor a lányok biztosak voltak benne, hogy minden rendben, követték őket, de előtte letörölgettek minden nyomot a hálószobában és a fürdőszobában, kiszedték a használt kondomot és a papír zsebkendőket a szemétből.

És most nagyon meg voltak rémülve, hogy valaki esetleg követhette őket, de G-Mack azt mondta nekik, hogy nyugodjanak meg. Soha egyiküknek sem volt dolga a rendőrséggel, és ha véletlenül mégis megtalálják az ujjlenyomataikat, nem tudják majd hozzájuk kötni, hacsak nem keverednek valami nagy bajba később. Nem kell semmitől félni. Arra is kérte őket, hogy menjenek vissza hozzá, de Sereta nem volt hajlandó. G-Mack elkezdett vele kiabálni, de az a kurva lecsapta a telefont.

Ekkor hallott utoljára felőle, de sejtette jól, hogy dél felé indult, vissza az övéihez, hiszen félt. Mindig is fenyegetőzött ezzel, hogy ha majd lesz elegendő pénze, bár G-Mack sejtette, hogy ez csak üres fecsegés és ábrándozás, amin mindegyik prosti előbb vagy utóbb átesik.

A sofőr és az öregember – Winston volt a neve – halála a címlapokra került. Nem volt szupergazdag, mint például Trump vagy a hozzá hasonlók, de jól ismert, régiségre szakosodott gyűjtő és kereskedő volt. A rendőrség egészen addig azt hitte, hogy egy betörés fajult idáig, amíg meg nem találta azokat a kozmetikumokat, amelyeket a lányok felejtettek a fürdőszobában, amikor fejvesztve menekültek. Aztán bejelentették, hogy egy vagy két nőt keresnek, hogy kikérdezhessék őket. A zsaruk megszállták a Pointot, miután kiderítették, hogy az öreg gyakran megfordult arrafelé, lányok után keresgélve. G-Mack is kikérdezték, hogy mit tud az egészből, miután lenyomozták, de ő azt állította, hogy fogalma sincs semmiről. Amikor a zsaruk megemlézték, hogy valaki látta, amint G-Mack Winston sofőrével beszél, és lehet, hogy az ő kurvái voltak az öreggel aznap este, G-Mack azt felelte nekik, hogy ő nagyon sok emberrel szokott beszélni, néha a sofőrijükkel is, de ez még nem jelenti azt, hogy bármi köze lenne hozzájuk. Még csak nem is tagadta, hogy strici. Jobb, ha az ember egy kis igazságmorzsát hint nekik, hogy aztán a lényegét eltitkolhassa. Már figyelmeztette a többi kurvát, hogy tartsák a szájukat, és azok azt is tették, amit mondott nekik, részben azért, mert féltek tőle, részben azért, mert aggódtak a két másik lányért, mivel G-Mack tudatta velük, hogy Sereta és Alice csak addig vannak biztonságban, amíg az az ember, aki a gyilkosságokat elkövette, semmit nem tud róluk.

De ez nem egy kontár módon elvégzett betörés volt, és azok az emberek, akik benne voltak, ugyanúgy lenyomozták G-Mackot, mint a rendőrség, csak az volt a különbség, hogy őket nem lehetett átverni azzal, hogy pléhpozával közli velük, hogy nem tud semmiről. G-Mack nem is szeretett rájuk gondolni, a kövér, duzzadt nyakú fickóra, akinek olyan szaga volt, mintha éppen akkor fordította volna ki a földből egy ásó, és a kék ruhás, csendes, unatkozó társára. Rossz érzés volt visszagondolni arra, miként lökték a falnak, a kövér hogyan dugta be az ujjait G-Mack szájába, megragadva a nyelvét, amikor az első hazug szavakat kiejtette. Majdnem elhányta magát, amikor a nyelvével megérezte a pasas ízt, de ennél sokkal rosszabb is jött: a hangok, amiket G-Mack a fejében hallott, meg az ezzel együtt járó

rosszullét, és az érzés, hogy minél tovább tart, hogy ez az ember hozzáér, annál romlottabb és mocskosabb lesz a világ, míg aztán a belseje szinte rothadni nem kezdett az érintés nyomán. Bevallotta, hogy a nők az ő kurvái voltak, de az óta az este óta nem hallott felőlük. Elszöktek, mondta, de különben sem láttak semmit. Az eset alatt az emeleten voltak végig. Nem tudnak semmit, amivel a rendőrség segítségére lehetnének.

Amikor kimondta, G-Mack még a pillanatot is elátkozta, amikor felvállalta Seretát és a kábítószerest. A kövér felvilágosította, hogy nem amiatt aggódnak, amit a lányok tudnak.

Hanem amiatt, amit elvittek.

Miközben Alice rendbe hozta magát, Winston a második este mutatott Seretának egy dobozt, boldog és feldobott volt, a kapott élvezet megszádította. Örült, hogy megmutathatja a gyűjteményét ennek a kedves, sötét hajú lánynak, aki okosabb és elevenebb volt, mint a másik, közben mindegyik tárgy eredetéről mesélt egy kicsit, rámutatott bizonyos részletekre. Sereta sejtette, hogy a szexen kívül a férfinak arra is szüksége van, hogy valakivel beszélgethessen. De nem bánta. Nagyon kedves öregember volt, nagylelkű és ártalmatlan. Lehet, hogy nem volt túl bölcs dolog tőle, hogy megbízott két olyan nőben, akiket alig ismert, és megosztotta velük kincseinek a titkát, de Sereta megbízható volt, és eléggé elővigyázatos ahhoz, hogy szemmel tartsa Alice-t, nehogy annak eszébe jusson, hogy eltesz valamit emlékebe, hogy aztán később pénzzé tehesse.

A doboz, amit a kezében tartott, sokkal kevésbé volt érdekes, mint a férfi tulajdonában lévő más tárgyak: az ékszerek, a festmények, az apró elefántcsont szobrocskák. Ez csak egy dísztelen, egyszerű ezüstdoboz volt. Winston elmesélte neki, hogy nagyon régi, és hogy nagyon értékes azok számára, akik tudják, mit is jelképez Óvatosan kinyitotta. Belül egy összehajtogatott, papírnak látszó valamit látott.

– Ez nem papír – javította ki Winston. – Hanem pergamen.

Elővett egy tiszta zsebkendőt, kivette, és kihajtogatta a lánynak. Szavakat, szimbólumokat, betűket látott rajta, épületek körvonalát, és a középpontban pedig egy szárnynak tűnő valami volt.

– Mi ez? – kérdezte Sereta.

– Ez egy térkép – felelte a férfi. – Vagyis annak egy része.

– Hol a többi rész?

Winston vállat vont.

– Ki tudja? Talán elveszett. Ez csak egy a számos darab közül. A többi szétszóródott a világban már nagyon régen. Valaha reméltem, hogy valamennyit megtalálom, de ma már kétkem, hogy valaha is sikerül Mostanában már az is megfordult a fejemben, hogy eladom. Már körbe is érdeklődtem. Majd meglátjuk...

Visszatette a töredéket, aztán becsukta a dobozt, és visszatette a fésülködőasztal kis polcára, a helyére.

– Nem kellene valami széfben tartani? – kérdezte Sereta.

– Miért? – kérdezett vissza Winston. – Ha tolvaj lennél, ellopnád?

Sereta a polcra nézett. A doboz eltűnt a sok apró, különleges kacat között, ami Winston házában minden szegletét megtöltötte.

– Ha tolvaj lennék, soha az életben nem találnám meg – felelte.

Winston boldogan bólintott, aztán levette a köntösét.

– Itt az ideje egy újabb menetnek azt hiszem – mondta.

A Viagra teszi, gondolta Sereta. Néha az a kis nyamvadt pirula egy átok.

Amikor a két ember pénzt ajánlott neki azért, ha bármilyen információval szolgál a kurvák holléte felől, G-Macknek nem tartott sok időbe, hogy elfogadja azt. Rájött, hogy nincs más választása, mert a kövér férfi nyilvánvalóvá tette, hogy ha át akarja vágni őket, akkor nagyon

megfizet érte, és attól fogva valaki más futtatja majd a kurváit. Kicsit tapogatózott, de senki nem hallott sem Seretáról, sem Alice-ről. Sereta volt az okosabb kettejük közül, ezzel ő is tisztában volt. Ha Alice is a közelében marad, és azt teszi, amit Sereta mond, és talán sikerül egy kicsit kordában tartani a függőségét, akkor viszonylag hosszú ideig képesek rejtőzködve maradni.

De aztán Alice visszajött. Becsöngetett az Island Avenue-n lévő lakásba, hogy fel akar menni. Késő éjjelre járt, és csak Letitia volt otthon, mert ledöntötte a lábáról valami vírus, amitől hányt szegény. Letitia Puerto Ricóból származott, és új lány volt, de G-Mack korábban kioktatta, mit tegyen, ha Sereta vagy Alice felbukkanna. Hagyta, hogy Alice felmenjen, mondta neki, hogy heveredjen le az egyik ágyra, aztán felhívta G-Macket a mobilján. A férfi arra kérte, hogy tartsa ott a lányt, ne engedje elmenni. De mire Letitia visszament a hálósobába, Alice már eltűnt Letitia táskájával együtt, no meg a benne lévő 200 dolcsival. Amint Letitia kirohant az utcára, már nyoma sem volt a fekete lánynak.

G-Mack nagyon kiakadt, amikor visszaért. Megütötte Letitiát, mindenféleképpen elmondta, ami csak az eszébe jutott, majd beült az autójába, és elkezdett Brooklyn utcáin cirkálni, hátha megpillantja Alice-t. Sejtette, hogy a lány gyorsan megpróbálja felhasználni Letitia pénzét, úgyhogy a díterek környékén kocsikázott. Néhányukat név szerint is ismerte. Már majdnem a Kings Highway magasságában járt, amikor végre megpillantotta a lányt. Éppen megbilincseltek, és egy rendőrautó hátuljába szállt be.

Követte a kocsit a körzeti rendőrség. Jómaga is letehetne volna érte az óvadékot, de ha bárki is kapcsolatba hozza őt Winstonnal, nagy bajba kerülhetne, és ehhez nemigen fűlt a foga. Inkább felhívta a kövér ember által adott számot, és elmondta a kapcsolt félnek, hogy hol van most Alice. A férfi azt felelte, hogy majd ő kézbe veszi a dolgot. Egy nappal később a Kék Fiú visszajött, és adott egy kis pénzt G-Macknek; nem annyit ugyan, amennyit ígértek, de tisztában volt a ki nem mondott fenyegetéssel, mi lesz, ha nem tetszik neki, úgyhogy nem tiltakozott, különben is, megfelelő összeg volt az első részlethez. Értésére adták, hogy tartsa a száját, és ő így is tett. Biztosította a fickókat afelől, hogy a lánynak nincs senkije, nem fognak kérdezősködni utána. Elmondta, hogy biztos benne, meg is esküdött rá, hogy már régóta ismeri a lányt, az anyja belehalt az AIDS-be, az apja meg iszákos volt, aki néhány évvel a lánya születése után belekeveredett valami utcai csetepatéba egy nő miatt, és kinyírták. Különben sem törődött addig sem a gyerekekkel. Hát, ez utóbbival legalább igazat szólt.

Olyan szépen kikerekítette – és véletlenül rátapintott az igazságra az apjával kapcsolatosan –, de végül is nem számított. Amit a lányért kapott, mindjárt kifizette a Cutlass Supreme első részleteként, és az autó most ott állt egy biztonságos garázsban, 23 centis króm Jordánokon. G-Mack benne volt az élet sűrűjében, így kellett lennie, ha kicsit is bővíteni akarja az istállót, bár csak ritkán ült be a Cutlassba, inkább benn tartotta a garázsban, és olykor meglátogatta, mint ahogy azt egy klassz nővel tenné. Az igaz, hogy a zsaruk valószínűleg felkeresik amiatt, hogy a lány meglógott az óvadék alatt, de hát van más dolguk is a rendőröknek a ronda, gonosz városban, nem fognak sokáig aggódni egy kábítószeres kurva miatt, aki elszelelt ebből az életből.

De egyszer csak felbukkant a fekete asszony a maga kérdéseivel, és G-Macknek nagyon nem tetszett a tekintete. Ilyesféle nők vették körül, miközben felnőtt, és ha már a kezdetektől nem megfelelően viselkedett, le nem szálltak róla, ráakaszkodtak. Úgyhogy G-Mack megütötte a nőt, mert ő mindig így viszonyult azokhoz a nőkhez, akiknek a viselkedése nem tetszett neki.

Talán végleg eltűnt, gondolta. Talán elfeledkezik róla.

Ezt remélte, mert ha a nő elkezd kérdezősködni, és meggyőz másokat is, hogy utána érdeklődjenek, akkor az a két férfi fülébe is eljut, akik fizettek neki, és G-Mack egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy azok önvédelemből összekötözik, lelövik, beledobják a kocsijuk csomagtartójába, aztán mélyen eltemetik a földbe.

Louis és jómagam nagyon furcsa helyzetben találtuk magunkat. Nem neki dolgoztam, sokkal inkább vele. Most az egyszer nem én voltam a kezdeményező, és ráadásul ez most az ő személyes ügye volt, nem pedig az enyém. Hogy a lelkiismeretét kissé megnyugtassa – feltéve, hogy van neki ilyen, jegyezte meg Angel –, Louis állta az összes felmerülő költséget. A Parker Meridienben szállásolt el, ami sokkal jobb hely volt, mint amilyenekben én meg szoktam szállni. A liftekben kis képernyőkön régi rajzfilmeket vetítettek, a szobámban lévő televízió nagyobb volt, mint néhány, általam látogatott New York-i hotelben maga az ágy. A szoba kissé minimalista stílusban volt berendezve, de ezt inkább nem tettem szóvá Louisnak. Nem akartam, hogy azt higgye, bírálni akarom. A szállodának kiváló konditerme volt, és nem messze tőle egy jó kis thai étterem várta a vendégeket. A legfelső emeleten uszoda állt, lélegzetelállító kilátással a Central Parkra.

Walter Cole-lal egy kis kávézóban találkoztam a Second Avenue-n. Rendőrkadétok masíroztak fel s alá az ablak előtt fekete hátizsákkal, és sokkal inkább katonáknak tűntek, mintsem rendőröknek. Megpróbáltam visszaemlékezni arra az időre, amikor olyan voltam, mint ők, de rá kellett jönnöm, hogy nem vagyok képes erre. Mintha a múltam egy része bezáródott volna előttem, miközben a többi átszivárogná a jelenbe, mint amikor valamely mérgező vegyület szép lassan fertőzi a valaha olyan termékeny talajt. A város ugyancsak megváltozott a terrortámadás óta, és a rendőrkadétok a katonás külsővel sokkal jobban ideillettek, mint én akkoriban. New York lakosai kénytelenek voltak szembesülni halandóságukkal, hogy mennyire ki vannak szolgáltatva a külső erőknél, és ennek következtében ők is, és az általuk hűn szeretett utcák is véglegesen megváltoztak. Mindez azokra a nőkre emlékeztetett, akikkel a munkám során találkoztam, akiknek a férje bántalmazta őket, rendszeresen. Mintha mindig az újabb ütést lesnék, bár reménykednek abban, hogy az nem következik be, s talán megváltozik a párjuk viselkedése, azé az emberé, aki korábban bántotta őket.

Az apám egyszer megütötte az anyámat. Még kicsi voltam, hét- vagy nyolcéves lehettem, és az anyám véletlenül némi tüzet okozott a konyhában, miközben valami disznóhúst sütött vacsorára. Valaki telefonon hívta, ő kiment a konyhából, hogy felvegye a kagylót. Az egyik barátnőjének a fia ösztöndíjat nyert valamelyik neves egyetemre, és ez felettébb nagy indok volt az öröme, mert a nő férje néhány évvel korábban hirtelen meghalt, és az anya csak nagy nehézségek árán tudta felnevelni a három gyereket. Az anyám egy kicsit tovább maradt a konyhánál a telefonnál. A serpenyőben lévő olaj először csak sistergett, majd füstölni kezdett, aztán a gázrózsa lángja hirtelen felcsapott. Az egyik konyharuha parázst fogott, majd ömleni kezdett a füst a konyhából. Az apám még éppen időben ért oda, hogy a függöny lángra ne kapjon, és egy nedves ruhával eloltotta a serpenyőben izzó olajat, közben a kezét is megégette kissé. Ekkorra az anyám is befejezte a telefonálást, és velem együtt bement a konyhába, ahol az apám éppen hideg vizet folytatott a kezére.

– Jaj, ne! – kiáltott fel az anyám. – Én csak...

És az apám megütötte. Nagyon dühös volt, és meg is ijedt. Nem ütötte meg erősen, a tenyerével vágott az arcába, és a mozdulat közben már rájött, mit tesz, és próbálta tompítani az erejét, de már későn. A tenyere anyám arcán csattant, aki kissé megtántorodott, majd gyengéden megérintette az arcbőrét, mintha csak meg akarna bizonyosodni afelől, hogy valóban megütötték. Az apámra néztem, kifutott a vér az arcából. Azt hittem, összeesik, megtántorodott.

– Uramisten, sajnálom! – mondta.

Oda akart lépni az anyámhoz, de ő eltolta magától. Rá sem tudott nézni az apámra. A sok-sok, együtt eltöltött év alatt soha nem emelt kezét rá dühében. Még csak a hangját sem igen emelte fel vele szemben. És most hirtelen az a férfi, akit a férjének ismert, eltűnt, és egy idegen foglalta el a helyét. Abban a pillanatban a világ már nem az a békés sziget volt,

amilyenek korábban gondolta. Idegen volt, és veszélyes, felsejlett az anyám előtt, milyen sebezhető is ő.

Ahogy így visszatekintek, nem tudom, vajon valaha is megbocsátott-e az apámnak igazán. Nem hinném, mert úgy gondolom, egyetlen nő sem bocsáthat meg egy olyan férfinak, aki kezét emelt rá, főként nem olyannak, akiben vakon bízott, és akit nagyon szeretett. A szeretet kissé megszenvedi a dolgot, a bizalom még inkább, ott mélyen, legbelül mindig a következő ütésre fog gondolni. Ha még egyszer előfordul, elhagyom, mondta magának. Soha többé nem engedem magam megütni még egyszer. De a legtöbb nő továbbra is marad. Az apám esetében nem történt meg többször, de ezt az anyám nem tudhatta, és semmi, amit az elkövetkezendő évek alatt az apám tett, nem győzték meg erről.

És miközben idegenek mentek el mellettem, eltörpülve a körülöttük lévő hatalmas épületek árnyékában, arra gondoltam: mit tettek ezzel a várossal?

Walter az egyik ujjával megkocogtatta az abroszt.

– Hé, merre jársz? – kérdezte.

– Csak visszaemlékeztem valamire.

– Nosztalgikus hangulatban vagy?

– Csak amíg nem rendelünk. Ha megérkezik, amit kértünk, abbahagyom.

Láttam, hogy valahol a távolban a pincérnő lustán egy pénzérmét pörget a pulton.

– Mielőtt elment, rá kellett volna bírunk arra, nyilatkozzon, mire számíthatunk – jegyezte meg Walter. – Fejeket fel, itt vannak!

Két férfi kigyózott az asztalok között felénk tartva. Mindkettőn lezser zakó volt, az egyik nyakkendőt viselt, a másik nem. A magasabbik valószínűleg megközelítette a száznolcvannyolc centit, az alacsonyabbik olyan magas lehetett, mint én. Ha a homlokukon világító kék lámpa, lábukon pedig egyencipő lett volna, akkor sem ordított volna jobban róluk, hogy mindketten zsaruk. Nem mintha ez számított volna ezen a helyen.

Néhány évvel ezelőtt két fickó, egyenesen a Puerto Ricóból idetartó hajóról jövet – ezt akár szó szerint is vehetik, mert az istenadták nem töltöttek ebben a városban egy vagy két napnál többet – éjfél körül megpróbálták kirabolni ezt a helyet, a zsaruk törzshelyét, egy kalapáccsal és egy csontozókéssel felfegyverkezve. Addig jutottak csupán, hogy „ez itt egy...” és máris csaknem harminc válogatott fegyver csövével néztek szembe. Az esetről szóló *Post*-béli cikk bekeretezett példánya ott függött a kassza mögötti falon. Egy fotót is mellékeltek a két jómadárról, az írásnak a DILIBOGYÓK címet adták.

Walter felállt, hogy kezét rázzon a két nyomozóval, én is ezt tettem, miután bemutatott. A magasabbikat Mackeynek, az alacsonyabbikat Dunne-nek hívták. Akinek még mindig az a meggyőződése, hogy a New York-i rendőrség javarészen ír származásúakból áll, és ezt ezzel a két emberrel szeretne volna bizonyítani, az igencsak zavarban lenne, mivel Dunne fekete volt, Mackey pedig ázsiaiak nézett ki, de ők is ékes bizonyítékai voltak annak az embertípusnak, amely a gyereket is kibeszéli az anyja hasából.

– Hogy van? – kérdezte Dunne, miközben leült. Láttam, hogy felméri a helyzetet. Korábban soha nem találkoztam vele, de mint mindenki, aki néhány évnél több ideje van a rendőrség kötelékében, ismerte a múltamat. És valószínűleg hallotta a mendemondákat is. Nem érdekelt, hogy elhitte őket vagy sem, amíg nem állt annak az útjába, amit tenni próbáltunk.

Mackeyt sokkal jobban érdekelte a pincérnő, mint jómagam. Sok szerencsét kívántam neki. Ha ugyanúgy bánik a vele flörtölőkkel, mint a vendégekkel, akkor bizony Mackey nagyon öreg és csalódott ember lesz, mire valameddig eljut azzal a nővel.

– Jók a lábai – jegyezte meg elismerően. – Milyen előlről?

– Már nem emlékszem – felelte Walter. – Olyan régen láttuk az arcát.

Mackey és Dunne a New York-i rendőrség egyik alosztályán dolgozott már öt éve. A város 23 millió dollárt költött minden évben arra, hogy felügyelje a prostitúciót, de a „felügyelet”

csak névleg létezett. A prostitúció soha nem fog eltűnni, teljesen mindegy, mennyi pénzt ölnek bele, úgyhogy csak az volt a kérdés, minek van elsőbbsége. Mackey és Dunne annak az ügyosztálynak volt a tagja, amelyik a gyerekek szexuális jellegű kizsákmányolásával foglalkozott, és ezeknek mind az öt kerületben fennhatósága volt. Foglalkoztak a gyermekpornográfiával és a gyermekprostitúcióval egyaránt. Akadt munkájuk elég. Minden évben 325 ezer gyermeket zsákmányoltak ki szexuálisan, ezeknek csaknem a fele olyan volt, aki elszökött otthonról, vagy olyanok, akiket egyszerűen kidobtak a szüleik vagy a gyámjuk. New York pedig mágnesként vonzotta őket. Egyszerre mintegy ötezer gyerek dolgozott prostituáltként New Yorkban, és az értük fizetni hajlandó férfiak száma csak nem akart csökkenni. A rendőrsztag kamaszos külsejű rendőrnőket is bevetett, néhányuk – hihetetlen, de igaz – tizenhárom vagy tizennégy évesnek nézett ki, hogy így csalogassák csapdába a „fiatal pipikre áhítozókat”, ahogy a pedofilok szerették magukat nevezni. A legtöbbjüknek, ha elkapták őket, sikerült megúszeni a börtönt, ha nem volt priuszuk, de legalább bekerültek abba az adatbázisba, amely a szexuális bűnözőket tartotta nyilván, és így nyomon lehetett őket kísérni egész életük során.

A striciket sokkal nehezebben lehetett elkapni, ők egyre kifinomultabb módszerekkel dolgoztak. Néhányuknak kapcsolatai voltak a különböző gengszterbandákkal, amiktől csak még veszélyesebbek lettek mind a lányok, mind a zsaruk számára. És aztán ott voltak azok, akik aktívan részt vettek a fiatal lányokkal való államközi kereskedésben. 2000 januárjában egy Christal Jones nevű tizenhat éves vermonti lányt holtan találtak a Zerega Avenue-n, a Hunts Pointon. Megfojtották. Egyike volt azoknak a vermonti lányoknak, akiket New Yorkba csábított egy jól szervezett, Burlingtonból Bronxba szállító, szexuális bűnözéssel foglalkozó banda. Az ilyen haláleseteket látva, mint amilyen Christalé is, a 23 millió mindjárt nem tűnik olyan soknak.

Mackey és Dunne az East Side-on jártak, hogy a kadétoknak meséljenek a munkájukról, de nem sok sikerrel jártak, ami a testület jövőjébe vetett hitüket sem erősítette igazán.

– Ezek a kölykök mást sem akarnak, csak terroristákat elcsípni – közölte Dunne. – Ha a saját fejük után mehetnének, ezt a várost már vagy tízszer eladták és megvásárolták volna, miközben ők csak vállatnák a muzulmánokat arról, mi az amit ehettek, és mit nem.

A pincérnő végre odaért hozzánk, és néhány kávét meg péksüteményt hozott.

– Elnézést, fiúk – mondta. – Eltérítettek.

Mackey azonnal meglátta a kínálkozó lehetőséget.

– Mi történt, aranyom, megláttad magad a tükörben?

A Mylene, vagy valami hasonló nevű pincérnő olyan pillantást vetett rá, mint ahogyan egy szűnyogra nézett volna, azon csodálkozva, hogy merészel egyáltalán rászállni a nyugat-nílusi vírus okozta pánik idején.

– Nem, csak megláttam magát, és várnom kellett, amíg lecsendesedik a zakatoló szívem – mondta. – Azt hittem, meghalok, olyan jóképű. Az étlap az asztalon. Mindjárt hozok még kávét.

– Arra ne nagyon számítsanak – közölte Walter, amikor a nő eltűnt.

– Mintha egy kis gúnyt hallanék ki abból, amit mond – jegyezte meg Dunne a partnerének.

– Igen, csak úgy süt belőle. De az a nő akkor is nagyon jó bőr, megéri a pénzt.

Walter és én jelentősegteljesen összenéztünk. Ha az a pincérnő megéri a pénzét, csakis használt bankjegyekről lehet szó.

Amikor a szokásos formásokon túljutottunk, Walter a lényegre tért.

– Hoztak nekünk valamit? – Kérdezte.

– G-Mack igazi neve Tyrone Baylee – mondta Dunne. Olyan volt, mintha csak kiköpné a nevet. – Ezt a fickót az isten is stricinek teremtette, ha értik, mire gondolok.

Tudtam, mire gondol. Azok a fickók, akik nők stricijévé szegődnek, okosabbak, mint az átlagbűnöző. Elég jó kapcsolatteremtő készségük van, amely képessé teszi őket arra, hogy a

hozzájuk tartozó prostituáltakat könnyen tudják kezelni. Általában tartózkodnak a szélsőséges erőszaktól, bár legtöbbjük úgy érzi, kötelessége és jogában áll a kurváit egy jó időben alkalmazott pofonnal helyretenni, ha a körülmények azt kívánják. Röviden, ezek gyáva fickók, de fortélyosak, képesek érzelmileg és lelkileg manipulálni a nőket, és néha azt is elhítetik magukkal, hogy azzal, amit csinálnak, nem tesznek rosszat, nincsen áldozat, hiszen csupán egyfajta szolgáltatást nyújtanak mind a prostiknak, mind a férfiaknak, akik rendszeresen hozzájuk járnak.

– Már van priusza, tettlegesség miatt. Csak hat hónapot ült, de Otisville-ben, és nem nagyon élvezte a dolgot. Felmerült a neve egy droggal kapcsolatos nyomozás során egy vagy két éve, de eléggé alul helyezkedett el a láncon, és amikor átkutatták a lakását, semmit nem találtak. Úgy tűnik, ennek hatására más pénzszerzési forrás után nézett, máshol kamatoztatja a tehetségét. Beszerzett magának néhány kurvát, de az elmúlt néhány hónap során bővítette az üzletet. Egy Free Billy nevű strici meghalt néhány héttel korábban – azért hívták Free Billy-nek, mert olyan alacsonyan tartotta az árait, hogy gyakorlatilag ingyen bocsátotta rendelkezésre a kurvákat –, és a nőit felosztották egymás között a Point cápái. G-Macknek várnia kellett a sorára, és azt hiszem, nem sok maradt neki, mire a többiek kicsemegézték a legjavát.

– A lány, akiről kérdezősködött, Alice Temple, akit az utcán csak LaShannak ismertek, ő is Free Billy egyik kurvája volt – mondta Mackey, magához ragadva a szót. – A Pointon szolgálatot teljesítő rendőrök szerint valaha nagyon csinos volt, de keményen élte az életet. Nemigen tartott volna ki sokáig, még a Pointon sem. G-Mack azt mondogatta az embereknek, hogy hagyta elmenni a lányt, mert már nem lehetett használni. Senki nem fizet sokat egy olyan nőért, aki úgy néz ki, mint ő, olyan, mint aki bármelyik pillanatban beadhatja a kulcsot az AIDS miatt. Úgy tudni, hogy jóban volt egy másik kurvával, akit Seretának hívnak. Fekete mexikói lány. Egyet fizet, kettőt kap felállásban dolgoztak néha. Sereta is eltűnt, ugyanakkor, mint a maguk által keresett lány, de vele ellentétben Sereta nem bukkant fel újra.

Előrehajoltam.

– Ezt hogy érti?

– Ezt az Alice-t úgy egy hete összeszedték a zsaruk, nem messze a Kings Highwaytól, tiltott anyag birtoklásáért. Úgy tűnt, drogot venni ment oda. A zsaruk tüvel a karjában találtak rá. Arra se maradt ideje, hogy belője magát.

– Letartóztatták?

– Csendes este volt, úgyhogy még napfelkelte előtt megállapították az óvadékot. Egy órán belül kinn volt.

– Ki tette le?

– Egy Eddie Tager nevű fickó. Tizenkilencedikére tűzték ki a tárgyalást, úgyhogy van még néhány napja.

– Eddie Tager G-Mack kezese, ő teszi le a lányokért az óvadékot?

Dunne vállat vont.

– Elégge lecsúszott fazon, úgyhogy lehetséges, de a legtöbb strici saját maga teszi le az óvadékot a kurváiért. Manhattanben azok, akiket először kapnak el, megússzák egy kötelező egészségügyi oktatással, meg egy fejtágítóval a biztonságos szexről, de a többi kerületben nincs központi program, ami a prostituáltakat szolgálná, úgyhogy ott keményebben bánnak velük. A zsaruk, akik G-Mackkel beszéltek, azt mondják, hogy a pasas mindent letagadott, kivéve azt, hogy megszületett.

– Miért érdeklődtek utána?

– Mert egy Winston Allen nevű régiségkereskedő halálának ügyében nyomoztak. Allen szerette a Pointon lévő kurvákat látogatni, és az a szóbeszéd járta, hogy G-Mack két prostijához is járt. G-Mack állította, hogy tévednek, de a dátum egybeesik Alice és a barátnője eltűnésével. De ezt még nem tudtuk, amikor Alice-t begyűjtötték, és az ujjlenyomatai nem

egyeztek azzal a részleges ujjenyomattal, amelyet Allen házában vettünk le.

– Beszélt valaki Tagerrel?

– Nem találtuk, és senkinek nem volt rá ideje, hogy alaposabban utánanézzünk a hollétének. Őszinte leszek. Ha maga és Walter nem kerestek volna meg a kérdéseikkel, Alice Temple-re senki nem fordítana figyelmet, még így sem, hogy Winston Allen meghalt. Elég sok nő tűnik el a Pointon. Gyakran megesik.

Valami történt Dunne és Mackey között. De szóban nem hangzott el semmi, úgyhogy egy kicsit noszogatni kellett őket.

– Mostanában több, mint régebben?

Vakon lőttem, de beletrafáltam.

– Talán. Csak szóbeszéd, az olyan programok, mint a GEMS* és az ECPAT* adtak ilyen jelzést, de semmi rendszerszerű nincs az eltűnésekben, és ez problémát okoz, és azok, akik eltűntek, leginkább hajléktalanok, vagy nincs senki, aki bejelentené az eltűnésüket.

*/ GEMS = Girls Education and Mentoring Service, a prostituált lányok iskoláztatásáért és védelméért küzdő szervezet./

*/ ECPAT = End Child Prostitution Child Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purposes. Szervezet, amelynek célja, hogy véget vessenek a gyerekkorúak szexuális célból történő kereskedelmének, kizsákmányolásának és a gyermekpornográfiának./

És nem csak nőkről van szó. Valójában csak annyit tudunk, hogy az elmúlt hat hónapban a bronxi adatok növekvő számú eltűnést mutatnak. Lehet, hogy nincs jelentősége, lehet, hogy van, de hacsak nem találunk holttesteket, az egész csak gyanú marad.

Nem segített sokat a dolog, de azért jó volt tudni róla.

– No, térjünk vissza az ügyünkre – mondta Mackey. – Úgy gondoljuk, hogy ha mi most megosztottuk magukkal ezt az információt, maguk segítenek nekünk, hogy kisebb legyen rajtunk a nyomás. Talán találhatnának valamit, amit felhasználhatnánk G-Mack ellen.

– Mint például?

– Van egy fiatal lány, aki neki dolgozik. Nem nagyon engedi el magától messzire. A neve Ellen. Már próbáltunk a lánnyal beszélni, de semmit nem tudtunk ellene felhozni, hogy behozhassuk, és G-Mack jól kioktatta a kurváit arra, hogyan csaphatjuk őket lépre. A fiatalok bűnözésre szakosodott részleg sem ment vele semmire. Ha találnak valamit róla, elmondhatnák.

– Hallottuk, hogy G-Mack lotyónak, kábszeres lotyónak nevezte a maguk nőjét – mondta Mackey. – Gondoltuk, nem árt, ha tudják, ha esetleg beszélni akarnának G-Mackkel.

– Nem felejttem el – mondtam. – Melyik az ő felségterülete?

– A Lafayette alsó végén dolgoznak a lányai. Szereti őket szemmel tartani, úgyhogy általában ott áll a kocsijával a közelben, az utcán. Azt hallottam, hogy egy Cutlass Supreme-je van, felturbózott gumikkal, mintha valami milliomos rapper volna.

– Mióta van meg neki a Cutlass?

– Nemrég óta.

– Jól el lehet eresztve, ha megengedhet magának egy olyan kocsit.

– Talán. Nem láttuk az adó-visszatérítését, úgyhogy biztosan nem tudom megmondani, de nagyon úgy tűnik, hogy mostanában pénzhez jutott.

Mackey le nem vette volna rólam a szemét, miközben beszéltem. Egyszer bólintottam, hogy értem, mire céloz. Valaki fizetett neki a hallgatásáért a nővel kapcsolatban.

– Hol lakik?

– A Quimbyn. Néhány nő is vele él. Van neki egy egész kis bordély Brooklynban is, lenn a Coney Island Avenue-n. A kettő között ingázik.

– Fegyver?

– Ezek közül a fickók közül egyik sem olyan hülye, hogy hordjon magával. Azok, akik már jól bedolgozták magukat az üzletbe, esetleg tartanak egy vagy két verőlegényt, akiket hívnak, ha gond van, de G-Mack még nem olyan nagymenő.

Visszatért a pincérnő. Sokkal kevésbé tűnt boldognak, mint amikor először odajött, és már akkor sem volt nagyon feldobva.

Dunne és Mackey egy tonhalat rendelt rizzsel, meg pulykás szendvicset. Dunne kért még egy Napfény-tálat a tonhal mellé. Csodáltam a kitartásáért.

– Salátát kér, vagy sült krumplit? – kérdezte a pincérnő. – A Napfény-tál külön fogás, és elvitelre készül.

– Akkor mi lenne, ha adna egy sült krumplit meg egy mosolyt? – érdeklődött Dunne.

– Mi lenne, ha feldobná a talpát, akkor mosolyognék. – Ezzel otthagyt bennünket. A világ fellelegezhetett.

– Valaki a halálod kívánja, ember! – mondta Mackey.

– A karjaiban szívesen meghalnék – felelte Dunne.

– Már most is haldokolsz azon a nagy seggeden, és még csak a közelében sem vagy a nő karjainak.

Dunne felsóhajtott, és olyan sok cukrot szórt a kávéjába, hogy megállt benne a kanál.

– Szóval úgy vélik, G-Mack tudja, hol van az a nő? – kérdezte Mackey.

Vállat vontam. – Meg fogjuk tőle kérdezni.

– És azt hiszik, hogy elmondja?

Louisra gondoltam, meg arra, mit tenne legszívesebben vele azért, mert megütötte Marthát.

– Végül igen – feleltem.

Jackie O régi vágású nőcsábász volt, az a fajta, aki úgy véli, meg kell adni a módját. Általában kanárisárga öltönyt viselt munkában, fehér inggel és rózsaszín nyakkendővel, és hozzá sárga-fehér lakkbőr cipőt. Egy sárgával szegett, hosszú, fehér bőrkabátot vetett a vállára, ha hideg volt az idő, és ezt az összeállítást egy rózsaszín tollal ékesített, fehér puhakalap koronázta. Egy régimódi sétabotot hordott magával, amely egy ezüst lófejben végződött. A fejet egy csavarintással le lehetett venni, így előugrott egy negyvenöt centis penge, amit addig a bot belseje rejtett. A zsaruk tudták, hogy Jackie O-nak pengés sétabotja van, de soha nem kutatták át vagy kérdezték ki miatta. Néha nagyon hasznos információkat tudtak meg tőle, és mint a Point egyik legidősebb alakját, még kissé tisztelték is. Rajta tartotta a szemét azokon a nőkön, akik neki dolgoztak, és megpróbált jól bánni velük. Fizette az óvszereiket, amit nem sok strici tett meg, és mindegyiknek adott egy borspermettel töltött tollat, mielőtt a nő kiment az utcára. Jackie O eléggé okos volt ahhoz, hogy tudja, az, hogy szép ruhákban és autóval jár, még nem jelenti azt, hogy amit csinál, az ízléses. De nem értett máshoz. A bevételből kortárs művészeti alkotásokat vásárolt, bár néha úgy gondolta, hogy még a legszebb festményeken és szobrokon is foltot ejt a mód, ahogy az értük fizetett pénzt megszerezte. Épp emiatt szeretett kereskedni a műtárgyakkal, azt remélve, hogy ezzel szép lassan eltűnik a folt a gyűjteménye darabjairól.

Jackie O nem sok vendéget fogadott a Tribeca környékén lévő lakásában, és a könyvelőjének a tanácsát megfogadva vásárolgatott régebben is, és most is. Végül is, ideje nagy részét kurvák és stricik között töltötte, és ők nem az a fajta emberek voltak, akik értékelték a falakon függő műalkotásokat. Az igazi műértők nemigen keveredtek a stricikkel. Előfordulhatott, hogy a felajánlott szolgáltatásukat elfogadták, de az biztos, hogy nem ugrottak fel hozzájuk egy kis sajtra meg borra. Éppen ezért Jackie O-nak röpké örömben lehetett része, amikor kikémlelt acélajtájának kukucskálóján, és Louist látta ott állni. Itt volt végre valaki, aki méltányolja gyűjteményét, gondolta, de aztán gyorsan ráébredt, mi is a látogatás valódi célja. Tudta, két lehetősége van: nem engedi be Louist, amivel egyértelműen rosszabb helyzetbe hozza magát, vagy egész egyszerűen beengedi, és reméli, hogy a helyzet nem olyan szörnyű már most, hogy rosszabb nem is lehetne. Egyik variáció sem volt a kedvére, de minél jobban halogatta a döntést, annál valószínűbbnek tűnt, hogy a látogatójának fogytán lesz a türelme.

Mielőtt kinyitotta volna az ajtót, újra biztosította a jobb kezében tartott H&K pisztolyt, majd vissza is csúsztatta a tokjába, ami az ajtó melletti kis asztal aljához volt erősítve. Megpróbálta rendezni az arcvonásait, hogy úgy tűnjön, mintha meg lenne lepve és örülne, már amennyire a félelme engedte, majd kinyitotta az ajtót. Addig jutott, hogy „Barátom! Üdvözöllek!”, és Louis keze már össze is kulcsolódott a nyaka körül. Egy Glock csöve nyomódott keményen a Jackie O bal arccsontja alatti mélyedésbe, amely egyre nagyobb lett, ahogy Jackie O kitátotta a száját. Louis a sarkával berúgta az ajtót, aztán belöködte a stricit a nappaliba, és lelökte a kanapéra, ahol a férfi elterült. Délután két óra volt, úgyhogy Jackie O még mindig a vörös selyemből készült köntöst viselte, alatta egy lila pizsamával. Nehezen tudta megőrizni méltóságát ebben az öltözékben, de azért megpróbálta, és egészen jól sikerült neki.

– Hé, ember, mi folyik itt? – tiltakozott. – Beinvitállak az otthonomba, és így bánsz velem! Nézd – mutatta a gallérját, ahol egy tizenöt centis szakadás látszott – mit tettél a köntösömmel, eltépted, és ez selyem!

– Pofa be! – közölte Louis. – Nagyon jól tudod, miért vagyok itt.

– Honnan tudhatnám?

– Ez nem kérdés volt. Állítás. *Tudod.*

Jackie O feladta. Ezzel az emberrel nem lehetett kukoricázni. Jackie O még emlékezett az első alkalomra, amikor először találkozott vele, pedig az már vagy egy évtizede volt.

Addig is hallott mindenféle mendemondát Louisról, de még személyesen nem találkozott vele. Akkoriban Louis más volt, belülről valami hideg tűz égette, amit mindenki jól látott, bár a vadság egyre kisebb volt benne, de a lángok olykor fellibbentek halványan. Jackie O úgy gondolta, hogy egy ember nem folytathatja véget nem érően a gyilkolást és mások megsebzését anélkül, hogy meg ne fizetne végül érte. A legszörnyűbbek – a szociopáták és a pszichopáták – nem igazán fogták fel, mi is történik, és néhányuk annyira sérült volt, hogy rosszabb már nem is lehetett volna. De Louis nem ilyen volt, és amikor Jackie először találkozott vele, akkor már Louist tetteinek következményei szép lassan elkezdtek utolérni.

Csapdát állítottak egy olyan embernek, aki fiatal nőkre vadászott, miután megölt egy lányt egy távoli országban. Néhány nagy hatalmú eldöntötte, hogy ennek a férfinak meg kell halnia, és meg is fojtották hotelbéli szobájának fürdőkádjában. Azzal csalták oda, hogy egy fiatal lány lesz ott, és garantálják, senki nem tesz fel kérdéseket, ha a lány egy kicsit szenvedne, mert a fickó pénzzel elérte, hogy furcsa ízlése kielégülhessen. Elég drága hotelszoba volt, és a férfinál nem volt semmi, amikor meghalt, csak a tárcája és a karórája. Akkor is rajta volt az óra, amikor a halál utolérte. Teljesen fel volt öltözve, amikor rátaláltak, mert azok az emberek, akik elrendelték a halálát, még csak véletlenül sem akarták, hogy öngyilkosságnak vagy balesetnek tűnjön a dolog. A férfi megölését a saját fajtájának szóló figyelmeztetésnek szánták.

Jackie O balszerencséjére éppen akkor lépett ki az ugyanazon az emeleten lévő szobájából, amikor a gyilkos felbukkant, pont miután Jackie elbocsátotta dolgozni kissé sok pénzt elkérő kurváinak egyikét. Nem tudta, hogy a férfi gyilkos, akkor még nem, bár sejtett valami mozgást a látszólag nyugodt felszín alatt, mint amikor egy cápa halovány árnyékát megpillantja az ember a kék mélység felett átsuhanni. Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük, de Jackie csak haladt tovább, hogy elérje a tömeg biztonságát. Nem tudta, hová megy a másik, vagy hogy mit keresett a hotelszobában, de nem is akarta tudni. Még csak vissza se nézett, amíg a folyosó sarkához nem ért, és már látta a lépcsőt. Akkorra a másik ember már eltűnt. Aztán olvasta a lapokat, és nem kellett nagy ész hozzá, hogy összerakja a dolgokat. Akkor átkozta, hogy olyan törekvő, és hogy választékosan öltözik. Tudta, hogy könnyű lesz rátalálni, és igaza is volt.

Tehát nem ez volt az első alkalom, hogy Louis, a gyilkos megzavarta a köreit, és nem ez volt az első alkalom, hogy a fegyverét Jackie húsának préselte. A legelső alkalommal Jackie biztos volt benne, hogy meg fog halni, de azért nem remegett a hangja, amikor azt mondta:

– Nem kell tőlem félned, fiam. Ha fiatalabb volnék, és lenne hozzá bátorságom, én is ugyanezt tettem volna.

A fegyver szép lassan eltávolodott Jackie arcától, és Louis otthagytá, egy szó nélkül, de Jackie tudta, hogy tartozik neki az életéért. Idővel sok mindent megtudott Louisról, és a mendemondák, amiket hallott róla, lassan összeálltak. Néhány év múlva Louis újra felkereste, kissé megváltozva, megmondta Jackie O-nak a nevét, és megkérte, hogy kísérje figyelemmel az egyik lányt, akinek lágy déli kiejtése volt, és megszerette a kemény drogokat.

És Jackie legjobb tudása szerint el is látta ezt a feladatot. Megpróbálta rávenni a lányt, hogy térjen jobb útra, mert csak sodródott egyik stricitől a másikig. Segített Louisnak a lány nyomára bukkanni azon visszatérő alkalmakkor, amikor Louis eldöntötte, hogy kényszeríti a lányt arra, hogy segítséget kérjen. Sokszor beleavatkozott dolgokba, és emlékeztette azokat, akikhez a lány csapódott, hogy vigyázzanak, mert ez a lány más, és hogyha valami baja lesz, akkor kérdőre vonják őket. De nem volt valami megnyugtató az, ahogy a dolgot elintézték, és Jackie látta a fiatalabb férfi arcán a fájdalmat, amikor ez a lány, aki vér volt a vérből, egyik férfitől a másikig sodródott, és minden egyes alkalommal meghalt egy kicsit. Jackie szép lassan egyre kevésbé figyelt a lányra, ahogy az egyre kevésbé ügyelt magára. És most eltűnt,

és megbukott őrangyala próbál leszámolni azokkal, akik ezért felelősek voltak.

– G-Mack nője volt – mondta Jackie O. – Próbáltam beszélni a fejével, de a fickó nem hallgatott holmi öregemberre. Megvannak a saját lányaim, akikre vigyáznom kell. Nem tarthattam rajta állandóan a szemem.

Louis leült a kanapéval szemközti székre. A fegyvert még mindig ráfogta Jackie O-ra, aki ettől ideges lett. De Louis nyugodt maradt. Dühé már elpárolgott, pont olyan gyorsan, ahogyan elfogta, és ettől Jackie csak még rémültebb lett. A düh és a méreg legalább emberi reakciók. De most annak volt szemtanúja, hogy valaki megszabadul mindenféle érzéstől, miközben felkészül arra, hogy ártsen másoknak.

– Egy bajom van mindazzal, amit az előbb elmondtál – közölte Louis. – Először is, azt mondtad, hogy „volt”, hogy G-Mac nője volt. Múlt időben, és ez valami véglegességet feltételez, ami nekem nem tetszik. Másodsorban nekem utoljára azt mondtad, hogy Free Billyvel van. Tájékoztatnod kellett volna engem, ha valami változás van.

– Free Billy meghalt – mondta Jackie O. – Nem voltál elérhető. És a lányokat elosztották.

– Magadhoz vetted valamelyiket?

– Igen, egyet. Egy ázsiai lányt. Tudtam, hogy jó pénzt hoz majd.

– Nem Alice-t.

Jackie O ráébredt a hibájára.

– Már így is túl sok kurvám van.

– De nem olyan sok, hogy ne találtál volna helyet az ázsiaiainak.

– Ő nagyon különleges.

Louis kissé előrehajolt.

– Alice is különleges volt. *Számomra.*

– Azt hiszed, én nem tudom? De régen is mondtam neked, hogy nem veszem magamhoz. Nem akarom, hogy a szemembe nézz, és azt a férfit lásd bennem, aki másoknak eladja őt. Ezt világosan megmondtam.

Louis szeme megrebbent.

– Igen, megmondtad.

– Becsületszavamra azt hittem, hogy jól meglesz G-Macknél – mondta Jackie O. – Most kezdett. Szeretné megalapozni a jó hírnevét. Semmi rosszat nem hallottam róla, úgyhogy nem volt okom arra, hogy a lány miatt aggódjak. Nem akart ugyan meghallgatni, de a többi fiatal srác is ilyen.

Jackie O szép lassan kezdte visszanyerni a bátorságát. Ez az ő otthona volt, és tiszteletlenül bántak vele, ráadásul olyasmi miatt, amiről nem tehetett. Jackie O már túl régóta benne volt az üzletben ahhoz, hogy ne hagyja az ilyen szarságokat, még Louisnak sem.

– Különben is, mi a fenéért engem okolsz? Nem nekem kellett volna vele törődnöm, hanem neked. Akartál valakit, aki rajta tartja a szemét, de ez a te feladatod kellett volna, hogy legyen.

Jackie O hatalmas vehemenciával mondta ki ezeket a szavakat, amikor elkezdett beszélni, már nem tudta abbahagyni. A vád most ott lógott a levegőben, a két ember között, és Jackie O nem tudta, hogy egész egyszerűen csak eltűnik majd, vagy az arcába robban. Végül egyik sem következett be. Louis arca megvonaglott, és Jackie O látta rajta átsuhanni a büntudatot.

– Próbáltam – felelte Louis halkan.

Jackie O bólintott, és a földet kezdte el bámulni. Minden egyes alkalommal látta, ahogy a lány visszatér az utcára, miután az orra előtt lévő férfi beleavatkozott a dologba. Kilógott a kórházakból, és szinte elmenekült a magánklinikákról. Egyszer, a legutolsó alkalommal, amikor Louis megpróbálta visszahozni, még kést is emelt rá. Ez után az eset után Louis megkérte Jackie O-t, hogy folytassa, amit eddig, és próbáljon meg minden tőle telhetőt megtenni a lányért. Csak éppen nem sok mindent lehetett tenni, mert ez a lány mindig kisiklott mindenhol, még hozzá nagyon gyorsan. Lehet, hogy lett volna jobb strici is

számára, mint Free Billy, de Billy nem az a fajta ember volt, aki könnyen lemond arról, ami az övé. Kapott ugyan figyelmeztetést Jackie O-n keresztül, hogy mi lesz, ha nem bánik jól Alice-szel, de hát ez az egész nem volt olyan, mintha férj és feleség lettek volna, és Louis lett volna az após. Free Billy csak egy strici volt, és az egyik kurvájáról volt szó. Még a legjobb akarattal – és hát, valljuk be, Free Billytől az ilyesmi igencsak távol állt – sem tehetett vagy akarhatott volna többet tenni egy strici egy olyan nőért, akit rákényszerítettek arra, hogy a kurválkodásból éljen meg. Aztán Free Billy meghalt, és Alice a végén G-Macknél kötött ki. Jackie O tudta, hogy magához kellene vennie Alice-t, de nem nagyon akarta, nem csak azok miatt, amiket Louisnak elmondott. A lány csak bajt kevert, és fényes nappal hamarosan úgy nézett volna ki, mint egy élő halott amiatt, amit magába nyomott. Jackie O nem tartott kábítószeres kurvákat. Nagyon kiszámíthatatlanok voltak, és betegségeket terjesztettek. Ő mindig megpróbálta rábírní a lányait a biztonságos szexre, függetlenül attól, hogy egyik-másik kuncsaft mit ajánlott egy kis extraért. Az olyan nőknél, mint Alice, nos, a pokolba is, nem lehetett kiszámítani, mit tesznek, amikor ki vannak éhezve a drogra. De a többi strici nem volt olyan kényes, mint Jackie O. És nem voltak lelkiismeretesek, nem törődtek az emberekkel. Ahogy Jackie O már mondta, úgy gondolta, Alice jó helyen lesz G-Macknél, csak éppen G-Mack nem volt eléggé okos, hogy a megfelelő módon viselkedjen.

Jackie O már nagyon régóta sikeresen túlélte mindent választott foglalkozása végzése során. Ezeken az utcákon nőtt fel, akkoriban nagyon vad fiú volt. Lopott, füvet árult, kocsikat kötött el. Nemigen volt olyasmi, amit meg ne tett volna egy kis pénzért, de arra mindig ügyelt, hogy ne bántsa az áldozatait. Hordott ugyan magánál fegyvert, de soha nem kellett használnia. Legtöbbször azok, akiktől lopott, még az arcát se látták, mert megpróbálta a minimumra szorítani a személyes találkozás lehetőségét. De manapság a kábítószeresek betörnek házakba, miközben a lakók otthon alszanak békésen, és amikor felébrednek, általában nem nagyon örülnek egy felajzott fickónak, aki éppen megpróbálja lenyúlni a DVD-lejátszójukat, és az esetek legtöbbszörében kész is a baj. Emberek sérülnek meg, amikor pedig nem lenne muszáj, és Jackie O-nak nem nagyon tetszett ez az egész.

Jackie O valójában teljesen véletlenül lett strici. Kiderült, hogy az, pedig még csak nem is tudott róla. Az a nő volt az oka, akibe először esett bele. Amikor találkoztak, akkor Jackie O éppen padlón volt néhány jelentéktelen feketének köszönhetően, akik megkopasztották egy olyan ügylet során, amelyben szerepet játszott annyi fű, amivel év végéig kihúzta volna. Jackie O-nak pénzügyi nehézségei támadtak, és kinn találta magát az utcán, miután már kihasználta az összes szívességet, amit csak össze tudott szedni. Végül a környék minden kanapéján aludt már. És akkor találkozott egy nővel egy alagsori bárban, egyik dolog hozta magával a másikat, ahogy az általában lenni szokott egy férfi és egy nő között. A nő öt évvel idősebb volt, mint Jackie O. Egy éjszakára adott a fiúnak szállást, aztán a következőre is, meg a harmadikra is. Azt mondta Jackie O-nak, hogy olyan a munkája, hogy sokáig elmarad, de Jackie O csak a negyedik este jött rá, mi is ez a munka tulajdonképpen, amikor látta készülődni a nőt. De vele maradt, miközben arra várt, hogy egy kicsit egyenesbe jöjjön, és bizonyos éjszakákon el is kísérté őt a szűkös utcákon, ahol az ipart üzte, diszkrétan követve a nőt és a kuncsaftokat, amikor üres parkolót kerestek, nehogy valami baj érje. Cserébe tíz dolcsit kapott minden egyes alkalommal. Egyszer, egy esős csütörtök éjjelen hallotta, hogy a nő kikiált egy teherautó fülkéjéből. Rohanva igyekezett, és látta, hogy a fickó megüti a nőt valami vélt sérelem miatt. Jackie O kezelésbe vette a pasast. Az igencsak meglepődött, amikor Jackie O fejbe vágta egy gumibottal, amit a kabátja zsebében tartott, minden eshetőségre felkészülve. Ezután árnyként követte, a nőt, és hamarosan már több más nőt is.

Jackie O soha sem nézett vissza.

Nem próbált meg mélyebben belegondolni abba, hogy mit is tett. Istenfélő ember lévén nagylelkűen adakozott a helyi templomnak, úgy tekintett a dologra, mint valami befektetésre, a jövőre nézve. Tudta, hogy amit tesz, az az Úr szemében elítélendő, de ha ő nem tenné,

megtenné helyette más, és az a másvalaki nem bánná úgy azokkal a nőkkel, ahogyan ő. Ez lenne a végső érv, ha majd eljön a vég, és az Úr kétkedne, vajon beengedheti-e Jackie-t, hogy az örökkévalósággal jutalmazza.

Jackie tehát szemmel tartotta a nőit és a területét, a sorstársait is erre buzdította. Nem volt rossz üzletpolitika. Nemcsak a prostituáltakra vigyázott, hanem a rendőrökre is. Jackie nem nézte jó szemmel, hogy a női félmeztelenül, magas sarkú cipőben próbálnak menekülni a zsaruk elől, amikor azok megjelennek a Pointon. Ha elesnek a tűsarkú cipőben, alighanem megsérülnek. De ha figyelmeztetik őket, el tudnak slisszolni az árnyékos helyekre, és megvárhatják, amíg aztán csendben szétszóródhatnak.

Így jutott el a szóbeszéd Jackie-hez, nem sokkal azután, hogy Alice és a barátnője eltűntek az utcáról. A nők elkezdtek suttogni valami fekete furgonról, amelynek a rendszámtáblája be volt horpadva, és szemmel láthatóan el is fedték. Amúgy figyelmeztették az utcán strichelőket, hogy a furgonokat és a magas karosszériájú kocsikat kerülni kell, mert kiválóan alkalmasak az emberrablásra és a nemi erőszakra. Ezek a nők egyébként is kezdtek kissé paranoiásak lenni, mert mendemondák keringtek olyan emberekről, akik az elmúlt néhány hónap során tűntek el; főként lányok és fiatal fiúk, legtöbbjük hajléktalan vagy kábítószerfüggő. Jackie-ben már komolyan felmerült a gondolat, hogy egyik másik nőjét időlegesen begyógyszerezi, csak hogy lenyugtassa, de először nem nagyon hitt a rejtélyes fekete furgonban. A nők azt állították, hogy a furgonban ülők soha nem próbáltak meg közeledni hozzájuk, erre Jackie azt találta mondani, hogy egész egyszerűen rendőrök azok, így álcázzák magukat. Egyszer aztán Lula, az egyik legjobb prosti odament Jackie-hez, mielőtt az utcára indult volna.

– Figyeld azt a fekete Transítot – mondta neki. – Úgy hallottam, két lány után kérdezősködnek, akiknek valami öreg kunsaftjuk volt Queensben.

Jackie O mindig hallgatott Lulára. Ő volt a legidősebb a lányok közül, ismerte az utcát és a többi nőt is. Ő volt a tyúkanyó, és Jackie megtanulta, hogy érdemes a megérzéseiben hinni.

– Gondolod, hogy zsaruk?

– Nem zsaruk. A rendszámtáblák sérültek, és a benne lévő emberek nem jó emberek.

– Hogy néznek ki?

– Fehérek. Az egyikük kövér, nagyon kövér. A másikat nem néztem meg jól.

– Aha. Szólj a lányoknak, hogy menjenek arrébb, ha meglátják azt a furgont. Mondd meg nekik, hogy szóljanak nekem, oké?

Lula bólintott, és elment, hogy elfoglalja a helyét a legközelebbi sarkon. Jackie O aznap éjjel sétálgatott egy kicsit, beszélt a többi stricivel is, de néhányukkal elég nehéz dolga volt, mert alacsony intelligenciájú, alantas emberek voltak.

– A kurvád csak ijesztget, Jackie! – mondta egyikük, egy disznószerű férfi, aki szerette, ha Vékony Havannának nevezik, azok után a szivarok után, amiket szívott, de az nem számított neki, hogy amit ténylegesen elfüstölt, az egytől egyig olcsó dominikai szivar volt. – Öregszel, ember, nem neked való már az utca!

Jackie tudomást sem vett az ugratásról. Jóval Havanna előtt itt volt már, és itt lesz azután is, amikor Havanna már bizony nem. Végül rátalált G-Mackre, de a férfi lerázta magáról. Jackie O látta, hogy G-Mack dühös, és gondolatban már lassan össze is rakta a puzzle hiányzó elemeit.

Egy éjszakával később pillantotta meg először Jackie O a fekete furgont. Éppen beállt egy kis sikátorba, hogy könnyítsen magán, amikor valami megcsillant egy nagy kuka mögött. Felhúzta a sliccét, miközben egyre jobban ki tudta venni a furgon körvonalát. A hátsó rendszámtábla már makulátlan volt, és jól lehetett látni. Jackie O sejtette, hogy rendszeresen cserélik őket. A gumik újak voltak, és bár az autó oldalán sérülés nyomai látszottak, elég jól helyrehozták. Nyilvánvaló volt, hogy mindenképpen el akarták terelni a figyelmet a furgonról és a benne lévőkről azzal, hogy idősebbnek és kevésbé jó állapotban lévőnek tüntették fel a

kocsit, mint amilyen valójában volt.

Jackie a sofőrülés melletti ajtó felé nyúlt. A sötétített ablakok mögött mintha látott volna egy vagy két alakot odabenn mozogni. Megkocogtatta az üveget, de semmi válasz.

– Hé! – mondta Jackie. – Nyissák ki! Talán tudok segíteni! Egy nőt keresnek?

Néma csend.

Aztán Jackie O csinált egy nagy hülyeséget. Megpróbálta kinyitni az ajtót.

Ha erre visszagondolt, nem is tudta megmagyarázni, miért tette. Jó esetben kissé felpiszkálja a bent ülőket, akárkik is legyenek azok, rosszabb esetben a képébe nyomnak egy fegyvert. Legalábbis úgy vélte, hogy ez lehet a legrosszabb, ami történhet vele.

Megragadta a kilincset, és lenyomta. Kinyílt az ajtó. Jackie O orrát megütötte a bűz, mintha valaki egy döglött állatot sekély földbe temetett, majd kiásott volna, kiengedve ezzel a felgyülemlett gázt. Jackie O valószínűleg rosszul lett a bűztől, különben hogyan tudna magyarázatot adni arra, amit a furgon belsejében látott, mielőtt az ajtó becsapódott volna, és a furgon el nem húzott. Jackie még most is, a lakása biztonságában, és az utólagos magyarázatokkal együtt is csupán néhány töredékes képet tudott felidézni.

– Olyan volt, mintha az autó hússal lett volna megtöltve – mesélte Louisnak. – Nem kampókról lógó hússal, az egész olyan volt, mint egy véres belső, vörös és lila. Elborította a kocsí padlóját és az oldalfalakat, vér csöpögött mindenhol, hogy aztán összegyűljön bizonyos helyeken. Az első ülésen két fekete alak ült, minden fekete volt rajtuk, kivéve az arcukat. Az egyik hatalmas volt, és nagyon kövér, ő volt közelebb hozzám, a bűz legjava belőle áradt. Valószínűleg álarcot viseltek, mert úgy tűnt, hogy az arcuk meg van sérülve.

– Sérülve? – kérdezte Louis.

– Nem láttam jól az utasukat. A pokolba is, alig tudtam szemügyre venni valamit is, de a kövér arca teljesen olyan volt, mint egy koponyáé. A bőre csupa ránc volt, és fekete, az orra mintha levált volna, s csak egy kis darab maradt belőle a homlok alatt. A szeme zöld és fekete volt, és hiányzott a szemfehérje. Láttam a fogait is, mert mondott valamit, amikor kinyílt az ajtó. Hosszú, sárga fogai voltak. Egy álarc lehetett, nem? Mi más?

Szinte magában beszélt, vitát folytatott le saját magával, az óta az este óta, hogy annak a furgonnak az ajtaját kinyitotta.

– Mi más lett volna?

Walter és én különváltunk a Mackeyvel és Dunne-nel elköltött ebéd után. Felajánlották, hogy találkozhatunk újra, ha további segítségre lesz szükségünk.

– Ne legyenek szemtanúk – mondta Mackey, és ravasz-kés tekintet vetett rám, amit nem nagyon díjaztam. Nem érdekelt, hogy mit hallottak rólam, de nem fogom hagyni, hogy olyasvalaki, mint Mackey a képembe vágja a múltamat.

– Ha mondani akar valamit, ki vele! – mondtam neki.

Dunne közénk lépett.

– Csak hogy tisztázzuk – közölte csendesen. – Úgy bánnak G-Mackkel, ahogy akarnak, de jobb lesz, ha még lélegzik és tud járni, mire végeznek vele, és ha netalán elhalálozna, vigyázzanak arra, hogy biztos alibijük legyen. Értve vagyok? Különben maguk után kell szimatolnunk.

Nem nézett Walterre, miközben beszélt. Meredten bámult rám. Majd elfordult, és Walterhez intézte a szavait. Azt mondta:

– Maga is jobban teszi, ha óvatos lesz!

Walter nem felelt, és én sem reagáltam a dologra. Végül is Dunne-nek igaza volt.

– Nem kell velem jönnöd ma este – mondtam Walternek, mikor a két zsaru már nem látszott.

– Marhaság! Itt vagyok. De hallottad, mit mondott Dunne. Rád másznak, ha valami történik ezzel a G-Mackkel.

– Hozzá sem érek ahhoz a stricihez. Ha van valami köze Alice eltűnéséhez, kiszedjük belőle, és később megpróbálom bevinni, hogy elmondhassa a zsaruknak, amit tud. De csak a saját nevemben beszélhetek. Más nevében nem.

Láttam, hogy a látóhatáron megjelenik egy taxi. Leintettem, és legnagyobb meglepedésemre két zsúfolt sávon is áthajtott, hogy felvegyen.

– Azok a fickók egy nap még lerántanak magukhoz – mondta Walter, de nem mosolygott.

– Lehet, hogy inkább én rántom le őket – feleltem. – Köszönöm, Walter. Tartsuk a kapcsolatot!

Messzi távol, a Fekete Angyal megmozdult.

– Hibáztál – mondta. – Le kellett volna ellenőrizned. Biztosítottál arról, hogy senki nem fogja keresni a lányt.

– Csak egy közönséges kurva volt – mondta Brightwell. Visszatért Arizonából, a vállán a Kék elvesztésének súlyos terhével. Majd később újra rátalálnak, de most szorított az idő, és az összes számba jöhető testre szükségük volt. Most, hogy a lányok halála még frissen élt az emlékezetében, bírálták azért, hogy óvatlan volt, és ez nemigen tetszett neki. Olyan sokáig önálló volt, anélkül hogy bárkinek magyarázattal tartozott volna, és olyan módon kényszerítették rá a tekintélyt, ahogy korábban soha. Ráadásul nagyon nyomasztónak találta az alig bútorozott iroda légkörét. Ott volt a hatalmas, zöld bőrrel borított, faragott íróasztal, a drága antik lámpákkal, amelyek csak kevéske fényt vetettek a falra és a fapadlózatra, meg a kopott szőnyegre, amelyen Brightwell éppen állt, de túl sok betöltendő hely volt még a szobában. Bizonyos szempontból ez az egész azon valaki létezésének metaforája volt, aki előtt éppen állt.

– Nem – mondta a Fekete Angyal. – Ő a legkevésbé közönséges kurva volt. Kérdezősködni utána. Jelentést is írtak.

Brightwell homlokán egy-egy ér vadul lüktetni kezdett, egyre jobban kidülledtek a koponyája két oldalán, jól láthatóan előreugrottak a sötét hajvonal alatt. Megneheztelt a korholás miatt, érezte, hogy egyre nő benne a türelmetlenség.

– Ha azok az emberek, akiket elküldtél, hogy öljék meg Winstont, jól és feltűnésmentesen végezték volna a dolgukat, most nem kellene ezt a párbeszédet folytatnunk – mondta. – Ki kellett volna kérned a véleményemet!

– Képtelen voltam téged megtalálni. Fogalmam sincs, hová mész, amikor eltűnsz a homályba!

– Az nem tartozik rád.

A Fekete Angyal csak állt, két kezével a fényes asztalra támaszkodva.

– Megfeledekezel magadról, Brightwell – mondta.

Brightwell szeme felizzott a dühtől.

– Nem – felelte. – Én *soha* nem feledkezem meg magamról. Igaz maradtam mindig. Kerestem, és megtaláltam. Rád leltem, és emlékeztettelek arra, hogy mi voltál valaha. Te vagy az, aki elfeledkezett valamiről. Én emlékeztem. Mindenre.

Brightwellnek igaza volt. A Fekete Angyal visszagondolt az első találkozásukra, hogy milyen visszatetsző volt számára, majd lassan megvilágosodott előtte minden, végül elfogadott mindent. Meghátrált, nem szállt szembe a másikkal, inkább az ablak felé fordult. Odalenn emberek élvezték a napfényt, a forgalom lassan araszolt a bedugult utcákon.

– Öld meg a stricit – parancsolta a Fekete Angyal. – És tudj meg mindent azokról, akik kérdezősködni!

– És aztán?

A Fekete Angyal egy csontot vágott Brightwellhez.

– Használd az eszed! – mondta. Semmi értelmét nem látta figyelmeztetni a másikat arra, hogy nem szabad, hogy még jobban magukra vonják a figyelmet. Egyre közelebb jutottak a

céljukhoz, és a Fekete Angyal ráébredt arra, hogy Brightwell kicsúszik az irányítása alól.

Már ha egyáltalán valaha is képes volt irányítani.

Brightwell elment, a Fekete Angyal viszont maradt, és az emlékeibe merült. Milyen furcsa, hogy milyen alakot öltöttünk, gondolta. Odasétált a falon lógó aranyozott tükörhöz. A jobb kezét gyengéden az arcához érintette, kitapogatva a bőr alatti csontok vonalát. Aztán lassan kivette a jobb szeméből a kontaktlencsét. Ma több órán át is viselte, mert emberekkel találkozott, papírokat kellett aláírnia, és most égett a szeme. A jelnek nem tett jót, hogy állandóan takargatta.

A Fekete Angyal közelebb hajolt, kissé lehúzza a szeme alatti bőrt. Az írisz kékjében fehér fényesség villant fel, olyan, mint egy tengerjáró hajó szakadt vitorlája, vagy mint egy arc, amelyet kissé elfednek a lassan szétoszló felhők.

Aznap éjjel G-Mack egy, a farmerja korcába rejtett pisztollyal ment ki az utcára. Egy kilenc milliméteres Hi-Point volt, ötvözetből készült vázzal, és CorBon+P lövedékkel betárazva, melyet úgy állítottak be, hogy a legnagyobb kárt okozza becsapódáskor. A fegyver G-Macknek nem került sok pénzébe – a fenébe is, még így, újonnan is csak tíz százaléka volt annak, amibe egy hasonló, Walther P5-ös kerülne –, és G-Mack sejtette, hogy ha a zsaruk jönnek, neki meg kell szabadulnia a fegyvertől, és így legalább nem veszít olyan sokat a dolgon. Csak néhányszor lőtt vele New Jerseyben, az erdőben, és tudta, hogy a CorBon lövedék nem jó választás a Hi-Pointhoz. Nagymértékben befolyásolja a pontos találatot, azonkívül a fegyver jó nagyot rúgott vissza, de G-Mack azzal is tisztában volt, hogy ha közelre használja, akibe ezzel belelő ilyen távolságról, azt igencsak eltalálja.

Otthagya a Cutlasst a garázsban, helyette a lányok szemmel tartására használt Dodge autójával ment át a Pointra. Nem érdekelte, ha a haverok némelyike meglátja, hogy ilyen öreg hölgyekhez illő kocsit vezet. Azok, akik az ő szemében számítottak, tudtak a Cutlassról, és bármikor előhozhatta az autót, hogy kicsit villogjon előttük. A Dodge viszont kevésbé volt feltűnő, és elég erős is volt ahhoz, hogy kihúzza a csávából, ha menekülni kényszerül. Egy mellékutcában parkolt le – ugyanabban, amelyikben Jackie O találkozott a fekete furgonban ülőkkel, csak éppen G-Mack ezt nem tudta –, aztán kisurrant a Point forgalmasabb utcáira. Leszegte a fejét, körbejárta a prostijait, az árnyékból figyelve őket, aztán visszament a Dodge-hoz. Megmondta annak a fiatal kurvának, Ellennek, hogy közvetítsen, és szedje össze a pénzt a többiektől, hogy ne kelljen újra kijönnie az utcára.

Meg volt ijedve, csak szégyellte bevallani. Benyúlt a sofőrülés alá, és előhúzott egy Glock 23 milliméterest a helyéről. A hóna alatti Hi-Point megteszi, ha bajba kerül az utcán, de a 23-as volt a kedvence. Egy fickó szeretettette meg vele, akit kirúgtak a dél-karolinai rendőrségtől korrupció miatt, és most virágzó fegyverbizniszt folytatott, hogy kifinomult ízlésű kuncsaftokat szolgáljon ki. A zsaruk ott lenn Dél-Karolinában ugyanazon a véleményen voltak a fegyvert illetően, mint G-Mack, és soha nem volt okuk panaszra. Ha a fegyverhez 40-es kaliberű S&W töltények voltak, az gyakorlatilag felért egy gyilkológéppel. G-Mack előhúzza a tokból a Hi-Pointot, és a kezében méregette a fegyvereket. A Glock mellett látszott, hogy a Hi-Point valójában milyen semmiség, de G-Macket nem nagyon izgatta, ez itt most nem divatbemutató. Élet vagy halál múlhat rajta, és különben is, két fegyver mindig jobb, mint egy.

Nem sokkal éjfél előtt értünk a Hunts Pointhoz.

A tizenkilencedik században a Hunts Point a gazdag földbirtokos családok lakhelye volt, majd nagy számban költöztek ide olyanok, akik irigyelték a Pointon lakók fényűző életmódját. Az első világháború után vasútvonalat fektettek le a Southern Boulevard-on, és a palotákat felváltották a lakások. Az üzlet újból beindult, odavonzotta a befektetőket az építkezésekre alkalmas sok terület és az, hogy könnyen meg lehetett közelíteni három államot

is. A szegény munkáscsaládokat (közel hatvanezer lakost, az 1970-es évekbeli népesség mintegy kétharmadát) erőszakkal kiköltöztették onnan, amint a Hunts Pointnak egyre jobb híre lett üzleti körökben, ez aztán termékpiac és húspiac kiépítéséhez vezetett 1967-ben és 1974-ben. Volt ott rengeteg szemeteskonténer-tároló, raktár, iparihulladék-telephely, autóüveg-kereskedés, színesfém-kereskedés, és persze ott voltak a nagy piacok, ahonnan és ahová a hatalmas kamionok gördültek ki-be, amitől olykor fellendült kissé a kurvák üzletmenete. Legalább tízezer ember lakott a kerületben, és becsületükre válik, hogy mozgalmat indítottak azért, hogy szereljenek fel több közlekedési lámpát, változtassák meg a kamionok útvonalát, ültessenek fákat, és alakítsanak ki a part mentén szép parkot, hogy a mostani lakosok és a jövő nemzedék számára élhetőbbé váljon Dél-Bronx ezen része. A törekvések ellenére olyan terület volt ez, ahol New York város minden szeme megfordult. Két tucat szemétátrakó állomás működött csak ezen a kis félszigeten, az ide érkező rothadó szemet legalább fele a szennyvíziszappal együtt itt kötött ki. Nyáron hatalmas bűz terjengett mindenhol, gyakori volt az asztma errefelé. A szemet odatapadt a kerítésekhez, és eltömítette a lefolyókat, az évi kétmillió kamion fékcsikorgással, tülköléssel, a tolatást jelző csipogással ajándékozta meg az ott lakókat. Hunts Point egy valóságos miniiparváros volt, és az iparőzés leglátványosabbika természetesen a prostitúció volt.

Az utcák tömve voltak autókkal, mire odaértem, és a nők lehetetlenül magas sarkú cipőiken imbolyogtak a járművek között. A legtöbbjükön szinte csak fehérnemű volt. Akadt mindenféle korú, formájú, bőrszínű prosti. Ilyen szempontból a Hunts Point lehetett a világ legdemokratikusabb helye. Némelyik nő úgy csoszogott, mintha a Parkinson-kór végső stádiumában lenne, rángatózott, egyik lábáról a másikra állt, miközben próbálta egyenesen tartani a hátát, amit a helyiek csak „crack-tánc”-nak hívtak. A crack felszívásához való kis csövet a melltartójukba dugták a nők, vagy a szoknyájuk korcába. A Lafayette-en két lány éppen szendvicset evett, amelyet a Nightworks nevű projekt aktivistáitól kaptak, akik megpróbálták az utcán dolgozó lányokat ellátni egészségügyi felszereléssel, óvszerrel, tiszta tűvel, néha még élelemmel is, ha szükséges volt. A nők közben egyfolytában a striciket, a kuncsaftokat és a zsarukat figyelték. Az utóbbiak előszeretettel csaptak le rájuk, félreállítottak egy rabomobilt az egyik sarkon, aztán begyűjtöttek minden összefogdosható prostit, simán beterelték őket a kocsiba, vagy be is vitték őket rendbontásért, a forgalom akadályoztatásáért, ha másért nem, csak az ügyelgés miatt, csupán azért, hogy a szokásos ügymenetüket megakasszák. A 250 dolláros büntetés elég húzós volt egy olyan lánynak, aki mögött nem állt strici. Sokuk rutinszerűen töltött el harminc vagy hatvan napot a cellában, mert nem fizetett, tette ezt inkább, mint hogy olyan pénzt adjon a bíróságnak, amelyet nehezen nélkülözött volna, ha lett volna egyáltalán 250 dollárja, a legszegényebbeknek ez az összeg nem is állt rendelkezésére, ha már itt tartunk.

Bementem a Zöld Malomba, míg a többieket vártam. A Zöld Malom egy legendás híri falatozó volt a Hunts Pointon. Már évtizedek óta állt, ez volt a szívtelen stricik és a megfáradt kurvák törzshelye. Viszonylag csendes volt, amikor odaértem, jól mehetett az üzlet odakinn az utcán. Néhány, Philadelphia Phillies feliratú baseballpólót viselő strici ült az egyik ablaknál, egy Rides magazint lapozgatva, és a különféle nemi kapcsolat viszonylagos hasznáról értekeztek. Az ajtó mellé ültem le, és vártam. Az egyik bokszban egy sötét hajú, fiatal lány ült. Rövid, sötét színű ruha volt rajta, alig hosszabb a bugyijánál. Háromszor is láttam, amint idősebb nők lépnek be a falatozóba, pénzt adnak neki, aztán elmennek. Miután a harmadik is távozott, a lány becsukta a kis pénztárcát, amelybe addig a pénzt tette, és ő is elhagyta a falatozót. Körülbelül öt perccel később visszajött, és kezdődött az egész újra.

Nem sokkal a lány visszatérte után Angel is megérkezett. Egy kicsit alul öltözött az alkalomhoz képest, ha ez egyáltalán lehetséges volt. A farmerja a szokottnál is viseltesebb volt, a dzsekije úgy nézett ki, mintha éppen most lopta volna egy különösen piszkos motorostól.

- Megtaláltuk – mondta.
- Hol?
- Egy mellékutcában, két háztömbnyire innen. Egy Dodge-ban ül, és rádiót hallgat.
- Egyedül van?
- Úgy tűnik. Ott, az ablaknál ülő lány óránként néhányszor pénzt ad át neki, de már jó ideje ő az egyetlen, akit a közelében láttunk.
- Gondoljátok, hogy fegyver van nála?
- Ha a helyében volnék, nekem lenne.
- Nem tudja, hogy itt vagyunk.
- Csak azt tudja, hogy valaki a nyomában van. Louis beszélt Jackie O-val.
- Azzal az öskövülettel?
- Igen. Ő vezetett bennünket a nyomára. Úgy véli, G-Mack nagy hibát követett el, és ezzel attól a naptól fogva ő is tisztában van, amikor Martha megkereste. Elég ideges.
- Azon csodálkozom, hogy ilyen sokáig itt maradt.
- Jackie O szerint már rég elmenekült volna, ha tehetné. De nincs sok pénze, mert mindenét egy csicsás kocsira költötte, barátai pedig nincsenek.
- Megszakad a szívem!
- Gondoltam, esetleg így szemléled a dolgokat. A kasszánál fizess. Ha itt hagyod az asztalon, még valaki meglovasítja!
- Kifizettem a kávé, és Angel nyomában elhagytam a falatozót.

Azonnal megláttuk a lányt, amint befordult a sikátorba. A Dodge a sarkon állt, egy parkolóban, egy nagy homokkő épületnél. A ház kijárata mögötte volt éppen, az előtte lévő ház kapuja pedig egy másik utcára is nyílt. G-Mack egyelőre nem látott meg bennünket.

- Helló – mondtam.
- Ma este nem érdekel a dolog – felelte a lány. Megpróbált elmenni mellettem, de megragadtam a

karját. Teljesen átfogta a kezem, és még szorítanom is kellett, hogy ki ne csusszanjon. Kinyitotta a száját, hogy sikoltson, de Louis keze már a száján volt, és behúzta az árnyékba.

- Nyugi! – mondtam. – Nem akarunk bántani! Megmutattam neki a jelvényemet, de nem hagytam

elég időt arra, hogy alaposabban szemügyre vegye.

- Nyomozó vagyok – közöltem. – Érted? Csak beszélni akarok veled.

Bólintottam Louis felé, aki óvatosan levette a kezét a lány szájáról. Nem próbált megint sikoltani, de Louis a biztonság kedvéért nem vitte arrébb a kezét.

- Hogy hívnak?
- Ellen.
- G-Mack egyik nője vagy.
- Na és?
- Hová valósi vagy?
- Aberdeenből.
- Te és még vagy milliónyi Kurt Cobain-rajongó. Komolyan, honnan jöttél?
- Detroitból – felelte, és közben kissé leereszkedett a válla. De lehet, hogy továbbra is hazudott.

- Hány éves vagy?

- Nem kell felelnem a kérdéseikre.

- Tudom. Csak kérdezem. Ha nem akarod megmondani, akkor nem kell.

- Tizenkilenc.

- Persze! – mondta Louis. – Majd 2007-ben leszel!

- Menjen a francba!

– Oké, figyelj ide, Ellen! G-Mack nagy bajban van. Mától kezdve már nem lesz benne az üzletben. Azt javaslom, fogd azt a pénzt, ami abban a tárcában van, akármennyi is az, és tűnj el! De először menj vissza a Zöld Malomba. A barátunk veled marad, hogy biztosak legyünk benne, hogy senkinek nem jár el a szád.

Ellenen látszott, hogy nyugtalan. Megfeszült a teste, és Louis már nyúlt is a szája felé.

– Ellen, csak csináld, amit mondtam!

Walter Cole jelent meg mellettünk.

– Minden rendben van, édes – szólalt meg. – Csak gyere, visszamegyek veled, veszek egy csésze kávé, vagy amit akarsz.

Ellennek nem volt más választása. Walter átkarolta a vállát. Olyannak tűnt a jelenet, mintha csak óvna, de erősen tartotta a lányt, ha az mégis el akarna szaladni. Ellen visszanézett rájuk.

– Kérem, ne bántsák! – könyörgött. – Senkim sincs rajta kívül.

Walter átsétált vele a túloldalra. A lány visszaült a megszokott helyére, Walter pedig mellé telepedett, hogy mindent halljon, amit Ellen a többi nőnek mond, és el tudja kapni, ha esetleg menekülni próbál.

– Még gyerek – mondtam Louisnak.

– Ja – felelte az. – Majd később megmented.

G-Mack megígérte Ellennek, hogy tíz százalékot kap abból, amit a többi nő lead neki, ha aznap éjjel a közvetítője lesz. Ennek az egyezésnek Ellen nagyon megörült, mert ez azt jelentette, hogy néhány órát csak azzal kell töltenie, hogy kávé, újságot olvasson, ahelyett hogy befagyna a feneke, miközben megpróbálja odacsábítani a kuncsaftokat a parkolóba. De G-Mack képtelen volt sokáig távol lenni a prostituáltaktól. Azok már most is megpróbálták átvágni. Ha testi valójában nem volt jelen, hogy megfegyvelje őket, örülhetett, ha a nap végére sikerült valami aprópénzt összeszednie. Tisztában volt vele, hogy Ellen is leveszi a maga részét, mielőtt átadja neki a pénzt, úgyhogy mindent figyelembe véve ez a mai nem lesz valami jövedelmező éjszaka. Nem tudta, meddig képes félig rejtve maradni, hogy elkerülje azt a találkozást, amely pedig óhatatlanul bekövetkezik, ha csak nem jut valahonnan elég pénzhez, hogy elszeleljen. Már az is megfordult a fejében, hogy eladja a Cutlaszt, de csak öt másodpercig. Imádta azt a kocsit. Mindig is arról álmodott, hogy megveszi, és ha megszabadulna tőle, az olyan volna, mintha beismerné, hogy veszített.

Egy alak megmozdult a visszapillantó tükörben. A Hi-Point ugyan a helyén volt, a nadrágja övrészában, de a Glockot ott melengette a kezében, egészen lenn tartva a lábánál. Szorosabb lett a fogása a fegyveren. Érezte, ahogy szinte csúszkál a kezében, mert izzadt a tenyere. Egy férfi állt tétován a fal mellett. G-Mack megállapította, hogy ez egy senki, rongyos farmer és neve nincs edzőcipő volt rajta, olyasmi, amelyet a turkálókban lehet látni. A fickó a nadrágja zsebében turkált, majd oldalra fordult, nekidöntötte homlokát a falnak, és várt, hogy meginduljon a vizeletsugár. G-Mack szorítása enyhült a fegyver markolatán.

A Dodge sofőrülés melletti ablaka hirtelen berobbant, üvegszilánkokkal borítva be G-Macket. Megpróbálta felemelni a fegyvert, miközben a másik oldalsó ablak is szétesett, de olyan ütést kapott oldalról a fejére, amely elkábította, aztán egy erős kéz megragadta a jobb karját, majd egy, a sajátjánál jóval nagyobb pisztoly csöve nyomódott a halántékához. Egy szürkés színű, rövidre nyírt hajú, fekete férfit pillantott meg, akinek kissé sátáni szakáll volt. Úgy tűnt, a férfi nemigen örül neki, hogy vele találkozik.

G-Mack keze ösztönösen a zakója alá rejtett Hi-Point felé mozdult, mire felpattant az anyósülés felőli ajtó, és egy másik hang így szólt:

– Én nem tenném!

G-Mack sem tette, úgyhogy a Hi-Pointot elvették tőle.

– Dobd el a Glockot is! – utasította Louis.

G-Mack ledobta a fegyvert az autó padlójára.

Louis lassan leengedte a pisztolyt G-Mack halántékáról, és kinyitotta a kocsiajtót.

– Szállj ki! – mondta. – És tartsd a kezed felemelve!

G-Mack balra pillantott, ott térdeltem az ajtó mellett, a földön. A bal kezemben lévő Hi-Point eltörpült a Coltom mellett. Ez volt a Nagy Pisztolyok Éjszakája, csak éppen senki nem magyarázta el G-Macknek. Óvatosan odébb lépett az autótól, a testéről lepergő üvegszilánkok halk csörrenéssel értek földet. Louis megfordította, a kocsi oldalának lökte, és szétfeszítette a lábait. G-Mack érezte, hogy kezek tapogatják végig, és akkor meglátta azt a farmeros kis fickót, akiről az előbb azt hitte, hogy részeg, és éppen le akarja engedni a fáradt olajat. El sem akarta hinni, hogy ilyen könnyen átvágták.

Louis megütögette saját fegyverének a csövével.

– Látod, milyen ostoba vagy? – kérdezte. – De most kapsz egy lehetőséget, bebizonyíthatod, hogy mégsem vagy olyan hülye. Lassan fordulj meg!

G-Mack úgy tett, ahogy parancsolták. Szembefordult velük. Angel kezében ott volt G-Mack Glockja. Nemigen fogja visszakapni. Valójában – bár ezt G-Mack nem sejtette – még soha ilyen közel nem volt ahhoz, hogy megöljék.

– Mit akarnak? – kérdezte G-Mack.

– Információt. Egy Alice nevű nőről. Az egyik kurvád.

– Eltűnt. Nem tudom, hol van.

Louis belevágott G-Mack arcába a fegyver csövével. A fiatalember összegörnyedt, a két kezét az orrához kapta, az ujjai közül vér csordogált.

– Emlékszel egy asszonyra? – kérdezte Louis. – Néhány nappal ezelőtt keresett meg, és ugyanezeket a kérdéseket tette fel, mint én. Emlékszel még, mit tettél vele?

Egy kis idő múlva G-Mack bólintott, a fejét továbbra is leszegve tartotta, és az orrából csepegő vércseppek kipettyezték a lába előtti, gödrökkel tarkított járdát, megöntözték a repedésekből kinőtt gyomokat.

– Nos, egyelőre még nem okoztam neked elég fájdalmat azért, amit vele tettél, úgyhogy ha nem válaszolsz a kérdéseimre azonnal, garantálom, hogy nem sétálsz ki ebből a sikátorból, értetted?

Louis hangja elhalkult, a végén már csak suttogott.

– A legrosszabb, ami veled történhet, az lehet, hogy nem öllek meg – közölte. – Meghagylak bénán, használhatatlan kezekkel, süket füllel, vakon. Megértetted?

G-Mack újra bólintott. Kétsége sem volt afelől, hogy ez az ember szó szerint beváltja a fenyegetését.

– Nézz rám – mondta Louis.

G-Mack leengedte mindkét kezét, és felemelte a fejét. Az állkapcsa lazán lógott, a fogai vöröslöttek a vértől.

– Mi történt a lánnyal?

– Egy fickó keresett meg – mondta G-Mack. Furcsa hangon beszélt az orrát ért sérülés miatt. – Azt mondta, hogy jó pénzt fizet azért, ha felkutatom a lányt.

– Mit akart tőle?

– Egy Winston nevű pasas házában volt éppen, aki a lány kuncaftja volt, amikor rajtaütöttek az épületen. A fickót megölték, a sofőrjét is. Alice és egy másik lány, Sereta, elfutottak, de Sereta előbb még elhozott valamit a házból. A fickók, akik Winstont megölték, vissza akarták kapni azt a valamit.

G-Mack megpróbálta felszívni az orrából csordogáló vér egy részét. A többi már lassan alvadni kezdett az ajkán és az állán. A fájdalomtól összerándult.

– Kábítószeres volt, haver – magyarázta. Könnyörgött, de a hangja monoton maradt, mintha maga sem hinné, amit Louisnak mond. – Kemény drogon élt. Nem keresett itt kinn száz dollárnál többet, és azon az éjszakán jól ment az üzlet. Én meg amúgy is megszabadultam

volna tőle. A pasas azt mondta, nem akarnak rosszat neki, csak meg akartak tudni tőle bizonyos dolgokat.

– És azt mered mondani, hogy hittél nekik?

G-Mack egyenesen Louis arcába bámult.

– Na és mit számít az?

Mióta ismerem – és annak már jó néhány éve –, Louis most először látszott elveszíteni az önuralmát. Láttam, hogy megemeli a fegyvert, és az ujjá megfeszül a ravaszon. Kinyújtottam a kezem, és megállítottam, mielőtt még G-Mackre célzott volna.

– Ha megölsz, nem nyerünk vele semmit – csitítottam.

A fegyver kissé tovább emelkedett a kezem ellenére, végül aztán megállt.

– Mondd meg a nevét! – parancsolta.

– Nem mondott nevet – felelte G-Mack. – Kövér volt és undorító, szörnyű szagot árasztott magából. Csak egyszer láttam.

– Adott telefonszámot, vagy egy címet, hogy felvehesd vele a kapcsolatot?

– A vele lévő fickó, aki kék ruhát viselt, utánam jött, miután megmondtam, hol van a lány. Odaadta a pénzt, és azt mondta, hogy tartsam a számát.

– Mennyit? – kérdezte Louis. – Mennyiért adtad el?

G-Mack nagyot nyelt.

– Tíz lepedőért. És ígértek még tízet, ha Alice elárulja Seretát.

Odébb léptem. Ha Louis le akarja löni, hát legyen.

– Vérrokonom volt – mondta.

– Nem tudtam – felelte G-Mack. – Nem tudtam! Kábítószeres volt! Azt hittem, nem számít!

Louis megragadta a torkánál fogva, és nekinyomta a fegyvert G-Mack mellkasának. Az arca eltorzult, és a mélyből feltört belőle egy jajszó, onnan, ahol az összes szeretete és hűsége rejtezett, messze attól a sok ördögi tettől, amelyet élete során elkövetett.

– Ne! – könyörgött a strici, és most már sírt is. – Kérem, ne! Többet is tudok! Elmondhatom!

Louis arca szinte összeért az övével, olyan közel volt, hogy G-Mack vére megpettyezte az arcát.

– Mondd!

– Követtem a fickót, miután kifizetett. Tudni akartam, hol találom meg, ha szükség van rá.

– Úgy érted, arra az eshetőségre, ha megjelennek a zsaruk, és akkor eladod nekik, hogy mentsd a bőröd!

– Igen, haver, valahogy úgy.

– És?

– Engedjenek el! – kérte G-Mack. – Én elmondom, maguk meg elengednek.

– Szórakozol velem?

– Ember, tudom, hogy rosszat tettem, de nem bántottam a lányt! Ha azt akarja tudni, mi történt vele, akkor nem engem kell kérdeznie! Én elmondom, hogy hol találják meg a fickókat, cserébe elengednek. eltűnök a városból, soha nem látnak viszont, esküszöm.

– Olyan emberrel akarsz egyezkedni, aki fegyvert szegez neked?

Angel szólt közbe.

– Nem tudhatjuk, hogy meghalt-e – mondta. – Van rá esély, hogy életben találjuk.

Louis rám nézett. Ha jó zsaru–rossz zsarut játszottak, és Louis a rossz zsaru, akkor az én szerepem valahol középen volt. De ha Louis megöli G-Macket, az nem igazán tesz jót nekem. Biztos voltam benne, hogy Mackey és Dunne rám szállna, és nekem nem lenne alibim. A legkevesebb az lenne, ha csak pár kínos kérdést tennének fel, de megeshet, hogy feltépnek néhány régi sebet, amelyet talán jobb lenne békén hagyni.

– Én azt javaslom, hallgass rá – mondtam. – Megkeressük ezt a fickót. Ha kiderül, hogy

kedves kis barátunk hazudott, akkor azt csinál sz vele, amit akarsz.

Louis átgondolta a dolgot, miközben G-Mack élete egy hajszálon függött, és ezt tudta ő is. Végül Louis hátralépett, és leengedte a pisztolyt.

– Hol van a fickó?

– Követtem egy Bedford melletti helyre.

Louis bólintott

– Úgy tűnik néhány órával sikerült meghosszabbítanod az életed – mondta.

Garcia egy kuka takarásából figyelte a négy embert, ő mindent elhitt, amit Brightwell mondott neki, és biztos volt abban, hogy megkapja a beígért jutalmat. Már ő is viselte a jelet a csuklóján, úgyhogy fel fogják ismerni a többiek. De Brightwell-lel ellentétben ő csak egy gyalogos figura volt, egy regruta azok között, akik háborút indítottak. Brightwell is viselte a jelet a csuklóján, és bár az övé sokkal régebbi eredetű volt, mint Garciaé, úgy tűnt, még mindig nem gyógyult be teljesen. Igazság szerint, amikor Garcia közel állt Brightwellhez, néha érezte a megperzselődött hús illatát, már amikor a kövér ember saját szaga nem fedte el.

Garcia nem volt benne biztos, hogy a kövér fickót valóban Brightwellnek hívják-e. Igazság szerint nem is érdekelte. Bízott Brightwell értékítéletében, és hálás volt neki, amiért rátalált, továbbá azért is, hogy miután Brightwell legnagyobb meglepedésére Garcia a másik szolgálatába állította képességeit, a férfi elhozta őt ebbe a nagyszerű városba, biztosított neki egy helyet, ahol dolgozni tudott, ahol ki tudta élni a szenvedélyét. Cserébe Garcia Brightwell meggyőződéses hívévé szegődött. Magáévá tette a hitét, kivetett magából minden más istenséget, teljesen elszakadt tőlük, ha ellentétben álltak ezzel a Brightwell által megmutatott, új, ellenállhatatlan világlátással – amely nemcsak erre, hanem az alatt lévő világra is vonatkozott.

Garcia kissé aggódott azon a józan belátáson alapuló döntés miatt, hogy nem avatkoznak be, amikor meglátták, hogy három férfi keríti be a strici G-Macket. De eldöntötte, hogy nem mozdul, majd csak Brightwell után. Kissé elkéstek. Ha néhány perccel korábban érkeznek, a strici már halott lett volna, mire ezek az idegenek rátalálnak.

Miközben Garcia figyelt, kettő közülük karon ragadta G-Macket, és kirángatta a kocsiból. A harmadik először mintha követni akarta volna őket, de aztán megállt. Kutatva nézett a sikátor felé, a tekintete egy darabig azon az árnyékon pihent, amely Garciát elrejtette, de aztán továbbindult, a feje kissé hátrahajlott, ahogy felnézett a körülötte magasló, mocskos ablakú, rozsdás tűzlépcsőjű épületekre. Miután eltelt egy perc, követte a társait, kiment a sikatorból, hátrálva hagyva el a parkolót, a szeme továbbra is a piszkos ablakokat fürkészte, mintha csak érezné az ellenség jelenlétét mögöttük.

Brightwell úgy döntött, hogy megölik őket. Követik a négy embert, aztán ő és Garcia lemészárolja mindegyiket, majd megszabadul a holttestektől. Nem félt tőlük, még a fekete férfitől sem, aki fürgén mozgott, és mintha a halál levegője lengte volna körül. Ha gyorsan és tisztán dolgoznak, nem lesz következménye az egésznek.

Brightwell az egyik bérház mocskos előcsarnokában állt, közel a vészkijáráshoz, ahol egyetlen sárgás ablak nyílt az utcára. A biztonság kedvéért megpiszkálta a mögötte lévő fénycső kapcsolóját, hogy akkor se lássák meg, ha véletlenül valaki felkapcsolná a villanyt. Már éppen el akart fordulni az ablaktól, amikor a sötét zakós fehér férfi, aki végig háttal állt Brightwellnek, miközben G-Macket elvitték, megfordult, és alaposan végignézte a ház ablakait. Amikor Brightwell rejtekhelyéhez ért, a kövér fickó érezte, hogy összeszorul a torka. Kicsit közelebb húzódott az ablakhoz, jobb keze ösztönösen kinyúlt, és hozzáért az ablaküveghez, az ujjbegye a lent lévő alakon nyugodott. Hirtelen emlékek rohanták meg. Hogy zuhan, körülötte tűz, benne pedig kétségbeesés és düh tombolt.

Az elárultatás emlékképei.

Mostanra az utcán lévő ember már elindult, bár ő is érezte valami gonosz jelenlétét, mely furcsa érzet egyszerre volt ismerős és idegen számára. Továbbra is szemmel tartotta az ablakokat, kereste, nem mozdul-e valami, kutatta bármi jelét annak, honnan eredhet ez az érzés. Végül eltűnt Brightwell látóteréből, de a kövér férfi továbbra sem mozdult, lehunyta a szemét, egy nagyot sóhajtott remegve, és a gyilkolásnak még a gondolata is elszállt a fejéből. Ami olyan sokáig elkerülte őt, az most váratlanul újra előtűnt, és boldogsággal töltötte el.

Végre megtaláltunk, gondolta.

Felfedted magad.

7.

Ahogy végigmentem az utcán, megpróbáltam szavakba önteni, hogy mit is éreztem, miközben az ablakokat bámultam. Mióta G-Mackhez közelítettünk, olyan érzésem volt, mintha valaki figyelt volna, de képtelen voltam nyomára bukkanni annak, hogy ki az. Barna homokkő házak és raktárak vettek bennünket körül, bármelyikük menedéket adhatott egy leskelődőnek. Lehet, hogy csak egy kíváncsi lakó volt, vagy egy prosti és a kuncsaftja, miközben a kissé költséges randevúra igyekeznek egy lepukkant lakás felé, és közben jól megnézik maguknak ezeket az embereket, aztán indulnak is tovább, hiszen tudatában vannak, hogy az idő pénz, és a test is egyre jobban követeli a magáét.

De a nyakam tövén húzódó bizsergő érzés csak akkor fogott el, miután Angel és Louis elindultak G-Mackkel, nekem pedig alkalmam nyílt utoljára végigpásztázni az ablakokat. Érzékeltem, hogy valami megzavarta az éjszakát, mintha valami néma robbanás tört volna fel valahol a távolban, és a hullámok közelítenének ahhoz a helyhez, ahol álltam. Úgy éreztem, egyfajta hatalmas erő közelít felém, és szinte arra számítottam, hogy mindjárt meglátok a levegőben valami vibrálást, ahogy a hullámgyűrű egyre nő, és magával sodor mindenféle szemetet, szétszórja a szanaszét heverő újságlapokat közeledtében. A figyelmem az egyik ablakra összpontosult a barna homokkő épület negyedik emeletén, amelyhez közel volt egy vészkijárat, mely a rozsdás tűzlépcsőhöz vezetett. Az ablak sötét volt, de mintha egy pillanatra némi mozgást láttam volna az üveg mögött, a feketeséget egy másodpercnyi szürkesség váltotta fel. Rég eltemetett emlékek sejlettek fel előttem, valahogy ismerősek és mégis idegenek. Éreztem, hogy a felszínre törnek, tekergőzve, mint a férgek a fagyott földben, vagy a paraziták a bőr alatt, kétségbeesetten próbálnak feljebb kerülni, hogy elérjék a fényt. Szörnyű üvöltést hallottam, mintha a hangok dühösek, ugyanakkor kétségbeesettek lennének, lefelé ereszkednének a levegőben, bukdácsolva és pörögve, kiáltásaikat eltorzította a zuhanás, majd lassan elenyészett a hang. Én is közöttük voltam, lökdösődtem a testvéreimmel közös zuhanás során, kezek ragadtak meg, körmök vájtak belém kétségbeesett próbálkozásukban, hogy a zuhanást megakadályozzák. Félelem volt bennem, és megbánás, de leginkább a hatalmas veszteség érzete kerített hatalmába. Valami leírhatatlanul értékes dolgot vettek el tőlem, amit soha többé nem láthatok.

És égtünk. Mindannyian.

Aztán ez a félig emlék, félig múlt, az elmém fantazmagóriája hirtelen valódi veszteség érzésébe váltott, a feleségem és a gyermekem halála miatti fájdalom hatalmas súlyként nehezedett rám, és szeretteim távoztával üresség maradt bennem. És mégis, a kín, amit az elvesztésük éjszakáján el kellett viselnem, majd az utána rám törő, minden erőmet kiszívó szörnyű fájdalom valahogy eltörpült amellelt, amit itt, a sikátorban éreztem, miközben a barátaim lépteinek hangja lassan elenyészett, a közöttük lévő, pusztulásra ítélt ember tiltakozásával egyetemben. Csak az üvöltés maradt, meg az üresség, és a megsárgult ablak mögötti alak, aki értem nyúlt. Valami hideg érintette meg az arcom, mint amikor egy kéretlen szerető próbál meg becézgetni, de visszautasításra talál. Visszahúzódtam előle, és azt hiszem, a reakcióm ugyanerre készítette a rejtőzködő alakot az ablak mögött. Észrevettem, mennyire meglepődött a felbukkanásom miatt, és azt is, ahogy a meglepődése gyűlöletté fajul. Úgy éreztem, még soha nem voltam ilyen hatalmas düh hatótávolságában. Azonnal elillant belőlem minden arra irányuló késztetés, hogy elinduljak az emelet felé. Menekülni akartam, elfutni és elrejtőzni, a legszívesebben valahol nagyon messze szerettem volna lenni, egy teljesen új személyazonossággal, és azzal a tudattal, hogy soha nem találhatnak rám.

Ők.

Ő.

Az.

Honnan tudtam mindezt?

Ahogy lassan távolodtam, követve Angelt és Louist a forgalmas utcákra, egy hang, az én régi hangomhoz hasonló, számomra értelmetlen szavakat suttogott.

Felfedted magad.

Végre újra megtaláltunk.

Louis a Lexus sofőrülésén ült, amikor utolértem őket. Angel hátul volt G-Mackkel, aki mogorván és görnyedten gubbasztott, kissé szipogott is a betört orrán keresztül. Mielőtt beszálltam volna Louis mellé, elővettem egy bilincset a zsebemből, és szóltam G-Macknek, hogy erősítse fel az egyik felét a jobb csuklójára, a másikat pedig az ajtó kartámaszára. Miután megtette, láthatóan a jobb karja kényelmetlenül keresztezte a testét, én is beültem a kocsiba, és elhajtottunk a Pointról. Louis vetett rám egy pillantást.

– Minden rendben ott hátul?

Hátranéztem a vállam fölött G-Mackre, aki úgy tűnt, elmerül az önsajnálásban és a fájdalomban.

– Úgy éreztem, mintha valaki figyelne bennünket – mondtam csendesen. – Valaki volt a felsőbb emeletek egyikén.

– Ha ez így van, akkor a földszinten is kellett valakinek lennie. Gondolod, hogy ezért a szemétládaért jöttek ott hátul?

– Lehet, csak éppen mi értünk oda hozzá elsőnek.

– Akkor már tudnak rólunk.

– Szerintem már korábban is tudtak rólunk. Különben miért próbálnák elvarrni a szálakat?

Louis belenézett a visszapillantó tükörbe, de az éjszakai forgalomban nehéz volt megállapítani, hogy követnek-e bennünket. Mindegy is volt. Feltételeznünk kellett, hogy így van, és várni, hogy mi fog történni.

– Szerintem még van mit elmondanod – szóltam G-Mackhez.

– Az a fickó, a kékben, odajött, kifizetett, aztán figyelmeztetett, hogy ne kérdezősködjek. Csak ennyit tudok róla.

– Hogyan akartak eljutni a lányhoz?

– Azt mondta, nem az én dolgom.

– Ha ki kell váltanod a kurvádat, egy Eddie Tager nevű fickó teszi le neked az óvadékot?

– A pokolba is, nem! A legtöbbször mindenféleképpen kivonják őket egy időre a forgalomból. Ha komoly bajba kerülnek, olyankor beszélek velük, megnézem, hogy lehet-e tenni valamit. De nem vagyok játékonysági intézmény, nem adok pénzt mindenféle óvadékot intéző fickónak!

– Fogadni mernék, hogy nagyon is tudod, miként fizetik vissza a lányok a pénzt.

– Ez üzlet. Senki nem kap ingyen semmit.

– Tehát, amikor Alice-t letartóztatták, mit csináltál?

Nem felelt. Megütöttem a sérült arcát, jó erősen.

– Felelj!

– Felhívtam a számot, amit adtak.

– Mobilszám volt?

– Aha.

– Megvan még?

– Emlékszem rá, te *szemétláda*.

Vér csurgott az ajkára. A kocsí padlójára köpte, aztán megmondta a telefonszámot. Előhúztam a mobilomat, és bepötyögtem a számokat, majd a biztonság kedvéért a noteszomba is beírtam. De sejtettem, hogy ez nem fog bennünket messzire vezetni. Ha elég okosak, azonnal megszabadultak a telefontól, mielőst a lányt elkapták.

– Hol tartotta Alice a személyes holmiját? – kérdeztem.

– Egy részét nálam tárolhatta, a sminkes cuccait, meg ilyesmit, de leginkább Seretánál volt mindene. Adott neki egy szobát Westchesterben. Én nem tűrtem meg drogos *kurvát* a lakásomban. – Amikor a „kurva” szót kimondta, Louisra nézett. Mindent megtudtunk Alice-ről G-Macktól, amit csak akartunk. Ami Louist illeti, nem reagált a strici piszkálódására, hanem leállt, hogy kitegyen az autómnál, én meg követtem őket Brooklynba.

Williamsburg ugyanúgy, mint a Point, valaha az ország leggazdagabb lakosainak otthona volt. Szabályos paloták álltak itt egykoron, sörkertek és magánklubok. A Whitneyk dörgölöztek a Vanderbiltekhez, fényűző épületeket emeltek, ahhoz eléggé közel a cukorfinomítókhoz és a lepárlókhoz, a hajógyárakhoz és az öntödékhez, hogy a belőlük felszálló füst szagát a gazdagok is érezhessék, ha a szél a megfelelő irányból fúj.

Williamsburg volt a gazdagok játszótere, de ez a helyzet a múlt század elején megváltozott, amikor megnyitották a Williamsburg hidat. Európai emigránsok – lengyelek, oroszok, litvánok, olaszok menekültek ide a zsúfolt Lower East Side-ről, elfoglalták a barna homokkőből készült épületeket és a bérházakat. Aztán a harmincas és a negyvenes években követték őket a zsidók, akik leginkább a déli részen telepedtek le. Közöttük nagyon sok szatmári haszid zsidó érkezett Magyarországról és Romániából, akik a Brooklyn Navy Yardtól északkeletre tömörültek.

Az északi terület egy kicsit más volt. Trendi és kissé bohém résznek számított, és mivel a Bedford Avenue volt az első megállója a Manhattanból érkező gyorsvasútnak, könnyű volt az ingázás, úgyhogy az ingatlanárak emelkedtek. A terület kapott egy kis haladékokat, mielőtt a gazdagok szemet vetettek volna rá, és nem volt hajlandó régi jellegét harc nélkül feladni. A North-side Patika Bedfordban még mindig adott arra, hogy a *farmacia* és *apteka* nevet is viselje; Edwin virág- és zöldségüzletében ezúttal is lehetett Zywiec sört kapni, amit Lengyelországból hoztak, és ezt egy kis neonreklám hirdette az ablakban; a húspiac is még mindig Polska-Masarna néven futott. Volt egy csomó édességbolt és szépségszalon, és a Mike's Northstar vas- és fémáru-kereskedés is megmaradt; szívesen látogatott hely volt a Reads nevű kis kávézó is, ahol használt könyveket, alternatív magazinokat is árultak; a lámpaoszlopait elborították a cédulára írt hirdetések, amelyeken művészek kerestek elhagyatott házakat, loftokat maguknak, hogy ott alakítsák ki a műtermüket.

Jobbra fordultam a Tenth Avenue-n, a Raymund's- nál, ahol egy fából készült *Bierkeller* felirat és egy hússzelet melletti söröskrigli képe jelezte, mire is szolgál. Egy háztömbbel délre, a Berry mellett állt egy raktárpépület, amely halványan még magán viselte egy sörfőzde nyomát, ugyanis ez a rész volt valaha New York söriparának szíve. Az öt emelet magas raktárt teljesen elborították a grafitik. Tűzlétra futott végig a keleti homlokzatán, a legfelső emeleten egy felirat hirdette: Ha itt lagnál, már otthon lennél! Valaki áthúzta az „otthon” szót, és szórófestékkel azt írta helyette, hogy „lengyel”. És alatta egy telefonszám állt. Egyetlen ablakban sem égett villany. Figyeltem, ahogy Louis egyszer körbehajt az épület körül, aztán leparkol a Tizenegyediken. Mögé álltam, és odasétáltam a kocsijához. Hátrahajolt éppen, és G-Mackkel beszélt.

– Biztos, hogy ez az a hely? – kérdezte tőle.

– Aha, biztos.

– Ha hazudsz, megint megütlek.

G-Mack megpróbálta kifürkészni Louis tekintetét, de nem ment semmire.

– Tudom.

Louis akkor Angelre és rám nézett.

– Nézzetek körül! Én majd elintézem ezt a fickót itt!

Nem tudtam mit mondani. G-Mack rémültnek tűnt, és minden oka meg is volt rá.

– Hé, mindent megtettem, elmondtam, amit csak akartak! – tiltakozott. Kissé elcsuklott a hangja.

Louis nem is figyelt rá.

– Nem fogom megölni – közölte velem.

Bólintottam.

Angel is kiszállt, és belevesztünk a homályba, miközben Louis elhajtott G-Mackkel.

A jelen nagyon törékeny, a talpunk alatt a föld igen vékony és csalóka. Alant ott rejtőzik a múlt útvesztője, egy üreges hálózat, melyet a napok és az évek sok-sok rétege hozott létre, ahol az emlékek rejtőznek, arra a pillanatra várva, hogy a felső, hártyszerű réteg megrepedezzen, és ami volt, és ami van, az újra egyesülhessen. Élet is van ebben az üreges világban, és Brightwell éppen riadót fűjt. Minden megváltozott körülötte, így új tervekkel kellett készítenie. Felhívta a legtitkosabb telefonszámokat, és miközben az álmos hang válaszolt, ő látta, hogy a sötétben egy fehér, parányi folt meglibben.

– Túl hamar odaértek – közölte. – Elkapták, és elmentek. De valami érdekes dolog történt. Egy régi ismerős visszatért...

Louis a kínai ételeket árusító bolt rakodótere előtt parkolta le a kocsit a Woodhull Orvosi Központ mellett, a Broadwayn. Odalökte G-Macknek a bilincs kulcsát, és némán figyelte, ahogy a másik kiszabadítja a kezét, aztán odébb lépett, hagyta, hogy G-Mack is elléphessen az autótól.

– Feküdj *hasra*!

– Kérem...

– Feküdj *hasra*!

G-Mack térdre ereszkedett, aztán lefeküdt a földre.

– Tedd szét a lábaid és a két kezed!

– Sajnálom! – mondta G-Mack. Az arca eltorzult a rettegéstől. – Hinnie kell nekem!

Úgy fordította az arcát, hogy lássa Louist. Elkezdett sírni, amikor Louis rácsavarta a hangtompítót a kis .22-es pisztoly csövére, amit mindig magánál hordott, a biztonság kedvéért.

– Elhiszem, hogy most már sajnálod. Hallom a hangodon.

– Kérem! – könyörgött G-Mack. Vér és takony folyt a szájára. – *Kérem!*

– Ez az utolsó esélyed. Mindent elmondtál?

– Igen! Mindent. Esküszöm, ember!

– Jobbkezes vagy?

– Micsoda?

– Azt kérdeztem, jobbkezes vagy?

– Igen.

– Akkor, gondolom, azzal a kézzel ütötted meg azt az asszonyt.

– Nem...

Louis körülpillantott, hogy megbizonyosodjon arról, senki nincs a közelben, aztán belélt egyet G-Mack jobb kézfejebe. A férfi felordított. Louis két lépést hátralepett, és a strici jobb bokájába is beleeresztett egy golyót.

G-Mack csikorgatta a fogait, és a földnek nyomta a homlokát elviselhetetlen fájdalmában. Felemelte sérült kezét, az éppel pedig felnyomta magát, majd megnézte sérült lábát.

– Így most nem tudsz messzire menni, ha megint kellenél – mondta Louis. Felemelte a fegyvert egyenesen G-Mack arcáig. – Szerencsés vagy, haver. Ezt ne feledd. De jobban teszed, ha imádkozol, hogy Alice-t életben találjam.

Leengedte a fegyvert, és visszasétált a kocsinhoz.

– A kórház ott van szemben – mondta, aztán elhajtott.

A tűzlétra kivételével egyetlen bejárat volt az épületbe, egy, a Berryről nyíló acélajtó. Nem volt se csengő, se berregő, még csak a lakók nevét sem tüntették fel.

– Gondolod, hogy hazudott? – kérdezte Angel.

Louis is csatlakozott már hozzánk. Nem kérdeztem G-Mack felől.

– Nem – felelte Louis. – Nem hazudott. Nyisd ki!

Louis és én az ajtó két oldalára álltunk, figyeltük az utcát, miközben Angel a zárral bajlódott. Öt percig tartott, ami nála hosszú időnek számított. – A régi zár jó zár – mondta magyarázatképpen.

Becsusszantunk, és behúztuk az ajtót magunk után. Az első emelet egyetlen nyílt tér volt, amit régen az erjesztőkádak foglaltak el. Volt egy csomó hely a hordók számára is, és egy, az érkező teherautókhoz vezető tolóajtó. Az ajtók már régen eltűntek, és a nyílásokat befalazták. Jobbra, az egykori kis iroda mellett egy lépcső vezetett felfelé a következő emeletre. A többi három emelet hasonló volt az előzőhöz: egy nagy tér, lakóknak semmi jele.

De a legfelső emelet másképp festett. Valaki úgy kutyaftutában több lakórészre választotta a teret, bár nagyon úgy tűnt, hogy ez már régen történt, és aztán sorsára hagyták az egészet. Felhúztak néhány falat, de ajtókat már nem szereltek be, úgyhogy át lehetett látni a szobákba. Öt vagy hat lakás lehetett mindössze, de csak az egyiket fejezték be. A zöld bejáratú ajtón nem volt névtábla, és be volt zárva. Én álltam a bal oldalra, Angel és Louis a jobbra. Kétszer kopogtam, aztán gyorsan visszaugrottam. Semmi válasz. Újra megpróbáltam, ugyanazzal az eredménnyel. Most több lehetőség állt előttünk, de egyik sem volt valami rózsás. Vagy megpróbáljuk betörni az ajtót, vagy Angel megkísérli megbuherálni a két zárat, kockáztatva, hogy szétlövik a fejét, ha bent valaki hallgatózik.

Angel döntött. Letérdelt egy térdre, kiterítette a szerszámaikat a padlóra, aztán az egyiket átnyújtotta Louis-nak. Egyszerre dolgoztak a két záron, közben megpróbálták fedezni magukat, amennyire csak lehetséges volt, testük minél nagyobb felületét vetették a falnak. Hosszú időnek tűnt, mire végeztek, de valójában alig egy perc lehetett. Végül mindkét zár kinyílt, és benyomtuk az ajtót.

Balra volt egy konyha, amely hasonlított a jachtokon beépítettekhez. A pulton ételmaradék hevert. Tejszín volt a hűtőszekrényben, a szavatossági ideje három nap múlva lejár, és egy papírzacskó, amelyben pitakenyér volt, látszólag friss. Néhány konzervbaktól, virslitől, és pár doboz sajtos makarónitól eltekintve nem volt más ennivaló a lakásban. Az előtérből nyílt a nappali, ahol egy kanapé, egy karosszék, tévé és videó volt. Megint csak balra állt a lakás két kis hálósobája közül az egyik, egy egyszemélyes ágygal, mellette egy pár csizma, és egy-két ruhadarab hevert az ablak előtti széken. Angel fedezett, miközben átkutattam a ruhásszekrényt, de csak néhány olcsó nadrágot és inget találtam.

Éles füttyentést hallottam. A hang után indultam, arrafelé, ahol Louis állt a jobbra eső hálósoba ajtajában, de nem láttunk be tőle a helyiségbe. Oldalra lépett, hogy megnézhessük, mi fekszik odabenn.

Egy oltár volt. Az, akit dicsőíteni akart, egy nagyon távoli helyen volt, a múltban, sokkal furcsább helyen, mint ahogy azt mi el tudtuk képzelni.

III.

„Ám téged s engem ő sem ölhet el már,
Változtathat, de nem győzhet le, nem! –
Lényünk egyként örök, s e lényegen
Kell győznie, ha győzni vágy!”

Lord Byron: Ég és Föld (1821)
(Tellér Gyula fordítása)

Sedlec városa úgy ötven kilométerre fekszik Prágától. Egy közömbös utazót talán elriasztana a lehangoló környék, és eszébe sem jutna itt megállni, inkább a közeli, sokkal ismertebb Kutná Horába menne, amely gyakorlatilag már magába olvasztotta Sedlecet. De ez nem volt mindig így, mert a régi Cseh Királyságnak ezen része a középkor legnagyobb ezüstlelőhelyének számított. A tizenharmadik század végére Európa ezüstkészletének harmada innen származott, de már a tizedik századtól kezdve ezüstérméket is vertek itt. A nemesfém sokakat csábított ide, a környék Prága vetélytársa lett gazdasági és politikai értelemben. Cselszövők, kalandorok, kereskedők és kézművesek érkeztek. És a hatalom képviselői, azé a hatalomé, amely felette áll mindennek. Ahol a gazdagság megjelenik, ott az egyház is hamarosan követi.

Sedlecben az első ciszterci monostort Miroslav Cimbura alapította 1142-ben. A szerzetesek a waldsasseni apátságból érkeztek, Felső-Pfalzból. Az ezüstérc ígérete csábította őket ide, mert Waldsassen a Morimond-apátság nyomdokain haladó monostorok egyike volt, ahol a bányászat központi szerepet töltött be. A ciszterci rend tulajdonképpen gyakorlatias módon állt a gazdagsághoz és a felhalmozáshoz. Nyilvánvaló, hogy Isten mosolygott azon erőfeszítésein, hogy minél több, a monostor területén található bányából nyert ezüstöt halmozzanak fel a tizenharmadik század vége felé, és ennek eredményeképpen a ciszterciek befolyása meglehetősen nőtt. De sajnálatos módon Isten másfelé fordította a figyelmét, és a század végén a monostor elszenvedte a számos pusztítás közül a legelsőt. Ellenséges emberek törtek rájuk, majd a legvéresebb támadás során, 1421-ben csak füstölgő romok maradtak nyomukban. Ezután jelentek meg a Hívők.

Sedlec, Csehország, 1421. április 21.

Elült a csatazaj. A monostor falai már nem rázkódtak, a szerzeteseknek már nem kellett aggódniuk a szürke por miatt, amely ellepte fehér csuhájukat, és megült a kopaszra nyírt tonzúrájukon, annyira, hogy a fiatalok is öregnek tűntek az idősek pedig még idősebbnek. Délen, a távolban tüzek gyulladtak, a közeli temetőben egyre nőtt az elesettek holttestének száma, és minden nappal egyre több halottat hoztak. De a nagy hadseregek most nem mozdultak csak éberrel figyeltek. Szörnyű volt a bűz, a szerzetesek már majdnem hozzászoktak miután oly sok éve volt dolguk halottakkal, hiszen a csontok a kápolna alagsorában, a csontház, az osszarium körül halmozódtak akár csak a gúlákba rakott tűzifa, örökre, a falaknak támasztva, magasra polcolva. A sírokat kiürítették kivették az ott nyugvók csontjait, hogy újabb holttesteket temethessenek el a temetés-oszlás-sírból való kivétel örök körforgása során. Amikor kelet felől fújt a szél, az ércolvasztás füstje is belekeveredett a szagok közé, és a szabadban dolgozók addig köhögtek, míg csak a csuhájukat vér nem pötytyözte.

Sedlec apátja a kapubejáróban állt, a monostor templomának árnyékában. A nagy Heidenreich apát utóda volt, aki diplomataként és királyok tanácsadójaként egy évszázaddal korábban halt meg és akinek köszönhető volt, hogy a monostor befolyással, gazdagsággal és nagy hatalommal rendelkezett. Ehhez hozzájárult az is, hogy a birtokában lévő földek hatalmas ezüstkincset rejtettek. De a rend soha nem feledkezett meg arról, hogy kötelességük istápolni Isten kevésbé szerencsés gyermekeit. Ily módon egy katedrális épült, együtt a kórházzal, Heidenreich jóváhagyásával ideiglenes kápolnákat emeltek a bányászkolóniák tövébe, és a barátok számos halottat temettek el minden panasz és jajszó nélkül. De milyen ironikus, gondolta az apát, hogy Heidenreich sikereiben rejtőzött a csírája annak is, ami árnyékot vetett a közösségre, hiszen szinte vonzotta magához a katolikus hatalmakat, közöttük a legfőbb vezetőjüket, a német-római császárt, Zsigmondot, aki igényt tartott a cseh trónra. A

hadserege Kutná Hora körül táborozott, és az apát igyekezetét, hogy távol tartsa ezeket az erőket a monostortól, nem koronázta siker. Sedlec messze földön híres gazdagsága megkísértett mindenkit, ő pedig már amúgy is menedéket adott néhány Prágából jött karthauzi szerzetesnek, akiknek rendházát pár évvel korábban felégették azoknak a pusztításoknak a során, amelyek IV. Vencel halála után bekövetkeztek. Azoknak, akik Sedlecet ki akarták fosztani, szükségük volt indítékra, hogy megtámadhassák, de Zsigmond csupán a jelenlétével is ellehetetlenítette azt, hogy elpusztíthassák.

A helyzet azután változott, hogy a reformáció egyik nagy alakját, Husz Jánost megölték. Az apát egy alkalommal találkozott Husz Jánossal aki a prágai egyetem felszentelt papja volt, egyben a művészeti kar dékánja, majd később rektora is, és teljesen lenyűgözte annak lelkesedése. Ugyanakkor Husz reformista hajlamai meglehetősen veszélyesek voltak. Három különböző pápa is saját magát tartotta jogos egyházfőnek: XXIII. János, az olaszok részéről, akinek el kellett menekülnie Rómából, és Németországban talált menedéket; XXII. Gergely, a franciák részéről; és XIII. Benedek, a spanyoloké. Az utóbbi kettőt már korábban letették, de nem voltak hajlandók elfogadni a sorsukat. Ezekben az időkben Husz követelése, hogy fordítsák le a Bibliát cseh nyelvre, és arra való törekvése, hogy a miséket latin helyett cseh nyelven celebrálják, szükségszerűen maga után vonta, hogy eretneknek kiáltásák ki. Ezt a vádat csak súlyosbította, hogy magáévá tette egy korábbi eretnek, John Wycliff tanait, akit XXIII. János kikiáltott Antikrisztusnak, bár ezzel az apát, legalábbis a lelke mélyén nem értett egyet. Nem volt tehát meglepő, hogy aztán Husz Jánost kiátkozták.

Zsigmond 1414-ben a konstanzi zsinat elé idézte, hogy tagadja meg tanait. Husz eretnekség vádjával tömlöcbe vetették, és bíróság elé állították. Nem volt hajlandó tanai visszavonására, így 1415-ben az „Ördög helye” nevű kivégzőhelyre vitték egy közeli rét-re. Meztelenre vetkőztették kezét és lábát nedves kötéllal egy póznához kötötték a nyakát láncokkal egy faoszlophoz erősítették. Olajat öntöttek a fejére, gyújtószalmát halmoztak köréje. Fél órába tellett, mire a lángok felcsaptak, végül Husz János megfulladt a sűrű, fekete füstben. A holttestét darabokra szaggatták, a csontjait eltörték a szívet nyílt tűzön megsütötték. Maradványait elhamvasztották és a hamvakat egy fiatal tinó kizsigerelt testébe öntötték majd az egészet belevetették a Rajnába.

Husz cseh követőit feldühítette mesterük halála, és megesküdtek, hogy tanait megvédik az utolsó csepp vérükig. Hadjárat indult ellenük, Zsigmond egy egész hadsereget, húszezer katonát küldött Csehországba, hogy leverjék a felkelést, de a husziták Jan Zizka, a félszemű lovag – aki szekereket harci szekerekké alakítva harcolt, és katonáit csak úgy hívta, hogy „Isten katonái” – vezetésével megsemmisítették őket. Zsigmond pedig csak nyalogatta a sebeit, és azon gondolkodott, mit is tegyen. Létrejött egy békeszerződés, amelynek feltétele az volt, hogy megkímélik azokat, akik elfogadják a husziták négy prágai hitcikkelyét, többek között azt, hogy a papság mondjon le minden világi vagyonáról és hatalmáról, amivel Sedlec apátja természetesen nem tudott azonosulni. Kutná Hora lakói még aznap felvonultak a sedleci monostorba – körülötte ott gyülekeztek a huszita csapatok –, hogy kegyelemért és megbocsátásért könyörögjenek, hiszen mindenki jót tudta, hogy ebben a városban Husz követőit élve dobták a bányákba, és a polgárok tartottak a bosszútól, ha nem hajtanak térdet a támadó csapatoknak. Az apát hallgatta, ahogy a két fél elénekli a Te Deumot a fegyverszünet elismeréseképpen, miközben mélyszégyenre felháborította ez a mérhetetlen képmutatás. A husziták nem bántják Kutná Horát, mert annak bányái és bányaipara túlságosan értékesek voltak, ugyanakkor biztosítani akarták a maguk számára. Ez az egész itt csak színjáték volt, és az apát ezt már sokkal előbb tudta, mint hogy a két fél újra egymás torkának esne a város hatalmas vagyona miatt.

A husziták már kissé hátrébb vonultak a monostortól, de még lehetett látni a tábortüzeket. Hamarosan idejönnek, és senkit nem kímélnek majd, akit a falak között találnak. Az apátot elfogta a düh és sajnálat. Szerette a monostort. Része volt a legújabb felújítások túlnyomó

többségében, az istentiszteletek helyszíneinek megépítésében, mindez ugyanolyan elmélkedésnek és kontemplációnak számított, mint maguk az istentiszteletek, amiket azokon a falakon belül folytattak amelyeknek minden egyes köve átítatódott az egyház szellemiségével. Már körvonalaiknak szilárd aszkézise is óvintézkedés volt, nehogy bármi is elvonja a figyelmet az imától és az elmélkedéstől. A templom a maga nemében egyedülálló volt a környéken. Az alaprajza egy latin keresztet formázott, és mindez harmóniában állt a vidék folyóvölgyének természetes elrendeződésével, hiszen mindkettőnek volt egy központi tengelye, ami alapján a kórus inkább a folyó áramlásának irányába épült, nem pedig kelet felé. Ugyanakkor a monostori templom mégis teljesen komplex, megépült változata volt annak az előzetes tervrajznak, amelyet a rend alapítója, Clairvaux-i Szent Bernát megálmodott. Érezhető volt rajta a zene iránti csodálata, és az, hogy hitt a számmisztikában, abban a Szent Ágoston-féle hitvallásban, mely szerint a zene hatással van az épületek arányaira. Eszerint a letisztultság és az egyensúly volt a szent harmónia titka, így a Miasszonyunk és a Keresztelő Szent János temploma csodálatos, néma dicshimnusz volt Isten előtt, minden egyes benne található oszlop egy-egy hangjegy, minden egyes tökéletes boltív egy Te Deum.

És most ezt a csodálatos építményt a pusztulás réme fenyegeti, annak ellenére, hogy egyszerűségével azt az értéket képviselte, amelyet a reformerek a leginkább dicsőítettek. Mielőtt még felfogta volna, mit is tesz, az apát benyúlt reverendájának redői közé, és előhúzott egy követ. Valami furcsa lény volt beleágyazva, olyan, amelyet az apát még soha nem látott mozogni, menni, mászni vagy úszni. Mostanra már a lény is kővé változott, megkövült, mintha csak egy baziliskusz pillantása vetült volna rá. Hasonlított egy csigára, csak éppen a háza sokkal nagyobb volt annál, és a spirál karjai jóval közelebb voltak egymáshoz. Az egyik munkás talált rá, miközben a folyóparton törte a követ, és ajándékuul az apátnak adta. Állítólag ezt a helyet itt valaha hatalmas tenger borította, ami már réges-régen eltűnt; és az apát azon tűnődött, vajon ez az állat a tenger mélyét járta-e, mielőtt kinn ragadt a szárazföldön, midőn a tenger visszahúzódott, majd lassan magába ölelte a föld. Lehet, hogy az özönvíz emléke az állat; ha így van, akkor az ellenkező nemű társának is itt kell lennie valahol a földön. Az apát titokban azt remélte, hogy ez nem így van. Nagy becsben tartotta a követ, mert annyira különleges volt, úgy vélte, egyszerre szomorú és csodálatos a mulandósága. A kő ideje lejárt, mint ahogy ő sem élhet örökké.

Az apát tartott a huszitáktól, de azt is tudta, hogy mások is veszélyeztették a monostor szentségét, és csak az volt a kérdés, hogy melyik ellenség ér ide előbb a kapuk elé. Hozzá is eljutott a szóbeszéd, olyan mendemondák, amelyek az ő számára jelentettek is valamit: zsoldosokról, akiket megjelöltek egy kétágú jellel, és a vezérükről, akinek szemében egy furcsa folt látható. A vezér nyomában egy kövér, ördögi, szörnyen csúnya ember látható. Nem volt egyértelmű, hogy ezek a zsoldosok melyik oldalon állnak, legalábbis az apát hírforrásai nem tudták megmondani, de valószínűleg nem is számított a dolog. Ezek az emberek mindig olyan zászló alatt menetelnek, amelyet az érdekük diktál, hogy igazi céljaikat elrejthessék, és hűségük olyan tűz volt, amely gyorsan ellobbant, csak hamu maradt a nyomában. Az apát tudta, hogy mit keresnek. A tudatlan emberek hiedelmei dacára kevés valódi érték maradt Sedlecben. A monostor legféltettebb kincse egy aranyozott ezüst monstrancia volt, de a szentségmutatót már hat évvel korábban rábízták a klosterneunburgi Ágoston-rendiekre. Akik ki akarják rabolni ezt a helyet, nem sok szakrális kincset találnak majd, amit szétszthatnának egymás között.

De a Kapitányt nem az ilyen semmiségek érdeklik.

Úgyhogy az apát megpróbált felkészülni arra, ami majd bekövetkezik, bár a pusztulás egyre közeledett. Olykor a szerzetesek hallották, ahogy a távolban valaki parancsokat kiált; máskor a kapuk előtti sebesültek és haldoklók sikoltásai jutottak a fülükbe. De mégsem hagyták abba a munkát. Felnyergelték a lovakat, és befogták őket egy hatalmas, ponyvával letakart szekér elé. Kettő is volt ebből a szekérből, külön az apát kérésére készültek, és

csendben vártak a monostorkert melletti rejtekajtónál. Az egyik szekér kerekei most mélyen nyomódtak a sárba a rajta lévő nehéz súly miatt. A lovak szeme tágra nyílt, a hátuk tajtékos volt, mintha csak tudnák, hogy milyen természetű a teher, amit húzniuk kell. Lassan elérkezett az idő.

– „Számodra nem lesz béke: szigorú ítélet lett rendelve ellened, hogy láncokba rakjanak téged...”

Eretnkség, gondolta az apát, ahogy a szavak feltolultak benne. Az Énokh könyvének – amit hamis iratnak tartanak – csak a birtoklásáért is vádat emelhetnek ellene, így hatalmas erőfeszítéseket tett azért, hogy sikerüljön a könyvet titokban tartania. De a benne leírtakban választ talált egy sor olyan kérdésre, amely már régóta foglalkoztatta, s felkavarta őt, többek között az is, hogy mi is az a szörnyűségeen gyönyörű teremtmény, amit a gondjaira bízta, és aminek elrejtése az ő nehéz kötelessége.

„És az ítéletnek nagy napján a tűzre lesz vetve... És helyezze rája durva, éles köveket, s takard őt be sötétséggel, és hadd lakjon ott örökké, és takard be orcáját, hogy ne láthasson világosságot. És az ítéletnek nagy napján a tűzre lesz vetve.”

Az apát lakhelye a monostor koncentrikus elrendezésű erődjének szívében volt. A belső körben, ahol most is állt, ott volt a templom, ami a rend felkent tagjai számára volt fenntartva; maga a kolostor és a kerengő. A kereszthajó mellett, a folyóval átellenben állt az eltávozottak kapuja, amely a temetőkertbe vezetett. Ez volt a monostor legfontosabb kapuja, tekervényes faragványai éles ellentétben álltak a körülötte lévő épületek kopárságával. Ez volt a földi élet és az örökkévalóság közötti átjáró, a kapu az itteni világ és a következő között. Az apát remélte, hogy egy napon majd őt is ezen a kapun viszik át, és a testvérei mellé temetik majd. Megkérte azokat, akik az ő parancsára már elmenekültek, hogy térjenek ide vissza, ha majd biztonságos lesz, és keressék meg az ő maradványait. És ha még áll ez a kapu, vigyék át rajta. Ha nem, akkor találjanak neki egy helyet, ahol békén nyugodhat a mellett a kápolna mellett, amit annyira szeretett.

A második kör a felszentelt testvéreké volt, azonkívül itt állt a magtár, és egy megszentelt földdarab a templom kapuja mellett, ahol azt a gabonát termesztették, amelyből a szentostyát sütötték. A harmadik körben volt a monostor kapuja; a laikus testvérek, a hívők és a zarándokok temploma; a lakófülkék és a kert; és a központi temető. Az apát mereven nézte a falakat, amelyek a monostort védték, körvonaluk még a sötétben is jól kivehető volt a domboldalakon égő tábornüzek rávetülő fényétől. Mintha a poklot látná, gondolta az apát. Nem hitt abban, hogy a keresztény embernek küzdenie kellene Isten akarata ellen, de abban igen, hogy az általa gyűlölt emberek ellen igenis harcolni kell, azok ellen, akik a megbocsátó Isten nevében ölnek, akik Isten nevét arra használták, hogy a saját hatalmukat növeljék. Néha úgy érezte, szinte meg is érti a husziták dühét – de ezt megtartotta magának; azokat, akiket nem törtek nagy sebtében kerékbe, vagy nem dobtak máglyára vakmerőségük miatt.

Lépéseket hallott közeledni. Egy fiatal novícius jelent meg mellette. A csuhája piszkos volt a munkától, amit végzett.

– Minden készen áll! – közölte. – A szolgák kérdezik, hogy rongyokba csavarják-e a lovak patáit, és hogy tekerjenek-e rongyot a kantárra is. Aggódnak, hogy a zaj esetleg elárulja őket, és a katonák rajtuk ütnek.

Az apát nem felelt azonnal. A fiatalabb arra gondolt, hogy az apát számára ez az utolsó lehetőség, hogy esetleg még elmenekülhessen, és mintha kissé meg is kísértette volna a dolog. Végül csak sóhajtott egyet, és mint azok az állatok, akiket a szekér elé fogtak, ő is belenyugodott elkerülhetetlen sorsába.

– Nem – mondta. – Ne tompítsák le a paták zaját, és ne tekerjék be a kantárokat. Sietniük kell, és közben zajt csapnak.

– De akkor rájuk találnak, és megölik őket.

Az apát a novícius felé fordult, és gyengéden a fiú arcára tette a kezét.

– Legyen meg Isten akarata – felelte. – Most pedig menj, és vigyél magaddal annyi embert, amennyi még biztonságos.

– És mi lesz magával?

– Én...

Az apát szavait hirtelen a külső kör felől hallatszó kutyaugatás szakította félbe. A monostort már sokan elhagyták, akik egyébként ide jöttek volna védelmet keresni, és most csak az állatok rohángásztak a második és a harmadik körgyűrű között. A kutyák hangja rémült volt, csaknem hisztérikus. Szinte tapintható volt a rettegésük, mintha csak egy farkas akarna betörni oda, és tudnák, hogy a vele szembeni küzdelemben fognak elpusztulni. A fiatal novícius megragadta az apát karját.

– Jöjjön! – sürgette. – Itt vannak a katonák!

Az apát érezte, hogy képtelen megmozdulni. A lábai nem engedelmeskedtek az elméje parancsának, és remegett mindkét keze. Egyetlen katona sem lenne ilyen hatással a kutyákra.

Pontosan ezért rendelte el, hogy engedjék szabadjára az állatokat. A kutyák majd kiszagolják őket, figyelmeztetik a szerzeteseket, hogy közelednek.

Aztán a belső kapu két szárnya szétrobbant, az egyik leszakadt a sarokvasról és a fák közé repült, a másik csálén lógott, mint valami részeg hajnaltájban. A menekülő kutyák berontottak a résen. A leglassúbbakat kívülről, a kapu mögötti sötétből kilőtt nyilak találták el

– Eredj! – mondta sürgetően az apát. – Tegyél róla, hogy a szekér kiérjen az útra!

A novícius vetett egy utolsó, rémült pillantást a kapura, aztán szomorú tekintettel elment. Helyébe két szolga érkezett. Alabárd volt náluk, s nagyon öregek voltak. Azért maradtak a monostorban, mert képtelenek voltak a menekülésre; nem pedig az apát iránti hűségből

A fal mögül lassan előbukkant néhány lovas, és beléptettek a belső körbe. A legtöbbjük dísztelen, testhez álló mellvértet viselt, az ágyékukat, könyököket és vállukat is páncél borította. Hárman közülük olasz típusú, hengeres lovassági sisakot viseltek az arcvonásaik alig voltak kivehetők a T alakú elülső résen át. A többinek hosszú volt a haja, s az arcukba lógott, és ez legalább annyira elrejtette őket, mint a társaikat a sisak. A nyergekről emberi maradványok lógtak, skalpok, karok és felfűzött fülek. Lovaik fehér lágyéka tajtékos volt, úgy tűnt, az állatok közel vannak az ürülethez. Csak egyetlenegy zsoldos érkezett gyalog. Sápadt volt és nagyon kövér, a nyakán szörnyűséges, lila, golyvás duzzanat éktelenkedett.

A felsőtestét hatalmas pikkelypáncél borította, ami szövetre rádolgozott kis fémlapokból állt, mert a teste túl torz volt ahhoz, hogy a szövetségeseihez hasonló védőöltözete legyen. Hasonló módon készült combvértet és sípcsontvédőt hordott, de a fején nem viselt semmit. Kísértetiesen sápadt arcát szinte nőies vonások formálták, és hatalmas, zöld szeme volt. A kezében egy női fejet tartott, fehér ujjai a hajfürtökbe vajtak. Az apát felismerte a nőt, még így is, hogy a haláltusa eltorzította a vonásait. Az őrült asszony volt, aki a monostor kapui előtt üldögélt alamizsnáért könyörögve, és túlon túl együgyű volt még ahhoz is, hogy elmeneküljön a helyéről az ilyen vészterhes időkben is. Ahogy a kövér ember és a társai közelebb értek, az apát látta a nyergükre vésett jelet, egy vörös szigonyt, amit legújabb áldozataik vére festett meg.

Ekkor a csoport közepéből kiléptetett a vezérük. Fekete lovának a fején egy csúcsos páncél díszelgett, a sügyét is páncél védte. Mindkettőt tekervényes, fekete-ezüst minta díszítette. A lovast fekete páncél fedte, kivéve a fején lévő sisakot. A lapockáit és a mellét vért borította; páncélkesztyűt viselt, hosszú, biztonságos kezelővel; és combvértet, hogy megvédje a legsebezhetőbb helyet a combhajlatban, ahol a mellvért véget ért, és a lábát védő páncél kezdődött. Egyetlen fegyvere a hüvelyében tárolt hosszú kard volt.

Az apát némán imádkozni kezdett.

– Kik ezek? – kérdezte suttogva az egyik szolga. – Husz emberei?

Az apát kiszáradt száját nagy nehezen elhagyta néhány szó.

– Nem. Nem Húszé, és nem emberek.

A monostor hátsó része felől mintha hallotta volna, hogy a szekér elindul, és a hajtó nógatja a lovakat. A lovak patái lassú ritmust vertek a fűvön, aztán a talajon, ahogy kiértek az útra. Haladásuk ritmusa szépen felgyorsult, ahogy próbáltak minél távolabbra kerülni a monostortól.

A lovasok vezére felemelte a kezét, mire hatan kiváltak a csapatból, és a kápolna túloldalára ügettek, hogy elvágják a menekülők útját. Másik hat lovas leszállt a lóról, de a vezér mellett maradt, lassan közelítve az apát és az emberei felé. Mindegyiküknél számszerű volt kifeszítve, készen arra, hogy kilőjék nyilait. Sokkal kisebbek és könnyebbek voltak, mint amilyeneket eddig az apát látott, és felhúzásukhoz fogaskerék-áttételekkel meghajtott fogasléc szolgált. A felajzásra használt fogazott fémrudat használaton kívül az övre lehetett akasztani

A férfiak kilőtték a nyilakat, és a szolgák holtan rogytak össze.

A Kapitány belevájta a sarkantyúit a lova vékonyába. Az állat megugrott, és a lovas árnyéka az idős szerzetesre vetült. Olyan közel állította meg a lovát az apától, hogy a ló orrából a váladék annak arcára fröccsent. A Kapitány leszegte a fejét, és kissé elfordult a szerzetestől, hogy az arca ne látszódjon.

– Hol van? – kérdezte.

Rekedt volt a hangja a csatakiáltásoktól.

– Semmi értékes nincs itt – mondta az apát.

Hang hallatszott a Kapitány sisakja alól. Hasonlított a nevetéshez, de olyan volt, mint amikor egy kígyó megpróbál valahogy egy kis humort csempészni a sziszegésébe. Előhúzta a kezét a ruhája alól.

– A bányái gazdaggá tették a monostort – mondta. – Nem költhették az egészet mindenféle csecsebecsére. Lehet, hogy van több olyasféle értékük, ami másokat érdekelhet, de én csak egy dologért jöttem, és maga jól tudja, hogy mi az.

Az apát előrelépett. A jobb kezével megragadta a nyakában lévő keresztet.

– Már nincs itt – szolt.

A távolban hallotta, hogy a lovak vadul nyihognak, fém csattan fémén, ahogy az emberei megpróbálják védeni a szekeret és a rakományát. Sokkal korábban el kellett volna indulniuk, jött rá. Ha így tesznek, akkor az álcát nem fedezték volna fel ilyen hamar.

A Kapitány a lova nyakára hajolt. Már levette a páncélkesztyűt. A holdfényben jól látszott, hogy az ujjait fehér forradások borítják. Felemelte a fejét, és a szerzetesek kiáltásaira figyelt, miközben az emberei mészárolták őket.

– A semmiért hálnak meg – mondta. – A vérük a te kezedhez tapad.

Az apát még jobban szorította a keresztet. Éles végei belemélyedtek a húsába, vér csöpögött az ujjai közül, mintha csak a Kapitány szavait akarná szemléltetni.

– Menj vissza a pokolba – suttogta az apát.

A Kapitány a sisakjához emelte két fehér kezét, és felcsapta a rostélyt az arcáról. Szép vonásait fekete haj keretezte, a bőre szinte világított az éjszakában. Kinyújtotta a jobbját, és a mellette álló zsoldos egy számszerűt nyomott bele. Az apát látta, hogy fehér folt rebben a Kapitány sötét színű jobb szemében, majd utolsó pillanatában még megadatott neki, hogy megpillantsa Isten arcát.

– Soha! – mondta a Kapitány, és az apát hallotta a számszerű tompa csattanását, s a nyíl már át is fúrta a mellkasát. Hátratántorodott az ajtóba, majd lecsúszott a fal mellett. A Kapitány jelére az emberek beléptek a belső kör épületeibe, futó lépéseik hangja visszhangzott a köveken. Egy kis csoport felfegyverzett szolga tűnt fel a templomból, rohantak előre, hogy megállítsák a betolakodókat még a templom bejárata előtt.

Több idő kell, gondolta az apát. Még több időre van szükségük.

A szolgák és a szerzetesek, az a kevés, aki megmaradt, ádáz módon ellenállt, megakadályozta a Kapitány embereit abban, hogy belépjenek a templomba és a belső épületekbe.

– Adj még egy kis időt, Uram! – könyörgött az apát. – Csak még egy kicsit!

A Kapitány lenézett az apátra, hallgatta suttogó szavait. Az apát érezte, hogy lassul a szívverése, ahogy a Kapitány emberei oldalba támadták a lépcsőn lévő szerzeteseket, beléptek a kápolnába, felmásзва a falakra, és gyíkként siklottak a köveken. Az egyik fejjel lefelé mászott a mennyezeten, aztán a védekezők mögött leugrott a földre, és felnyársalta a leghátsó embert a kardjával.

Az apát megsiratta a szerzeteseket, bár egy nyílvevessző hideg vége érintette a homlokát. A Kapitány kövér, dögletes helyettese ott térdelt mellette, a szája nyitva, félrehajtotta a fejét, mintha csak a szerelmének készülné búcsúcsókot adni.

– Tudom, mik vagytok – suttogta az apát. – És soha nem fogjátok megtalálni, amit kerestek.

A fehér ujj ráfeszült az elsütőszerkezetre.

Ezúttal az apát már nem hallotta a lövés szisszenését.

A tizennyolcadik századig a sedleci ciszterciek nem is tudták teljesen helyreállítani a monostort és a Miasszonyunk-katedrális, aminek a huszita háborúk után csak a falai álltak. Ma hét kis kápolna veszi körül a szentélyt, és barokk belsejét művészi alkotások borítják. A nyilvánosság elől el van zárva, miközben a helyreállítás folyik.

És mégsem ez a lenyűgöző építmény – amely a maga nemében egyedülálló a Cseh Köztársaságban – a legérdekesebb látnivaló Sedlecben. Egy körforgalmú tér van a templomhoz közel, és itt áll egy jobbra mutató tábla, rajta ez olvasható: „Kosnice”. Azok, akik követik az irányt, egy kicsi, szerény templomhoz érnek, mely egy sárral körbevett temető közepén helyezkedik el. Ez a Mindenszentek temploma, amely 1400-ban épült, a boltozatát a tizenhetedik században hozták rendbe, és egy Jan Santini-Aichel nevű építész állította helyre a tizennyolcadik században. Ő felelt a Miasszonyunk-katedrális rekonstrukciójáért is. Egy toldaléképületből lehet belépni, amit Jan Santini-Aichel épített hozzá, miután kiderült, hogy a templom homlokzata megdőlt. A jobb oldalon egy lépcsősor vezet a Mindenszentek-kápolnához, ahol valaha gyertyákat gyújtottak a halottakért a kápolna mögött található két kis toronyban. Még a téli napsütésben sem túl vonzó ez a hely, éppen csak annyira, hogy egy pillantást vessünk rá a fűtött busz ablakából. Végül is rengeteg látnivaló van Kutná Horában, keskeny kis utcácskáival, tökéletesen rendbe hozott épületeivel, és a város felett ott magasodik a Szent Borbála-templom.

De a Mindenszentek-kápolna nem olyan, mint amilyennek kívülről látszik, mert valójában két épületből áll. Az első, maga a kápolna a föld fölött áll; a másik, amit csak úgy hívnak, hogy Jézus az olajfák hegyén kápolna, a föld alatt helyezkedik el. Míg a fenti épületet egy e világon túli jobb élet dicsőítésére emelték, az, amely lent található, minden halandó mulékonyságának állít emléket. Ez egy meglehetősen bizarr temetkezési hely, és aki egyszer idelátogatott, az nem könnyen felejtí el.

A legenda szerint Jindrich Snopek sedleci apát a Szentföldről magával hozott egy kis zsáknyi földet, és szétszórta az apátság temetőkertjében. Ettől kezdve a helyet a Szentföldhöz hasonlóan tekintették, és egész Európából temettek ide embereket, a pestis sok ezer áldozata mellé, és azok mellé, akik a környező területen dúló összecsapások áldozataivá váltak. Olyan hatalmas mennyiségű csont gyűlt itt össze, hogy már nem tudtak velük mit kezdeni. 1511-ben egy félig vak szerzetesre hárult a feladat, hogy elvégezze a munkát. Piramis alakban felhalmozta a koponyákat, amelyből aztán a sedleci osszáríum, a csontház lett. Később egy Frantisek Rint nevű fafaragót bíztak meg azzal, hogy rendezze a csonthalmokat, és képzelete szárnyalni kezdett. Mintegy negyvenezer ember csontmaradványaiból Rint létrehozta a halál egyedülálló emlékművét.

Egy hatalmas, koponyákból összeállított csillár függ az osszáríum mennyezetéről. Koponyák füzére alkotja az alapját, amin a gyertyatartók állnak, mindegyik

medencecsontokon nyugszik, és egy-egy felkarcsont lóg lefelé belőle. A gyönyörű kristályokat függőlegesen elhelyezett csontok helyettesítik, összekapcsolva a koponyákat a gyertyatartókkal, néhány gerinc összefüggő rendszere felett. Rengeteg csont található itt, kicsik és nagyok, amelyek a művészi elrendezés támasztékaul szolgálnak, és arra, hogy díszítsék a láncokat, amelyek odaillesztik a mennyezethez a koponyákat. Koponyák egész sora látható itt, mindegyik állkapocs alatt egy-egy csont, és a csillár egész felépítése visszatükrözi a felette lévő boltív bordáit. A csontok hurkokat alkotnak. Lenn a padlón négy keskeny, koponyák díszítette piramis áll, négyszöget alkotva a csillár alatt, mindegyik koponyasor a csillár egy-egy gyertyával díszített koponyájával szemben található.

Más csodák is találhatók itt. Egy monstrancia, ami szintén csontból van kialakítva, a közepén egy koponyával a szentostya helyén, hat lábszárcsont nyúlik ki sugár alakban mögüle, közéjük kisebb csontokat és gerinccsontokat illesztettek. Csontok takarják azt a fából készült támasztékot is, mely köré magát a szentségtartót építették, az alap minden oldalon U alakban végződik, és egy koponyához csatlakozik. Vannak koszorúk, vázák és talpas poharak, mind-mind csontból; még a Schwarzenberg család címerét is kirakták csontokból, az ormán egy koponyából készült koronával. Azok a csontok, amelyekből nem készítettek semmit, hatalmas halmokban állnak a pincében, a kőboltozatok alatt.

Itt nyugszanak a holtak.

Itt van a kincs, a látható és a láthatatlan.

És a kísértés.

Meg az ördög.

A szoba ablakait a falakhoz szegecselt fémlemezekkel zárták el, hogy ne jöhessen be természetes fény. Néhány csont hevert a munkapadon: bordák, egy orsócsont és egy singcsont, meg egy koponya darabjai. A szoba amúgy is elhasznált, kellemetlen levegőjébe szúrós vizeletszag vegyült. Az asztal alatt négy vagy öt, fából készült csomagolóláda hevert, bennük szalma és papír. A távolabbi falnál, az elsötétített ablakoktól jobbra egy konzolasztal állt. Mindkét végén koponyák sorakoztak. Mindegyikből hiányzott az állcsont, és minden állkapocshoz talán egy, a felső karból kifejtett csontot erősítettek. A koponyák tetejébe egy-egy lyukat vágtak, amibe gyertyákat tettek. Vibrált a lángjuk, megvilágítva a mögöttük felsejlő alakot.

Fekete volt, körülbelül hatvan centi magas, és úgy tűnt, hogy emberi és állati csontokból állították össze. Egy nagyobb madárról óvatosan lefejtették a bőrt és a szárnyakat, és a csontokat nagy szakértelemmel úgy rendezték, hogy a szárnyak tárva maradtak, mintha az a lény, akihez tartozott, éppen felszállni készülne. A szárnyat egy részleges gerinchez erősítették, csakúgy, mint egy teljes sorozat bordát. Ezek egy kisgyereké vagy egy majomé lehettek, de valójában senki nem tudta megállapítani. A gerinctől balra, a másik szárny helyén egy csontvázkar fityegett, minden csont a helyén volt, egészen az aprócska ujjcsontokig. A kar felemelt állapotban volt, az éles karmokban végződő ujjak mintha megragadtak volna valamit. A jobb láb úgy nézett ki, mint egy kutya vagy egy macska hátsó lába, az ízületből ítélve. A bal olyan volt, mintha emberi lenne, de nem volt befejezve, bokától lefelé drótváz tartotta.

Nyilvánvalónak tűnt, hogy az emberi és az állati összeolvasztása volt a cél, bár a fej kissé aránytalan volt a többi részhez képest. Akárki is hozta létre ezt a dolgot, volt némi művészi vénája, hogy bomlott képzelőerejét kézzelfogható alkotássá tudta változtatni. Sokféle élőlényt használtak fel, hogy létrehozzák ezt a valamit, és bizony nagyon közelről kellett megsejmelni a csontokat, hogy lássam, hol ér véget az egyik, és hol kezdődik a másik. Egy főemlős állkapcsának a felét erősítették hozzá egy fél gyermekállkapocshoz, míg az arc felső, az állkapocs és homlok közötti részét fehér csontdarabokból és kis madárfejekből rakták össze. A teteje emberi koponyarészlet volt, amelyből szarvak meredtek ki, az egyiket alig lehetett látni, nagyon hasonlított egy fiatal szarvas agancskezdeményéhez, a másik olyan volt, mint a kosé, és a koponyatető hátsó része felé nézett, szinte hozzáérve egy apró kulcscsonthoz.

– Ha ez a fickó albérlő, akkor nagy bajban van – jegyezte meg Angel.

Louis a munkapadon lévő koponyák egyikét vizsgálgatta, az arca alig pár centire volt a koponya üres szemgödritől.

– Réginek tűnnek – mondtam, válaszolva a ki nem mondott kérdésre.

Louis bólintott, aztán kiment a szobából. Hallottam, hogy dobozokat tologat, keres valami nyomot, ami elárulhatja Alice hollétét.

Követtem a vizeletszagot a fürdőszobáig. A kádban is csontok heverték, valami sárgás lében áztak. Az ammónia bűzétől könnyezni kezdett a szemem. Felületesen átnéztem a fürdőszobaszekrényeket, egy zsebkendőt nyomva az orromhoz és a számhoz, aztán kimentem, és becsuktam magam mögött az ajtót. Angel még mindig a csontszobrot vizsgálgatta, úgy tűnt, le van nyűgözve tőle. Nem voltam meglepve. Az alkotás olyan volt, mintha csak egy múzeumból vagy egy galériából került volna ide. Visszataszító volt, ugyanakkor lélegzetelállító is, szinte művészien tudta az egyik teremtmény maradványait egy másikéval ötvözni.

– El nem tudom képzelni, mi a fene akar ez lenni – mondta. – Olyan, mintha egy ember madárrá változna, vagy egy madár emberré.

– Láttál már olyan madarat, amelynek szarva van? – kérdeztem.

Angel kinyújtotta az egyik ujját, hogy megtapogassa a koponyán lévő kis dudort, de aztán meggondolta magát.

– Akkor talán mégsem madár.

– Szerintem sem.

Felvettem a padlóról egy újságlapot, és azon keresztül felemeltem az asztalról a gyertyatartó koponyát, aztán a zseblámpámmal belevilágítottam. Valamiféle sorozatszám volt belevájva a koponyacsontba. Megnéztem a többit is, és mindegyiken találtam ilyet, kivéve azt, ami egy medencecsonton nyugodott, és egy kétágú szigony szimbóluma díszítette. Fogtam az egyik megszámozott koponyát, beletettem a falárába, aztán óvatosan mellé helyeztem a szigonnyal díszített koponyát és a szobrot. Átvittem a ládát a másik szobába, ahol Louis a padlón térdelt. Egy nyitott bőrönd hevert előtte. Szerszámok voltak benne, szikék, reszelők és kis csontfűrészek, mindegyik szépen belecsúsztatva a vászonzsombokba. Volt még ott néhány videokazetta is, mindegyik felcímkézve, rajta egy csomó kezdőbetű és dátum.

– Éppen menni készült – mondta Louis.

– Úgy néz ki.

A kezemben lévő láda felé intett.

– Találtál valamit?

– Meglehet. Jelzések vannak ezeken a koponyákon. Szeretném, ha valaki vetne rájuk egy pillantást, és a szoborra is.

Louis kivette az egyik kazettát a tokjából, beledugta a lejátszóba, aztán bekapcsolta a tévét. Egy darabig semmit sem lehetett látni, csak a statikus zörejt, aztán megjelent a kép. Egy olyan hely tűnt fel, ahol sok volt a sárga homok és a kő, aztán a kamera rángatózó, pásztázó mozgással egy fiatal nő félig ruhátlan testéhez ért, és ott megállt. A nő arccal lefelé feküdt a földön, a háta, a lába hátsó része, és a valaha fehér rövidnadrág is véres volt. Sötét haja szétterült a homokon, mint a tinta, ha víz éri.

A fiatal nő megmozdult. Egy férfihang szólalt meg, úgy tűnt, spanyolul beszél.

– Azt hiszem, azt mondta, hogy még életben van – szólalt meg Louis.

Egy alak tűnt fel a kamera előtt. Az operatőr kissé arrébb mozdult, hogy jobb képet kapjon. Két drágának tűnő csizma jelent meg a keresőben.

– Nem – szólt egy másik hang angolul.

A kamerát félrerántották, így nem adott tiszta képet sem a férfiről, sem a nőről. Olyan hang hallatszott, mint amikor egy kókuszdiót feltörnek. Valaki nevetett. Az operatőr észbe kapott, és megint a lányra fókuszált. A feje körül vértócsa gyűlt a homokban.

– *Putá.* – Megint az első hang.

Kurva.

A szalag egy pillanatra elsötétült, de aztán újra visszajött a kép. A környezet hasonló volt, sziklák és homok, csak most a fiatal lány sötét haja körül világos fényfolt látszott. Egy rovar araszolt a lány szája melletti vértócsán át. A lány arcának csak ez a része látszott, mert a többit eltakarta a haja. Kinyúlt egy kéz, kisimította a haját az arcából, hogy az operatőr jobb képet mutasson róla. Aztán ennek a résznek is vége lett, majd elkezdődött egy újabb, egy másik halott lánnyal. Ez most egy sziklán feküdt, meztelenül.

Louis gyorscsévéléssel előretekerte a szalagot. Én már elveszítettem a fonalat, nem tudtam, hány lányt láttunk. Amikor végzett, betette a második kazettát, és ugyanúgy tett vele, mint az elsővel. Egyszer vagy kétszer sötétebb bőrű lány volt a felvételen, ilyenkor megállította a szalagot, és közelebből megvizsgálta, mielőtt továbbtekerte volna. Mindegyik sötétebb bőrű nő spanyol–amerikai volt.

– Hívom a zsarukat – mondtam.

– Még ne! Ez a fickó nem fogja itt hagyni ezt a förmedvényt, hogy bárki rátaláljon. Vissza fog jönni érte, még hozzá hamarosan. Ha igazad volt azzal kapcsolatban, hogy valaki figyelt

bennünket az utcán, akkor bárki is lakik itt, valahol odakinn van. Azt mondom, várjunk.

Mielőtt kinyitottam volna a számat, végiggondoltam, hogy mit is fogok neki mondani. Ha Rachel most látott volna, bizonyára azt mondja, hogy fejlődőképes vagyok.

– Louis, nincs időnk várni. A zsaruk jobbak a felderítésben, mint mi. Ez a fickó ugyan jó nyom lehetne, amin el lehet indulni, de talán később valahol megint fel tudjuk venni a fonalat. Minél tovább várunk, annál kisebb az esély, hogy Alice nyomára bukkanunk, mielőtt valami szörnyűség történik vele.

Láttam már embereket, még tapasztalt zsarukat is abba a csapdába esni, hogy múlt időt használnak, ha egy eltűnt személyről beszélnek. Ezért érdemes végiggondolni, hogy mit is mond majd az ember, mielőtt csak úgy kibuggyannának a szavak a szánkon.

Óvatosan felemeltem a ládát, amit a kezemben tartottam. – Maradj itt még, hátha rábukkansz valamire. Ha nem tudok visszajönni, felhívlak, hogy legyen időd eltűnni, mielőtt beszélek a zsarukkal.

Garcia a kocsijában ült, és figyelte azokat az embereket, akik a lakásába mentek. Sejtette, hogy a strici okosabb volt, mint amilyennek látszott, mert máshonnan nem találhatták volna meg ezek itt a bázisukat. A strici biztosan követte valamelyiküket ide, Garciához, hogy egy kis szusszanáshoz jusson, ha az a tény, hogy elárulta a lányt valamiféleképpen visszaütne rá. Garcia rettenetesen dühös volt. Egy vagy két nap múlva a hely már üres lenne, senki nem lenne benne. De most még rengeteg olyan dolog volt fenn, ami Garciának nagyon sokat jelentett. Vissza akarta kapni. De Brightwell parancsa világos volt: kövesd őket, tudd meg, hová mennek, de ne bántsд őket, és ne próbálj az útjukba kerülni. Ha szétválnának, akkor neki a bőrkabátos nyomában kell maradnia, aki ott időzött a sikátorban, mintha csak érezte volna a jelenlétét. Úgy tűnt, mintha a kövérnek máson járna az esze, mikor otthagya Garciát, és fura módon kissé izgatott is volt egyben. De Garcia ismerte annyira, hogy ne kérdezzen semmit.

Ne bántsд őket.

De ez még azelőtt volt, hogy Brightwell tudta volna, hová mennek. Most itt voltak Garcia lakásán, és olyan közel jártak ahhoz, amit kerestek, bár előfordulhat, hogy még akkor sem jönnek rá, ha az orruk előtt van. De ha hívják a rendőrséget, Garcia egyszerre megbélyegzett ember lesz ebben az országban, csakúgy, mint a saját hazájában, és még azok is veszélyt jelentenek majd rá, akik menedéket nyújtottak neki, mivel ha ő reflektorfénybe kerül, az ő fejükre is veszélyt hoz. Garcia megpróbálta végiggondolni, hogy volt-e a lakásban valami, ami Brightwellt hozzá kötheti. Úgy vélte, hogy nem, de elég sok krimet nézett a tévében, és néha csodával határos dolgokra is fel tudják használni azokat a porokat meg miegyebet. Aztán végiggondolta, milyen keményen dolgozott az elmúlt hónapokban annak a létrehozásában, ami miatt idehozták a városba. Ezt is fenyegette a látogatók jelenléte. Ha felfedezik, vagy úgy döntenek, hogy bejelentik, amit Garcia lakásában találtak, akkor az egész értelmét veszti. Garcia büszke volt arra, amit alkotott; még arra is méltó lenne, hogy Rómában a Kapucinusok templomában álljon, a Farnese-palota mögött. Vagy akár Sedlechen.

Előhúzta a mobilját. Brightwellt csak vész esetén lehetett hívni, de Garcia úgy vélte, hogy ez most az. Beütötte a számokat, és várt.

– A lakásomban vannak – mondta, amikor a kövér ember felvette.

– Mi maradt ott?

– Szerszámok – felelte Garcia. – És még néhány dolog.

– Valami, ami miatt aggódni kellene?

Garcia végiggondolta a lehetőségeket, aztán döntött.

– Nem – hazudta.

– Akkor menj onnan!

– Úgy lesz – hazudta Garcia újra.

Ha majd készen leszek.

Megérintette azt a kis ereklyét, ami egy ezüstláncra lógott a szőrös mellkasán. Egy csontszilánk volt, abból a nőből, akit ezek a férfiak keresnek, akik hívatlanul betoppantak Garcia szent helyére. Garcia Santa Muertének, a védőszentjének ajánlotta fel az ereklyét, és az már magába szívta annak lelkét, lényegét.

– *Muertecita* – suttogta, és közben egyre nőtt benne a harag. – *Reza por me.* (imádkozz érettem)

Sarah Yeates azon emberek egyike volt, akikre szüksége van az embernek az életben. Azon kívül, hogy okos és mókás volt, valóságos kincsesbányája volt az ezoterikus tanoknak, amit legalább részben a munkájának köszönhetett a Természettudományi Múzeum könyvtárában. Sötét hajú nő volt, legalább tíz évvel fiatalabbnak nézett ki a koránál, és természeténél fogva elijesztette a buta férfiakat, az okosakat meg még gyorsabb észjárásra készítette. Nem voltam biztos abban, én melyik kategóriába tartozom. Reméltem, hogy a másodikba, de néha gyanítottam, hogy csak véletlenül, és Sarah csak arra vár, hogy üresedés legyen az első csoportban, aztán azonnal oda sorol.

Otthon hívtam fel. Néhányszor kicsöngött, mire felvette, és a hangja rekedten szólt, mert éppen akkor ébredt fel.

– Ha? – szólt bele.

– Magának is.

– Kivel beszéllek?

– Charlie Parker vagyok. Rosszkor hívom?

– Nem, ha viccelődni akart. Tudja, hogy mennyi idő van, ugye?

– Késő.

– Ahogy magának is az lesz, ha nem talál ki egy jó indokot, amiért felhívott.

– Nagyon fontos a dolog. Szeretném, ha segítene nekem azzal a tengernyi eszével.

Hallottam, hogy felsóhajt, és visszahanyatlik a párnák közé.

– Mondja.

– Van néhány dolog, amit egy lakásban találtam. Emberi csontok. Néhányból gyertyatartót készítettek. És találtam valami szoborszerűséget is, amit emberi és állati csontokból állítottak össze. És egy kádnyi vizeletet, benne csontokkal, és azt hiszem, hogy nem olyan régen „szerezték be” őket. Nemsokára fel kell hívnom a zsarukat, és el kell nekik mondanom, mit találtam, úgyhogy nincsen sok időm. Maga az első ember, akinek elmondtam, de még mielőtt felkel a nap, mások is meg fogják tudni. Van a múzeumban valaki, vagy esetleg ismer olyan embert, aki valami használhatót tudna nekem mondani?

Sarah olyan sokáig nem szólt, hogy már azt hittem, megint elaludt.

– Sarah?

– Jézusom, de türelmetlen! Adjon egy kis időt, hogy gondolkodhassam! – felelte.

Mindenféle zajt hallottam a telefon túlsó végéről, ahogy kikelt az ágyból, mondta, hogy tartsam, aztán félretette a kagylót. Vártam, hallottam, hogy fiókok nyitódnak-csukódnak a háttérben. Végül visszajött.

– Nem adom meg senkinek sem a nevét a múzeumból, mert szeretném megtartani az állásom. Ki tudom belőle fizetni a bérleti díjat, és még arra is futja, hogy telefonom legyen, hogy az olyan díszpintyek, akik még karácsonykor sem írnak egy üdvözlőlapot, felriaszthassanak az éjszaka kellős közepén, hogy a segítségemet kérjék.

– Nem tudtam, hogy vallásos.

– Nem az a lényeg. Szeretem az ajándékokat

– Ígérem, ebben az évben nem feledkezem meg magáról!

– Jól is teszi. Oké, ha minden jól megy, akkor megszervezem, hogy reggel beszélhessen valakivel, van egy fickó, aki segíthet magának. Van tolla? Nos, van egy névrokona. A neve Neddo, Charles Neddo. Lenn, a Cortland Alleyn lakik. Az ajtaja melletti táblára az van írva,

hogy régiségkereskedő, de a bolt elülső részében csupa szemét van. Abból még vízre se futná neki.

– Hanem akkor miből telik neki erre-arra?

– Azzal foglalkozik, amit a gyűjtők „ezoterika” néven ismernek. Főként okkult dolgokkal, de ismert arról is, hogy olyan műtárgyakat is tart, amelyek nemigen lelhetők fel, legfeljebb csak a múzeumok pincéiben. Az üzlet hátsó része le van választva egy függönnyel, mögötte van egy zárható helyiség, ott kereskedik ezekkel a dolgokkal. Már voltam benn egyszer vagy kétszer, úgyhogy tudom, miről beszélek. Úgy emlékszem, hogy láttam olyasmiket, amiről maga beszél, bár azok, amik Neddónál találhatók, meglehetősen régiek. Nála kellene kezdenie a kutatást. Ébressze fel őt, én meg hadd menjek vissza aludni!

– És szóba áll majd egy idegennel?

– Igen, ha az felajánl valamit cserébe. Vigye magával, amit talált. Ha érdekelni fogja őt a dolog, akkor biztosan sokat megtud majd Neddótól.

– Köszönöm, Sarah.

– Oké, nincs mit. Hallottam, hogy talált magának barátnőt. Hogy történhetett ez meg?

– Szerencsém volt.

– Magának, gondolom, és nem neki. Ne feledje az ajándékot!

Aztán letette.

Louis végigment a csupasz betonon. A helyiséget haloványan megvilágította a holdfény. Végül odaért az ablakhoz. Nem az utcára nyílt, hanem egy homályos, fehérre csempézett kis teremre. A lejtősen kirakott kerámiapadló közepén volt egy lefolyó, és nem messze tőle egy szék. Börszíjakat erősítettek a karfákhoz és lábakhoz.

Louis kinyitotta az ajtót, és belépett a fehér szobába. Egy alak mozdult meg a bal oldalán, és már majdnem tüzelni kezdett rá, amikor ráébredt, hogy a saját tükörképét látja a kétszárnyú tükörben. Letérdelt a lefolyónál. A padló, a lefolyó, minden tiszta volt. Még a széket is lesikálták, a bőrt is megtisztították, hogy nyoma sem maradjon annak, akit odaszíjaztak. Fertőtlenítő és fehérítő szaga ülte meg a levegőt. Kesztyűs kezével megérintette a karfát, aztán erősen megszorította.

Ne itt, gondolta. Ne hagyd, hogy ilyen véget érjen.

A Cortland Alley himbálódzó drótok és tűzlépcsők szövevénye volt. Neddo kirakata sötétben tátongett, tevékenységének egyetlen jele egy kis fémtábla volt a téglafalon, rajta ez állt: NEDDO ANTIKVITÁS. Fekete kovácsoltvas rács védte az üveget, de a belső teret függönyök takarták, látszott rajtuk, hogy már hosszú ideje nem húztak őket félre. Az egész kirakat úgy festett, mintha nemrégiben teliszórták volna porral. A kirakattól balra egy fekete acélajtó sötétlett, mellette kaputelefon, beépített kamerával. A fenti ablakok is mind sötétben árválkodtak.

Nem láttam nyomát, hogy bárki figyelne az épületet, amikor kijöttem onnan. Angel fedezett az ajtóból, míg a kocsimhoz mentem, és olyan nagy kerülőket tettem Manhattanben, amilyeneket csak tudtam. Egyszer vagy kétszer úgy véltem, hogy látok egy ütött-kopott sárga Toyotát mögöttem, de mire a Cortland Alleyhez értem, eltűnt a szemem elől.

Lenyomtam a kaputelefon gombját.

Pillanatokon belül válaszolt egy férfihang, nem olyannak tűnt, mint aki éppen most kelt fel.

– Charles Neddót keresem – közöltem.

– Ki maga?

– A nevem Charlie Parker. Magánnyomozó vagyok.

– Egy kicsit már későre jár, nem gondolja?

– Nagyon fontos ügyben jöttem.

– Mennyire fontosban?

Az utca üres volt, senkit nem láttam. Elővettem a szobrot a táskából, és óvatosan a lábazatánál fogva, a kamera lencséje elé tartottam.

– Ennyire fontos – feleltem.

– Mutasson valami igazolványt.

Zsonglörködtem egy kicsit a szoborral, mire megtaláltam a tárcámat, és kinyitottam.

Egy ideig semmi nem történt, aztán azt hallottam:

– Várjon ott!

Nem kapkodta el az illető. Ennyi idő alatt akár gyökeret is ereszthettem volna. Végül kulcs csikordult a zárban, és elhúzták a reteszt. Az ajtóban egy férfi állt előttem, biztonsági láncok halmaza mögött. Igencsak középkorúnak tűnt, a koponyáján csomókban állt felfelé a haj, amitől egy kiöregedett punk benyomását keltette. Apró, kerek szeme volt, és mogorva, pufók arca. Világoszöld köntösbe bújt, mely épphogy csak körülérte a testét. Láttam, hogy alatta fekete nadrágot és fehér inget viselt, amely meglehetősen gyűrött volt, de tiszta.

– Mutassa csak megint az igazolványát – utasított. – Biztosra akarok menni.

Átnyújtottam neki az engedélyemet.

– Maine – mondta. – Van ott néhány jó üzlet.

– Az L. L. Bean ruházati csomagküldő szolgálatra gondol?

Még jobban elkomorult az ábrázata.

– Régiségüzletekről beszélek. Nos, azt hiszem, jobb lesz, ha bejön. Nem állhatunk itt az éjszaka kellős közepén.

Félig becsukta az ajtót, kiakasztotta a láncokat, aztán oldalt lépett, hogy bemehessek. Odabenn egy kopott lépcsősor vezetett fel oda, ahol elképzelésem szerint Neddo lakrésze lehetett, a jobb oldalon pedig egy ajtó nyílt az üzletbe. Neddo áttessékelt ezen az ajtón. Elhaladtunk néhány üvegvitrin előtt, melyekben antik ezüsttárgyak voltak elhelyezve, majd pár ütött-kopott szék és egy asztal mellett, végül egy kis hátsó szobába értünk, melyben volt telefon, egy nagy, szürke kartotékszekrény, mely leginkább egy szovjet hivatalnok irodájához illett volna, és egy íróasztal, rajta állítható karú lámpa és egy félig leengedett szárú nagyítóüveg. A szoba hátsó részében szinte teljesen el volt húzva a függöny, de így sem takarta el egészen a mögötte lévő ajtót.

Neddo leült az íróasztalhoz, és előhúzott egy szemüveget a köntöse zsebéből.

– Mutassa! – szólt.

Letettem a szobrot egy talapzatra, majd kivettem a ládából a koponyákat, a szobor két oldalára helyezve. Neddo alig nézett rájuk, viszont le nem vette a tekintetét a csontszoborról. Nem érintette meg, csak a talapzatot forgatta el, hogy minden oldalról megnézhesse, közben egy nagyítót tartott a szeme elé, hogy minél részletesebben megvizsgálhassa. Nem szólt egy szót sem. Végül letette a nagyítót, és levette a szemüvegét.

– Miből gondolta, hogy ez érdekelhet engem? – kérdezte. Nagyon küzdött azért, hogy egy arcizma se ránduljon, de a keze remegett.

– Ezt a kérdést nem akkor kellett volna feltennie, mielőtt behívott? Az, hogy most itt állok az irodájában, valójában válasz a kérdésére.

Neddo dörmögött valamit az orra alatt.

– Akkor másképp kérdezem: ki hitette el magával, hogy engem érdekelhet ilyesmi?

– Sarah Yates. A Természettudományi Múzeumban dolgozik.

– A könyvtárosnő? Nagyon okos lány. Mindig fölöttébb élvezem, ha meglátogat néha.

Neddo arcán kissé engedett a feszültség, és a szeme is életre kelt. A szavai alapján nyilvánvaló volt, hogy Sarah mostanában nem gyakran fordult meg itt, és Neddo arckifejezéséből – ami a sajnálkozás és a sóvárgás keverékét mutatta – biztosan tudtam, hogy Sarah kissé távolságtartó lett vele szemben.

– Mindig ilyen sokáig dolgozik? – érdeklődött.

– Ezt én is kérdezhetném magától.

– Nem alszom valami jól. Álmatlanságban szenvedek.

Felhúzott egy pár gumikesztyűt, és a koponyákra fordította a figyelmét. Észrevettem, hogy finoman nyúl hozzájuk, szinte tisztelettudóan, mintha csak attól félne, hogy megszenteltségteleníti a maradványokat. El sem tudom képzelni, mit tettek ezekkel az emberekkel, de hát nem vagyok szakértő. A medencecsont, amin a koponya nyugodott, kissé kiállt az állkapocsból, olyan volt, mint valami megcsontosodott nyelv. Neddo elhelyezte az egészet egy fekete bársonydarabon, és úgy állította be a lámpát, hogy a koponyára vetüljön a fénye.

– Honnan szerezte ezeket?

– Egy lakásból.

– Volt ott más hasonló is?

Nem tudtam, mennyit mondhatok el, de a habozásom elárult.

– Azt hiszem, igen, ha ennyire vonakodva válaszol. Na, mindegy. Mesélje el, hogy a koponyák pontosan hogyan voltak elhelyezve, amikor megtalálta őket.

– Nem értem, mire gondol.

– Valamilyen rendszer szerint voltak elrendezve? Valami más alkalmatosságon álltak?

Kicsit gondolkodtam a dolgon.

– Négy csont volt a szobor és a koponyák között egymásra halmozva. Görbe csontok voltak. Úgy néztek ki, mintha csípőcsontdarabok lettek volna. Mögöttük volt egy csigolya, valószínűleg egy gerinc alsó részéből.

Neddo bólintott.

– Befejezetlen volt.

– Már látott ilyesmit korábban is?

Neddo felemelte a koponyát, és az üres szemüregébe bámult.

– Ó, igen – felelte halkán.

Felém fordult.

– Nem gondolja, hogy van valami csodálatos benne, Mr. Parker? Nem tartja tanító jellegűnek azt, hogy valaki vesz néhány csontot, és művészi alkotást hoz létre belőle?

– Nem – feleltem sokkal vehemensebben, mint az szándékomban állt.

Neddo rám pillantott a szemüvege felett.

– És miért nem?

– Már találkoztam korábban olyan emberekkel, akik megpróbáltak csontból és vérből művészetet csinálni. Nem nagyon szíveltem őket.

Neddo intett, hogy nem ért egyet velem.

– Ugyan már – mondta. – Nem tudom, hogy miféle emberekről beszél, de...

– Faulknerről – válaszoltam.

Neddo elhallgatott. Nem voltam benne biztos, hogy hallott róla, de azoknak, akik érdeklődtek az ilyesmi iránt, ismerniük kellett Faulkner tiszteletét, és valószínűleg másokat is, akikkel találkoztam. Szükségem volt Neddo segítségére, és ha ez azzal járt, hogy felfedek előtte bizonyos dolgokat, kész voltam ezt megtenni.

– Igen – mondta egy idő után, és megújuló érdeklődéssel nézett rám. – Igen, Faulkner tiszteletes egyéniség volt. Találkozott vele? Várjon, csak nem maga az? Maga az a detektív, aki megtalálta őt? Igen, már emlékszem. Faulkner eltűnt.

– Azt mondják.

Neddo szinte remegett az izgatottságtól.

– Akkor maga látta? Látta a könyvet?

– Igen, láttam. És semmi szépség nem volt benne. Csontból és bőrből készítette. Emberek haltak meg miatta.

Neddo megrázta a fejét.

– De akkor is, mit meg nem tennék érte, hogy láthassam! Akármit is mond róla, vagy érez

íranta, egy hagyomány része volt. Az a könyv nem az egyetlen példány. Létezik több másik hasonló is. Lehet, hogy nem ennyire kidolgozottak, nem ilyen igényes szerkezetűek, de maga a nyersanyag ugyanaz, és az ilyen antropodermikus könyvkötések bizonyos gyűjtők körében nagyon keresettek.

– Antropodermikus?

– Amikor a könyvet emberi bőrbe kötik – mondta

Neddo tárgyilagosan. – A Kongresszusi Könyvtárban van egy példány a *Scrutinium Scriptuariumból*, amit valamikor 1470 előtt készítettek Strassbourgbán. Egy bizonyos dr. Vollbehr adta oda a könyvtárnak, aki felhívta a figyelmet arra, hogy a fatáblákat emberi bőrrel vonták be a tizenkilencedik században. Állítólag a Harvard jogi karának könyvtárában lévő, a tizenhetedik századból, Gutierrezről származó *Practicarum Quaestionorum Circa Leges Regias Hispaniae Liber Secundus* is hasonlóképpen emberi bőrbe van kötve, egy bizonyos Jonas Wrightéba, bár az úriember személye kérdéses. Aztán ott van a Boston Athenaeum könyve, a *The Highwayman* James Allentől, vagy George Waltontól, ahogy a semmirekellőt néha nevezték. Meglehetősen hétköznapi darab. De Allen halála után bőrének egy részét lefejtették, és megfestették, hogy úgy nézzen ki, mintha szarvasbőr volna, majd könyvének egyik példányát belekötötték, és odaadták egy John Fenno nevű embernek, az ifjabbiknak, akit egy rablás során Allen majdnem megölt. Azt a könyvet láttam, a többiről nem tudom, mi az igazság. Úgy emlékszem, hogy eléggé furcsa illata volt...

– Tehát, amint látja, bármilyen ellenérzése is vannak Faulkner tiszteletével szemben, bármennyire is undorodik tőle, nem volt egyedülálló a fura hóbortjával. Visszatetsző, és valószínűleg gyilkos is, de az kétségtelen, hogy egyfajta művész. És ezzel elérkeztünk ehhez itt.

Visszatette a szobrot a bársonyra.

– Az, aki ezt készítette, szintén egyfajta hagyományt folytatott, azt, hogy emberi maradványokat használt fel díszítésre, mintegy memento moriként, ha úgy tetszik. Tudja, hogy mit jelent a mem...

Elhallgatott. Úgy tűnt, zavarba jött.

– Hát persze hogy tudja. Nagyon sajnálom. Most, hogy említette Faulkner, már emlékszem mindenre, a másokra is. Szörnyű, egyszerűen szörnyű!

De a részvét álcája mögött is láttam, mennyire le van nyűgözve, és tudtam, ha tehetné, mindenről kikérdezné, Faulknerrel, a könyvről, az Utazó Emberről. Ilyen lehetősége soha nem lesz többet, és szinte tapintható volt a csalódottsága.

– Hol is tartottam? – kérdezte. – Ja, igen, a csontoknál és díszítésnél.

És Neddo elkezdett mesélni, én meg hallgattam, és tanultam tőle.

A középkorban a „templom” szó nem csak magára az épületre utalt, hanem a körülötte lévő területre is, amibe beletartozott a „cinterem”, vagyis a temető is. Olykor körmeneteket és miséket is tartottak a templomkertben, vagy átriumban, és amikor a holttestek elföldelését kellett megoldani, gyakran a főépülethez tartozó területen helyezték el őket, a falak mentén, az esőelvezető csatorna alatt – *sub stillicidio*, ahogy akkoriban mondták –, mert úgy vélték, az esővíz megszentelődött, miközben végigfolyt a templom tetőzetén és a falain. A „cinterem” alatt gyakran a templom külső területét értették, amit latinul *atriumnak*, franciául *aitre*-nek hívnak. De a francia nyelvben van egy másik szó is az *aitre*-re: a *charnier*, vagy csontkamra. A temetőnek egy bizonyos részét jelölte, a templomkert mentén lévő karzatot, ami fölött osszárúmokat helyeztek el.

Így – Neddo magyarázata szerint – a középkorban a templomkertnek négy oldala volt, amelyek közül az egyiket maga a templomfal alkotta. A többi hármát árkádsorral vagy oszlopcsarnokkal díszítették, ide helyezték el a halottakat, nem pedig a monostorok kerengőiben. (Ide inkább magukat a szerzeteseket temették). Az oszlopcsarnokok fölé

helyezték el a koponyákat és végtagokat, ha már kellőképpen kiszáradtak, és néha művészi formába rendezték a csontokat. A csontok java része a *fosses aux pauvres*-ből, vagy a szegények sírjából származott, abból a közös sírból, amely az átrium közepén volt, ahová a szegényeket temették. Ezek gyakorlatilag sekély, egy méter mély és fél méter széles árkok lehettek, s a szegényeket lepelbe varrva tették bele. Néha ezerötszáz holttestet is tartalmazott egy-egy ilyen árok, amire vékony földréteget szórtak, így aztán könnyen prédául estek a farkasoknak és a sírrablóknak, akik a boncnokokat hullákkal látták el. A talaj oly mértékben rothadt, hogy a holttestek hamar oszlásnak indultak. Állítólag bizonyos tömegsírok, mint például a Les Innocents Párizsban, vagy az Alyscamp az Alpokban nagyon hamar, mintegy kilenc nap alatt felemésztettek egy-egy holttestet, amit csodával határosnak mondtak. Ha az egyik árok megtelt, egy másikat, egy régebbit újra megnyitottak, kiürítették belőle a csontokat, aztán az osszáriumokba vitték mindet. A gazdagok csontjaival is ez történt, bár őket előtte a templom épületébe temették, a kőkockák alatti földbe. Egészen a tizenhetedik századig sokaknak nemigen számított, hová kerülnek a csontjaik, ha azok a templom közelében maradhattak, úgyhogy megszokott volt, hogy a csontkamrák galériáin vagy a templom előcsarnokában helyezték el őket, vagy olyan kis kápolnáknak, amilyeneket kimondottan erre a célra építettek.

– Az, hogy a templomokat és a kriptákat ily módon díszítsék, egyáltalán nem volt szokatlan akkoriban – fejezte be Neddo –, és ennek a legkülönlegesebb példája, azt hiszem, a Cseh Köztársaságban található, Sedlecben.

Az ujjai végigsimították a koponya körvonalát, majd az alján lévő nyíláson állapotok meg, ahol bele tudta dugni szépen az ujját. Neddo teste megfeszült. Vetett rám egy pillantást, de úgy tettem, mintha nem venném észre. Felvettem egy csontnyelű ezüstszikét, és elkezdtem vizsgálgatni, a pengét nézegettem, közben Neddo fejjel lefelé fordította a koponyát, így a lámpa fénye belevilágított a belsejébe. A művelet elvonta a figyelmemet, én pedig gyorsan félrehúztam az iroda hátsó részén lévő függönyt.

– Most már távozzon – hallottam, és megváltozott a hangja. Az érdeklődést és a kíváncsiságot riadalom váltotta fel.

A függöny mögötti ajtó be volt csukva, de nem volt kulcsra zárva. Kinyitottam. Hallottam, hogy mögöttem Neddo felkiált, de már elkésett. Már bent voltam.

Apró helyiség volt, alig nagyobb, mint egy kamra, és néhány, falra erősített vörös égő világította meg. Négy koponya állt szépen elrendezve egy mosogató mellett, aminek erősen tisztítószerszága volt. A fal mentén végigfutó polcokon még több csont volt, méret és származási hely szerint elrendezve. Láttam üvegeket, amelyekben különféle testrészek voltak. Kezek, lábak, tüdők és egy szív. Hét sárga folyadékkal megtöltött tartály állt egy kis üvegszekrényen, látszott, hogy kifejezetten ahhoz tervezték őket, ami bennük volt. Mindegyikben egy-egy magzat lebegett, a fejlődés különböző szakaszában voltak. Az utolsó üvegben egy szinte teljesen kifejlett gyermeket láttam.

Voltak ott combcsontokból készített képeretek; üreges csontokból alkotott, különböző méretű furulyák; még egy gyerekszék is állt ott, amit szintén emberi maradványokból állítottak össze, rajta egy vörös bársony ülőke, olyan volt, mint valami nyers hús. Láttam kidolgozatlan gyertyatartókat és kereszteket, valamint egy deformált koponyát, amit csúnyán eltorzított valami szörnyű betegség; karfiolszerű kinövések voltak rajta, mintha csak felrobbant volna a homlokrész.

– Távozzon! – mondta Neddo. Pánikban volt, de nem tudtam, az váltotta-e ki, hogy beléptem ebbe a szobába, vagy a látvány, amit a koponya belsejében megpillantott. – Nem lenne szabad itt lennie! Már nincs mit mondanom!

– Még semmit sem mondott el nekem – feleltem.

– Vigyen el mindent holnap reggel a múzeumba. Vagy vigye el a rendőrségre, ha akarja, de én már nem segíthetek önnek tovább.

Felvettem az egyik koponyát a mosogató mellől.

Megfordítottam. Volt egy kis lyuk rajta, nem messze attól, ahová a gerinc valaha csatlakozott. A többi koponyán is hasonlókat láttam. Kivégzések nyomai voltak.

– Bizonyára jól jön majd, ha felújítják a Hamletet, jegyeztem meg.

A koponya a tenyeremen állt.

– Aj, szegény Yorick! Végtelenül tréfás, szikrázóan elmés fiú volt, bár nem nagyon tudott kínaiul.

Neddo felé mutattam a koponyán lévő lyukat.

– Kínából származnak ezek a koponyák, ugye? Nem sok olyan hely van a világon, ahol az embereket olyan könnyen kivégzik. Mit gondol, ki fizette a golyókat, Mr. Neddo? Vagy ez nem így működik Kínában? Elviszik egy teherautó platóján egy stadionba, aztán valaki tarkón lövi, majd a számlát a rokonainak küldik el? Csak éppen ezeknek a szerencsétleneknek még rokonaik sem voltak, akik igényt tartottak volna a holttestre, úgyhogy élelmes emberek magukra vállalták, hogy eladják a maradványaikat. Lehet, hogy először a májat, a veséket hasznosították, talán még a szívet is. Aztán lehántották a húst a csontokról, és ami maradt, felajánlották magának, vagy egy másik, hasonló dologgal foglalkozó embernek. Kellene, hogy legyen egy törvény a kivégzett rabok maradványaival való kereskedelem ellen, nem gondolja?

Neddo elvette a koponyát a kezemből, és visszatette a többi mellé.

– Fogalmam sincs, miről beszél – mondta. Nem volt valami meggyőző.

– Magyarázza el, hogy mit hoztam ide, különben értesítek néhány embert az itt látottakról – közöltem. – És akkor jóval nehezebb lesz az élete, azt garantálom.

Neddo ellépett az ajtóból, és visszament az íróasztalhoz.

– Tudta, hogy ott lesz az a jelzés a koponyán belül, ugye? – kérdezte.

– Éreztem az ujjaim begyével, csakúgy, mint maga. Mi az?

Mintha Neddo összement volna, miközben figyeltem, szinte összezsugorodott a széken. Még a köntös is úgy tűnt, hogy kevésbé feszül rajta, mint mikor először megpillantottam.

– Az első koponyán belüli számok azt jelzik, hogy ismert az eredete – mondta. – Egy olyan testhez tartozik, amit felajánlottak tudományos kutatás céljára, vagy egy múzeumi kiállításról származik. Eredetileg tehát törvényesen jutottak hozzá. A második koponyán nincsenek ilyen számok, csak maga a jel. Mások többet tudnának mondani erről magának, mint én. Azt tudom, hogy nem tanácsos bármiféle kapcsolatba kerülni azokkal, akiknek a műve ez. Úgy nevezik magukat, hogy a Hívők.

– Miért van rajta a jel?

Kérdéssel válaszolt az enyémre.

– Mit gondol, mennyi idős az a koponya, Mr. Parker?

Közelebb léptem az asztalhoz. A koponya sárgásnak és ütött-kopottnak tűnt.

– Nem tudom. Néhány évtizedes talán?

Neddo megcsóválta a fejét.

– Néhány hónapos, talán csak néhány hetes. Mesterségesen öregítették, homokkal és földdel dörzsölték, aztán valamiféle vizeletet tartalmazó oldatba mártották. Talán érzi is az ujjain.

Úgy döntöttem, inkább nem ellenőrzöm.

– Honnan származik?

– Európának látszik, és valószínűleg férfi. Nincsenek látható nyomai sérülésnek, de ez még nem sokat jelent. Származhat egy hullaházból vagy egy kórházból, csak éppen – ahogy azt maga is gyanította a raktárban találtak alapján – ebben az országban nagyon nehéz emberi maradványokhoz jutni. A legtöbbjüket – kivéve azokat, amelyeket felajánlanak kutatások céljára – valahonnan máshonnan kell beszerezni. Egy ideig Kelet-Európa jó forrásnak bizonyult, de mostanra már igencsak megnehezítették a nyilvántartásba nem vett

tetemekhez való jutást ezekben az országokban is. Ahogy maga is mondta, Kína kevésbé körülményes, csak éppen gyakran adódnak gondok a tetemek eredetével, arról nem beszélve, hogy nagyon sokba is kerülnek. Nemigen marad más lehetőség a teljesen nyilvánvalót leszámítva.

- Vagyis hogy valaki saját maga gondoskodik róla.
- Igen.
- Hogy öljön.
- Igen.
- És az a jel ezt jelenti?
- Azt hiszem, igen.

Megkérdeztem, hogy van-e fényképezőgépe, és azonnal előszedett egy poros Kodakot az íróasztal fiókjából. Készítettem öt képet a koponya külsejéről, négyet vagy ötöt a belsejéről, minden egyes felvételnél igazítottam a távolságon, abban a reményben, hogy a jel jól látható lesz, legalább az egyik képen. Végül két megfelelő képem lett, amikor a fotók előrajzolódtak előttünk.

- Találkozott már valaha bármelyikkel ezek közül a „Hívők” közül? – kérdeztem.

Neddo megvonaglott ültében. – Nagyon sok különleges emberrel találkoztam az üzleti ügyek során. Talán még azt is ki merném jelenteni, hogy néhány közülük gonosz ember, eléggé visszatetsző. Tehát a válaszom igen, találkoztam már Hívőkkel.

- Honnan tudja?
- Neddo a köntöse ujjára mutatott, néhány centire a csuklója fölé.
- Van rajtuk itt egy szigonyszerű jel.
- Egy tetoválás?
- Nem – felelte Neddo. – Beleégetik a húsukba.
- Tud neveket is?
- Nem.
- Nincs nevük?

Neddo határozottan betegnek tűnt.

- Ó, mindegyiknek van neve, a legördögibbeknek bizonyára.

A szavai valahogy ismerősen csengtek. Megpróbáltam visszaemlékezni, hol hallottam korábban őket.

Mindegyiknek van neve.

De Neddo már folytatta.

– Mások is kérdezősködtek már felőlük, nem is olyan régen. Meglátogatott egy FBI-ügynök, talán úgy egy évvel ezelőtt. Azt akarta tudni, hogy kaptam-e gyanús vagy szokatlan, misztikus jellegű megrendeléseket, főként arra volt kíváncsi, kért-e valaki csontokat vagy csontszobrokat, vagy díszített pergament. Mondtam neki, hogy minden ilyen megrendelés valóban eléggé szokatlan, és akkor ő is ugyanazzal fenyegetett meg, mint az imént maga. Hogy a kormány által megbízott ügynökök fognak rajtam ütni, és az eléggé kellemetlen és egyben kínos lesz, és talán végzetes is, ha vádat emelnek ellenem. Ugyanazt mondtam neki is, mint amit magának. Nem volt elégedett, de megmaradt az üzletem.

- Nem emlékszik az ügynök nevére?

– Bosworth. Philip Bosworth. Hogy őszinte legyek, ha nem mutatja az igazolványát, én könyvelőnek néztem volna, vagy hivatalnoknak valami ügyvédi irodából. Túlságosan gyengének tűnt ahhoz, hogy FBI-ügynök legyen. De a tudása lenyűgöző volt. Egy másik alkalommal visszatért, hogy tisztázzunk még néhány dolgot, és bevallom, élveztem a beszélgetésünket, ami voltaképpen kölcsönös felismerések folyamata volt.

Most megint észrevettem, hogy Neddo hangjába egy kis felhang vegyült, szinte szexuális élvezet csendült ki a szavaiból, amikor ez a téma volt terítéken. „Kölcsönös felismerések folyamata?” Csak remélni tudtam, hogy Bosworth először hozott neki vacsorát, és hogy a

Neddóval való találkozás több örömet szerzett neki, mint jómagamnak. Neddo olyan volt, mint egy sikamlós kígyó egy vödörnyi vazelinban, és minden hasznosítható szava jó adag ködösítésbe volt burkolva. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy sokkal többet tud, mint amennyit elmondott, de csak az egyenes, közvetlen kérdésekre volt hajlandó válaszolni, a válaszai pedig még véletlenül sem nyújtottak további információt.

– Meséljen a szoborról – mondtam.

Neddo keze újra remegni kezdett.

– Nagyon érdekes szerkezet. Jó lenne, ha volna időm a tanulmányozására.

– Azt akarja, hogy itt hagyjam? Azt hiszem, ezt nem tehetem.

Neddo vállat vont, és felsóhajtott. – Mindegy. Nem sokat ér, csak egy másolata valaminek, ami sokkal régebbi.

– Folytassa!

– Ez egy nagyobb csontszobor egyik változata, amely állítólag több mint két és fél méter magas. Az eredeti már nagyon régen elveszett, bár a tizenötödik században újraalkották Sedlecben, azokból a csontokból, amelyek az ottani osszáriumból származtak.

– Azt mondta, hogy a csontból készült gyertyatartók is a Sedlecben található eredeti másolatai. Úgy tűnik, valakinek kényszerképzelei vannak.

– Sedlec egy eléggé szokatlan, bizzarr hely, és az eredeti csontszobor is furcsa darab lehet, feltéve, hogy valóban létezik, és nem csak mítosz az egész. Mivel még soha senki nem látta, csak találgatások vannak vele kapcsolatban, de az érdekelt felek egyetértének abban, hogyan néz ki. A szobor, amit magával hozott, az általam eddig látott másolatok közül valószínűleg a legpontosabb. Csak rajzokat, ábrákat láthattam róla korábban, igen sok erőfeszítést öltek már bele. Nagyon szeretnék találkozni azzal, aki ezt készítette.

– Én is – mondtam. – Mi volt az eredeti célja? Miért készítették?

– Különböző elméletek láttak napvilágot – felelte Neddo. – A maga szobra egy másiknak a kicsinyített változata, és szintén csontból készült. A nagyobb szobor önmagában is képvisel valamit, ugyanakkor az, ami alapján készítették, ezüstből van, és éppen ezért felbecsülhetetlen az értéke. Mint ez is itt, voltaképpen egy metamorfózis, egy átalakulás ábrázolása. Úgy hívják, hogy a *Fekete Angyal*.

– Milyen átalakulásé?

– Ahogy egy ember angyallá változik, vagy démonná, hogy pontosabb legyek, ami éppen oda visz bennünket, ahol a vélemények különböznek. A *Fekete Angyal* már csak a tényleges értéke miatt is dísz lehetne bármelyik magángyűjteménynek, de nem emiatt kutatják olyan megszállottan annyian. Sokan vannak, akik hisznek abban, hogy az ezüst eredete voltaképpen egyfajta börtön, azaz nemcsak ábrázolja az átváltozást, hanem maga az átváltozás; hogy egy Erdric nevű szerzetes Sedlecben szembe találta magát Immaellel, a bukott angyallal, aki emberi alakot öltött, és a küzdelem hevében Immael belezuhan egy üst olvadt ezüstbe, éppen akkor, amikor felöltötte valódi formáját. Az ezüst köztudottan romlást hoz ezekre a lényekre, és Immael képtelen volt kiszabadulni, miután beleesett. Erdric megparancsolta, hogy az ezüstöt szép lassan hűtsék ki, és az üledéket öntsék ki az üstből. Ami megmaradt, az maga a *Fekete Angyal*, Immael alakjában, ezüstbe öntve. A szerzetesek elrejtették, képtelenek voltak elpusztítani a benne rejlő Immaelt, de féltek attól, hogy a szobor olyanok kezébe kerül, akik szeretnék kiszabadítani a belül lévő valamit, vagy arra használnák fel, hogy az ördögöt magukhoz édesgessék. Azóta a szobor rejtve maradt, de nem sokkal a monostor lerombolása után, a tizenötödik században elszállították Sedlecből. A holléte ismeretlen, de egy térképbe rajzolt néhány kódolt utalás megmaradt. Aztán ezt a térképet felszabdalták, és szétosztották különböző ciszterci kolostorok között szerte Európában.

– Azóta mítoszok, feltevések, babonák, és talán az igazság egy aprócska morzsájának felhasználásával létrejött egy tárgy, ami több mint fél évszázadon keresztül sokak képzeletét felkorbácsolta. A szobor csontból készült változatát egyidejűleg készítették el az

ezüstszoborával, bár hogy miért, azt nem tudnám megmondani. Talán csak pusztán emlékeztetni akarták Sedlec közösségét arra, ami történt, és arra, hogy az ördögi itt van, ezen a világon. A másolat ugyanakkor tűnt el, mint az eredeti ezüst, valószínűleg azért, hogy ne legyen a háború martaléka, főként azok után, hogy Sedlecet lerohanták és elpusztították.

– A Hívők is azok között vannak, akik keresik?

– Igen, sokkal bőszebben, mint mások.

– Úgy tűnik, nagyon sokat tud a dologról.

– És én még csak nem is tarthatom magam szakértőnek a témában.

– Akkor ki a szakértő?

– Van Bostonban egy aukciósház, a House of Stern árverezőház, amit egy Claudia Stern nevű nő vezet. Ilyen mitikus dolgokkal foglalkozik, és különösen sokat tud a *Fekete Angyalról*, és a róla szóló mítoszokról.

– És vajon miért?

– Mert azt állítja, hogy a tulajdonában van annak a bizonyos térképnek egy darabja, amit éppen a jövő héten fognak elárverezni. Elégé vitatott az a térképdarab. Állítólag egy Mordant nevű kincskereső bukkant rá egy kőlap alatt Sedlecben néhány héttel ezelőtt. Mordant meghalt a templomban, miközben megpróbált menekülni a térképdarabbal.

– Vagy pontosabban szólva gyanítom, hogy menekült valaki *elől*.

Mi van, ha mégis?

A szó már oly régóta kísértette Mordant-t. Sokkal okosabb volt, mint a fajtája általában, ráadásul harcos lélek is volt. Állandóan nagyobb dicsőségre áhítozott, nagyobb díjra, ennek érdekében hajlandó volt még az egyszerűbb jutalmakért is lealacsonyodni. A törvény nem sokat jelentett számára, az az élők kiváltsága volt, és Mordant kizárólag a holtakkal foglalkozott. Egészen a vég bekövetkeztéig sok-sok évet töltött el a sedleci rejtélyen való elmélkedéssel, a sötét helyekről szóló mítoszokkal, és azzal, hogy mit is rejtegethetnek. Lehet, hogy valóban.

Mi van, ha mégis?

És most ott állt a csontházban, kiiktatta a riasztót egy kis drót és csipesz segítségével. A levegő hihetetlenül hűvös volt, ahogy leereszkedett a lépcsőn az építmény szívébe. Körbevették a csontok, több ezer emberi lény részleges maradványai, de ez nem zavarta, mint ahogy egy sokkal érzékenyebb embert igencsak felkavart volna. Mordant nem volt babonás, de ezen a helyen még őt is elfogta valami megmagyarázhatatlan érzés, mintha szentségtörést követne el. Furcsa módon a saját levegővétele miatti, jól látható párától érezte kényelmetlenül magát, mintha valami szép lassan kiszívná belőle az életerőt, lélegzetről lélegzetre.

Mi van, ha mégis?

Koponyákból kirakott piramisok között lépdelt, alattuk csipkézett gerincoszlopok, összefűzött szárkapocscsontok. Végül odaért egy kis oltárhoz. Leejtette fekete vászon táskáját. Nagyot puffant, amikor földet ért. Elővett belőle egy nehéz kalapácsot, és elkezdett munkálkodni az egyik padlóba épített kőlap szélein. A felette lévő kereszt árnyéka rávetült, ahogy a hold fénye a mögötte lévő ablakon keresztül besütött.

Mi van, ha mégis?

Áttörte a habarcsot, és látta, hogy még néhány ütés, és eléggé nagy lesz a lyuk ahhoz, hogy sikerüljön beleilleszteni az emelőrudat. Annyira belemerült a munkába, hogy nem hallotta, valaki közeledik a háta mögött. Csak akkor hagyta abba, és fordult meg, még mindig térdelve, amikor az orrát megcsapta valami enyhén dohos szag. Felnézett, és látta, hogy nincs többé egyedül.

Mi van, ha mégis?

Mordant kissé felemelkedett, szinte bocsánatkérően, mintha csak jelezne, hogy tökéletes magyarázata van a jelenlétének ezen a helyen, és annak a megszállottságnak, amit

éppen elkövet, de mihelyst érezte, hogy visszanyerte az egyensúlyát, előrevetette magát, és suhintott egyet a kalapács fejével. Elhibázta a célt, de sikerült egy kis helyet nyernie, ahonnan jól láthatta a lépcsőt. Kezek nyúltak felé, de gyors volt és ügyes, eltökélte, hogy kimenekül. Most már célt értek az ütései. Majdnem akadálytalan volt az út előtte. Elérte a lépcsőt, és már felfelé haladt, a szeme az ajtóra tapadt.

Hirtelen érezte, hogy a jobbján valami mozdul, de egy másodperccel elkészt. A valami felemelkedett a sötétből, és lesújtott Mordant ádámcsutkájára, amitől a férfi lezuhant a lépcső aljába. Egy pillanatig az utolsó lépcsőfok szélén billegett, megingott, próbálta visszanyerni az egyensúlyát, aztán hátratántorodott, és lezuhant.

Mi van, ha mégis?

Mordant kitörte a nyakát az utolsó lépcsőfokon.

A sedleci osszárumban mindig hideg van, az idős nő ezért bugyolálta be magát olyan melegen. Egy kulcscsomó lógott a jobb kezében, miközben a Santini-Aichel-féle ajtóhoz igyekezett. Már nemzedékek óta a családja viselt gondot erre a helyre, amihez a pénzt azoknak a könyvecskéknek és szentképeknek az eladásából biztosították, amelyek a bejárat melletti kis asztalon voltak, illetve abból, hogy belépőt szedtek az idelátogatóktól. Most, hogy közeledett az ajtóhoz, látta, hogy az nyitva áll. Belül az egyik kövön szétkenődött vérfoltot pillantott meg. A kezét önkéntelenül is a szájához kapta, és megtorpant a bejáratnál. Ilyesmi még soha nem történt korábban. Az osszarium szent hely volt, évszázadok óta érintetlen.

Lassan lépett be, félt a további látványtól. Egy férfi holtteste hevert az oltár előtt kiterítve, a feje természetellenes szögben kicsavarodva. A kereszt alatti egyik kőlapot teljesen elmozdították a helyéről, és valami megcsillant a hajnali napfényben. Az egyik csodálatos koponya-gyertyatartó szilánkjai heverték halomban a férfi lábánál. Furcsa módon az asszony először nem is a férfi miatt aggódott, hanem az osszarium megrongált tárgya miatt. Hogy tehetett bárki is ilyesmit? Nem fogják fel, hogy ezek itt valaha ugyanolyan emberek voltak, mint ők, és hogy milyen szépség rejlik abban, amit a maradványaikból alkottak? Felvette a koponya egy darabját, a két ujjá közé fogta, de aztán a figyelmét elvonta valami, ami addig nem volt a csontházban.

Kinyújtotta a kezét az aprócska ezüstdobozért, amit a halott férfi keze szorongatott. Nem volt lezárva, óvatosan felnyitotta a fedelét. Egy darab pergamen volt benne, egy összetekert irat, látszólag érintetlenül. Megérintette az ujjával. Sima volt, szinte csúszós. Kivette, és elkezdte kitekerni. A sarokban egy címer volt; egy csatabárd, nyitott könyvvel a háttérben. Nem ismerte fel. Látott még mindenféle szimbólumot, építészettel kapcsolatos rajzokat, szarvakat, és egy kintől eltorzult, nem emberi arc egy részletét. A fej apró részletekig kidolgozott volt, bár a nyaknál végződött. Az asszony nem akart többet látni abból, aminek szemtanúja volt. Már így is túlságosan ijesztő volt számára. Visszatette a pergament a dobozba, és kiszaladt, hogy segítséget hívjon. Nem is igen figyelt fel arra, hogy az osszarium melegebb a szokásosnál, és hogy a melegség a lába alatti kövek irányából jön.

És távol, kelet felé, a sötétből, hirtelen egy szempár pattant fel egy fényűző teremben, kettős tűz gyúlt az éjszakában. Az egyik tanítvány szemében meglibbent a fehér folt, az isteni emléke képpen.

Neddo már majdnem befejezte.

– Valamikor, a test felfedezése és elszállítása, valamint a rendőrség érkezése között az ezüstdobozban lévő kis pergamendarab eltűnt – mondta. – És most egy hasonló darab kerül árverésre Claudia Sternen keresztül. Nem lehet biztosan tudni, hogy ez a sedleci töredék-e, de a ciszterci rend egyértelműen tiltakozott az aukcióra bocsátás ellen. Ennek ellenére nem vonták vissza. Nagy lesz az érdeklődés, bár maga az aukció zártkörű lesz. Olyan gyűjtők lesznek jelen, akik ilyen tárgyakra szakosodtak, titokzatos, zárkózott emberek. Könnyen

félreérthető az érdeklődésük.

Végignéztam Neddo kopottas üzletének tárgyain: az emberi maradványok itt már csak díszként szerepeltek. Hirtelen előtört az érzés, hogy jó lenne minél előbb kijutni innen.

– Lehet, hogy lesznek még kérdéseim – mondtam neki.

Előhúztam egy névjegykártyát a tárcámból, és az íróasztalra helyeztem. Neddo rápillantott, de nem nyúlt érte.

– Mindig itt vagyok – felelte. – Természetesen kíváncsi vagyok, hogy hová jut el a kérdezősködései során. Csak keressen fel, akár nappal, akár éjjel.

Kissé elmosolyodott.

– Talán éjszaka jobb lenne.

Garcia figyelte az épületet, egyre jobban nyugtalankodott, ahogy teltek-múltak az órák. Megpróbált annak a férfinak a nyomába eredni, aki annyira érdekelte Brightwellt, de nem ismerte a hatalmas város utcáit, és hamarosan elveszítette őt szem elől. Biztos volt benne, hogy a férfi majd visszatér a társaihoz, és Garcia miattuk aggódott most a legjobban, hiszen még mindig a lakásában voltak. Azt várta, hogy jön majd a rendőrség is, de nem így történt. Először mindez reménységgel töltötte el, de most már nem volt olyan biztos a dologban. Látniuk kellett, ami a lakásban volt. Talán még néhány kazettába is belenéztek a gyűjteményéből. Miféle emberek azok, akik nem hívják a rendőrséget ilyen helyzetben?

Garcia vissza akarta kapni, ami az övé, és az egyik kazettát különösen szeretne volna. Nagyon fontos volt neki, ugyanakkor ez volt az egyedüli dolog, ami őt és a többieket a lányhoz kötötte. E nélkül szinte soha nem tudnak a nyomára bukkanni.

Megérkezett egy autó, kiszállt a férfi, és megnyomta a csengőt. Garcia megkönnyebbülve látta, hogy a láda is nála van. Csak remélni tudta, hogy akármilyen legyen, amit elvitt a lakásból, most is benne van.

Pár perccel később kinyílt az ajtó, és a néger meg az alacsonyabbik férfi elment. Már csak egyvalaki maradt a lakásban.

Garcia otthagyta a sötétet, és elindult az ajtó felé.

Utoljára még egyszer átkutattam a lakást. Louis és Angel már megnézték, de biztos akartam lenni abban, hogy semmi nem került el a figyelmüket. Amikor végeztem azzal a résszel, amit belaktak, akkor következett a fehér csempés szoba, amit Louis felfedezett. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy mi célt szolgált. Alaposan kisúrolták, de kíváncsi lettem volna, mennyi erőfeszítésükbe került, hogy a lefolyócsöveket is megtisztítsák. Viszonylag új lehetett, mert maga a helyiség is nemrégiben készülhetett el. És ha a lefolyóba belecsorgott valakinek a vére, annak a nyomai most is ott lehettek.

A szemközti fal mellett, egy kecskelábú asztalon festékesdobozok, használt ecsetek heverték – amelyeken már régen megszáradt a festék – , valamint egy halom festékes újságlap. Beletúrtam a kupacba, közben vöröses por szállt fel. Megvizsgáltam a port, aztán lesöpörtem az újságokat az asztalról. A fán is ott volt a vörös por maradványa, az asztal alatt, és a földön is. Megtapogattam a falat, a téglákat. Közelebbről megfigyelve láttam, hogy az egyik, úgy negyvenöt centi magas részen a téglák nem illeszkedtek teljesen egy vonalban egymással. Elkezdtem feszegetni a kissé kiálló részt, balra-jobbra, amíg egészen ki nem tudtam húzni a téglát. Az asztalra esett, egy darabban, és egy lyuk maradt utána. Letérdeltem, és bevilágítottam a lámpával.

Egy emberi koponyát láttam, egy halom csont tetején állt, köréje félig vörös színű bársonydarabot tekertek. Egy aranyflitteres kendővel volt letakarva, csak a szemgödrök maradtak szabadon, meg az orr helye és a száj nyílása. Az oszlop tövébe ujjcsontokat helyeztek, nagyjából két kezlet formázva, és az ujjakat olcsó gyűrűkkel díszítették. Mellette mindenféle áldozati tárgy volt: csokoládé, cigaretta, és egy pohár, amiben borostyánszínű

folyadék volt, az illata alapján whisky lehetett.

Egy ezüstös színű lakat csillant meg a lámpa fényében a csontok fehérsége előtt. Kinyúltam és egy ronggyal megfogtam, majd felnyitottam a zsákmányt. Két nő arcma rejtőzött benne. Az elsőt nem ismertem fel. A második Martha volt, aki a házamban járt, mert remélte, hogy a lánya nyomára bukkanhat.

Hirtelen egy nagy villanásra és robbanásra eszméltem. Fa- és kőszilánkok repkedtek a jobb karom közelében, néhányuk az arcomat is érte, a jobb szememet időlegesen meg is vakította. Lekapcsoltam a lámpát, és levettem magam a földre, közben megláttam az alacsony, köpcös alakot az ajtó nélküli bejáratban, még mielőtt fedezékbe ugrottam volna. Két szörnyű kattanást hallottam, ahogy a fegyverbe betöltötték az újabb tárat, és egy férfihang ugyanazokat a szavakat sorolta újra, meg újra.

– *Santa Muerte, reza por mi. Santa Muerte, reza por mi...*

Halványan, az ima szavai mögül lépések zaja szüremlett hozzám. Angel és Louis közeledett a lépcsőn, becsukva ezzel a csapdát. A fegyveres férfi is észrevehette őket, mert hangosabban kezdett imádkozni. Hallottam, hogy Louis felkiált:

– Ne öljétek meg!

Aztán újra feltűnt a fegyveres férfi, és felhördült a fegyver. Már mozgásban voltam, amikor hirtelen szétrobbant mellettem az asztal, az egyik lába éppen kifordult, amint a lövöldöző férfi szinte beesett a szobába, imádkozva, célózva, tüzelve. A zaj és a füst megtöltötte a helyiséget, teljesen eltömítette az orromat, csípte a szemem, piszkos ködbe vonta a körülöttem lévő tárgyakat, csak halványan lehetett sejteni mindennek a körvonalát. Fátyolos szemmel láttam, hogy egy sötét alak leguggol. Előtte fény lobbant, valami csattant, és meghúztam a ravaszt.

A mexikói a kecskelábú asztal romjai között hevert, az újságlapok rá voltak csavarodva a lábára. Mintha valami lepelbe lenne tekerve. Az egyik festékesdoboz kinyílt, és a tartalma fehérre festette az alsótestét. A mellkasán lévő lyukból ütemesen vér lövellt a festékre, követve egyre lassuló szívverésének a dobbanását. A jobb keze a falhoz ért, ujjjaival a falat kaparva, a keze olyan volt, mint valami pók, miközben az oltáron lévő koponyát próbálta megérinteni.

– *Muertecita* – mondta még egyszer, de most már csak suttogni tudta a szavakat. – *Reza por mi.*

Louis és Angel tűnt fel az ajtóban.

– A francba, mondtam, hogy ne öld meg! – kiáltott fel Louis.

A füst és a por még mindig ott terjengett a szobában, és Louis még nem vette észre, hogy mi van a falon lévő lyuk mögött. Letérdelt a haldokló mellé. A jobb kezével megragadta a férfi arcát, és maga felé fordította.

– Mondd meg, hogy hol van! – követelte.

A mexikói tekintetét egy távoli pontra függesztette. Az ajkai mozogtak, de csak a mantráját ismételgette. Elmosolyodott, mintha látna valamit, amit mi, a többiek nem észlelhattünk, mintha valami hasíték keletkezett volna a lét szövetén, amin keresztül neki megadatott az, hogy meglássa a jutalmat, vagy a büntetést, ami csakis az övé volt. Csodálkozást olvastam ki a tekintetéből, aztán meg félelmet, még akkor is, amikor a szeme már elvesztette természetes fényét, majd lecsukódott a szemhéja.

Louis erősen arcul ütötte. A jobb kezében egy fényképet tartott, ami Alice-t ábrázolta. Korábban még sose láttam. Talán a nagynénje adta neki, de az is lehet, hogy az övé volt, egy olyan élet emléke, amit maga mögött hagyott, de nem felejtett el.

– Hol van? – kérdezte.

Garcia vért köhögött. Vörösek voltak a fogai, ahogy utoljára próbált meg szitkokat formálni a szája, aztán megvonaglott, a keze elernyedten lógott a falon, majd belezuhant a festékfoltba, miközben meghalt.

Louis lehajtotta a fejét, és a kezébe temette az arcát, Alice fotója a bőrébe nyomódott.

– Louis – szóltam hozzá.

Felnézett, és egy pillanatig nem is tudtam, hogyan folytassam.

– Azt hiszem, megtaláltuk Alice-t.

A vészhelyzetben bevetésre kerülő egység érkezett meg elsőnek a helyszínre, amikor megkapták a diszpécstől a „lövések dördültek” riasztást. Hamarosan Ruger Mini 14-esek és H&K kilenc milliméteres fegyverek csövével néztem farkasszem, aztán megpróbáltam azonosítani a neveket és a jelvéyszámokat az érkezésüket követő vibráló fények és kiáltások zűrzavarában. Az egység tagjai megnézték a gyilkosság helyszínét, a halott mexikóit, a lakásban elrendezett csontokat, és aztán, amikor rájöttek, hogy nem lesz több lövöldözés, visszavonultak, átadva helyüket a kollégáiknak a 96-os körzetből. Eleinte legjobb tudásom szerint próbáltam meg felelni a kérdéseikre, de aztán hamarosan elhallgattam. Részben azért, hogy védjem magamat és a társaimat – nem akartam túl sokat elárulni, amíg össze nem tudom szedni a gondolataimat –, és azért is, mert nem akartam újból felidézni a képet, ahogy Louis a téglakon ütött rés előtt áll, és annak a lánynak a koponyájára néz, akit valaha ismert; ahogy kinyújtja felé a két kezét, hogy megérintse azt, ami megmaradt belőle, de képtelen rá. Figyeltem, hogy a gondolatai más helyen és más időben jártak. Egy házban, amely tele volt fiatal nőkkel, s felidézte az együtt töltött napokat, amelyek már véget értek, a nők alakját, akik már eltávoztak, és akikhez most egy újabb csatlakozott.

Emlékszem rá. Emlékszem rá, mikor még kislány volt, és én vigyáztam rá, amíg az asszonyok főztek vagy takarítottak. Én voltam az egyedüli férfi, aki a karjában tartotta, mert az apja, Deeber halott volt. Én öltem meg. Ő volt az első. Elvette tőlem az anyámat, és megtorlasként eltöröltem a föld színéről. Akkor még nem tudtam, hogy az anyám testvére teherbe esett tőle. Most már tudom, bár akkor még nem volt rá bizonyíték, hogy annyira megverte az anyámat, hogy szegény belehalt a sérüléseibe, és velem is ugyanezt tette volna, ha elérkezettnek látta volna az időt. Így hát megöltem, és a lánya apa nélkül nőtt fel. Aljas ember volt, alantas vágyakkal, olyasfélével, amilyeneknek ő is az áldozatává válhatott volna, ahogy az évek múlnak. De a lány soha nem tudta meg hogy milyen ember is volt valójában. Felmerültek benne ugyan kérdések, kétkedés gyötörte, de amikor megsejtette az igazságot, én már messze voltam tőle. Egy napon eltűntem az erdőben, még amikor gyerek volt, és addig nem is tudtam, mi történt vele, mígnem már késő volt.

Ezt mondogatom magamnak: hogy nem tudtam.

Aztán keresztezték útjaink egymást ebben a városban, és én megpróbáltam helyrehozni a hibát, de képtelen voltam rá. Túlságosan fájdalmas volt, nem lehetett meg nem történné tenni. És most halott, én meg azon gondolkodom: vajon én vagyok az oka? Én indítottam be mindent azzal hogy csendesen, hidegvérrel úgy döntöttem, elveszem az apja életét, még mielőtt Alice megszületett volna? Nem voltunk-e bizonyos értelemben mindketten apja annak a nőnek akivé vált? Nekem nincs felelősségem azért, amilyen életet élt, nem én vagyok a felelős a haláláért? Vér volt a véremből, és most elment, én pedig kevesebb lettem azzal, hogy eltávozott erről a világról.

Sajnálom. Nagyon sajnálom.

Én pedig elfordultam Louistól, mikor lehajtotta a fejét, mert nem akartam őt így látni.

Az éjszaka hátralevő részét, és még a kora délelőtti órákat is azzal töltöttem, hogy kihallgattam a New York-i rendőrség kilencvenhatos körzethez tartozó nyomozói a Meserole Avenue-n. Egykori zsaru lévén, még úgy is, hogy néhány megválaszolatlan kérdés övezett, mutattak egy kis tiszteletet irányomba. Elmondtam nekik, hogy egy bizonyos forrásból kaptam az információt a mexikói hollétéről, és hogy nyitva találtam a lakás ajtaját. Bementem, láttam, mi volt a lakásban, és már éppen hívni akartam a rendőrséget, amikor megtámadtak. Védekeztem, és megöltem a támadómat.

Két nyomozó kérdezett ki, egy Baynard nevű nő, és társa, egy nagydarab, vörös hajú, Entwistle névre hallgató zsaru. Kínosan udvariasak voltak velem az elején, ami részben annak volt tulajdonítható, hogy a jobbomon ott ült Frances Neagley. Mielőtt New Yorkba érkeztem volna, egy névleges összeget kaptam bizonyos Early, Chaplin és Cohen nevű cégtől, amelynek Frances is társtulajdonosa volt. Elvileg az ő alkalmazásában álltam, és így jogot formálhattam a segítségére, ha kínos kérdéseket tennének fel nekem. Frances magas volt, kifogástalanul ápolt, annak ellenére, hogy a hajnali órákban hívtam, és csak annyira volt kedves, amennyire a helyzet megkívánta. Ugyanakkor hétvégenként olyan bárókba járt, ahol vér száradt a padlón, és az a hír járta róla, ami az időhúzást illette, hogy a titán hajlékony volt hozzá képest. Sikeresen zavarta össze a zsarukat, vagy keltett félelmet azokban, akikkel eddig dolga akadt.

– Ki informálta Garciáról? – kérdezte Entwistle.

– Úgy hívták?

– Úgy tűnik. De már nincs olyan helyzetben, hogy megerősíthesse.

– Inkább nem árulnám el. – Bayard a jegyzeteibe pillantott.

– Esetleg nem egy Tyrone Baylee, alias G-Mack lenne az illető?

Nem válaszoltam.

– A nő, aki miatt magát felbérelték, az ő kurvája volt, ugye? Feltételezem, beszélt a stricivel. Úgy értem, semmi értelme nem lett volna annak, hogy ne beszéljen vele, ha egyszer

azt a lányt kereste, nem?

– Nagyon sok emberrel beszéltem – feleltem.

Frances közbeszólt. – Hová akarnak ezzel kilyukadni, nyomozó?

– Csak szeretnénk tudni, hogy Mr. Parker mikor beszélt utoljára Tyrone Bayleeevel.

– Mr. Parker nem tagadja és nem is erősíti meg, hogy valaha beszélt ezzel az emberrel, úgyhogy a kérdés nem tartozik ide.

– Mr. Baylee számára nem – felelte Entwistle. Sárgák voltak az ujjai, és hurutos hangon beszélt. – Ma, kora reggel vették fel a Woodhillbe, lőtt sebekkel a jobb kezén és a jobb lábán. Úgy mászott oda, szinte négykézláb. És ha valaha is reménykedett abban, hogy a Yankees dobójátékosa lesz, hát ezúttal csalódnia kell.

Lehunytam a szemem. Louis úgy tartotta helyesnek, hogy nem említi, hogy megtorló akciót vitt véghez G-Mack ellen.

– Hajnali egy körül beszéltem Bayleeevel – mondtam. – ő adta meg nekem a williamsburgi címet.

– Maga lőtte meg?

– Azt mondta, hogy én tettem?

– Tele van fájdalomcsillapítókkal. Arra várunk, hogy meséljen nekünk.

– Nem én lőttem meg.

– És nem is tudja, hogy ki volt?

– Nem, nem tudom.

Frances megint közbeszólt.

– Nyomozó, nem mehetnénk tovább?

– Sajnálom, de az ügyfele, vagy alkalmazottja, vagy akárminek is akarja hívni, úgy tűnik, nem tesz jót azok egészségi állapotának, akikkel találkozik.

– Akkor – szólt Frances, és az ésszerűség hallatszott ki a beszédmodorából – figyelmeztessék, hogy ne legyen többé az egészségre ártalmas, és engedjék el, vagy pedig vádolják meg.

Csodáltam azt a formát, ahogy Frances felvette a harcot, de talán mégsem volt valami jó ötlet felpiszkálni ezeket a zsarukat úgy, hogy Garcia holtteste még ki sem hűlt, G-Mack is ott lábadozott a lőtt sebek miatt, az én eljövendő éjszakáimmal pedig lehet, hogy a Brooklyn Metropolitan Börtönközpont rendelkezik majd.

– Mr. Parker megölt egy embert – mondta Entwistle.

– Egy embert, aki megpróbálta megölni.

– Legalábbis ő ezt állítja.

– Ugyan már, nyomozó, ezzel csak körbe-körbe járunk. Kezeljék már felnőttként az ügyet! Van egy szoba, amit lövések szabdaltak keresztül-kasul; egy lerobbant raktár, tele csontokkal, amelyek közül néhány valószínűleg azé a fiatal nőé, akinek a felkutatására Mr. Parkert felbérelték; és van két videokazettánk, amelyeken legalább egy olyan nő van, akit meggyilkoltak. De lehet, hogy több is. Az ügyfelem jelezte, hogy hajlandó együttműködni magukkal a nyomozásban, amiben csak tud, és most maguk arra vesztegetik a drága idejüket, hogy egy olyan valakiről kérdezzeték, aki az ügyfelemmel való találkozás után szenvedett sérüléseket. Mr. Parker a rendelkezésükre áll, ha további kérdéseket óhajtanak feltenni neki, és kész arra, hogy megcáfolja az ellene felhozott esetleges vádakat. Akkor mi legyen?

Entwistle és Bayard egymásra néztek, aztán elnézést kérve kimentek. Elég sokáig voltak távol. Frances és én nem szóltunk semmit, amíg vissza nem tértek.

– Elmehet – mondta Entwistle. – Egyelőre. De ha nem okoz problémát, nagyra értékelnénk, ha értesítene bennünket, amennyiben el akarja hagyni az államot.

Frances elkezdte összeszedni a jegyzeteit.

– Ó – tette hozzá Entwistle –, és próbáljon meg egy darabig nem lelőni senkit, ha kérhetem. Meglátjuk, hogy sikerül-e. Talán igen.

Frances kitett a kocsimnál. Nem kérdezett tőlem semmit az éjjel lezajlott eseményekről, és én sem terheltem vele. Mindkettőnknek jobb volt így.

– Szerintem rendben lesz – mondta, amikor a raktárépület közelébe értünk. Még mindig zsaruk nyüzsögtek előtte, és a kíváncsiskodók is ott lebzseltek, csakúgy, mint a tévések és mindenféle más riporter. – A fickó, akit maga megölt, háromszor vagy négyszer is lőtt, maga meg csak egyszer, és ha a raktárban lévő csontokról kiderül, hogy köze van hozzá, akkor magát senki sem fogja macerálni a halálával kapcsolatban, főként akkor nem, ha a falban talált csontokról bebizonyosodik, hogy valóban Alice földi maradványai. Elképzelhető, hogy magára szállnak, mert használta a fegyverét, de ha magándetektívekről van szó, mindig előítéllettel viseltetnek irántuk. Várnunk kell, és majd meglátjuk.

Megőriztem a New York-i jelvényt, mióta otthagytam a rendőrség kötelékét, és valószínűleg ez volt a legjobb, 170 dolláros, kétévenkénti befektetésem. A jelvény felett a rendőrfőnök rendelkezett, és elvben meg is tagadhatta volna a megújítás iránti kérelmemet, de soha senkinek nem volt ellenvetése a dologgal kapcsolatosan. Úgy gondolom, azzal már túl sokat kértem volna tőlük, ha azt kívánom, hogy hagyjanak futni, ráadásul úgy, hogy lövöldöztem is.

Megköszöntem Francesnek a közreműködést, és kiszálltam a kocsiból.

– Mondja meg Louisnak, hogy nagyon sajnálom – mondta.

Amikor visszaértem a szállodába, felhívtam Rachelt. A negyedik csengetésre vette fel a kagylót.

– Minden rendben? – kérdeztem.

– Igen, minden – felelte. Élettelen volt a hangja.

– Sam is jól van?

– Jól. Hétfőig aludt. Éppen most etettem meg. Aztán újra letettem egy órára, vagy kettőre.

Körülbelül öt másodpercig süket csend volt a telefonban.

– És te hogy vagy?

– Volt egy kis baj nemrég – feleltem. – Egy ember meghalt.

Megint csend.

– És azt hiszem, megtaláltuk Alice-t – mondtam –, vagy legalábbis azt, ami szegényből megmaradt.

– Mesélj.

Hirtelen nagyon fáradt lett a hangja.

– Emberi maradványokat találtunk egy fürdőkádban. Leginkább csontokat. És a fal mögött még többre bukkantunk. És köztük volt Alice medálja is.

– És az, aki meghalt? Ő volt a gyilkos? Ő volt felelős mindezért?

– Nem tudom biztosan. De nagyon úgy néz ki. Vártam a következő kérdést, tudván, hogy úgylis az következik.

– Te ölted meg?

– Igen.

Felsőhajtott. Hallottam, hogy Sam felsír. Rachel csitítani kezdte.

– Mennem kell – mondta. – Már tudod, mi történt Alice-szel, és a férfi, aki megölte, halott. Mit tudsz még tenni? Gyere haza. Csak... gyere haza, jó?

– Jövök. Szeretlek, Rachel.

– Tudom. – Mintha valamit hallottam volna a hangjában, mikor már majdnem letette a kagylót. – Tudom, hogy szeretsz.

Sokáig aludtam, elmúlt már dél is, amikor telefoncsörgésre ébredtem. Walter Cole volt az.

– Hát, jó kis éjszakád volt – közölte.

– Mennyit tudsz?

– Nem sokat. Majd te elmondod. Van egy Starbuck's kávézó a Daffynál. Fél óra múlva ott találkozunk.

Negyvenöt percmbe telt, mire megérkeztem. Odafelé, miközben átszeltem a várost, azon járt az eszem, mit is tettem, és hogy Rachel mit mondott, amikor telefonon beszélünk. Bizonyos értelemben valóban vége volt. Biztos voltam benne, hogy a fogászati leletek és a DNS-teszt – lehet, hogy Martha DNS-ét is meg kell nézniük, hogy legyen összehasonlítási alapjuk – megerősíti majd azt, hogy a Garcia lakásán talált csontok Alice maradványai. Garcia benne volt az egészben, lehet, hogy ő a felelős Alice haláláért. De azért ez még nem magyarázat arra, hogy Alice miért tűnt el, és arra sem, hogy Eddie Tager miért tette le érte az óvadékot. És aztán ott volt még az a régiségkereskedő, Neddo, és a meséje a „Hívők”-ről, meg Philip Bosworthról, az FBI-ügynökről, aki belefolyt egy olyan nyomozásba, amely bizonyos szempontból hasonló volt az enyémhez. Nagyon nyugtalan voltam, olyan érzésem támadt, mintha valami más is lenne a felszín alatt, ami behálózza a múlt rejtett üregeit.

Még nedves volt a hajam a gyors zuhanyozástól, de már ott ültem Walterrel szemben egy sarokasztalnál. Nem volt egyedül. Dunne is jött velem, az egyik detektív, akivel a kávézóban találkoztam.

– Tudja a társa, hogy másokkal is találkozgat? – kérdeztem.

– Nyílt kapcsolatban élünk. Amíg nem tud róla, nincs semmi gond. De ő biztos benne, hogy maga lőtte meg G-Macket.

– És ugyanígy vannak ezzel a kilencvenhatos körzet nyomozói is. Nem tudom, számít-e, de nem én húztam meg a ravaszt.

– Hé, nem mintha nagyon érdekelne bennünket! Mackey egész egyszerűen nem akarja, hogy hátránya származzon abból, ha valakinek a fülébe jut, hogy mi uszítottuk magát rá.

– Egy csomó ember ráirányíthatta a figyelmünket. Mondja meg a társának, hogy emiatt ne aggódjon!

– A figyelmünket?

A fenébe! Fáradt voltam.

– Walterét és az enyémet.

– Persze. Oké.

Nem akartam ebbe belemenni Dunne-nel. Azt sem tudtam, minek volt ott.

– Nos, miért vagyunk itt? Hogy megnézzük, milyen a muffin?

Dunne segítségkérően Walterre nézett.

– Nem könnyű fickó – jegyezte meg Dunne.

– Nagyon önhitt – felelte Walter. De ez az erősebb ember-álca csak felvett. Szerintem nincs rendben a szexuális élete.

– Walter, minden tiszteletem, de most nincs ehhez humorom.

Walter engesztelésül felemelte a kezét. – Nyugi! Mint ahogy Dunne is mondta, csak segíteni szeretnénk.

– Sereta, a másik lány... úgy tűnik, őt is megtalálták – mondta Dunne.

– Hol?

– Yumától nem messze, egy hotel mellett.

– A Spyhole-nál történt gyilkosságok? – Láttam a róluk szóló beszámolókat a tévében.

– Igen. Azonosították Seretát, őt találták meg az autó csomagtartójában. De különben is sejtették, mert a kocsik az övé volt, és a jogosítványának egy darabja nem égett el a tűzben, csak az azonosítás megerősítésére várnak. Valószínűleg még életben volt, amikor elérték a lángok. Sikertelenül berúgta a hátsó ülés támláját, mielőtt meghalt.

Megpróbáltam visszaemlékezni, hogy mit hallottam a hírekben.

– Nem volt egy másik holttest is a kocsiban?

– Egy férfi. Ismeretlen. Se valamilyen azonosító kártya, se tárcsa nem volt nála. Most is próbálják valahogy beazonosítani az alapján, amivel rendelkeznek, de hát nem tehetik rá a

fotóját a tejesdobozokra. Talán majd a nyáron a kerti partikhoz használt faszenes zacskókra. Vállon és mellkason lőtték. A halált okozó golyó még benne volt. Egy harmincnyolcasból származik, ugyanabból a pisztolyból, amit annál a mexikóinál találtak, aki szintén annak a motelnek az egyik szobájában halt meg. Feltételezik, hogy valami kontár rajtaütés célpontja lehetett. A fickó igencsak rossz hírű figurákkal állt kapcsolatban, és a *Federales* ott lenn, Mexikóban alig várta, hogy beszélhessen vele. Most, hogy itt van ez az Alice-ügy, lehet, hogy más nyomon is elindulhatnak.

G-Mack szerint Alice és Sereta jelen voltak, amikor Winstont és az asszisztensét meggyilkolták, de a lányok nem láttak semmit. Valamit viszont magukkal vittek, és úgy tűnik, hogy ez a valami annyira értékes, hogy egyesek még a gyilkosságtól sem riadtak vissza, hogy újra megszerezzék. Megtalálták Alice-t, és tőle megtudhatták, hogy hol rejtőzik Sereta. Nem is akarok arra gondolni, hogyan szedhették ki belőle ezt az információt.

– A haverját, G-Macket holnap valószínűleg kiengedik a kórházból – mondta Dunne. – Abból, amit hallottam, még most is azt állítja, nem tudja, mi történt azokkal a kurvákkal, és nem nézte meg azt az embert sem, aki meglőtte. A bokaízülete és a sarka szilánkosra tört. A pasi egész életére sánta marad.

Alice koponyájára gondoltam Garcia lakásának falmélyedésében. Elképzeltem, milyen lehetett Sereta életének utolsó néhány másodperce, ahogy a hőség egyre elviselhetetlenebb lett, lassan perzselve őt, mígnem teljesen elborították a lángok. Azzal, hogy elárulta Alice-t, G-Mack mindkettőjüket halálra ítélte.

– Nagy pech – feleltem.

Dunne vállat vont. – Kemény világot élünk. Ha már itt tartunk, Walter azt mondja, hogy megpróbált beszélni Ellennel, a fiatal kurvával.

Felidéztem a sötét ruhás, fiatal lányt.

– Jutott vele valamire?

Walter megrázta a fejét.

– Azt mutatja kívülről, hogy kemény, és nyilván belül is egyre inkább az lesz. Megpróbálok róla beszélni a Safe Horizon nevű alapítvánnyal, az talán segíthet neki, és van egy haverom a fiataikorúakra szakosodott Különleges Osztálynál. Próbálkozom.

Dunne felállt, és felvette a zakóját.

– Nézzék, ha tudok segíteni maguknak, megteszem – mondta. – Tartozom Walternek, és ha ezt a maga megsegítésére akarja elpazarolni, ám legyen. De szeretem a munkám, és szeretném is megtartani. Nem tudom, ki eresztette bele a golyókat abba a szemétládába, de ha véletlenül találkozik vele, mondja meg neki, hogy legközelebb vigye át Jerseybe. Értette?

– Persze – feleltem.

– Ó, és még valami. Találtak valami más furcsa dolgot is ott, a Spyhole-nál. A recepció s vére szét volt kenve az arcán, és idegen DNS-t mutattak ki a mintában. Elég fura, mert romlott volt.

– Romlott?

– Már nagyon régi, és rossz minőségű. Szerintem a minta valahogy beszenyeződhetett. Toxinokat tartalmazott, és egy részüket még most is próbálják azonosítani. Olyan, mintha valaki állott húst dörzsölt volna a kölyök arcába.

Hagytuk, hogy Dunne öt perc előnyhöz jusson, aztán mi is elindultunk.

– És most hogyan tovább? – kérdeztem WALTERt, miközben próbáltuk kivédeni, hogy egy busz kerekai alá kerüljünk.

– Beszélnem kell néhány emberrel. Szerinted ki tudod deríteni, hogy kié volt az a raktárépület Williamsburgben?

– Nem hinném, hogy nehéz lenne. A kilencvenhatosok már valószínűleg ügyis kinyomozták, de megnézem, mit tudok meg a városi ingatlan-nyilvántartóban.

– A kilencvenhatos körzet nyomozói kiderítették, ki az a fickó, akit megöltem. De nem

hinném, hogy megosztják velem, amit tudnak, úgyhogy tartsd nyitva a füled, hátha sikerül valami információhoz jutnod.

– Oké. Maradsz még a Meridienben egy éjszakát?

Rachelre gondoltam.

– Talán még egyet. Aztán haza kell mennem.

– Beszéltél vele?

– Ma reggel.

– Elmondtad neki, mi történt?

– A java részét igen.

– Milyen hangot hallasz valahol tudat alatt? Ahogy repedezik a vékony jég? Most már vissza kell menned hozzá. A hormonok, meg minden más felborul ilyenkor. Te is jól tudod. Még a kis dolgok is úgy tűnhetnek ilyenkor, mintha itt lenne a világ vége, és a nagy dolgok esetében itt is van.

Kezet fogtunk.

– Köszönöm.

– A jó tanácsot?

– Nem, az semmit nem ért. Hanem azt, hogy kiálltál értem és az ügyért.

– Hé, aki egyszer zsaru volt... – felelte. – Néha nagyon hiányzik, de az ilyesmi segít. Ilyenkor érzem csak, miért jobb, hogy már nem vagyok benne.

Aztán felhívtam Louist. Egy kávézóban találkoztunk a Broadwayn, fenn, a Gay Nineties nevű helyen. Látszott, hogy nem aludt valami sokat, és bár megborotválkozott, és vasalt inget húzott, feltűnt, hogy nem érzi jól magát a bőrében.

– Martha unokatestvére ma repül ide – mondta. – Hozza Alice fogászati és egészségügyi kartonját, mindent, amit össze tud szedni. Martha valami koszos lyukban lakott Harlemben. Kiköltöztettem, úgyhogy most mindketten a Pierre-be vannak bejelentkezve.

– Hogy van Martha?

– Még mindig nem adta fel a reményt. Azt mondja, lehet, hogy nem Alice az. A medál semmit nem jelent, legfeljebb annyit, hogy a pasas elvette tőle.

– És te? Te mit gondolsz?

– Ő az. Ahogy te is, én is tudom. Azonnal megéreztem, amint megláttam a medált.

– Holnapra meglesz az azonosítás. Egy vagy két nap múlva kiadják az eredményt, ha az orvos szakértő elkészíti a jelentést. Visszamegy a maradványokkal?

Louis megrázta a fejét.

– Nem hiszem. Nem látnának szívesen. Hosszú története van ennek. Jobb, ha nem bolygatjuk. Más dolgom van.

– Mint például?

– Például megtalálni azt, aki ezt tette vele.

Belekortyoltam a kávémba. Lassan már kihűlt. Felemeltem a csészémet a pincérnő felé, aztán némán figyeltem, ahogy felmelegíti a kávé.

– El kellett volna mondanod, hogy mit tettél G-Mackkel – mondtam, amikor a nő már nem hallhatta.

– Másan járt az eszem.

– Nos, a jövőben ha ilyet teszünk, nem titkolózhatasz. A kilencvenhatos körzet két zsaruja nem volt túlzottan barátságos velem a lövöldözés miatt. Az, hogy egy újabb hullát hagytam magam után a körzetükben, nem nagyon javított a helyzetemen.

– Mondták, hogy hogy van az a szemétláda strici?

– Amikor ott voltam a kilencvenhatosoknál, akkor még mindig kába volt, de azóta már magához tért. Azt mondta a zsaruknak, hogy nem látott semmit.

– Nem fog beszélni. Ismeri a dörgést.

– Nem ez a lényeg.

– Nézd – mondta Louis –, nem kérem tőled, hogy belekeveredj ebbe az egészbe. Ha már itt tartunk, az elején sem kértem.

Vártam, mond-e még valamit. De nem tette.

– Befejezted? – kérdeztem.

– Igen, befejeztem. – Bocsánatkérően felemelte a jobb kezét. – Sajnálom.

– Nem kell sajnálnod. Csak ha lelősz valakit, közöld velem is, ennyi az egész. Hogy azt mondhassam, valahol máshol voltam. Főként, ha – most az egyszer – valóban máshol voltam.

– Azok ez emberek, akik megölték Alice-t, rá fognak jönni, hogy a strici köpött – mondta Louis. – Az a fickó halott.

– Nos, ha jönnek, G-Mack nem tud majd elfutni, az egyszer biztos.

– Na és most?

Meséltem neki Alice barátnőjének, Seretának a haláláról Yuma mellett, és arról a holttestről, amit a kocsiban találtak vele.

– A férfit nem az autóban lőtték le – vettem közbe –, Mackey azt mondta, hogy a zsaruk vérnyomokat találtak, amely az egyik szobától a Buick ajtajáig vezetett. Ez a fickó odasétált a kocsinhoz, aztán beült a sofőrülésbe, és nyitott ajtó mellett élve megégett.

– Lehet, hogy valaki fegyvert szegezett rá.

– Hát, jó nagy fegyvernek kellett lennie. De még a golyó általi halál is sokkal kíváncsibbnak tűnik, mint elevenen elégni. És ráadásul nem volt a bejelentett vendégek között. Azok mind megvannak.

– Lehet, hogy Sereta egyik kuncaftja volt?

– Ha igen, nem hagyott maga után semmilyen nyomot a szobában. És ha így is volt, mit keresett a mexikói ajtaja előtt, hogy aztán az ajtón keresztül lelőjék?

– Tehát az egyik gyilkos volt?

– Úgy néz ki. Elszúrja a dolgot, meglövik, aztán ahelyett, hogy a többiek magukkal vinnék, inkább ott hagyják a kocsiban, és felgyújtják?

– És még csak nem is tiltakozik.

– Csak ült ott az ülésen.

– Tehát valaki rájött, hol van Sereta, és elment érte.

– És megölte, amikor megtalálta.

Louis is összerakta a részleteket, akárcsak én korábban. – Alice mondta el nekik.

– Lehet. Ha így volt, akkor kényszerítették rá.

Egy ideig gondolkodott az egészen. – Nehezen mondom ki, de ha Sereta helyében lettem volna, nem mondtam volna többet Alice-nek, csak amennyit feltétlenül tudnia kellett. Általánosságokat, egy biztonságos telefonszámot, ahol fel lehet venni vele a kapcsolatot, de semmi többet. Így ha megtalálják Alice-t, akkor ő nem tudott volna semmit elárulni.

– Tehát valaki odalenn elárulta, valószínűleg az alapján, amit Alice gyilkosainak sikerült belőle kiszedniük.

– Ami azt jelenti, hogy valaki ott lenni ismer valakit idefönn.

– Lehet, hogy Garcia a kapocs. Amilyen közel van a Spyhole a határhoz, a mexikói kapcsolatban lehet valami. Érdemes lenne utánajárni.

– De ez nem jelenti azt, hogy így akarsz eltávolítani a városból, hogy aztán... hm... *diplomatikusabban* kérdezősködhess, ugye?

– Akkor agyafűrtabb volnék, mint amilyen vagyok.

– Nem agyafűrtabb, csak dörzsöltebb.

– Ahogy már mondtam, valaki ott lenni rendelkezhet olyan információval, ami érdekelhet bennünket. Akárki is az, biztosan nem adja könnyen. Ha a helyedben volnék, most teljes erővel lecsapnék rá. Csak hogy kitöltsem a mérgem.

Louis felemelte a kanalát, és rám mutatott. Sikerült valahogy kipréselnie magából egy félmosolyt.

- Túl sokat aludtál pszichológus mellett.
- Hát, mostanában nem nagyon, de azért köszi.

Louisnak igaza volt: szerettem volna, ha néhány napra eltűnik. Akkor nem kellene azon igyekeznem, hogyan kerüljem el a vele való munkát. Attól tartottam, ha túl sok információval látom el, magára veszi az egész ügyet, és megpróbálja erőnek erejével kiszedni a választ azokból, akik benne vannak. Először annak a pasasnak kell utánajárnom, aki letette az óvadékot. Aztán beszélnem kell azzal, aki kiadta a raktárépületet Garcíának. És utána akarok járni annak az FBI-ügynöknek, Bosworthnek is. Louist később is ráuszíthatom akárkire, gondoltam.

Visszamentem a szállodába, de volt valami az autóm csomagtartójában. Mielőtt elhagyta volna a raktárépületet, rábízta a csontszobrot Angelre, és most Louis visszaadta nekem. Ha a zsaruk rájöttek volna, hogy eltitkoltam, nagy bajba kerülhettem volna, de ez volt a kulcs ahhoz, hogy bejussak Neddóhoz, és volt egy olyan érzésem, hogy ennek a segítségével más ajtók is megnyílnak előttem, ha szükséges. Ha egy fotót vagy egy rajzot lobogtatnék, azzal nem érnék el ugyanolyan hatást.

Angel és Louis Tucsonba repül ma este, Hustonon keresztül. Közben Walter is visszatért egy névvel. A raktárépület egy ingatlanügynökségé volt, és valami végeláthatatlan perlekedés tárgyát képezte. A zsaruk látókörébe egyetlen ember került, egy David Sekula nevű jogász, akinek egy irodája volt a Riverside Drive-on. A raktárépületet hirdető táblán lévő telefonszámon automatikusan egy lízingcég, az Ambassade Realty üzenetrögzítője jelentkezett, de ez a nyom zsákutcának bizonyult. A vezetője elhalálozott, és a cég sem működött már. Leírtam Sekula címét és telefonszámát. Majd reggel felhívom, friss és elővigyázatos leszek.

Három üzenetet is hagytam Tagernek, az óvadékos fickónak, de nem jelentkezett. Az irodája fenn volt Bronxban, nem messze a Yankee Stadiontól. Tager is holnapra marad. Valaki megkérte, hogy tegye le az óvadékot Alice-ért. Ha megtudom, hogy ki volt az, egy lépéssel közelebb kerülök annak kiderítéséhez, hogy ki a felelős Alice haláláért.

Ahogy Angel és Louis a Delta légitársaság termináljához igyekezett a Kennedy repülőtéren, egy férfi, aki tudott volna válaszolni a legégetőbb kérdéseikre, áthaladt az ellenőrzésen, összeszedte a csomagjait, és belépett az érkezési csarnokba.

A szerzetes egy British Airways-járatral érkezett Londonból New Yorkba. Magas ember volt, a negyvenes éveinek a végén járhatott, és a testalkatán látszott, hogy szeret enni. Rakoncátlan szakálla világosabb és vörösebb volt, mint a haja, és ettől egy kicsit olyan volt, mint valami kalóz, aki nemrégiben hagyott fel azzal, hogy pisztollyal ijesztgesse az ellenségeit. Egyik kezében egy kis, fekete bőrönd volt, a másikban pedig a *Guardian* legfrissebb példánya.

Egy férfi várt rá, aki egy kicsit fiatalabb volt, mint a látogató. Az ajtók sziszegve csukódtak be mögöttük. Kezet ráztak, majd a fiatalabb felajánlotta, hogy viszi a szerzetes csomagját, de ő visszaautasította. Helyette átnyújtotta neki az újságot.

– Hoztam magának egy *Guardiant* és egy *Le Monde*-ot – közölte. – Tudom, hogy kedveli az európai újságokat, és ezek itt nagyon drágák.

– Nem tudott volna inkább egy *Telegraphot* hozni?

A fiatalabbnak enyhe kelet-európai akcentusa volt.

– Az kissé konzervatív az én ízlésemnek. Csak bátorítanám őket.

A másik elvette a *Guardiant*, és menet közben megnézte a címloldalt. Amit látott, úgy tűnt, csalódást keltett benne.

– Tudja, mi nem vagyunk annyira liberálisok, mint maga.

– Nem tudom, mi történt önnel, Paul. Maga a jók oldalán szokott állni. Nemsokára már Halliburton-részvényeket is vesz majd.

– Ez az ország már nem nyerő a hebehurgya liberálisok számára, Martin. Sokat változott, mióta utoljára itt voltunk.

– Hát, erről tudnék mit mesélni. A bevándorlási hivatal embere megállított, és a személyi motozás során még a seggembe is belenyúlt.

– Akkor nálam jóval bátrabb ember. Na mindegy, jó, hogy újra látom!

Kimentek a parkolóba, és egészen addig nem is beszéltek az őket aggasztó dologról, amíg el nem hagyták a repülőteret.

– Van valami haladás? – kérdezte Martin.

– Csak mendemondák, semmi több, de az árverés napokon belül lezajlik.

– Ez olyan, mintha vért csepegtetnénk a vízbe, hogy lássuk, mit vonz oda. Csak éppen az egyes darabkák nem elegendőek, nekik az egész kell. Ha olyan közel vannak, ahogy azt sejtjük, akkor hamarosan ráharapnak.

– Eléggé kockázatos dologba vont be minket.

– Amúgy is benne voltunk, akár tetszett, akár nem. Mordant halála gondoskodott róla. Ha megtalálta az utat Sedlecebe, akkor másoknak is sikerülni fog. Jobb, ha urai maradunk a helyzetnek.

– Csak feltételezés volt. Mordant-nak szerencséje volt.

– Hát, annyira nem – felelte Martin. – Kitérte a nyakát. De legalább úgy néz ki, mintha baleset történt volna. Nos, tehát azt mondta, hogy mendemondák kaptak szárnyra.

– Két nő eltűnt a Pointról. Valószínűleg jelen voltak, amikor a gyűjtőt, Winstont megölték. A barátaink azt mondják, hogy azóta már mindkettőt holtan találták, az egyiket Brooklynban, a másikat Arizonában. Nem járunk messze az igazságtól, ha feltételezzük, hogy akármit is vittek el Winston gyűjteményéből, az most már biztonságban van.

A szakállas szerzetes lehunyta a szemét egy kis időre, és ajka néma imába kezdett.

– Még több gyilkosság – mondta, amikor befejezte. – Hát, ez nem jó hír.

– És ez még nem a legrosszabb.

– Halljuk.

– Felbukkant egy elhízott ember. Brightwellnek nevezi magát.

– Ha előjött a rejtekéből, akkor az azt jelenti, hisznek abban, hogy közel járnak. Uramisten, Paul, jó híre nincsen?

Paul Bartek elmosolyodott. Gyászos mosoly volt, de tartott attól, hogy a következő hír majd egy kis elégedettséggel tölti el a másikat. Valamikor úgyis el kell mondania. Mindenesetre megért néhány üdvözlégyet, hogy elmondhatja a társának.

– Egy ember meghalt. Egy mexikói. A rendőrség szerint ő volt a felelős az egyik prostituált haláláért. Úgy vélik, hogy az ő maradványait találták meg a férfi lakásában.

– Megölték?

– Lelőtték.

– Valaki tett a világnak egy szívességet, de megfizet majd érte. Nem fog nekik tetszeni. Ki volt az?

– A neve Parker. Magánnyomozó, és úgy tűnik, szokása ilyen dolgokba keveredni.

Brightwell a számítógép képernyője előtt ült, és arra várt, hogy a nyomtató kidobja az utolsó oldalakat. Amikor kész lett, fogta az újságokból kinyomtatott oldalakat, átlapozta őket, majd dátum szerint sorrendbe rakta a kivágásokat, a legrégebbivel kezdve. Még egyszer átolvasta az első gyilkosságokról szóló részleteket. Volt ott egy kép egy nőről és egy gyerekről, még életükben, de Brightwell alig vetett rájuk egy pillantást. A gyilkosság leírásának olvasására sem pazarolt sok időt, bár tisztában volt vele, hogy egy csomó mindent nem mondtak el a cikkek. Sejtette, hogy a férfi feleségének és a gyerekének a sérülései olyan szörnyűek voltak, hogy nem merték nyomtatásban megjelentetni, vagy netán a rendőrség tartotta vissza az információt, nehogy egy másolós gyilkosnak eszébe jusson ugyanezt tenni.

Brightwellt a férjről szóló információk érdekelték, sárga színű kiemelővel át is húzta azokat a részeket, amiket különösen figyelemreméltónak talált. A következő néhány oldallal is ugyanezt tette, követte a férfi nyomát, összeszedve az előző öt év során vele történeteket, különös gondot fordított azokra a részekre, ahol a férfi múltja újra betolakodott a jelenébe, mintha a régi szellemek közül néhány feltámadt volna, míg mások megpihentek.

Parker. Micsoda szomorúság, micsoda fájdalom, és mindez büntetésül egy olyan bűnért, amelyre nem is emlékszik. A hited méltatlanra pazaroltad. Nincs megváltás, számodra nincs. Meg vagy átkozva, és nincs bűnbocsánat.

Hosszú időre elvesztél a számunkra, de most végre megtaláltunk.

David Sekulának egy sor szerény irodája volt egy kellemes, régi, barna homokkő épületben a Riverside-on. A falon egy réztábla hirdette a foglalkozását, nevezetesen, hogy jogtanácsos. Megnyomtam a kaputelefon gombját a bejárati ajtó mellett. Két hangból álló dallamot hallatott biztatóan, mintha csak meg akarná győzni az érkezőt, aki netán időközben kísértésbe esne, s inkább elszaladni készül, hogy a végén minden rendben lesz. Másodpercekkel később a hangszóró életre kelt, és egy női hang érdeklődött, hogy segíthet-e. Megadtam neki a nevem. Megkérdezte, hogy bejelentkeztem-e. Bevallottam, hogy nem. Erre azt mondta, hogy Mr. Sekula nem elérhető. Azt feleltem, hogy leülhetek a lépcsőre is, és megvárhatom, esetleg kinyithatok egy Mickey's Big Mouth sört is, hogy eltöltssem az időt, de ha ki kell engednem a fáradt olajat, akkor eléggé mocskos lesz ez a lépcső.

Megszólalt a beengedő csengő. Egy kis kedvességgel mit el nem érhet az ember.

Sekula titkárnője nagyon csinos volt, bár kissé fenyegetőnek tűnt. A nőnek hosszú, fekete haja volt, szorosan összefogta hátul egy piros szalaggal. Kék szeme volt, és nagyon sápadt bőre, amitől az orcájára feltett pirosító úgy tűnt, mint valami kettős naplemente, míg az ajka egy egész, Freudról szóló szimpóziumnak témát biztosított volna egy egész hónapra. Sötét blúzt viselt, amely nem volt teljesen áttetsző, de azért sejtetni engedte az alatta lévő, méregdrága fehérmellt. Az ötlött eszembe, vajon nem forradásos-e a bőre, mert olyan érzésem volt, mintha szabálytalan minták volnának a bőrén, ahol a blúz nekinyomódott. Szürke szoknyája épphogy csak térd felett végződött, és vastag, fekete harisnyát viselt. Az a fajta nő volt, aki oly mámorító éjszakát ígért a férfinak, amelyet az a legmerészebb álmaiban sem képzelt, de csak akkor, ha utána szép lassan meg is ölhetne. És a megfelelő férfi ezt még jó üzletnek is gondolta. A nő arckifejezéséből ítélve nekem nemigen ajánlott volna fel egy ilyen lehetőséget, hacsak nem térhetnénk a mámorító rész helyett egyenesen a lassú kínzásra. Kíváncsi lettem volna, vajon Sekula házasember-e. Ha egy ilyen dekoratív nőt akarnék felvenni titkárnőnek, Rachel csak akkor egyezne bele, ha időlegesen gyógyszerekkel impotenssé tenném magam, és közben ott lebegne a fejem felett annak a veszélye, hogy ha mégis megpróbálnék kapcsolatba kerülni a nővel, azonnal jönne a végleges kasztrálás.

A recepciót egy szürke szőnyeg uralta, amely az egész szobát beterítette. Fekete bőrkanapé állt a kiugró ablakfülke előtt, mellette egy modern kisasztal volt, amit egyetlen üvegtáblából alakítottak ki. Az asztal két oldalán egy-egy fotel állt. A falakat műalkotások díszítették – ha szabad ezt a szót használnom –, amelyek egy olyan művész mély depressziójáról és fájdalmáról árulkodtak, aki hosszú időn keresztül állt az üres vászon előtt, aztán találomra egy fekete csíkot húzott a festékekkel, mielőtt a végeredményre ráerősített volna egy szép kis összegről szóló árcédulát, amitől aztán élethosszig tartó terápiában részesülhetett. Mindent figyelembe véve ezen a helyen a konyhafőnök ajánlata valószínűleg a minimalizmus lett volna. Még a titkárnői asztalt sem csúfitotta el valamilyen aktának vagy kóbor papírnak tűnő tárgy sem. Talán Sekula nem volt túlságosan elfoglalt, vagy azzal töltötte az egész napját, hogy ábrándosan bámulta a titkárnőjét.

Megmutattam neki az engedélyemet. Nem nyűgözte le túlságosan.

– Szeretném elrabolni Mr. Sekula egy kis idejét.

– Mr. Sekula nem ér rá.

Mintha egy telefonbeszélgetés monoton zsongását hallottam volna a jobbam felőli dupla ajtó mögül.

– Nehezen tudom elhinni – feleltem, miközben újra körülnéztem a makulátlan fogadóhelyiségben. – Remélem, éppen a dekoratőrét rúgja ki.

– Miről van szó? – kérdezte a titkárnő. Nem ereszkedett le hozzám annyira, hogy a nevemen szólítson.

– Úgy gondolom, hogy Mr. Sekula az illetékes egy bizonyos williamsburgi ingatlanban kapcsolatban. Erről szeretném őt megkérdezni.

– Mr. Sekula nagyon sok ingatlanban kapcsolatban illetékes.

– Ez a bizonyos meglehetősen különleges. Több holttest is volt benne.

Sekula titkárnőjének az arcizma sem rezdült, amikor megemlítettem, hogy mit találtunk Williamsburg-ben.

– Mr. Sekula már beszélt a rendőrséggel az ügygel kapcsolatban – felelte.

– Akkor bizonyára még minden frissen él az emlékezetében. Leülök, és megvárom, amíg befejezi, amit csinál.

Helyet foglaltam az egyik karosszékből. Kényelmetlen volt, mint ahogy a nagyon divatos, modern bútorok általában. Két perc múlva már éreztem a nyomást a gerincem alsó részében. Öt perc elteltével már a teljes gerincem sajgott, és több testrészem együtt érzően sikoltózott. Már éppen azon gondolkodtam, hogy lefekszem a földre, amikor kinyílt a fekete ajtó, és egy fekete, hajszálcíkos öltönyt viselő férfi lépett ki rajta. Világosbarna volt a haja, egyetlen szál sem állt ki akkurátusan nyírt frizurájából, benevezhetett volna vele akár egy műkertészi sövénynyeső versenyre is, ahol jó eséllyel pályázhatott volna a fődíjra. Egy modell eleganciáját árasztotta kifogástalan megjelenése az egyéniség csipetnyi hangsúlyozásával, megkülönböztető jeleket kölcsönözve neki.

– Mr. Parker – mondta. – David Sekula vagyok. Nagyon sajnálom, hogy megvárattam. Sokkal elfoglaltabbak vagyunk, mint ahogy az látszik.

Nyilvánvaló, hogy Sekula mindent hallott, ami a fogadóhelyiségben elhangzott. Lehet, hogy a titkárnő egész egyszerűen bekapcsolva hagyta a házi telefont. Akárhogy is volt, kíváncsi lettem volna, hogy Sekula kivel tárgyalt telefonon. Lehet, hogy semmi köze hozzám, ebben az esetben szembe kell néznem azzal az eshetőséggel is, hogy a világ nem körülöttem forog. Nem vagyok benne biztos, hogy készen állok erre.

Kezet fogtam Sekulával. Puha volt, és száraz, mint egy használaton kívüli szivacs.

– Remélem, kissé felocsúdott már a megpróbáltatás hatása alól – mondta, miközben az irodája felé terelgetett. – Szörnyű, ami azon a helyen történt!

A zsaruk valószínűleg meséltek neki rólam, amikor kikérdezték. De az nyilvánvaló volt, hogy elfelejtették a titkárnőjét is beavatni, bár az is lehet, hogy megpróbáltak neki is beszámolni, csak éppen nem értette tisztán, olyan összevissza beszéltek.

Sekula egy pillanatra megállt a titkárnő asztala mellett.

– Ne kapcsoljon be semmiféle hívást, Hope – szólt a nőnek.

Hope? Remény? Hát ez hihetetlen.

– Igenis, Mr. Sekula – felelte a nő.

– Milyen szép név – mondtam neki. – Illik önhöz.

Rámosolyogtam. Most már barátok voltunk. Lehet, hogy még kirándulni is elhívna magukkal. Iszogatunk, nevetgélünk, felidézzük, milyen félresikerült is volt az első találkozásunk, mielőtt jobban megismertük egymást, és rá nem jöttünk, hogy milyen pompás ember is a másik.

Hope nem mosolygott vissza. Nagyon úgy néz ki, hogy a kirándulásból nem lesz semmi.

Sekula becsukta mögöttünk az ajtót, és intett, hogy üljek le az íróasztala előtti magas támlájú karosszékből, ami az ablakkal szemben állt. A függönyök viszont be voltak húzva, úgyhogy nem láthattam ki. A fogadóhelyiséggel ellentétben itt aztán mintha bomba robbant volna, ugyanakkor még mindig nagyobb rend volt, mint egy átlagos ügyvédi irodában, már amennyit én láttam. Akták borították az íróasztalt, takarosan fel voltak halmozva, mindegyik egy nyomtatott címkéjű irattartóban. A szemeteskosár üres volt, az irattartó szekrények valószínűleg el voltak rejtve a tölgyfa burkolat mögött, amely két falat is beborított. De az is lehet, hogy egyáltalán nem volt ilyesmi. A falakon lévő műalkotások is kevésbé voltak nyugtalanítóak, mint a fogadóhelyiségben. Volt egy jelzékes nagy Picasso-nyomat, amely egy

fuvolán játszó faunt ábrázolt, és egy nagy vászon, amely hasonlított egy lovakat ábrázoló barlangfestményre, amit rétegesen hordtak fel olajfestékkel, és a lovakat szó szerint belevésték magába a festékbe: újjáalkották a múltat a jelenben. Ezt is szignálta a művész, egy bizonyos Alison Rieder. Sekula észrevette, hogy nézem.

– Gyűjtő? – érdeklődött.

Először azt hittem, csak viccel, de úgy tűnt, komolyan kérdezte. Valószínűleg igencsak túlfizethette a felfogadott magánnyomozóit.

– Nem tudok eleget ahhoz, hogy gyűjtő legyek – feleltem.

– De vannak műalkotások a szobája falán?

Összeráncoltam a szemöldökömet. Fogalmam sem volt, hová akar kilyukadni.

– Néhány.

– Akkor jó – felelte. – Egy férfinak értékelni kell a szépséget, annak mindenféle formáját.

Állával az irodaajtó felé bökött, ami mögött ott lógtak a kevésbé vonzó műalkotások, és elvígyorodott. Biztos voltam benne, hogy ha ezt a kérdéses hölgy előtt műveli, akkor az levágná a fickó fejét, és a Central Park kerítésének egyik oszlopára tűzné.

Sekula megkérdezte, kérek-e valamit a szemközti fal melletti bárszekrényben lévő italok közül, vagy óhajtok-e esetleg egy kávét. Azt feleltem, hogy köszönöm, nem. Leült az íróasztala mögé, összeérintette az ujjai hegyét, és ünnepélyesen rám nézett.

– Nem történt baja az incidens során? – érdeklődött. – Attól eltekintve...

A bal arcához érintette az ujjait. Volt néhány vágás az arcomon a szilánkoktól, és bevérzett a bal szemem.

– Látnia kellene a másik fickót – közöltem.

Sekula megpróbált rájönni, hogy viccelek-e. Nem mondtam el neki, hogy az a kép, ahogy Garcia lecsúszik a fal mellett, még most is élénken él az emlékezetemben. A vérét beisszák a poros, festékkel pöttyözött lapok, az ajka imára nyílik ahhoz az istenséghez, akivel lepaktált, hogy nőket gyilkoljon, és aki ennek ellenére reményt és megnyugvást ígért azoknak, akik őt imádták. Nem beszéltem a fémes szagról sem, amit a haldokló ember vére árasztott, és ami megrontotta mindazt a kevéske ételt, melyet a nap folyamán elfogyasztottam. Nem meséltem a bűzről, ami belőle áradt, amikor meghalt, és arról sem, ahogyan a szeme felragyogott, midőn kiröppent belőle az utolsó sóhaj.

Nem említettem az utolsó lehelet hangját sem, ahogy kiszabadult belőle; hosszú, lassú kilégzés volt, egyszerre megkönnyebbült és vonakodó. Számomra mindig is helyénvalónak tűnt, hogy a szabadsággal és a megmeneküléssel kapcsolatos szavakat használhatjuk annak a pillanatnak a leírására is, amikor a homályt felváltja a fény, és az élet a halál martaléka lesz. Ha ebben a pillanatban egy másik emberi lény mellett vagyunk, könnyen és gyorsan meggyőződhetünk arról, hogy valami felfoghatatlan távozik el a testből ezzel az utolsó sóhajjal, és valami lényegi kezd meg útját az egyik világból a másikba.

– El sem tudom képzelni, milyen lehet megölni valakit – mondta Sekula, mintha csak minden gondolat, ami lelki szemeim előtt megjelent, egyben az ő szeme előtt is lejátszódott volna.

– Miért akarná elképzelni? – kérdeztem.

Mintha komolyan elgondolkodott volna a kérdésen.

– Úgy értem, előfordult már, hogy legszívesebben megöltem volna valakit – mondta. – Éppen csak átsuhant rajtam a gondolat, de felötlött bennem, az biztos. Aztán eszembe jutott, hogy nem lennék képes elviselni a következményeit; és most nem a jogi következményekre gondolok, hanem az erkölcsi és lelki következményekre. Persze soha nem kerültem olyan helyzetbe, hogy komolyan fontolóra kellett volna vennem, hogy kioltsam valakinek az életét. Talán bizonyos körülmények között képes volnék arra, hogy öljek.

– Védett már valaha olyan embert, akit gyilkossággal vádoltak?

– Nem. Leginkább üzleti ügyekkel foglalkozom, és ha már itt tartunk, rá is térhetünk arra,

amiért jött. Magának is csak azt tudom elmondani, amit a rendőrségnek már elmondtam. A raktárépület valamikor a Rheingold sörfőzde raktára volt. 1974-ben zárt be, és eladták. Egy August Welsh nevű úriember tulajdonába került, aki ennek következtében az egyik ügyfelem lett. Amikor meghalt, bizonyos jogi problémák merültek fel az ingatlan tulajdonjogát illetően. Fogadja meg a tanácsom, Mr. Parker, és készítsen végrendeletet. Még ha egy szalvétára firkantja is le, akkor is. Mr. Welsh nem volt előrelátó. Ismételt kéréseim ellenére nem volt hajlandó papírra vetni a szándékait. Azt hiszem, úgy érezte, ha végrendeletet készít, akkor bizonyos fokig elfogadja, hogy közel a vég. Szerinte végrendeletet csak a haldoklók írnak. Próbáltam megértetni vele, hogy mindenki haldoklik, ő, én, még a gyerekei és az unokái is. De nem használt. Végrendelet nélkül halt meg, és a gyerekei elkezdtek civódni, ahogy ez gyakran lenni szokott ilyen esetekben. Közben pedig próbáltam gondot viselni az ingatlanra, amennyire tudtam. Gondoskodtam róla, hogy a portfóliója kifogástalan maradjon, hogy a bevételeket azonnal újból befektessem, vagy egy független számlára elhelyezzem, és törekvésem eredményeként a legjobbakat tudtam kihozni a különböző vagyontárgyaiból. Sajnálatos módon a Rheingold-raktárépület nem tartozott a legjobb befektetései közé. Azon a területen ugyan emelkedik az ingatlanok értéke, de nem találtam senkit sem, aki hajlandó lett volna elegendő pénzt fektetni az épület felújításába. Az Ambassade Realty nevű céget bíztam meg ezzel, és nagyjából meg is feledkeztem róla, egészen a múlt hétig.

– Tisztában volt azzal, hogy az Ambassade Realty már nem működik?

– Biztos vagyok benne, hogy informáltak erről, de akkor nem az volt a legfontosabb, hogy az épület bérbeadási jogát kire bízam.

– Tehát ez az ember, ez a Garcia, vagy az Ambassade, vagy pedig az ön cégével kötött szerződést az épület bérbevételi jogáról.

– Én nem tudok ilyesmiről.

– Mégis folytak tatarozási munkálatok a raktárépület felső emeletén. Volt áram és víz. Valaki fizette a közüzemi díjakat.

– Gondolom, az Ambassade.

– De most senki sem maradt az Ambassade-cégnél, aki a kérdéseimre választ tudna adni.

– Igen, attól tartok, ez így van. Bárcsak többet tudnék segíteni!

– Akkor már ketten vagyunk, akik ezt kívánjuk.

Sekula sajnálkozó arckifejezést vágott, de nem sikeredett neki. Mint a legtöbb profi, ő sem igen kedvelte azokat a szakmáján kívülieket, akik bármiféle kételkedést mutattak a munkája iránt. Felállt, ezzel is jelezve, hogy a látogatásom véget ért.

– Ha eszembe jut valami, ami esetleg a segítségére lehet, akkor értesítem – mondta. – Természetesen először a rendőrséget kell értesítenem, de a körülményeket tekintve nincs ellenvetésem, hogy magát is informáljuk, ha a rendőrség megerősít abban, hogy ezzel nem akadályozom a nyomozást.

Megpróbáltam lefordítani magamnak, amit Sekula mondott, és arra a következtetésre jutottam, hogy mindent megtudtam, amit csak megtudhattam tőle. Megköszöntem a segítségét, és otthagytam neki egy névjegykártyát. Odakísért az ajtóhoz, újra kezét fogott velem, aztán becsukta mögöttem az ajtót. Még egyszer, utoljára megpróbáltam kissé felengedni a titkár nő fagyosságát azzal, hogy kifejeztem hálámat mindazért, amit értem tett, de nem is reagált a kegyes hazugságra. Ha Sekula a nő társaságában tölti az éjszakát, hát nem irigylem. Aki ezzel a nővel alszik, annak először a belőle áradó ridegség ellen kell felvérteznie magát, talán egy meleg sapkát is fel kell tennie.

A következő telefonhívásom Bronxba irányult, a Sheridan Avenue-ra, ahol Eddie Tager irodája is volt. Elég nagy volt a versengés, a Yankee Stadiontól keletre lévő és a bíróság melletti utcákon számtalan, óvadékkal foglalkozó iroda volt. A legtöbbjük hirdetése általában kétnyelvű volt, és azok, amelyek neonreklámot is használtak, tettek róla, hogy a *fianzas* szó legalább olyan feltűnő legyen, mint az „óvadék”.

Volt olyan időszak, amikor az óvadéküzlet meglehetősen hitvány figurák kiváltsága volt. Még mindig akadt belőlük néhány, de már nem számottevő. A jelentősebb irodák mögött jelentős biztosítótársaságok álltak, mint például Hal Buncombe irodája mögött is. Louis szerint Alice-nek őt kellett volna hívnia, ha bármikor bajba kerül. Az, hogy nem hívta fel, noha eléggé reménytelen helyzetben volt, csakis Louis iránti ellenséges érzését mutatta. Buncombe-vel egy kis pizzériában találkoztam, a 161. utcában. Mire odaértem, ő már a papírtányéron lévő pizza első két szeletét ette. Éppen bele akarta törölni az ujjait a szalvétába, hogy kezet foghassunk, de mondtam neki, hogy ne zavartassa magát. Rendeltem egy üdítőt és egy szelet pizzát, majd leültem hozzá. Buncombe alacsony, inas ember volt, az ötvenes éveiben járt. Sugárzott belőle a belső nyugalom és az önbizalom, ami azok kiváltsága, akik tanultak a múlt hibáiból, és nemigen követik el azokat újra.

– Hogy megy az üzlet? – kérdeztem.

– Elmegy – felelte. – Lehetne jobb is. Volt egy-két szökés ebben a hónapban, ami nem igazán jó. Kétszázötvenezer dollárt adtunk az államnak tavaly, ami azt jelenti, hogy mostantól kezdve próbáljuk beérni magunkat. Le kell állnom azzal, hogy kedves vagyok az emberekkel. Valójában már le is álltam vele.

Felemelte a jobb kezét. Láttam, hogy az ujjzúletei le vannak horzsolva, a bőre fel van hasadva néhány helyen.

– Nemrég egy fickót begyűjtöttem az utcáról. Volt valami rossz érzésem vele kapcsolatban. Ha elszelelt volna, ötvenezerünkbe került volna, és nem akartam kockáztatni a dolgot.

– Gondolom, tiltakozott.

– Próbált ütni néhányat – ismerte el Buncombe. – A Rikersbe kellene vinnünk, de nem veszik be, és a bíró, aki megállapította az óvadékot, most a nyugati parton van, csak holnap jön vissza, úgyhogy egyelőre bezártam a fickót az iroda egyik szobájába. Azt állítja, hogy van egy államon kívüli ingatlana, amit zálogként fel tudna ajánlani – egy ház Chicagóban, de nem számíthatunk be államon kívüli vagy országon kívül eső ingatlant, úgyhogy éjjelre bent kell tartanunk, megpróbáljuk lakat alatt tartani holnap reggelig.

Megette az első szeletet, és belekezdett a másodikba.

– Nem könnyű pénzkereset – mondtam.

– Hát nem. – Vállat vont. – De jól végezzük a munkánkat, a partnerem és én. Ahogy Joe Namath is mondta, ha nem tudod jól csinálni, csak hetvenkedsz.

– Mit tud Eddie Tagerről? – kérdeztem. – Ő is jól végzi a munkáját?

– Tager nem jó. Egészen lecsúszott alak. Annyira kétségbeesett és elszánt, hogy leginkább queensi, manhattani ügyeket vállal, és azok igencsak kemények. Bronx és Brooklyn leányálom azokhoz a kerületekhez viszonyítva, de hát a koldusok nem válogathatnak.

Tager kisstilű bűnözőkkel foglalkozik, és nem csak óvadékokkal, hanem bírságokkal is. Hallottam, hogy a kurvák nem szívesen fordulnak hozzá, ha bajba kerülnek – nagyon szereti, ha köszönetük jeleként egy kis extra kényeztetésben részesítik, ha érti, mire gondolok –, éppen ezért lepődtem meg, amikor hallottam, hogy letette az óvadékot Alice-ért. Figyelmeztetni kellett volna.

Abbahagyta az evést, mintha csak hirtelen elment volna az étvágya, és a tányérra ejtette azt, ami a pizzaszeletből megmaradt, mielőtt kidobta volna a kukába.

– Sajnálom, ami történt. Éppen papírmunkát végeztem, és telefonálgattam. Valaki távozóban megemlítette, hogy a zsaruk bevitték Alice-t drogbirtoklás vádjával, de úgy gondoltam, van még néhány óráam, és a lány egy kicsit elücsöröghet ott benn, amíg össze nem szedek még néhány óvadékügyet, hogy megérje odamennem, aztán majd megnézem őt is. Képtelenség kivárni, hogy azok ott elengedjenek egy őrizettest. Csak úgy éri meg, ha négyet vagy ötöt összevág az ember, és úgy teszi le értük az óvadékot. Mire odaértem, Alice már elment. Láttam a papírokat, és azokból megtudtam, hogy úgy döntött, Tagerrel megy el.

Hallottam róla, hogy gondjai támadtak „közös barátunkkal”, úgyhogy nem vettem zokon. Tudja, mostanra már eléggé szétesett a lány. Amikor utoljára láttam, nem nézett ki jól, de nem érdemelte meg, ami vele történt. Erre senki nem szolgál rá.

– Láta mostanában Tagert?

– Nem nagyon keresztezték mostanában az útjaink egymást, de körbekérdezősködtem. Úgy tűnik, elnyelte a föld. Lehet, hogy menekül valaki elől. Lehet, hogy visszajutott a fülébe, hogy a lánynak vannak kapcsolatai, és bizonyos emberek órá is felfigyelnek, ha Alice nem kerülne elő.

Buncombe elmondta, hogyan jutok el Tager irodájához. Még azt is felajánlotta, hogy eljön velem, de köszönettel visszautasítottam. Úgy voltam vele, hogy nem nagyon lesz segítségemre szükségem, ha Eddie Tagert szóra akarom bírni. Egyedül a szavak segítségével menthette meg az életét.

Eddie Tager annyira lecsúszott, hogy egy tűzvész nyomait viselő bodega hátsó részében élt és dolgozott, amit még valamikor a Watergate-ügy idején zártak be azzal, hogy majd felújítják, de ez azóta se történt meg. Könnyen megtaláltam a helyet, de hiába csöngettem. Megkerültem az épületet, és megpróbáltam kopogni a hátsó ajtón. Ahogy ráütöttem, kissé kinyílt.

– Halló? – kiáltottam.

Szélesebbre tártam az ajtót, és beléptem. Egy kis lakás konyhájában találtam magam. Egy pult választotta el a nappaltól, amiben barna szőnyeg, egy barna kanapé és egy barna tévé volt. Még a tapéta is világosbarna színű volt. Újságok és magazinok hevertek szanaszét a padlón.

A legfrissebb két nappal korábbi volt. Egyenesen előttem nyílt egy folyosó, aminek a végén egy nyitott ajtó vezetett az irodába. Jobbra volt a hálószoza, mellette pedig egy apró fürdőszoba, a zuhanyfüggönyön penész nőtt. Minden helyiséget leellenőriztem, mire az irodához jutottam. Nem volt makulátlan, de Tager legalább itt kísérletet tett arra, hogy rendet tartson. Átlapoztam a legújabb ügyek aktáit, de semmit nem találtam, aminek köze lehetett volna Alice-hez. Leültem Tager székére, és átkutattam az íróasztal fiókjait, de semmit nem találtam, ami fontosnak tűnt. A legfelső fiókban ráleltem egy dobozra, amelyben névjegykártyák voltak, de a nevek közül egyik sem tűnt ismerősnek.

Egy kis kupac levél hevert az ajtó előtt. Csak szórólapok voltak, meg számlák, az egyik Tager mobilszolgáltatójától jött. Felnyitottam, és átlapoztam az oldalakat, megkerestem Alice letartóztatásának dátumát. Mint a legtöbb, óvadékkal foglalkozó ember, Tager is sokat használta a mobilját az üzleti ügyeihez. Csak azon a napon harminc vagy negyven hívása volt, egyre gyakrabban telefonált, ahogy közeledett az este. Visszatettem a papírokat a borítékba, és már éppen a zsebembe akartam tenni, hogy később majd alaposabban átnézzem, amikor egy sötét foltot vettem észre a papíron. Ránéztem az ujjaimra, és láttam, hogy véresek. Beletöröltem a borítékba, és körülnéztem, hogy honnan származhat, visszalépkedtem, egészen Tager székéig.

A vér az íróasztal jobb sarkának alján volt megalvadva. Elég sok volt belőle, és amikor rávilágítottam a zseblámpával, úgy tűnt, mintha még néhány hajszálát is látnék beleragadva, és mintha a szőnyegen is vérfoltok lettek volna. Az íróasztal nagy volt, és súlyos, de amikor közelebből megvizsgáltam a lábait, a nyomokból láttam, hogy kissé elmozdították korábban. Ha a vér Tageré volt, akkor valaki jó erősen beleverte a férfi fejét az asztal sarkába, valószínűleg akkor, amikor már elterült a padlón.

Visszamentem a konyhába, benedvesítettem a zsebkendőmet a csap alatt, aztán letöröltem minden olyan felületet, amihez hozzáértem korábban. Mikorra végeztem, a zsebkendő tele lett rózsaszín foltokkal. Ugyanott mentem ki, ahol bejöttem, de előbb megbizonyosodtam arról, hogy senki nincs a közelben. Nem hívtam fel senkit a vér miatt. Ha megtettem volna, meg

kellett volna magyaráznom, hogy mit kerestem ott, és akkor nekem magamnak is olyan emberre lett volna szükségem, aki leteszi értem az óvadékot. Nem hittem, hogy Tager visszatér ide. Valaki megkérte, hogy fizesse ki az óvadékot Alice-ért, ami azt jelentette, hogy bűnrészes volt azon események sorozatában, amelyek a lány halálához vezettek. Garcia nem egyedül tevékenykedett, és most úgy tűnt, hogy a bűntársai gondoskodnak a lánc gyenge szemeiről. Megtapogattam a zsebemben lévő telefonszámlát. Valahol a számok között reményeim szerint ott volt az is, amelyik elvezet hozzájuk, amelynek a leplezésére talán nem fordítottak figyelmet.

Későre járt, sötét volt. Úgy döntöttem, már nem tehetek reggelig semmit. Akkor majd leellenőrzöm Tager számláján a számokat. Visszamentem a hotelbe, és felhívtam Rachelt. Az anyja vette fel a telefont, és azt mondta, hogy Rachel már lefeküdt. Sam nem aludt jól az éjjel, napközben is állandóan sírt, míg végül kifáradt, és elnyomta az álmot. Rachel is nem sokkal utána elaludt. Mondtam Joannak, hogy ne zavarja Rachelt, csak említse meg majd neki, hogy hívtam.

– Nagyon aggódik miattad – közölte Joan.

– Jól vagyok – feleltem. – Ezt feltétlenül mondd meg neki!

Megígértem, hogy próbálok visszamenni Maine-be másnap este, aztán letettem a telefont, és a hotel melletti thai étteremben ettem valamit, mert jobb volt, mint egyedül ülni a szobámban, és rettegni, hogy éppen most porlad szét a kezem között a kapcsolatom. Vegetáriánus ételt választottam. Miután ott jártam Tager irodájában, a kiömlött vér rezes íze visszatért a számba, csakúgy, mint a bosszúé.

Charles Neddo az irodájában ült, az íróasztalánál, amin képek heverték szanaszét. Mindegyiket egy olyan könyvből vette, amelyet 1870 után adtak ki, és a Fekete Angyalt ábrázolták, különböző szögből. Soha nem értette egészen, hogy miért nem talált 1870-nél korábbi ábrázolást. Nem, ez nem igaz. A rajzok és a festmények egységesebbé váltak a tizenkilencedik század utolsó negyedében, kevesebb volt a feltételezés, akadt némi hasonlóság az ábrázolások között, főként azoknak a műveknek az esetében, amelyeket cseh alkotók készítettek. A korábbi századokból fennmaradt ábrázolások sokfélék voltak, úgyhogy anélkül, hogy írásos bizonyíték lenne az eredetükkel kapcsolatban – akár képzelt, akár valóságos –, lehetetlen volt megállapítani, hogy mindegyik ugyanarról a tárgyról készült-e.

A háttérben szólt a zene, Satie zongoradarabjai. Neddo kedvelte a melankolikus darabokat. Levette a kesztyűjét, hátradőlt, és kinyújtózott. Az inge gyűrött ujjja felhúzódott a karján, s előbukkant egy nagy területű heg a bal csuklóján, olyan volt, mintha egy gyakorlatlan kéz ejtette volna rajta a sebet nemrégiben. Most egy kissé sajgott, Neddo óvatosan megérintette a bal kezét, az ujjbegyei gyengéden simították a bőrébe beleégetett szigonyszerű jel körvonalát. Elfordulhatsz, elrejtőzhatsz az értéktelen antik tárgyak között, de a régi megszállottság akkor sem múlik el. Különben miért venné magát körül csontokkal?

A rajzokra fordította a figyelmét, érezte, hogy egyre nő benne az izgatottság és a várakozás. A magánnyomozó látogatása sok mindent megvilágított számára, és korábban, még azon az estén kapott egy váratlan telefonhívást is. A két szerzetes ideges volt és türelmetlen. Neddo tisztában volt vele, hogy jelenlétük a városban arra utalt, hogy felgyorsultak az események, és nemsokára valamilyen döntés születik. Neddo elmondott nekik mindent, amit csak tudott, aztán a fiatalabbik feloldozta a bűnei alól.

A Satie-darab véget ért, a helyiségben csend lett. Közben Neddo elrakta a papírokat. Úgy vélte, tudja, Garcia mit alkotott, és miért tette. Már közel voltak, sokkal közelebb, mint valaha, és Neddo érezte, hogy egyre nagyobb küzdelem dül a lelkében. Sok évébe telt, mire megszabadult a befolyásuk alól, de csakúgy, mint ahogy az alkoholisták félnek, ő is rettegett attól, hogy valójában soha nem lesz képes felszámolni azt a belső készletet, hogy újra elbukjon. Megérintette a bal kezével a nyakában függő keresztet, és érezte, hogy a csuklóján a

forradás elkezd viszketni.

Rachel mélyen aludt, amikor az anyja felébresztette. Megijedt, és mondani akart valamit, de az anyja az ajkához szorította az ujját.

– Pszt! – suttogta. – Hallgasd!

Rachel csendben maradt, és hallgatózott. Egy darabig csend volt, aztán meghallotta a tető felől érkező csoszogó hangot.

– Valami van ott fenn – mondta Joan.

Rachel bólintott, és fülelt. Volt valami furcsa ezekben a zajokban. Nem igazán lépések hangja volt, inkább úgy tűnt, hogy aki ott fenn van, a palalemezeken mászik, még hozzá gyorsan. Rachelnek egy gyík jutott róla az eszébe. Kellemetlen érzés volt. Újra hallatszott a zaj, de most valami vibrálás is társult hozzá a feje mögötti falban. A hálósoba egész szélességében elfoglalta az első emeletet, úgyhogy az ágy a ház külső falával érintkezett. Egy második súlyos lény mászott felfelé a puszta falon a tetőre, és ez is úgy hangzott, mintha valamiféle négylábú volna.

Rachel felkelt, és gyorsan a gardróbhoz lépett. Csendesen kinyitotta, félretolta a cipős dobozokat, és a mögöttük feltároló fegyverszéfet nézte. Már maga a tény is rossz érzéssel töltötte el, hogy az ott van, és ragaszkodott hozzá, hogy egy öt számjegyből álló kombináció zárja le, nehogy Sam hozzáférjen, bár a széf száznolcva centire volt a földtől, a legfelső polcon. Bepötyögte a kódot, és hallotta, ahogy kinyílik a retesz. Két fegyver volt a széfben. Kivette a kisebbiket, a ,38-ast. Gyűlölte a fegyvereket, de a közelmúltban lezajlott események tükrében vonakodva bár, de beleegyezett, hogy megtanulja kezelni a kisebbiket. Betárazta a gyorstárazóval, majd visszament az ágyhoz, és letérdelt. A falon egy kis fehér doboz volt, a tetején egy vörös gombbal. Megnyomta, pont akkor, amikor a szomszéd szobában megrázkódott az ablak, mintha valaki megpróbálná kinyitni.

– Sam! – kiáltott fel.

Felhangzott a riasztócsengő, belehasítva a mocsár csendjébe. Rachel berohant Sam szobájába, Joan szorosan mögötte. Hallotta, hogy sír a pici, mert megijedt a hirtelen zajtól. Az ablakkal szemben lévő ajtó nyitva volt. Sam mocorgott a kiságyban, pici kezecskéi markolázták a levegőt, és az arca vörös volt a sírástól. Egy pillanatig Rachel azt hitte, hogy valami fölt mozog az ablak előtt, de aztán eltűnt.

– Fogd meg Samet! – kérte Rachel. – Vidd be a fürdőszobába, és zárd be az ajtót!

Joan megragadta a gyereket, és kirohant a szobából.

Rachel lassan közelített az ablakhoz. Kicsit bizonytalanul fogta a kezében a fegyvert, de az ujját óvatosan a ravaszon tartotta. Közelebb, három méter, másfél, egy...

Megint felhangzott a kúszó hang a feje felett, most Sam szobájától távolodott, és a ház túlsó vége felé indult az a valami. A zaj megörjítette Rachelt, követte a fejével a hangot, mintha pusztán a tekintetével át tudná ütni a tetőt és a palákat, és láthatná, mi van odakinn.

Amikor visszapillantott az ablakra, egy arcot látott, fejjel lefelé csüngött az üvegen az éjszakában, a sápadt arc mellett függőlegesen lógott lefelé a sötét haj.

Egy nő volt az.

Rachel tüzelt, s az ablaküveg azonnal szilánkokra tört. Rachel csak tüzelt, ahogy a tető és a fal felől felhangzó zaj újra hallatszott, de aztán egyre halkult, ahogy menekülésre fogták a dolgot. Kék fényt látott felvillanni a sötétben, még a riasztó vijjogása ellenére is hallotta, ahogy Sam sír. Aztán már együtt sírt a lányával, zokogott a félelemtől és a dühtől, az ujjá még most is a ravaszon volt, önkívületében egyre csak húzta és húzta, bár az ütőszeg üresen csappant minden egyes alkalommal. Az éjszakai levegő betódult a szobába, sós víz, mocsári fű és a rothadás szagát hozva magával.

Nagyon kevés ember mondta volna Sandy és Larry Crane-ről, hogy boldogok. Még Larry veterántársai sem – az a néhány, aki túlélte a második világháborút, és akiken az idő visszafordíthatatlanul rajta hagyta vasfogát, akik közül egyre kevesebben éltek – próbálták elviselni Larryt és a feleségét, amikor azok hébe-hóba ellátogattak a veteránklub összejöveteleire. Mark Hall, a kis csapat másik túlélő tagja gyakran mondta a feleségének, hogy a partraszállás napját követően csak az volt a kérdés, hogy ki nyírja ki Larryt elsőnek, a németek, vagy a saját társai. Larry Crane képes volt meghámozni egy narancsot a zsebében, vagy kibontani egy szelet csokit olyan nesztelenül, hogy talán inkább egy felderítőegységhez kellett volna őt tenni. Csakhogy Larry gyáva volt, ezért a saját egysége sem vette hasznát, annak ellenére, hogy elit csapat voltak, akik az ellenséges vonalak mögött harcoltak, szörnyű körülmények között. Mark Hall megesküdtött volna, hogy látta Larryt, amint a jobb katonák mögött kuporgott az ütközetek során, azt remélve, hogy azok felfogják a golyót előle.

És pontosan ez történt. Larry Crane ugyan egy értéktelen, zöldfülű szemétláda volt, de nagyon szerencsés. A mézszárlás kellős közepén csak mások vére száradt rajta. Hall nemigen vallotta volna be senkinek sem később, még magának is csak vonakodva, de ahogy múlt az idő, egyre inkább Larry Crane mellé szegődött abbéli reményében, hogy talán annak szerencséjéből valami rá is ragad. És hitte, hogy így is volt, mert élt, amikor a többiek már meghaltak.

Am nem mindig volt jó szerencse a szerencse. Megfizette az árát annak, hogy Larry Crane-hez kötötte magát azáltal, hogy mindketten tudták, mit tettek abban a cisztercita monostorban Fontfroide-ban. Mark Hall még a feleségének sem mesélt erről, nem bizony. Mark Hall senkivel nem beszélt erről, kivéve a Jóistent, és azzal is csak a gyónási titok leple alatt, és csak gondolatban. Azóta a nap óta nem tette be a lábát a templomba, még azt is sikerült neki elérni, hogy a saját lánya ne ott esküdjön, cserébe felajánlotta neki, hogy fizeti a legdrágább hotelt Savannah-ban. A felesége feltételezte, hogy valamiféle hitbéli válságot élt át a háború alatt amiatt, amiket el kellett szenvednie, és a férfi meghagyta ebbéli hitében az asszonyt, sőt még erősítette is benne azzal, hogy néha célzásokat tett azokra a „dolgozókra, amiket Európában látott”. Úgy vélte, hogy ebben van is valami igazság, valahol mélyen elrejtve a hazugság mögött, mert látott néhány szörnyűséget, és tett is néhány szörnyűséget.

Istenem, hiszen még szinte gyerekek voltak, amikor elmentek harcolni, érintetlenek, és az ilyeneknek nem kellene fegyvert fogniuk, és más gyerekeket megölni velük. Amikor az unokáira nézett, és látta, milyen naivak és elkényeztetettek annak ellenére, hogy az álca alatt azért bujkált tudás és fifika, képtelen volt felidézni magukat olyannak, amilyenek voltak. Emlékezett arra, amikor a Camp Woltersbe tartottak busszal, az anyja könnyeit még mindig érezte az arcán, és hallgatta, ahogy a sofőr azt mondta, hogy a niggerek üljenek hátra, mert az elülső ülések a fehér fiúk számára vannak fenntartva. Az nem számított, hogy mindannyian ugyanabba a háborúba indultak, és hogy a golyók nem válogatnak. A feketék nem tiltakoztak, bár ő látta néhányuk szemében a neheztelést, meg hogy ökölbe szorult a kezük, ahogy néhány újonc megérkezett, és szellemeskedett velük, miközben a helyére ült. De bölcsőbbek voltak annál, mintsem válaszoljanak. Csak egy szót szoltak volna, és rögvest kirobbant volna a visszafojtott feszültség. Texas akkoriban kemény helynek számított. Ha egy néger kezét emelt volna egy fehérre, nem kellett volna többé aggódnia a németek és a japánok miatt, mert a sajátjai vették volna kezelésbe még azelőtt, hogy idejük lett volna betörni a bakancsukat, és senkinek nem kellett volna számot adnia arról, mi is történt velük.

Később hallott azok közül a feketék közül egyik-másikról, azokról, akik tudtak írni és olvasni. Felajánlották nekik, hogy iratkozzanak be tiszti főiskolára, azzal a titkos szándékkal, hogy a hadsereg ki akart állítani egy feketékből álló hadosztályt, a kilencvenkettest, vagy

ahogy ismertté vált, a Buffalo Hadosztályt, amit azokról a fekete katonákról neveztek el, akik az indiánokkal folytatott csatározásokban harcoltak. Ő akkor már Larry Crane-nel volt, mindketten valami istenverte, eső áztatta földön ültek Angliában, amikor erről hallottak, és Crane elkezdett szentségelni, hogy hogyan lehet az, hogy a niggerek felfelé kapaszkodnak, míg ők sima bakák és ide kényszerültek. Az invázió már a küszöbön állt, és néhány fekete katona hamarosan Angliába is eljutott, ami Crane-t csak még nagyobb szentségelésre készítette. Az nem érdekelte, hogy a fekete tisztnek tilos volt a főhadiszállás első ajtaján át közlekedni, ahol a fehérek jöttek-mentek, vagy hogy a fekete csapatok védőkíséret nélkül keltek át az Atlanti-óceánon, mert úgy vélték, nem érik meg az erőfeszítést, a törődést. Nem, Larry Crane – még az után is, hogy Omahát biztosították – csupán a fennhéjázó niggereket látta, s miközben az egysége ott állt cigarettázva az elfoglalt német lövegállás mellett, nézhették, ahogy a fekete katonák a homokban masíroznak, hátukon zsákkal, és azokba gyűjtögetik a halottak testrészeit, így süllyesztve őket az emberihulladék-gyűjtő szintjére. Larry Crane ekkor úgy döntött, hogy siránkozik egy sort, gyáváknak nevezte őket, akik nem használhatók még arra sem, hogy a náluk külön emberek maradványaihoz érjenek, bár éppen a hadsereg volt az, amely megszabta, hogy a négerek egyelőre nem alkalmasak a harcra, legalábbis akkor még úgy vélték. Ez csak később változott meg, amikor az olyan emberek, mint amilyen Davis tábornok is volt, 1944 telén erőfeszítéseket nem tettek arra, hogy segítsék a fekete katonák integrációját a seregbe, a különböző gyalogsági harci egységekbe. A Buffalo Hadosztály meg is kezdte az előrenyomulást Olaszországban. Hallnak nemigen volt baja a néger katonákkal. Nem akart haverkodni velük, és az egyszer biztos, hogy nem ivott volna utánuk egy üvegből, de ők ugyanúgy felfogták a golyót, mint bármelyik másik ember, és amíg a megfelelő irányba tartják a fegyverüket, addig boldog volt, hogy ugyanolyan egyenruhát visel, mint ők. Larry Crane-nel összehasonlítva ezzel a hozzáállással Mark Hall a liberalizmus bástyájává lépett elő, de volt annyira értelmes, hogy rájöjjön, ha csak felületesen is tesz egy kósza kísérletet arra, hogy ellentmondjon Crane-nek, vagy azt mondja neki, hogy fogja már be azt az átkozott pofáját, azzal ő is bűnössé válik. Hall újra és újra megpróbált távolságot tartani Larry Crane-től, de rá kellett jönnie, hogy Larry túlélő típus, és kettejük között kialakult egy számára kellemetlen kötelék. És a fontfroide-i események után ez a kötelék még szorosabb lett, és szavakba nem is volt foglalható.

Így Mark Hall fenntartotta a barátság látszatát Larry Crane-nel, együtt iszogattak néha, amikor már nem lehetett semmilyen módon elkerülni. Még arra az átkozott, elbaltázott esküvőre is meghívta, annak ellenére, hogy a felesége nyilvánvalóvá tette, hogy nem szeretné, ha Larry vagy a lompos felesége elcsúfítaná a jelenlétével a lányuk esküvőjét. Aztán egy hétig duzzogott, amikor a férje bejelentette, hogy ő fizeti az egészet, és ha a feleségének valami baja van a barátaival, akkor talán be kellene tennie egy kis pénzt a bankszámlájára, és aztán fizethetné ő az egészet. Igen, jól megmondta neki. Nagy volt a pofája, dühös volt a feleségére, csak hogy leplezze a saját büntudatát és szégyenét.

Hall gyanította, hogy Larry Crane sincsen jobb helyzetben, hiszen mindketten ott voltak, mindketten bűnrészesek abban, ami történt. Hagyta, hogy Larry-nél maradjon annak egy része, amit találtak, aztán a pénzből rá eső részt is hálásan elfogadta. Abból tudott betársulni egy használtautó-kereskedésbe, majd ebből sikerült később befektetnie nagyobb üzletekbe, míg végül kinőtte magát, övé volt Északkelet-Georgia legnagyobb autókereskedése. A lapok és a hirdetések csak úgy emlegették, hogy ő az Autókirály, aki az árak felett uralkodik. Az Autókirályt senki nem győzheti le. Senki nem lophatja el tőle a koronát, ha a minőség a mérce.

Egy egész birodalom épült ki, mivel jó volt a vezetés, viszonylag alacsonyak maradtak a költségek, meg persze egy kis vér is folyt. De csak egészen kevés. Ha azt nézzük, hogy a háborúban mennyi vért ontottak, akkor ahhoz képest alig egy cseppnyi. Larry és ő soha nem beszéltek arról, mi történt az után a nap után, és Hall remélte, hogy soha nem kell majd erről

szólnia, egészen addig, amíg meg nem hal.

És érdekes módon, pontosan ez történt végül.

Sandy Crane egy széken ült a konyhában, az ablak mellett, és figyelte, ahogy a férje küszködik a kerti locsolócsővel, mint valami Tarzan, aki megpróbál legyőzni egy kígyót. Unottan szívott egy slukkot a mentolos cigarettájából, és belehamuzott a mosogatóba. A férje nagyon utálta, ha ezt csinálta. Azt mondta, hogy a mosogató bűzlik az állott mentol szagától. Sandynek az volt a véleménye, hogy a mosogató már amúgy is bűzlött, és egy kis hamu nem változtat a dolgon. Ha nem tudna a cigaretta szaga miatt nyivákolni, akkor találna valami mást helyette, ami miatt panaszkodhat, ő legalább egy kis örömét leli a dohányzásban, aminek a segítségével kissé könnyebben el tudta viselni a férje baromságait, és különben is, annak a vacak, olcsó ciginek sem volt külön szaga, amit a férje szívott.

Larry leguggolt, megpróbálta kibogozni a csövet, de nem járt sikerrel. Ő volt az oka a sikertelenségnek. Már éppen elégszer mondta neki, hogy ha rendesen feltekerné, ahelyett hogy csak hanyagul odadobja a garázsba, nem lenne gondja vele. De Larry nem az az ember volt, akinek tanácsokat lehetett osztogatni, a feleségétől pedig a legkevésbé sem fogadta el. Valójában az egész élete azzal telt, hogy a saját maga által generált zűrzavart próbálta rendbe hozni, a felesége pedig azzal töltötte az életét, hogy ismételte neki, hogy ezt ő megmondta.

Ha már a hanyagságnál tartunk, az öltözeke is lám milyen. Ahogy leguggol, a feneke vágása is kilátszik a nadrág korca felett. Mostanában már nehezen viselte a férje látványát, ha az meztelen volt. Szinte fájt neki nézni, ahogy mindene megereszkedett: a feneke, a hasa, összeaszott kis nemi szerve, amely éppen olyan csupasz volt, mint a szinte teljesen tar feje. Nem mintha ő maga főnyeremény lett volna, de legalább fiatalabb volt, mint a férje, és tudta, hogyan kell kihozni a legtöbbet abból, amije van, és miként kell elrejtene a fogyatékoságait. Egy csomó férfi megtanulta – egy kicsit ugyan túl későn –, hogy Sandy teste valóban nagy kívánnivalót maga után, de már csak akkor eszméltek fel, amikor a nő ruhái a földre hullottak. De azért mindig lefeküdtek vele. Más nő nem tudta volna eldönteni, kit vessen meg jobban, őket vagy saját magát. Sandy Crane viszont nem sokat aggódott a dolog miatt, mint ahogy nem aggodalmaskodott élete más problémái miatt sem, ő mindenkit megvetett, kivéve saját magát.

Akkoriban találkozott Larryvel, amikor a férfi már az ötvenes éveiben járt, ő pedig húsz évvel volt fiatalabb nála. Nem volt valami nagy szám, már ami a külsejét illeti, ugyanakkor meglehetősen jó anyagi körülmények között élt. Volt neki Atlantában egy bárja és egy étterme, de eladta, amikor a „buzik” elkezdtek kisajátítani a területet. Ez volt az ő Larryje, hülyébb, mint egy rakás néma gyengeelméjű, és annyira túlteng benne az előítélet, hogy képtelen felismerni a tényt, hogy a környékre költözött homokosok sokkal előkelőbbek és gazdagabbak, mint egykori törzsvendégei. Körülbelül annak az összegnek a negyedéért adta el a helyet, amennyit most ért, és azóta is ezen háborog szakadatlan. Már csak emiatt is lett sokkal nőgyűlölőbb, fajgyűlölőbb és bigottabb, mint azelőtt, ami nem semmi, mert Larry Crane-t annak idején is csak egy hajszál választotta el attól, hogy csuklyában kereszteteket égessen.

Sandy olykor elgondolkodott azon, miért is maradt a férfival ennyi ideig, de a gondolatot azonnal követte a megvilágosodás. A motelszobákban vagy mások hálósobájában eltöltött pásztorórák nem érnek fel egy hosszú távú, biztos anyagi alapokra helyezett kapcsolattal. Így, hogy Larryvel élt, legalább volt háza, autója, és viszonylag tűrhető életvitele. A férje nem volt nagy igényű, és mostanra még az is csökkent, mióta a nemi vágya szinte elenyészett. Különben is annyira belemerült a világ iránti dühébe és utálatába, hogy már csak idő kérdése volt, hogy mikor kap agyvérzést vagy infarktust. Lehet, hogy ennek a kerti locsolócsőnek egyszer még hálás lesz, ha tartani tudja a száját.

Elszívta a cigarettát, meggyújtott a csikkről egy újabbat, majd beledobta a szemétkébe. Az

újság ott hevert az asztalon, arra várva, hogy Larry visszatérjen a kertből, és találjon megint valami ürügyet a panaszkodásra a nap további részében. Felvette, és átlapozta, tudván, hogy e miatt az apróság miatt is ki lesz akadva a férje. Azt szerette, ha ő olvashatja el először az újságot. Bosszantotta, ha a felesége parfümjét és a cigi mentolos szagát érezte a lapokon, és dühöngött, ha Sandy véletlenül összegyúrta vagy elszakította az újságot, de ha nem olvassa el most, akkor mire hozzájut, már megint az előző napi híreket ismerné meg. Ráadásul a lap bűzleni fog, mert úgy tűnt, Larry akkor képes legjobban összpontosítani, amikor a vécén ül, és megpróbálja rávenni öregedő testét, hogy egy újabb, nehezen megszülető, száraz széket produkáljon.

Az újságban semmit nem talált. Soha nem volt benne semmi. Sandy nem is tudta, mit vár tőle, amikor minden egyes alkalommal kinyitotta. Csak azt az egyet tudta, hogy végül mindig csalódott lesz. A levelekre irányította a figyelmét. Rendszeresen kinyitott minden borítékot, még azokat is, amelyeket a férjének címeztek. Larry állandóan szentséget és sóhajtozott, amikor ezt észrevette, de az esetek többségében amúgy is ráhagyott mindent, foglalkozzon velük inkább a felesége. Valójában szeretett úgy tenni, mintha lenne beleszólása a dolgokba. De Sandy ma reggel nem volt olyan kedvében, hogy a férje szokásos haragjával foglalkozzon, úgyhogy nekiesett a leveleknek, és abban reménykedett, hogy lesz bennük olyasmi, ami elűzi az unalmát. A java része reklámszemét volt, de azért félretette a kuponokat, biztos, ami biztos. Volt köztük néhány számla, meg valami bankkártyát ajánlgattak, és javasolták, hogy fizessen elő egy magazinra, amit soha nem olvasna el. Talált egy hivatalos levélnek tűnő manilaborítékot is. Kinyitotta, és elolvasta a tartalmát, aztán újra elolvasta, hogy minden egyes részletet jól értett-e. A levélhez két színes fotó volt mellékelve, amit egy bostoni aukciósház katalógusából másoltak ki.

– Te jó ég! – mondta Sandy. – Szentséges ég!

A cigarettából leesett a hamu a lapra. Gyorsan lesöpörte. Larry olvasószemüvege a polcon hevert, a vitaminjai és a szívgyógyszere mellett. Felvette, és gyorsan megtörölgette egy konyharuhával. A férje nem tudott olvasni szemüveg nélkül.

Larry még mindig a locsolócsővel küzdött, amikor árnyék vetült rá. Felnézett.

– Ne takard el a fényt, a francba! – mondta, de aztán észrevette, hogy a felesége mit művelt az újsággal, amit a nő csak a hóna alá csapott nagy izgalmaiban.

– Mit műveltél az újsággal? – kérdezte. – Nem lesz már jó semmire sem, hacsak nem a kalitka kibélelésére, most, hogy nekiestél!

– Feledkezz már meg a nyavalyás újságról! – csattant fel a nő. – Olvasd el ezt!

Átnyújtotta neki a levelet.

A férfi felállt, még dohogott kicsit, közben felhúzkodta a nadrágját a pocakján.

– Nem látok a szemüvegem nélkül.

Sandy odaadta neki a szemüveget, és türelmetlenül nézte, ahogy Larry megvizsgálta a lencsét, és beletörölte az inge piszkos szélébe, mielőtt feltette volna.

– Mi ez? – kérdezte. – Mi olyan fontos, hogy amiatt az újságomból vécépapírt kellett hajtogatni?

A nő ujja a kérdéses részre mutatott.

– Atyaúristen! – nyögte ki Larry.

És ami már vagy egy évtizede nem fordult elő velük, megosztottak egy röpke örömben.

***

Larry Crane bizonyos dolgokat titokban tartott a felesége előtt. Mindig is ez volt a helyzet. A kapcsolatuk kezdetén például – teljesen nyilvánvaló okokból – elfelejtette megemlíteni azt, hogy egy ideig megcsalta Sandyt, és később is gyakran alkalmazta azt az elvet, hogy a tudás veszélyes dolog. De Larry egyik, továbbra is létező bűne, a lóverseny egy kissé elfajult, és

jelenleg tartozott néhány olyan embernek, akik nem nézték jó szemmel az ilyesmit. Éppen két nappal korábban jelentkeztek a fickók, amikor Larry elég nagy összeget fizetett ki ahhoz, hogy újabb néhány hétig megtarthassa mind a tíz ujját. Mostanra már csak a háza maradt az egyetlen tulajdona, amit pénzzé tehetett, mert az autó eladásával sem sikerült volna összeszedni annyit, amennyivel tartozott, és fogalma sem volt, hogyan tudná Sandyvel elfogadtatni azt, hogy el kell adniuk a házat, és valami lyukba kell költözniük, hogy kifizethesse a szerencsejátékon elveszített pénzt.

Fordulhatna persze Mark Hallhoz, ő az utolsó lehetőség, de ezt már néhány évvel ezelőtt jócskán kihasználta, és csak végső kétségbeesésében lenne képes újra visszamenni, és könyörögni. Más esetben Larry veszélyes játszmába kezdett volna, megpróbálkozott volna egy kis zsarolási ügygel a jó öreg Autókirály ellen, de lehet, hogy Hall elfogadná a kihívást, és Larry Crane nem szívesen töltötte volna élete hátralévő napjait a rács mögött. Sejtette, hogy ezzel Hall is tisztában van. A jó öreg Hallie-ről mindent el lehetett mondani, de azt, hogy hülye lenne, azt nem.

Larry Crane tovább hadakozott az öntözőcsővel, és azon gondolkodott, nem tudná-e hasznosítani a csövet úgy, hogy megfojtja vele Sandyt, aztán elrejtene a holttestét, és felvenné utána a biztosítást. Sandy árnyéka ebben a pillanatban vetült rá. Ekkorra Larry már tudta, hogy éppen annyi esélye van arra, hogy sikeresen megússza a gyilkosságot, mint arra, hogy beköltözhessen a Playboy Mansionbe*, azokon a napokon, amikor Hugh Hefner nem érzi jól magát.

*/ Playboy Mansion: Hugh Hefner sajtómagnás 1959-ben vásárolt, 70 szobás rezidenciája Chicagóban./

Sandy nagydarab, erős nő volt, nem lebecsülendő. Ha csak megpróbált volna kezét emelni rá, úgy törte volna össze, mint ha keverőpálcika lenne az egyik olcsó koktélijában.

De ahogy elolvasta a levelet, pillanatokon belül nyilvánvalóvá vált számára, hogy végül nem kényszerül ilyen kétségbeesett lépésekre. Larry már látott olyasfélét, mint ami a fénymásolatokon volt, de soha nem gyanította, hogy értékes, és most íme, tájékoztatják arról, hogy több tízezer dollárt érhet, talán még többet is. Az „érhet” ebben az esetben fontos kifejezés volt, szó szerint értendő, mert a dolog nem volt Larry Crane birtokában, hanem Marcus E. Hall, az Autókirály birtokolta.

Míg hivatalosan az Autókirály továbbra is Mark Hallt jelentette, az öregember már csak névleges vezetője volt a cégnek. A fiai, Craig és az ifjabbik Mark vette át a napi teendőket már vagy egy évtizeddel ezelőtt. Jeanie-nek, a lányának is volt húszszázalékos részesedése a cégből, azért csak ennyi, mert a fiúk csináltak mindent, Jeanie meg csak hátradőlve várta, hogy felvehesse a pénzt. De Jeanie ezt nem így látta, és az elmúlt öt év során csendes harcba kezdett a dolog ellen. Az Autókirály jól látta, hogy ebben nagy szerepe van a lánya férjének, Richardnak. Faszfej – ahogy a fiai nevezték a háta mögött, és olykor szúrósan szemtől szemben is – jogász volt, és ha létezett olyan féreg, amelyik a pénzt használta mentséggént, hogy a család szívébe férkőzzön, és aztán ott mindent tönkretegyen maga körül, az csak egy jogász lehetett. Az Autókirály sejtette, hogy ha ő meghal, a Faszfej azonnal bemutat majd mindenféle papírt a bíróság előtt, és nagyobb részt követel az üzletből, visszamenőleg attól az időponttól, amikor Szűz Mária elkezdett gyászolni. Az ő saját jogásza azt állították, hogy minden kifogástalanul és megtámadhatatlanul el van rendezve, de a jogászok mindig azt mondják az ügyfeleiknek, amit azok hallani szeretnének. Az Autókirálynak kétsége sem volt afelől, hogy napokkal a halála után bíróság elé kerül az ügy, és szeretett cége, meg nem kevésbé szeretett családja szét fog esni ennek eredményeképpen.

Az Autókirály a 17-es út melletti nagy parkolóban állt, az irodája előtt, és kávé kortyolgatott egy koronát ábrázoló, emblémás bögréből. Havonta néhány napon szeretett itt

megjelenni, és az ügynökök nem tiltakoztak, mert a pénz, amit ezzel megkeresett, mind egy közös kalapba vándorolt. Minden hónap végén kihúzták az egyik ügynök nevét egy kalapból némi sör mellett, amit Artie Shacknél ittak meg, és az egész havi bevétel azé a férfié vagy nőé lett, ugyanis két nő is ügynökösködött az Autókirálynál, ráadásul jó sok kocsit eladtak olyan férfiaknak, akiknek a pénztárcájához a nemi szervén keresztül vezet az út. A nyertes fizette a söröket meg a kaját, és mindenki elégedett volt.

Délután négy óra felé járt, holtidő, és mivel hétköznapi volt, és hónap közepe, az Autókirály nem számított zárás előtt semmilyen sikerre. Beszédelt olykor néhány bámészkodó, miután az irodisták már elmentek, de azok zsebében legfeljebb a kezük volt.

És aztán meglátott egy embert a parkoló végén, aki egy 2001-es Volvo V70 Turbó 2.4 szélvédője fölé hajolt. A kocsí üléseit bőr borította, fel volt szerelve rádiós magnóval, CD-lejátszóval és napfénytetővel, és csak hetvenkétezer kilométer volt benne. Az ilyesfajta kocsikkal olyan óvatosan bántak, mint a tojásokkal, úgyhogy a karosszérián sem volt egy karcolás sem. A fiait húszezerre tartották, ami hagyott teret az alku számára. A fickón napellenző és napszemüveg is volt, és az Autókirály nem tudott többet megállapítani róla, mint hogy egy kicsit idősek és nyúzottnak tűnt. A látása már nem volt a régi, de mihelyt a célszemély közelébe került, harminc másodperc alatt sokkal többet tudott róla mondani, mint bármelyik pszichológus egyéves terápia után.

Letette az ablakpárkányra a kávé, megigazította a nyakkendőjét, leemelte a Volvo kulcsát a zárható szekrényéből, és elindult a parkoló végébe. Valaki megkérdezte tőle, hogy segítsen-e. Nevetés hangzott fel a közelben. Az Autókirály tudta, hogy úgy tesznek, mintha nem figyelnék rá, pedig dehogyisnem.

– A fickó idősebb, mint én – mondta. – Csak azon aggódom, nehogy meghaljon, mielőtt aláíratom vele a papírokat.

Felerősödött a nevetés. Az Autókirály látta, hogy az öreg kinyitotta a Volvo ajtaját, és beült a sofőrülésre. Ez jó jel volt. Az volt mindig a legnehezebb, hogy beleimádkozzák őket abba az átkozott kocsiba. Amikor már próbaúton voltak, szép lassan elfogta őket a bűntudat. Az ügynök, ez a kedves ember még zsúfolt beosztása ellenére is időt szakított arra, hogy elvigye őket egy kis kocsikázásra. A vevő nem sokat tud a becserkészés logikájáról, csak azt tapasztalja, hogy miután az ügynök a rádióállomások között keresgélt, kiderül, hogy ugyanazt a fajta zenét kedvelik, vagy hogy olyasmit mondott, ami mosolyt csalt az arcára. Miután az ügynök ennyit fáradt, nos, egy tisztességes ember mi mást tehetne, mint hogy meghallgatja, amit mondani szeretne erről a csodálatos autóról. És hát nagyon meleg van itt, ugye? Nem lenne jobb, ha mindezt a jó kis hűvös irodában beszélnék meg egy hideg üdítővel a kézben? Miért akar először beszélni a feleségével? Imádni fogja ezt a kocsit! Biztonságos, tiszta, és tisztességes az ára. Ha most nem veszi meg, nem írja alá, akkor mire a kis hölgygel megejti a beszélgetést – ami szerintem sürgősszerű, mert ő is csak azt fogja mondani magának, amit én, ez egy nagyon jó vétel –, már nem lesz itt a kocsi. Ha felébreszti benne a reményt, és aztán idehossa a hölgyet, azt fogják látni, hogy ez a kis szépség már nincs itt, maga pedig rosszabb helyzetben lesz, mint amikor elkezdte. Beszélne a bankkal? Van egy pénzügyi konstrukciónk, ami sokkal jobb, mint amit bármelyik bank tudna ajánlani. Á, ezek csak számok, nem kell ennyit fizetnie a végén...

Az Autókirály odaért a Volvóhoz, lehajolt, és benézett a sofőrülés melletti ablakon.

– Nos, hogy van...

A kérdés beleszorult. Larry Crane vigyorgott fel rá megsárgult fogaival, zsíros hajával és ráncaival, amelyekbe beleivódott a kosz.

– Kösz, jól vagyok, Autókirály, nagyon jól.

– Azért nézelődsz, mert kocsit akarsz nálunk venni, Larry?

– Nézelődöm, az egyszer biztos, de egyelőre nem vásárolok. De biztos vagyok benne, hogy tudnál nekem tenni egy szívességet, elvégre régi haverok vagyunk, még a háborúból, meg

minden.

– Igen, tudok egy jó ajánlatot tenni – felelte az Autókirály.

– Ja, fogadni mernék, hogy így van, és aztán én is tudnék viszonzásképpen.

Felemelte a koszos seggét az ülésről, és fingott egyet. Az Autókirály bólintott, és még az az eddig ráerőltetett kis szívélyesség is fénysebességgel tűnt el belőle.

– Aha, te nem azért vagy itt, hogy kocsit vegyél, Larry – mondta. – Mit akarsz?

Larry Crane áthajolt a másik oldalra, és kinyitotta az anyósülés felőli ajtót.

– Ülj be, Autókirály! – mondta. – Lehúzhatod az ablakot, ha nem bírod a szagot. Van egy ajánlatom.

Az Autókirály nem ült be.

– Nem kapsz tőlem egy vasat sem, Larry. Már korábban megmondtam. Ezt már túltárgyaltuk.

– Nem pénzt akarok. Ülj be, haver! Az nem kerül egy filléredbe se, ha meghallgatsz.

Az Autókirály zihálva engedte ki a levegőt. Odapillantott az irodára, és azt kívánta, bárcsak ne hagyta volna ott a kávéját, aztán beült a Volvóba.

– Van kulcsod ehhez a csotrogányhoz? – érdeklődött Larry.

– Igen.

– Akkor menjünk el ketten kocsikázni. Beszél-nivalónk van.

Franciaország, 1944

A francia ciszterciek már hozzászoktak ahhoz, hogy titkokat rejtegetnek. 1164-től 1166-ig a burgundiai Pontigny monostora adott menedéket Thomas Beckettnek, az angol prelátusnak, aki a II. Henrikkel való összetűzés során száműzetésbe vonult, míg úgy nem döntött, hogy visszatér egyházmegyéjébe, ahol meggyilkolták amiatt, hogy viszályt szított. A Midi-Pyrénées régióban található Martielben, a Loc-Dieu-ben rejtegették a Mona Lisát a második világháború alatt. Az erődhöz hasonlatos magas falakat, és egy vidéki földesúri birtok pompáját egyesítő Loc-Dieu kiváló helyszín volt e hölgy kényszerű visszavonulására. Az igaz, hogy más, távolabb található monostoroknak pedig megvoltak a saját kincseik: a cisztercieknek a Dulce Cor, vagy „Szívszerelem”, a Loch Kindar-nál, Skóciában, amely Lord John Balliol és Lady Devorgilla bebalzsamozott szívét őrizte, aki a férje 1269-es halála után két évtizeddel követte őt a sírba; vagy a Csehországban lévő Zlatá Koruna, ahol egy tövist őriztek, ami állítólag abból a töviskoszorúból származott, amely Krisztus fején volt, és maga Lajos király adományozta II. Poemysl Ottokárnak. Bár ismert volt, hogy ezeken a helyszíneken relikviák vannak, a szerzetesek őrizték őket, és a huszadik századig nem sokan aggódtak amiatt, hogy jelenlétük miatt esetleg maguk a monostorok válnak ellenséges erők céltáblájává.

De éppen ezek a pincék falai mögé, vagy az oltárok magányába rejtett műtárgyak voltak azok, amelyek veszélynek tették ki a monostorokat és lakóikat. A lelőhelyeik pontos ismerete apátról apátra szállt, így csak kevesen tudták, hogy mi rejtőzik a németországi Salem-könyvtár padlózata, vagy az Észak-Yorkshire-ban lévő Byland-apátság díszes templomának kövezete alatt.

Vagy Fontfroide-ban.

Fontfroide-ban 1093 óta éltek szerzetesek, bár az első hivatalos közösséget – ami nagy valószínűséggel az előzőleg a Benedek-rendhez tartozó remetékből alakult – 1118-ban hozták létre. A fontfroide-i apátságot 1148-ban vagy 1149-ben alapították, és nagyon rövid időn belül az eretnekség elleni háború élvonalbeli erődjévé vált. Amikor III. Innocent pápa a manicheusok ellen hirdetett harcot, követéül két fontfroide-i szerzetest választott, akik közül az egyiket, Pierre de Castelnau-t később orvul meggyilkolták. Fontfroide egyik korábbi apátja

vezette a véres keresztes hadjáratot az albigensek ellen, és a monostor hűségesen felsorakozott Montsegur és Queribus katar várak erői ellen is, akiket egyébként megtűrték Aragónia szabadelvű lakói. Talán nem volt meglepő, hogy Fontfroide végül elnyerte a legnagyobb jutalmat, és a bíborosi rangra emelt egykori apátot megjutalmazták állhatatosságáért; őt, Jacques Fourniert koronázták meg pápának XII. Benedek néven.

Fontfroide gazdag volt, jólétét annak a huszonöt gazdaságnak köszönhette, amit birtokolt, és ahol több mint húszezer marha legelt. De a szerzetesek száma egyre csökkent, míg aztán a francia forradalom alatt Fontfroide-ból Narbonne városa menedékházát formált. Bizonyos szempontból ez mentette meg Fontfroide kolostorát, mert nem pusztult el akkor sem, amikor oly sok másik rommá vált. 1858 és 1901 között újra ciszterci közösség virágzott a falai mögött, majd Fontfroide is eladásra került, és néhány francia művészetkedvelő vette meg Languedocból.

Ez idő alatt mindvégig még azokban az időkben is, amikor nem lakták szerzetesek Fontfroide monostorát, a ciszterciek akkor is szemmel tartották. Ott voltak akkor is, amikor menhely lett, ők gondozták a betegeket és az elesetteket laikus álca mögé rejtőzve, és rögvést visszatértek, amikor a gazdag jótevő, Gustave Fayet és felesége, Madeleine dAndoque megvásárolták az épületet, megakadályozandó, hogy szétszedjék, és tégláról téglára hajóra tegyék, hogy az Egyesült Államokba vigyék. Van egy kis templom, alig egy kilométerre Fontfroide-tól, amely sokkal szerényebb felajánlás volt az Úrnak, mint impozáns méretű szomszédja. Magyarul úgy hívják, hogy a Virrasztás Temploma, a ciszterciek innen kísérték figyelemmel Fontfroide monostorát és a benne rejlő titkokat. Csaknem ötszáz évig háborítatlanul heverték a kincsek, egészen addig amíg a második világháború a végéhez nem közeledett, amikor a németek visszavonulni kezdtek, és megérkeztek az amerikai katonák.

– Nem – mondta az Autókirály. – Á, én is kaptam egy olyan levelet, és kidobtam a szemétkbe.

Mark Hall tudta, hogy változnak az idők, még ha Larry Crane nem is. A háború utáni hónapokban a világban zűrzavar uralkodott, és az ember megúsztatott nagyobb dolgokat is, ha egy kicsit odafigyelt. De most már más idők jártak. Figyelemmel kísérte az újságokat, és különös érdeklődéssel követte a Meador-ügyet. Joe Tom Meador, aki a második világháború alatt az amerikai hadseregben szolgált, kéziratokat és ereklyetartókat lopott a Németország közép-ső részén található Quedlinburghoz közeli barlangból, ahová a város székesegyházából rejtették el a kincseket, hogy biztonságba helyezték őket a harcok idejére. Joe Tom 1945 májusában hazaküldte az anyjának a kincseket, majd miután hazatért a hadseregből, elkezdte mutogatni mindenféle nőnek, hogy cserébe szerelmeskedjenek vele. Joe Tom 1980-ban meghalt, és a testvérei, Jack és Jane elhatározták, hogy eladják a kincseket, miközben hiábavaló kísérletet tettek arra, hogy az eredetüket eltitkolják. A fogást körülbelül 200 millió dollárra becsülték, de a Meador-testvérek csak hárommilliót kaptak, és abból is levonták a perköltségeket, amire a német kormány támasztott igényt. Továbbá azzal, hogy eladták a tárgyakat, felhívták magukra Carol Johnsonnak, Kelet-Texas államügyészének a figyelmét, akinek a kezdeményezésére nemzetközi vizsgálat indult 1990-ben. Hat évvel később a vádesküdszék megvádolta Jacket, Jane-t és a jogi képviselőjüket, John Torigant azzal, hogy illegális összeesküvést szőttek azért, hogy lopott értékeket áruba bocsássonak. A vádak alapján tíz év börtönre és 250 ezer dolláros büntetésre ítélték mindegyiküket. Végül aztán megúszták azzal, hogy 135 ezer dollárt fizettek az adóhatóságnak, de ez Mark Hall számára már mellékes volt. Számára nyilvánvaló volt, hogy az lenne a bölcs dolog, ha sűrűn tartó hallgatást fogadnának arról, mit is tett ő és Larry Franciaországban a háború alatt. És most itt van ez a tökkelütött Larry Crane, és bele akarja rángatni valami veszélyes dologba. Hallt már az is aggasztotta, hogy megkapta azt a levelet. Ezek szerint valaki megtalálta az összefüggést, és levonta belőle a következtetéseket. Ha csendben maradnak, és nem kapják be a csalit,

akkor Hall talán eljut majd úgy a sírig, hogy nem kell a gyerekei örökségét jogászokra költenie.

Az Autókirály háza előtti felhajtón álltak le. A felesége éppen nem volt otthon, mert Jeanie-t látogatta meg, úgyhogy övék volt az egyedüli autó. Larry reszkető kezét rátette az Autókirályéra. A férfi megpróbálta lerázni, de Larry összeszorította a kezét, és szorosan megragadta az Autókirályt.

– Csak annyit kérek, hogy gondold meg. Össze kellene hasonlítanunk a képpel, és megbizonyosodni felőle, hogy ugyanarról a dologról beszélünk-e. Ezek az emberek rengeteg pénzt ajánlottak fel érte.

– Nekem van pénzem.

Larry Crane-t most először elhagyta a nyugalom.

– De a fenébe is, nekem nincs! – kiáltotta. – Egy fillérem sincs, és nagy bajban vagyok!

– Miféle bajba keveredhet egy olyan vén kecske, mint te?

– Tudod, hogy mindig szerettem hazardírozni.

– Ó, Jézusom! Tudtam, hogy bolond vagy, de azt hittem, hogy annál kicsit okosabb, mint a többi bolond. Csak azoknak szabad lovakra fogadni, akik meg is engedhetik maguknak, hogy veszítsenek! A legutolsó értesüléseim szerint te nem voltál rajta ezen a listán.

Crane nem ellenkezett a sértés miatt, állta az ütést. Legszívesebben ostorral vágott volna végig rajta, beverte volna a fejét skandináv csotrogányának fenyőborítású műszerfalába, de tudta, hogy ezzel nem kerülne közelebb a pénzhez.

– Talán soha nem voltam olyan okos, mint te – mondta, és egy időre teret engedett annak az önutálatnak, amit olyan sokáig mások gyűlölete mögé rejtett, de most a felszínre került. – Nem jól nősültem, rossz üzleti döntéseket hoztam. Nincsenek gyerekeim, bár lehet, hogy ez jobb is így. Őket is csak elrontanám. Mindent összevetve leginkább azt kaptam, amit megérdemlek.

Elengedte az Autókirály karját.

– De ezek a fickók bántani fognak, haver. Elveszik a házamat, ha tehetik. A pokolba is, ez az egyetlen dolog, ami megmaradt, ami még ér valamit, és ráadásul ki is készítenek majd, és én nem tudok elviselni ilyen fájdalmat. Csak annyit kérek, hogy vess egy pillantást arra a dologra, és nézd meg, hogy ugyanolyan-e. Lehet, hogy meg tudunk egyezni azokkal a fickókkal, akik ezt keresik. Csak egy telefonba kerül. Szép csendben elintézhetjük, senki nem fogja soha megtudni. Kérlek, tedd meg ezt nekem, és soha többé nem hallasz majd rólam! Tudom, hogy nem örülsz, hogy még mindig itt vagyok, és a feleséged legszívesebben a pokolba kívánna engem, miközben a kisujját sem mozdítaná értem. Én csak azt akarom hallani, hogy ez a fickó mit akar mondani, de nem tehetem, csak ha már tudom, hogy azt keresi, amink van. Itt van az én részem.

Elővett egy zsíros, barna borítékot a hátsó ülésen heverő műanyag zacskóból. Egy ezüstdobozka volt benne, nagyon régi, és nagyon kopott.

– Egészen eddig nem is nagyon törődtem vele – magyarázta.

Az Autókirályt kiverte a hideg, hogy itt látja a dobozt a saját háza felhajtóján. Ha már itt tartunk, már akkor sem tudta, minek hozták el, de valami hang azt súgta neki, hogy fura, de valószínűleg értékes dolog, amikor először meglátta. Jó lett volna hinni, hogy már akkor tudta, különben azok az emberek nem lettek volna hajlandók az életüket áldozni azért, hogy visszaszerezzék. De ezek a gondolatok csak később merültek fel benne, akkor még forróvérű volt, ő is, és mások is.

– Nem is tudom – mondta.

– Gyerünk! – suttogta Larry. – Tegyük egymás mellé, és nézzük meg!

Az Autókirály némán ült, és nem mozdult. Nézte a szép házát, a gyönyörűen nyírt pázsitot, a feleségével közös hálószoba ablakát. Ha csak egyetlen valamit is megváltoztathatnék az életében – gondolta –, csak egyetlen tettemet, akkor ez lenne az. Minden, ami utána

következett, valamennyi örömet és boldogságot elhomályosította. Hiába minden jó dolog az életemben, a gazdagság, amit elértem, és a hírnév, amiben részem volt, de soha nem volt egy pillanat nyugalmam sem.

Az Autókirály kinyitotta a kocsiját, és lassan elindult a ház felé.

Larry Crane közlegény és Mark E. Hall tizedes nagy bajban volt.

A szakaszuk éppen járőrözött Languedoc környékén – közös hadművelet volt a britekkel és a kanadaiakkal, hogy biztosítsák a délnyugati részt, és kisöpörjék a még elszigetelt csoportokban fellelhető németeket, míg az amerikai hadsereg java része folytatta az előrenyomulást kelet felé –, amikor egy nehéz gépfegyverrel felszerelt felláncalt jármű, és a hozzá tartozó, barna-zöld álcában lévő német katonák csapdájába került Narbonne környékén. Az egyenruhájuk miatt volt az egész. Mivel az utánpótlásban igencsak hiányt szenvedtek, néhány egység még mindig az M1942-es, kétrészes, kísérleti egyenruhát viselte, amely nagyon hasonlított arra, amit a Waffen SS hordott Normandiában. Hall és Crane már a korábbi összecsapások során részese volt egy incidensnek, amikor is az egységük tüzet nyitott négy lövészre, akik a negyvenegyesek második páncéloshadosztályához tartoztak, és az SS második páncéloshadosztályával vívott ádáz harcok következtében Saint-Denis-le-Gastnál elszakadtak a sajátjaiktól. Két lövést még azelőtt meglőttek, hogy lehetőségük lett volna azonosítani magukat, és egyikük bele is halt a sérüléseibe. Henry hadnagy adta le a halálos lövést, és Mark Hall néha elgondolkodott azon, vajon ez volt-e az oka annak, hogy a kritikus időben engedélyezte, hogy a csapat előretörjön a sötétben. De ekkor már késő volt. Hall még soha nem látott ilyet, hogy egy csapat oly gyorsan és pontosan mozogjon, mint azok a németek. Az egyik pillanatban még az amerikaiak előtt voltak, a másikon már szétszóródtak a fák között, az út mindkét oldalán, villámgyorsan és csendben körbefogva az ellenséget, majd megsemmisítették őket. A két katona egy árokban talált menedéket a sűrű golyózáporban, körülöttük a fák meg a bokrok szilánkokra hasadtak és a nyílként kilövellő szilánkok áthatoltak ruhán és bőrön egyaránt.

– Németek! – mondta Crane, szinte teljesen feleslegesen, miközben a földre szorította az arcát. – Nem lett volna szabad németeket találunk itt. Mi a fenét keresnek Narbonne-ban?

Bennünket gyilkolnak gondolta Hall, ezt teszik. De Crane-nek igaza volt. A németek visszavonulóban voltak erről a területről, ezek a katonák viszont egyértelműen előrenyomultak. Hallnak vérzett az arca és a fejbőre, és a tűzharc továbbra is folytatódott körülöttük. A társaikat halomra lövöldözték. Már csak néhányan voltak életben, és Hall látta, ahogy a németek körülférjék a még életben maradottakat, hogy őket is megöljék. Kettős torkolattűz villant fel, aztán megsemmisítették a géppuskalövedék fészket. Hall látta, hogy a felláncalt jármű voltaképpen amerikai volt, egy zsákmányolt M15-ös volt ráerősítve, egy harminchét milliméteres fegyver. Ezek nem közönséges német katonák voltak. Ezeknek az embereknek meghatározott céljuk volt.

Hallotta, hogy Crane nyöszörög. A másik olyan közel volt hozzá, hogy érezte a leheletét, mellette kushadt, azt remélve, hogy Hall teste valamiféle fedezéket adhat számára. Hall tisztában volt vele, hogy a másik mit csinál, és erőteljesen ellökte a fiatalabb férfit.

– Menj a francba, tűnj arrébb! – kiáltotta.

– Össze kell tartanunk – mentegetőzött Crane. Egyre ritkult a lövések hangja, és azok is inkább a német géppuskától származtak. Hall tudta, hogy most végzik ki a sebesülteket.

Elkezdett az aljnövényzetben kúszni. Néhány másodperccel később Crane is követte.

Sok-sok évvel és sok-sok mérfölddel távolabb ennek a napnak az eseményeitől, Larry Crane egy légkondicionált Volvóban ült, és ujjával a dobozra vésett keresztet dörzsölgette. Megpróbált visszaemlékezni arra, hogy milyen lehetett az a papír, amely valaha benne volt. Visszagondolt arra a pillanatra, amikor megnézte a papírtöredéken látható írást, de nem tudta

elolvasni, és úgy ítélte meg, hogy nem ér semmit. Bár ő ezt nem tudta, de a szavak latinul íródtak, és java részük lényegtelen volt. A valóban lényeges dolog valahol máshol rejtett, a pergamen jobb felső sarkába rajzolt kis betűk és számok között, de sem az Autókirály, sem Larry Crane nem ismerte ezt fel, mert mindkettőjük figyelmét az ábra kötötte le. Olyan volt, mintha egy tervrajz lett volna, egyfajta szoboré lehetett, de egyikük sem értette, miért jutna eszébe bárkinek is ilyen szobrot építeni, emberi és állati csontok és szárított bőr felhasználásával.

De valakinek mégis eszébe jutott, és Larry Crane-nek igaza volt, hajlandók voltak busásan megfizetni érte.

A két katona cél nélkül kóborolt, kétségbeesetten próbáltak fedezéket találni a szokatlan hideg és a németek elől, akik most valószínűleg éppen átfésülik a terepet, túlélők után kutatva és azért, hogy megbizonyosodjanak afelől, hogy a jelenlétükről nem szereznek tudomást felsőbb haderők. Ez nem egy kétségbeesett német kísérlet volt arra, hogy visszaverjék a szövetséges támadást, hogy kitartsanak a végsőig a lövészárokból, nem olyan dicső tett, mint amilyen a teuton Canute királyé volt. Ezeket az SS-katonákat valószínűleg ejtőernyővel dobták le, a fálláncaltalpas járművet pedig útközben zsákmányolhatták, és Hall úgy vélte, hogy mindezzel valami nagyon sötét céljuk lehetett. Ezt csak megerősítette az az esemény, amikor visszavonulás közben mindketten szemtanúi voltak annak, hogy civil ruhás emberek bukkantak fel a fedezékből, elrejtették a fálláncaltalpast, és jól láthatóan ők parancsoltak a katonáknak. Mindezt Hall nemigen tudta mire vélni. Csak reménykedni tudott abban, hogy az ösvény, amin ő és Crane haladt, olyan messze viszi őket a németektől, amennyire csak lehetséges.

Magaslatot kerestek, végül egy olyan helyen találták magukat, amely a Corbière-dombok egyik lakatlan területének tűnt. Nem voltak házak, és haszonállatnak sem volt nyoma. Hall sejtette, hogy azokat az állatokat, amelyek korábban erre felé legelhettek, leöldösték a németek, hogy megsüssék őket.

Elkezdett esni az eső, Hall cipője teljesen átnedvesedett. A felső vezetés álláspontja szerint az új, csatos terepcsizmák, amiket a katonák nemrég kaptak, megfelelőek még télen is, ha kellőképpen bezsírozzák őket, de Hallnak mostanra meggyőző bizonyítéka volt arra – ha valakinek egyáltalán bizonyíték kellett – hogy ez nem így van, pedig már kora tavasz volt. A csizmák se vízállók, se melegek nem voltak, és ahogy a két férfi caplatott a nedves, hideg fűben, Hall lábujjai annyira megsajdultak, hogy könnybe lábadt a szeme. Ráadásul az utánpótlás akadozása azt is jelentette, hogy kettejüknek csak gyapjúnadrágja és rövid, úgynevezett Ike-dzsekije volt. Volt négy kézigránájuk, Crane-nél egy M1-es (hozzá egy „azonnal bevethető” tartalék tölténytár, amit a vállon átvethető fegyverszíjhoz erősítve tartott, de hogy mi okból, azt Hall el sem tudta képzelni, hiszen Crane alig lőtt néhányat a leszállásban), és Hallnak egy Browning automata fegyvere volt. Maradt még kilenc sorozat 13 * 20-as tölténytára, amibe már azt is beleszámolta, amelyik a fegyverben volt, és Crane-nek, mint az ő kinevezett segédjének, volt még két hevedere, s ez azt jelentette, hogy összesen huszonöt tölténytáruk volt. Akadt náluk még négy adag szárított étel, két vagdaltkonzerv és némi kolbász. Nem rossz arány, de nem is túl sok, főként akkor nem, ha a németek a nyomukra bukkannak.

– Tudod, hol vagyunk? – kérdezte Crane.

– Nem – felelte Hall. Valamennyiük közül pont Larry Crane-nel kellett itt ragadnia a mészárlás után. A fickó legvilkolhatatlan. Hall úgy érezte magát, mint egy tűpárna, minden szilánk őt érte, de Crane-en egy horzsolás sem esett. Még most is úgy történt minden, ahogy azt mondták. Valaki fentről szemmel tartotta Crane-t, és ha mellette maradt az ember, neki is jutott a szerencséből és védelemből. Ezért hálásnak kellett volna lennie. Legalább életben volt.

– Hideg van – mondta Crane. – És átnedvesedtem.

- Gondolod, hogy én nem érzem?
- Addig méssz, amíg össze nem esel?
- Addig megyek, amíg...

Hirtelen megállt. Egy kis magaslat tetején voltak. Jobb felől fehér sziklák világítottak a holdfényben. Távolabb egy egész épületcsoport körvonalazódott előttük az éjszakai égbolt előtt. Hall mintha két tornyot és nagy ablakokat látott volna.

- Mi ez?
- Egy templom, talán egy monostor.
- Gondolod, hogy szerzetesek is vannak itt?
- Nem, ha van egy kis eszük.

Crane leguggolt a földre, megtámasztva magát a fegyverével

- Mit gondolsz?
- Menjünk le, és nézzünk körül! Kelj fel!

Megrántotta Crane-t, amivel egy kis vért kent a másik egyenruhájára. Érezte, hogy belehasít a fájdalom a kezébe, és az egyik szilánk mélyebben nyomódott bele a húsába.

- Hé, összevéréztél! – morgolódott Crane.
- Igen, bocs – felelte Hall. – Tényleg sajnálom.

Sandy Crane a húgával beszélt telefonon. Kedvelte a férjét, aki jóképű férfi volt. Finom ruhákat viselt, és kellemes illata volt. És pénze is volt bőven, nem kellett attól tartani, hogy elszórja az egészet, így a felesége a legjobb formáját hozhatta a golfklubban, vagy éppen a jótékonysági vacsorákon, melyekre minden második héten eljártak, és ezt a húga soha nem felejtette el megemlíteni Sandynek. Nos, Sandy tudna neki egyet s mást mutatni, ha Larrynek sikerülne szert tennie arra a pénzre. Még alig nyolc óra telt el azóta, hogy kinyitotta a levelet, de a talált pénzt már tízszeresen is elköltötte.

– Igen – mondta. – Úgy néz ki, Larry most egy kis pénzhez jut. Az egyik befektetése bejött, és most arra várunk, hogy hozzájusson a pénzhez.

Várt egy kicsit, hogy fogadhassa a testvére színlelt gratulációját.

– Aha – mondta Sandy. – Talán veletek mehetünk valamikor a klubba, találkozhatunk, hogy lerendezzük a tagságot.

Sandy testvére eddig még nem ajánlotta be őket abba a puccos klubba, lehet, hogy attól félt, a kutyák a nyomában fognak loholni. Mindenesetre jó érzés volt egy kicsit megbolygatni a dolgot. Sandy remélte, hogy Larry ez alkalommal nem szúrja el.

Hall és Crane egy kőhajításnyira voltak a külső faltól amikor megpillantották a holdfényben mozgó árnyékokat.

– A földre! – suttogta Hall.

A két katona szorosan a fal mellé húzódott, és hallgatózott.

– Franciák – mondta Crane. – Franciául beszélnek.

Megkockáztatta, hogy kinéz a fal mögül aztán hozzátette:

– Három férfi. – És nem látok fegyvert.

Hárman haladtak a katonáktól balra. Hall és Crane követni kezdte őket a fal mögött. Végül a kápolna bejáratához érkeztek, ahol nyitva volt az egyetlen bejáratú kapu. Felette volt egy három lapos domborművel ékesített timpanon, középen egy gyönyörűen faragott keresztre feszített Krisztussal de a fal java részét egy kerek ólomüveg ablak és két nagy ablak foglalta el ami hagyományosan a Szentháromságra utalt. Bár Hallék ezt nem tudták, de a kapu nem véletlenül volt nyitva. Régebben csak azért nyitották ki, hogy bevihessék Navarra vikomtjának, vagy a monostor más jótevőjének a maradványait, hogy Fontfroide-ba temethessék őket.

A kápolna belsejéből zaj szűrődött ki. Hall és Crane hallotta, hogy köveket húzogatnak, közben valakik nyögnek és nyöszörögnek az erőfeszítéstől. A jobb oldalukon egy alak haladt el

az árnyékban, figyelve a monostorhoz vezető utat. Háttal állt a katonáknak. Hall csendesen odalopakodott hozzá, és elővette a bajonettjét az övtartóból. Amikor eléggé közel ért, a férfi szájára szorította a kezét, és a nyakához nyomta a penge hegyét.

– Ne mozduljon, és maradjon csendben! – mondta. – Comprenez?

A férfi bólintott. Hall látta a fehér csuhát a férfi rongyos felsőkabátja alatt.

– Maga szerzetes? – suttogta.

A férfi megint bólintott.

– Hányan vannak benn? Mutassa az ujjával!

A szerzetes felmutatta három ujját.

– Ők is szerzetesek?

Újabb bólintás.

– Oké, akkor bemegyünk, maga és én.

Crane is csatlakozott hozzájuk.

– Szerzetesek – közölte Hall. Látta, hogy Crane megkönnyebbülésében nagyot sóhajt, és egy kicsit elszégyellte magát, hogy ő is megkönnyebbült.

– De azért nem kockáztathatunk – mondta. – Fedezz!

Lelökdöste a szerzetest a kapuhoz vezető négy kőlépcsőn. Ahogy közelebb értek, látták, hogy fény vibrál odabenn. Hall megállt a bejáratnál, és benézett.

Mindenhol arany hevert a kőpadlón: kelyhek, érmék, még kardok és török is, amelyek markolatán és hüvelyén ékkövek csillogtak. Ahogy a szerzetes is mondta, három ember munkálkodott a hidegben, a lehetük felhőszerű párát eregetett, miközben a testük izzadt. Ketten közülük derékig meztelenek voltak, és egy feszítőrúddal bajlódtak, megpróbálták valahogy beékelni a padlózat és a kő közé. Az idősebb férfi mellettük állt, és siettetett a többieket. Sarut hordott, amit szinte teljesen eltakart a csuhája. A nevére szólított valakit, és amikor nem jött válasz, elindult az ajtó felé.

Hall belépett a kápolnába. Elengedte a szerzetest, és maga elé tolta. Crane is megjelent mellettük.

– Minden rendben – mondta. – Amerikaiak vagyunk.

A szerzetes arckifejezésén egyáltalán nem látszott, hogy megnyugodott volna, és Hall rájött arra, hogy a férfi pont ugyanúgy aggódott a szövetségesek miatt, mint bármilyen más fenyegetés miatt.

– Nem! – kiáltott fel – Nem lenne szabad itt lenniük! Menjenek innen. Menjenek!

Akcentus nélkül, kifogástalanul beszélt az angolt. Mögötte a többi szerzetes, rövid ideig abbahagyva a próbálkozást, most megfeszítette minden erejét.

– Nem – felelt Hall. – Bajban vagyunk. Németek. Sok embert veszítettünk.

– Németek? – ismételte a szerzetes. – Hol?

– Narbonne mellett – felelt Hall. – SS-ek

– Akkor hamarosan itt lesznek – közölte a szerzetes.

Az őrhöz fordult, és azt mondta neki, hogy térjen vissza az őrhelyére. Crane már majdnem megállította, de Hall visszatartotta, és a szerzetes kiment.

– Elmondaná, mit csinálnak itt? – kérdezte Hall

– Jobb, ha nem tudja. Kérem, menjenek el!

A munkások felől dühös és egyben csalódott kiáltások hallatszottak, és a hatalmas kő visszazuhan a helyére. Az egyik ember kétségbeesetten térdre esett.

– Próbálják ezeket elrejtetni?

A válasz egy kis idő múlva érkezett.

– Igen – felelt a szerzetes, és Hall tudta, hogy a férfi nem mondta el a teljes igazságot. Furcsállotta, mert miféle szerzetes az, amelyik egy templomban hazudik, és aztán arra a következtetésre jutott, hogy bizonyára kétségbeesésében tette.

– Ketten nem fogják tudni megemlíteni azt a követ – mondta Hall – Majd mi segítünk, jó?

Crane-re pillantott, de az le nem vette a szemét a kövezeten heverő kincsekről Keményen rácsapott Crane karjára.

– Azt mondtam, hogy segítünk. Rendben?

Crane bólintott. – Rendben, rendben.

Levette az egyenruha zubbonyát, a fegyverét a padlóra helyezte, és Hall-lal együtt csatlakozott a kőnél lévő többiekhez Most, hogy közelebb voltak, Hall látta, hogy mindenki tonzúrát viselt. A szerzetesek a vezetőjükre néztek, várták, hogy mit mond az amerikai javaslatára.

– Bien – mondta végül – Vite.

Most, hogy már négyen próbálkoztak kettő helyett, a kő megmozdult, lassan felemelkedett, de még így is nagyon nehéznek bizonyult. Kétszer is visszacsúszott a helyére, míg végül egy utolsó, hatalmas erőfeszítés árán eléggé fel tudták emelni ahhoz, hogy félre tudják tolni, a kőpadlóra. Hall a térdén nyugtatta a kezét, és belebámult az előttük feltáruló lyukba.

Egy hatszögletű ezüstdoboz hevert a porban, talán tizenöt centi átmérőjű lehetett, viasszal volt lezárva. Az egyszerű, dísztelen doboz tetejére egy kereszt volt rávésve. A szerzetes letérdelt, és óvatosan kinyúlt érte. Éppen kiemelte, amikor az őrszem riasztotta őket.

– A francba! – mondta Hall – Bajban vagyunk

A szerzetes már pakolta is be a kincseket a rejtkehelyre, és sürgette a többieket, hogy emeljék a helyére a követ, de azok mivel ki voltak fáradva, nagyon lassan haladtak

– Kérem! – szólt a szerzetes. – Segítsenek nekik!

De Hall és Crane már a kapu felé rohantak. Felérve a lépcső tetejére, óvatosan kinéztek

Egy tucat, vagy talán annál is több ember közeledett az úton, a sisakjuk csillogott a holdfényben. Mögöttük jött a félláncaltapas jármű, aztán még több ember. A két amerikai egymásra pillantott, és beleveszett a sötétbe.

Az Autókirály a létra legfelső fokán állt, és meghúzott egy zsinórt. A padlás fénybe borult, de a legbelső zugok félhomályban maradtak. A felesége már rengetegszer elmondta neki, hogy egy ablakot kellene vágatni a tetőbe, vagy legalább erősebb fényű körtét kellene becsavarniuk, de Hall mindig elengedte ezeket a megjegyzéseket a füle mellett. Amúgy se járnak fel ide sokat, és különben sem volt már benne biztos, hogy mi is van ezekben a dobozokban és a régi bőröndökben. Ahhoz, hogy rendet tegyen, már túl öreg volt, úgyhogy nem volt nehéz meggyőznie magát arról, hogy elég lesz, ha majd a gyerekei átválogatják ezt a sok szemetet, ha ő és Jan már nem lesznek.

Volt viszont egy doboz, amelyről igenis tudta, hogy hol keresse. Az egyik polcon hevert, mindenféle háborús emlék között, amely most már csak a port fogta, de egy időben kitette őket közszemlére. Nem, ez így nem egészen igaz. Mint a legtöbb katona, ő is vett el az ellenségtől szuveníreket – nem úgy, mint a hullagyalázók, vagy mint amit azok az agyament szemetek tettek azokkal a szerencsétlenekkel Vietnamban, hogy levágták a fülüket –, összeszedték a sapkákat, néhány Luger pisztolyt, ő még egy díszkardra is szert tett, amit az egyik omahai bunker kiégett romjai között talált. Gondolkodás nélkül eltette őket. Végül is nem ellopta ezeket, és különben is, a korábbi tulajdonosoknak ezek a tárgyak már úgysem kellettek, egyébként meg más tette volna rájuk a kezét. Valójában amikor belépett abba a bunkerba, érezte a korábbi tulajdonos szagát, aki régebben büszke lehetett a kardjára. Nem is csoda, hogy érezte, hiszen összeégett holtteste még mindig ott füstölgött a sarokban. Nem lehet valami kellemes halál csapdába esni egy betonbunkerban, amikor folyékony lávaként áramlik befelé a tűz a lőrésen. A halál semmilyen formája sem lehet kellemes. Miután hazatért, már nem vágyott a háborús élmények felidézésére, többé már nem akarta szem előtt tartani az emléktárgyakat, ezért inkább száműzte őket egy sötét helyre, ahol ritkán fordultak meg.

Hall felkászálódott a padlásra, kissé lehajtotta a fejét, nehogy bevágja a plafonba.

Átevickélt egy csomó dobozon és néhány feltekert szőnyegen, míg el nem ért a polcig. A kard most is ott volt, barna papírba és átlátszó nejlomba csavarva, de nem érintette meg. Mögötte állt a lelakatolt doboz. Mindig zárva tartotta, részben azért, mert abban volt a Luger, és nem akarta, hogy a gyerekei – amikor még kicsik voltak – felfedezzék, és játszani kezdjenek vele, mintha csak egy játék pisztoly volna. A kulcsot egy közeli üvegben tartotta, amely tele volt rozsdás szögekkel, nehogy titkos tartalmát avatatlan kezek felfedezzék. Kiöntött annyi szöget a földre, hogy kivehesse a kulcsot, majd kinyitotta vele a dobozt. Nem messze tőle volt egy nagy utazóláda, tele kemény kötésű könyvekkel, arra leült, és a térdére fektette a dobozt. Sokkal nehezebb volt, mint ahogyan emlékezett rá, de már régen nem nyitotta ki, és különben is, ő is megöregedett közben. Átfutott rajta a gondolat, hogy a rossz emlékek és a rég elkövetett bűnök az évek során vajon egyre nagyobb terhet raknak-e az ember vállára. Ez a doboz szörnyű emlékek megtestesülése volt, maga a formába öntött bűn. Szinte húzta magával lefelé Hall fejét, mintha az csak egy láncon lógott volna a nyakán.

Kinyitotta a dobozt, és elkezdte lassan kipakolni a tartalmát a földre, a lába mellé. Először a Lugert, aztán a tört. Ezüstös-fekete színű volt, és egy halálfejes emblémát ábrázoltak rajta. A pengén foltokban állt a rozsdá a markolatnál és az él mentén, az acél nagy része egyébként sértetlen volt. Hall jól bezsírozta és becsomagolta, mielőtt eltette, és az elővigyázatossága megtérült. A nejlon könnyen lejött róla, a halovány fényben a zsírtól szépen csillogott a penge, olyan volt, mint valami élőlény, amelyről lehámozták a bőrt, és feltárult a belseje.

Lefektette a Luger mellé, és elővette a harmadik dolgot. Sok katona tért vissza a háborúból olyan Vaskeresztrel, amit az ellenségtől zsákmányolt. A legtöbbje szabványos típus volt, csakúgy, mint az, amelyiket Hall is a kezében tartott. Néhány tölgyfalevél fonta körül a keresztet. A tiszt, akitől elvette, bizonyára valami hősi tettet vihetett véghez, gondolta Hall. Nagyon bízhattak benne, ha őt küldték Narbonne-ba, az előrenyomuló ellenség torkába, hogy kutassa át Fontfroide monostorát, és hozza el, amit ott őriztek.

Már csak két dolog maradt a dobozban. Az egyik egy aranyból készült, tíz centiméter magas kereszt volt, rubin- és smaragdkövek díszítették. Hall meggyőződése ellenére vette el, mert olyan gyönyörű volt, és talán azért is, mert a saját hitének a jelképe volt, és valahogy lecsillapította a tettei miatt érzett szégyenkezését. Most, hogy lassan elkerülhetetlen volt a halál, rájött, hogy nem veszett ki belőle teljesen a hit. A kereszt mindig itt volt, elzárva a padláson, a saját, a felesége és a gyerekei életének egyéb, félredobott darabjaival együtt. Valóban, egyik-másik értéktelen volt, akadtak olyanok is, amelyekről jobb volt megfeledkezni, de voltak itt értékes dolgok is, amelyeket nem kellett volna azonnal félretenni.

Végigsimította az ujjai begyével a középen lévő díszítést, egy akkora rubintot, mint a hüvelykujja begye. Azért tartottam meg, mert olyan értékes, mondta magának. Azért tartottam meg, mert gyönyörű, és mert valahol a szívem mélyén még mindig hívó vagyok. Hiszek a kereszt erejében, tisztaságában és jóságában. Abban, amit képvisel. Mindig az utolsó előtti tárgy volt a dobozban, ezért a pergamendarabkán nyugodott, mintha a doboz aljához szögeznék, amitől a pergamen tartalma mintha kevésbé tűnt volna szörnyűnek. Larry Crane soha nem értette meg. De én igen. Larry Crane soha nem hitt semmiben. De én igen. Engem hitben neveltek, és úgy is fogok meghalni, hogy hiszek. Amit Fontfroide-ban tettem, az szörnyűség volt, és halálom után megbűnhődöm érte, és mégis, attól a pillanattól fogva, hogy megérintettem a pergamendarabkát, tudtam, hogy ez valami sokkal gonoszabb dolog lehet. Azok a németek nem kockáztatták volna az életüket aranyért és gyémántért. Számukra ezek csak díszek és csecsebecsék voltak. Ők azért a pergamendarabkáért jöttek, és ha volt valami jó abban az éjszakában, akkor az az lehetett, hogy nem sikerült megszerezniük. De ez ahhoz nem elég, hogy engem megmentsen a kárhozattól. Nem, Larry Crane és én együtt fogunk égni a pokol tüzében azért, amit tettünk.

Az SS-katonák úgy özönlöttek le a lépcsőn, mintha piszkos, saras víz ömlött volna be a

kápolnába, és úgy gyűltek össze a kapu előtt az udvaron, mintha díszőrséget állnának annak a négy civilnek a tiszteletére, akik a járműről szálltak le, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Az árnyékból, ahol Hall kushadt, jól lehetett látni az öreg szerzetest, aki megpróbálta elállni az útjukat. A várakozó katonák karjaiba lökték, majd nekicsapták a falnak. Hall hallotta, hogy ahhoz a rangidős tiszthez beszél, akinek tör volt az övtartójában, és medál lógott a nyakában, és aki a négy civillel együtt akart belépni a kápolnába. A szerzetes maga elé nyújtott egy aranyozott keresztet, felajánlva azt a katonának. Hall nem értett németül, de nyilvánvaló volt, hogy a szerzetes megpróbálja meggyőzni a tiszte, hogy van még ott ilyenekből, ahonnan ez származik, ha akarják. A tiszt röviden mondott valamit válaszképpen, és a civilekkel együtt belépett a kápolnába. Hall kiáltozást hallott, majd néhány lövést. Felemelt hangon szólt valaki, és Hall felismert néhány szót, amivel elrendelték, hogy tüzet szüntessenek Hall nem tudta, meddig fog ez tartani. Ha a németek megszerzik amiért jöttek senkit nem fognak életben hagyni, hogy elmondhassa az illető, amit látott.

Hall elkezdett hátrálni, át a sötéten, be az erdőbe, míg egyszer csak a járműhöz nem ért. Nyitva volt az ajtaja, egy katona ült a kormánynál, és figyelte az udvart. Hall előhúzta a bajonettjét, és az út széléhez lopózott. Miután megbizonyosodott arról, hogy a többi katona nem láthatja, keresztüllépdelt a poros részen, és felhúzta magát a jármű utasterébe, de mindvégig észrevétlen próbált maradni. A német az utolsó pillanatban megérezte, hogy ott van, mert megfordult, úgy tűnt, hogy fel akar kiáltani, hogy figyelmeztesse a társait, de Hall bal keze lesújtott, elkapta a németet az álla alatt, elszorítva, hogy ne jöhessen ki hang a torkán, közben beledöfte a pengét a szegycsontjába, és átlukasztotta a szívét. A német megmegrándult a bajonetten, aztán elernyed. Hall a pengével az üléshez szegezte, mielőtt átmászott volna az utastérből a jármű hátuljába. Jól látta onnan a többi katonát a lépcső jobb oldalán és az udvaron, de legalább hármat eltakart a bal oldalon lévő fal. Jobb felé nézett, és látta, hogy Crane kukucskál ki néhány bokor takarásából. Most az egyszer, csak most az egyszer végre cselekedj helyesen, Larry, futott végig az agyán. Intett az ujjával mutatva Larrynek, hogy a jármű hátuljához kellene kerülnie a fák között, hogy a Hall által nem látott katonák mögé kerüljön.

Egy kis idő múlva Crane bólintott, és megmozdult.

Larry Crane megpróbált meggyújtani egy cigarettát, de az átkozott öngyújtó nem volt a helyén. Kivették a Volvóból, hogy senki ne essen kísértésbe, hogy ezt az újnak tűnő, ámbar használt autót bebüdösítse a cigarettafüsttel. Végigtapogatta újra a zsebeit, de nem találta az öngyújtóját. Valószínűleg sietségében otthon hagyta, mert rohant, hogy minél hamarabb találkozhasson régi haverjával, az Autókirállyal, egy kis könnyen megszerezhető pénz reményében. Most, hogy erre gondolt, a cigaretta dohosnak tűnt a szájában. Arra a következtetésre jutott, hogy valószínűleg mind az öngyújtót, mind a cigarettáját otthon hagyta, ez pedig, amit a szájában tart, valami régi pakliból kerülhetett elő, amely valahogy eddig elkerülte a figyelmét. Felkapta az első zakót, ami a keze ügyébe került, nem azt vette fel, amit általában viselni szokott. Ez könyöknél börrátétes volt, úgy nézett ki benne, mint valami New York-i professzor, és az uja kissé hosszabb volt a kelleténél. Idősebbnek és kisebbnek érezte magát benne, mint amilyen valójában volt, és ez nem tett jót neki. Jól jött volna egy kis nikotin most. Fogadni mert volna, hogy az Autókirály nem zárta be maga mögött a ház ajtaját. Larry bízott benne, hogy van gyufa a konyhában. Legfeljebb majd a tűzhelyen meggyújtja a lángot, onnan gyújt rá. Nem ez lenne az első alkalom, bár amikor a múltkor kipróbálta, már volt benne némi alkohol, és majdnem leégette a szemöldökét. A jobb azóta kissé egyenetlenül is nőtt.

A kibaszott Autókirály, a kellemes házában, a dagadt feleségével, minden hájjal megkent fiaival, meg azzal a nyavalygós lányával. Nem ártana egy kicsit felhizlalni, és egy igazi férfi is maga alá gyűrhetné. Az Autókirálynak volt elég pénze, már nem volt szüksége többre, és

most hagyja a régi cimboráját a hadseregből a horgon vonaglani, és közben azon gondolkodik, hogy bekapja-e a csalit, vagy sem. Hát, be kell, hogy kapja, akár tetszik neki, akár nem, mert Larry Crane nem fogja eltöretni az ujjait azért, mert az Autókirály aggályoskodik. A pokolba is, a vén szemétládának nem lenne vállalkozása, ha Larry nem lett volna mellette. Ő ugyanolyan szegényen hagyta volna ott azt a monostort, ahogy odament, és utolsó éveit úgy tölthetné, hogy számolgatja az aprópénzt, gyűjtögeti a kuponokat, nem pedig mint a georgiai üzleti elit nagyra becsült oszlopos tagja, aki szép környéken lakik egy palotában. Azt hiszi, hogy akkor is tisztelnék őt, ha megtudnák, hogyan jutott az első nagyobb pénzösszeghez, amivel akkor elindult? Mérget vehet rá, hogy nem! Kigolyóznák, őt is és a kurva feleségét is, meg az összes nyomorult kölykét is.

Larry mostanra kellőképpen feldühödött. Már jó ideje nem engedte szabadjára a dühét, és most nagyon jólesett. Nem hajlandó eltűnni, hogy az Autókirály kiszúrja a szemét valami aprópénzzel. Soha többé.

A cigaretta íze megkeseredett a szájában, és Larry Crane nagy léptekkel betrappolt a házba, hogy meggyújtsa.

***

A tiszt a templomból bukkant elő, a civil ruhás emberekkel egyetemben. Az egyik kezében ott volt az ezüstdoboz, míg a többiek az aranyat cipelték két zsákban. Mögöttük jött az egyik szerzetes azok közül, akiknek Hall és Crane segített felemelni a követ. A két karját egy-egy SS-katona feszítette hátra. Nekilökték a falnak, ahol már ott állt az apát és a korábban örökdő ember. Három szerzetes. Ez azt jelentette, hogy az egyikük már halott, és nagyon úgy nézett ki, hogy a többiek is mindjárt követik a halálba. A legidősebb még utoljára megpróbálkozott valamivel, de a tiszt hátat fordított neki, és megparancsolta a katonáknak, hogy sorakozzanak fel, ők lettek az ideiglenes kivégzőosztag.

Hall a harminchét milliméteres gépfegyver mögé kuporodott, és látta, hogy végre Crane is odaért a helyére. Tizenkét németet számlált meg. Akkor csak néhány marad Crane-re, feltéve, ha minden jól megy. Hall vett egy mély lélegzetet, rátette a kezét a gépfegyverre, és meghúzta a ravaszt.

Az éjszaka csendjébe fülsiketítően robbant bele a zaj, a gépfegyver ereje hátradobta Hallt, amint tüzelni kezdett. Az évszázados falazat darabjai szanaszét fröccscentek, ahogy a golyók beletéptek a monostorba, lyukacsossá téve a templom homlokzatát. A kapu feletti áthidalóból kisebb darabok záporozlak lefelé, bár mire a golyók a falhoz csapódtak, átütöttek vagy fél tucat németet, széttépve őket, mintha papírból lettek volna. Hall a szeme sarkából látta Crane fegyverének torkolattüzét, de nem hallotta a hangját. Csengett a füle, és a szeme előtt fekete bábuk táncoltak egyenruhában, arra a zenére, amit ő komponált. Látta, hogy a tiszt fejének egyik fele eltűnik, majd azt is, hogy az egyik civil nekizuhan a falnak. Már halott volt, de egy kis ideig még minden egyes őt ért lövéstől megrándult. Hall végigsöpört a fegyverrel az udvaron és a lépcsőn, biztos akart lenni benne, hogy senki nem maradt életben, aztán abbahagyta a tüzelést. Curgott róla a verejték meg az eső, és kiment minden erő a lábából.

Lekászálódott a járműről pont akkor, amikor Crane előbukkant a bokorból és végigtekintettek azon, amit az imént műveltek. Az udvart és a lépcsőket vér borította, és emberi szövet- és csontdarabok mint éjjeli virágok bújtak ki a repedésekből. A falnál az egyik szerzetes halott volt, lehet, hogy egy gellert kapott golyó ölte meg gondolta Hall, vagy az egyik német fegyveréből kiröppenő lövedék. A zsákok ott heverték a földön, némelyikből szanaszét borultak a kincsek. Nem messze tőlük hevert az ezüstdobozka. Miközben Hall nézte, a legidősebb szerzetes keze kinyúlt felé. Hall most már jól látta, hogy az arca vérzik, a lepattanó kődarabkák sebesítették meg. A másik szerzetes, az őrszem már elkezdte visszapakolni az aranyat a zsákokba. Egyikük sem szólt semmit az amerikaiakhoz.

– Hé! – kiáltott rá Crane.

Hall ránézett.

– Az a mi aranyunk! – közölte Crane.

– Hogy érti azt, hogy a „mi aranyunk”?

Crane a zsákok felé mutatott a fegyvere csövével

– Megmentettük az életüket, nem? Megillet bennünket egy kis jutalom.

A fegyverével a szerzetes felé intett.

– Hagyja ott! – parancsolta Crane.

A szerzetes egy pillanatra sem hagyta abba a pakolást.

– Arrét! – kiáltotta Crane, aztán hozzátette, csak a biztonság kedvéért: – Arrét! Francais, oui? Arrét!

Ekkorra a szerzetes már visszarakott mindent a zsákokba, és két kezében tartva egyet-egyét, indult, hogy elviszi őket. Crane eléje lőtt egy sorozatot. A szerzetes megtorpant, várt néhány pillanatot, aztán folytatta az útját.

A következő lövések a hátába fúródtak. Megingott, a zsákok újra a földre estek. A sebesült megtámaszkodott a templom falába. Úgy maradt, támaszkodva, mígnem a térdéi megrogytak, és a szerzetes összeesett a kapunál.

– Mi a francot művelsz? – kiáltotta Hall. – Megölted! Megöltél egy szerzetest!

– A miénk – felelte Crane. – Ez itt a jövőnk. Nem azért éltem túl ezt a háborút ilyen sokáig, hogy szegényen menjek haza, és nem hinném, hogy te is arról álmodsz, hogy majd egy farmon fogsz dolgozni életed végéig.

Az idős szerzetes üveges tekintettel bámulta a kapuban heverő testet.

– Tudod, mit kell tennünk – mondta Crane.

– El is mehetünk – felelte Hall.

– Nem. Nem gondolod, hogy elmondja majd valakinek, hogy mit tettünk? Emlékezni fog ránk. Lelőnek bennünket, mint fosztogatókat, gyilkosokat.

Nem, téged lönek le, gondolta Hall. Én hős vagyok. Megöltem az SS-katonákat, és megmentettem a kincset. Én majd kapok egy... mit is? Egy dicséretet? Egy kitüntetést? Lehet, hogy nem csak azt. Nem volt semmi hősiesség abban, amit tettem. Egy csapat náci ellen fordítottam a fegyvert. Még csak nem is lőttek vissza. Larry Crane szemébe nézett, és már tudta, hogy nem egy német lőtte le azt a szerzetest, aki a mellén sebesült meg. Larrynek már akkor megvolt a terve.

– Öld meg! – mondta Crane.

– Vagy ?

Crane fegyverének a csöve megmozdult, és megállt félúton Hall és a szerzetes között. Egyértelmű volt az üzenet.

– Vagy együtt vagyunk benne – mondta Crane –, vagy egyáltalán nem csináljuk.

Később Hall győzködte magát, hogy meghalt volna, ha nem működik együtt Crane-nel de valahol mélyen tudta, hogy ez nem igaz. Harcolhatott volna akkor is. Megpróbálhatta volna meggyőzni, de nem tette, várt, hogy lépjen valamit, de mégsem tette. Részben azért, mert már korábban tudta, Larry Crane-t nem lehet meggyőzni, de nem csak ez volt a döntés hátterében. Többet akart, mint egy dicséret vagy egy kitüntetés. Kényelmet akart, hogy elkezdhesse az életét. Crane-nek igaza volt. Nem akart olyan szegényen hazatérni, ahogy eljött. Most már nem volt visszaút, hogy Crane megölje azt az egy, vagy lehet, hogy kettő fegyvertelen embert. Döntenie kellett, és abban a pillanatban rájött, hogy neki és Larry Crane-nek egymásra kellett találniuk, és lehet, hogy nem is különböztek olyan sok mindenben egymástól. A szeme sarkából látta, hogy az utolsó megmaradt szerzetes a kapu felé mozdul és célzott. Őt után már nem is számolta a lövéseket. Amikor abbahagyta a tüzelést, és minden egyes fekete pont eltűnt a szeme elől, látta, hogy a kereszt néhány centire hever a szerzetes kinyújtott ujjaitól körülötte vércseppek, mint megannyi ékkő.

Elcipelték a zsákokat majdnem Narbonne-ig aztán elásták őket az erdőben, egy gazdaság mögött. Két órával később egy zöld színű járművekből álló konvoj állt meg a faluban, és ők csatlakoztak a bajtársaikhoz Végigharcolták fél Európát, változó vitézséggel. Aztán elérkezett a behajózás napja. Mindketten úgy intézték, hogy maradhassanak még egy rövid ideig Európában. Visszatértek Narbonne-ba egy dzsippel, amit szép összegű vesztegetéssel szereztek meg. Hall felvette a kapcsolatot néhány régiségkereskedésben járatos emberrel, akik közvetítőként jártak el köztük, és néhány kevésbé aggályos, szakrális ereklyét gyűjtő ember között, akik már éledezni kezdtek a háború utáni Európa romjai között. Úgy tűnt, egyiküket sem érdekli az ezüstdobozka és a tartalma sem. A pergamen visszatetsző volt, és még ha ért is valamit, akkor is nehéz lett volna bárkinek is eladni, jóformán csak az erre szakosodott gyűjtőket érdekelte volna. Úgyhogy Crane és Hall elosztották egymás között kétfelé. Crane kapta az egyszerű ezüstdobozt, és Hall a pergamendarabkát. Crane egyszer megpróbálta eladni a dobozt, de olyan keveset ígértek érte, hogy úgy döntött, megtartja emlékül. Végül is talán jó emlékekhez kötötte őt.

Larry Crane talált néhány hosszú szálú gyufát a fiókban, és meggyújtotta a cigarettáját. Éppen a hátsó udvarban lévő üres madárfürdetőt bámulta, amikor lépések hangját hallotta a lépcső felől.

– Itt vagyok! – kiáltotta.

Hall bejött a konyhába.

– Nem emlékszem, hogy behívtalak volna – közölte.

– Kellett valami, amivel meggyújthatom a cigimet – felelte Crane. – Megvan az a papír?

– Nincs – felelte Hall.

– Na, ide figyelj! – mondta Crane, aztán elhallgatott, amikor Hall egyet lépett feléje. A két öregember most szembenézett egymással, Crane háttal a mosogatónak, Hall meg előtte.

– Nem! – mondta Hall. – Te figyelj ide! Elegendem van belőled! Az egész életemet tönkretetted, olyan voltál, mint valami rosszféle adósság, amit soha nem képes az ember kifizetni. Ennek ma vége.

Crane belefújta a füstöt Hall arcába.

– Elfelejtessz valamit, haver. Tudom, mit tettél ott a templomnál. Láttam, hogy megteszed. Ha lebukom, téged is magammal rántalak, abban biztos lehetsz.

Közel hajolt Hallhoz. Büdös volt a lehelete, ahogy beszélt. – Majd akkor van vége, ha én azt mondom!

Crane szeme hirtelen kidüledt. Kinyílt a szája a döbbenettől, a cigaretta maradéka kizuhant belőle. Hall bal keze ismerős mozdulattal nyúlt előre, befogva Crane száját, míg a jobbával belenyomta az SS-tőr pengéjét Crane mellcsontjába.

Hall tudta, mit csinál. Végül is, már tett ilyet korábban is. Larry Crane teste nekidőlt, és ő megérezte az öregember beleinek bűzét, amikor az elvesztette felettük az uralmat.

– Most mondd, Larry – suttogetta Hall. – Most mondd, hogy vége.

Volt ugyan vér, de kevesebb, mint ahogy azt Hall várta. Nem tartott neki sokáig, hogy eltüntesse. A ház hátuljához vitte a Volvót, aztán becsavarta Crane testét abba a nejlonba, amit a garázsban szedett össze, és amit még a legutolsó tatarozásnál használtak. Amikor biztos volt benne, hogy jól összekötözte a száját, egy kis vesződés árán beletette a kocsi csomagtartójába, és elindult a mocsarak felé.

A tucsoni repülőteret éppen átépítették, és egy ideiglenes folyosó vezetett a csomagfelvételtől az autókölcsönző pultig. A két ember egy Camryt kapott, ami miatt az alacsonyabbik keserűen panaszkodni kezdett, miközben a kocsiórt mentek.

– Talán ha egy kicsit lefogyasztanád azt a nagy segged, akkor nem találnád olyan átkozottul szűknek – közölte Louis. – Ha a lábamat hozzád rakom, én beférek egy Camrybe.

Angel megtorpant.

– Szerinted én kövér vagyok?

– Lassan igen.

– Korábban soha nem mondtál ilyesmit.

– A pokolba, hogy érted azt, hogy nem mondtam? Azóta mondogatom, amióta találkoztunk, hogy az a bajod, hogy túl édesszájú vagy. El kéne kezdened azt az Atkins-izét.

– Éhen halnék.

– Azt hiszem, nem érted. Azok a szerencsétlenek Afrikában, azok éheznek. Ha te fogyókúrázol, olyan vagy, mint a mókus. Neked kell a szundikálás, hogy a szervezeted elégesse azt, amit felhalmozott.

Angel megtapogatta a derekán az úszógumit.

– Mennyire lehet összenyomni, hogy még elfogadható legyen?

– A tévében azt mondták, hogy úgy két-három centi lehet maximum.

Angel lenézett az ujjai közé szorított hájra.

– És azt most hogy kell mérni?

– Haver, ha *kérdezned* kell, akkor már bajban vagy.

Napok óta először Angel végre megengedett magának egy mosolyt, bár elég kicsikét és rövid ideig tartót. Mióta Martha feltűnt, Louis alig evett, és nagyon keveset aludt. Angel arra ébredt a sötétben, hogy közös ágyuk fele üres, az ágynemű már régen kihűlt azon az oldalon. Az első éjszakán, amikor visszahozták Marthát a városba, és elvitték a szálláshelyére, Angel halkán odasomfordált az ajtóhoz, és nézte némán, ahogy Louis ült az ablaknál, kibámult a városra, és fürkészve kémlelt minden egyes arcot, mert azt remélte, hogy megtalálja közöttük Alice-t. Szinte a pórusaiból áradt a büntudat, úgyhogy még a szobában is mintha valami kesernyés és öreges szagot lehetett volna érezni. Angel mindent tudott Alice-ről. Segített Louisnak a lány keresésében, először az Eighth Avenue-n, amikor megtudták, hogy idejött a városba. Később a Pointon, amikor Giuliani reformjai már éreztették a hatásukat, és a bűnmegelőzési egységek rendszeresen járőröztek Manhattan utcáin, civil ruhás rendőrök keveredtek el a 44.-től délre a tömeggel, és bevetési egységek jelöletlen furgonokban vártak arra, hogy lecsaphassanak. Kezdetben a Pointon könnyebb volt. Ha nem vagy szem előtt, nem foglalkoznak veled, ez volt Giuliani mantrája. Ha a turisták és az elnökjelölő gyűléseken részt vevők Manhattanben nem botlottak bele túl sok tinédzser prostituáltba, ha azok véletlenül – vagy szándékosan – elkóboroltak a Times Square-ről, akkor minden rendben volt. A Hunts Pointon, a kilencvenedik körzetben a rendőrség csak egy tíz főből álló különleges egységet tudott kiállítani, azt is csak havonta egyszer, és a csapat általában azokat a férfiakat célozta meg, akik lányokat futtattak, és csak egyetlen beépített női rendőr vett részt az akcióban. Igaz, olykor sikerrel jártak, de elég ritkán, főként az elején, aztán a „zéró tolerancia” ide is elért, a zsaruk rengeteg beidézészt kezdeményeztek, amelyek szinte minden esetben letartóztatásokhoz vezettek, mivel a hajléktalanok és a drogfüggők, akikből a város prostituáltjainak java része állt, nem voltak képesek kifizetni a bírságot, és ez kilencvennapos elzárást jelentett a Rikersben. Amiatt, hogy a rendőrök folyamatosan zaklatták a prostituáltakat, azok kénytelenek voltak váltogatni a székhelyüket, hogy ne találják őket ugyanazon a helyen két egymást követő éjszaka. Arra is rákényszerültek, hogy a kuncsaftokkal elhagyatott helyekre

vonuljanak, emiatt sokkal jobban ki voltak téve annak, hogy megerősokolják, elrabolják vagy megölik őket.

Alice ebbe a lefelé rántó örvénybe süllyedt egyre mélyebben, és ők hiába próbáltak közbeavatkozni. Angel látta, hogy a lány olykor mintha örömét lelte volna abban, hogy életvitelével Louist kínozza, bár ez egyúttal azt is jelentette, hogy könnyörtelenül mélyre kerül, míg aztán meg nem hal. A végén Louis már nem tudott egyebet tenni, mint hogy gondoskodott róla, hogy azok a stricik, akikhez Alice került, tisztában legyenek azzal, mi lesz a következménye annak, ha bármi történik a lánnyal. Azonkívül fizette Alice bírságait, hogy ne kelljen neki börtönbe vonulnia. Végül már nem tudta elviselni, hogy ő maga is szemtanúja Alice önpusztításának, így talán nem is volt meglepő, hogy Alice kicsúszott a hálóból, amikor Free Billy meghalt, és G-Mackhez került.

Angel tehát csak nézte Louist azon az első éjjelen, egy darabig nem szólt, aztán azt mondta:

- Te megpróbáltad.
- De nem elég kitartóan.
- Lehet, hogy kinn van valahol az utcán.

Louis alig észrevehetően megrázta a fejét.

- Nem. Elment. Érzem. Mintha az énem egy része tűnt volna el.
- Figyelj...
- Menj vissza az ágyba.

Angel így is tett, mert nem tudott mit mondani. Semmi értelme nem volt azt mondogatni, hogy nem Louis hibája volt, hogy mindenki saját maga dönt az életéről, hogy nem lehet megmenteni olyasvalakit, aki nem akarja, teljesen mindegy, mennyire szeretné az ember. Louis nem hinne, nem is hihetne ezekben. Az ő bűne volt, és Alice nem teljesen önszántából választotta magának ezt az utat. Mások cselekedetei miatt került oda, és ezek között ő is ott volt.

De volt még más is, amit Angel nem is sejtett. Néhány röpké, meghitt pillanat Alice és Louis között, amit talán csak Martha érthetett meg, mert valahogy nyoma volt azokban a telefonhívásokban és képeslapokban, amiket Martha nagy néha kapott. Louis emlékezett Alice-re, amikor még kislány volt, hogy ott játszott a lábainál, vagy amikor elnyomta az álom mellette, aztán ahogy az első tévékészülék fényében fürdött az arca. Alice sírt, amikor Louis elment otthonról, bár aligha volt eléggé érett ahhoz, hogy megértse, mi történik valójában. Aztán az elkövetkező évek során Louis egyre ritkábban látogatott haza, de mindig Alice volt az első, aki odarohant hozzá üdvözölni. De lassan a lány is észrevette a változásokat, amelyeken Louis keresztülment, ő volt az a fiú, aki megölte Alice apját, mert hitte, hogy a férfi volt a bűnös az anyja meggyilkolásában. Most már felnőtt férfivá érett, aki képes elvenni mások életét anélkül, hogy feltenné a kérdést, ártatlanok, vagy bűnösök. Alice nem tudta szavakba foglalni ezeket a változásokat, nem tudta megmagyarázni pontosan, miben is rejlik Louis fokozatos átváltozása, de az a hidegség, ami körülvette, a lányt is megérintette, és az addigi, félig körvonalazódott sejtései és félelmei kezdtek alakot öltetni. Louis látta, mi történik, és úgy döntött, hogy egy kis távolságot tart a családjától. Ezt a döntést a munkája természete is megkönnyítette, nem akarta, hogy kockáztassa azok életét és sorsát, akiket szeretett, nehogy áldozatául essenek valamiféle megtorlásnak. A feszültség akkor érte el a tetőpontját, mikor egy napon Louis végleg elhagyni készült gyerekkori otthonát, és Alice odajött hozzá, miközben ő egy nyárfa árnyékában ült. A nap szép lassan lement a hátuk mögött, az árnyékok úgy nyúltak meg, mintha vér borítaná be az alacsony fűvet. Alice ekkorra már tinédzserré érett, bár idősebbnek nézett ki a koránál.

- Anya azt mondja, hogy ma elmész – mondta.
- Így van.
- Úgy mondta, mintha soha többé nem jönnél vissza.

– Változnak a dolgok. Az emberek is változnak. Itt már nincs helyem.

Alice lebiggyesztette az ajkát, a szemöldökéhez emelte a kezét, leárnyékolva vele a szemét, miközben a lebukó nap vörös sugarába nézett.

– Látom, hogyan tekintenek rád az emberek.

– Hogyan?

– Mintha félnének tőled. Még anya is néha úgy néz rád.

– Neki nem kell félnie tőlem. És neked sem.

– Miért félnek?

– Nem tudom.

– Hallottam bizonyos dolgokat.

Louis felállt, és megpróbált elmenni a lány mellett, de az elállta az útját, és mindkét kezét Louis rekeszizmára tette.

– Nem! – kiáltott fel. – Mondd meg nekem! Mondd, hogy nem igazak azok a dolgok, amit beszélnek!

– Nincs időm ilyesmire.

Louis megragadta Alice csuklóját, megfordította a lányt, mellé lépett, és elindult a ház felé.

– Azt mondják, hogy az apám rossz ember volt. Azt mondják, megkapta, amit megérdemelt.

Mostanra már kiabált. Louis hallotta, hogy Alice utána rohant, de nem nézett hátra.

– Azt mondják, te tudod, mi történt vele! Mondd el! *Mondd el!*

És olyan erővel ütötte meg Louist hátulról, hogy az térdre esett. Megpróbált felállni, de Alice arcul csapta. Louis látta, hogy a lány sír.

– Mondd el! – kérte újra, de most halk volt a hangja, szinte suttogott. – Mondd, hogy nem igaz!

De Louis képtelen volt válaszolni. Inkább eljött, és otthagyott mindenkit. Azokban az években, amikor fokozatosan csúszott a lejtőn lefelé, Alice csak egyszer hozta fel az apját. Tizennégy hónappal az eltűnése előtt történt, amikor még Louis hitt abban, hogy a lányt meg tudja menteni. Alice felhívta őt egy, a Catskill-hegységben lévő magánklinikáról, Phoeniciából, és Louis elment meglátogatni aznap délután. Akkor kérte a lány gyógykezelését, amikor Jackie O telefonált, hogy Alice vele van, mert egy kuncsaft bántotta, és Alice majdnem túlادagolta magát, mert enyhíteni akarta a fájdalmát. Tele volt zúzódásokkal, és több sebből vérzett, bevérzett szemét alig tudta nyitva tartani. Louis másnap reggel elvitte Phoeniciába, amikor Alice már eléggé kijózanodott ahhoz, hogy felfogja, mi történik. A tettelegesség nagy megrázkódtatást okozott neki, és sokkal jobban tűrte az életébe való beavatkozást, mint korábban. Hat hetet töltött mindentől elzárva Phoeniciában, aztán jött a telefon.

Louis a központi kertben talált rá, egy kőpadon ülve. Lefogyott egy kicsit, fáradtnak és feszültnek tűnt, de valami újfajta fény ült a szemében, egy kis csillogás, amit Louis már nagyon régóta nem látott. A legkisebb szellő is elfújhatta, de lélekben ott volt pillanatnyilag. Együtt sétáltak, a hűvös hegyi levegő miatt Alice kicsit reszketett, noha vastag, bélelt dzseki volt rajta. Louis felajánlotta neki a kabátját, Alice el is fogadta, úgy bebugyolálta magát vele, mint egy takaróba.

– Rajzoltam neked egy képet – mondta Louisnak, miután egyszer körbejárták a területet, és a klinikáról beszélgettek, meg a többi betegről, akikkel találkozott.

– Nem is tudtam, hogy szeretsz rajzolni – mondta Louis.

– Korábban soha nem volt rá lehetőségem. Azt mondták nekem, lehet, hogy segít. Mindennap jön egy hölgy egy óra hosszára, olykor többre is, ha úgy érzi, hogy az ember sokat fejlődött, és van rá ideje. Azt mondja, tehetséges vagyok, de én ezt nem hiszem.

Alice a kabátja zsebébe nyúlt, és előhúzott egy negyedrészből hajtogatott, fehér papírlapot. Kisimította.

– Ez a mi házunk – mondta, de úgy, mintha attól tartana, hogy a mű túl szerény ahhoz, hogy említésre méltó legyen.

– Nagyon szép – állapította meg Louis, és tényleg az volt. A lány ködbe burkolva rajzolta le a házat, krétával tompítva a körvonalakat. Alig észrevehető, meleg fény szűrődött ki az ablakokon, és az ajtó kissé nyitva állt. A kertben rózsaszín és kék foltokban vadszőlő és tiszavirág nyílt, közte a hármasszirom díszlett aprócska zöld és piros pöttyeivel. A háttérben az erdő magas, barna törzsű fái megannyi hajóárbocként meredeztek a zöld páfránytengerben.

– Köszönöm – tette még hozzá.

– Felhívtam anyut – mondta Alice. – Megengedték, hogy telefonálhassak most már, hogy itt vagyok egy ideje. Azt mondtam neki, hogy jól vagyok, de ez nem igaz. Nagyon nehéz, tudod?

– Tudom.

Alice kutatón nézett Louis arcába, kissé lebiggyesztette az ajkát. Louis hirtelen azt a lányt látta maga előtt, aki a fa alatt kérdőre vonta.

– Nagyon sajnálom – mondta. – Azért, hogy téged okoltalak.

– Én is sajnálom.

Alice elmosolyodott, és kislánykora óta először arcon csókolta Louist.

– Viszlát. – Elkezdett kibújni a kabátból, de Louis megállította.

– Tartsd meg – mondta. – Hideg van itt fenn.

Alice összehúzta magán a kabátot, majd elindult vissza a klinikára. Louis látta, amint egy felügyelő átnézi a kabát zsebeit tiltott anyagok után kutatva, majd visszaadja a lánynak. Az visszanézett rá, intett, és már ott sem volt.

Louis nem tudta, mi történt ezután. Az a szóbeszéd járta, hogy Alice vitába keveredett az egyik betegtársával, és az egyik rezidens terapeuta vezetésével mély, fájdalmas megbeszéléseket csinált végig. Bármilyen történt is, Louist legközelebb akkor hívták fel Phoeniciából, amikor közölték vele, hogy Alice elment. Elkezdte keresni a lányt mindenhol, az utcákon, a tereken, és amikor három hét múlva Alice felbukkant azon a sötét helyen, ahol addig volt, az az aprócska láng már nem égett a szemében, eltűnt örökre, és nem maradt más, csak a rajz a házról, amely minden egyes alkalommal fakóbbnak tűnt, ahányszor csak Louis ránézett; és annak a valakinek az utolsó csókja, aki bizonyos szempontból a legjobban kötődött hozzá a világon.

Martha megjelenése és a Williamsburgben fellelt maradványok felfedezése óta Louis most először tűnt energikusnak. Angel tudta, hogy ez mit jelent. Valaki nagyon megfizet azért, amit Alice-szel tett, és Angel nem bánta a dolgot, ha ez egy kis megnyugvást hoz a partnere számára.

Megérkeztek oda, ahol a kölcsönözhető autók álltak.

– Gyűlölöm ezeket az autókat – közölte Angel.

– Igen, már mondtad.

– Meg vagyok bántva, hogy képesek voltak azt gondolni, olyasféle fickók vagyunk, akik beülnek egy Camrybe.

Letették a földre a csomagjaikat, és figyelték, ahogy az egyenruhás fickó közeledik feléjük. Egy kis, titánból készült doboz volt nála.

– Megfeledeztek az egyik csomagjukról – mondta.

– Köszönjük – felelte Louis.

– Nincs mit. Jó a kocsi?

– A barátomnak nem nagyon tetszik.

A fickó letérdelt, elővett egy zsebkést, és odaillesztette a pengét a jobb első abroncshoz. Belenyomta, elfordította, és elégedetten figyelte, hogy az abroncs elkezd leengedni.

– Akkor menjenek és szerezzenek egy másikat – közölte, és kísért a parkolóból, majd

beült egy várakozó fehér személyautóba, ami azonnal elindult.

- Fogadjunk, hogy nem is az autókölcsönzőnek dolgozik – jegyezte meg Angel.
- Nyomozónak kellett volna menned.
- Nem fizetnek eleget. Megyek, és szerzek egy nagyobb kocsit.

Néhány perccel később visszatért egy piros Mercury kulcsával. Louis fogta a csomagokat, odasétált a kocsinhoz, majd felpattintotta a csomagtartó tetejét. Körülnézett, mielőtt kinyitotta volna a titánból készült dobozt. Két kilenc milliméteres Glock került elő, és nyolc tölténytár, melyeket kettesével, gumi segítségével fogtak össze. Nem is lesz többre szükségük, hacsak nem döntenek úgy, hogy hadat üzennek Mexikónak. Louis becsúszta a fegyvereket a kabátja külső zsebébe, melléjük tette a tölténytárakat, majd lecsukta a csomagtartót. Beszállt az autóba, megtalálta az egyik, független rockot játszó állomáson a „Shiver” című számot. Szerette a Howe Gelbet. Támogatni kell a helyi fiúkat. Odaadta az egyik Glockot és két pár tartalék tölténytárat Angelnek. Mindketten ellenőrizték a fegyvereket, és miután mindent rendben találtak, félretették őket.

- Tudod, merre kell mennünk? – kérdezte Angel.
  - Igen, azt hiszem.
  - Nagyszerű. Gyűlölöm, ha a térképen kell keresgélnem.
- A rádió keresőgombja felé nyúlt.
- Hozzá ne éj ahhoz a gombhoz, ember! Figyelmeztetlek!
  - De ez unalmas!
  - Hagyd!

Angel felsóhajtott. Kigurultak a parkoló félhomályából az utca sötétségébe. Az égboltot beborították a csillagok, és beszivárgott egy kis hűvös, sivatagi szél a ventilátoron keresztül, ami kissé felfrissítette őket.

- Nagyon szép – mondta Angel.
- Aha.

Az alacsonyabbik férfi még egy darabig figyelte a látványt, aztán azt mondta:

- Nem állhatnánk meg egy fánkra?

Későre járt. A Cortland Alleyn voltam, a thai étel ízét még éreztem a számban. Nevetést hallottam a Lafayette felől, ahol az emberek dohányoztak és flörtöltek az egyik helyi bár előtt. A Régi és Klasszikus Rt. kirakata ki volt világítva, egy férfi éppen akkor rendezte el az újonnan érkezett bútort és díszeket. Egy tábla figyelmeztetett arra, hogy üreges a járda, és mintha hallottam is volna, ahogy a lépéseim visszhangzanak a földről visszaverődve.

Elsétáltam Neddo ajtajáig. Most nem bajlódott a láncsal, amikor közöltem vele, ki vagyok. Ugyanabba a hátsó szobába vezetett, mint legutóbb, és teával kínált.

- Azoktól az emberektől szerzem be, akik azt a sarki boltot vezetik. Nagyon finom.

Figyeltem, ahogy kitöltött egy kis teát két porceláncsészébe, amelyek olyan aprócskák voltak, mintha valami babaház berendezéséhez tartoznának. Ahogy a kezemben tartottam az egyiket, láttam, hogy nagyon régi, a belsejét behálózták a hajszálvékony, barnára színeződött repedések. A tea illatos volt, és nagyon erős.

– Olvastam a gyilkosságokról az újságokban – közölte Neddo. – Látom, megpróbálták kihagyni a nevét.

– Lehet, hogy aggódtak a biztonságom miatt.

– Sokkal jobban, mint ahogy ön, azt látom. Valaki talán sejti, hogy magában tombol a halálvágy, Mr. Parker.

- Boldogan jelenthetem, hogy nem teljesedett ki.

– Eddig. Remélem, nem követték ide. Semmi kedvem ahhoz, hogy a várható élettartamom a magától függjön.

Óvatos voltam, és ezt el is mondtam neki.

– Meséljen nekem a Santa Muertéről, Mr. Neddo.

A férfi egy pillanatig meglepettnek tűnt, de aztán összeszedte magát.

– A mexikói, aki meghalt. Róla van szó, ugye?

– Először meséljen, aztán meglátom, milyen információt adhatok érte cserébe.

Neddo beleegyezése jeléül bólintott.

– Ez egy mexikói szent – mondta. – A Szent Halál, a kitaszítottak, a törvénnyel szembehelyezkedők angyala. Még a bűnözőknek és a gonoszoknak is szükségük van egy szentre. Minden hónap első napján néha nyilvánosan, de inkább titokban feldíszítik. Az idősebb nők imádkoznak hozzá, hogy mentse meg a fiaikat és az unokaöccseiket a bűntől, míg ugyanezen fiúk és unokaöcsök imádkoznak hozzá, hogy jó legyen a fogás, vagy hogy segítsen nekik abban, hogy megölhessék az ellenségeiket. A halál a legvégső nagy hatalom, Mr. Parker. Attól függően, hogy hol csap le a kaszás, vagy védelmet, vagy pusztulást ígér. Lehet, hogy bűntárs, lehet, hogy orgyilkos. A Halál Santa Muerte segítségével kap formát. Santa Muertét az emberek hozták létre, nem az Isten.

Neddo felállt, és eltűnt az üzlet zezugaiban valahol. Egy idő múlva egy nyersfa rúdja rá bökött koponyával tért vissza, amely a ragyogó nap számtalan apró képével díszített kék fátolszövetbe volt csavarva. A koponyát feketére festették, kivéve a fogakat, amelyek aranszínűek voltak. Olcsó fülbevalókat erősítettek a csonthoz, és a fejtetőn egy festett drótból készült korona ült.

– Ez itt Santa Muerte – mondta Neddo. – Általában csontvázszerűen vagy egy feldíszített koponya alakjában jelenítik meg, gyakran áldozati ajándékok vagy gyertyák kíséretében. Élvezi a szexet, de mert nincs húsa, csak mások vágyain keresztül éli meg, másodkézből. Rikító ruhát visel, és gyűrűk vannak az ujjain. Szereti a jó whiskyt, a cigarettát és a csokoládét. Ahelyett, hogy dicsőítő énekeket dalolnának hozzá a szertartások alatt, inkább mariachi zenével köszöntik. Ő a „Titkos Szent”. Lehet, hogy a Guadalupei Szűzanya az ország védőszentje, de Mexikó olyan hely, ahol szegények az emberek, sokat küszködnek, és vagy kényszerből, vagy szükségből követnek el bűntetteket. A szívük legmélyén vallásosak maradnak, bár át kell hágniuk az egyház és az állam szabályait, hogy életben maradhassanak, bár maga az állam a velejéig korrupt. Santa Muerte segít nekik abban, hogy összebékíthessék lelkükben a hitüket és a szükségleteiket. Neki szentelt kápolna található Tepitóban, Tijuánában, és Sonorában, Juárezben, ahol a szegények rendszeresen összegyűlnek.

– Olyan, mint valami kultusz.

– Az is. A katolikus egyház helyteleníti Santa Muerte imádatát, ördöginek bélyegzi, és bár nekem rengeteg gondom van ezzel az intézménnyel, ebben az esetben nem nehéz meglátni, hogy van némi igazság a megítélésében. Azok közül, akik hozzá imádkoznak, sokan csak azt keresik benne, hogy hogyan tudnák vele megóvni a saját életüket. Vannak sokan, akik azt is elvárják, hogy Santa Muerte hozzon bajt mások fejére. A kultusz nagyon felerősödött a legbecstelenebb emberek körében, a drogkereskedők, emberkereskedők, gyerekprostitúciót elősegítők körében. Az év elején volt egy halom gyilkosság Sinaloában, amely során vagy harminc ember meghalt. A holttestek nagy részén megtalálták Santa Muerte képét tetoválásokon, vagy amulettekbe és gyűrűkbe vésvé.

Előrenyúlt, és lesöpört egy kis port a koponya szemgödréből.

– És ők még nem is a legrosszabbak – fejezte be. – Kér még teát?

Újratöltötte a csészémet.

– A férfinak, aki ott a lakásban meghalt, volt egy ehhez hasonlója elrejtve a falban, és az összecsapás alatt Santa Muertéhez imádkozott – mondtam. – Azt hiszem, ő, és talán mások is arra használták azt a helyet, hogy embereket kínozzanak és öljenek meg. Úgy vélem, hogy a koponya azé a nőé, akit én keresek.

Neddo az asztalán lévő koponyát bámulta.

– Nagyon sajnálom – mondta. – Ha tudtam volna, nem mutattam volna meg ezt a szentet.

Elvihetem, ha akarja.

– Hagyja csak. Legalább tudom, mit akart kifejezni.

– A férfit, akit megölt, sikerült már azonosítani? – kérdezte Neddo.

– Homero Garcia volt a neve. Már fiatal kora óta bűnözőként tartották nyilván Mexikóban.

Azt nem mondtam el Neddónak, hogy a *Federalest* nagyon érdekelte Garcia. Halálának hírére a kilencvenhatos körzet rengeteg telefonhívást kapott a mexikóiaktól, többek között egy hivatalos felkérést is, ami a mexikói nagykövettől érkezett. Kérték, hogy a New York-i rendőrség minden lehetséges módon segítse a mexikóit abban, hogy a Garcia halálával kapcsolatos nyomozás során fellelt adatok eljuthassanak hozzájuk is. A korábbi, fiatakorúak kárára elkövetett bűncselekmények elkövetői iránt nem érdeklődtek még diplomáciai körök és törvényszéki erők.

– Honnan jött?

Nemigen akartam többet mondani. Még mindig nagyon keveset tudtam Neddóról, és az emberi maradványok iránti érdeklődése miatt kényelmetlenül éreztem magam. Tisztában volt az ellenérzéseimmel.

– Mr. Parker, helyeselheti, vagy helytelenítheti az érdeklődésemet, sőt azt is, hogy miből élek, de jegyezze meg, amit mondok! Sokkal többet tudok ezekről a dolgokról, mint bárki más ebben a városban. Akár egy tudós. Segíthetek önnek, de csak akkor, ha elmondja, amit már tud.

Úgy nézett ki, nincs túl sok választásom.

– A mexikóiakat sokkal jobban érdekli, mint az természetes lenne, már ha a priuszát nézzük – feleltem. – Adtak róla némi információt a rendőrségnek, de teljesen nyilvánvaló, hogy nem mondanak el mindent. Garcia Tapitóban született, de a családja elköltözött onnan, amikor még csak kisbaba volt. Ezüstművesnek tanult. Úgy látszik, hogy náluk ez családi hagyomány volt. Lopott dolgokat olvasztott be, és amikor eladták az ezüstöt, részesedést kapott belőle, ami miatt aztán le is tartóztatták. Három évre leültették, aztán miután kiengedték, visszatért a szakmájához. Hivatalosan nem került azóta bajba.

Neddo előrehajolt a széken.

– Hol gyakorolta a szakmáját, Mr. Parker? – kérdezte, és némi sürgetés hallatszott ki a hangjából. – Hol dolgozott?

– Juárezben – feleltem. – Juárezben működött.

Neddo sokatmondóan eleresztett egy hatalmas sóhaját.

– Nők – mondta. – A lány, akit kerestek, nem az első volt. Szerintem Romero Garcia nők profi gyilkosa volt.

A Harry's Best Rest nem volt olyan zsúfolt, mint ahogy azt megszoktuk, amikor a Mercury – meglehetősen piszkosan – behúzott a parkolóba. A sötétben itt-ott elszórtan voltak ugyan nők, de a falatozóban csak lézengtek a vendégek, így egy kis kényeztetésre vágyó, magányos kamionsofőr válogathatott volna a prostituáltak között, ha korábban érkezik ma este, annak ellenére, hogy a rendőrség fokozott figyelme a Spyhole-gyilkosságok után csökkentette a számukat. A falatozó éjszakára bezárt, és csak két nő lődörgött álmosan a bárban annak reményében, hogy az egyetlen férfi, aki még ott volt egy marihuánás cigaretta és a maradék Tecate sör mellett üldögélve a félhomályban, elviszi őket egy körre. A bárba beszűrődő díszkivilágítás alig fedte fel a vonásait.

Harry hátul volt, sörösládákat pakolt, amikor Louis felbukkant a sötétből.

– Magáé ez a hely? – kérdezte.

– Aha – felelte Harry. – Keres valamit?

– Valakit – javította ki Louis. – Ki vigyázza az itteni nőket?

– Az itteni nők mind magukra vigyáznak – felelte Harry. Mosolygott a saját viccén, aztán visszafordult dolgozni. A társai majd gondjaiba veszik ezt a fickót, ha mesél nekik róla.

De nem tudta folytatni a munkáját, mert egy háromnapos borostát viselő, alacsony ember, akit régen láthatott fodrász, elállta az útját. A fickó meglehetősen kövér volt. De Harry ezt nem tette szóvá. Nem tett szóvá semmit, mert az ajtóban álló fickónak fegyvere volt. Nem szegezte kimondottan Harryre, de ha a helyzet adott esetben rosszra fordult volna, kérdéses lett volna a kimenetele.

– Egy nevet – mondta Louis. – Annak a nevét akarom, aki Seretát futtatta.

– Nem ismerek semmiféle Seretát.

– Használjon múlt időt – mondta Louis. – Ő már halott. A Spyhole-nál halt meg.

– Sajnálattal hallom – felelte Harry.

– Maga is átadhatja neki személyesen, ha nem ad egy nevet.

– Nem akarok bajt.

– Azok a maga kalyibái ott? – kérdezte Louis azokra a kis kunyhókra utalva, amelyek a parkoló mellett sorakoztak.

– Igen. Az emberek néha beleunnak abba, hogy kamionban aludjanak. Ha akarják, még tiszta ágyneműt is tudok nekik adni éjszakára.

– Vagy egy órára.

– Ahogy gondolják.

– Ha nem működik együtt velünk, kiviszem az egyik kalyibába, és addig verem, amíg el nem mondja, amire szükségünk van. Ha elárulja a fickó nevét, de nem mond igazat, visszajövök, kiviszem oda, és rögvest kinyírom. Van egy harmadik lehetőség is.

– Octavio – mondta gyorsan Harry. – A neve Octavio, de már elment. Akkor tűnt el, amikor a kurvát megölték.

– Mesélje el, mi történt!

– A lány már néhány napja itt dolgozott, amikor jött két ember. Az egyik nagyon kövér volt, a másik csendes fickó volt, kékbe öltözve. Tudták, hogy Octavio után kell kérdezősködniük. Beszéltek is vele, aztán elmentek. Octavio azt mondta, felejtsem el, hogy itt jártak. Aznap éjjel mindenkit megölték ott, a motelnél.

– Hová ment Octavio?

– Nem tudom, őszintén, nem mondta. Rémülten elmenekült.

– És most ki őrzi ezeket a lányokat, amióta nincs itt?

– Az unokatestvére.

– Írja le, hogy néz ki!

– Magas, ahhoz képest, hogy mexikói. Keskeny bajusza van. Zöld inget, kék farmert, fehér kalapot visel. Ott van kinn.

– Mi a neve?

– Ernesto.

– Van nála fegyver?

– Jézusom, hát mindegyiknél van fegyver!

– Hívja ide!

– Micsoda?

– Azt mondtam, hívja ide! Mondja neki, hogy van itt egy lány, aki munkáról akar vele beszélni.

– Akkor tudni fogja, hogy én árultam el.

– Majd gondoskodom róla, hogy meglássa a fegyvereinket. Biztos vagyok benne, hogy megérti az okokat. Na, szóljon neki!

Harry az ajtóhoz ment.

– Ernesto! – kiáltotta. – Egy lány itt azt mondja, hogy szeretne veled beszélni a melóról!

– Küldd ide! – szólalt meg egy férfihang.

– Nem akar. Azt mondja, fél.

A férfi elkáromkodta magát. Hallották, ahogy közelednek a lépései.

Kinyílt az ajtó, és egy fiatal mexikói lépett be a fényre. Álmosnak tűnt, marihuánás cigaretta enyhe illata lengte körül.

– Az az anyag tönkreteszi az egészségedet – közölte Louis, miközben a mexikói háta mögé csusszant, és kivette az ezüstsínű Coltot a fiatalember övéből, a saját fegyverének a csövét egyúttal Ernesto nyakához érintve. – Bár nem olyan gyorsan, mint ahogy azt egy golyó tenné. Sétáljunk egyet.

Louis Harryhez fordult.

– Nem jön már vissza. Ha valakinek is elmondja, hogy mi történt itt, akkor újra beszélünk. Maga serény ember. Most van mit tüstént elfelejtenie.

Azzal elvitték Ernestót. Úgy nyolc kilométernyi autózás után egy földes útra kanyarodtak, nekiindulva a sötétnek, és addig mentek, amíg már a homályba vesztek az országút fényei. Egy idő után Ernesto elmondta, amit tudni akartak.

Tovább haladtak, egészen egy ütött-kopott lakókocsiig, amely egy bekerítetlen területen álló, befejezetlen ház mögött állt. Az Octavio nevű ember hallotta, hogy jönnek, és megpróbált elfutni, de Louis lábán lőtte. Octavio megbotlott, lecsúszott egy homokos lejtőn, és egy kiszáradt üregben állt meg, amelyben korábban víz volt. Mondták neki, hogy dobja el a kezében lévő fegyvert, különben azon nyomban meghal.

Octavio eldobta a fegyvert, és figyelte, ahogy a két árnyék leereszkedik hozzá.

– A legrosszabbak Juárezben vannak – mondta Neddo.

Kihűlt a tea. Santa Muerte még mindig ott volt előttük, hallgatott anélkül, hogy bármit is hallott volna, és vakon figyelte őket.

Juárez, most már értem.

Másfél millió ember élt Juárezben, a legtöbbjük leírhatatlan nyomorban, ami még elviselhetetlenebb volt azáltal, hogy El Paso gazdagságának árnyékában kellett mindezt megélniük. Itt voltak a kábítószer- és embercsempészek. Prostitúáltak, akik alig érték el a pubertáskort, és mások, akik nem éltek elég ideig ahhoz, hogy megérjék a pubertáskort. Itt volt a sok úgynevezett *maquiladoras* is, azok a hatalmas, elektromos háztartási gépeket összeszerelő üzemek, amelyek mikrohullámú sütővel és hajszárítóval látták el a világ gazdagabb felét, és úgy tartották alacsonyan az árakat, hogy a munkásoknak napi 10 dollárt fizettek, megtagadván tőlük a szakszervezetbe való tömörülés és a jogi lépések lehetőségét. Az üzemeket körülvevő kerítésekén kívül állt az összeeszkábált házak sora, a *colonias populares*, ahol nem volt kiépített csatornahálózat, vezetékes víz, elektromosáram-szolgáltatás és kövezett út. Ez adott otthont azoknak a férfiaknak és nőknek, akik a *maquiladoras*okban dolgoztak, akik közül a szerencsésebbeket minden reggel olyan piros-zöld színű buszok vették fel, amelyek valamikor amerikai gyerekeket szállítottak az iskolába. A munkába sietők többsége kénytelen volt elviselni a veszélyes reggeli menetet a Sitio Colosio Vallén át, vagy valamelyik hasonlóan kellemetlen területen. Az otthonaik lakhelye mögött feküdt a helyhatósági szeméttelp, ahol a guberálók többet kerestek, mint a gyári munkások legtöbbike. Itt voltak a marsicali bordélyok is, és az Ugarte Street házai, ahol a fiatal férfiak és nők mexikói kátránnyal lötték be magukat. Ez egy olcsó heroin, Sinaloából származik, és ahol megjelenik, ott vérrel szennyezett injekciós tűk garmadát hagyja maga után. Volt itt még vagy nyolcszáz banda, mindegyik a város utcáit járta viszonylagosan büntetlenül. A tagjai törvényen kívül álltak, mert a törvényes eszközök elégtelennek bizonyultak ahhoz, hogy fellépjenek ellenük, a törvény képviselői mondhatni túlságosan korrupttá váltak, ezért nem foglalkoztak velük. A *Federales* és az FBI már nem tájékoztatták a juárezi rendőrséget az ottani műveleteikről, abban a biztos tudatban, hogy akkor azok értesítették volna a célszemélyeket a jövetelükről.

De nem ez volt a legrosszabb Juárezben. Az elmúlt tíz évben több mint háromszáz fiatal nőt erőszakoltak és gyilkoltak meg a városban, néhányan *puták*, kurvák voltak, néhányan

faclek, azaz könnyűvérűek, de a legtöbbjük keményen dolgozó, szegény, sebezhető lány. Rendszerint a guberálók találtak rájuk, ahogy ott feküdtek megcsónkítva, a szemét között, de a chihuahuai rendőrség továbbra is úgy tett, mintha nem történtek volna meg ezek a gyilkosságok, még akkor is, amikor rendszeresen találtak holttesteket. Nemrégiben a *Federales* is csatlakozott a nyomozáshoz azon címszó alatt, hogy szervkereskedelem folyik, amely szövetségi büntett, de ez csak ürügy volt arra, hogy beavatkozhasanak, a szervkereskedelem csak fedőszöveg volt. Eddig a legnépszerűbb – a rettegetés és a paranoia által gerjesztett – elmélet az volt, hogy a lányok gazdag emberek zsákmányai lettek, illetve vallásos szekták, mint például a Santa Muerte áldozataivá váltak.

Csak egyetlen embert ítélték el a gyilkosságokért, egy egyiptomit, Abdel Latif Sharifet, akit állítólag kapcsolatba tudtak hozni húsz nő lemészárlásával. De a nyomozók szerint Sharif még a börtönben is folytatta az öldöklést, és az egyik városi banda, a Los Rebeldes tagjait fizette le, hogy helyette gyilkolják a nőket. Minden egyes bandatag, aki részt vett ebben, kapott állítólag ezer pesót. Amikor a Los Rebeldes tagjait bebörtönözték, Sharif állítólag négy buszsofőrt bérelt fel, akik további húsz nővel végeztek. A jutalmuk havi 1200 dollár volt, amit elosztottak maguk, valamint egy ötödik ember között, és legalább négy lányt öltek meg havonta. A Sharif elleni vádak nagy részét 1999-ben ejtették. Sharif csak egy ember volt a sok közül, és még az állítólagos bűntársaival sem ölhetett meg valamennyi áldozatot. Mások is működtek a színen, akik aközben is folytatták tevékenységüket, hogy Sharif börtönben ült.

– Van egy Anapra nevű hely – mondta Neddo. – Egy nyomornegyed, vityillókkal. Huszonötezer ember él itt a Mount Christo Rey árnyékában. Tudja, mi van a hegytetőn? Egy Jézus-szobor. – Keserűen felnevetett. – Hát csoda, hogy az emberek elfordulnak az Istentől, és inkább valamiféle csontvázistennőt kezdenek imádni? Állítólag Sharif innen, Anaprából hurcolta el sok áldozatát, és most mások leselkednek az anaprai nőkre, vagy a mariscaliakra. Egyre több és több holttesten találják meg a Santa Muerte jelét. Néhányukat megcsónkították a haláluk után, levágták a végtagjaikat, a fejüket. Ha hinni lehet a mendemondáknak, azok, akik ezért felelősek, tanultak elődjeik hibáiból. Nagyon óvatosak lettek. Valaki védi őket. Állítólag gazdagok, és nagyon élvezik ezt a sportot. Lehet, hogy igaz a dolog. De lehet, hogy nem.

– Volt néhány videokazetta Garcia lakásán – mondtam. – Nők voltak rajtuk, megalázva, haldokolva és holtan.

Neddóban volt annyi tisztesség, hogy szomorúnak mutassa magát.

– Itt volt, New Yorkban – magyarázta. – Lehet, hogy menekülnie kellett. Lehet, hogy azt tervezte, zsarolásra fogja felhasználni a kazettákat, vagy ezek segítségével akarta biztonságban tudni magát. Még az is lehet, hogy olyasféle ember, aki örömet talál benne, ha újraélheti a büntetést, és újra meg újra megnézi. Akármilyen is az oka annak, hogy idejött északra, mindenféleképpen kapocs a Santa Muertehez és a juárezi gyilkosságokhoz. Nem meglepő, hogy a mexikói hatóságok annyira érdeklődnek felőle, akárcsak én.

– De ha nem nézzük a Santa Muertehez fűződő kapcsolatát, miért érdekli ez az ember magát? – kérdeztem.

– Juárezben van egy kis osszáríum – mondta Neddo. – Egy kápolna, amit halottak maradványaival díszítettek. Nem különösebben jelentős, és a készítői sem mutatnak különleges művészi kvalitásokat. Már hosszú ideje az enyészeté, de mostanában valaki időt és energiát nem sajnálva vette a fáradságot, és restauráltatta. El is mentem oda. Felettébb szakavatottan nyúltak a maradványokhoz. Még újabb tárgyakat is elhelyeztek a helyszínen: gyertyatartó falikarokat, gyertyatartókat, egy szentségtartót, mindegyik sokkal kidolgozottabb, mint az eredeti berendezés. Az az ember, aki az egész mögött áll, látszólag csak azokat a maradványokat használta fel, amelyek az osszáríumban eredetileg voltak, de nekem kétségeim vannak. Közelebbről nem tudtam megsejteni a munkáját – az a pap, aki felelős a helyért, igen zárkózott volt és félt –, de úgy vélem, hogy a csontok egy részét mesterségesen

öregítették, pontosan úgy, ahogy azzal a koponyával is tették, amit idehozott a múltkor. Találkozni akartam azzal az emberrel, aki felújította az osszariumot, de már elment Juárezből. Hallottam később, hogy a *Federales* is keresi. Állítólag parancsba kapták, hogy élve fogják el, ne öljk meg. Ez egy évvel ezelőtt történt.

– Ugyanez az ember az osszariummal szemben készített egy szentélyt Santa Muertének, egy nagyon szép, díszített sírhelyet. Ha Homero Garcia Juárezből jött, és híve a Santa Muertének, akkor lehetséges, hogy ő és az osszarium helyreállítója egy és ugyanaz a személy. Végül is egy ember, aki az ezüsttel olyan bonyolult dolgokat képes véghezvinni, az képes lehet erre a munkára másfajta anyagokkal is, például csonttal.

Hátradőlt a széken. Most megint érezni lehetett, mennyire lenyűgözik a részletek, pontosan ugyanúgy, mint amikor Faulkner tiszteletesről beszélt, meg az emberi bőrből és csontból készített könyvéről.

Lehet, hogy Garcia egyedül jött New Yorkba, mások segítsége nélkül, de én ezt kétkem. Valaki felfedezte a tehetségét, megtalálta neki a williamsburgi raktárépületet, így biztosítva számára a helyet, ahol tevékenykedhetett. Északra hozták az adottságai miatt, hogy ne érhesse el a *Federales*, meg talán azok miatt is, akik miatt az egészet csinálta, akik a tetteire készítették: a nők miatt. Eszembe jutott megint az a szárnyas alak, amit madarak, másféle állatok és emberek csontjaiból állítottak össze. Magam előtt láttam az üres ládát, a szétszórt csontokat, amelyek úgy heverték a munkaasztalon, mint egy közönséges iparosember asztalán a kellékek. Akárminek az alkotásával is bízták meg Garcíát, már majdnem teljesen elkészült vele, amikor megöltem.

Neddóra néztem, de ő a gondolataiba merülve Santa Muerten töprengett.

És még azután is, amiket elmondott nekem, azon gondolkodtam, vajon mit titkol még előlem.

Megszólalt a mobiltelefonom, ahogy a szálloda közelébe értem. Louis volt az. Megadta nekem egy telefonfülke számát, és azt mondta, hívjam fel ott én is, egy telefonfülkéből. Az utcáról telefonáltam, az AT&T-kártyámat használva. A háttérből a forgalom zaja szűrődött be, és hallottam, hogy valakik énekelnek az utcán.

– Mit tudtál meg? – kérdeztem.

– A stricit, aki Seretát futtatta, Octaviónak hívják. Elszelelt, amikor a lányt megölték, de megtaláltuk az unokatestvérét, és rajta keresztül Octaviót is. Egy kicsit kezelésbe vettük. Azt mondta, visszamegy Mexikóba, Juárezbe, ahonnan jött. Hé, ott vagy még?

Majdnem leejtettem a telefont. Kevesebb mint egy órán belül most másodszorra hallottam Juárez nevét említeni. Lassan kezdett összeállni a kép. Garcia még Juárezből ismerhette Octaviót. Sereta elmenekült New Yorkból, és Octavióhoz csapódott. Amikor Alice-t megtalálták, valószínűleg elmondta nekik, amit a barátnője hollétéről tudott. Garcia tapogatózott egy kicsit, és Octavio képbe került. Aztán két embert küldtek, hogy találják meg Seretát, és hozzák el, ami a birtokába került.

– Igen – mondtam. – Majd elmagyarázom, ha találkozunk. Hol van most Octavio?

– Halott.

Vettem egy mély lélegzetet, de nem szóltam semmit.

– Octaviónak volt egy kapcsolata New Yorkban – folytatta Louis. – Őt kellett felhívnia, ha bárki érdeklődik Sereta felől. Egy ügyvéd az. A neve Sekula.

Scarborough-ban Rachel az ágyunk szélén ült, és Samet ringatta, aki már mélyen aludt. A ház előtt állt egy járőr kocsi, és a zsaruk bedeszkázták a kitört ablakot. Rachel anyja a lánya mellett volt, a két keze összekulcsolva pihent az ölében.

– Hívd fel őt, Rachel – szólt Joan.

Rachel megrázta a fejét, de nem válaszolt.

– Ez így nem mehet tovább – mondta az anyja. – Egész egyszerűen nem mehet így tovább.
De Rachel csak ringatta a lányát, magához szorítva, és nem felelt semmit.

Walter Cole másnap reggel ért vissza. Még aludtam, amikor hívott. Korábban elfaxoltam neki azokat a telefonszámokat, amelyeket Eddie Tager mobiltelefonjáról hívtak, és megkértem, hogy nézzon utána, hátha tud kezdeni velük valamit. Ha nem jár szerencsével, még van kihez fordulnom, csak akkor meg kell kerülnöm a törvényt. De abban bíztam, hogy Walter sokkal gyorsabban meg tudja szerezni az információt, mint én.

- Azt ugye tudod, hogy ha belenyúlsz az e-mail-ekbe, az szövetségi büntett? – kérdezte.
- Nem nyúltam bele. Csak éppen véletlenül azt hittem, hogy nekem jöttek.
- Hát, ez nekem elég. Bárki követhet el hibát. De meg kell, hogy mondjam, lassan már kifogyok a lehetőségekből, nem tudok több segítséget felhasználni. Azt hiszem, ennyi volt.
- Már éppen eleget tettél. Nem akarlak kiszípolozni.
- Azt akarod, hogy elfaxoljam?
- Majd később. Most csak olvasd be a neveket. Kezdd körülbelül hajnal egynél, attól a dátumtól, amit bejelöltem. Nagyjából akkor szedték össze Alice-t az utcáról.

Valakinek fel kellett venni Tagerrel a kapcsolatot, hogy megmondja neki, tegye le Alice-ért az óvadékot, és reméltem, hogy visszahívta az illetőt, amikor végzett.

Walter egy sor nevet beolvasott, de nem ismertem fel egyet sem közülük. A legtöbbjük férfi volt. Kettő pedig nő.

- Mondd még egyszer a nők nevét!
- Gale Friedman és Hope Zahn.
- A második, az magán- vagy üzleti telefon?
- Mobilszám. A számla az Upper West Side-on egy postafiókra megy, ami egy magáncég, a Robson Ingatlanügynökség nevére van bejegyezve. A Robson az Ambassade-csoport tagja, azé, amelyik a williamsburgi raktárház ügyeit is intézte. Tager kétszer telefonált, egyszer hajnali négy óra négy perckor és egyszer hajnali négy harmincöttkor. A következő délutánig nem is kezdeményeztek hívást Tager mobiljáról, és a nő száma nem bukkant fel újra.

Hope Zahn. Magam előtt láttam Sekulát, amint a várószobában áll, és arra kéri hüvösen gyönyörű titkárnőjét, hogy ne zavarja – *Hope, kérem, ne kapcsoljon be semmiféle hívást* –, miközben engem mér fel. Sekula napjai meg vannak számlálva.

- Segít ez valamit? – érdeklődött Walter.
  - Csak megerősítettél valamit. Át tudnád faxolni a szobámba?
- A szoba sarkában, az asztalon volt egy faxgép. Újra megadtam Walternek a gép számát.
- És azt a mobiltelefonszámot is ellenőriztem, amit G-Mack adott meg – mondta Walter. – Nem valódi.

Ha valaha is üzemben volt, akkor sincs már benne semmiféle nyilvántartásban.

- Gondoltam, hogy ez a helyzet. Nem érdekes.
- Na és most mi lesz?
- Haza kell mennem. Hogy később mi lesz, az attól függ.
- Mitől?
- Idegenek jóindulatától, azt hiszem. Vagy talán a jóindulat nem a legmegfelelőbb szó...

Elindultam egy kávéért, és útközben felhívtam Sekula irodáját. Egy nő vette fel a telefont, de meg tudtam állapítani, hogy nem Sekula szokásos titkárnője az. Ez a lány úgy csivített, mintha egy madárházból jött volna.

- Helló, beszélhetnék Hope Zahnnal, kérem?
- Ó, attól tartok, nem, nincs benn már néhány napja. Hagy neki üzenetet?
- Na és Mr. Sekulával?
- Jelenleg ő sem elérhető.

- Mikorra várható, hogy visszajönnek?
- Elnézést – mondta –, de megkérdezhetem, kivel beszélnek?

Úgy döntöttem, kicsit felkavarom az állóvizet.

– Mondja meg Hope-nak, hogy Eddie Tager telefonált. Alice Temple-lel kapcsolatos a dolog.

Ha más nem, Zahn és Sekula legalább valamin el kell, hogy gondolkozzon, ha visszatelefonál az irodába.

- Tudja Miss Zahn az ön számát?
- Úgy gondolom – feleltem, megköszöntem a segítségét, és letettem a telefont.

Sandy Crane egy kicsit aggódott a férje miatt, ami azt jelentette, hogy ez a hét valódi meglepetésekkel szolgált, amikor több minden először esett meg az asszonnyal. Először ajánlottak neki pénzt már hosszú idő óta; mióta Larry ennyire megöregedett, most először fordult elő velük, hogy mindketten élvezték az aktust; és most ez, hogy aggódik a férje miatt, bár ebben volt azért jó adag önérdek is. Larry elment meglátogatni régi háborús cimboráját, és még-mindig nem tért vissza. Bár előfordult már, hogy nem jött haza éjszakára, úgyhogy ez nem számított szokatlannak. Általában az ilyesféle távolmaradások egybeestek a floridai versenyekkel, és Larry manapság nemigen ment el úgy, hogy már előző nap ne lett volna benne céltudatosság. Sandy tisztában volt azzal, hogy a férje szereti a hazardjátékot. Kicsit aggasztotta ugyan, de addig, amíg a férje kordában tudja tartani a szenvedélyét, nem csapott nagy hűhót miatta. Ha elkezdene perlekedni amiatt, mennyit költ rá, akkor lehet, hogy Larry bosszúból neki sem adna pénzt, és ahogy a dolgok álltak, Sandynek már amúgy sem jutott sok élvezet az életben.

Sandynek megfordult a fejében, hogy a vén disznótól minden kitelik, és esetleg megpróbálja teljesen kijátszani őt, de a félelmeit kissé enyhítette az a tudat, hogy Larrynek szüksége volt rá. Öreg volt, és gyenge, és nem voltak barátai. Még ha az a kibaszott Hall bele is menne abba, hogy végigcsinálják a játszmát, Larrynek akkor is szüksége lesz arra, hogy a felesége mellette legyen, már csak azért is, hogy megbizonyosodjon róla, hogy nem vágják át. De azért kissé meg volt lepve, hogy a férje nem telefonált neki előző este, hogy elmesélje, miként haladnak a dolgok. De hát Larry már csak ilyen volt. Lehet, hogy talált egy bárt és egy szajhát magának, és végigdohoghatja az éjszakát, vagy ha Hall mégis belement a dologba, részegre issza magát ünneplésképpen. Most is talán egy motelben próbálja kialudni a részegséget, és közben rendszeresen rohangál a vécére, üríteni. Larry vissza fog térni, így vagy úgy.

Sandy egy dupla vodkát kortyolgatott – ez megint újdonság volt, hiszen a napnak ebben a szakában nem szokott ilyet tenni –, és azon gondolkodott, mit kezdhet majd a pénzzel; először is vehet új ruhákat, aztán vehetne egy új autót, amely nem bűzlik az öreg szagától. Egy fiatal fickó gondolata is felsejlett benne, olyané, akinek feszes a teste, és jól szuperál a motorja, nem olyan, mint azoké a férfiaké, akiké azon ritka alkalmakkor is kihagy, amikor Sandy szükségleteit próbálják meg kielégíteni. Még az ellen sem lenne kifogása, ha a fiút órabérben kellene fizetni. Ebben az esetben nem is tagadna meg tőle semmit.

Megszólalt a csengő, és nagy igyekezetében, hogy felkeljen a székből, kiloccsantott egy keveset az italból. Larrynek volt kulcsa, úgyhogy ez bizonyosan nem ő. És mi van, ha mégis történt vele valami? Lehet, hogy az az átkozott Hall mégiscsak beadta a derekát a saját lelkiismeretének, és bevallott mindent a rendőrségnek? Ha így történt, akkor ő még azoknál a speciálisnak kikiáltott gyerekeknél is hülyébbnek tette magát, akik abban a kisbuszban szoktak elhaladni az ablak előtt, miközben a benne ülő kísérteties lények úgy integetnek neki, mintha elhinnék, hogy szemernyi is törődik velük, pedig sokkal jobban ráhozzák a frászt, mint a pókok és a kigyók.

Egy férfi és egy nő állt az ajtóban. Jól öltözöttek voltak, a férfin szürke öltöny, a nőn kék

blézer és szoknya volt. Még Sandynek is be kellett ismernie, hogy a nő nagyon csinos, hosszú, sötét haja, halovány bőre, ruganyos teste volt. A férfi fekete aktatáskát tartott a kezében, a nő jobb vállán barna kezításka lógott.

– Mrs. Crane? – kérdezte a férfi. – A nevem Sekula. Ügyvéd vagyok New Yorkban, ő az asszisztensem, Miss Zahn. A férje vette fel cégünkkel a kapcsolatot tegnap. Azt mondta, hogy van valamije, ami esetleg érdekelhet bennünket.

Sandy nem tudta, hogy most átkozza a férje nevét, vagy áldja azt, hogy milyen előrelátó volt. Attól függ, hogyan alakulnak majd a dolgok. A vén bolond olyan izgatott volt, hogy nyélbe üsse az üzletet, hogy felvette a kapcsolatot azokkal az emberekkel, akik azt a levelet küldték, még mielőtt sikerült volna magának megkaparintani az ezüstdoboz mellé a pergamendarabot is. Szinte maga elé képzelte a férjét, arcán a ravasz mosollyal, miközben meggyőzi önmagát arról, hogy úgy fog ezekkel a városi fickókkal játszodozni, mint macska az egérrel, csak éppen nem volt annyira okos. Túl sokat elárult, annyira felcsigázta az érdeklődésüket, hogy most íme, itt állnak az ajtó előtt. Sandy kíváncsi lett volna, vajon említette-e nekik Hallt, de úgy vélte, hogy nem. Ha tudnának Hallról, akkor most az ő ajtaja előtt állnának, nem pedig itt, az övé.

– A férjem jelenleg nincs itthon – mondta. – De bármelyik pillanatban visszatérhet.

Sekula arcáról nem hervadt le a mosoly.

– Talán nem bánná, ha itt megvárnánk. Nagyon szeretnénk megszerezni ezt a tárgyat, amilyen hamar csak lehetséges, és a lehető legkevesebb felhajtással, hogy ne hívjuk fel magunkra a figyelmet.

Sandy kelleetlenül állt egyik lábáról a másikra.

– Nem is tudom – mondta. – Elismerem, hogy magukkal minden oké, de nem nagyon szeretek idegeneket beengedni a házamba.

A Sekula arcára kiülő mosolytól Sandy hátán végigfutott a hideg, ugyanúgy, mint a buszon ülő gyerekektől. Volt benne valami üresség. Még annak az idióta Hallnak is sikerült valahogyan egy kis emberséget erőltetnie a ripacs vigyorába, amikor megpróbált eladni valami csotrogány kocsit.

– Megértem – mondta Sekula. – Talán ez majd meggyőzi a jó szándékaink felől.

Nekitámasztotta az aktatáskáját a falnak úgy, hogy Sandy láthassa a tartalmát. Egy halomnyi halott elnöki arckép volt benne felhalmozva, olyan volt, mint valami kisebbfajta Mount Rushmore a maga négy elnöki portréjával, zöldben.

– Fogadja jóakaratumk jeléül – közölte Sekula.

Sandy érezte, hogy előnti a víz.

– Talán tehetek kivételt – mondta. – Most az egyszer.

Az volt a különös az egészben, hogy Sekula nem akarta bántani a nőt. Pontosan emiatt tudtak ilyen sokáig rejtve maradni, miközben másokat elkaptak. Nem bántották az embereket, hacsak a szükség úgy nem hozta, vagy amíg Sekula vizsgálódásai miatt nem volt feltétlenül fontos. Brightwell felbérelte azt a gyűlöletes Garciát, ezzel küldetésük egy újabb szakaszba lépett, és elérkezett az erőszak ideje.

Sekula már nagyon régóta Hívő volt. Nem sokkal azután szervezték be, hogy végzett a jogi egyetemen. Finom, apró lépésekkel történt a dolog, fokozatosan, már akkor kiemelkedő jogászai képességeit igénybe véve, hogy aztán a segítségével nyomára bukkanjanak mindenféle gyanús értékesítéseknek, hogy meghatározhassák a tulajdonos kilétét, vagy bizonyos dolgok eredetét, amikor csak szükséges volt. Aztán szép lassan egyre részletesebb kutatásokat folytatott Sekula azokról a homályos, titkos életekről, amelyeket oly sok ember rejteget a körülötte élők elől. Sekula mindezt fantasztikus kihívásnak fogta fel, még akkor is ez volt a véleménye, amikor kezdte megérteni, hogy ő csupán eszköz arra, hogy felkutassa ezeket az egyéneket, hogy aztán a megbízók saját céljaik érdekében hasznosítsák az információkat, nem pedig arra, hogy valamiféle köz- vagy magánbűnvádi eljárást folytassanak le ellenük. A

Sekula által begyűjtött adatokat felhasználták ellenük, és ennek következményeképpen alkalmazói hatalmas tudást és gazdagságot halmoztak fel, óriási befolyással rendelkeztek. Sekula hamar ráébredt, hogy valójában egyáltalán nem aggasztja ez a felismerés. Végül is ügyvéd volt, és ha belépett volna a büntetőjog küzdőterére, bizonyára azon vette volna észre magát, hogy olyasmit véd, ami a hétköznapi ember számára védhetetlen. De abban a munkában, amit ő végzett, kezdetben csak kis mértékben kellett engedményeket tennie, már ami az erkölcsi megfontolásokat illette. Ennek következményeként gazdag ember lett belőle, sokkal gazdagabb, mint a kortársai, akik kétszer olyan keményen dolgoztak, mint ő. Sekula ugyanakkor más jutalomban is részesült, olyanban, mint például Hope Zahn. Felszólították, hogy alkalmazza a nőt, és ő ezt nagy örömmel teljesítette. Azóta Hope felbecsülhetetlen értékkel bírt számára, személyesen, szakmailag és – be kellett vallania, hogy – testi szempontból is. Ha Sekulának akadt egyáltalán valami gyengéje, akkor az a nők terén volt, de Miss Zahn kielégítette minden szexuális igényét, még olyanokat is, amelyekről a férfi korábban nem is tudott, és a nő segítségével fedezett fel.

És amikor néhány év elteltével a megbízók Sekulának elárulták, mi is a tulajdonképpeni kutatásuk valódi célja, bizony össze kellett szednie minden erejét, hogy legalább kissé meglepettnek mutassa magát. Néha elgondolkodott azon, vajon ennek az a valódi oka, hogy oly romlottá vált az évek során, vagy már természeténél fogva az volt, és alkalmazói ezt nála sokkal korábban felismerték. Tulajdonképpen Sekula ötlete volt, hogy a veteránokat vegyék célba, miután egy közvetítő segítségével egy Svájcban létrejött adásvétel nyomára bukkant, mely nem sokkal a második világháború után keletkezett. Az adásvétel nem szűrt szemet senkinek a világháborút követő egyezmények egyre növekvő száma közepette, miközben a fosztogatással szerzett tárgyak gyorsan és megdöbbentő gyakorisággal cseréltek gazdát, és a korábbi tulajdonosok sajnálatos módon nagyon sok esetben már csak Kelet-Európa fáin leülepedett hamuként léteztek. Csak miután Sekulának sikerült másolatokat szerezni az aukciósház egyik elégedetlen alkalmazottjától – aki értesült arról, hogy az ügyvéd hajlandó szép kis summát fizetni az ilyesféle információkért –, akkor szembesült az ügyvéd mindennel. Sekula igen hálás volt a svájciaknak amiatt a kínosan pontos, minden részletre kiterjedő aprólékosság miatt, amellyel még a legkétségesebb eredetű tárgyakkal való adásvételt is feljegyezték, és számba vették. A svájciak több szempontból hasonlítottak a nácihoz, vélte Sekula, például abban, hogy sokkal inkább dokumentálni akarták gáztetteiket, mint ahogyan azt bevallották volna.

A bejegyzés egyértelmű volt, egy Helsink-i központú magángyűjteménybe került, egy tizennegyedik századból származó, ékkövekkel díszített szentségtartó adásvételének részleteiről szólt. A papírok között volt egy részletes leírás is, amely elegendő volt Sekulának ahhoz, hogy rájöjjön, hogy egy Fontfroide-ból eltulajdonított műkincsgyűjtemény egyik darabjáról van szó. A dokumentumokból megtudta, hogy megegyeztek a végső árban, továbbá abban, hogy az aukciósház mennyi jutalékot számol fel, meg hogy az eladónak mennyi pénz jut. A névleges eladó egy magánkereskedő volt, akit Jacques Gaudnak hívtak, és aki Párizsban működött. Sekula óvatosan követte a nyomokat visszafelé, egészen Gaudig, aztán lecsapott. Gaud családja a nagyapa üzletét építette tovább, és akkorra már meglehetősen jó hírnevet szerzett magának a szakmában. Sekula tanulmányozta a svájci aukciósház nyilvántartásait, és legalább tucatnyi további, Gaud által bonyolított ügylet nyomára bukkant, amely kis jóindulattal sem volt nevezhető legálisnak. Alaposan ellenőrizte a szóban forgó tételeket, összevetette azzal a listával, amelyen a háború alatt ellopott vagy „eltűnt” tárgyak szerepeltek, és elég bizonyítékot gyűjtött ahhoz, hogy hatékonyan lerombolhassa az utódok jó hírnevét, és egyben kitegye őket annak, hogy ellenük akár büntetőjogi, akár polgári peres eljárással fellépjenek. Miután Sekula diszkréten puhatolózott, és biztosította a tulajdonost arról, hogy a tudomására jutott információt nem adja tovább, a Gaud és Fiai aukciósház készségesen átadott neki minden, a fontfroide-i kincsekkel kapcsolatos dokumentumot.

A nyomok itt viszont véget is értek, mivel Gaudon keresztül a tényleges eladónak történt kifizetések (miután az aukciósház levonta a közreműködéséért járó, szinte a zsarolással egyenértékű összeget) készpénzzel történtek. Az egyetlen dolog, amit a jelenlegi üzlettulajdonosok a kérdéses eladó személyével kapcsolatosan el tudtak mondani, az volt, hogy Gaud szerint amerikai katona lehetett. Ez Sekulát nemigen lepte meg, hiszen a szövetségesek legalább oly mértékben fosztogattak, mint a náciak, és ő tudott a Narbonne-nál és a Fontfroide-nál történt mészárlásokról is. Lehetséges, hogy az előbbinek voltak túlélői, és ezek belekeveredhettek az utóbbiba, bár az amerikaiak nem vettek részt nagy számban az azon a területen zajló harcokban. De Sekulának azért sikerült valamilyen feltételezett kapcsolatot fellelnie az egyik amerikai szakasz SS-katonák általi meggyilkolása, és azok Fontfroide-ban bekövetkezett halála között. Felvette a kapcsolatot a háborús veteránokkal foglalkozó igazgatósággal, valamint a háborús veteránokat tömörítő szervezettel, megállapította a területen szolgálatot teljesítő és a harcokat túlélő katonák személyazonosságát, továbbá azoknak az embereknek a címét is megszerezte, akik hozzátartozójukat azokban a harcokban veszítették el. Majd kiküldött mintegy ezer levelet, melyekben általános információt kért, mindenféle háborús emléktárgyakról érdeklődött, amelyek felkelthetik a gyűjtők érdeklődését, illetve olyanokról is, amelyek az ellopott fontfroide-i kincsekkel voltak kapcsolatosak. Ha tévedett, akkor is volt még esély arra, hogy a levelek segítségével kiderül valami hasznos információ. És ha igaza van, a levelek arra is alkalmasak, hogy elfedjék a nyomokat. A célirányos levelek részletesen szóltak a jutalomról, amely az eladók markát üti, ha a második világháborúval kapcsolatos, különleges tárgyakat eladják, többek között olyanokat is, amelyek a küzdelmekkel közvetlenül kapcsolatban álltak, különös tekintettel bizonyos kéziratokra. Ismételten biztosította a címzettet arról, hogy minden választ bizalmasan kezelnek. Az igazi csali a House of Stern aukciósház katalógusának egyik részlete volt, amelyen egy ütött-kopott ezüstdobozka képe látszott. Sekula csak remélhette, hogy akárki is lopta el, megtartotta mind a dobozt, mind pedig a tartalmát.

Aztán előző napon, késő délelőtt egy férfi telefonált, és beszélt Sekulának valamiről, ami csakis a térképrészlet és az azt tartalmazó ezüstdobozka lehetett. A telefonáló öreg volt, megpróbált anonim maradni, de elárulta magát abban a pillanatban, amikor az otthonából hívta fel New Yorkot. És most, egy nappal később itt ültek egy ronda, kapatos nővel, aki rózsaszín, poliészter nadrágot viselt, amelyen vodkafoltok éktelenkedtek, és figyelték, ahogy egyre részegebb lesz.

– Hamarosan hazaér – biztosította őket újra meg újra, közben besalátázott a nyelve. – Fogalmam sincs, hová lett.

Sandy megkérte őket újra, hogy mutassák meg neki a pénzt, és Sekula engedelmeskedett. Kövérkés ujjait végigfuttatta a bankjegyeken, közben kuncogott magában.

– Várják csak meg, amíg meglátja ezt! – mondta. – A vén trotty összeszarja majd magát.

– Talán amíg várakozunk, megnézhetnénk a szóban forgó dolgot – javasolta Sekula.

Sandy megütögette az orrát az ujjával.

– Mindent a maga idejében – felelte. – Larry elhozza majd maguknak, még ha úgy kell kivennie abból a vén dögből, akkor is.

Sekula érezte, hogy Miss Zahn megmerevedik mellette. Most először történt, hogy rendíthetetlen arca kezdett kissé megrepedezni.

– Úgy érti, hogy a tárgy nem a férje tulajdonában van, hogy eladhatná nekünk? – kérdezte puhatólózva.

Sandy Crane próbálta helyrehozni a hibát, de már túl késő volt.

– De, az övé, csak tudják, ott van az a másik fickó is, és neki is van beleszólása a dologba. De bele fog egyezni. Larry rá fogja venni, hogy beleegyezzen.

– Ki az a másik ember, Mrs. Crane? – kérdezte Sekula.

Sandy megrázta a fejét. Ha megmondaná ennek az embernek, akkor az elmenne, és beszélne Hall-lal saját maga, és magával vinné azt a rengeteg pénzt is. Már így is túl sokat mondott. Ideje befogni a száját.

– Hamarosan itt lesz – mondta határozottan. – Higgye el nekem, minden rendben lesz.

Sekula felállt. Könnyű lett volna. Csak átadják a pénzt, és a kézirat máris az ő tulajdonukba került volna, aztán egész egyszerűen távoztak volna. Ha Brightwell később mégis úgy döntene, hogy megöli az eladót, az már az ő dolga. De hát gondolhatta volna, hogy nem megy minden olyan egyszerűen.

Sekula az ügymenetnek ebben a részében nem volt valami jó. Miss Zanh ekkor felállt, levette a blézerét, és kezdte kigombolni a blúzá. Sandy Crane meg csak bámulta, leesett az álla, értetlenkedve nézett rá, majd nagy nehezen valamiféle kérdést nyögött ki. Miss Zahn éppen ekkor végzett az utolsó gombbal, lecsúsztotta a blúzt a vállán, és Sandy Crane ekkor kezdte végre megérteni a dolgot.

Sekula úgy vélte, hogy a szeretője testét borító tetoválások gyönyörűek voltak, még akkor is, ha fogalma sem volt róla, mily fájdalmak árán szerezte őket. Az arcát és a kezét kivéve a bőrét teljesen elfedték a képek, az irtózatos, torz arcok, amelyek egymásba értek, úgy, hogy szinte lehetetlen volt megkülönböztetni az egyes alakokat közöttük. A szempárok voltak a legnyugtalanítóbbak, még Sekula számára is. Oly sok volt belőlük, hatalmasak és aprók, minden elképzelhető színben, olyanok voltak, mintha ovális sebek borítanák a nő testét. Most, hogy Miss Zahn elindult Sandy Crane felé, mintha ezek a szemek átváltoztak volna, kitágultak a pupillák, majd összeszűkültek, a szemgolyók forogtak a szemgödrökben, felfedezve az új, ismeretlen helyet, orruk előtt a részeg nővel.

De lehet, hogy csak a csalóka fény okozta az egészet.

Sekula kilépett az előszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Bement az étkezőbe, és leült egy karosszékre. Jól rálátott a felhajtóra, és azon túl az utcára. Keresett volna egy magazint, amit olvashat, de csak a *Reader's Digest* egy példányát találta, meg a boltok szórólapjait. Hallotta, hogy Mrs. Crane mond valamit a túlsó helyiségben, de aztán a hangja elhalkult. Néhány másodperccel később Sekula elfintorodott, amikor hallotta, hogy a nő betömött szája ellenére elkezd sikoltozni.

Az FBI New York-i részlege olyan gyakran költözött már fennállása óta, hogy akár cigányok is dolgozhattak volna ott. 1910-ben, amikor létrehozták, egy régi postaépületben kapott helyet, ott, ahol most a City Hall Park áll. Azóta volt már a Park Row különböző pontjain; a Wall és a Nassau sarkán a Kincstárépületben; a Grand Central Terminalban; a Foley Streeten, a törvényszék épületében; a Broadwayn; és a keleti Hatvankilencedik utcában, a volt Lincoln Közraktár épületében, mielőtt végül újra a Foley Square mellé került, a Jacob Javits Federal épületébe.

Nem sokkal tizenegy előtt hívtam az FBI-t, és kértem, hogy kapcsolják nekem Philip Bosworth különleges ügynököt, azt az embert, aki korábban meglátogatta Neddót, hogy Sedlecről és a Hívókról érdeklődjön. Körbe-körbe kapcsolgattak, mígnem végül az OSM osztályra, vagy ahogy régen nevezték – még mielőtt hangzatos neveket nem kezdtek adni mindennek – az irodavezetőhöz kapcsoltak. Az irodavezető és az emberei feleltek azokért az ügyekért, amelyek nem nyomozati anyagokkal voltak kapcsolatosak. Egy férfi, aki Grantleyként mutatkozott be, megkérdezte a nevem, és hogy miért telefonálok. Megadtam neki az igazolványom számát, és mondtam, hogy Bosworth különleges ügynökkel szeretnék kapcsolatba lépni egy eltűnt személy ügyében folyó nyomozás miatt.

– Bosworth különleges ügynök már nem dolgozik nálunk – mondta Grantley.

– Nos, akkor meg tudná mondani, hogy hol találhatom meg?

– Nem.

– Megadhatnám magának a telefonszámomat, és esetleg továbbítani tudná neki?

- Nem.
- Tudna nekem segíteni bármiben is?
- Nem hinném.

Megköszöntem neki. Nem igazán tudtam, hogy mit, de ezt tűnt udvarias viselkedésnek.

Edgar Ross most is különleges ügynök volt, és a New York-i részlegnél dolgozott. A többi területen működő különleges ügynökök felelős irányítóival ellentétben, New Yorkban az irányító személy nem számított legfelsőbb nagyhatalomnak. Ross a helyettes igazgatónak tartozott felelősséggel, aki egészen jó fej volt. Wilmotsnak hívták, de Ross felügyelete alá is egy csomó helyettes vezető tartozott, ezért ő volt a legbefolyásosabb hivatalnok a rendszerben, akit ismertem. Útjaink akkor találkoztak, amikor azt a férfit üldöztük, aki Susant és Jennifert megölte, és azt hiszem, Ross úgy érezte, tartozik nekem azért, ami történt. Azt is gyanítottam, hogy kelletlenül ugyan, de mégis valahogy ragaszkodik hozzám. De az is lehet, hogy túl sok olyan zsarus filmet nézek a tévében, ahol goromba hadnagyok titkon homoerotikus fantáziálásokba bocsátkoznak az alattuk szolgáló zöldfülűekről. Nem hinném, hogy Ross irántam való érzelmei idáig terjednének, de meg kell hagyni, hogy elég nehezen kiismerhető fickó volt. Az ember soha nem tudhatja.

Nem sokkal azután hívtam az irodáját, hogy végeztem Grantleyvel. Megadtam a nevem Ross titkárnőjének, és vártam. Amikor újra beleszólt a telefonba, közölte velem, hogy Ross jelenleg nem elérhető, de átadta neki az üzenetet, hogy keresem. Gondoltam, visszatartom a lélegzetemet, miközben arra várok, hogy visszahívjon, de rájöttem, hogy sokkal hamarabb elájulnék. A várakoztatásból arra következtettem, hogy Ross bent volt, csak éppen kissé eltávolodott tőlem, mióta utoljára beszéltünk. Már nagyon vártam, hogy visszamehessek Rachelhez és Samhez, de össze akartam szedni minden elérhető információt, mielőtt elhagyom a várost. Úgy éreztem, nincs más választásom, úgyhogy fogtam egy taxit, egy csomó pénzembe került ugyan, de elmentem a Federal Plazába.

A környék sajátságos elegye volt a különféle kultúráknak. A Broadway keleti felén hatalmas szövetségi épületek voltak, körülveve betontorlaszokkal és fura, rozsdásodó, modern szobrokkal. A másik oldalon, a hatalmas FBI -épülettel szemközt kirakatok sorakoztak, amelyek olcsó órákat és sapkákat kínálgattak, és a személyzet közben egy kis mellékes profitra tett szert azzal, hogy segített kitölteni a bevándorlási kérelmeket. Aztán voltak ott diszkont ruhaneműboltok is, amelyek 59 dollár 99 centért kínáltak öltönyöket. Vettem egy kávé a Dunkin' Donutsban, aztán letelepedtem, hogy megvárom Rosst. A szokások rabja volt. Ezt akkor vallotta be nekem, amikor utoljára találkoztunk. Tudtam, hogy többnyire a Stark's Veranda nevű helyen szeret enni, a Broadway és a Thomas sarkán, ahol sok kormányhivatalnok is megfordul, és amely már a tizenkilencedik század vége óta létezett. Reméltem, hogy hirtelen nem gondolja meg magát, és nem ebédel otthonról hozott szendvicset az asztalánál. Mire felbukkant az irodája ajtajában, már két órája vártam rá, a kávémat is réges-régen megittam. Egy csipetnyi elégedettséggel töltött el, hogy még mindig szorult belém egy kis nyomozói véna. Amikor a Veranda felé vette az útját, az elégedettségemet hirtelen az elutasítás okozta fájdalom váltotta fel, amikor mellélépve megláttam Ross arckifejezését.

- Ne! – nyögött fel. – Tűnjön el!
- Nem írt, nem is hívott fel – közöltem vele. – Valahogy kissé szem elől veszítettük egymást. Már nem olyan a kapcsolatunk, amilyen régebben volt.
- Nem akarok megint kapcsolatba kerülni magával. Szeretném, ha békén hagyna.
- Meghív ebédre?
- Nem. Nem! Mit nem ért azon, hogy hagyjon békén?

Megtorpant a gyalogátkelőhelyen. Hibát követett el. Inkább bele kellett volna vetnie magát a forgalomba.

- Az egyik ügynökének próbálok a nyomára bukkanni – mondtam.

– Nézze, nem vagyok az irodai kifutófiúja – mondta Ross. – És elfoglalt ember vagyok. Ott kinn terroristák bújnak meg valahol, meg drogterjesztők, gengszterek. Mindannyian az én figyelmemet akarják. És rengeteg időmet rabolják el. A maradékot a családomnak és azoknak az embereknek tartogatom, akik a barátaim, bárkinek, aki nem maga.

Mogorván nézte a hatalmas forgalmat. Talán még kísértésbe is esett, hogy előhúzza a fegyverét, és fenyegetően meglengesse, csak hogy átkelhessen az úton.

– Ugyan már, tudom, hogy titokban kedvel engem! – mondtam neki. – Valószínűleg a nevemet is ráfirkálta a tolltartójára. Az ügynök neve Philip Bosworth. Az irodavezetői hivatalban azt mondták, hogy már nem dolgozik ott. Csak szeretnék kapcsolatba lépni vele.

A becsületére legyen mondva, hogy megpróbált lerázni. Csak egy pillanatra vettem le róla a szemem, és már ott ugrált az autók között, mint valami kormánypénzből fizetett SuperMario. De persze utolértem.

– Azt reméltem, hogy kinyírja magát – közölte, de tudtam, hogy titokban imponált neki.

– Úgy tesz, mintha kemény fickó lenne – mondtam –, de közben tudom, hogy legbelül puha és pelyhes. Nézze, csak fel kellene tennem Bosworthnek néhány kérdést, ennyi az egész.

– Miért? Miért olyan fontos ő magának?

– Az a dolog Williamsburgben, az emberi maradványokkal. Lehet, hogy tud valamit azokról az emberekről, akik benne voltak.

– Emberekről? Úgy hallottam, hogy csak egy fickó volt. És lelőtték. Méghozzá maga lőtte le. Jó sok embert lelőtt már. Abba kéne hagynia.

A Veranda bejáratánál álltunk. Ha követni akartam volna Rosst, a többiek hamarabb kinyírtak volna, mint hogy kinyitottam volna a számat. Láttam, hogy nem tudja eldönteni, hogy bölcsen belépjen, és megpróbáljon elfeledkezni rólam, vagy maradjon, hátha tudok valami hasznosat. Persze nagy volt annak a valószínűsége, hogy ott kinn várom, amikor ismét kijön, és az egész kezdődik újra.

– Valaki más vitte őt oda, biztosított neki egy helyet, ahol élni és dolgozni tudott – mondtam. – Nem egyedül csinálta.

– A zsaruk szerint egy eltűnt személy után nyomozott.

– Honnan tudja?

– Vannak körlevelek. Hallottam, hogy valaki éppen a kilencvenhatos körzetet hívta, amikor felmerült a neve.

– Látja, mondtam, hogy törődik velem.

– Az attól függ. Ki volt a lány, akit megtaláltak?

– Alice Temple. Egy barátom barátja.

– Nincs túl sok barátja, és az a kevés is gyanús, akik azok. Nem valami jó társaságba jár.

– Meg kell először hallgatnom a hegyi beszédet, mielőtt segítene?

– Látja, pontosan *ezért* olyan nehéz magával. Nem tudja, mikor kell abbahagyni. Még soha nem találkoztam olyan fickóval, aki képes volna ennyire összezavarni a dolgokat.

– Bosworth – mondtam. – Philip Bosworth.

– Majd meglátom, mit tehetek. Valaki talán majd felkeresi. Talán. Ne hívjon, jó? Csak ne hívjon!

Kinyílt a Veranda ajtaja, és mi odébb léptünk, hogy egy csapat idős, csacsogó hölgyet kiengedjünk. Amikor az utolsó is kilépett, Ross becsusszant az ajtón az étterembe. Én meg ottmaradtam, az ajtót tartva.

Elszámoltam ötig, vártam, míg majdnem szem elől vesztettem.

– Majd hívom, jó? – kiáltottam utána.

Mark Hall képtelen volt abbahagyni az öklendezést. Mióta hazatért, a gyomrát marta a sav, bugyogott benne, míg aztán végül fel nem lázadt, és ki nem adta magából a tartalmát. Alig aludt az előző éjjel, és most a feje, meg az egész teste tompán sajgott. Hálát adott azért, hogy

a felesége nem volt otthon; különben nagy felhajtást csinálna az egész miatt, ragaszkodna ahhoz, hogy kihívják az orvost. Így viszont nyugodtan elterülhetett a fürdőszoba padlóján, az arcát nekiszoríthatta a vécészsze hűvös oldalának, és várhatta, hogy újra rátörjön a roham. Nem tudta, mióta hevert ott. Csak azt tudta, hogy valahányszor arra gondol, mit tett Larryvel, megcsapta Crane utolsó leheletének a szaga, mintha csak a szelleme onnan túlról ráfújna, és azonnal újra elkapta a hányinger.

Nagyon különös volt. Már olyan régóta gyűlölte Crane-t. Akárhányszor meglátta, olyan érzése támadt, mintha csak egy ördög vigyorogna rá a túloldaltól, csak hogy emlékeztesse arra, hogy a végítéletkor mi is vár rá a bűneiért. Már régóta remélte, hogy Crane egész egyszerűen csak összegörnyed, és meghal, de csakúgy, mint a háborús időkben, Larry Crane elpusztíthatatlannak bizonyult.

Mark Hall is megölt néhány embert a háborúban. Némelyiküket távolról, ők messzi alakok voltak, akiket egy fegyver tüze terített le. Másokat közelebbről, ez sokkal személyesebbnek tűnt, a vérük ráfröccsent az arcára, és beszennyezte az egyenruháját. Az első után a többiek halála már nem aggasztotta, olyan volt, mint a naiv kisfiú, aki felszáll a kiképzőtáborba tartó buszra, és már férfiként tér vissza, aki képes kioltani egy másik ember életét. Ez egy igazságos háború volt, és ha nem öli meg ezeket, akkor ezek ölték volna meg őt. Azt hitte, hogy az öldöklés napjait már messze maga mögött hagyta, és álmában sem gondolta volna, hogy kést emel egy fegyvertelen öregemberre, még ha az olyan aljas is, mint Larry Crane. A tett miatti megrázkódtatás és undor minden energiáját igénybe vette, semmi nem lesz többé olyan, mint régen.

Hall hallotta, hogy megszólal a csengő, de nem kelt fel, hogy ajtót nyisson. Túlságosan gyenge volt ahhoz, hogy felálljon, és túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy bárki szemébe nézzon. A padlón maradt, csukott szemmel. Valószínűleg elszundíthatott, mert a következő dolog, amire eszmélt, az volt, hogy nyílik a fürdőszobaajtó, és ő két pár lábat lát: egy nőét és egy férfiét. Szép lassan végignézett a nőn, letről felfelé, a lábán, a szoknyáján, egészen a két kezéig. Hall mintha vért látott volna rajtuk. Kíváncsi lett volna, vajon a nő is ilyennek látja-e az ő kezét.

– Kik maguk? – kérdezte. Alig tudott beszélni. A hangja olyan volt, mint amikor valaki egészen lassan söprögeti egy udvar poros földjét.

– Larry Crane-ről szeretnénk magával beszélni – mondta Sekula. Hall megpróbálta felemelni a fejét, hogy jobban megnézzze magának, de nagy fájdalmat okozott neki a mozdulat.

– Nem láttam – felelte.

Sekula leguggolt az öregember elé. Tiszta, borotvált arca, és szép fogai voltak. Hallnak cseppet sem tetszett.

– Kik maguk? A rendőrség? – kérdezte. – Ha zsaruk, akkor mutassák a jelvényüket.

– Miért gondolja, hogy a rendőrségtől jöttünk, Mr. Hall? Van valami, amit el akarna mondani nekünk? Rossz fiú volt?

Hall öklendezni kezdett, Larry Crane halálának emléke, illetve a szaga újra elborította.

– Mr. Hall, meglehetősen sietünk – mondta Sekula. – Szerintem tudja, hogy miért jöttünk.

Ostoba, mohó Larry Crane. Még halálában is megtalálja a módját, hogy elpusztítsa Mark Hallt.

– Elment – mondta. – És azt is magával vitte.

– Hová?

– Nem tudom.

– Nem hiszek magának.

– Menjen a pokolba! Tűnjenek el a házamból!

Sekula felállt, és bólintott Miss Zahn felé. Ez alkalommal a szobában maradt, csak hogy megbizonyosodjon arról, a nő megértette, milyen sürgető a helyzet. De nem tartott sokáig. Az

öregember azonnal beszélni kezdett, amint a tű a szeme felé közelített, de Miss Zahn mégiscsak beledöfte, csak hogy biztos legyen benne, hogy az öreg nem hazudik. Ekkor Sekula nem nézett oda. De a hányás szaga így is elért hozzá.

Miután a nő végzett, fogták Hallt, aki a bal szemére megvakult, belökték a kocsiba, aztán elvitték oda, ahová Larry Crane holttestét elrejtette, egy sárral borított lyukba a piszkos mocsár mellett. A dobozka Crane mellkasán, a kezében hevert, ott, ahová Hall tette, mielőtt otthagyt volna öreg, háborús cimboráját megrothadni. Úgy gondolta, végül is, ha Crane annyira akarta, magával is viheti, akárhová is tartott.

Sekula óvatosan kivette a dobozt a halott markából, és kinyitotta. Benne volt a pergamendarab, sértetlenül. A dobozt nagyon nagy gonddal alakították ki, képes volt megóvni a tartalmát víztől, hótól, bármitől, ami a benne lévő dolgot megrongálhatta volna.

– Sértetlen – mondta Sekula a nőnek. – Már nagyon közel járunk.

Mark Hall, az Autókirály ott ült a poros földön, bal kezét sebzett bal szemére szorítva. Miss Zahn kézen fogta, és a vízhez vezette. Hall nem ellenkezett, még akkor sem, amikor a nő arra kényszerítette, hogy letérdeljen, majd addig nyomta a fejét a víz alá, amíg a férfi meg nem fulladt. Amikor a teste elernyed, kihúzták a lyukhoz, és korábbi bajtársa mellé fektették, egyesítve a két férfit a halálban, mint ahogy egyek voltak – bár akaratuk ellenére – az életben is.

Walter Cole hívott, miközben kifelé haladtam a városból.

– Vannak híreim – mondta. – A halottkém azonosította a Garcia lakásában talált maradványokat. Alice az. A toxikológiai tesztek DMT-t mutattak ki. Ez a dimetiltriptamin, és abból a kisebb szövetdarabból tudták kimutatni, amit a koponyaalaphoz tapadva találtak.

– Még soha nem hallottam róla. Milyen hatása van?

– Ez egy hallucinogén drog, de nagyon sajátos tüneteket produkál. Paranoiás érzéseket kelt, és a használója idegen lényeket vagy szörnyeket hallucinál. Néha úgy vélik, hogy utaznak az időben, vagy más, intelligens lényekkel találkoznak. Akarsz valami érdekeset hallani? Garcia holttestében is találtak DMT-nyomokat. Az orvos szakértő szerint a konyhájában talált ételben volt, de még folynak a vizsgálatok.

Lehetséges volt, hogy Alice-nek azért adták a drogot, hogy együttműködőbb legyen, így fogvatartói a megmentőjének adhassák ki magukat, amikor a drog hatása már gyengülni kezdett. De Garcia is kapott DMT-t, talán azért, hogy valamiféle ellenőrzés alatt tartsák, és biztosítsák azt, hogy a férfi szinte állandóan félelemben éljen. Ehhez nem kellett nagy adag, csak annyi, hogy egy kicsit szinten tartsa, hogy a paranoiáját fel tudják használni, ha szükséges.

– Van még más is – mondta Walter. – A williamsburgi háznak van egy alagsora is. A bejárat egy fal mögött volt elrejtve. Most már tudjuk, hogy Garcia mit csinált a csontokkal.

A New York-i rendőrség helyszínelői találtak rá az alagsorra. Alaposan dolgoztak, emeletről emeletre átnézték az épületet, összevetették a tervrajzokat azzal, amit láttak, keresték, hogy mi az új és mi a régi. A zsaruk, akik kibontották a falat, egy acélajtóra bukkantak a padlón, majdnem négy négyzetméteres volt, erős zárakkal és reteszekkel erősítették meg. Vagy egy órájukba tellett, mire kinyitották, miközben a vészhelyzetekre kivezényelt egység fedezte őket, ugyanaz, amelyik azon az éjjelen is kivonult, amikor Garcia meghalt. Amikor sikerült bejutniuk, az egység ment le először az ideiglenes falépcsőn a sötétbe.

A lenti terület akkora volt, mint a felette lévő ajtó, és majdnem négy méter mély. Garcia elég nehezen boldogulhatott idelelni, a titkos pincerészben. Kihegyezett csontok lógtak az alagsor zugaiban, és egy-egy csoportnyi koponyát vettek körül. A betonfalba ágyazva megfeketedett csontok hevertek, egészen a fal feléig. Állkapocstörödékek, combcsontok, ujjcsontok és bordák álltak ki a falból, mintha csak valami régészeti ásatás helyszínén lettek volna. Négy, márványból és csontokból készült gyertyatartó oszlop állt a helyiség közepén, a gyertyák egy koponyából és csontokból álló alkotást fogtak körül, amely hasonló volt ahhoz, amit én Garcia lakásán találtam. Négy sor csont kötötte össze őket, mintha csak lezárná az utat az osszárium egyelőre még ismeretlen részéhez. Volt még egy kis alköv, 70–80 centi magas lehetett, üresen állt, de nyilvánvalóan a mű újabb elemének érkezésére várt, talán éppen arra a csontszoborra, amelyik most a kocsim csomagtartójában hevert.

Az orvos szakértői hivatalnak nehéz dolga lesz, ha azonosítani akarja a maradványokat, de tudtam, hol kellene kezdeniük. Azoknak a halott vagy eltűnt nőknek a listájával, akik a mexikói Juárez környékéről vesztek el, és azokkal a szerencsétlenekkel, akik New York utcáiról tűntek el, amióta Garcia a városba érkezett.

Északnak tartottam a kocsival. Egészen jól haladtam, miután elhagytam a külvárosi részeket, és nem sokkal hajnali öt előtt megérkeztem Bostonba. A House of Stern aukciósház az egyik mellékutcában állt, majdnem a Fleet Center árnyékában. Elégge szokatlan helyszín volt ez az efféle üzletnek, hallhatóan közel a bárokhoz, amelyek a Hooters étteremlánc

helybéli előretolt helyőrségei voltak. Az ablakok füstüvegből készültek, a cég neve ott állt alattuk, diszkrét, aranyozott betűkkel. A jobb oldalon állt a feketére festett faajtó, egy diszes, tátott száját formáló kopogtatóval a közepén, és egy levélszekrénnel, melyen filigrán sárkányok üldözték a saját farkukat. Egy kevésbé felnőtt környéken a House of Stern valószínűleg kötelező jellegű megállója lett volna a gyerekeknek, amikor halloween ünnepén édességgyűjtő körútjukra indulnak.

Megnyomtam a csengőt, és vártam. Egy fiatal nő nyitott ajtót, égővörös haja volt és bíborszínűre lakkozott körme, végei le voltak csippentve.

– Sajnálom, de zárva vagyunk – közölte. – Tíz-től négyig állunk a nagyközönség rendelkezésére, hétfőtől péntekig.

– Nem ügyfél vagyok – mondtam. – Charlie Parker a nevem. Magánnyomozó vagyok. Claudia Sternnel szeretnék beszélni.

– Várja önt?

– Nem, de biztos vagyok benne, hogy beszélni akar majd velem. Talán megmutathatná neki ezt itt.

Átnyújtottam neki a kezemben lévő dobozt. A fiatal nő kissé kételkedően pillantott rá, óvatosan széthajtotta az újságpapírokat, hogy láthassa, mi van benne. Előbukkant a csontszobor egy részlete. Egy darabig csendesen nézte, aztán szélesebbre tárta az ajtót, hogy beengedjen. Mondta, hogy foglaljak helyet, majd eltűnt egy félig nyitott, zöld ajtó mögött.

A szoba, ahol leültem, viszonylag egyszerű volt, és kissé lelakottnak tűnt. A kopottas szőnyeg kirojtosodott, a tapéta a sarkakon kissé elvált a faltól, és bizonyos helyeken karistolások és sérülések voltak rajta itt-ott. Jobbra két íróasztal állt, rajtuk halomban heverték a papírok, és egy-egy számítógép is volt az asztalon. A bal felőli oldalon lévő négy doboz egyikéből hosszú faforgács kandikált ki, mintha valakinek a haja rakoncátlankodna. A mögötte lévő falon néhány litográfia függött, amelyek angyali küzdelmeket ábrázoltak. Közelebb léptem, hogy jobban megszemlélhessem őket. Gustav Dórénak, az *Isteni színjáték* illusztrátorának a műveire emlékeztettek, de ezek a litográfiák egy másik, számomra ismeretlen mű alapján készültek.

– Az angyalok harca – szólalt meg egy női hang mögöttem – és a lázadó sereg bukása. A tizenkilencedik század elejéről származnak, és Richard Laurence, oxfordi héber professzor megbízásából készültek, hogy ezek díszítsék munkáját, az Énókh könyvének első angol nyelvű fordítását, amely 1821-ben készült el, de aztán mégsem jelent meg, a szerzővel való nézeteltérés miatt. Ezek a fennmaradó néhány példányból valók. A többit mind megsemmisítették.

Amikor megfordultam, egy alacsony, csinos nőt láttam, aki az ötvenes évei elején járhatott. Fekete, laza pantallót és fehér pulóvert viselt, amin itt-ott elkent, sötét foltokat láttam. A haja szinte teljesen ősz volt, enyhén aranyló szálakkal a homlokán. Az arca viszonylag sima volt, feszes bőrű, a nyakán is alig lehetett felfedezni ráncokat. Ha jól becsültem meg a korát, akkor nagyon jól tartotta magát.

– Ms. Stern?

Kezet rázott velem. – Claudia. Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Parker.

Újra a képeknek szenteltem a figyelmem.

– Csak kíváncsiságból kérdezem, miért semmisítették meg a többi rajzot?

– A művész egy Knowles nevű katolikus volt, aki rendszeresen dolgozott londoni és oxfordi kiadóknak. Meglehetősen tehetséges volt, bár stílusa kissé emlékeztetett másokéra. Knowles nem volt tisztában azzal, amikor elvállalta a munkát, hogy mennyire ellentmondásos Énókh személye, de aztán a helyi pappal való beszélgetések folytán világossá lett számára, hogy milyen természetű is munkájának központi alakja, felvilágosították a kérdéses kéziratok történetéről. Tud valamit az apokrif iratokról, Mr. Parker?

– Semmi érdemlegeset – feleltem. Ez nem volt teljesen igaz. Már hallottam az Énókh

könyvéről, bár magát a szöveget sohasem láttam. Az Utazó Ember, a gyilkos, aki elvette tőlem a feleségem és a lányom, utalt rá. Ez egyike volt azoknak a homályos forrásoknak, amelyek szertelen képzeletét táplálták.

A nő elmosolyodott, felfedve fehér fogait, amelyek a fogínynél kissé sárgák voltak.

– Talán szolgálhatok egy kis felvilágosítással arról a tárgyról, amelyet az asszisztensemnek mutatott. Az Énókh könyve körülbelül ötszáz évig a Biblia kanonikus könyvei közé tartozott, és részleteit megtalálták a Holt-tengeri tekercsek között is. Laurence fordítása olyan forrásmunkák alapján jött létre, amelyek még a Kr. e. második századból származnak, de maga a szöveg még ennél is régebbi lehet. Amit tudunk, pontosabban, amit úgy hiszünk, hogy tudunk, annak nagy része arról szól, hogy a bukott angyalok Énókhhoz fordulnak, és lehetséges, hogy maga Jézus is ismerte a művet, mert néhány későbbi evangéliumban egyértelmű utalások vannak Énókhra. Ezt követően a mű kegyvesztett lett a teológusok körében, leginkább amiatt, ahogy az angyalok természetéről vélekedik.

– Hogy hány angyal fér meg egy tű fokán?

– Valahogy úgy – felelte Ms. Stern. – Míg abban legalább meg tudtak egyezni, hogy az ördögi jelenléte a földön az angyalok bukásából eredeztethető, az angyalok természetének mibenlétében nem tudtak megegyezni, az ugyanis ellentéteket szított. Vajon anyagi természetűek voltak, megjelentek testi valóban is? Ha igen, mi a helyzet az étvágyukkal? Énókh szerint a sötét angyalok legnagyobb bűne nem a büszkeségük volt, hanem a bujaság, az, hogy nőkkel szeretkeztek, Isten legnagyobb teremtményének, az emberi nemnek legszebb alakjával. Ez pedig engedetlenséghez vezetett, egy Isten elleni lázadáshoz, ezért büntetésképpen kitaszították a mennyből. Ezek az elméletek nem nagyon nyerték el az egyházi méltóságok tetszését, ezért az Énókh könyvét nem tartották többé kíváncsinak, kivették a kanonikus könyvek közül, némelyek egészen odáig mentek, hogy eretneknek nyilvánították. A benne foglaltakról csaknem teljesen megfeledkeztek, egészen 1773-ig, amikor egy James Bruce nevű skót felfedező Etiópiába utazott, és rátalált a könyv három példányára, amelyeket az ottani egyház megőrzött. Ötven évvel később Laurence elkészítette a fordítást, így az Énókh könyve több mint ezer év után újra ismertté vált az angol nyelvet beszélő országokban.

– De Knowles rajzai nélkül.

– Őt nagyon aggasztotta, hogy esetleg vita kerekedik a kiadás megjelenésével, és úgy tűnik, hogy az egyházközség lelkésze is azt mondta neki, hogy megtagadja tőle a szentségeket, ha hozzájárul a könyv kiadásához.

– Knowles értesítette dr. Laurence-t a döntéséről, ő pedig elutazott Londonba, hogy megbeszéljék a dolgot, de a megbeszélés során heves vitába keveredtek. Knowles elkezdte a tűzbe hajigálni a rajzait, nemcsak az eredetieket, hanem a levonatokat is. Laurence felkapta a művész íróasztaláról, amit csak meg tudott menteni, és elmenekült. Hogy őszinte legyek, a rajzok önmagukban nem különösebben értékesek, de nagyon tetszik a keletkezésük története, és úgy döntöttem, hogy ragaszkodom a rajzokhoz, bár már többször kérték, hogy adjam el őket. Bizonyos szempontból azt jelképezik számomra, ami ennek a háznak mindig is célja volt: biztosítani azt, hogy a tudatlanság és a félelem ne adjon okot arra, hogy a misztikus jellegű művészeti alkotásokat elpusztítsák, hogy az ilyen művek megtalálják útjukat azokhoz, akik értékelni tudják őket. És most, ha lenne olyan szíves erre fáradni, megbeszélhetnénk a saját dolgunkat.

Követtem a zöld ajtón keresztül, egy folyosón át végig egy dolgozószobába. A vörös hajú asszisztens bőrkötésű könyvek állapotát mérte fel az egyik sarokban, miközben egy másik, egy középkorú, kopaszodó férfi egy festményen dolgozott, amit több lámpa világított meg.

– Nagyon izgalmas időben látogatott meg bennünket – mondta Claudia Stern. – Éppen egy árverésre készülünk, aminek kiemelt tétele egy Sedlechez köthető darab lesz, egy olyan mű, amely vetekszik azzal, amit ön hozott. De gondolom, ezzel tisztában van, tekintve a jelenlétét.

Szabadna megkérdezni, hogy ki javasolta, hogy hozzánk hozza a csontszobrot?

– Egy Charles Neddo nevű férfi. Egy New York-i kereskedő.

– Ismerem Mr. Neddót. Tehetséges amatőr. Alkalmanként eljön egy-egy szokatlan tárggyal, de soha nem lesz képes igazán megkülönböztetni az értékes tárgyakat azoktól, amelyek csak arra érdemesek, hogy félretegyük őket, és megfeledkezzünk róluk.

– Ő nagyon nagyra tartja magát.

– Nem vagyok meglepve, őszintén, Mr. Parker, ez a ház szakavatott az ilyen ügyekben, és hírnevét nagy fáradsággal sikerült megszereznie az elmúlt évtizedben. Mielőtt színre léptünk volna, ehhez hasonló misztikus tárgyakat csak eldugott utcákban lévő kereskedők tartottak sötét alagsorokban. Néha a nevesebb cégek is kínáltak „sötét műveket” – ahogy ezeket nevezték – eladásra, de egyikük sem szakosodott komolyan erre a területre. A Stern egyedülálló, és nagyon ritkán fordul elő, hogy egy ilyen tárgy eladója ne velünk venné fel a kapcsolatot, mielőtt beadja árverésre. Hasonlóképpen nagyon sokan keresnek meg bennünket hivatalosan és nem hivatalosan is bizonyos gyűjteményekkel, kéziratokkal, meg emberi maradványokkal kapcsolatos kérdésekkel.

Egy asztalhoz lépett, amelyen a Garcia lakásában talált szobor állt egy forgatható keréken. A nő megnyomott egy gombot az asztali lámpán, és fény vetült a csontokra.

– És már itt is vagyunk ennél a tárgynál. Feltételezem, hogy Mr. Neddo mesélt valamennyit önnek az eredetéről.

– Úgy véli, hogy ez voltaképpen egy démont ábrázol, ami valamikor a tizenötödik században esett egy ezüstöntvény csapdájába. Úgy nevezte, hogy a *Fekete Angyal*.

– Immael – mondta Ms. Stern. – Az egyik legérdekesebb alak a démonmitológiában. Nagyon ritka az ilyen új keletű néven nevezése.

– Néven nevezése?

– Énókh szerint kétszáz angyal lázadt fel, és először egy Armon vagy Hermon nevű hegyre vették le, ami héberül *herim*, és átkot jelent. Természetesen néhányan továbbereszkedtek, és rátaláltak a pokolra, de voltak, akik a földön maradtak. Énókh tizenkilenc angyalnak adja meg a nevét, azt hiszem. Immael nem volt közöttük, bár az ikertestvére, Ashmael bizonyos változatokban szerepel. Igazából Immael neve először egy Sedlecben 1421 után készült kéziratban bukkan fel, abban az évben, amikor a Fekete Angyal állítólag keletkezett, és ez az egész történet beleolvadt a mitológiába.

A nő lassan megforgatta a kereket, hogy minden szögből megvizsgálhassa a szobrot.

– Mit is mondott, honnan szerezte ezt?

– Nem mondtam.

Leengedte az állát, és a szemüvege mögül nézett rám.

– Nem, tényleg nem. De tudnom kellene, mielőtt folytatjuk.

– Az eredeti tulajdonos, aki valószínűleg maga készítette, halott. Egy mexikói volt, akinek a neve Garcia. Neddo szerint ő állt egy Juárezben található osszárium felújítása, és egy mexikói istenség, a Santa Muerte tiszteletére készített szentély készítése mögött is.

– Hogyan érte a megboldogult Mr. Garciát a halál?

– Nem olvas újságokat?

– Ha egy mód van rá, nem.

– Lelőtték.

– Milyen sajnálatos. Figyelemre méltó tehetsége volt, ha ő készítette ezt. Tényleg csodálatos. És úgy sejtem, hogy a felhasznált csontok nem nagyon régiak. Kevés nyomát látom a kopásnak. A java része gyermekektől származik, valószínűleg a méretek miatt. Látok itt kutya- és madárcsontokat is, a végtagok végén a körmök valószínűleg macskakarmok. Igen figyelemreméltó, de valószínűleg eladhatatlan. Kérdéseket tehetnek fel a gyerekcsontok eredetével kapcsolatosan. Nagy valószínűséggel valamilyen büntetthez köthetők. Akár eladni, akár megvenni akarná bárki is anélkül, hogy a hatóságokat bevonnánk, az az

igazságszolgáltatás akadályozásának vádjá alá esik, a legjobb esetben is.

– Nem akarom eladni. A férfi, aki ezt készítette, legalább két fiatal nőnek a meggyilkolásáért felelős az Államokban, és nagyon valószínű, hogy Mexikóban még sokkal többet ölt meg. Valaki megszervezte, hogy ez az ember New Yorkba jöjjön. Meg akarom tudni, hogy ki lehetett az.

– De akkor miért hozta ide a szobrot, hogy illek én a képbe?

– Úgy gondoltam, hogy talán felkelti az érdeklődését, és megengedi, hogy feltegyek néhány kérdést.

– Így is lett.

– Csak egyetlen kérdésem lenne még. Kérem, meséljen a Hívókról.

Ms. Stern lekapcsolta a lámpát. A mozdulat lehetőséget teremtett arra, hogy kicsit összeszedje magát, és hogy félig elrejtse az arckifejezését, ami arról árulkodott, hogy megriadt.

– Azt hiszem, hogy nem értem.

– Garcia lakásában az egyik koponyán találtam egy belevéselt jelet. Egy szigonyra hasonlító jelet. Neddo szerint egy szekta használja, hogy erről felismerhetővé váljanak a tagjai, és hogy ezzel jelöljék meg az áldozataikat. A Hívóknak köze van Sedlechez, annak történelméhez, és ahhoz az eredeti szoborhoz, amit a *Fekete Angyal* jelképez, feltéve persze, ha létezik. Maguk nemsokára elárvereznek egy töredékes, pergamenből készült térképet, ami állítólag elárulhatja a szobor hollétét. Gondolom, ez már önmagában elég ahhoz, hogy ezeket az embereket idevonzza.

Azt hittem, hogy Ms. Stern a földre köp, olyan nyilvánvaló volt, mennyire nincs ínyére a téma, amit felhoztam.

– A Hívók, ahogy magukat nevezik, szörnyszülöttek. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Neddo tájékoztatta arról, hogy munkánk során néha találkozunk meglehetősen érdekes egyénnel, de a legtöbbjük ártalmatlan. Gyűjtők, és megbocsátható a lelkesedésük, mert nem bántanának soha más emberi lényt. De a Hívók más lapra tartoznak. Ha hinni lehet a szóbeszédnek, akkor ők már több száz éve léteznek, és keletkezésük egyenes következménye volt annak a küzdelemnek, ami Csehországban Erdric és Immael között kialakult. Kevesen vannak, és nem sokat lehet tudni róluk. Létük egyetlen oka az, hogy egyesítsék a Fekete Angyalokat.

– Angyalokat? Neddo csak egyetlen szobrot említett nekem.

– Nem egy szobor – mondta Ms. Stern –, hanem egy lény.

Odavezetett engem, ahol a kopaszodó férfi a festmény helyreállításával volt elfoglalva. Nagy vászon volt, úgy három méterszer két és fél méteres, egy csatát ábrázolt. A távoli hegyeken tüzek lobogtak, hatalmas seregek vonultak lerombolt házak és felégett földek között. Az aprólékos részletességgel kidolgozott képen minden alakot nagy körültekintéssel festettek meg, bár nehéz lett volna megmondani, hogy amit láttam, az maga a csata volt, vagy a csata utáni jelenet. A festmény bizonyos pontjain mintha még folytak volna a csatározások, de a központi részen udvaroncok vették körül a király alakját. Tőle kicsit távolabb egy félszemű ember gyűjtötte maga köré a csapatokat.

A festmény egy festőállványon állt, körös-körül lámpák világították meg, csaknem olyan volt, mint egy beteg, aki éppen operációra vár a műtőben. A polcokon mikroszkópok, lencsék, szikék, nagyítók és különböző, üvegekben tárolt vegyi anyagok álltak. Miközben néztem, a restaurátor felvett egy fából készült pálcikát, kicsit megkaparta egy zsebkéssel, majd belenyomta egy vattapamacsba, és addig forgatta, amíg a kívánt vastagságúra nem hízott a vattaréteg. Amikor úgy vélte, hogy jó lesz, belemerítette egy üveg folyadékba, és elkezdte óvatosan felhordani a festmény felületére.

– Aceton és tiszta szesz keveréke – jegyezte meg Ms. Stern. – A felesleges lakk, a dohányfüst és a levegőszennyezés miatt ráülepedett anyagok eltávolítására használják.

Minden egyes képnél nagyon óvatosnak kell lenni, hogy eltaláljuk a neki megfelelő elegyet, mert mindegyik más elbánást igényel. A cél az, hogy eltávolítsuk a piszkot és a lakkot, meg azokat a festékrétegeket, amelyeket a későbbi átfestések vagy a restaurálás alkalmával vittek fel rá, de vigyázni kell, hogy anélkül tegyük ezt meg, hogy az alul lévő eredeti réteget megsértsük. Ez itt egy kifejezetten veszélyes művelet, mivel az ismeretlen művész különféle technikákat használt a kép megfestésekor.

Két vagy három területre mutatott, ahol a festék különösen vastagnak tűnt.

– Itt olyan festéket használt, amit nem olajjal kevertek, amitől a színezőanyag szokatlanul vastag, mint ahogy azt látja is. A vastagon felvitt festékréteg, az impasto miatt a barázdákban jobban megragadt a por, amit acetonnal és szikével kell eltávolítanunk.

A keze újra táncolni kezdett a festmény felett, nagyon közel hozzá, de mégsem érintette meg a felületet.

– Mint látja, elég erős a repedésháló, ami azért következik be, mert a régi festék kiszárad, idővel mállni kezd. Hadd mutassak magának valamit.

Megkeresett egy kisebb képet, amely egy hermelin-prémes, fekete kalapos, komoly megjelenésű férfit ábrázolt. A szoba túlsó felében az asszisztens abbahagyta a munkáját, és csatlakozott hozzánk. Úgy tűnt, Ms. Stern magyarázatait érdemes végighallgatni.

– Ha nem tudná, ezt itt az alkimista, dr. Dee – magyarázta. – Nemsokára felajánljuk eladásra az árverésen, együtt azzal a festménnyel, amin James éppen dolgozik. Nos, hadd igazítsak kicsit a világításon.

Egy központi kapcsolóval kiiktatta a festményeket körülvevő nagy lámpákat. Egy pillanatig félhomályban voltunk, de aztán az egyik sarokban hirtelen felvillant egy ultraibolya lámpa fénye. A fogunk és a szemünk bíborvörössé vált, de a legnagyobb változást a két festményen lehetett észrevenni. A kisebb művet, Dee alkimista képét apróbb szemcsék, foltok pettyezték, mintha az egész festmény Jackson Pollock egyik eszement tanítványa kezébe került volna. A nagyobbik festmény szinte teljesen mentes volt ilyenféle pettyektől, kivéve egy félhold alakú foltot az egyik sarokban, ott, ahol a restaurátor éppen dolgozott.

– A dr. Dee portréján látható pettyeket úgy hívják, hogy „felülfestés”, és azokat a területeket jelölik, ahol a korábbi restaurátorok retusálták vagy kitöltötték a megsérült felületeket – magyarázta Ms. Stern. – Ha bárki ugyanezt a kísérletet elvégzi a világ bármelyik nagy galériájában, ugyanezt találná a jelenleg forgalomban lévő festmények túlnyomó részén. A nagy művek konzerválása állandó folyamat, és ez mindig is így volt.

Ms. Stern újra felkapcsolta a lámpákat.

– Tudja, mi az az „alvó”, Mr. Parker? A mi köreinkben azt a tárgyat nevezik így, aminek az értékét nem ismeri fel egy aukciósház, és ennek következtében egy olyan vásárlóhoz kerül, aki tisztában van azzal, valójában mennyit ér. Ez a csatajelenet is egy ilyen alvó tárgy. Somersetben, Angliában lelt rá egy vidéki aukciósház, és nagyjából ezer dollárnak megfelelő fontért vette meg. Nyilvánvaló, hogy még soha nem restaurálták, bár az látszik, hogy viszonylagosan jó állapotban tudták megőrizni, eltekintve a természetes öregedés nyilvánvaló hatásaitól. De volt egy elég nagy rész a jobb felső sarokban, amin csak akkor vették észre a fedőfestést, amikor ultraibolya fénnel megvilágították. Eredetileg ennek a festménynek bizonyos részeibe durván beleavatkoztak, hogy elfedjenek bizonyos részleteket. De ezt viszonylag könnyen felfedezték. Amit most lát, az a restaurálás második fázisa. Lépjen egyet hátra, és nézze meg újra azt a bizonyos területet.

A jobb felső sarokban szerzetesek holtteste heverték. Mindegyik fehér csuhát viselt, és egy monostor faláról lógtak lefelé. A lábuknál emberi csontok voltak felhalmozva, piramis alakban, és az egyik szerzetesnek egy nyílvevő állt ki a homlokából. Mindegyik szerzetes csuhájának elejére egy szigonyszerű valami volt vérenek tűnő anyaggal ráfestve. Egy csapat lovas katona haladt tőlük távolodva. Egy magas, felfegyverzett alak vezette őket, akinek fehér folt volt a szemében. A nyergekről emberfejek lógtak, és a lovak homlokán egy tuskyszerű

dísz lengett.

Annak ellenére, hogy a szakállas alak volt a vezérük, az ő egyik embere vonzotta mindjárt magára a tekinteteket. Nem lovon ült, hanem a vezér mellett ment, egy véres karddal a jobb kezében. Kövér volt, hatalmas, szinte alaktalan, és a nyakán egy óriási golyva vagy tumor éktelenkedett. Egy bőrtáblából álló tunikát viselt, ami nem volt képes eltakarni hatalmas hasát. A lába is mintha rogyadozott volna a hatalmas test súlya alatt. Véres volt a szája széle, mert korábban halottakkal lakmározott. A bal kezében magasba emelve egy zászlót tartott, amin az a szigónyszerű jel volt.

– Miért rejtették el ezt a részt? – kérdeztem.

– Ez a sedleci monostor kifosztása utáni jelenet – mondta Ms. Stern. – A szerzetesek fegyverszünet idejére eső legyilkolását először Jan Ziska és a husziták számlájára írták, de ez a festmény közelebb áll az igazsághoz. Azt sugallja, hogy az öldöklést zsoldos katonák követték el a csata utáni kavarodásban, ennek a két embernek a vezetésével. Később már dokumentált bizonyítékok, szemtanúk beszámolóí is alátámasztották a művésznek az eseményekről alkotott véleményét.

A nő kinyújtotta jobb kezének mutató- és középső ujját, hogy a szakállas vezérre és a mellette ugrándozó groteszk alakra hívja fel a figyelmet. – Ennek itt – mutatott a kövér emberre – nincs neve. A vezérüket pedig csak úgy szólították, hogy a „Kapitány”. De ha hinni lehet a Sedlecet övező mítoszoknak, akkor ő valójában Ashmael, az eredeti Fekete Angyal. A régi-régi történetek szerint, miután száműzték a mennyből, Ashmael került a bukott angyalok társaságát, mert a szemét megjelölte az, hogy egy utolsó pillantást vetett Istenre. Magányában Ashmael kettészakította önmagát, hogy legyen társasága a vándorlás során, és ikertársának az Immael nevet adta. Végül elfáradtak, és Sedlec mellett szálltak a föld mélyébe, ahol addig aludtak, míg el nem kezdték kiásni a bányákat. Akkor felébredtek, és azt látták, hogy a fejük feletti világ háborúban áll, úgyhogy szítani kezdték a viszályt, kijátszották az egyik felet a másik ellen, míg végül Immaellel szembeszálltak, és olvasztott ezüstbe vetették. Ashmael azonnal kutatást indított utána, de mire elért a monostorba, a szobrot már eltüntették, úgyhogy a szerzeteseken állt bosszút, és folytatta a kutatást, ami a Hívők szerint a mai napig is tart. Most már tudja, Mr. Parker. A Hívők azért léteznek, hogy egyesítsék a bukott angyal két felét. Csodálatos történet, és most azt tervezem, hogy eladom a beszerzési ár plusz húsz százalékáért. Végül én leszek az egyedüli, aki hasznát húz a Fekete Angyalok történetéből.

Éjfél előtt otthon voltam. A ház néma csendbe burkolózott. Felmentem az emeletre, és ott találtam Rachelt, aki mélyen aludt. Éppen meg akartam nézni Samet, amikor Rachel anyja jelent meg az ajtóban, és az ajkához emelve az ujját jelezte, hogy kövessem a lenti lakrészbe.

– Kérsz egy kávét? – kérdezte.

– Nagyon jólesne.

Melegített egy kis vizet, és elővette a megőrölt kávét. Nem szóltam semmit, miközben készítette az innivalómat. Éreztem, hogy nem nekem kell elkezdenem a beszélgetést, akármiről is fog szólni.

Joan letette a csészét elé, és a sajátját átfogta az ujjával.

– Volt egy kis gondunk – mondta.

– Milyen gond?

– Valaki megpróbált bejönni a házba Sam szobájának ablakán keresztül.

– Egy betörő?

– Nem tudjuk. A rendőrség feltételezi, de Rachel és én nem vagyunk benne biztosak.

– Miért?

– Nem kapcsolták le az érzékelőket. Nem is hatástalanították őket, úgyhogy elképzelni sem tudjuk, miként jutottak a házhoz. És lehet, hogy örülségnek hangzik majd, amit mondok, de olyan volt, mintha valaki mászna felfelé a ház oldalán. Hallottuk, ahogy az egyik mozog a

Rachel ágya melletti fal külső oldalán. És volt egy másik is, a tetőn, és amikor Rachel bement Sam szobájába, azt mondja, hogy egy arcot látott az ablakban, de fejjel lefelé. Rálőtt, és...

– *Mit csinált?*

– Kivitettem Samet a szobából, és Rachel megnyomta a pánikgombot. Volt egy fegyvere, és kilőtte vele az ablakot. Ma üvegezték be.

Egy ideig a kezembe tettem az arcom, és nem szóltam semmit. Éreztem, hogy valami megérinti az ujjaimat, aztán Joan a kezébe vette a kezemet.

– Figyelj ide! – mondta. – Tudom, hogy néha úgy tűnhet, hogy én és Frank túl keményen bánunk veled, és tudom, hogy te és Frank nem nagyon jöttök ki egymással, de meg kell értened, hogy szeretjük Rachelt és Samet. Tudjuk, hogy te is szereted őket, és hogy Rachel is szeret téged, sokkal jobban, mint ahogy életében valaha is más férfit szeretett. De az irántad való érzelmeinek nagyon nagy ára van. Már régebben is kockára tették az életét, és most is sok fájdalmat hoznak neki.

Úgy éreztem, hogy gombóc van a torkomban, amikor megpróbáltam megszólalni. Belekortyoltam a kávéba, hogy oldjam a feszültséget, de a gombóc nem mozdult.

– Tudom, hogy Rachel mesélt neked Curtisről – mondta Joan.

– Igen – feleltem. – Jó ember lehetett.

Joan elmosolyodott ennek hallatán.

– Curtis meglehetősen vad volt, még tinédzser korában – mondta. – És még vadabb, amikor a húszas éveiben járt. Volt egy barátnője, Justine, és, Jézusom, hát őt aztán teljesen megörjítette. Az a lány sokkal szelídebb volt, mint Curtis, és bár ő mindig nagyon vigyázott Justine-nal, azt hiszem, néha megijesztette a lányt, és az el is hagyta egy-egy ideig. Curtis nem értette, hogy miért, nekem kellett vele leülnöm, és elmagyaráznom neki, hogy nem baj, ha néha kissé elengedi magát, és hogy a fiatal emberek csinálnak néha ilyesmit, de egy bizonyos pont után már felnőttként kell viselkedni, és meg kell zabolázni a fiatalabb ént. Ez nem jelenti azt, hogy a továbbiakban már öltönyben és nyakkendőben kell leélnie az életét, és soha nem emelheti fel a szavát, vagy soha nem lóghat ki a sorból, de fel kell ismernie, hogy egy kapcsolat előnyeinek megvan az ára is. Ez az ár sokkal kevesebb, mint amit cserébe ad, de azért önfeláldozás is bizonyos mértékig. Ha nem áll készen arra, hogy ezt meg hozza, és felnőjön, akkor hagynia kell, hogy a lány elmenjen, és el kell fogadnia, hogy nem egymáshoz valók. Curtis úgy döntött, hogy a lánnyal marad. Beletelt egy kis időbe, de megváltozott. A szíve mélyén ugyanaz a fiú maradt, és az a vadság soha nem veszett ki belőle teljesen, de úrrá lett felette, úgy, ahogy az ember betör egy lovat, hogy aztán a szolgálatába állítsa az erejét és az energiáit. Végül rendőr lett, és nagyon jól végezte a dolgát. Azok az emberek, akik megölték őt, szegényebbé tették a világot azzal, hogy megfosztották tőle, és nagyon sok szív megszakadt emiatt, nagyon sok.

Soha nem gondoltam volna, hogy azt a beszélgetést még egyszer le kell folytatnom egy férfival. Tisztában vagyok vele, hogy a körülmények nem ugyanazok. Tudom, min mentél keresztül, és át tudom érezni valamennyire a fájdalmadat. De választanod kell a között az élet között, ami itt vár, egy nővel és egy kisgyerekkel, lehet, hogy egy házassággal és még több gyerekkel, és a másik élet között, amit most folytatasz. Ha valami történik veled, akkor Rachel már két szeretett férfit fog elveszíteni, akiket erőszakos módon vettek el tőle; de ha valami történik vele vagy Sammel amiatt, amit te teszel, akkor mindenki, aki Samet és Rachelt szereti, teljesen összetörik, leginkább te, mert nem hinném, hogy képes lennél túlélni még egyszer egy ilyen veszteséget. Senki nem tudná.

Te jó ember vagy, és én megértem, hogy késztetést érzel arra, hogy segíthess azokon az embereken, akik nem képesek magukon segíteni, azokon, akiket bántanak, vagy esetleg meg is ölnek. Van ebben valami nagyon nemes, de nem hinném, hogy téged érdekelne ez az emelkedettség. Te csak próbálsz megjavítani azokat a dolgokat, amelyeket soha nem lehet, és magadat vádolod azért, hogy egyáltalán megtörténnek, bár nem áll hatalmadban megállítani

az egészet. De egy bizonyos ponton abba kell hagynod az önvádat. Abba kell hagynod azt, hogy megpróbálsz megváltoztatni a múltat. Az már elmúlt, bármilyen nehéz is ezt elfogadni. Most van számodra egy új remény. Ne hagyd elillanni, és ne hagyd, hogy elvegyék tőled.

Joan felállt, kiöntötte a maradék kávéját a mosogatóba, aztán beletette a csészét a mosogatógépbe.

– Azt hiszem, hogy Rachel és Sam egy időre hozzánk költözik – mondta. – Neked be kell fejezned, akármit is csinálsz most, ehhez időre van szükséged, meg ahhoz is, hogy gondolkozhass. Nem akarok közetek állni. Egyikünk sem akar. Nem is folytattam volna veled ezt a beszélgetést, ha ez lenne a helyzet. De Rachel meg van ijedve, boldogtalan, és akkor még nem is szóltam a szülés utáni dolgokról és zavarodottságról, ami ezzel jár. Egy darabig szüksége van arra, hogy emberek között legyen, olyanok között, akikre a nap huszonnégyszerében számíthat.

– Értem – feleltem.

Joan a vállamra tette a kezét, aztán gyengéden megcsókolta a homlokom.

– A lányom szeret téged, és én sokkal jobban tisztelőben tartom ezt, mint bárki más, akit ismerek. Lát benned valamit. Ezt ne felejtsd. Ha ezt elfelejted, akkor elveszett minden.

A Fekete Angyal a holdfényben sétált, a turisták és a helyi lakosok között, üzletek és galériák mellett haladt el, miközben illatos kávé és benzin szaga terjengett a levegőben. A távolban harangszó hallatszott, jelezvén, hogy ismét eltelt egy óra. Figyelte a tömegben a szembejövő arcát, mindig azt kutatva, hátha felismer valakit, nézte a szempárokat, amelyek egy pillanattal tovább kapcsolódtak a tekintetébe, vagy tovább időztek az alakján. Az irodában hagyta Brightwellt, az árnyékok és az ódon holmik között, és most visszajátszotta a beszélgetésüket gondolatban. Közben halványan elmosolyodott, és a szerelmesek visszamosolyogtak, mert azt hitték, hogy az elhaladó idegen tekintetében egy nemrégiben elcsattanó csók vagy egy ölelés emléke rebbent. Ez volt az angyal titka. A legszebb színekkel tudta elfedni akár a legalávalóbb érzéseket is, különben soha senki nem követte volna az úton.

Brightwell nem mosolygott, amikor nemrégiben találkoztak.

– Ő az – mondta.

– Csak árnyakat kergetsz – felelte a Fekete Angyal.

Brightwell előhúzott egy csomó fénymásolt, összehajtott lapot a kabátjából, és az angyal elé helyezte. Figyelte, ahogy az átlapozta őket, rápillantott a szalagcímekre és a cikkekre, és minden egyes újabb oldal elolvasásával nőtt az érdeklődése, míg végül az íróasztalához ült, árnyéka rávetült a szavakra és a képekre, az ujjai a neveken és helyneveken időztek, olyan ügyeken, amelyeket már vagy megoldottak, vagy feledésbe merültek: Charon, Pudd, Charleston, Faulkner, Eagle Lake, Kittim.

Kittim.

– Lehet, hogy csak véletlen – mondta az angyal tompán, meggyőződés nélkül, nem is állítás volt, hanem inkább egy érvelés felé való első lépés.

– Ilyen sok? – kérdezte Brightwell. – Nem hinném. A lábunk nyomában jár.

– Az lehetetlen. Ki van zárva, hogy tisztában lenne a saját mivoltával.

– Mi tudjuk a *mienket* – jegyezte meg Brightwell.

Az angyal szándékosan belebámult Brightwell szemébe, ahol dühöt, kíváncsiságot és bosszúvágyat látott.

És félelmet? Igen, talán azt is egy kicsit.

– Hiba volt odamenni a házba – mondta az angyal.

– Azt hittem, hogy fel tudjuk használni azt a gyereket arra, hogy őt odacsalogassuk.

A Fekete Angyal Brightwellre meredt. Nem, gondolta, te nem csak azért akartad azt a gyereket. A vágyad, hogy fájdalmat okozz, mindig elhatalmasodik rajtad.

– Nem figyelsz rám – mondta neki. – Figyelmeztettelek azzal kapcsolatosan, hogy felhívod

a figyelmet ránk, ráadásul ebben a kritikus helyzetben.

Úgy tűnt, Brightwell tiltakozni akar, de az angyal felállt, levette a kabátját a régi fogasról, ami az asztal mellett állt.

– El kell mennem egy ideig. Maradj itt. Pihenj. Hamarosan visszatérek.

Így az angyal most az utcán sétált, mint valami olajfolt, úgy úszott az emberek áradatával, alkalomadtán megjelent az ajkán az a mosoly, de soha nem maradt ott egy vagy két másodpercnél tovább, és soha nem érte el a szeme sarkát. Körülbelül egy óra telt el. Akkor visszatért az irodájába, ahol Brightwell türelmesen ült az egyik sarokban, a fénytől távol.

– Szállj szembe velem, ha akarsz, ha ez megerősíti vagy cáfolja azt, amit hiszel róla.

– Megsebesítek? – kérdezte Brightwell.

– Ha szükséges.

Nem volt szükség az utolsó kérdésre, amit nem is mondtak ki. Nem fogják megölni, mert az azt jelentené, hogy kiszabadítják, és akkor soha többé nem lelnének rá újra.

Sam ébren feküdt a kiságyában. Nem nézett rám, amikor közelebb léptem. A tekintetét feszült figyelemmel egy pontra szegezte a lécek mögött és felett. Apró kezecskéi megragadtak valamit a levegőben, és mintha mosolygott volna. Már láttam őt így, amikor Rachel vagy én ott álltunk felette, és beszéltünk hozzá, vagy odaadtunk neki valamilyen játékot vagy műtűrt. Közelebb léptem hozzá, és hűvösséget éreztem körülötte. Sam még most sem nézett rám. Valami olyasféle hangot hallatott, mintha meglepődne.

Kinyúltam a kiságy felé, nyújtott ujjakkal. A pillanat törtérséig úgy éreztem, mintha valami végigsúrolná az ujjaimat, mintha pókháló vagy selyem lett volna. Aztán eltűnt, vele együtt a hűvösség is. Sam azonnal elkezdett sírni. A karomba vettem, és babusgattam, de nem hagyta abba. Valami mozdult mögöttem, és Rachel jelent meg az oldalamon.

– Átveszem – mondta, és kinyújtotta a karját Samért. A hangjában mintha kis ingerültséget éreztem volna.

– Minden rendben. Én is tudom fogni.

– Azt mondtam, hogy átveszem – csattant fel, és ez már több volt, mint ingerültség. Rendörként többször kihívtak családi veszekedésekhez, és láttam már, hogy anyák ennyire ragaszkodjanak a gyerekükhöz, idegesen akarván megvédeni őket az erőszak bármilyen formájától, még akkor is, ha a férjük vagy a partnerük próbált meg tenni valamit, vagy fenyegetőzött valamivel, noha már a rendőrség jelen volt. Láttam azoknak a nőknek a tekintetét. Ugyanolyan volt, mint amilyennek most Rachel szemét láttam. Szó nélkül átadtam neki a gyereket.

– Miért kellett felébresztened? – kérdezte, miközben magához szorította Samet, és gyengéden simogatta a hátát. – Órákba tellett, mire sikerült letennem.

Sikerült megszólalnom.

– Ébren volt. Csak odamentem hozzá, hogy megnézzem, és...

– Nem érdekes. Már megtörtént.

Hátat fordított nekem, és én mindkettejüket otthagytam, levetköztem a fürdőszobában, aztán hosszasan zuhanyoztam. Amikor készen lettem, lementem a földszintre, kerestem egy pólót és egy melegítőalsót, majd bementem az irodámba, és leparancsoltam Waltert a kanapéról. Ott ágyaztam meg magamnak. Sam már nem sírt, és egy darabig semmi zaj nem jött fentről, míg végül aztán Rachel puha lépéseinek hangját meghallottam. Felhúzott egy köntöst a hálóingé fölé. Mezítláb volt. Az ajtónak támaszkodott, és engem nézett. Először meg sem tudtam szólalni. Amikor megpróbáltam, újra ott volt az a gombóc a torkomban. Legszívesebben Rachelre kiáltottam volna, aztán a karjaimba kaptam volna. Meg akartam neki mondani, hogy nagyon sajnálom, hogy minden rendben lesz, és azt szerettem volna, ha ő is ugyanezt mondja nekem, bár egyikünk sem szólt volna igazat.

– Csak fáradt vagyok – szólalt meg. – Meglepődtem, hogy visszajöttél.

Annak ellenére, amit Joan mondott, ennyi nem volt elég.

– Úgy viselkedtél, mintha azt hitted volna, hogy leejtem, vagy bántom – feleltem. – És nem ez az első alkalom.

– Nem erről van szó – mondta. Elindult felém. – Tudom, hogy soha nem tennél semmi olyasmit, amivel bánthatnád.

Rachel megpróbálta megérinteni a hajamat, és szégyen, gyalázat, de elhúzódtam. Elkezdett sírni, és a könnyei látványa megrázott.

– Nem tudom, hogy mi történik – mondta. – Nem tudom, mi a baj. Hogy... nem voltál itt, és valaki jött. *Valami* jött, és megrémültem. Megérted? *Halálra rémültem*, és gyűlölöm ezt az érzést. Tudom, hogy nem kellene, de temiattad érzek így.

Végre kinn volt. Kissé felemelte a hangját, miközben az arca eltorzult a megbántottságtól, a dühtől és a bánattól.

– Temiattad érzek így Sam iránt, magam iránt és irántad. Elmész, amikor szükségünk lenne rád itt, és kockáztatod magad mi miatt is? Idegenek miatt, olyan emberek miatt, akikkel soha nem találkoztál? Én itt vagyok, és Sam is itt van. Most már ez az életed. Apa vagy, és a szerelmem. Szeretlek – ó, istenem, mennyire szeretlek! –, de nem teheted ezt velem és velünk! Választanod kell, mert nem tudok elviselni még egy ilyen évet. Tudod, mit tettem? Tudod, mit tett velem a munkád? Vér tapad a kezemhez. Érzem az ujjaimon. Kinézek az ablakon, és látom azt a helyet, ahol kiontottam a vért. Mindennap valahányszor kinézek azokra a fákra, eszembe jut, mi történt ott. Állandóan kísért. Megöltem egy embert, hogy megóvjam a lányunkat, és tegnap éjjel megint megtettem volna. Elvettem az életét ott kinn, a mocsárban, és boldog voltam. Megütöttem, újra és újra, és tovább akartam ütni. Darabokra akartam tépni, és azt akartam, hogy minden pillanatban érezze a fájdalmat, az utolsó pillanatig. Láttam, ahogy a vizet elborítja a vér, és figyeltem, ahogy megfullad, és boldog voltam, amikor meghalt. Tudom, mit akart tenni velem és a kisbabámmal, és a fenébe is, nem hagytam, hogy így legyen. Gyűlöltem őt, és gyűlöltelek téged is, mert temiattad kellett megtennem, mert ebbe a helyzetbe hoztál. Gyűlöltelek.

Lassan lecsúszott a földre. Kinyílt a szája, az alsó ajkát felhúzta, és záporozni kezdett a szeméből a könny, gyötrődött a végtelenségig.

– *Gyűlöltelek* – ismételte. – Érted? Nem tudom ezt csinálni. Nem tudlak tovább gyűlölni.

Aztán elhaltak az ajkán a szavak, és már csak a hangok maradtak, jelentés nélkül. Hallottam, hogy Sam újra sír, de nem mehettem oda hozzá. Csak arra voltam képes, hogy kinyúltam Rachel felé, a fülébe suttoztam, és csókolgattam, miközben megpróbáltam elűzni a fájdalmát, míg végül ott hevertünk mindketten a padlón, az ujjai a hátamon, a szája a nyakamon, miközben megpróbáltuk egymásba kapaszkodva visszatartani mindazt, amit, úgy tűnt, elveszítünk.

Aznap éjjel együtt aludtunk. Reggel összepakolt néhány dolgot, betette Samet egy gyerekülésbe Joan autójába, és készültek elmenni.

– Beszéljünk majd – mondtam, miközben a kocsni mellett álltam.

– Jó.

Szájon csókoltam. Átölelt, és az ujjai megérintették a nyakam hátulját. Egy darabig ott is maradtak, aztán elvette a kezét, de az illata velem maradt, még azután is, hogy az autó eltűnt, még akkor is, amikor eleredt az cső, és a nap fénye elhalványult, leszállt a sötétség, és csillagok borították be az éjszakai égboltot, mintha megannyi aranypénz hullott volna le egy félig elképzelt, félig emlék asszony köntöséről.

És a ház ürességébe bekúszott a hideg, s miközben elaludtam, egy hang suttozta:

Monddam neked hogy el fog menni. Csak mi maradunk.

Mintha pókháló hullott volna az arcomba, és Rachel parfümjének illata eltűnt a föld és a vér szaga mögött.

New Yorkban az Ellen nevű prostituált felébredt G-Mack mellett, és egy kezét érzett a száján. Megpróbált küzdeni ellene, de egy fegyver hideg csövét érezte a nyakán.

– Hunyd be a szemed – mondta egy férfihang, és a lány úgy vélte, ismerős neki valahonnan. – Hunyd be a szemed, és maradj nyugodtan.

Azt tette, amit mondtak neki. A kéz rajta maradt a száján, de a fegyvert elvették. Hallotta, hogy mellette G-Mack ébredzik. A fájdalomcsillapítóktól álmos volt, de éjjel kiürültek a szervezetéből, és ezért reggel mindig újat kellett bevennie.

– Ha? – horkant fel G-Mack. A lány hallotta, hogy öt szót mond valaki, aztán olyan zajt hallott, mintha leejtenének egy könyvet a földre. Valami meleg spriccelt az arcára. A kéz lekerült a szájáról.

– Ne nyisd ki a szemed! – mondta a hang.

A lány szorosan becsukva tartotta, egészen addig, amíg a férfi el nem ment. Amikor újra kinyitotta, egy lyukat látott G-Mack homlokán, és a párnát eláztatta a férfi vére.

Rachel és Sam nélkül mintha fekete lyukba zuhantam volna. Nem nagyon emlékszem vissza a távozásukat követő huszonnégy órára. Aludtam, ettem egy keveset, és nem vettem fel a telefont. Megfordult a fejemben, hogy iszom, de már így is annyira elborított az önsajnálát, hogy képtelen voltam ennél mélyebbre süllyeszteni magam. Hagytak egy csomó üzenetet, de semmi érdemlegeset, és egy idő után nem is hallgattam le őket. Megpróbáltam nézni a tévét, még az újságot is átlapoztam, de semmi nem kötötte le a figyelmem. Igyekeztem nem gondolni Alice-re, Louisra és Marthára. Nem akartam, hogy életük részévé tegyenek.

Az órák szép lassan kúsztak, csakúgy, mint a bennem egyre erősödő fájdalom, olyan volt, mintha egy fekély támadta volna meg a gyomrom. Magzati pózban hevertem a kanapén, a térdem felhúзва a mellkasomhoz, és görcsök leptek el, ahogy a fájdalom erősödött és enyhült. Mintha zajt hallottam volna fentről, egy anya és gyermeke lépteit, de amikor felmentem, hogy körülnézzek, senki nem volt ott. Egy törülköző leesett a ruhaszárítóról, és a mosókonyha ajtaja nyitva állt, bár nem emlékeztem rá, hogy úgy hagytam volna. Minden második percben az jutott az eszembe, hogy felhívom Rachelt, de nem emeltem fel a kagylót. Tudtam, hogy semmi nem történne, ha megtenném. Mit tudnék neki mondani? Miféle ígéreteket tehetnék neki, és még ha ki is mondanám a szavakat, képes lennék megtartani őket?

Joan szavai újra és újra eszembe jutottak. Egyszer már oly sok mindent elveszítettem; egy újabb ilyen veszteséget még egyszer nem lennék képes elviselni. A ház újdonsült és nemkívánatos csendjében úgy éreztem, hogy az idő még egyszer elcsúszik, a múlt és a jelen összemosódik, a volt és a majd közötti gátak, amelyeket annyira próbáltam fenntartani, egyre jobban meggyengültek, és gyötrő emlékeket öntöttek új életemre, kigúnyolva ezzel a reményt, hogy a régi szellemek örökre nyugton maradnak.

A csend hozta elő őket, a létezés érzése rövid időre elakadt. Rachel ruhái és pipereszerei még mindig a helyükön voltak. A samponja a zuhanypolcon állt, és a mosdókagyló mellett egy hosszú, vöröslő hajszála feküdt a földön, mint valami kérdőjel. Éreztem az illatát a párnán, és a feje nyoma tisztán kivehető volt a hálósobai kanapén, az ablak mellett, ahol úgy szeretett heverészni és olvasni. Egy fehér szalagot találtam az ágyunk alatt, és egy fél pár fülbevalót, ami a radiátor mögé csúszott. Egy mosatlan kávéscsészén még látszott a rúzsának a nyoma, és volt a hűtőszekrényben egy félig megevett csokiszelet.

Sam kiságya most is a szoba közepén állt, mert Joan megtartotta azt, amit akkor használt, amikor még a gyerekei kicsik voltak. Egyszerűbb volt csak lehozni a padlásról, mint szétszedni Sam saját kiságyát, aztán elszállítani Vermontba. Azt hiszem, talán Rachel sem szívesen vitte volna el a házból, mert tudta, micsoda fájdalmat okozna ezzel nekem, és az különben is valahogy a véglegesség látszatát keltette volna. Sam néhány játéka és ruhája ott hevert a fal mellett, a padlón. Felszedtem őket, betettem a piszkos előkéket és a kis ingeket a szennyesbe. Majd később kimosom őket. Megérintettem azt a helyet, ahol aludni szokott. Éreztem az ujjaimon a kisbabaiilatot. Olyan volt, mint valaha Jennifernek.

És elkezdtem emlékezni mindenre, amit korábban tettem, amikor vér száradt a konyhakő repedéseiben. Félredobott ruha hevert az egyik ágyon, és egy baba a gyerekszéken. Volt egy csésze az asztalon, félig töltve kávéval, és egy üveg, amelyben korábban tej volt. Pipereszereknek, hajkeféknek, hajnak, rúzsoknak végződött be az élete a félbehagyott tevékenységek miatt. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha visszatérnének még, hogy csak egy pár percre mentek el, hogy aztán visszajöjjenek, hogy megigyak a félbehagyott italokat, s visszategyék a babát a polcra, hogy visszatérjenek az életükhöz, és én is megoszthassam velük a saját életemet, ahogy ezt korábban is tettem. Hogy tovább szeressenek engem, és velem együtt haljanak meg, ne hagyjanak el, és ne kelljen gyászolnom őket oly sokáig és oly mélységesen, hogy egyszer csak valami visszatér, valami káprázat, két lény, amit a fájdalom

csiholt elő, a feleségem és a lányom, vagyis majdnem teljesen ők.

Majdnem.

Most egy másik házban voltam, és minden egy másik életre emlékeztetett körülöttem, befejezetlen feladatokra, befejezetlen szavakra, csak éppen ezek a dolgok valahol máshol léteztek. Nem volt vér a padlón, még nem. Itt nem tűnt semmi sem véglegesnek, ez csak egy lélegzetvételnyi szünet volt, mint amikor valaki gyorsan végiggondol valamit. Tovább folytathattak mindent, talán nem ezen a helyen, hanem valahol máshol, ahol biztonságban és zavartalanul létezhetnek.

Tompulnak a fények, zuhog az eső, és az éjszaka pernyeként borít be szép lassan mindent. Félig hallható hangok, érintések a sötétben. Vér az orromban, piszok a hajamban.

Maradunk.

Mi mindig maradunk.

A telefoncsörgésre ébredtem. Megvártam, hogy az üzenetrögzítő bekapcsoljon. Egy férfihang szólt bele, valahogy ismerősnek tűnt, de nem tudtam hova tenni. Hagytam, hogy a gép vegye.

Később, miután lezuhanyoztam és felöltöztem, elmentem, és megsétáltattam Waltert. Elmentünk egészen a Ferry Beachig, és engedtem, hadd játsszon a hullámokban. A scarborough-i tűzoltóság épülete előtt férfiak serénykedtek, gumitömlővel mosták le a kocsikat. A téli napfény néha áttört a felhőkön, és a vízcseppek úgy szikráztak, mint a gyémántok, mielőtt szét nem porladtak a földön. A tűzoltóság létrejöttének első időszakában az önkéntesek összehívására még acél mozdonykerekeket kongattak. Még ma is látható egy a Pleasant Hillen található Engine 3 tűzoltóállomás előtt. Aztán a negyvenes évek végén Elizabeth Libby és a lánya, Shirley vette át a vészhelyzeti diszpécserszolgálatot, egy üzlet feletti részen volt a főhadiszállásuk a Black Point Roadon. Ugyanott laktak, ahol dolgoztak. Ha befutott egy hívás, működésbe hozták a Gamewell riasztórendszert, ami erre az állomásoknál beindította a kürtöket. A két nő napi huszonnégy órán át volt szolgálatban, egész héten át, és működésük első tizenegy évében csak kétszer mentek el együtt valahová.

Az egyik legelső emlékem Scarborough-ról az, hogy figyeltem, ahogy az öreg Clayton Urquhart 1971-ben átad Elizabeth Libbynek egy kitüntetést hosszú szolgálata alatti érdemei elismeréseképpen. A nagyapám is önkéntes tűzoltó volt, segített, amikor szükséges volt, és a nagyanyám egyike volt azoknak az asszonyoknak, akik azt a mozgóbüfét üzemeltették, amelyik ellátta étellel és itallal a tűzoltókat, amikor nagyobb tűzzel birkóztak, úgyhogy mindketten ott voltak az ünnepségen. Elizabeth Libby, aki gyakran adott nekem édességet, amikor meglátogattam, lepke alakú szemüveget viselt, és egy fehér virágot tűzött a ruhájára. Boldogan törölgette a szemét fehér csipke zsebkendőjével, mivel azok az emberek, akiket egész életében ismert, szép dolgokat mondtak róla a nyilvánosság előtt.

Kikötöttem Waltert a temető kerítéséhez, és odasétáltam arra a helyre, ahol a nagyapám és nagyanyám sírja volt. A nagyanyám jóval a férje előtt halt meg, és nekem nem sok emlékem maradt róla, kivéve azt a bizonyos alkalmat, amikor Elizabeth Libby megkapta a kitüntetést. Saját magam temettem el a nagyapámat, fogtam az ásót, miután a gyászolók már elmentek, és szép lassan beborítottam földdel a fenyőfából készült koporsót, amelyben feküdt. Meleg nap volt, és egy fejfára tettem a zakómat. Azt hiszem, beszéltem is a nagyapámhoz, miközben dolgoztam, de arra már nem emlékszem, hogy mit mondtam. Valószínűleg úgy beszélgettem vele, ahogy korábban is szoktam, ahogy a férfiak a nagyapjukkal teszik. Valaha helyettes rendőrfőnök volt. De egy szörnyű eset megmérgezte a lelkét, megragadta a lelkiismeretét, és nem engedte el, annyira meggyötörte, hogy nem tudott nyugodni a gondolattól, amely állandóan üldözte őt. Végül rám hárult a feladat, hogy lezárjam a dolgot, és végezzek a démonnal, amely csúfolódott a nagyapámmal. Kíváncsi lettem volna, hogy vajon maga mögött hagyta-e ezt a gyötrődést, amikor meghalt, vagy magával vitte a másvilágra. Békére lelt-e utolsó leheletével, sikerült-e elhallgattatnia végül a hangokat, amelyek oly sokáig

kísértették, vagy az csak később jött el, amikor az a fiú, akit valamikor a térdén táncoltatott, lezuhant a hóba, és csak nézte, ahogy a régi rettenet elvérzik a semmibe?

Kihúztam egy gyomot a fejfája mellől. Könnyen megadta magát, mint ahogy az efféle növények teszik. A nagyapám tanított meg arra, hogyan lehet különbséget tenni a növények között. A jó növényeknek mélyre nyúló gyökerük van, a rosszak csak vékonyan eresztik a talajba a gyökereiket. Soha nem feledtem el, amiket a nagyapám mondott nekem. Elraktároztam, részben azért, mert tudtam, hogy esetleg később visszakérdezheti, és én nagyon szerettem volna helyesen felelni a kérdéseire.

– Olyan sokat látott szemed van, mint az öregeknek – szokta mondogatni. – Jó lenne, ha a tudásod is ehhez igazodna.

De szép lassan elkezdett öregedni, törékennyé válni, és kezdte elhagyni az emlékezőtehetsége. Az Alzheimer-kór fokozatosan erőt vett rajta, apránként, könyörtelenül elvéve azt, ami olyan fontos volt számára, lassan elbontotta az öreg emlékeit. Úgyhogy rám maradt, hogy emlékeztessem mindarra, amit valaha nekem mondott, én lettem a nagyapám tanítója.

A jó növényeknek mélyre nyúló gyökerük van, és a rosszak csak vékonyan eresztik a talajba a gyökereiket.

Nem sokkal azelőtt, hogy meghalt, a betegség egy időre kiengedte a markából, és azok a dolgok, amelyek úgy tűntek, örökre elvesztek számára, újra visszatértek. Emlékezett a feleségére, a házasságukra, és a lányukra, felidézett házasságokat és válásokat, keresztelőket és temetéseket, olyan kollégák neveit, akik már előtte eltávoztak abba a hatalmas éjbe, amelynek végén halványan ott van a hajnal ígérete. Szavak, emlékek buktak ki belőle, óriási hullámokban, és szinte órák alatt újraélte az életét. Aztán vége lett az egésznek, és a múltjának egyetlen pillanatára sem emlékezett már, mintha az ár elmosta volna lényének utolsó nyomát is, s csak egy üres héjat hagyott volna hátra, egy házat, átlátszatlan ablakokkal, amelyek mindent visszatükröznek, és semmit nem mutatnak, mert már nem volt mit megmutatni.

De a világosságnak az utolsó pillanataiban a szeme sokkal fényesebben ragyogott, mint korábban valaha is. Egyedül voltunk. A napjai lassan megszámláltattak, és a nap lenyugodni készült számára örökre.

– Az apád – mondta. – Tudod, nem olyan vagy, mint ő. Minden családnak megvan a keresztje, egy olyan valaki, akinek zavaros a lelke. Az anyám nagyon szomorú nő volt, az apám soha nem tudta boldoggá tenni. Nem az ő hibája volt, és nem is az anyámé. Csak egyszerűen ilyen volt, de az emberek akkor még nem értették ezt meg. Ez egyfajta betegség, amely végül el is vitte, mint az anyádat a rák. Az apádban is benne volt bizonyos fokig ez a betegség, ez a szomorúság. Szerintem részben ez vonzotta az anyádat is, valahogy megszólította a lelkét, még ha nem is mindig akarta meghallgatni a mondanivalóját.

Megpróbáltam visszaemlékezni az apámra, de ahogy teltek-múltak az évek a halála után, egyre nehezebben tudtam magam elé képzelni őt. Amikor megpróbáltam, mindig egy árnyék takarta az arcát, vagy a vonásai voltak kivehetetlenek vagy torzak. Rendőr volt, és a saját fegyverével vetett véget az életének. Azt mondták nekem, hogy megölt egy lányt és egy fiút, miután úgy látta, hogy a fiú fegyvert fog rá. Nem tudták megmondani, hogy miért halt meg a lány is. Azt hiszem, nem volt rá magyarázat, senki nem tudott rá választ adni.

– Soha nem kérdeztem meg tőle, miért tette, de talán egy kicsit megértem – mondta a nagyapám. – Tudod, bennem is megvan kissé ez a szomorúság, és benned is. Egész életemben küzdöttem ellene. Nem hagytam, hogy úrrá legyen rajtam, mint az anyámon, és te sem fogod hagyni.

Megszorította a kezemet. Egy kis zavar futott át az arcán. Elhallgatott, összeszűkül a szeme, kétségbeesetten próbált meg visszaemlékezni arra, hogy mit akart mondani.

– A szomorúság – segítettem. – A szomorúságról beszéltél.

Az arcvonásai ellágyultak. Láttam, hogy egy könnycsepp gördül ki a jobb szeméből, és legurul az arcán.

– Benned másmilyen – mondta. – Valahogy nyersebb, és egy része kívülről jön, egy másik helyről. Nem mi adtuk át neked. Magaddal hoztad. A természeted egy része. Nagyon régi, és...

Összecsikorgatta a fogait, az egész teste megrázkódott, ahogyan megpróbált küzdeni azokért az utolsó világos pillanatokért.

– Van *nevük*.

Nagy erőfeszítéssel tudta csak kiejteni a szavakat, szinte köpte őket, mintha valamiféle tumortól szabadulna meg.

– Van *nevük* – ismételte, és most másmilyen volt a hangja, nyers, telve kétségbeesett gyűlölettel. Egy pillanatra átalakult, már nem a nagyapám volt, hanem egy másik lény, aki háttérbe szorította a gyengeségét, egyre halványodó lelkét, és rövid időre teleszívta magát energiával, hogy képes legyen kapcsolatot teremteni a világgal, amit egyébként képtelen elérni.

– Mindegyiknek van neve, és itt vannak. Mindig is itt voltak. Szeretnek fájdalmat okozni, kedvelik a kint és a szenvedést, állandóan keresnek és kutatnak. És rád fognak találni, mert benned is benned van. Küzdened kell ellene. Nem lehetsz olyan, mint ők, mert ők téged akarnak. Mindig is téged akartak.

Eddig még valahogy felemelkedett az ágyában, de most kimerülten visszazuhan. Alábbhagyott a szorítása, az ujjai nyoma a bőrömön maradt.

– Van *nevük* – suttogta, és a betegség úgy söpört végig rajta, ahogy a tinta hirtelen elborítja a tiszta vizet, feketeséget hagyva maga után, elszedve tőle minden emléket, hogy mindörökké bekebelezze.

Visszavitettem WALTERT a házba, és most először végighallgattam az üzeneteimet. A sétától kitisztult a fejem, és az idő, amit a sír tisztogatásával töltöttem, egy kis nyugalmat adott, bár minduntalan eszembe hozta Neddo oly ismerős szavait a Hívőkről. Lehet, hogy éppen emiatt jutottam döntésre, már nem volt értelme gyötrődni.

Egyik üzenetet sem Rachel hagyta. Kettő munkát akart ajánlani, ezeket kitöröltem. A harmadikat Ross titkárnője hagyta New Yorkból. Visszahívtam, és elmondta, hogy Ross nincs benn az irodában, de megígérte, hogy felveszi vele a kapcsolatot, és szól neki, hogy telefonáltam. Ross már hívott is, mielőtt befejezhettem volna a szendvicskészítést. A háttérzajból ítélve egy étteremben vagy egy bárban lehetett. Edénycsörömpölést hallottam, meg ahogy a porcelán a kristálynak ütődik, emberek nevettek és beszélgettek, miközben étkeztek.

– Miért volt az a nagy sietség Bosworthtel, ha most másfél napjába került, hogy visszahívjon? – kérdezte.

– Más gondom volt – mondtam. – Sajnálom.

A bocsánatkérés lefegyverezte.

– Megkérdezném, hogy jól van-e, de nem szeretném, ha azt hinné, hogy érdekel.

– Rendben. Úgy tekintem, mint egy gyenge pillanatot.

– Szóval, érdekli még a dolog?

Beletelt egy kis időbe, amíg válaszolni tudtam.

– Igen, érdekel – feleltem.

– Bosworth nem hozzám tartozott. Nem dolgozott terepen, úgyhogy az egyik kollégám volt a felettese.

– Melyik?

– Mr. Nem-tartozik-magára. Ne erősködjön. Nem is érdekes. Tekintve a körülményeket, én is ugyanúgy bántam volna vele, mint ő. Végigcsinálták vele az „eljárást”.

Eljárás volt a neve annak a nem hivatalos szövetségi módszernek, amit azokkal az ügynökökkel csináltak, akik kiléptek a kötelékből. A súlyosabb esetekben, mint például a kiszivárogtatók esetében, először erőfeszítéseket tettek azért, hogy a szóban forgó ügynök hitelét rontsák. Társügynökök hozzáférést kaptak a nevezett személyi aktáihoz. A kollégáit kikérdezték a delikvens szokásairól. Ha az ügynök a nyilvánosság elé vitt valamit, cserébe kompromittáló, személyes információt szivárogtattak ki a sajtónak. Az FBI elve, hogy nem bocsátja el az ilyen ügynököket, mert annak megvádolása esetleg ahhoz vezethet, hogy hitelt adnak neki. Sokkal célravezetőbb, ha nem szállnak le a rebellis ügynökről.

– Mit csinált?

– Bosworth számítógépes szakember volt, a kódfejtés és a kódok voltak a szakterülete. Ennél többet nem mondhatok, részben azért, mert akkor meg kellene, hogy öljem, de leginkább azért, mert nem tudom elmagyarázni, mivel magam sem értem. Úgy néz ki a dolog, hogy egy kis magánjellegű kutatást végzett valami térképpel és kézirattal kapcsolatban. Meg is dorgálta a személyes felelősséget vizsgáló iroda, az OPR, mert ez hivatott eljárni az olyan ügyekben az FBI-on belül, ha valakit a szakmai etikába ütköző cselekedettel vádolnak. De az ő esetében el sem jutott a dolog addig, hogy a fegyelmi bizottság meghallgassa. Ez körülbelül egy évvel ezelőtt történt. Mindegy, Bosworth nem sokkal később otthagyta az irodát, legközelebb Európában bukkant fel, egy francia börtönben. Azért ültették le, mert megszenstelenített egy templomot.

– Egy templomot?

– Valójában egy monostort, a Sept-Fons apátságot. Elkapták, amint éppen az egyik bolthajtás alatt törte fel a padlót az éjszaka kellős közepén. A párizsi légatust is bevonták, és sikerült elérni, hogy a papírokból ne szerepeljen Bosworth kapcsolata az FBI-jal. Amikor visszatért, felfüggesztették, pénzbírságra ítélték, és arra kötelezték, hogy forduljon orvoshoz, de nem jártak utána, hogy meg is teszi-e. Azon a héten állt munkába, hogy egy úfőmagazin leköszölt egy interjút egy „meg nem nevezett” FBI-ügynökkel, amelyben azt állították, hogy az FBI megakadályozta, hogy alapos vizsgálat induljon bizonyos egyesült államokbeli szekta tevékenysége ügyében. Nyilvánvalóan újra Bosworth keze volt a dologban, mindenfélét összehordott egymással kapcsolatban álló kriptákról és a velük kapcsolatos, megszerkesztett térképekről. Az FBI úgy döntött, jobb lenne, ha sikerülne elérni, hogy Bosworth otthagyja őket, úgyhogy végigcsinálták vele az eljárást. A vele szemben fennálló megbízhatósági ellenőrzést visszafogták, aztán teljesen le is állították, de csak azt engedték, hogy bekapcsolja a számítógépét, és játszadozzon a Google-keresővel. Messze a képességei alatti feladatokkal látták el, egy alagsori asztalt kapott a férjével mellett, és gyakorlatilag elvágták a kollégáitól, de még mindig nem tört meg.

– És?

– Végül felajánlották neki, hogy menjen el egy „alkalmassági vizsgálatra” a Coloradóban lévő Pearl Heights Központba.

Ez az alkalmassági vizsgálat voltaképpen halálcsók volt az ügynökök karrierjére nézve. Ha egy ügynök nem volt hajlandó alávetni magát, akkor automatikusan elbocsátották. De ha beleegyezett, akkor nagyon gyakran az lett a vizsgálat végeredménye, hogy a szóban forgó egyén mentálisan nem stabil. De ezt a diagnózist már annál korábban felállították, hogy megérkezett volna a központba. Magát a vizsgálatot különböző egészségügyi intézményekben végezték, amelyekkel külön szerződést kötöttek a szövetségi alkalmazottak vizsgálatára. Ezek általában eltartottak három vagy négy napig is. Az alanyokat elszigetelték, csak az orvosi személyzettel találkozhattak, ki kellett tölteniük egy hatszáz eldöntendő kérdésből álló kérdőívet. Ha nem voltak már akkor bolondok, amikor elkezdték, a folyamatot úgy tervezték meg, hogy a végére biztosan azok legyenek.

– És ő alávetette magát?

– Elutazott Coloradóba, de nem ment el a központba. Automatikusan elbocsátották.

– És hol van most?

– Hivatalosan azt mondom, hogy fogalmam sincs. Nem hivatalosan New Yorkban. A szüleinek van pénze, van egy lakásuk a First és a Seventieth Avenue sarkán, egy Woodrow nevű helyen. Ott él most Bosworth, amennyire tudni lehet, de valószínűleg belerokkant a dologba. Az elbocsátása óta nem próbáltuk meg vele felvenni a kapcsolatot. Most már tudja, rendben?

– Tudom azt, hogy ne lépjek be az FBI-hoz, és ne kezdjek el szétbontani templomokat.

– Még csak az épület közelében sem szeretném látni, úgyhogy a belépés gondolata ne is nagyon foglalkoztassa. De amit elmondtam, nem adtam ingyen. Ha a fickónak valami köze van a williamsburgi ügyhöz, akkor arról én is tudni akarok.

– Ez így korrekt.

– Korrekt? Mit tud maga a korrektségről? Csak ne feledje, első kézből akarok értesülni arról, ha kiderül, hogy Bosworth bűzlik.

Megígértem, hogy elmondom neki, ha valami olyasmire bukkanok, amiről tudnia kell. Úgy tűnt, ezzel megelégedett. Nem köszönt el, mielőtt letette volna a kagylót, de nem is mondott semmi bántót.

A legutolsó hívás egy Matheson nevű férfitől jött. Matheson régebben ügyfelem volt. Tavaly nyomoztam egy ügyben, amelyben a lánya meghalt. Nem mondhatnám, hogy jól végződött a dolog, de Matheson mégis elégedett volt velem.

Az üzenete szerint valaki kérdezősködött felőlem, leinformálás céljából kereste fel őt, vagy legalábbis ezt állította. A férfi, Alexis Murnos azt mondta, hogy a munkaadója nevében telefonál, aki nem szeretné magát felfedni egyelőre. Matheson meglehetősen gyanakvó ember volt, adott egy kevés információt Murnosnak, amin az elindulhatott. De közben csak annyit tudott kiszedni Murnosból – aki nem volt hajlandó meghagyni egy telefonszámot, ahol elérhető –, hogy a megbízója gazdag, és nagyon méltányolná a diszkréciót. Matheson arra kért, hogy hívjam vissza, ha megkapom az üzenetét.

– Nem is tudtam, hogy a jó tulajdonságai közé felvette a diszkréciót is – közölte Matheson, amikor a titkárnője kapcsolta. – Ez lett nekem gyanús.

– Nem mondott a pasi semmit?

– Nem. Javasoltam neki, hogy hívja fel magát, ha kétségei vannak. Azt felelte, hogy lehet, hogy így tesz, de aztán mondta, hogy nagyon értékelné, ha a dolog szigorúan kettőnk között maradna. Természetesen azonnal felhívtam magát, amikor elment.

Megköszöntem Mathesonnak a figyelmeztetést, ő meg arra kért, hogy mondjam meg, ha bármi másban tud segíteni. Amikor végeztünk, felhívtam a *Press Herald* irodáját, és amikor biztosítottak róla, hogy később bemegy, hagytam üzenetet Phil Isaacsonnak, aki a lap művészeti kritikusa volt. Csak egy próbálkozás volt, de Phil szaktudása kiterjedt sok mindenre az építésztől a jogig, még azon túl is, és beszélni szerettem volna vele a House of Stern aukciósházról, meg arról az árverésről, amit nemsokára rendez. Erről eszembe jutott, hogy nem hallottam mostanában Angelről és Louisról. De ez nem tarthatott nagyon sokáig.

Úgy döntöttem, hogy beautózzom Portlandbe, hogy kicsit elüssem az időt, amíg nem hallok Phil Isaacson felől. Talán holnap ráhagyom Waltert a szomszédokra, és visszamegyek New Yorkba, remélve, hogy érintkezésbe tudok lépni Bosworthtel, a volt FBI-ügynökkel. Bekapcsoltam a házban a riasztórendszert, és a szunyókáló Waltert otthagytam a kosarában. Tudtam, mihelyst kiteszem a lábam, felpattan, és egyenesen az irodai kanapémnak veszi az irányt, de nem bántam. Nagyon örültem, hogy itt van velünk, és az a néhány szál szőr, amit a kanapén hagy, nem nagy ár azért, hogy itt van.

Mindegyiknek van neve.

A nagyapám szavai ott visszhangzottak a fülemben, miközben vezettem, és mintha nem csak Neddo szavaival, hanem Claudia Sternével is összezsengtek volna.

Kétszáz angyal lázadt fel... Énókh tizenkilencnek adja meg a nevét.

Nevek. Volt egy keresztény könyvekkel foglalkozó bolt Dél-Portlandben. Biztos voltam benne, hogy vannak olyan könyvek is, amelyek az apokrif iratokkal foglalkoznak. Itt volt az ideje, hogy egy kicsit jobban megismerjem Énókhót.

A kocsí, egy vörös BMW 5-ös, a Route-nál tapadt rám, és akkor sem tűnt el mögülem, amikor rátértem a Maine Mail Roadra vezető útra. Beálltam a Panera Bread parkolójába, és vártam, de az autó, amiben két ember ült, továbbhajtott. Adtam nekik két percet, aztán kigurultam a parkolóból, de a szemem a visszapillantó tükörön volt, miközben haladtam. Meg is láttam a BMW-t, a Dunkin' Donut parkolójában, de most nem próbált meg követni. Miután tettem néhány kört a környéken, felfedeztem az utódját. Ez is BMW volt, csak kék, és csak egy ember ült elől. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy figyelmük tárgya én vagyok. Meg voltam bántva. Két BMW; ezek a fickók órábérben dolgoznak, és nem fizetik túl őket. Megfordult a fejemben, hogy szembeszállók velük, de nem voltam benne biztos, hogy képes leszek-e kordában tartani a dühömet, ami azt jelentette, hogy jó esély van arra, hogy esetleg rosszul alakulnak a dolgok. Úgyhogy inkább telefonáltam. Jackie Garner az első csengésre felvette.

– Hé, Jackie! – mondtam. – Nem akarsz betörni néhány fejet?

* * *

Tim Horton fánküzlete előtt ültem a kocsiban. A kék BMW a Maine Mail parkolójában várt, az utca túloldalán, míg piros társa a Sheraton parkolójában. Az út két oldalán voltak. Nagyon amatőr dolog volt, ugyanakkor ígéretes.

Megcsörrent a mobiltelefonom.

– Hol vagy, Jackie?

– A Best Buynál.

Felnéztem. Láttam, hogy Jackie furgonja ott ácsorog a tűzoltóság számára fenntartott sávban.

– Egy kék BMW az, massachusettsi rendszám táblával, talán három sorral hátrébb. Akkor mozdul, amikor én.

– Hol van a másik kocsí?

– A túloldalon, a Sheratonnál. Egy piros BMW. Két fickóval.

Jackie nem értette.

– Ugyanazt az álcakocsit használják?

– Ugyanazt a modellt, csak más színűt.

– Hülyék.

– Ja.

– Mit fogsz tenni?

– Azt hiszem, hagyom, hogy rám jöjjenek. Majd elbánunk velük. Miért?

Volt egy olyan érzésem, hogy Jackie-nek más tervei vannak.

– Nos, tudod, elhoztam néhány barátomat – mondta. – Csendben akarod elintézni?

– Jackie, ha csendben akarnám elintézni, téged hívlak?

– Igen, én is így gondoltam.

– Kit hoztál magaddal?

Megpróbált kitérni a válasz elől, de nem hagytam.

– Jackie, áruld el, kit hoztál?

– A Fulcikat. – Mintha kissé bocsánatkérő lett volna a hangja.

Atyaúrísten, a Fulci testvérek! Ez egy gyengeelméjű testvérpár volt, akiket felbéreltek. Két dagadt, izomagyú férfi, akikbe a világ valamennyi idiotizmusa belesűrűsödött. És a „felbéreltek” kifejezés sem stimmel igazán. Ha a helyzet ígéretesnek tűnt, mármint hogy jó kis bunyó alakulhat ki, akkor a Fulcik boldogan felajánlották ingyen is a szolgálataikat. Tony Fulci, az idősebbik tartotta a Washington államban legtöbbször kerülő rab címét, ha a benn

töltött időre kivetítjük a bekerülési költséget. Tony a kilencvenes évek végén töltött el egy kis időt odabenn. Akkoriban nagyon sok börtön kikölcsönözte a rabokat, és azok telefonközpontokban és a telefonos értékesítés területén dolgoztak. Tonymak az volt a dolga, hogy egy új internetszolgáltató, a FastWire nevében felhívja a leendő ügyfeleket, hogy váltsanak át a másik szolgáltatóról erre az újra. Tony Fulci párbeszéde az ügyféllel nagyjából így alakult:

Tony (olvasva szép lassan a szöveget egy, a hülyébbeket segítő lapról):

– *A FastWire cég nevében hívom önt...*

Ügyfél: – *Nem érdekel.*

Tony: – *Hé, hadd fejezzem be!*

Ügyfél: – *Mondtam már, nem érdekel.*

Tony: – *Figyeljen, maga hülye! Ez egy kiváló üzlet.*

Ügyfél: – *Megmondtam magának, hogy nem kell.*

Tony: – *Le ne tegye azt a telefont! Ha le meri tenni, meghal!*

Ügyfél: – *Nem beszélhet velem így.*

Tony: – *Hé, bassza meg! Tudom, hogy kicsoda maga, tudom, hol lakik, és ha kikerülök innen, öt hónap és három nap múlva, megkeresem, és apránként tépem ki a végtagjait. Na, akarja, vagy sem ezt a szarságot?*

A FastWire nagyon gyorsan letett arról a tervéről, hogy rabokat használjon telefonos értékesítőnek, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy be ne pereljék őket. Tony 7 millió dollárjába került a washingtoni börtönnek a felbontott szerződések miatt, miután a FastWire-sztori ismertté vált, minden egyes, börtönben töltött hónap 1,6 milliójukba került. És Tony a csendesebbik volt a családban. Mindent összevéve, a Fulcik mellett a mongol hordák is kevesebb gondot jelentettek annak idején.

– Nem tudtál kevésbé elmebeteg fickókat találni?

– De igen, azok viszont sokba kerültek volna.

Nem volt mit tenni. Megmondtam Jackie-nek, hogy elindulok a Deering Avenue felé, és megpróbálom magam után csalni az egyik autót, Jackie meg utánaered. A Fulcik akkor és ott tartóztatják fel a másikat, ahol csak akarják.

– Adj még két percet – mondta Jackie. – Elmondom a Fulciknak. Haver, teljesen fel vannak villanyozva! Nem is tudod, hogy mit jelent ez nekik, egy kis valódi detektívmunka! Tony arra vágyik, hogy egy kicsit jobban felfigyeljen rá. Még a gyógyszereitől is hajlandó lenne megválni.

A Fulciknak nem kellett sokat manőverezniük, hogy a piros BMW-t lekapcsolják. Egész egyszerűen elállták az útjukat a Sheraton parkolójában úgy, hogy mögójük álltak a kocsijukkal. Egy átalakított, négykerék-meghajtású Dodge-uk volt, és az átalakítást azok a Monster-truck autóversenyes DVD-k ihlették, melyeket olyankor bámultak, amikor éppen nem mások életét keserítették meg.

A BMW ajtóit felpattantak. A sofőr egy középkorú, borotvált, egyszerű szürke öltönyt viselő fazon volt. Úgy nézett ki, mint egy fennmaradásért küzdő cég igazgatója. Talán ha 55-56 kilót nyomott, ami nagyjából a fele volt a Fulcik testtömegének. A társa nagyobb darab fickó volt, sötét képű, ketten körülbelül a negyedével lehettek súlyosabbak, mint egy Fulci, esetleg a másfélszeresével, ha Tony éppen túladagolja a fogyítablettáit. A Fulci testvérek kocsijának füstüvegből voltak az ablakai, úgyhogy az öltönyös fickónak akár meg is bocsáthatók a szavai.

– Hé! – kiáltotta. – Vigyétek innen ezt a kibaszott ócskavasat az útból! Sietünk!

Tizenöt másodpercig semmi sem történt, mialatt a Fulcik primitív, begyógyszerezett agya megpróbálta felfogni a hön szeretett autójukról ejtett szavakat. Végül kinyílt a sofőrülés felőli

ajtó, és egy nagyon nagydarab, igen dühös Tony Fulci kászálódott ki az ülésből. Poliészter golfpólót viselt, valamint egy nyúlékony derekú nadrágot, amit egy nagyméretűek számára fenntartott boltban vásárolt, és hozzá acélorrú cipőt vett fel. Hatalmas hasa kitüremkedett a nadrág felett, a pólója ujjá óriási bicepsze felett végződött, mert az anyag nem volt kellőképpen rugalmas ahhoz, hogy felpumpált karján szét ne repedjen. A vállától a füléig mindkét oldalon hatalmas izmok terpeszkedtek, szimmetriájukat nem törte meg a nyak vonala sem, mivel az is hasonlóan méretes volt. Olyan ember benyomását keltette, akibe nemrégiben erőszakkal beleerőltettek valahogy egy roppant nagy méretű vállfát.

A testvére, Paulie is kiszállt a kocsiból. Mellette Tony vékonynak tűnt.

– Jézus Krisztus! – motyogta az öltönyös.

– Miért? – kérdezte Tony. – Ő is ilyen kibaszott ócskavasat vezet?

Aztán munkához láttak.

A kék BMW végig követett, egészen a Deering Avenue-ig, két vagy három kocsival volt lemaradva, de nem veszített szem elől. Jackie Garner mindig mögötte volt. Azért választottam ezt az utat, mert így garantáltan össze tudtam zavarni mindenkit, aki nem helyi lakos volt, és azzal, hogy Portlanden belül maradtunk, nem mentünk ki a nyílt országútra, jobban el lehetett altatni a nyomon követő éberségét, könnyebben elhitte, hogy nem szúrtam ki, és nem várta azt, hogy majd egyszer szembekerülünk egymással. Elértünk oda, ahol a Deering egyirányú lesz, a Forest előtti útkereszteződésnél, ahol a városból kifelé tartó forgalom jobbra kanyarodott. Amikor jobbra fordultam, az engem követő autó is ezt tette. Aztán balra kanyarodtunk a Forestre, majd megint balra, vissza a Deeringre, aztán hirtelen jobbra, a Revere-re. A BMW nem tehetett mást, mint hogy végig szinte a fenekemben legyen, különben könnyen nyomomat veszíthette volna, úgyhogy amikor hirtelen a fékbe tapostam, neki is ezt kellett tennie. Amikor Jackie közvetlenül a sarkába ért, rájött, mi folyik itt. Nem maradt más a számára, csupán az, hogy megpróbálja a kenyeres cég parkolójának segítségével időt és helyet nyerni. Gyorsan behúzott oda, mi pedig V alakban satuba fogtuk, csapdába ejtve a falnál.

Szorosan a testem mellett tartottam a fegyverem, miközben feljük közelítettem. Nem akartam megijeszteni senkit, aki esetleg feltűnne körülöttünk. A sofőr nem vette le a kormánykerékről a csuklóját, az ujjait is épphogy csak felemelte. Bő öltönyt viselt, hozzá illő nyakkendővel. A mobiltelefon fülhallgatójának a zsinórja a zakója hajtókájához volt csíptetve. Valószínűleg gondban volt, hogyan értesítse a haverjait.

Bólintottam Jackie felé. A jobb kezében egy kis formás Browningot tartott. Rászegezte a sofőrré, aki kinyitotta a kocsiajtót.

– Szálljon ki! – parancsolta Jackie. – Lassan!

A sofőr úgy tett, ahogy mondták neki. Magas, kopaszodó férfi volt, hosszú, fekete hajjal, amely éppen annyira volt hosszú, hogy már nem kölcsönzött neki megnyerő külsőt.

– Nincs nálam fegyver – mondta.

Jackie nekilökte a kocsimnak, és végigtapogatta. Egy pénztárcát talált nála, és egy .38-ast a bokájára erősítve.

– Ez mi? – kérdezte. – Szappan?

– Nem kellene hazudnia – mondtam. – Még visszaüthet.

Jackie odadobta nekem a tárcát. Egy massachusettsi jogosítványt találtam benne, mely szerint a férfi Alexis Murnos volt. Volt még nála néhány, egy Dresden Enterprises nevű céget hirdető kártya, miszerint irodái voltak Bostonban, a Prudentialon. Murnos volt a biztonsági főnök.

– Hallottam, hogy kérdezősködik felőlem, Mr. Murnos. Sokkal egyszerűbb lett volna közvetlenül hozzám fordulnia.

Murnos nem felelt.

– Nézz utána a barátainak – kértem Jackie-t.

Jackie hátrébb lépett, hogy telefonáljon egyet. A beszélgetés java része nem állt másból, mint rengeteg aha-ból és ja-ból, kivéve azt, amikor aggodalmaskodva az egyikük félbeszakította a másikat:

– Jézusom, olyan könnyen eltörött? A fickónak nagyon finomak lehetnek a csontjai.

– A Fulcik betették őket a kocsijuk csomagtartójába – közölte végül. – Egy biztonsági cégtől bérelték az autókat Saugusban. Tony szerint hamarosan eláll a vérzés a sebekből, amiket szereztek.

Ha Murnos ideges is lett a hír hallatán, semmiképpen sem mutatta. Volt egy olyan érzésem, hogy jobban végzi a dolgát, mint a másik kettő, de valaki oly sürgős munkával bízta meg, hogy nem volt ideje megfelelő erőforrások után néznie.

– Nem valami jól tette a dolgát, Mr. Murnos – mondtam neki. – A Dresden Enterprises biztonsági részlege hagy kívánnivalót maga után.

– Nem is tudjuk, hogy mi az a Dresden Enterprises – szólt közbe Jackie. – Lehet, hogy csirkék gardírozásával foglalkozik.

Murnos a fogain keresztül szívtá be a levegőt. Ennek hallatán kissé elvörösödött.

– Nos – mondtam –, elmondja egy csésze kávé mellett, hogy mi ez az egész, vagy szeretne a barátai között lenni? Nagyon úgy tűnik, hogy úgy kell őket hazafuvarozni, és lehet, hogy végül orvosi ellátásra is szükségük lesz. Az úriemberekre hagyom, akik a társait vették gondozásba, ha gondolja, de csak egy-két napba telik, hogy utánajárjak a cégnek, amelynek dolgozik. És akkor ellátogatok a Dresden Enterpriseshez, nagy valószínűséggel nem egyedül, hanem néhány emberrel, ami eléggé kínosan fogja érinteni a szakmai munkáját.

Murnos végiggondolta a lehetőségeit. Nem sok adatott meg neki.

– Talán egy kávé jól jönne – bökte ki végül.

– Látod? – kérdeztem Jackie-t. – Milyen könnyen ment.

– Értesz az emberekhez – felelte. – Még csak meg sem kellett ütnünk.

Kissé csalódottnak tűnt.

Kiderült, hogy Murnost valójában feljogosították arra, hogy elmondjon nekem bizonyos dolgokat, s arra is, hogy közvetlenül hozzám forduljon. Csak ő először jobban szeretett volna kicsit körbeszaglászni, amíg fel nem deríti a terepet. Bevallotta, hogy egy csomó, velem kapcsolatos információhoz hozzájutott anélkül, hogy elhagyta volna az irodáját, és sejtette, hogy Matheson kapcsolatba lép majd velem. Ha a legrosszabb következne be – ami meg is történt –, lehetősége volna rá, hogy megnézzé, mi történik, ha kicsit összeborzolja a szárnyaimat.

– A kollégáim ugye nem fekszenek vérbe fagyva annak az autónak a csomagtartójában? – kérdezte. A Big Sky nevű kávézóban ültünk egy asztal mellett. Isteni illatok terjengtek. A pult mögött a sütést végző srácok éppen a sütőtepsiket tisztították, és friss kávé főztek.

Büntudattal terhelt pillantást vetettünk egymásra Jackie-vel. Éppen egy almás süteményt eszegetett, már a másodikat.

– De, sajnos meglehetősen biztos vagyok benne, hogy igen – feleltem.

– A fickók, akik kezelésbe vették őket, nem körülményeskednek az ilyesmiben – felelte Jackie. – És ráadásul az egyikük valami bántó dolgot mondott a kocsijukra.

Nagyon hálás voltam Jackie-nek mindenért, amit tett, de ideje volt valahogy megszabadulni tőle. Megkértem, hogy keresse meg a Fulci testvéreket, és ügyeljen rá, hogy ne tegyenek kárt a továbbiakban senkiben. Vett nekik egy zacskó süteményt, majd távozott.

– Nagyon érdekes barátai vannak – jegyezte meg Murnos, amikor Jackie már elment.

– Higgye el, a legszórakoztatóbbakkal még nem is találkozott. Ha el akar mondani nekem valamit, most tegye.

Murnos a kávéjába kortyolt.

– Mr. Joachim Stucklernek dolgozom, a Dresdner Enterprises igazgatójának. Mr. Stuckler üzleti vállalkozása szoftverrel és multimédiával foglalkozik.

– Tehát gazdag?

– Igen, úgy vélem, ez egy találó megjegyzés volt.

– Ha gazdag, miért fogad fel olcsó munkaerőt?

– Ez az én hibám volt. Szükségem volt emberekre, akik segítenek nekem, és ezt a két fickót már korábban használtam. Nem gondoltam, hogy ha baj van, hagyják magukat összeverni. És azt sem gondoltam volna, hogy az az illető, aki beszorít a sarokba egy parkolóban, és elveszi a fegyveremet, meghív egy kávéra és egy süteményre.

– Akkor ez fölöttébb érdekes nap önnek.

– Igen. Mr. Stuckler egyébként neves gyűjtő. Elég nagy vagyona van, hogy megengedhesse magának ezt a fényűzést.

– Mit gyűjt?

– Műtárgyakat, régiségeket. Misztikus tárgyakat.

Már tudtam, hová vezet ez az egész.

– Mint például kis ezüstdobozokat a tizenötödik századból?

Murnos vállat vont.

– Megbízom tudja, hogy maga volt az, aki megtalálta azokat az emberi maradványokat a lakásban. Hisz abban, hogy az ügy, amelyben nyomoz, összefügg valami olyasmivel, ami őt érdekli. Szeretne magával találkozni, hogy megtárgyalhassák a dolgokat. Nagyra értékelné, ha rászánná az idejéből néhány órát. Természetesen megfizetné a fáradozásait.

– Természetesen, csak az a baj, hogy nincs nagy kedvem elutazni Bostonba.

Murnos újra vállat vont.

– Egy nőt keres – mondta tárgyilagosan. – Lehet, hogy Mr. Stucklertől megtudhatna valamit azokról, akik felelősek az eltűnéséért.

Rápillantottam a pult mögött a srácokra. Legszívesebben behúztam volna egyet Murnosnak. Addig ütöttem volna, amíg el nem mondott volna mindent, amit csak tudott. Ő pedig tisztában volt a vágyammal.

– Higgye el, Mr. Parker, hogy nem sokat tudok az egésztől, de azt igen, hogy Mr. Stucklernek semmi köze nincs ahhoz, ami a nővel történt. Egész egyszerűen csak a tudomására jutott, hogy maga ölte meg Homer Garcíát, és maga fedezte fel a maradványokat a lakásban. Hallott arról is, amit a ház alagsorában találtak. A nevében kérdezősködtem kicsit, és megtudtam, hogy maga érdeklődik az után a nő után. Mr. Stuckler boldogan megosztaná önnel mindazt, amit tud.

– És mit kér érte cserébe?

– Maga talán elmesélhetné azokat a dolgokat, amiket ő nem tud. De ha nem, Mr. Stuckler akkor is hajlandó magával beszélgetni, s elmondani mindazt, ami érzései szerint segíthet magának. Maga csak nyerhet a dologgal, Mr. Parker.

Murnos felismerte, hogy nincs más választásom, de volt annyira tisztességes, hogy nem kárörvendezett felette. Beleegyeztem abba, hogy találkozom a munkaadójával a következő néhány nap során. Murnos telefonon egyeztette a találkozót Stuckler egyik asszisztensével, aztán megkérdezte, hogy nem gond-e, ha elmegy. Úgy véltem, kedves tőle, hogy megkérdezi, de aztán rájöttem, hogy csak vissza akarja kapni a fegyverét. Kikísértem, kiszedtem a golyókat a fegyverből, aztán átnyújtottam neki.

– Másik pisztolyt kellene szereznie – mondtam. – Ez nem nagy segítség, ha a bokáján van.

Murnos jobb keze behajlott, és én hirtelen egy tízcentis, csaknem négyszáz grammos Smith & Wesson Sigma .380-as csövével néztem farkasszemem.

– Van másik fegyverem – közölte. – Úgy tűnik, nem én vagyok itt az egyetlen, aki olcsó munkaerővel dolgozik.

Egy picivel tovább fogta rám a fegyvert, mint ahogy az szükséges volt, mielőtt eltüntette

volna a kabátja mélyén. Rám mosolygott, aztán beszállt a kocsiba, és elhajtott.

Murnosnak igaza volt. Jackie Garner tökfilkó volt, de nem annyira, mint az a fickó, aki alkalmazta őt.

Visszamentem Scarborough-ba, és először egy Bibliákra szakosodott boltnál álltam meg. A pult mögött a nő boldog volt, hogy segíthet nekem, és úgy tűnt, csak picit csalódott, amikor a könyv mellé, amely az apokrif iratokat tartalmazta, nem vettem még egy kis ezüstangyalkát is, vagy egy olyan matricát, amit a lökhárítóra lehet ragasztani, és amin az áll, hogy „Az őrangyalom szerint túl közel vagy”.

– Nagyon sokat adunk el belőlük – mondta az eladó a könyvre célozva. – Rengeteg olyan ember van, aki úgy gondolja, hogy a katolikus egyház eltitkolt valamit.

– Mit titkolhattak volna el? – kérdeztem legjobb meggyőződéselem ellenére.

– Nem tudom – felelte, kihangsúlyozva minden egyes szót, mintha egy hülye gyerekhez beszélne –, mert *titkos*.

Ráhagytam. Beültem a kocsimba, és átlapoztam az egyik könyvet, de nem találtam semmi olyasmit, amit használni tudtam volna. A második viszont használhatóbb volt, a teljes Énókh könyve benne volt. A hetedik fejezetben találtam rá a bukott angyalok névsorára, és ahogy azt Claudia Stern is mondta, Ishmael is köztük volt. Gyorsan átnéztem a könyv többi részét is, amely meglehetősen allegorikusnak tűnt, kivéve azt a részt, amely az angyalok száműzéséről és bukásáról szólt. Énókh szerint halhatatlanok voltak, még a bukásuk után is, és soha nem bocsáttattak meg a bűneik. A bukott angyalok kirajzoltak, és megtanították az embereket arra, hogyan kell kardokat és pajzsokat készíteni, csillagászatra és a csillagok mozgására okították őket úgy, hogy „a világ megváltozott... és ahogyan az emberek pusztultak, felsírtak”. Volt még utalás a görög teológusra, Origenészre is, akit kiátkoztak, mert azt állította, hogy azok az angyalok, akik elbuktak, olyanok voltak, „akikben az isteni szeretet megfagyott”, és hogy ők aztán „elrejtőztek olyan testekben, mint a miénk, és embernek neveztettek”.

A Claudia Stern műhelyében látott festmény jutott az eszembe; a Kapitány figurája; a véres szigonyyszerű jel a halott szerzetesek csuháján, és a legnagyobb alak, a kövér, torz figura, amelyik a vezére oldalán halad, és valamennyien véresek, miközben az öldöklés öröme fölötti vigyor ül ki az arcukra.

A Route-on megálltam az Amatónál, és vettem magamnak egy szendvicset, majd tankoltam, mielőtt hazafelé vettem volna az irányt. A benzinkútnál két férfi volt mellettem, az egyik szakállas és túlsúlyos, a másik fiatalabb és vékonyabb. Egy térképet nézegettek a piszkos, fekete Peugeot-jukban. A szakállas férfi szürke, kézzel kötött pulóvert viselt. Papi gallér volt rajta. Nem figyeltek rám, és én nem ajánlottam fel a segítségemet.

Ahogy közelebb értem a házamhoz, láttam, hogy egy autó parkol a feljárón. Nem torlaszolta el teljesen az utat, de nehéz lett volna elmenni mellette anélkül, hogy ne lassítottam volna le. Egy férfi támaszkodott a motorháztetőnek, a súlya teljesen lenyomta a kocsni orrát, annyira, hogy a lökhárító csaknem a földet érintette. Tizennégy-tizenöt centivel volt magasabb, mint én, és meglehetősen túlsúlyosnak tűnt. Olyan volt, mint valami óriási tojás, hatalmas zsírréteggel a dereka körül. A hasa rálógott az ágyékára, le, egészen a combja tövéig. Aránytalanul rövid lábai miatt sokkal hosszabbnak tűnt a karja. Vékony, szinte kecsesen finom kezéhez képest a csuklója meglehetősen vastag volt. Mindent összevéve úgy tűnt, mintha gyakorlatlan kezek összedobálták volna a különböző testrészeit más donorokból, mintha szabadjára engedték volna az ifjú báró Frankenstein képzeletét, tegyen, amit csak akar a játékdobozával, amelyben egy valamikori mészárlásból megmaradt testrészek sorakoztak. Egyszerű, fekete cipő volt a lábán, és sárgásbarna nadrágot viselt, méretre alakítva. A befelé hajtott két nadrágszár gyakorlatlanul volt felszegve, lehetett látni a lábszára közepén a

lyukakat, ahová a felhajtást öltötték. A nadrág korca hatalmas hasa alá csúszott, így a pocak teljes terjedelmében a méretes fehér ing alatt csüngött. Az inget végiggombolta a nyakán, úgy elszorítva azt, hogy a toka, amely elfedte a gallért, egészen elvörösödött, mint azok a szörnyű elszíneződések, a hullafoltok, amelyek a halottakon jelennek meg. Nem láttam, hogy a teveszőr kabát alatt zakót is viselne. Egy csomó gomb hiányzott a kabát elejéről, valószínűleg akkor pattantak le, amikor hiábavaló kísérletet tett arra, hogy begombolja. A feje többretegnyi zsírpárnán egyensúlyozott. Nagyon kerek koponyájához képest kicsi, alig észrevehető álla volt. Mintha egy hatalmas struccotjason ülő, fordított verébtojást látnék magam előtt. Az arcvonásának bele kellett volna vesznie a lötyedt pofákba, hasonlóan ahhoz, ahogy a gyerekek megrajzolják a holdbéli ember alakját, de ehelyett a férfi arcvonásai jól kivehetők voltak, csak a nyak közelében mosódtak el kissé. A szeme inkább szürke volt, mint zöld, mintha csak az emberi látás monokróm színeire lenne képes, és egyáltalán nem látszottak ráncok körülötte. Hosszú szempillái voltak, és keskeny orra, ami kissé kiszélesedett a hegyénél, felnagyítva ezzel az orrlyukakat. Apró szája szinte nőies volt, az ajkak vonalában már-már érzéki. Nagy fülcimpája mellett szinte eltörpültek a fülei. Tüskésre nyírt haján látszott, hogy sötét színű, a homloka felett könnyen felismerhető volt a két halvány, kopaszodó félkörív. Megdöbbenő volt a hasonlatosság ahhoz az undorító lényhez, amit Claudia Stern aukciósházában láttam a festményen. Ez a férfi kövérebb volt annál, a vonásai markánsabbnak tunk, mégis, mintha a véres szájú alak lépett volna le a vászonról, és új életet kezdett volna ezen a világon.

Nem messze tőle leállítottam a Mustangot. Nem akartam mellé állni az autóval. Nem mozdult, én viszont elléptem a kocsimtól. A két kezét továbbra is összefonva a hasa legfelső redőjén nyugtatta.

– Segíthetek? – kérdeztem.

Egy kicsit gondolkodni látszott a válaszon.

– Talán – mondta végre.

Fakó szemével rám nézett. Nem pislogott. A felismerés újabb hulláma söpört végig rajtam, csak most valahogy sokkal személyesebb volt, mint mikor valaki hall egy dalt a rádióban, amely a gyerekkorára emlékezteti, de csak halványan sejlik fel benne a dolog.

– Általában nem itthonról intézem az üzleti ügyeimet – közöltem.

– Nincs irodája – felelte. – Nagyon nehéz önt megtalálni, ahhoz képest, hogy magándetektív, és könnyen elérhetőnek kellene lennie. Az a gyanúm, hogy nem is igen akar elérhető lenni.

Ellépett a kocsijától. Furcsán könnyed volt, mintha csak lebegne a föld fölött. A két karját továbbra is összefonva tartotta a hasán. Már kevesebb, mint egy méterre volt tőlem, amikor kinyújtotta felém a jobb kezét.

– Hadd mutakozzam be – mondta. – A nevem Brightwell. Úgy vélem, lenne miről beszélünk.

Ahogy a keze átúszott a levegőn, feltűnt a karján lévő jel alsó része, a kettős nyílvég, amit nemrégiben égettek a bőrbe. Azonnal hátráltam, a kezem a zakóm alatt lévő fegyver után nyúlt, de gyorsabb volt nálam, olyan gyors, hogy alig fogtam fel a mozdulatát. Az egyik pillanatban még volt közöttünk távolság, a következőben már nem, keményen a testemhez feszítette magát, a bal keze a jobb felsőkaromba vág, a körmei felszakították a kabátomat, a bőrömet, amiből kiserkent a vér. Az arca az arcomat érte, az orra súrolta a bőrömet, az ajka csak néhány centire volt a számtól. Izzadság cseppent az ajkamra a szemöldökéről, aztán lassan lecsordult a nyelvemre. Megpróbáltam kiköpni, de szinte megalvadt a számban, beborította a fogamat és a szájpadrólomat, olvadt gumiként tapasztotta össze a számat, amitől elharaptam a nyelvem. Az ajka szétnyílt, és láttam, hogy a fogai hegyesek, mintha már régóta csontokon köszörülné őket.

– Megtáláltunk – mondta, és éreztem a leheletét. Édes bor és megtört kenyér illata volt.

Éreztem, hogy zuhanok, bukfacezem a levegőben, előnt a szégyen és a bánat, valamint a veszteség érzése, amely soha nem ér véget, meg az az érzés, hogy örökre megtagadják tőlem mindazt, amit szerettem, az örökkévalóságig. Lángoltam, sikoltozva és üvöltve, az öklömmel próbáltam eloltani a lángokat, de mindhiába. Az egész lényem égett. A hőség ott száguldott az ereimben. Felébresztette az izmaimat, formába öntötte a szavaimat és csillogóvá tette a tekintetemet. Bukdácsoltam a levegőben, és láttam, hogy messze alattam hatalmas óceán hullámszik. Láttam, ahogy a saját égő alakom visszatükröződik a vízben, és a mellettem lévő többi alaké is.

Sötét volt ez a világ, de mi fénnel árasztottuk el.

Megtaláltunk.

Úgy hullottunk lefelé, mint a csillagok. A becsapódás pillanatában beburkolóztam az elszenesedett, foszlányokban csüngő, fekete szárnyaim maradványába, és végre elaludt a tűz.

Valahová elvonszoltak a zakóm nyakánál fogva. Alig tudtam nyitva tartani a szemem, úgyhogy a környező világ egyszer sötétbe borult, egyszer pedig félhomály vett körül. Hallottam a saját hangomat, ahogy ugyanazokat a szavakat ismételve újra, meg újra.

– Bocsáss meg! Bocsáss meg! Bocsáss meg!

Majdnem Brightwell autójánál voltam, egy nagy, kék Mercedesnél, amelynek kivették a hátsó üléseit, hogy hátra tudják tolni a sofőrülést a kényelmes elhelyezkedéshez. A kocsí hús szagától bűzlött. Megpróbáltam küzdeni ellene, de gyenge voltam és zavarodott. Brightwell kinyitotta a kocsí csomagtartóját, ami színültig volt égett hússal. Még utoljára lehunytam a szemem.

És egy hang a nevemen szólított.

– Charlie – mondta. – Hol volt? Remélem, nem zavarunk.

Kinyitottam a szemem.

Még mindig a Mustangom nyitott ajtajában álltam. Brightwell néhány lépésnyire volt a sajátjától, de nem ért el hozzám. A jobbomon ott volt a fekete Peugeot, és a szakállas férfi a papi gallérban. Kiugrott az autóból, és öröklten szorongatta a kezem.

– Milyen hosszú ideje már! Meg kell, hogy mondjam, nagyon nehezen találtuk meg ezt a helyet. Soha nem gondoltam volna, hogy egy városi fiú a végén a nagy semmi közepén köt ki. Emlékszik még Paulra?

A fiatalabb megkerülte a Peugeot motorháztetejét. Vigyázott, hogy ne fordítson hátat a hatalmas alaknak, aki közelről figyelt bennünket. Úgy tűnt, Brightwell nem tudja, mit tegyen, aztán megfordult, beszállt a kocsiba, és elhajtott Black Point irányába. Megpróbáltam leolvasni a rendszám táblát, de az agyam nem fogta fel a számokat.

– Kik maguk? – kérdeztem.

– Barátok – felelte a szakállas szerzetes.

Lenéztem a jobb kezemre. Vér csöpögött az ujjaim hegyéről. Feltúrtem az ingujjamat, és öt mély lyukat fedeztem fel a karomon.

Az előttünk haladó útra bámultam, de a Mercedes már eltűnt.

A szerzetes átnyújtott egy zsebkendőt, hogy elállítsam a vérzést.

– És ő *kétségtelenül* nem a barátja volt.

IV.

Mondtam nekik, hogy nincs megbocsátás
és mégis van.

Michael Collins (1890-1922)

A konyhaasztal körül ültünk, miközben a mocsár vize lassan emelkedett, arra várva, hogy odaérjen a dagály, és hozza magával a halált és az újjászületést. Már a levegőnek is más illata volt; valahogy leállt a természet körforgása, s figyelt, mintha csak minden egyes élőlény léte a mocsártól függne, a ritmusához lenne hangolva, és ösztönösen tudná, hogy mi a következő lépés.

Kitisztítottam a karomon lévő sebeket. Képtelen voltam felidézni az eseményeket, melyeknek során ezeket szereztem. Még mindig szédültem, kábult voltam, bizonytalanul álltam a lábamon, és nem tudtam kiöblíteni az édes bor ízét a számból.

Kávével kínáltam a látogatóimat, de ők inkább teát kértek. Rachel tartott egy kis gyógyteát a neszkávédobozá mögött. Olyan szaga volt, mint amikor valaki levizeli a rózsabokrokat. A szakállas szerzetesnek, aki Martin Reidként mutatkozott be, kissé összeresztette az arca, amikor megkóstolta, de állhatatosan itta tovább. Azok az évek, amelyek során küldetését teljesítette, felruházták egyfajta belső erővel.

– Hogyan találtak rám? – kérdeztem.

– Nem volt nehéz rájönni, hogy kapcsolatba került a brooklyni eseményekkel – felelte. – Akármerre jár, maradandó nyomokat hagy maga után. New Yorkban Mr. Neddótól megtudtunk néhány dolgot magáról.

Meglepett, hogy Neddo kapcsolatban van ezekkel az emberekkel. Be kellett, hogy valljam, Neddótól akaratlanul is futkosott a hátamon a hideg. Nem vontam kétségbe, hogy bizonyos tekintetben nagyon nagy tudással bír, de nyugtalanító volt az, amilyen örömet lelt bennük. Ha az ember mellette volt, úgy érezte, mintha egy, a szenvedélyéből félig kigyógyult emberrel lenne, akiben még mindig sokkal nagyobb a narkotikum iránti vágy, mint az, hogy tiszta maradjon.

– Azt hiszem, Mr. Neddo morálisan kissé vitatható – mondtam. – És ezzel egy kicsit magukat is beszennyezi.

– Így vagy úgy, de mindenkinek van hibája, egyikünk sem tökéletes.

– Az lehet, de én nem rejtegetek kínai koponyákat, amelyeken ott a kivégző fegyvere ütötte lyuk.

Reid igazat adott nekem.

– Őszinte leszek, megpróbálok nem belemélyedni abba, ahogy a szerzeményeihez jut. De mindennek ellenére nagyon hasznos az az információ, amihez a segítségével hozzájutunk, és maga okkal lehet hálás neki, hogy elmesélte nekünk azt, hogy maga meglátogatta őt, meg arról is beszélt, hogy milyen nyomra jutott. Az az úriember az előbb nemigen örült annak, hogy megjelentünk, és megzavartuk. Ha nem jövünk időben, akkor nagyon rosszra fordulhattak volna a dolgok. Talán még annál is rosszabbra.

– Hát, nem kellemes ember, az egyszer biztos – ismertem el.

Reid feladta a teával való viaskodást. – Hát ez szörnyű – mondta. – Még a halálom napján is érezni fogom az ízét.

Még egyszer elnézést kértem.

– A férfi ott kinn, azt mondta nekem, hogy Brightwellnek hívják. Tudnak mást is róla?

A fiatalabbik, aki Paul Bartekként mutatkozott be, a társára nézett. Mindketten ciszterci szerzetesek voltak, akiknek Európában volt a székhelye, de átmenetileg Spencerben éltek egy monostorban. Reidnek skót akcentusa volt, de Bartekét nehezebb volt felismerni. Érződött benne egy kis francia és amerikai angol, és még valami sokkal egzotikusabb is.

– Mondja el, mi történt ott kinn – kérte Reid. – Mit érzett?

Megpróbáltam felidézni az érzést, amit átéltem. A visszaemlékezéstől még jobban elkezdtem szédülni, de kitartottam.

– Az egyik pillanatban még a kocsijának dőlt, a másikban már ott volt az arcomban – mondtam. – Éreztem a leheletét. Olyan volt, mint a bor szaga. Aztán megragadta a karomat, és a kocsija felé húzott. Kinyílt a csomagtartó, és úgy nézett ki, mint valami hatalmas seb. Hús és vér borította, és bűzlött.

Reid és Bartek jelentősegteljesen összenéztek.

– Mi van? – kérdeztem.

– Mindkettőjüket jól láttuk, miközben közeledtünk – mondta Bartek. – Meg se mozdult. Nem ért magához.

Megmutattam nekik a vágásokat.

– Mégis ezeket ejtette rajtam.

– Hát, ez tagadhatatlan – közölte Reid. – Mondott magának valamit?

– Azt mondta, hogy nagyon nehezen akadt a nyomomra, és hogy beszélnünk kell.

– Semmi mást?

Visszagondoltam arra az érzésre, hogy zuhanok, égek. Nem akartam elmondani ezeknek az embereknek, mert újra elöntött volna a szégyenérzet és a megbánás, de valami azt súgta nekem, hogy megbízhatom bennük, mert ezek jó emberek, és néhány kérdésemre választ tudnának adni.

– Egyfajta szédülés fogott el, ahogy zuhanok a nagy magasságból. Égtem, és körülöttem mások is égtek. Hallottam, ahogy beszél hozzám, miközben a kocsi felé vonszol, vagy legalábbis úgy véltem, hogy hallom.

– Mit mondott?

– Megtaláltunk. Azt mondta, hogy megtaláltak.

Ha Reid meg is lepődött ezen, nem mutatta. De Barteknek nem volt pókerarca. Döbbentnek tűnt.

– Ez az ember egy Hívó? – kérdeztem.

– Miért mondja ezt? – szólt Reid.

– Volt egy jel a karján. Olyan volt, mint valami szigony. Neddo mesélte nekem, hogy megjelölik önmagukat.

– De tudja maga valójában, kik azok a Hívók? – kérdezte Reid. Volt valami kételkedés a hangjában, szinte leereszkedő volt, de nem érdekelt.

Nem emeltem fel a hangomat, higgadtan folytattam, noha nagy erőfeszitésembe került.

– Nem szeretem, ha valaki tudatlannak tart, de a feltételezés felvillantja előttem az esetleges megvilágosodás esélyét – feleltem. – Nem bánom, ha elhúzzák a mézesmadzagot valaki előtt, de a célon azért ne löjjenek túl. Tudom, hogy mit keresnek, és azt is tudom, hogy mire képesek, hogy megszerezzék.

Felálltam, és előkerestem a könyvet, amit Portland-ben vettem a boltban. Odadobtam Reidnek, és kicsit ügyetlenül, két kézzel kapta el, miközben kinyíltak az oldalak. A szavaim csak úgy záporoztak rá, miközben átlapozta az oldalakat.

– Sedlec. Énókh. Sötét angyalok testi valóságban. Egy lakás, amelyben emberi maradványok sárgulnak egy vizelettel teli kádban. Egy emberi csontokkal díszített pince, amely csak arra vár, hogy megérkezzen egy ezüstszobor, ami egy démon csapdája is egyben. Egy ember, aki mozdulatlanul ül egy égő autóban, miközben a teste hamuvá válik. És egy erre a célra kialakított, csempézett helyiségben meggyilkolt fiatal lány arannyal díszített koponyája egy falmélyedésben. Most már világosabban látunk, atyám, vagy testvérem, vagy akárhogy is szokták magukat hívni?

Reidben volt annyi tisztesség, hogy legalább megbánóan nézett, de én már megbántam ezt az idegenek előtti hirtelen kifakadásomat. Nemcsak amiatt szégyenkeztem, hogy elveszítettem az önuralmam, sokkal inkább azért, hogy véletlenül elárulok valamit dühömben.

– Nagyon sajnálom – mondta Reid. – Nemigen szoktam magándetektívekkel kapcsolatba kerülni. Hajlamos vagyok feltételezni, hogy senki nem tud semmit, és, hogy őszinte legyek,

ritkán ér meglepetés.

Újra leültem az asztalhoz, és vártam, hogy folytatja.

– A Hívők, vagy azok, akik vezetik őket, meg vannak győződve róla, hogy nem mások, mint bukott angyalok, akiket kitiltottak a mennyből, és emberi alakban újra és újra születnek. Úgy érzik, hogy elpusztíthatatlanok. Ha megölik őket, nem emberi alakban léteznek többé, amíg nem találnak egy megfelelő gazdatestet. Lehet, hogy évek is eltelnek közben, akár évtizedek, de aztán újra kezdődik előlről az egész folyamat. Hisznek abban, hogy ha nem halnak meg, akkor az örökkévalóságig öregednek, szép lassan, sokkal lassabban, mint az emberi lények. Végül is halhatatlanok. Legalábbis ezt hiszik magukról.

– És maguk mit hisznek?

– Nem gondolom, hogy angyalok, bukottak vagy másmilyenek, ha erre kíváncsi. Egy pszichiátriai intézetben dolgoztam korábban, Mr. Parker. A betegek körében nagyon népszerű tévhit, hogy ők Napóleon Bonapartét testesítik meg. Bizonyára van valami oka annak, hogy inkább Napóleont választják, és nem mondjuk Hitlert vagy Patton tábornokot, de soha nem érdekelt annyira, hogy firtassam, miért. Elég volt, hogy tudom, hogy egy mezítlábas, hetvenöt kilós, negyvenéves, pakisztáni úriember nagy valószínűséggel nem Napóleon; de az, hogy én nem hittem neki, az neki mindegy volt. Ugyanígy teljesen mindegy, hogy mi egyetértünk-e a Hívők meggyőződésével, vagy nem. Ők hisznek benne, és meggyőzik a gyengébb lelkeket is róla. Úgy tűnik, nagy szakértelemmel bírnak a meggyőzés terén azzal, hogy hamis emlékeket ültetnek a termékeny talajba, de ők, és azok az emberek, akikkel körülveszik magukat, attól még nem kevésbé veszélyesek, hogy becsapták őket.

De van itt még valami más is. Alice halálának körülményei teljesen nyilvánvalóvá tették, hogy ezek az emberek sokkal visszatetszőbbek és sokkal hatalmasabbak, mint ahogy azt Reid legalábbis nekem beismerte. És ott volt még a DMT is, a drog, amit Alice maradványaiban kimutattak, és ami Garcíában is megvolt. Nem csak önszántukból követik őket.

– Mit akarhatott azzal mondani, hogy „megtaláltunk”?

– Nem tudom.

– Nem hiszek magának.

– Szíve joga.

Elengedtem a fülem mellett a megjegyzést.

– Mit tudnak egy Dresden Enterprises nevű cégről?

Most Reiden volt a meglepődés sora.

– Egy keveset. Egy Joachim Stuckler nevű férfié. Gyűjtő.

– Bostonban fogok vele találkozni.

– Felvette magával a kapcsolatot?

– Elküldte az egyik csatlósát, hogy megszervezze a találkozót. Valójában hármat küldött, de kettő közülük egy ideig nem áll csatasorba. Mellesleg szólva egy kicsit okoskodtak.

Reid kissé kényelmetlenül érezte magát a burkolt fenyegetés hallatán.

– Szeretném felhívni a figyelmét arra, hogy mi is erősebbek vagyunk annál, mint ahogy kinézünk, és az a tény, hogy gallért viselünk, még nem jelenti azt, hogy nem tudjuk magunkat megvédeni.

– A fickók neve, akik kicsit megtapodták Stuckler embereit, Tony és Paulie Fulci – mondtam. – Nem hinném, hogy jó katolikusok lennének, az örökségük ellenére. Igazából azt hiszem, hogy semmiben nem jók, de bizonyos büszkeséggel tölti el őket a munkájuk. A pszichotikusok már csak ilyenek. Nem lenne lelkiismeret-furdalásom, ha magukra kellene eresztenem a Fulcikat, vagy ha netán én saját magam is megnehezíthetném az életüket. Vagy küldhetnék olyasvalakiket is, akik mellett a Fulcik csak misszionáriusoknak tünnének.

Szerintem maguk nincsenek tisztában vele, hogy mi folyik itt. Hadd magyarázzam el. A fiatal lányt, akit meggyilkoltak, Alice Temple-nek hívták. Az egyik legjobb barátom unokahúga volt, de az „unokahúg” szó nem jelzi azt a ragaszkodást, amit a lány iránt érzett,

mint ahogy a „barát” szó sem fedi igazán azt a tényt, amennyire le vagyok kötelezve a barátomnak. Azokat keressük, akik a lány haláláért felelősek, és meg is fogjuk találni őket. Ha gondolják, ne vegyék komolyan a fenyegetéseimet. Lehet, hogy az sem retenti el magukat, hogy esetleg kétszázhuszonöt kiló, olasz–amerikai büszkeségtől dagadó színhús rohanja le önöket. De hadd mondjak valamit. A barátom, Louis, sokkal, de sokkal kevésbé elnéző, mint én vagyok, és bárki, aki az útjába kerül, vagy információt tart vissza, a tűzzel játszik, és nagyon megégeti magát.

Úgy nézem, maguk ezt az egészet valamiféle intellektuális zálogosdinak fogják fel, ahol az információ a zálog, de életek forognak kockán, és most nincs időm magukkal alkudozni. Vagy segítenek nekem most, vagy tűnjenek el, és viseljék a következményeket, ha majd újra találkozunk.

Bartek a padlót bámulta.

– Mindent tudok magáról, Mr. Parker – mondta Reid, először csak akadozva. – Tudom, hogy mi történt a feleségével és a lányával. Olvastam azokról a férfiokról és nőkről, akiket kézre kerített. Azt is gyanítom, hogy tudtán kívül ugyan, de korábban is a Hívők közelébe jutott, mert elpusztított néhányat azok közül, akik egyazon téveszmével rendelkeztek, mint ők. Nem jutott el hozzájuk, és valamilyen okból kifolyólag ők sem magához, legalábbis mostanáig nem. Talán az egésznek ahhoz van köze, ami a jó és a rossz közötti különbség, hogy a jó önzetlen, míg a rossz mindig önérdékből cselekszik. A jó jót vonz magához, és akiket odavonz, azok egyesülnek egy cél érdekében. Az ördögi ezzel ellentétben ördögi lelkeket édesget magához, de ők soha nem cselekszenek egyként. Soha nem fognak bízni teljesen egymásban, mindig féltékenykedni fognak. Egyedül csak saját maguknak akarják a hatalmat, és ezért végül mindig szétesnek majd.

Egy kicsit szégyenlősen mosolygott.

– Nagyon sajnálom, hajlamos vagyok a filozofálgatásra. Azért van, mert ilyen dolgokkal foglalkozom. Na, mindegy, tudom jól, hogy most már van társa, és egy kislánya is. Nem látom itt őket. Pizskos edények hevernek a mosogatóban, és látom a szemén, hogy nyomasztják olyasféle dolgok is, amelyeknek semmi közük ehhez az üggyhöz.

– Ez nem tartozik magára – közöltem.

– Ó, dehogynem! Maga sebezhető, Mr. Parker, és dühös, és ők ezt ki is fogják használni. Arra használják fel, hogy magához férhessenek. Egy pillanatig sincs kétségem afelől, hogy maga kész másokat bántani, olyanokat, akik az útjában állnak. Jelenleg még csak mentséget sem kell keresnie arra, hogy megtegye, de higgyen nekem, amikor azt mondom magának, jó okunk van arra, hogy olyan körülmények között válaszolunk a maga kérdéseire. Ám lehet, hogy igaza van. Talán itt az ideje, hogy őszinték legyünk egymáshoz. El is kezdeném.

Stucklernek két arca van, és két gyűjteménye. Az egyik a nyilvánosságnak szánt, a másik pedig teljesen magánjellelű. A nyilvános gyűjteményben festmények, szobrok, régiségek vannak, mindegyik szigorúan meghatározott provenienciájú, feddhetetlenek mind a minőség, mind az eredet tekintetében. A második gyűjtemény magáért beszél. Stuckler apja őrnagy volt a Führer hadseregében, az SS második páncélosadosztályában. Az orosz front veteránja volt, és egyike azoknak, akik véres utat vágtak Franciaországban az 1944-es harcok során. Tullénál felakasztottak a lámpaoszlopra kilencvenkilenc civil megtorló intézkedés gyanánt, mivel az ellenállás, a maquis többször is rajtaütött a németeken. Benne volt a keze több mint hatszáz civil lemészárlásában és felgyújtásában is Oradour-sur-Glanenél. Mathias Stuckler parancsokat teljesített, de nyilvánvalóan kérdés nélkül, ahogy az a hadsereg elit részétől elvárható.

Más feladata is volt, ő hajtotta fel a náciknak a kincseket. Rendelkezett művészettörténeti ismeretekkel. Tanult ember volt, de hasonlóan más művelt egyénekhez, a szép iránti fogékonysága barbár természettel párosult. Bécsben segédkezett a Habsburg királyi család kincseinek eltulajdonításában 1938-ban, többek között annak a lándzsának az ellopásában,

amit sokan Longinusnak tulajdonítanak. Himmler egyik kedvenc embere volt. Himmler különösen vonzódott az okkult dolgok iránt; végül is ő volt az, aki expedíciót küldött Tibetbe, hogy felkutassa az árja faj eredetét, ő volt az, aki rabszolgamunkával újíttatta fel a Wewelsburg-kastélyt, hogy az Camelot korát idézze, még egy kerekasztalt is készíttetett. Szerintem Stuckler nem hitt ebben az egészben, de legalább volt ürügye a fosztogatásra, amit a saját öröme és hasznára is elkövetett, amikor a lehetőség úgy hozta.

A háború után aztán azok a kincsek útra keltek a fiához, és szerintünk ez képezi a magángyűjtemény java részét. Ha igaz a szóbeszéd, Göring műgyűjteményének egy része is Joachim Stuckler gyűjteményébe került. Göring megpróbált egy tehervonatnyi, Csehországban összerabolt műkincset biztonságos helyre menekíteni a háború vége felé, de a vonatot sorsára hagyták, és a kincsek eltűntek. Egy Francois Bucher-kép, amit egy párizsi galériából loptak el 1943-ban, és köztudomású volt, hogy Göring kincsei közé tartozott, tavaly szép csendben újra felbukkant Franciaországban, és úgy hírlik, hogy Stucklertől származott. Tapogatózott, hogyan lehetne eladni, és felkutatták a provenienciáját. Hogy ne kerüljön szorult helyzetbe, visszaadta a franciáknak, azt állítva, hogy saját maga vette néhány évvel korábban valamiféle félreértés során. Stuckler világéletében tagadta, hogy létezne egy titkos raktár, és állítja, hogy ha az apjának – aki a nyilvánosság előtt cáfolta, azt állítva, hogy mindez hazugság – sikerült is volna egy ilyen, rablott kincsekből összeállított gyűjteményt létrehoznia, a hollétét magával vitte a sírba.

– Mi történt az apjával?

– Mathias Stucklert megölték 1944-ben egy incidens során, ami egy francia ciszterci monostornál történt Fontfroide-ban, a Corbière-hegységben. Az eset körülményeit soha nem tudták kideríteni, de egy csapat, a nürnbergi egyetemmel kapcsolatban álló SS-katonát, valamint négy ciszterci szerzetest öltek meg a monostor udvarán történt összecsapás során. Stuckler a felettese parancsát hajtotta végre, de valami váratlan dolog történt. És nem sikerült megszereznie Fontfroide-nál a kincseket.

– Mi volt a kincs?

– Elvileg egy értékes, tizennegyedik századbéli aranyfeszület, mindenféle aranyérme, egy sor ékkő, két aranyserleg, és egy kisebb, ékkővel díszített szentségtartó.

– Hát, ez nem olyasféle kincs, ami után egy SS-csapat az előrenyomuló ellenség előtt hajlandó kutakodni.

– Az arany csak csalétek volt. A valódi kincs egy kis ezüstdobozkában volt. Egy kódolt térkép egy darabja, amelynek a többi részét hasonló dobozokban különböző helyekre rejtették a tizenötödik században. Hogy a térképdarabok mire utalnak, az azóta már elfeledett dolog, ami jobb is, hiszen a dobozok véglegesen elvesztek.

– Nagyon elővigyázatlanok voltak, hogy hagyták elveszni a szobrot – feleltem.

Reid arca megrándult, de egyébként nem adta jelét annak, hogy tudomással bír a Fekete Angyalról, meg arról, hogy hogyan keletkezett.

– Nem olyan dolog volt, amit a rend csak úgy közszemlére bocsáthatott volna – közölte Reid. – Már a kezdetektől fogva akadtak olyanok, akik szerint el kellett volna pusztítani.

– És miért nem tették?

– Mert ha hiszünk a létrejötté körülményeiben, akkor félő, hogy az elpusztításával kiszabadulna az, ami benne rejtezik. Azokban az időkben sokkal hiszékenyebbek voltak az emberek, hozzá kell tennem. Úgyhogy a szobrot elrejtették, és a hollétének pontos helyét, annak egyes részleteit megbízható szerzetesek tudták csupán, oly módon, hogy mindegyikük egy darabot kapott egy pergamenből készült térképből. Mindegyik darabka sok kisebb utalást tartalmaz – ábrákat, szobák méreteit, a maga által említett keletkezés bizonyos részleteinek leírását –, és egy betű melletti számsort: vagy a D mint „derült”, vagy az S mint „sötét” betűt, a bal vagy a jobb oldalon. Ezek voltaképpen helymeghatározásra szolgálnak, amelyek egy bizonyos kezdőponttól való távolságot jelölnek. Ha összerakják a részleteket, akkor a térkép

ki kell hogy adja egy üreg pontos helyét. Stuckler megpróbálta összerakni a térképet, mielőtt meghalt, mint ahogy már nagyon sokan előtte is. A fontfroide-i töredék a támadást követően eltűnt, és azóta sem bukkant fel.

Tudja, az a mendemonda járja, hogy a szobrot egy üregbe temették. Stuckler ennek próbált meg a nyomára bukkanni, és a Hívők is ezt próbálják meg fellelni. És a legújabb fejlemények csak még nagyobb lökést adtak a kutatásoknak. Idén, valamikor az év elején megtalálták a térkép egy újabb darabját Sedlecben, Csehországban, de aztán eltűnt, feltételezzük, hogy ellopták. Úgy véljük, hogy egy másik töredéket néhány héttel korábban egy brooklyni házból vittek el.

- Winston házából.

- És így került maga az ügybe, mert tudjuk, hogy két nő is jelen volt a házban, amikor a gyilkosságok megtörténtek, következésképpen őket is megölték, mivel azt hitték, hogy náluk van a térképdarab.

- Ez két térképtöredék, ha a fontfroide-it nem számítjuk.

- Még három hiányzik, egy Csehországból, egy Olaszországból és egy Angliából, már évszázadok óta. Az olasz térképrészlet tartalmáról már régóta mindent lehet tudni, de a másik kettő minden bizonnyal rossz kezekbe került. Tegnap tudomásunkra jutott, hogy az egyik darabot, valószínűleg a fontfroide-it, megszerezték Georgiában. Két második világháborús veteránt holtan találtak egy mocsárban. Még nem tisztázott, hogyan haltak meg, de mindketten egy SS-támadás túlélői voltak Fontfroide-nál, ugyanazok az SS-katonák támadták meg őket, akik meghaltak a monostornál.

- Stuckler felelős a veteránok haláláért?

- Elképzelhető, bár nem volna rá jellemző. Úgy véljük, hogy legalább egy töredék a birtokában van, de lehet, hogy több is. Nagyon nagy energiákat fektet a kutatásba.

Nem tartottam valószínűnek, hogy Murnos segédkezet nyújtott volna a két idős ember megöléséhez. Nem olyanak látszott.

- Stuckler is Hívő?

- Nincs rá bizonyítékunk, hogy az, de különben is nagyon körültekintőek. Könnyen lehetséges, hogy Stuckler is közéjük tartozik, vagy az is lehet, hogy renegát, aki úgy döntött, otthagya a társait.

- Elképzelhető tehát, hogy harcol ellenük a térkép megszerzéséért?

- A térképtöredéket ezen a héten bocsátja árverésre egy ismeretlen bostoni aukciósház, amelyet egy Claudia Stern nevű nő vezet. Úgy hisszük, hogy ez a sedleci térképtöredék, bár nem tudjuk bizonyítani. A térkép és a dobozka még azelőtt tűnt el Sedlecből, hogy alaposabb vizsgálatnak vethették volna alá, és nem tudták a valódiságát bizonyítani. Megvizsgáltuk, van-e arra lehetőség, hogy jogi lépéseket tegyünk az eladás megakadályozására, legalább addig, amíg az eredetét meg nem tudják állapítani, de azt a választ kaptuk, hogy hiábavaló lenne minden erre irányuló törekvésünk. Nincs rá bizonyítékunk, hogy Sedlecből lopták el, vagy hogy a ciszterci rend jogot formálhatna rá. Hamarosan a térkép minden egyes darabja előkerül, és akkor elindul a hajsz a szoborért.

Figyeltem őket, ahogy elmentek, miközben egyre sötétebb lett, és mindent elborított a csend. Nem tudtam meg annyit, mint reméltem, de ők sem. Csak kerülgettük egymást, attól félve, hogy túl sokat árulunk el. Nem említettem Sekulát Reidnek és Barteknek, de Angel és Louis már megkapta feladatként, hogy ellenőrizze le az irodáját, ha visszatérnek New Yorkba. Ha megtudnak még valamit, akkor majd elmondják.

Becsuktam az ajtót, és felhívtam Rachelt a mobilomról. Azonnal a hangpostafiók jelentkezett. Arra gondoltam, hogy megpróbálom a szülei telefonját, de nem volt kedvem Frankkel vagy Joannel beszélni. Inkább elvittem Waltert sétálni a mocsarak felé, de amikor az erdő végébe értünk egy facsoport közelébe, nem volt hajlandó továbbmenni, egyre

zaklatottabb lett, úgyhogy visszafordultunk a ház felé. A hold már megjelent az égbolton, a képe visszatükröződött a kis tavacskában. Olyan volt, mintha egy megfulladt ember arca lenne ott, a mélyben.

Reid és Bartek az I-95-ös autópálya felé haladt. Nem szóltak egymáshoz, amíg délnek nem fordultak az autópályán.

– Miért nem mondtad el neki? – kérdezte Bartek.

– Eleget mondtam, talán túl sokat is.

– Hazudtál neki. Azt mondtad, hogy nem tudod, mit jelent az, hogy „megtaláltunk”.

– Ezek az emberek képzelődnek.

– De Brightwell nem olyan, mint a többi. Ő más. Különben hogy volna lehetséges, hogy állandóan feltűnik, változatlan alakban?

– Higgyenek csak, amit akarnak, Brightwell-lel együtt. Semmi értelme nem lenne annak, ha még jobban nyugtalanítanánk. Már így is nagy rajta a nyomás. Miért tetéznénk mi is?

Bartek kibámult az ablakon. A két oldalon felhalmozták a földet, amikor kiszélesítették az utat. Kivágott fák heverték, arra várva, hogy felfűrészeljék és elszállítsák őket. Különböző munkagépek sziluettje látszott a szürkülő égbolt alatt, mintha csak szörnyek váltak volna sóbálvánnyá egy küzdelem során.

Nem, gondolta. Ez sokkal több, mint képzelődés. Nem csak a szobrot keresik.

Nagy körültekintéssel beszélt. Reid elég indulatos ember, és nem akarta, hogy némán tegyék meg az út további részét.

– El kell neki mondanunk, mindegy, hogy vannak más gondjai is – mondta. – Vissza fognak jönni, mert meg akarnak bizonyosodni afelől, hogy ő-e az. És bántani fogják.

Lassan közeledtek a kennebunki leágazóhoz. Bartek látta a pihenőhely parkolóját, meg a gyorsbűfé fényeit. A gyorsítósávbán voltak, mellettük egy teherautó haladt.

– A fenébe is – mondta Reid. – Tudtam, hogy nem kellett volna magammal hoznom téged.

Belelépett a gázba, bevágott a teherautó elé, egyenesen a kijárat felé. Nem sokkal később már visszafelé haladtak, oda, ahonnan jöttek.

Walter már akkor ugatott, amikor a kocsí felállt a felhajtóra. Megtanulta, hogy reagáljon a kapura felszerelt mozgásérzékelő hangjára. Most, hogy Rachel elment, kinyitottam a fegyvertartó széfet, és az előtérben lévő állványra tettem a pisztolyt. Egy másikat a konyhában helyeztem el. A harmadikat, egy Smith 10-est megpróbáltam a kezem ügyében tartani, bármerre is jártam. Néztam, ahogy a testesebb szerzetes az ajtóhoz lép. A fiatalabb ott maradt az autónál, és figyelte az utat.

– Eltévedtek? – kérdeztem, amikor ajtót nyitottam.

– Már nagyon régen – felelte Reid. – Van itt valahol egy hely, ahol lehet enni valamit? Éhen halok.

A Great Lost Bearbe vittem őket. Szerettem ezt a helyet. Szerény volt és olcsó, és nem akartam valami jó drága kaját enni két szerzetessel. Csípős csirkeszárnyat rendeltünk, burgert és sült krumplit. Reidet látszólag nem nyűgözte le a sörök hatalmas választéka, és valami brit importsört rendelt, ami úgy nézett ki, mintha még Shakespeare idejében palackozták volna.

– Nos, hol tört magukra a hazugságuk miatti megbánás? – kérdeztem.

Reid mérgesen Bartekre nézett.

– Az átkozott lelkiismeretem valahol egy Burger King mellett ébredt fel – mondta.

– Nem éppen a damaszkuszi úton – tette hozzá Bartek –, de maga sem Szent Pál, ugyanakkor maga is rossz természetű.

– Mint ahogy azt észrevette, bizonyos dolgokban én nem vagyok olyan szókimondó – közölte Reid. – Fiatalabb társam viszont úgy érzi, el kell mondanunk, milyen kockázattal kell szembenéznie, és hogy Brightwell mit akart azzal mondani, hogy „megtaláltunk”. Én most is

azon a véleményen vagyok, mint korábban. Ezek az emberek képzelődnek, elkápráztatták őket, és azt akarják, hogy mások is osztozzanak ebben a káprázatban. Azt hisznek, amit csak akarnak, és magának nem kell egyetértenie velem, de most már én is úgy hiszem, hogy ezek a hiedelmek veszélyt jelenthetnek önre nézve.

Vissza kell mennünk az apokrif iratokig, és az angyalok bukásáig. Isten kidobta a lázadókat a mennyből, és miközben zuhantak, égtek. Arra ítéltettek, hogy a pokolra kerüljenek, de néhányan úgy döntöttek, hogy inkább az éppen kialakuló földön maradnak, és elviselik az Úr gyűlöletét, és persze az egyre növekvő számú emberi nemet, akiket maguk körül láttak. Ráébredtek valamire, amit szerintük Isten elhibázott a teremtményeiben. Az Úr szabad akaratot adott az embereknek, így szabad utat engedett a jónak, de az ördöginek is. Úgyhogy az Isten elleni harc a földön is folytatódott, az embereken keresztül. Bizonyos szempontból gerillaharcnak is nevezhetnénk a dolgot.

De nem minden angyal fordított hátat az Úrnak. Énókh szerint volt egy, aki megbánta a tetteit, és hitt abban, hogy megbocsátást nyerhet. A többiek megpróbálták kézre keríteni, de elrejtőzött az emberek között. A megváltás, amire várt, soha nem jött el, de továbbra is hitt abban, hogy egyszer üdvözülni fog, ha jóváteszi mindazt, amit elkövetett. Végül is nagy volt az ő bűne, és a büntetésnek is nagynak kellett lennie. A végső üdvözlés reményében kész volt arra, hogy elviselje, amit az Úr ráért. Úgyhogy a mi barátainknak, ezeknek a Hívőknek az a meggyőződése, hogy ez az utolsó angyal most is itt van valahol, és majdnem ugyanúgy gyűlölök, mint magát az Urat.

Megtaláltunk.

– És meg akarják ölni?

– Az ő felfogásuk szerint nem lehet megölni. Ha megölnék, akkor újra elveszítenék. Találna egy új testet magának, és kezdenék előlről a kutatást.

– Akkor mit akarnak tenni?

– Tönkretenni őt, a kétségbeesésbe kergetni, hogy újra a soraikba álljon; vagy örökre fogságba vethetik, bezárhatják valahova, ahol legyengül és elsorvad, bár soha nem jön el érte a megváltó halál. Az örökkévalóságig szenvedne, lassan, élve enyészne el. Már a gondolat is eléggé szörnyű.

– Tudja, Isten könyörületes – mondta Bartek. – Én ebben hiszek, Martin is, és Énókh szerint ezt hitte a magányos angyal is. Az Úr még Iskárióti Júdásnak is megbocsátott, amikor a bocsánatáért esedezett. Júdás nem azért lett átkozott, mert elárulta Jézust, hanem azért, mert elhagyta a hite, nem hitt abban, hogy az Úr megbocsáthatja azt, amit tett.

– Én mindig is úgy gondoltam, hogy Júdással komiszul elbántak – mondta Reid. – Krisztusnak meg kellett halnia, hogy megválthasson minket, és nagyon sok embernek szerepe volt abban, hogy idáig kellett jutnia. Érvelhet azzal, hogy Júdás szerepe eleve elrendeltetett, és ennek következményeként egyetlen ember sem remélheti, hogy átok nélkül megölheti az Istent. Azt gondolhatta volna az ember, hogy Isten hatalmas rendszerében van Júdásnak egy kevéske mozgástere.

Egy alkoholmentes sört iszogattam. Nem volt valami jó íze, de ez nem a sör hibája volt.

– Azt akarja mondani, hogy ezek azt hiszik, én lehetek ez a bizonyos angyal, akit keresnek?

– Igen – felelte Reid. – Énókh eléggé jelképesen ír, ahogy azt mostanra már maga is megtapasztalhatta, és vannak olyan részek is, ahol az allegória helyett sokkal szókimondóbb. Az Énókh könyve szerzőjének az volt a célja, hogy a bűnbánó angyal bemutatásával rávilágítson arra, hogy mindannyiunkban élnie kell a megbocsátás iránti reménynek, még azokban is, akik súlyosan vétkeztek. A Hívők úgy döntöttek, hogy szó szerint értelmezik a dolgokat, és úgy hiszik, hogy magában megtalálták az elveszett bűnbánót. Bár nem teljesen biztosak a dolgukban. Brightwell éppen ezért próbál közel férközni magához.

– Amikor először találkoztunk, nem említettem, de azt hiszem, már láttam korábban

valakit, aki pontosan úgy néz ki, mint Brightwell – mondtam.

– Hol?

– Egy festményen, amely a tizenötödik századból származik. Claudia Stern aukciósházában láttam. Ezen a héten bocsátják árverésre, csakúgy, mint a sedleci ezüstdobozkát.

Azt vártam, hogy Reid majd gúnyolódni fog azon, hogy ezt a hasonlóságot felhozom, de nem tette.

– Nagyon sok érdekes dolog van Brightwell-lel kapcsolatosan. Ha más nem, hát az, hogy ő – vagy az ősei, akik megdöbbentő módon hasonlítanak hozzá – már elég régóta itt van.

Bólintott a társának, és Bartek elkezdte kirakosgatni a lábánál lévő aktából kivett képeket és fotókat. Az étterem hátuljában voltunk, és megmondtuk a pincérnőnek, hogy egyelőre nem kérünk semmit, úgyhogy talán nem zavarunk meg bennünket. Egy ujjal magamhoz húztam az első képet. Egy csoport férfit ábrázoló fekete-fehér fotó volt. A férfiak nagy része náci egyenruhát viselt. Köztük állt néhány civil is. Úgy tizenketten lehettek, és egy hosszú, fából készült asztal körül ültek a szabadban. Az asztalon mindenhol üres borosüvegek és maradék étel hevert.

– Hátul, balra, az a férfi Mathias Stuckler – mondta Bartek. – A többi egyenruhás ember egy különleges SS-csapat tagja. A civilek az Ahnenerbe, az Ancestral Heritage Research and Teaching Society, vagyis az ősök öröksége szervezet tagjai. Ezt a szervezetet 1940-ben csatolták az SS-hez. Valójában Himmler a saját céljaira hozta létre, és nem válogatott az eszközökben. Berger, a faji kérdések szakértője, lehetőséget látott arra, hogy már 1943-ban kísérleteket folytasson a koncentrációs táborokban. Abban az évben nyolc napot töltött Auschwitzban, és kiválasztott több mint száz foglyot különböző vizsgálatok céljára, és aztán elgázosították mindet, majd a strassbourgi Anatómiai Intézetbe szállították őket.

Az Ahnenerbe minden tagjának SS-rangja volt. Ők voltak azok, akik Fontfroide-ban meghaltak. Ez a fotó csak néhány nappal azelőtt készült, hogy megölték volna őket. Ekkorra már a Führer hadseregének rengeteg tagja halt meg, miközben megpróbálta feltartóztatni a szövetségesek előrenyomulását a partraszállás után. A Stucklerrel lévő katonák voltak azok, akik megmaradtak a leghűségesebb emberei közül. A többi elesett Magyarországon és Ausztriában a Harmadik Birodalom romjai között, a háború utolsó napjaiban. Elkötelezett katonák voltak, bár a rossz oldalon álltak.

Semmiféle megkülönböztető jegy nem volt a képen látható katonákon, bár Stuckler magasabb és testesebb volt a többinél, és talán egy kicsit fiatalabb is. De a vonásai nagyon durvák voltak, és a fény a szeméből már rég eltűnt. Már éppen félre akartam tenni a képet, amikor Bartek megállított.

– Nézze csak meg a hátteret.

Megvizsgáltam. Néhány katonának látszó ember ült az asztaloknál, némelyikük mellett volt egy-egy nő, de leginkább csak katonák ülték körül az asztalokat. Az egyik sarokban egyedül ivott valaki, előtte egy félig telt pohár. Titokban az SS-csapatot figyelte, miközben a kép készült, úgyhogy látszott az arcának egy része.

Brightwell volt az. Kicsit vékonyabb volt, és egy kissé több haja volt, de hatalmas nyaka és enyhén nőies arcvonásai minden kétséget eloszlattak az azonosságát illetően.

– De az a fotó majdnem hatvan évvel ezelőtt készült – értetlenkedtem. – Biztosan manipulálták.

Reid kétkedően rám nézett. – Lehetséges, de szerintünk valódi. És ha nem is az, van több is, amelyek felől nem lehet kétségünk.

Magamhoz húztam a többi képet. A legtöbbje fekete-fehér volt, egyik-másik szépiaszínezésű. Sok képen dátum is állt, a legrégebbi 1891-ből származott. A legtöbbje templomot vagy monostort ábrázolt, többnyire egy csoport zarándokkal. Mindegyik képen ott volt valahol egy meglapuló alak, egy furcsa, hájas, telt ajkú, sápadt, szinte áttetsző bőrű

ember.

És a fotók mellett ott volt még egy festményről készült, kiváló minőségű másolat. A festmény hasonló volt ahhoz, amit Claudia Stern mutatott, elképzelhető, hogy ugyanaz a festő készítette. Itt is egy csapat lovas volt látható csatazaj és erőszak közepette. A horizont tűzben égett, mindenhol emberek küzdöttek és haldokoltak, szenvedéseik zavaros képek döbbenetes részletességével tárultak elénk. A lovasok nyergén jól kivehetően ott virított a jel, egy szigony. A csapatot egy hosszú, fekete hajú ember vezette. Köpenyt viselt, alóla előtűnt a páncélzata. A festő úgy festette meg az alak szemét, hogy nem tartotta meg az arányokat, túlságosan nagy volt a fejéhez képest. Az egyik szemében volt valami fehér folt, mintha csak valaki megkaparta volna a festéket, és előtűnt volna a vászon maga. Az alak jobb oldalán ott volt Brightwell, vörös szigonnyal megbélyegzett kezében egy zászlóval. A vezér a kezében egy levágott női fejet tartott a hajánál fogva.

– Ez olyan, mint az a festmény, amit láttam – mondtam. – Ez egy kicsit kisebb, és itt a lovasok vannak középpontban, de nemcsak egy részlet hasonlít arra, hanem az egész kép.

– Ez a festmény egy Sedlec melletti ütközetet ábrázol – mondta Bartek. – Sedlec ma a Cseh Köztársasághoz tartozik, és, mint a mondából is tudjuk, ez volt a helye az Immael és Endric közötti összecsapásnak. Egy idő után úgy döntöttek, hogy túlságosan veszélyes lenne a szobrot ott tartani Sedlecben, inkább el kellene rejteni. A térkép részeit szétszórták különféle helyekre, minden egyes dobozka létéről csak a szóban forgó monostor apátja tudott, aki ezt a tudást csak egyvalakivel oszthatta meg a közösségben. A sedleci apát volt az egyetlen, aki tudta az összes dobozka helyét, és miután elhelyezték a térképdarabokat, elküldte magát a szobrot is az új rejtekhelyére.

Sajnálatos módon, miközben éppen el akarták szállítani a szobrot, Sedlecet megtámadta a festményen ábrázolt csapat. Az apátnak sikerült elrejtienie a Fekete Angyalt, de a hollétének ismerete feledésbe merült, mert csak ő tudta, hogy mely monostorokba küldte el a térképrészeket, és a szóban forgó apátok titoktartásra esküdtek fel, az egyházból való kiátkozás és az örök kárhozat terhe mellett.

– Tehát ha egyáltalán létezett valaha a szobor, akkor elveszettnek tekinthető? – kérdeztem.

– A dobozok léteznek – felelte Reid. – Azt tudjuk, hogy mindegyikben valamiféle térkép egy darabja található. Igaz, hogy előfordulhat, hogy ez az egész csak a sedleci apát egy rafinált csele, vagy valamiféle tréfája. De ha így van, akkor megölték érte, és azóta is már nagyon sok ember halt meg miatta.

– Miért nem hagyjuk, hogy megkeressék? – kérdeztem. – Ha valóban létezik, legyen az övék. Ha nem, akkor csak az idejüket fecsérték.

– Létezik – mondta Reid szerényen. – Itt, a vége felé erről szentül meg vagyok győződve. Csak a természetét vitatom, nem a létezését. Vonzza az ördög, ugyanakkor vissza is tükrözi azt, de nem benne van. Ez az egész – és az asztalon heverő anyagra mutatott – véletlen. Nem tudom megmagyarázni, hogy ez a Brightwell, vagy akárki más, aki ilyen rettenetesen hasonlít rá, miként kerülhetett ezekre a képekre. Talán egy vérvonalból származnak, ezek az ősei. Akárhogy is van a dolog, a Hívók évszázadok óta gyilkolnak, és itt az ideje megállítani őket. Mostanra óvatlanná váltak, főként amiatt, hogy a körülmények erre kényszerítik őket. Most először érzik úgy, közel kerültek ahhoz, hogy az összes darabot megkaparintsák. Ha szemmel tartjuk őket, akkor a rend le tudja leplezni őket, és akkor lépéseket tehetünk ellenük.

– Miféle lépéseket?

– Ha bizonyítékot találnánk arra, hogy közük van bűntényekhez, akkor átadhatnánk ezeket az információkat a hatóságoknak, és bíróság elé állíthatnánk őket.

– És ha nem találnak efféle bizonyítékokat?

– Akkor az is elég lesz, ha megállapítjuk a személyazonosságukat, és majd lesznek mások, akik megteszik, amit mi nem tudunk.

– Megölik őket?

Reid vállat vont.

– Talán börtönbe csukják őket, vagy ennél is rosszabbat tesznek. Nem az én feladatom, hogy ezt megmondjam.

– Mintha azt mondta volna, hogy nem lehet őket megölni.

– Azt mondtam, hogy *ők* meg vannak győződve róla, hogy elpusztíthatatlanok. Ez nem ugyanaz.

Lehunytam a szemem. Ez egy örület.

– Most már mindent tud, amit mi is – mondta Reid. – Csak annyit kérünk, hogy maga is osszon meg velünk mindent, amit tud, hátha azzal segíthet bennünket ezek ellen az emberek ellen. Ha találkozik Stucklerrel, nagyon érdekelne, hogy miről beszélt. És hasonlóképpen, ha sikerülne az FBI-ügynök, Bosworth nyomára bukkannia, kérem, mondja el nekünk. Nem tudjuk, mi a szerepe ebben az egészben.

Korábban meséltem nekik Bosworthről, a Portland felé vezető úton. Úgy tűnt, hogy már tudtak róla. Végül is megpróbálta az egyik templomukat tönkretenni. De nem tudták, hogy hol van, és én úgy döntöttem, hogy nem árulom el nekik, hogy New Yorkban.

– És végül, Mr. Parker, szeretném, ha óvatos volna – mondta Reid. – Egy irányítási akaró értelem munkálkodik a háttérben, és ez nem Brightwell.

Megütögette az ujjbegyével a festményt a felfegyverzett kapitány feje fölött, akinek az a folt volt a szemében.

– Van valahol valaki, aki úgy hiszi, hogy ő a Kapitány reinkarnációja, övé a legnagyobb téveszme az összes közül. Ashmaelnek hiszi magát, és megszállottan keresi az ikertestvérét. Jelenleg Brightwell kíváncsi magára, de elsősorban a szobrot akarja megtalálni. Ha az sikerül, akkor megint önre fog figyelni, és szerintem ez nem lenne szerencsés fejlemény.

Reid áthajolt az asztal felett, és a bal kezével megragadta a vállamat. A jobbával benyúlt az inge alá, és előhúzott onnan egy feketés-ezüstös keresztet, amely a nyakában lógott.

– De azt ne feledje, akármi is történik, a válasz itt rejlik mindenre.

Azzal levette a keresztet, és átnyújtotta nekem. Egy pillanatnyi habozás után elvettem.

Egyedül mentem haza. Reid és Bartek felajánlották, hogy hazakísérnek, még azt is, hogy ott maradnak velem, de udvariasan visszautasítottam. Lehet, hogy rosszul értelmezett büszkeségből történt, de kényelmetlenül éreztem magam, ha arra gondoltam, hogy két szerzetesre van szükségem, hogy fedezzék a hátamat. Nagyon csúszós útra tévedtem, mintha csak arra kérnék néhány apácát, hogy kísérjenek el az edzőterembe, vagy néhány papot a Saint Maximilianból, hogy engedje meg a fürdővizemet.

Egy autó állt a felhajtón, amikor odaértem, és a bejárati ajtó nyitva volt. Walter a tornácon hevert egy szőnyegen, és boldogan rágódott egy csonton. Angel jelent meg mögöttem. Walter felpillantott, megcsóválta a farkát, aztán visszatért a vacsorájához.

– Nem emlékszem, hogy nyitva hagytam volna az ajtót – mondtam.

– Jó érzés azt hinni, hogy az ajtó mindig nyitva áll előttünk, de ha nem, akkor mindig ki tudjuk nyitni egy tolvajkulccsal. Ráadásul ismerjük a riasztód kódját. Hagytunk üzenetet a mobilodon.

Ellenőriztem. Nem hallottam, hogy csörög, és két üzenet várt.

– Mással voltam elfoglalva – mondtam.

– Például mivel?

– Hosszú történet – feleltem.

Miközben beszéltem, meghallgattam az üzeneteimet. Az elsőt Angel hagyta. A második Ellis Chambers-től jött, attól a férfitől, akit visszautasítottam, amikor a fia ügyében keresett meg; attól a férfitől, akinek azt javasoltam, hogy forduljon máshoz. A szavai zokogásba fulladtak, még mielőtt végig tudta volna mondani, amit akart, de amit hallottam, az éppen elég volt.

A fiának, Neilnek a holttestét Kansasban, Olahe mellett találták meg egy árokban. Azok, akiknek tartozott, végül elveszítették a türelmüket vele szemben.

Már csak kevés ember emlékezett Sam Lichtmann nevére. Lichtmann taxisofőr volt, aki 1941. március 18-án éppen a Seventh Avenue-n járt a taxijával, nem messze a Times Square-től, amikor elütött egy fickót, aki egy kereszteződésben elé lépett. A halottnál talált útlevél szerint a spanyol neve Don Julio López Lido volt. A nagy zűrzavarban senki nem vette észre, hogy Don Julio valakivel beszélgetett a kereszteződésben, mielőtt megkísérelte a végzetes átkelést, és miközben a kíváncsi tömeg gyülekezni kezdett a baleset hírére, az a másik férfi felvette a holttest mellett heverő barna, bőr aktatáskát, és aztán eltűnt.

A New York-i rendőrség annak rendje és módja szerint megérkezett, és kiderítette, hogy Don Julio egy manhattani hotelben szállt meg. Amikor a zsaruk bementek a szobájába, mindenféle térképet, feljegyzéseket találtak ott, és egy csomó, a katonai repüléssel kapcsolatos anyagot is. Bevonták az FBI-t, és ahogy egyre mélyebben beleástak a rejtélyes halottal kapcsolatos dolgokba, rájöttek, hogy ő voltaképpen nem más, mint Ulrich von der Osten, a náci katonai felderítés századosa, és voltaképpen ő az Egyesült Államokban folyó német hírszerzési hálózat értelmi irányítója. Az az ember pedig, aki elmenekült a baleset helyszínéről, nem volt más, mint Osten asszisztense, Kurt Frederick Ludwig. Ők ketten szervezték be azt a nyolc büntársat, akik adatokat szolgáltatottak arról, mekkora katonai erőt képvisel az ország, ipari termelési értékeket, mindenféle behajózási ütemtervet küldtek Berlinbe, többek között azokat az adatokat is, amelyek a New York-i kikötőből kifutó és Angliába tartó, csak Repülő Erődnek nevezett Boeing B-17-es repülőgépek indulási és érkezési dátumaira vonatkoztak. A jelentéseket láthatatlan tintával írták, és álnévvel rendelkező címzettekhez juttatták el fiktív címekre. Például a „Manuel Alonzó”-nak címzettek egyenesen magának Heinrich Himmlernek szóltak. Ezek után Ludwigit letartóztatták, őt és a társait szövetségi bíróság elé állították Manhattanben, és valamennyiüket húsz évre ítélték. Sam Lichtmann egyszer beletaposott a gázba, és ezzel sikerült neki mozgóképtelenné tennie az egész náci katonai hírszerzési hálózatot az Egyesült Államokban.

Az apám mesélte el nekem a Lichtmann-féle történetet még kisfiú koromban, és soha nem felejtettem el. Sejtettem, hogy a Lichtmann zsidó név, és valahogy helyénvalónak tetszett, hogy éppen egy zsidó volt az, aki elütötte azt a náci a Seventh Avenue-n 1941-ben, miközben nagyon sok társa már marhavagonokban utazott Európa keleti felébe. Egy olyan embernek sikerült egészen véletlenül némi elégtételt vennie a népe számára, aki aztán beleveszett a nagy, közös emlékezet tengerébe.

Louis nem hallotta még Sam Lichtmann történetét, és nem volt lenyűgözve tőle, amikor elmeséltem neki. Egy szó nélkül végighallgatta, amikor elmeséltem neki az elmúlt néhány nap történetét, főként azt a részt, amikor megérkeztek a szerzetesek, éppen akkor, amikor Brightwell-lel találtam szembe magamat. A kövér ember említésére, meg miután elmondtam, hogy Reid szerint mit jelentettek a hozzám intézett szavai, Louis viselkedése megváltozott. Mintha hátrált volna kicsit tőlem, és nem nézett egyenesen rám.

– És szerinted ez ugyanaz a fickó lehetett, aki figyelt bennünket, miközben elvittük G-Macket? – kérdezte Angel. Érezte a feszültséget Louis és köztem, és intett a szemével, hogy később majd beszélünk négyszemközt.

– Az érzések, amiket ébresztett bennem, ugyanolyanok voltak – feleltem. – Nem tudom másképpen kifejezni.

– Mintha az egyik ember lenne, aki Seretáért jött – mondta Angel. – Octavio nem tudta a nevét, de nem sétálhat körülöttünk nagyon sok ilyen fickó.

A Claudia Sternnél látott festmény jutott az eszembe, meg azok a fotók és képek, amelyeket Reid és Bartek mutatott nekem a Great Lost Bearben. Kicsit elrendeztem gondolatban a képeket időrendi sorrendben, a festménytől a szépiafotókig, aztán jött az a

fénykép, amin az a férfi volt Struckler csapata mögött, és legutoljára maradt Brightwell alakja, amint felém nyúl anélkül, hogy megmozdulna, a körme a húsumba váj anélkül, hogy kezet emelt volna rám. Minden egyes képen kissé idősebbnek látszott, a húsa egyre rothadtabb, az a szörnyű, fájdalmas kitüremkedés a nyakán egyre hatalmasabb és szembetűnőbb volt. Nem, még egy ilyen ember biztosan nincs a földön. És soha nem is lehetett sok ehhez hasonló.

– Na, és most mi lesz? – kérdezte Angel. – Sekula eltűnt a föld színéről, pedig ő volt a legjobb nyomunk.

Angel és Louis a hét elején elmentek abba az épületbe, ahol Sekula irodája volt, átnézték a lakását és az irodáját is. Az irodában gyakorlatilag semmit nem találtak, csak mindenféle csip-csup aktát, ami a három államot is átfogó terület néhány ingatlanával volt kapcsolatos, egy-két meglehetősen lényegre törő részvénytársasági anyagot, és egy dossziét, amin az Ambassade Reality név állt, és amiben csak egyetlen levél volt, az is két évvel korábbi keltezéssel. Ebben megerősítették, hogy mostantól az Ambassade felel a raktárak, többek között a williamsburgi épület karbantartásáért és az esetleges bérbeadásért. Az iroda feletti lakásban sem találtak sokkal többet. Volt ott néhány férfi- és női ruha, pipereszerek, tehát nagyon valószínűnek tűnt, hogy Sekula és a nem túl találóan elnevezett Hope egy pár voltak; azonkívül ráleltek néhány fel nem címkézett könyvre és magazinra, ami utalhatott arra, hogy az olvasnivalójukat repülőtereken szerezték be; aztán ott volt a konyha, teli unalmas, egészségesnek kikiáltott ételekkel, meg egy majdnem tökéletesen üres hűtőszekrény, amiben egyetlen doboz tartós tej árválkodott. Angel szerint olyan volt az egész, mintha valaki kicsemegézte volna a lényegét, aztán még egyszer átnézte volna a lakást, és eltávolított volna mindent, ami távolról is utalt volna arra, mivel is ténykedett Sekula, azt a látszatot keltve, hogy a fickó a legunalmasabb ember a világon az ügyvédi kamarába bekerült emberek közül.

Louis másnap visszatért, és kikérdezte a titkárnőt, aki olyan jókedvűen felelgetett a kérdéseimre, amikor felhívtam az irodát telefonon. Ha a nő úgy gondolta, hogy egy zsaru kérdéseire válaszol, akkor nyilvánvalóan félreértett valamit, Louis részéről nem lehetett szándékos a ködösítés. A nő csak egy ideiglenes ügyintéző volt, akit egy munkaerő-kölcsönző cég közvetített ki, és semmi más dolga nem volt, csak hogy felvegye a telefont, olvassa a könyvét, és manikűrözzön. Azóta nem látta Sekulát és a titkárnőjét, amióta őt oda felvették, csak egy telefonszolgálaton keresztül tartotta velük a kapcsolatot. Elmondta, hogy már más rendőrök is telefonáltak, miután a williamsburgi épület alagsorában megtalálták a maradványokat, de nekik sem tudott többet mondani, mint amennyit Louisnak elmondott. De úgy véli, hogy valaki járt az irodában, miután bezárta, és arról is meg volt győződve, hogy bizonyos dolgokat elmozdítottak a titkárnői asztalon és a mögötte lévő polcon. Az volt az utolsó napja, mert felhívta az ügynökség, hogy áthelyezték máshová, és csak annyi dolga van, hogy üzembe helyezze az üzenetrögzítőt, mielőtt aznap este távozna.

– Még mindig utánajárhatunk Bosworthnek és Stucklernek – mondtam. – Az árverés a héten lesz, és ha Reidnek és Neddónak igaza van, akkor a miatt a térképtörődék miatt néhány ember el fogja hagyni a biztonságos rejteket.

Louis hirtelen felállt, és kiment a szobából. Angelre néztem, magyarázatot várva.

– Minden összejött neki – mondta. – Nem aludt túl jól, semmit nem evett. Tegnap kiadták Alice maradványait, hogy el lehet temetni, és Martha haza is vitte.

Louis elmondta neki, hogy keressük Alice gyilkosát, de Martha azt felelte erre, hogy már túl késő. Azt is mondta, hogy ha Louis azt hiszi, hogy ezt az egészet Alice-ért teszi, hát saját magának is hazudik. És ő nem fog feloldozást adni neki, ha valakin bosszút áll, csak hogy Louis jobban érezze magát a bőrében. Louis magát okolja azért, ami történt.

– És engem is hibáztat?

Angel megvonta a vállát.

– Azt hiszem, ez nem ilyen egyszerű. Ez a Brightwell tud valamit rólad. Valamiféle

kapcsolat van közted és az Alice haláláért felelős ember között, és Louis nem akarja ezt tudomásul venni, nem akar hallani erről, most nem. Időre van szüksége, hogy feldolgozza, ennyi az egész.

Angel sört vett elő a hűtőből. Nekem is akart adni egyet. Megráztam a fejem.

– Nagy a csend itt – közölte. – Beszéltél már vele?

– Röviden.

– És hogy vannak?

– Jól.

– Mikor jönnek vissza?

– Talán ha mindennek vége lesz.

– Talán?

– Hallottad.

Angel abbahagyta a sörivást, és kiöntötte a maradékot a mosogatóba.

– Igen – felelte. – Hallottam.

És otthagytott egyedül a konyhában.

Joachim Stuckler egy fehér, kétemeletes épületben lakott, egy nagyjából négyezer négyzetméteres, vízre néző birtokon, Nahant mellett, lent Essex tartományban. A birtok körül volt kerítve magas fallal, és egy elektronikusan vezérelt kapu védte. A szépen karbantartott kertben kifejlett cserjék takarták el a kerítés falát belülről. Elölről a ház nem mindennapos lakhelynek tűnt, de valahogy az az érzése volt az embernek, hogy az elveszett haza iránti nosztalgiában szenvedő, részeg görögök díszítették, mert a homlokzat több oszloppal büszkélkedhetett, mint maga az Akropolisz. Ahogy áthajtottam a kapun, és végiggurultam a felhajtón, sikerült egy pillantást vetnem a ház hátsó felére is, úgyhogy láttam, hogy azt a részt igencsak kibővítették. Füstüvegből készült, hatalmas ablakok csillogtak a napfényben, és egy flancos, fehér jacht állt a fából készült kikötőgát mellett. A ház külsejéből megállapítható ízlésficamot leszámítva úgy tűnt, Stuckler jól elvan, főként ami az anyagiakat illeti.

A bejárati ajtó tárva volt, amikor leparkoltam a ház elé. Murnos várt rám. Az arckifejezéséből tudtam, hogy nem teljesen biztos abban, hogy a főnöke jól döntött, amikor meghívott, de az ilyesmi sokszor előfordult velem. Már megtanultam, hogy ne vegyem személyeskedésnek.

– Van önnél fegyver, Mr. Parker? – kérdezte Murnos.

Megpróbáltam bamba képet vágni.

– Csak egy aprócska.

– Majd mi vigyázunk rá.

Átadtam a Smith 10-est. Ekkor Murnos elővett egy hajlított pálcaszerűséget a fiókból, és végighúzta a testem körvonala mentén. Halkan pityegett egyet a karórámnál és az övemnél. Murnos leellenőrizte, hogy megbizonyosodhasson róla, nem rejtegetek egyikben sem halálos fenyegetésre alkalmas eszközt, majd bevezetett a nappaliba, ahol egy alacsony, köpcös, hajszálcsíkos öltönyt és egy rikító rózsaszínű nyakkendőt viselő férfi állt pózoló testtartással egy díszes tálalóasztal mellett. Néhány évtizedet késett, ha a *Life* magazin celeb-képei közé szeretett volna bekerülni, hogy halhatatlanná váljon a nagyszerű fekete-fehér képek segítségével. Őszülő haját homlokból kifésülve hordta, enyhén napbarnított volt a bőre, és ragyogó fehérek voltak a fogai. A csuklóján lévő óra árából egy évig tudtam volna fizetni a jelzalogkölcsonömet. A szoba berendezése és a falon függő műalkotások valószínűleg valamennyi scarborough-i lakos összes jelzalogkölcsonét fedezték volna egy álló évig. Nos, talán nem a Prouts Necken álló házakét, de az ott lakóknak úgyszincs szükségük anyagi segítségre ahhoz, hogy a számláikat fizessék.

A férfi odalépett, és kinyújtotta a kezét. Nagyon ápolt kéz volt. Valahogy rosszul éreztem magam, ahogy megráztam, mert hátha csak udvarias akart lenni, és titokban reméltem, hogy

nem szennyeztem be semmiféle fertőzéssel.

– Joachim Stuckler – mondta. – Nagyon örülök, hogy megismerhetem. Alexis már mindent elmesélt önről. A maine-i utazása eléggé sokba került nekem. Kártalanítanom kellett azokat az embereket, akik ott megsérültek.

– Az is elég lett volna, ha csak felhív telefonon.

– Nagyon...

Stuckler elhallgatott, úgy tett, mintha egy gyümölcsös kertben volna, és a megfelelően érett szót keresné, majd leszedné a fáról, egy finom mozdulattal.

– ...*óvatosnak* kell lennem – fejezte be. – És biztos vagyok benne, hogy mostanra már ön is rájött, hogy milyen veszélyesek egyesek.

Arra gondoltam, hogy vajon Stuckler nem tartozik-e közéjük, minden szerepjáték és a kissé nőies viselkedése ellenére. Hellyel kínált, majd megkérdezte, nem kérek-e teát.

– De ha szívesebben inná kávét, az is van. Csak én délelőttönként teázni szoktam.

– A tea jó lesz.

Murnos felvette az ódivatú fekete telefon kagylóját, és tárcsázott. Nem sokkal később megérkezett a komornyik egy tálcával. Óvatosan lepakolta róla a nagy porcelán teáskannát a hozzá való csészékkel, meg egy cukortartót, és egy kis tányéron citromszeleteket. Egy másik tányér mindenféle süteménnyel volt megrakva. De nagyon keménynek és morzsalódósnak tunkak ahhoz, hogy az ember megegye őket. Az arannyal szegélyezett csészék pompásak voltak. Stuckler egy kis teát öntött az egyikbe, aztán amikor elégedett volt a színével, teleöntötte. Amikor mindkettővel végzett, megkérdezte, hogyan kívánom inni.

– Feketén jó lesz – mondtam.

Stuckler arca kissé megrándult, de különben derekasan próbálta elrejteni a nemtetszését.

Kortyolgattuk a teánkat. Nagyon kellemes volt. Már csak az hiányzott, hogy a mafla Algy* lépjen be fehér teniszruhában, teniszütővel a kezében, és azonnal egy angol komédia kellős közepében találánánk magunkat, csak éppen Stuckler sokkal különlegesebb ember volt annál, mint amilyennek látszott.

*/Algy = Algeron Moncrieff, az Oscar Wilde-színdarab, a Bunbury (The Importance of Being Earnest) szereplője, aki az angol elithez tartozik./

Amikor egy újabb telefonhívást eresztettem meg Rosznak, sokkal hamarabb tudtam vele beszélni, mint korábban, és egy kis háttérinformációt kaptam tőle erről az előttem álló elegáns, vigyorgó kis emberről. Ross embere az IWG-nél – az Interagency Working Groupnál, amit 1998-ban hoztak létre azért, hogy többek között a náci és a japán háborús bűnöket elkövetők után kutassanak, bizonyítékokkal szolgálva arra, hogy a korábbi rezsim szolgálatában álló kétes előélettel rendelkező egyének és bizonyos egyesült államokbeli szervezetek együttműködtek – azt mondta, hogy Stuckler anyja, Maria nem sokkal a második világháború befejezése után utazott a fiával az USA-ba. A bevándorlási hivatal megpróbálta az ehhez hasonlóak java részét kitoloncolni, de a CIA, és főként a Hoover-féle FBI szívesebben tartotta őket az Államokban, hogy a saját közösségükben lévő kommunista szimpatizánsokat feljelenhessék. Az Egyesült Államok kormánya azokban a napokban nem igazán tudta eldönteni, kit fogad szívesen. Adolf Eichmann öt társa, akik mindegyike tevőlegesen szerepet játszott a „végső megoldás”-ban, a CIA-nak dolgozott, és kísérletet tettek még legalább egy tucat további háborús bűnös és kollaboráns beszerzésére.

Maria Stuckler azzal az ígérettel játszotta be magukat az USA területére, hogy átadja azokat a Német Kommunista Párttal kapcsolatos dokumentumokat, amelyeket a férje helyezett biztonságba, még amikor Himmlerrel volt valami dolga. Maria okos nő volt, és szépen adagolta a dokumentumokat, csak hogy ébren tartsa az amerikaiak érdeklődését, és így minden egyes alkalommal egyre közelebb került végső céljához, az amerikai állampolgárság

elnyeréséhez a maga és a fia számára. Az állampolgárságért folyamodó kérvényét maga Hoover hagyta jóvá, miután a nő átadta az utolsó, még a kezében lévő dokumentumokat, amelyek olyan baloldali beállítottságú zsidókkal voltak kapcsolatosak, akik még a háború kitörése előtt elhagyták Németországot, és jövedelmező állást találtak az Egyesült Államokban. Az IWG arra jutott, hogy Maria Stuckler információi egy részének nagyon fontos szerepe volt a McCarthy-féle kihallgatások során, ami egyfajta hőssé emelte az asszonyt Hoover szemében. A „kiváltságos helyzetben lévő személy” státusa feljogosította arra, hogy beszálljon a régiségkereskedésbe, üzletet nyisson, amit aztán a fia örökölt, és az amerikai vámosok szemet hunytak bizonyos, Európából származó, fontos tárgyak behozatalakor. Az öregasszony még most is élt, egy idősök otthonában Rhode Islanden, képességeinek majdnem tökéletesen teljes birtokában, nyolcvanöt éves korában.

És íme, itt voltam, teázgattam a fiával egy olyan szobában, amelyet a háborúban zsákmányolt kincsekből bútoroztak be, már ha Reidnek igaza volt Stuckler magángyűjteményét illetően, amit egy nagyra törő asszonynak a több mint egy évtizeden át tartó áruló magatartása biztosított. Kíváncsi volnék rá, hogy vajon a dolog zavarta-e valaha Stucklert. Ross embere azt is mondta, hogy Stuckler nagylelkűen adakozik nemes célokra, többek között zsidó karitatív szervezeteket is támogat, bár némelyikük visszautasította a pénzét, amikor kiderült, hogy ki is az adakozó személye. Lehet, hogy valóban feltámadt a lelkiismerete, és ez az oka a sok adománynak. De az is lehet, hogy csak jó színben akar feltűnni a nyilvánosság előtt, hogy ezzel elterelje a figyelmet az üzemeiről és a gyűjteményéről.

Rájöttem, hogy hirtelen mély ellenszenvet kezdek érezni Stucklerrel szemben, pedig nem is ismerem.

– Nagyon hálás vagyok, hogy idejét nem kímélve eljött ide – mondta. Nem éreztem rajta akcentusnak még a nyomát sem, se németet, se más milyent. Tökéletesen semleges volt a hangszíne, ami hozzájárult ahhoz a képhez, amit olyan körülmények között megalkotott magáról, a lehető legkevesebbet elárulva származásáról, és valódi önmagáról.

– Ami azt illeti, azért jöttem el, mert az alkalmazottja jelezte, hogy ön valamiféle információval szolgálhat, teát otthon is tudok inni.

A szándékos sértés ellenére Stuckler továbbra is jóindulattal viseltetett irányomban, mintha csak örömet lelné abban, hogy sejti, bárki, aki beteszi a házába a lábát, titokban nem szíveli őt, és a sértéseik már csak olyanok, mint hab a tortán.

– Persze, persze. Azt hiszem, talán tudok segíteni. De mielőtt nekikezdünk, nagyon érdekelné Mr. Garcia halála, amiben, úgy tudom, maga nagy szerepet játszott. Szeretném tudni, hogy mit látott a lakásában.

Nem tudtam, hova akar kilyukadni, de azt igen, hogy Stucklernek jó érzéke volt az előnyös üzletekhez. Valószínűleg az anyjától tanulta, és mindennap alkalmazta az üzleti életben. Nem fogok kiszedni belőle semmit sem, hacsak nem adok neki cserébe valamit.

– Csontszobrokat, emberi maradványokból készített díszes gyertyatartókat, néhány befejezetlen tárgyat, és egy mexikói istennőt, Santa Muertét ábrázoló szobrot, amit egy női koponyából készítettek.

Úgy tűnt, Stucklert nem nagyon érdekli a Santa Muerte. Inkább azt szerette volna részletesen tudni, hogy mit láttam, a szerkezetek és a kivitelezés után érdeklődött. Aztán intett Murnosnak, aki felvett egy könyvet egy kis asztalkáról, és odavitte a munkaadójának. Egy album méretű, fekete kötet volt, a gerincére vörös betűkkel fel volt írva, hogy *Memento Mori* (Emlékezz a halálra!). A borítóján olyasmi látszott, ami akár Garcia lakásából is származhatott volna: egy görbe csonton nyugvó koponya képe. A görbe csont, mint valami fehér nyelv, kunkorodott felfelé a hiányos állkapocs alól. Őt vagy hat elülső fog hiányzott belőle. A koponya alatt egy öt vagy hat, hasonlóan görbe csontból álló oszlopot lehetett látni.

Stuckler figyelte, ahogy a képet tanulmányoztam.

– Mindegyik emberi keresztcsont – közölte. – Meg lehet állapítani az öt csigolyából.

Átlapozott ötven-hatvan oldalnyi, különböző nyelvű, többek között német és angol szöveget, míg el nem érkezett egy sorozat fotóhoz. Átnyújtotta a könyvet.

– Kérem, nézze meg ezeket a fotókat, és mondja el, hogy nem tűnik-e ismerősnek valami.

Átlapoztam. Fekete-fehér képek voltak, enyhe szépiaárnyalattal. Az elsón valamiféle templom volt, három, háromszögben elhelyezett templomtoronnyal. Csupasz fák vették körül, és egy régi kőfal, amelyet helyenként megszakított egy-egy faragott koponyával ékesített oszlop. A többi képen boltívek alatt különböző formában elrendezett koponyák és csontok voltak; hatalmas piramisok és keresztek; csontok füzérszerűen, fehér láncot formázva; gyertyatartó és kandeláber alakban összerakva; és végül újra egy fotó a templomról, de ezúttal hátulról, nappali fényben fényképezve. A környező falakat vastagon befutotta a borostyán, de a fotó monokróm struktúrája miatt az az érzésem volt, mintha számtalan rovart láttam volna, mintha méhek lepték volna el a falakat.

– Mi ez a hely? – kérdeztem. Volt valami visszataszító a képekben, ahogy az emberi maradványokat egy sor templomdísz szintjére alacsonyították le.

– Először maga válaszoljon a kérdésekre – mondta Stuckler. Szemrehányásként felém billegette az ujját. Felmerült bennem, hogy esetleg eltöröm. Murnosra néztem. Nem kellett telepátikus képességekkel rendelkeznie ahhoz, hogy felismerje, mire is gondolok. Az arckifejezéséből ítélve el tudtam képzelni, hogy már sok emberben, köztük öbenn is felmerült az az ötlet, hogy jó lenne fájdalmat okozni Joachim Stucklernek.

Hagytam hát az ujjait, és inkább egy kisebb fotóra mutattam, amin a csontok szigonyszerű elrendezésben álltak egy repedezett fal melletti mélyedésben. Hét felkarcsont formált csillag alakot, a középpontjában egy koponya állt, amit egy szegycsont vagy egy lapockacsont darabja támasztott. Aztán jött egy függőleges sornyi újabb felkarcsont, amelyek egy-egy gerincsigolyából álló félkörben végződtek mindkét oldalon, a félkörök tetején pedig egy-egy koponya ült.

– Valami ehhez hasonló volt Garcia lakásában is – mondtam.

– Ezt mutatta meg Mr. Neddónak?

Nem feleltem. Stuckler türelmetlenül felhorkant.

– Ugyan, ugyan, Mr. Parker. Mint ahogy már mondtam, nagyon sokat tudok önről, és a munkájáról. Tudatában vagyok annak, hogy beszélt Mr. Neddóval. Teljesen természetes, hogy ezt tette, végül is Neddo elismert szakértő ezen a téren. És, hozzá kell tennem, hogy ő is Hívő. De hogy a védelmére keljek, talán inkább azt kellene mondanom, hogy „egykori Hívő”. Hátat fordított nekik, bár gyanítom, hogy a legzavarosabb tantételeiket most is vallja.

Hát ez újdonság volt számomra. Ha Stuckler igazat mondott, Neddo ügyesen titokban tudta tartani a Hívőkkel való kapcsolatát. De mindez további kérdéseket vetett fel, ami a hűségét illette. Beszélt Reiddel és Bartekkel, és csak remélhettem, hogy ők tudták ezt Neddóról. Az jutott az eszembe, vajon Neddo mesélt-e Brightwellnek rólam is.

– Mit tud róluk? – kérdeztem.

– Azt, hogy szervezettek és titkolóznak; hogy hisznek az angyali vagy démoni lények létezésében, és hogy ugyanazt a dolgot keresik, mint amit én.

– A *Fekete Angyalt*.

Most először tűnt úgy, hogy Stuckler le van nyűgözve. Ha egy kicsit is bizonytalanabb vagyok, akkor lehet, hogy boldogan elpirulok, és sütkérezem Stuckler elismerésének fényében.

– Igen, a *Fekete Angyalt*, bár én teljesen más okból vágyom rá, mint ők. Az apám meghalt, miközben ezt kereste. Talán tud is valamit erről. Igen, gyanítom, hogy így van. Nem hinném, hogy olyasféle ember, aki nem néz utána bizonyos információknak, mielőtt találkozik egy idegennel. Az apám az SS tagja volt, és az Ahnenerbée is, azé a csoporté, akik Himmler Reichsführer parancsára beleásták magukat az okkult tudományokba. Persze javarészből

zagyvaság volt, amivel foglalkoztak, de a *Fekete Angyal* egészen más történet; ez tényleg létezik, vagy legalábbis nagy valószínűséggel azt lehet mondani, hogy létezik egy olyan ezüstszobor, amely azt a pillanatot ábrázolja, amikor egy emberből valami démonira vált. Egy ilyen műalkotás bármelyik gyűjtemény ékessége lenne, függetlenül az értékétől. De Himmler – csakúgy, mint a Hívők – azt vallotta, hogy ez nem pusztán egy szobor. Ismerte a keletkezésének a történetét. Nagyon lenyűgözte az egész. Keresgélni kezdte annak a térképnek a darabjait, amely megadja a szobor pontos helyét, és az apámat meg az embereit ezért vezényelték a fontfroide-i monostorba, miután Himmler rájött, hogy a térkép egy darabját tartalmazó egyik dobozkat ide rejtették el. Az Ahnenerbe azzal kérkedett, hogy rendkívül tehetséges emberei vannak, akik még némi homályos utalás alapján is képesek megtalálni és előásni bármit. Igen veszélyes küldetés volt, hiszen a szövetségesek orra előtt kellett munkálkodni, és az apám életét is veszítette. A dobozka eltűnt, és eddig nem is sikerült a nyomára bukkannom.

Egyik ujjával a könyvre bökött.

– Hogy válaszoljak a korábbi kérdésére, ez itt Sedlec, ahol a Fekete Angyal létrejött. Garcia ezért dolgozott a csontszobrokon. Azzal bízták meg, hogy alkosson egy, a sedleci osszáriumhoz hasonlót, egy olyan környezetet, amely méltó arra, hogy a *Fekete Angyal* oda helyezték, amíg nem sikerült megfejteni a titkát. Nem gondolja, hogy elég furcsa a dolog?

Fény csillant a szemében. Fanatikus volt, csakúgy, mint Brightwell és a Hívők. Lassan lekopott róla a mesterkélt álca ezzel az adok-kapokkal, meg hogy az egész az én érdekem. Képtelen volt sokáig titkolni a saját megszállottságát.

– Miért olyan biztos abban, hogy létezik? – kérdeztem.

– Mert láttam a másodpéldányt – felelte Stuckler. – És ha úgy vesszük, maga is.

Hirtelen felállt.

– Jöjjön velem.

Murnos tiltakozni akart volna, de Stuckler egyetlen kézmozdulattal elhallgattatta.

– Ne aggódjon, Alexis. Minden úgy lesz, ahogy kell.

Követtem Stucklert a házon át, a fölépcső alatti ajtóhoz. Murnos egész végig mögöttem maradt, még akkor is, amikor Stuckler kinyitotta a zárat, és leereszkedtünk a ház pincerészébe. Hatalmas területet ölelt fel, és a falai kőből épültek. A nagyobb része borospinceként működött. Valószínűleg több ezer palack is lehetett ott lent, szép akkurátusan tárolva, a falon egy termosztátot is láttam a hőmérséklet szabályozására. Elhaladtunk a borral teli polcok között, és egy második ajtóhoz értünk. A szerkezet fémből készült, és egy retinaszkener, valamint egy kódzárhoz tartozó billentyűzet állta utunkat. Murnos kinyitotta az ajtót, aztán oldalra lépett, hogy Stuckler és én beléphessünk.

Egy négyszögletes, kőfallal borított terembe léptünk. Üveges falfülkék sorakoztak a falak mentén, benne Stuckler legféltettebb kincseivel. Volt ott három ikon, rajtuk az aranyozás sértetlen, gazdag és vibráló színeik sem koptak meg; néhány fülkében aranykelyheket és gazdagon díszített kereszteket láttam; volt több festmény és kisebb szobor, ami talán görög vagy római lehetett.

De a termet egyetlen szobor uralta. Úgy két és fél méter magas lehetett, és emberi csontokból készítették. Garcia lakásában már láttam hasonlót korábban, csak éppen sokkal kisebb méretűt.

A *Fekete Angyal* volt. Egyetlen csontvázszerű szárnyát kitarva tartotta, amelynek gerincét kissé görbe orsócsontok és singcsontok alkották. A karja combcsontokból és szákapocscsontokból készült, hatalmas, ívelt lábait finoman egyesített csontok alkották, lehetett látni az összeeresztések nyomait. A fejét több koponya töredékeiből állították össze, gondosan vágva szét, majd illesztve össze a töredékeket. Bordákat és gerinceket használtak fel a szarvhoz, amely a fejből nyúlt előre, és aztán lefelé kanyarodott a nagy kulcscsont felé. Az egész egy gránittalapzaton nyugodott, karmos lábai kissé a széle fölé nyúltak, mintha

belevájának a kőbe. Szörnyű félelmet és undort éreztem a jelenlétében. A sedleci csontdíszítmények felzaklattak, de azokkal legalább lehet, hogy volt valamiféle célja az elkészítőknek, ha más nem, hogy felismertessék azt, hogy minden halandó. De ez itt semmi ilyesmit nem mutatott fel. Az emberi lényeket csak alkatrésznek használták egy mélységesen ördögi képmás megalkotására.

– Rendkívüli, nem gondolja? – kérdezte Stuckler. Találgatni sem tudom, hányszor állhatott itt korábban, de a hangjából kihallatszó felhangokból úgy sejtettem, hogy soha nem halványul a tulajdonában lévő szobor iránti áhítata.

– Ez csak egy szó rá – feleltem. – Honnan való?

– Az apám találta Lombardiában, a Morimondo-monostorban, miközben a fontfroide-i töredék után kutatott. Ez volt az első jele annak, hogy közel jár a térképhez. Egy kicsit megsérült, mint ahogy azt ön is látja.

Stuckler a törött csontokra mutatott, egy felületesen kijavított repedésre a gerincen, és a hiányzó ujjakra.

– Az apám úgy vélte, hogy elszállították Sedlecből, valószínűleg nem sokkal az után, hogy szétosztották az eredeti térkép részeit, végül Olaszországba került. Voltaképpen kettős blöfföt vittek véghez, csak hogy eltereljék a figyelmet az eredetiről. Az apám úgy rendelkezett, hogy tartsák titokban. Számos olyan helyet tudott, ahol el lehetett ilyesmit rejteni, és senki nem merte megkérdőjelezni a parancsait. A Reichsführernek szánták ajándékképpen, de az apámat megölték, még mielőtt megszervezhette volna az elszállítását. Úgyhogy az anyámhoz került, néhány más olyan tárggyal együtt, amit az apám összegyűjtött.

– Bárki elkészíthette? – kérdeztem Stucklert.

– Nem – felelte teljes meggyőződéssel. – Csak olyan tehette, aki tanulmányozta az eredetit. Tökéletes másolat, minden részletében megegyezik.

– Honnan tudja, ha soha nem látta az eredetit?

Stuckler nagy léptekkel odament az egyik falfülkéhez, és óvatosan kinyitotta az üvegajtót. Én is követtem. Az ajtó nyitása felkapcsolt egy lámpát. Két kis nyitott ezüstdobozka volt benn, mindkettő fedelére egy egyszerű kereszt volt belevésve. Mellettük, vékony réteg üveglap védelmében két pergamendarab volt, egyenként talán egy négyzetdeciméteresek lehettek. Egy rajz részleteit láttam, egy falat és egy ablakot, a pergamen szélén pedig különféle szimbólumokat: a Szent Szívet, amit tüskék fűrtak át, egy méhkast, egy pelikánt. Mindkettőn volt egy sor pont is, valószínűleg számokat jelentettek, és valaminek a sarka is látszott, talán egy pajzs vagy egy címer lehetett. Aztán hirtelen megláttam az egyetlen betűből és néhány római számból álló kombinációt, amiről Reid is beszélt.

Az egyik térképtöredéket egy hatalmas, karomban végződő láb uralta, amely hátrafelé hajlott. Szinte teljesen ugyanolyan volt, mint a mögöttünk lévő csontszoboré. Láttam, hogy van néhány halvány betű, amit a láb álcázott, de egyiket sem tudtam igazán kivenni. A másik töredék egy fél koponyát ábrázolt, pontosan olyan volt, mint Stuckler csontszobrái.

– Látja? – kérdezte Stuckler. – Az egyes részleteket már évszázadokkal korábban elválasztották egymástól, mindjárt az után, hogy elkészült a térkép. Csak olyasvalaki tudott ilyen részlethűen szobrot készíteni a *Fekete Angyal*ról, aki látta az *eredetit*. A rajz viszonylag elnagyolt, de a valósághoz való hűsége már nem. Azt kérdezte, miért gondolom, hogy az eredeti létezik. Hát éppen ezért.

Hátat fordítottam Stucklernek és a szobrának. Murnos kifejezéstelen tekintettel nézett rám.

– Tehát magánál van két részlet – mondtam. – És egy harmadikra licitálni fog az árverésen.

– Igen, licitálni fogok, ahogy mondja. Ha vége lesz az aukciónak, felveszem a kapcsolatot a többi licitálóval, hogy megtudjam, kinél van még térképrészlet. Senki nem tud ennek a pincének a létezéséről, kivéve Alexist és engem. Maga az első kívülálló, akit az a megtiszteltetés ért, hogy láthatta, és maga is csak azért, mert az aukció küszöbön áll. Gazdag ember vagyok, Mr. Parker. Majd kapcsolatokat létesítek. Megegyezések születnek, és

elegendő tudás áll majd rendelkezésemre, hogy pontosan meghatározhassam a *Fekete Angyal* fellelhetőségét.

– És a Hívők? Gondolja, hogy sikerül majd őket megvásárolnia?

– Ne essen hibába, és ne ítélje meg tévesen, hogy milyen könnyen elbánt a felbérelt segédeimmel Maineben, Mr. Parker. Magát nem tekintettem valós veszélynek. Majd gondot viselünk a Hívőkre, ha szükséges lesz, de jobban szeretném, ha mindkét fél megelégedésére szolgáló egyezsége juthánk.

Én kételkedtem abban, hogy ez valaha is bekövetkezik. Az eddig megtudtakból nyilvánvaló volt számomra, hogy Stuckler és Brightwell, meg a fajtája teljesen más okból akarja megszerezni a *Fekete Angyalt*. Stuckler számára csak egy újabb kincs volt, amit elraktározhat a pincéjében, bár egy kicsit többet érne neki, mint a többi, hiszen kapcsolatba hozható az apjával. A *Fekete Angyal* a csontszobor mellé kerülne, az egyik sötét tükörképe volna a másiknak, és ő csodálná mindkettőt a maga elegánsan megszállott módján. De Brightwell, és akinek felelősséggel tartozik, hitt abban, hogy valami rejtezik az ezüst alatt, egy élőlény. Stuckler azt akarta, hogy a szobor ép maradjon, és ne vizsgálgassák. Brightwell pedig azt akarta felfedni, hogy mi van benne.

– Ismer egy Brightwell nevű embert? – kérdeztem.

Stuckler kifejezéstelen tekintettel nézett rám.

– Kellene? – kérdezte.

Nem tudtam megállapítani, vajon csak eltitkolja, hogy ismeri Brightwellt, vagy tényleg nem tud róla. Kíváncsi lettem volna, hogy Brightwell mikor lépett elő a homályból, mióta hajtja az a meggyőződés, hogy a Hívők hosszú ideje tartó kutatása lassan a végéhez közeledik, és vajon ez volt-e az oka annak, hogy Stuckler kijelentette, hogy nem ismeri őt. Lehet, hogy Stuckler kissé nevetséges viselkedése ellenére nagyon jó üzleti érzékkel rendelkezett, és sikerült neki oly módszerrel kutatni a térképdarabok után, hogy nem vonta magára Brightwell figyelmét. De ez a helyzet nemsokára megváltozik.

– Azt hiszem, hallani fog felőle hamarosan, mihelyt felfedezi, hogy kettejüknek közősek a céljaik – jegyeztem meg.

– Már nagyon várom, hogy találkozhassam vele – felelte Stuckler, és halvány mosoly bujkált az ajkán.

– Ideje, hogy menjek – közöltem, de Stuckler már nem is figyelt rám. Murnos kikísért, otthagya a munkaadóját, hadd elmélkedjen az emberi maradványok felett, amelyeket egy régi, halhatatlan ördög iránti tiszteletből egyé forrasztottak.

Phil Isaacsonnal a régi kikötőben találkoztam, egy vacsora mellett, nem sokkal a Stucklerrel való összejövetelem után. Egyre nyilvánvalóbbá vált számomra, hogy a másnapi árverés fordulópont lesz. Idevonzza azokat – többek között a Hívőket is –, akik magukénak szeretnék tudni a sedleci dobozkát, és Stuckler összeütközésbe kerül velük, ha sikerül megszereznie a tárgyat. Jelen akartam lenni az árverésen, de amikor felhívtam Claudia Stern, nem tudtam elérni. Azt a felvilágosítást kaptam, hogy az árverés szigorúan zártkörű, és már túl késő van ahhoz, hogy felvegyenek a meghívottak listájára. Hagytam egy üzenetet Claudiának, arra kérve, hogy hívjon vissza, de valójában nem is reméltem, hogy hallok majd felőle. Úgy véltem, az ügyfelei nem lennének túl boldogok, ha beengedne egy magándetektívet közéjük, egy nyomozót, akit ráadásul igencsak érdekel az utóbbi évek egyik legszokatlanabb műtárgyának árverésre bocsátása. De ha volt valaki, akinek sikerülhet valamilyen módon bejuttatnia a House of Sternbe, és aki sokat tudhat a jelen lévő licitálókról, akkor az Phil Isaacson volt.

A Natasha's a Cumberland Avenue-n volt, közel a Bintliff'shez, és az, hogy a régi kikötőbe költözött, a városfejlesztés kevés pozitív példájának egyike volt, azé a városé, amit nagyon szerettem. Az új környezet sokkal kényelmesebb volt, és ha más nem is, de a kaja sokkal jobb lett, ami meglehetősen nagy dolognak számított, mivel a Natasha's is igen jó konyhával dicsekedhetett. Amikor odaértem, Phil már az egyik asztalnál ült, a helyiségen végigfutó kőpadkához közel. Most is úgy nézett ki, mint akit skatulyából húztak ki. Alacsony, szakállas ember volt, tweedzakót és vörösesbarna nadrágot viselt, vörös csokornyakkendője virított fehér inge felett. Választott hivatása a jog volt, és betársult a cumberlandi jogi központba, ugyanakkor a Portland Press Herald kritikusa is volt. Semmi bajom nem volt az újsággal, de azért meglepődtem, hogy egy Phil Isaacson-kvalitású ember ennek a lapnak a sorai mögé rejtőzik. Szerette mondogatni, hogy gyakran el is felejtik, hogy ír nekik, és nem volt nehéz elképzelni, hogy olykor valaki a szerkesztőségben felvesz egy újságot, elolvassa Phil cikkét, majd felkiált: „Hé, várjatok csak, nekünk van *műkritikusunk*?”

Egy kiállításon találkoztam először Phillel a June Fitzpatrick Galériában, a Park Streeten, ahol June éppen egy Sara Crisp nevű cumberlandi művész munkáit mutatta be. Az alkotó a természetben talált dolgokból állította össze műveit – falevelekből, állati csontokból, kígyóbőrből –, ezek segítségével elképesztően szép alkotásokat hozott létre, a flóra és a fauna által teremtett dolgokat geometrikus képekké alakította. Azt hiszem, a természetben uralkodó rendet akarta kifejezni, és úgy láttam, Phil is egyetért velem. Az ő szókinccse számottevően gazdagabb volt az enyémnél. A végén megvásároltam az egyik műalkotást, egy tojáshéjából megalkotott keresztet, amit viaszba ágyaztak, a háttérben egymásba fonódó vörös foltok látszottak.

– Lám, lám! – mondta Phil, amikor odaértem az asztalhoz. – Már kezdtem azt hinni, hogy nálam sokkal érdekesebb emberrel találkoztál, akivel eltöltheted ezt az estét.

– Elhíheted nekem, hogy igencsak próbálkoztam – feleltem. – De úgy tűnik, mindegyik, egy kicsit is érdekesebb embernek más dolga akadt ma estére.

A pincérnő egy pohár bort, kaliforniai Zint tett le az asztalra. Mondtam neki, hogy hozhatja az egész üveget, és rendeltem mellé egy kétszemélyes keletielőétel-tálat is. Phillel megtárgyaltuk a legújabb pletykákat, miközben vártuk, hogy megérkezzen az étel, majd adott néhány tippet, melyik művésztől érdemes vásárolni, ha netalán nyernék a lottón. Lassan megtelt körülöttünk az étterem, és én vártam, amíg a közeli asztaloknál mindenki kellőképpen belefeledkezik a beszélgetésbe, mielőtt belekezdtem volna abba, amiért jöttem.

– Nos, mit tudsz nekem mondani Claudia Sternről és az ügyfeleiről? – kérdeztem, miközben Phil bekapta az utolsó falat garnélarákot a tálról.

Phil félretolta a tányérján a maradékokat, és alaposan megtörölgette a száját a szalvétába.

– Nem akarok tudósítani az árveréséről a lapban. Először is, nem szeretném, ha az emberek otthagynák a reggelijüket, mert elolvassák a részletes leírást az árverésre kerülő tárgyakról, másodsor meg nem vagyok meggyőződve arról, hogy érdemes lenne tudósítani egy zártkörű aukcióról. Különben is, miért érdekel téged bármi is, amit az a nő árverez? Van valami köze az ügyedhez?

– Valahogy úgy. Mondhatni magánjellegű a dolog.

Phil hátradőlt a széken, és simogatni kezdte a szakállát.

– Nos, nézzük csak. Nem egy régi aukciósházról van szó. Csak tíz évvel ezelőtt alapították, és olyasmire szakosodott, amire a legjobb szó talán az, hogy „ezoterikus”. Claudia Stern antropológiából szerzett diplomát a Harvardon, de van egy sor szakértője, akikkel kapcsolatba lép, ha valami figyelmet érdemlő tárgy felbukkanása során szüksége van segítségre. Az érdeklődési köre egyszerre széles körű és ugyanakkor nagyon speciális. Itt most kéziratokról beszélünk, meg olyan tárgyakról, ahol emberi maradványokat használtak fel művészi érték létrehozására, különféle, az apokrif szövegekhez köthető dolgokat.

– Említette nekem az emberi maradványokat, amikor találkoztunk, de nem részletezte – jegyeztem meg.

– Hát, ez nem olyasmi, amit az ember megvitatna idegenekkel – mondta Phil. – Nem olyan régen – mondjuk öt vagy hat évvel ezelőtt – Sternnek volt egy kicsi, de annál élénkebb kereskedelmet folytató üzlete. Belsőszülöttekkel kapcsolatos dolgokkal kereskedett, főként koponyákkal, de néha előfordult egy-két díszesebb tárgy is. Mostanra ezt a fajta kereskedelmet igencsak helytelenítik, és a kormányok meg a különböző népi törzsek nem vonakodnak kártérítési igényrel fellépni, ha az árveréseken ilyesféle tárgyak jelennek meg. Európában az efféle csontokkal való kereskedés kevésbé ütközik akadályokba, ha a csontok kellőképpen régiek, néhány évvel ezelőtt például ez az aukciósház állította ki az iratokat, amikor néhány magyar és lengyel csontvázmaradványt árvereztek el. A csontokat két gyertyatartó elkészítéséhez használták fel, ha jól emlékszem.

– És lehet tudni, hogy ki vette meg őket?

Phil megrázta a fejét.

– A Stern nagyon titoktartó. Az ügyfelei igen különleges gyűjtők, akik közül tudomásom szerint soha egyetlenegy sem panaszkodott amiatt, ahogy Claudia Stern intézi az üzleti ügyeit. Minden egyes tárgyat alaposan ellenőriznek, hogy az eredetiségükről meggyőződjenek.

– Tehát soha nem adott el egyetlenegy söprűnyelet sem, amelyik repüléskeptelen lett volna.

– Úgy tűnik, ez a helyzet.

A pincérnő elvitte a tálát az asztalról. Nem sokkal később megérkezett a főétel: Philnek homár, nekem meg steak.

– Látom, még nem szeretted meg a tenger gyümölcseit – jegyezte meg Phil.

– Az a véleményem, hogy bizonyos lényeket túl rondának teremtettek ahhoz, hogy megegyük őket.

– Vagy hogy randizzunk velük – tette hozzá Phil.

– Hát ez az.

Nekilátott szétszedni a homárt. Megpróbáltam nem odanézni.

– Nos, elmondod végre, hogy Claudia Stern miért érdekel téged olyan nagyon? – kérdezte.

– Persze minden szigorúan köztünk marad.

– Holnap lesz az árverés.

– A sedleci kincs – mondta Phil. – Hallottam a szóbeszédet.

Phil egyik érdeklődési területe a temetődíszítés volt, annak esztétikája, úgyhogy nem volt meglepő, hogy ismerte Sedlecet. Néha egészen nyugtalanító volt, milyen széles skálát ölelt fel a tudása.

– Tudsz róla valamit?

– Hallottam, hogy az árverés egyik központi tétele egy pergamentöredék, amin valamiféle ábrák vannak, de önmagában viszonylag értéktelen, eltekintve attól, hogy érdekességszámba megy. Tudom, hogy Claudia Stern a pergamennek csak egy kis darabkáján engedélyezte az eredetiségvizsgálatot, míg a többi részt feltételezhetően hét lakat alatt tartják, amíg meg nem jelenik a vevő. Azt is hallottam, hogy nagy a titkolózás, túl sok is, ahhoz képest, amilyen kis jelentőségű a tárgy maga.

– Én talán szolgálhatok több információval – mondtam.

És meg is tettem. Mire végeztem, Phil homárja félig érintetlenül maradt a tányérján. Én is alig nyúltam az ételemhez. A pincérnő fájdalmas arcot vágott, amikor visszajött, hogy megnézzem, mi a helyzet.

– Minden rendben van? – kérdezte.

Phil arcán mosoly terült szét, még hozzá olyan tökéletes, amelyről csak egy szakértő tudta volna megállapítani, hogy mennyire hamis.

– Minden csodás volt, csak az étvágyam már nem a régi – magyarázta.

Hagytam, hogy a pincérnő elvigye az én tányéromat is, aztán a mosoly lassan lehervadt Phil arcáról is.

– És te hiszel abban, hogy ez a szobor létezik? – kérdezte.

– Azt elhiszem, hogy valamit régen elrejtettek – feleltem. – Túl sok embert érdekel ahhoz, hogy csak egy mítosz legyen. Azt nem tudom, hogy pontosan mi is ez valójában, de azt határozottan állíthatom, eléggé értékes ahhoz, hogy öljenek is érte. Mennyit tudsz az ilyen tárgyak gyűjtőiről?

– Néhányukat névről ismerem, másokat csak hírből. Azok, akik benne vannak az ilyesféle üzletelésben, nagy ritkán megosztanak velem egy-két pletykát.

– Nem tudnál két belépőt szerezni az árverésre?

– De, azt hiszem, hogy tudnék. Néhány szívességet beválthatnék, de éppen most mondtad nekem, hogy úgy véled, Claudia Stern nemigen örülne neki, ha megjelennél ott.

– Abban reménykedem, hogy kellőképpen el lesz foglalva azzal, ami ott történik, és engedi majd, hogy betegyem a lábam, főként, ha te is ott vagy velem. Ha épphogy csak az árverés kezdetére érkezünk, fogadni mernék, hogy inkább hagyja, hogy bemenjünk, semmint kidobasson bennünket, megkockáztatva ezzel, hogy az árverés félbeszakadjon. Különben is, rengeteg dolgot csinálok, ami nem nagyon tetszik az embereknek. De nem is maradhatnak hosszú ideig a szakmában, ha ez nem így lenne.

Phil megitta a borát.

– Tudtam, hogy ez az ingyen kaja sokba fog még nekem kerülni – jegyezte meg.

– Ugyan már! – mondtam. – Tudom, hogy érdekel a dolog. És ha valaki megölne, csak gondolj arra, hogy a *Press Herald* gyászjelentésében micsoda méltatást kapsz majd. Halhatatlanná válsz.

– Hát, ez nem túl megnyugtató – felelte. – Én azt reméltem, hogy a halhatatlanság úgy ér utol, hogy még *nem* haltam meg.

– Lehet, hogy te leszel az első – mondtam.

– Na, és mekkora az esélyem?

– Nem túl nagy, és egyre kevesebb.

Brightwell éhes volt. Már olyan régóta küzdött a vágy ellen, de mostanában már nagyon erős volt a késztetés. Visszaemlékezett annak a nőnek, Alice Temple-nek a halálára abban az öreg raktárpépületben, meg arra a hangra, ahogy a meztelen talpa a padlólaphoz csattant, miközben a nőhöz közelített. Temple, vagyis templom. A nő neve valahogy helyénvalónak tetszett annak a megszenteltetésnek a fényében, ami a testével történt. Brightwell számára kissé furcsa volt, hogy képes szinte kívülről szemlélni önmagát meg a történeteket,

mintha halandó teste bizonyos tevékenységgel lenne elfoglalva, míg vezérlő tudata valami egészen mással.

Brightwell kinyitotta a száját, és beszívott egy hatalmas adagot az olajos levegőből. Az ökle hol összeszorult, hol elernyed, kifehéredtek az ujjpercei. Megborzongott, ahogy visszagondolt arra a dühre, amellyel széttépte a nőt. Ott kezdődött ez a fajta elkülönülés, Önmaga és Nemőmaga között, az egyik fele csak azt kutatta, mit szaggathat, téphet szét, míg a másik félreállt, nyugodtan szemlélődött, és csak a pillanatra várt, a végső pillanatra. Ez volt Brightwell ajándéka, létezésének az értelme. Még ha le is hunyta a szemét, vagy teljes sötétségben volt, akkor is érezte, hogy közeledik az utolsó lehelet ideje...

Egyre jobban eluralkodott rajta a görcs, egyre gyakrabban megrohanta. Teljesen kiszáradt a szája. Temple, Alice Temple. Nagyon tetszett neki ez a név, meg a nő íze, ahogy az ajka rátalált az övére, ahogy a vér és a nyál, meg a verejték összekeveredett a nő ajkán, s lassan elszivárgott a tudata, elhagyta az ereje. Brightwell most újra a nővel volt, vérfoltos ujjai a fejét markolázták, az ajka a nőére csukódott, arra a vörösségre. Kívül-belül vörösség. A nő haldoklott, és bárki más, legyen az orvos, vagy akár egy nem hozzáértő egyén, csak azt látta volna, hogy a teste kiürül, ahogy elszáll belőle az élet, amíg egyszer csak össze nem roskad, meztelenül az ütött-kopott széken.

De abban a pillanatban nem csak az élet szállt el, és Brightwell már alig várta ezt a pillanatot. Egy sebesen kitóduló valamit érzett az ajkán, mintha egy édes szellő szállt volna fel egy skarlátvörös alagútból, mint amikor a gyengéd ősz utat enged a kíméletlen télnek, a napnyugta az éjnek, és a jelenlétet felváltja a hiány, a fényt a fénytelenység, a sötét. És aztán Brightwell magába fogadta, már benne volt, csapdába esett két világ között, egy sötét börtönbe zárva, ami nem volt más, mint Brightwell maga.

Brightwell, a vezérlő angyal, az emlékek őrzője. Brightwell a kereső és az azonosító.

Felgyorsult a lélegzete. Érezte őket magában, gyötrődtek és kutattak.

Brightwell aki képes mások akarátát megtörni, és a sajátjára formálni, meggyőzni az elveszetteket, hogy valódi természetük az ő szavaiban rejlik.

Újabb élményre volt szüksége. Még mindig magán érezte azt az ízt. Mélyen benne egyre hangosabban tombolt a zivaj, egy egész kórus kiáltott szabadulásért.

Nem bánta meg, hogy a nő halála miatt bekövetkezett mindaz, ami. Magukra vonták a figyelmet, noha nem akarták. A nő végül is nem állt egyedül a földön.

Akadtak olyanok, akik törődtek vele, akik nem hagyták, hogy csak úgy távozzon az élők sorából, de akkor sem volt véletlen, hogy a sorsa összehozta Brightwell-lel. Brightwell nagyon öreg volt, és a korral járt, hogy nagyon türelmes volt. Mindig is megőrizte a hitét, és biztos volt abban, hogy minden egyes elvett élet közelebb hozza ahhoz, aki elárulta őt, és mindez annak a lehetőségéért történik, hogy egyszer majd üdvözül, amit egyébként örökké megtagadtak tőle. Elrejtőzött, igazi énjét elnyomta, eltemette a hétköznapiság álcája mögé, még akkor is, amikor mind a három világ – ez a jelenlegi, a fenti világ és az alant elterülő üreges világ is – minden tőle telhetőt megtett, hogy megmutassa neki, a hétköznapi szabályosságnak nincs helye az életében.

Brightwellnek tervei voltak vele, de még milyen tervei! Majd talál egy hideg, sötét helyet, ahol láncok lógnak a falakról, amelyekhez majd hozzákötözi őt, aztán a falban lévő lyukon keresztül figyel, ahogy lassan elemésződik, óráról órára, napról napra, évről évre, évszázadról évszázadra, a halál peremén egyensúlyozva, de nem belezuhanva a hatalmas mélységbe.

És ha Brightwell mégiscsak tévedett volna a másik természetét illetően – de Brightwell ritkán tévedett, még a legkisebb dolgokban is –, akkor is hosszú, lassú, gyötrelmes halál vár arra az emberre, aki azzal fenyegette őket, hogy az általuk hön áhított látomás útjába áll, hogy visszaszerzi azt, amit ők már oly régen elvesztettek.

Minden előkészületet megtettek. Holnap megtudják, amit még meg kell tudniuk. Már nem

volt tennivaló, úgyhogy Brightwell megengedhetett magának egy kis élvezetet. Aznap éjjel, egy kissé később összetalálkozott egy fiatalemberrel a park sötétjében, mindenféle ígérettel magához édesgette, hogy pénzt és ételt ad neki, és más, furcsa, testi gyönyörökkel csábította. Egy idő után már rajta volt, karmait belemélyesztette a fiú testébe, hosszú körmei felhasították a szerveit, összezúzták a vénáit, kézben tartva az emberi test egész, bonyolult szerkezetét. A fiú lassan elért a csúcspontra, amire Brightwell annyira várt, míg aztán eggyé lettek, ajkak az ajkakon, és az a kiszökellő édes valami megtöltötte Brightwellt, majd egy újabb hang csatlakozott a benne lakozó lelkek kórusához.

Martin Reidnek másnap reggel az volt az első dolga, hogy felhívjon engem. Emiatt Angel feltette nekem azt a kérdést, vajon Reid szövetségese-e azoknak az embereknek, akik ellen inkább küzdenie kellene, hiszen csak olyasvalaki képes hajnali 6:30-kor telefonálni, aki az ördöggel cimborál.

– Elmegy a mai hajcihőre? – kérdezte.

– Remélem, igen. Na és maga?

Felmordult.

– Túl jól ismernek ahhoz, hogy észrevétlenül el tudnék vegyülni ilyen társaságban. Na, mindegy. Tegnap volt egy nem túl kellemes beszélgetésem a mi Miss Sternünkkel, melynek során újra hangsúlyoztam neki, mennyire nincs ínyemre eltökélt szándéka, hogy mégiscsak megrendezi az árverést, annak ellenére, hogy igencsak kétes a doboz eredete és tulajdonjoga. Kell, hogy legyen ott valaki tőlünk, aki szemmel tartja, mi történik, de ez nem lehetek én.

Nem először öntött el az az érzés, hogy valami nem stimmel azzal kapcsolatban, ahogy Reid kezeli a sedleci térképdarab áruba bocsátását. A katolikus egyház nem szűkölködött jogászokban, főként nem Massachusetts-ben, ahogy azt bárki láthatta, aki az érsek ellen mostanában zajló, molesztálási ügyben történt vádemelést figyelemmel kísérte. Ha meg akarták volna akadályozni az árverést, Claudia Stern vállalkozása körül nyüzsgőnének a drága ruhákat és tükörfényes cipőket viselő kenetteljes férfiak és nők.

– Erről jut eszembe, hallom, kérdezgetett rólunk – mondta Reid.

Reidet és Barteket is leellenőriztem, miután találkoztam velük. Eltartott egy ideig, amíg találtam valakit, aki hajlandó volt beismerni, hogy ezek ketten valaha is betették a lábukat a templomba, és főként, hogy a papi rend tagjai, de végül is a Massachusettsben lévő Spencernek a Szent Józsefről elnevezett apátságában megerősítették, hogy mindketten oda tartoznak. Reidnek hivatalosan a római San Bernardo alle Terme templomban volt az állomáshelye, és ő volt a felelős azért, hogy az odalátogató egyházi személyek és apácák megismerhessék Szent Benedek életútját. Ezt a szentet tartják a rendet igazgató szabályok létrehozójának. A szent különböző helyeken elmélkedett, amelyek életének fontos állomásai voltak: Noricában, Subiacóban és Monte Cassinóban. Bartek a csehországi Novy Dvurban lévő, újonnan épült Miasszonyunk temploma megbízásából dolgozott. Ez volt az első monostor, amelyet a kommunizmus bukása óta a Cseh Köztársaságban építettek, de még nem készült el teljesen. Korábban a franciaországi Sept-Fons apátság közösségéhez tartozott, ahová vele együtt még sok más cseh fiatalember ment az 1990-es évek elején, elmenekülve az országban folyó vallási üldöztetés elől, de megfordult az Egyesült Államokban is, főként a New York állam északi részén lévő Genesee apátságában is. Ha jól emlékszem, Sept-Fons volt az a monostor, amelyet Bosworth, az FBI-ügynök megszenteltetett.

A Bartekről szóló információk elég hihetőnek tündek, de Reid nekem nem olyan embernek tűnt, aki képes egy turistabusz elején ülve közhelyeket mondani egy mikrofonba. Érdekes módon az a szerzetes, akitől az információt kaptam – amihez először engedélyt kért a rend egyesült államokbeli fejétől, és feltételezhetően magától Bartektől és Reidtől is – azt mondta, hogy a két szerzetes voltaképpen két különböző rendet képvisel. Bartek trappista volt, ez a rend a franciaországi Notre-Dame de la Trappe ciszterci apátságról kapta a nevét, és azután jött létre, hogy kettészakadt a rend. Legtöbbjük ragaszkodott a hallgatási fogadalomhoz és a puritánság, az egyszerű ruhák viseletének szigorú betartásához. De akadtak olyanok, mint Reid is, akik szerettek némi lazaságot bevinni a szolgálatba. Ezt a második csoportot úgy hívták, hogy a Cîteaux-i Szent Rend. Ez a ciszterciek kevésbé szigorú ága volt, ami a vallási szertartásokat illette. Nem tehetek róla, de úgy éreztem, hogy volt egy jó adag félelemmel vegyes tisztelet abban, ahogy a szerzetes a két emberről beszélt.

– Csak kíváncsi voltam – mondtam Reidnek. – Egyedül a maga szava volt a bizonyíték arra, hogy tényleg szerzetesek-e.

– Na, és mit tudott meg? – Úgy hangzott, mintha jól mulatna.

– Semmi olyasmit, aminek a közlésére nem adtak engedélyt – feleltem. – Maga ezek szerint idegenvezető.

– Ezt mondták magának? – kérdezte Reid. – Nocsak, nocsak. Az is szolgál, aki a későn jövőket várja a busz ajtajában. Milyen jó, hogy a múltat soha nem felejtik el. Pontosan ezért adtam magának azt a keresztet. Remélem, viseli. Nagyon régi.

A keresztet történetesen feltettem a kulcsomomra. Már volt egy kereszt, amit hordtam, egy egyszerű bizánci, általában zarándokok által viselt kereszt, amit a nagyapámtól kaptam ajándékba a középiskola befejezésekor. Úgy véltem, nincs szükségem egy újabbra.

– Magamnál tartom – biztosítottam róla.

– Jó. Ha történik velem valami, akkor csak dörzsölje meg, és én megjelenek a túlvilágról.

– Ezzel nemigen nyugtatott meg – mondtam. – Mint ahogy egy csomó minden eléggé nyugtalanító magával kapcsolatban.

– Mint például?

Hihetetlennek hangzott, amit elővezettem, de csakis erre a következtetésre juthattam.

– Szerintem maguk azt akarják, hogy ez az árverés létrejöjjön. Azt hiszem, maguk és a rendjük csak látszólagos kísérleteket tett, hogy az aukciót leállítsák. Valami okból kifolyólag maguknak az az érdekük, hogy bármit is fed fel az az utolsó töredék, a napvilágra kerüljön.

A vonal túlsó végén egy darabig csend volt. Azt is hihettem volna, hogy Reid otthagya a telefont, csak éppen hallatszott a szuszogása.

– És mi lenne ez az ok? – kérdezte, és már nyoma sem volt a hangjában annak, hogy jól mulatna. Sokkal inkább gyanakvónak tűnt. Valójában nem is gyanakvó volt, mintha azt szeretne volna, hogy ismerjem meg a választ, csak éppen ne ő mondja el nekem. Annak ellenére, hogy azzal fenyegettem, ráküldöm Louist is és a Fulcikat is, Reid mégis így akarta játszani ezt a játékot, egészen a végkifejletig.

– Talán maguk is szeretnék látni a *Fekete Angyalt* – mondtam. – A maguk rendje veszítette el, és most vissza akarja kapni.

Reid elejtett egy-két „ugyan már”-t, és mostanra sikerült újra a mosolygó álarc mögé bújni.

– Közel jár – mondta Reid –, de mégsem ön nyert, Mr. Parker. Vigyázzon a keresztre, és adja át üdvözetemet Claudia Sternnek.

Letette a kagylót, és soha többé nem beszéltem vele.

A Fanueil Hallnál találkoztam Phil Isaacsonnal, onnan sétáltunk az aukciósházhoz. Nyilvánvaló volt, hogy Claudia Stern tett néhány elővigyázatossági intézkedést a térképrészlet árverésre bocsátása miatt. Egy tábla tudatta, hogy a ház zárva van egy zártkörű árverés miatt, és hogy minden kérdéssel telefonon keresztül kérik fordulni a házhoz. Megnyomtam a csengő gombját, és egy hatalmas, sötét öltönyt viselő férfi nyitott ajtót. Látszott rajta, hogy az egyetlen tudás, amelynek a megszerzésére valaha is erőfeszítéseket tett, az volt, hogy ő üssön-e először.

– Ez egy zártkörű árverés, uraim. Csak meghívóval engedhetem be önöket.

Phil elővette a meghívókat a zsebéből. Fogalmam sincs, hogyan szerezte őket. Keménypapírra voltak nyomtatva, és arany betűkkel állt rajtuk a „Stern” felirat, továbbá az árverés dátuma és ideje. Az ajtónálló tanulmányozni kezdte őket, aztán mindkettőnkét jól megnézett, nem fogunk-e keresztet hányni, meg szenteltvízzel meghinteni a helyet. Miután megelégedett az eredménnyel, oldalt lépett, hogy beengedjen bennünket.

– Hát, nem a Fort Knox – jegyeztem meg,

– De még így is eléggé szokatlan. Be kell, hogy valljam, kíváncsian nézek az egész elébe.

Phil regisztrált a pultnál, és kapott egy árverési tárcsát. Egy feketébe öltözött nő tálcán lévő frissítővel kínált bennünket. Valójában nagyon sok feketébe öltözött embert lehetett látni. Olyan volt, mintha a Cure együttes új albumának megjelenése alkalmából rendezett fogadáson lettünk volna, vagy egy olyan pár esküvőjén, akik élnek-halnak a gothic stílusért. Mindketten narancslevet kértünk, aztán elindultunk felfelé a lépcsőn, az árverés helyszínére. Ahogy reméltem, az emberek nyüzsögtek, úgyhogy el tudtunk vegyülni a tömegben. Nagyon meglepett, milyen sokan voltak, de még jobban megdöbbenett az, hogy a legtöbbjük egészen normálisnak tűnt, eltekintve persze a sötét ruhák iránti vonzalmuktól. Bár azért voltak néhányan, akik mintha túl sok időt töltöttek volna a sötétben egyedül, nem éppen kellemes tevékenységgel. Volt ott például egy emberpéldány, akinek hegyesek voltak a körmei, lófarkba fogta fekete haját, és nem sok választotta el attól, hogy magára öltön egy pólót, amely fennen hirdeti, hogy a viselője a Sátán emlőin nevelkedett.

– Lehet, hogy Jimmy Page is itt lesz – mondtam. – El kellett volna hoznom a *Led Zeppelin* 4. albumát.

– Jimmy Kicsoda? – kérdezte Paul. Nem tudtam megállapítani, hogy csak viccel-e.

– A *Led Zeppelin*ből. Népszerű rockzenekar, méltóságos uram.

Hátul ültünk le. Leszegtem a fejem, és átnéztem Phil katalógusát. A legtöbb árverésre bocsátott tárgy könyv volt, néhány közülük meglehetősen régi. Például az *Ars Moriendi**-nek egy régi faksimile kiadása.

*/Az *Ars Moriendi* („a meghalás mestersége”) 1400 körül Franciaországban fadúccal nyomtatott könyv, amelynek metszetei megkapóan ábrázolják a halódó lélek küzdelmeit és diadalát. Európa-szerte utánozták; a késő középkor legelterjedtebb képsorozatainak egyike./

Ez egyfajta útmutató volt azok számára, akik abban reménykedtek, hogy haláluk után elkerülik az elkárhozást. Az angol William Caxton nyomtatta ki valamikor 1490 után, és volt benne tizenegy fametszet, amely azt ábrázolta, hogy egy haldoklót hogyan visznek a kísértésbe a halálos ágyán. Claudia Stern nagyon tudta, hogyan lehet összeállítani egy meglehetősen hatásos és sokat ígérő aukciós csomagot. Abból a néhány bekezdésből, amely a tételeket ismertette, megtudtam, hogy a „penitenciát kiró és feloldoz” kifejezés azt jelenti, hogy megbocsátják valakinek a bűneit; a „gyors gyónás utáni feloldozás” pedig azt, hogy ha valakit halálra ítélnék, az ítélet végrehajtása előtt kevés időt hagynak arra, hogy meggyónjon és feloldozást nyerjen; meg hogy a „jó halál” nem feltétlenül jelenti azt, hogy valaki békés halált hal. Egy szentekről szóló könyvből az is kiderült, hogy Szent Dénest, Franciaország védőszentjét, Gallia apostolát lefejezték a kínzói, de ezek után ő még felvette a fejét, és sétált vele egyet, ami nagyon sokat elárul arról, hogy Szent Dénes számára mennyire fontos volt a sport és az, hogy a tömegek látványossághoz jussanak.

Úgy tűnt, hogy néhány tárgy valamilyen módon összefüggésben áll egymással. A 12-es tétel a *Malleus Maleficarum*, azaz *A boszorkányok pörölye* egy példánya volt, ami a tizenhatodik század elejéről származott, és állítólag Johann Geiler von Kaisersberg tulajdonát képezte. Kaisersberg prédikátor volt Strassbourgbán, aki nagyon érzékletes módon ecsetelte az elkárhozást, a szentbeszédei nyomtatva is megjelentek. Ennek egy 1516-ban kiadott példánya volt a 13. tétel. Geiler prédikációit egy Hans Baldung nevű férfi metszeteivel illusztrálták. Ő Dürer tanítványa volt, és a 14. tétel pedig Baldung egyik erotikus metszete volt, amelyen egy öregember – aki a halált jelképezte – egy fiatal nőt dédelgetett. A jelenet egyébként Baldung munkásságának visszatérő motívuma volt.

Aztán voltak ott szobrok, ikonok, festmények – többek között az a kép is, amelyiknek a restaurálási műveleteibe volt alkalmam bepillantani a műhelyben, és amit most csak úgy írtak le, mint „egy Kutná Horából, a 15. századból származó, ismeretlen festő által készített festmény”-t. És akadt számos csontszobor is. A legtöbbjüket ki is állították, de ezek egyike

sem hasonlított ahhoz, amelyet Stuckler könyvében vagy Garcia lakásán láttam. Ezek kevésbé kimunkáltak tűntek. Már egészen szakértőjévé váltam a csontszobroknak.

Az emberek lassacskán a helyükre ültek, ahogy közeledett az egy óra. Nem láttam Stucklert vagy Murnost, nyolc nő foglalt helyet az árverést vezető emelvénye melletti asztalnál, mindegyik egy-egy telefont szorított a füléhez.

– Nem valószínű, hogy a teremből komoly ajánlatok érkeznének a legkülönlegesebb tárgyakra – mondta Phil. – A vásárlók nem akarják, hogy a kilétük kitudódjon, kis részben a tárgyak magas értéke miatt, valójában azért, mert az ilyesféle érdeklődési kör félreértésekre adhat okot.

– Úgy érted, hogy az emberek majd szörnyetegnek tartják őket?

– Igen.

– De hát azok is.

– Valóban.

– Hát ebben megegyezhetünk.

Sejtettem, hogy Stuckler beültetett valakit a terembe, hogy szemmel tartsa a többi licitálót. Nem akarhatta, hogy teljesen el legyen szigetelve attól, ami az árverés során történik. És voltak ott mások is. Valahol a tömegben ott voltak azok is, akik Hívőknek nevezik magukat. Felhívtam rájuk Phil figyelmét, óvtam tőlük, bár meg voltam róla győződve, hogy ő nincs veszélyben miattuk.

Az egyik oldalajtóban megjelent Claudia Stern egy idősebb férfi kíséretében, akinek a fekete öltönye a vállrészen hajkorpával volt tele. Claudia Stern fellépett az emelvényre, a férfi pedig mellé állt a magas asztalhoz. A férfi előtt hatalmas lajstromjegyzék hevert kinyitva, hogy bejegyezzen minden sikeres licitet, és azok nyerteseit. Ms. Stern megütögette az asztalt az árverező kalapáccsal, hogy csendre kérje az összeseregletteket, aztán üdvözölte őket. Mondott egy kis bevezetőt a gyűjteménnyel és a számlák kiegyenlítésével kapcsolatosan, aztán elkezdődött az árverés. Az első tételt hírből ismertem. A Richard Laurence fordításában megjelent Énókh könyve egyik 1821-es kiadása volt, amit együtt árvereztek el Byron művével, az *Ég és föld, egy rejtély* című verses drámával, amit szintén ugyanabban az évben adtak ki. Enyhe licit folyt értük, és aztán egy névtelen, telefonon keresztüli licitálósé lettek. Geiler *Malleus Maleficarum*-ját egy aprócska, rózsaszín kosztümös hölgy nyerte, aki rettenetesen elégedettnek tűnt új szerzeményével.

– Szerintem a boszorkánycsapat többi tagja is szerfelett elégedett – jegyezte meg Phil.

– Ismerd meg ellenségedet.

– Pontosan.

Öt-hat tárgy után, amelyek egyike sem okozott felélénkülést a teremben, az ajtónálló gorilla ikertestvére lépett ki az irodából. Fehér kesztyűt viselt, és egy kereszttel díszített ezüstdobozkát tartott a kezében. Szinte teljesen ugyanolyan volt, mit azok, amelyeket Stuckler kincseskamrájában láttam, csak talán egy kicsit jobb állapotúnak tűnt a többinél, legalábbis úgy véltem, amikor a dobozka képe megjelent a Ms. Stern mögötti kivetítőn. Kevesebb horpadást láttam rajta, a puha fém alig volt megkarcolva.

– Most pedig – szólta Claudia Stern – elérkeztünk ahhoz a tárgyhoz, amelyik szerintem sokuk szemében a legértékesebb, árverésre bocsátott tárgy ezen az aukción. A húszas tétel következik, egy tizenötödik századi cseh ezüstdobozka, kereszt alakú berakással. A doboz egy pergamentöredéket tartalmaz. Azok számára, akik különösen érdeklődnek ez iránt a tárgy iránt, számos lehetőség adódott, hogy tanulmányozzák a pergamen egyes részleteit, és ha szükséges volt, egy független szakértő véleményét is megismerhették a darab korát illetően. Mostantól semmilyen további kérdés és ellenvetés nem merülhet fel, tehát nincs akadálya a licitnek.

Az alkalmi látogató bizonyára csodálkozott azon, mire ez a felhajtás, mivel viszonylag alacsony volt a tétel kikiáltási ára, de határozottan érezhetővé vált a teremben felélénkült

feszültség, és suttogás ütötte fel a fejét itt-ott. Láttam, hogy a telefontól szolgálatot teljesítő nők tollal a kézben készenlétbe helyezték a telefonjaikat.

– A licitet ötezer dollárról kezdjük – mondta Ms. Stern.

Nem volt licitáló. Claudia Stern elnézően mosolygott.

– Tudom, hogy a teremben is van tehetős érdeklődő. Mindazonáltal kezdetünk alacsonyabb kikiáltási árról is. Ki ad érte kétezer dollárt?

A hosszú körmű sátánista felemelte a tárcsáját, aztán gyorsan elvesztettük a fonalat. A licit ötszáz dolláronként emelkedett, nemsokára elérte az eredeti, ötezer dolláros kikiáltási árat, majd a tízezret, aztán a tizenhatezretet. Végül úgy húszezer körül a terembei licitek lassan alábbhagytak, és Ms. Stern a telefonokra fordította a figyelmét, ahol egy sor bólogatás kíséretében a licit azonnal ötvenezer dollárra, majd hetvenötezerre ugrott, míg végül elérte a százezret. De a licit folytatódott, végül már a kétszázezret is elérte, aztán megállt kettőszázharmincötezer dolláron.

– Senki többet? – kérdezte Ms. Stern.

Senki nem mozdult.

– Kétszázharmincötezer dollár másodszor.

Várt, aztán leütötte a kalapácsot.

– Eladva kétszázharmincötezer dollárért!

Megtört a csend, és itt is, ott is felbúgott a halk beszéd moraja. Az emberek elkezdtek szállingózni az ajtó felé, most, hogy a nap üzlete megköttetett. Ms. Stern, aki szintén ezt érezte, átadta az asszisztensének a kalapácsot, és az árverés jóval kisebb izgalommal folytatódott, mint korábban. Ms. Stern váltott néhány szót a fiatal nővel, aki a legutolsó licitet intézte telefonon, aztán sietve az irodája felé indult. Phil és én is felálltunk, hogy indulunk, ő pedig felénk pillantott, összeráncolta a homlokát tanácsalanságában, mintha csak arra próbálna meg visszaemlékezni, hogy hol is látott korábban bennünket. Aztán a tekintete elfordult rólunk. Előtte még bólintott Philnek, aki visszamosolygott rá.

– Kedvel téged – jegyeztem meg.

– Ezzel a fehér szakállas sármommal minden nőt leveszek a lábáról.

– Talán csak nem találunk fenyegetőnek.

– Ettől csak még veszélyesebb vagyok.

– Nagyon gazdag lelki életet élsz, Phil. Nem tudom szebben kifejezni magam.

Az első lépcsőfordulóban voltunk, amikor Ms. Stern megjelent alattunk egy ajtóban. Megvárta, míg leérünk hozzá.

– Philip, nagyon örülök, hogy újra látom.

Odatartotta felé sápadt orcáját egy csókra, aztán a kezét nyújtotta felém.

– Mr. Parker. Nem is tudtam, hogy maga is felkerült a meghívottak listájára. Attól tartottunk, hogy a jelenléte esetleg kellemetlenül érintené a licitálót, ha esetleg megtudják, mi is az ön foglalkozása.

– Csak azért jöttem, hogy Philt szemmel tartsam, nehogy elragadja a hév, és licitálni kezdjen egy koponyára.

Intett, hogy csatlakozzunk hozzá egy ital erejéig. Követtük egy „privát” feliratú ajtón át egy barátságosan berendezett szobába, ahol kárpitozott kanapék és bőrszékek voltak. Régi és a közeljövőben megrendezendő árverések katalógusai álltak gondos halomba rendezve két asztalon, és egy díszes, alacsony asztalkát is elborítottak. Ms. Stern kinyitott egy nagyvonalúan feltöltött bárszekrényt, és kérte, hogy válasszunk. Csak hogy ne utasítsam vissza, kértem egy alkoholmentes Reck’s sört. Phil vörösborrt kért.

– Tulajdonképpen eléggé meglepődtem azon, hogy ön nem licitált, Mr. Parker – jegyezte meg Ms. Stern. – Végül is maga volt az, aki megtalálta azt az érdekes csontszobrot.

– Én nem vagyok gyűjtő, Ms. Stern.

– Nem is gondoltam. Maga inkább erősen elítéli az ilyen gyűjtőket, ahogy azt a

megboldogult Mr. Garcia halála is mutatja. Megtudott már valamit róla?

– Egy keveset.

– És nem akarja megosztani velünk?

Az arckifejezése felsőbbrendűséget tükrözött kissé, amit egy kényszeredett mosoly mögé próbált meg elrejteni. Akármilyen is mondtam volna el Garciáról, azt ő már mind tudhatta.

– Videofelvételeket gyűjtött haldokló és halott nőkről. És azt hiszem, aktívan részt is vett a felvételek elkészítésében.

Valami átsuhan Ms. Stern arcán, és a kényszeredett mosoly kissé elhalványult.

– És maga úgy véli, az, hogy New Yorkban tartózkodott, valahogy összefüggésben van ezzel a sedleci dobozkával, amit ma bocsátottunk árverésre – mondta. – Különben miért volna itt?

– Szeretném megtudni, hogy ki vette meg – mondtam.

– Azt nagyon sok ember szeretné tudni.

Levette rólam a tekintetét, és inkább Philre sugározta minden vonzerejét. De nem nagyon sikerült neki fenntartani a látszatot. Az volt az érzésem, hogy Ms. Stern nemtetszését nemcsak az váltotta ki, hogy Phil idejött, hanem az is, hogy nem egyedül tette. Szerintem ezzel Phil is tisztában volt.

– Természetesen minden, ami itt történt, bizalmasan kezelendő – mondta Ms. Stern.

– Nem újságírói minőségemben vagyok itt – közölte Phil.

– Tudja, hogy mindig szívesen látjuk – felelte a nő, de nem hangzott valami őszintén. – Csak éppen most diszkrécióra van szükségünk.

Belekortyolt a borba. Az üveg szélén egy kis nedű csordult le, vékony sugárban. Kissé összekente az arcát, de úgy tűnt, nem veszi észre.

– Remek árverés volt, Mr. Parker. A tétel értéke egyenesen arányos volt azzal, amekkora titok övezte a pergamen tartalmát. Ha az árverés előtt felfedtük volna, mi van a pergamenen – ha például megengedtük volna a lehetséges licitálóknak, hogy részletesen megvizsgálhassák a teljes pergament, nem csak annak egy részét –, sokkal kevesebb összegért ment volna el. A teremben helyet foglaló licitálók java része csak kíváncsiságból ült ott, titokban azt remélve, hogy egy kicsit többet megtudhatnak egy homályos, okkult mítoszról. Az igazán sok pénz gazdája nem itt foglalt helyet. Hat személy vette a fáradságot, hogy pénzt helyezzen letétbe azért, hogy megvizsgálhassa a pergamen egy részletét, de egyikük sem volt ma itt az árverésen. Senki sem láthatott meg akár csak egyetlen szimbólumot sem azon a térképen.

– Kivéve magát.

– Igen, én láttam, ahogy két munkatársam is, de hogy őszinte legyek, nem sok jelentéssel bírt számomra. De még ha érteném is, akkor is szükségem volna a többi töredékre ahhoz, hogy megfejthessem a jelentését. Mi abban voltunk érdekeltek, hogy ha létezik egy olyan személy, akinek már birtokában van néhány töredék, majd megnézi a miénket, és akkor szépen összeilleszti, aztán meg is fejteti a tartalmát.

– Biztos a töredék eredetében? – kérdeztem. – Úgy tudtam, hogy vita tárgya volt.

– Arra akar célozni, hogy úgy hiszik, ellopták Sedlecből? Semmi bizonyíték nincs arra, hogy ez ugyanaz a doboz volt. Hozzánk egy megbízható európai forrásból jutott. Meggyőződésünk, hogy eredeti, és ezzel így volt a vásárló is.

– És maguk titokban tartják a vásárló kilétét?

– Amennyire lehetséges. De persze az ilyen tárgyakat jellemzően képtelenség titokban tartani, végül kiszivárogozik róluk az információ, de szeretnénk, ha a vevő kilétét nem tudnák meg gátlatlan emberek. A jó hírünk függ attól, hogy titokban tartjuk ügyfelünk kilétét, különösképpen azoknak a tárgyaknak a természete miatt, amelyekre szakosodtunk.

– Tehát tisztában van azzal, hogy a vevő esetleg veszélynek van kitéve?

– Vagy az is lehet, hogy mások vannak veszélyben, és a fenyegetést a vevő jelenti – felelte a nő.

Kutatóan nézett rám.

– A vevő Hívó volt? Ezt akarja sugallni?

Ms. Stern felnevetett, elötűntek kissé elszíneződött fogai.

– Én semmit nem akarok sugallni, Mr. Parker, csak rámutatok arra, hogy nem csak egyféle következtetést lehet levonni. Csak annyit mondhatok biztosan, hogy nagyon boldog leszek, ha a doboz végre már nem az én tulajdonomban lesz. Szerencsére elég kicsi, és anélkül át tudom adni a vásárlónak, hogy feltűnést keltenék. Meg is tesszük az ügylet lezárásaképpen.

– Na, és mi lesz magával, Ms. Stern? – kérdeztem. – Nem gondolja, hogy maga is veszélyben lehet? Végül is maga látta a teljes pergamentöredéket.

Ivott egy keveset a borból, aztán felállt,

– Már nagyon régóta vagyok ebben a szakmában – mondta. – Az igazat megvallva láttam néhány meglehetősen furcsa tárgyat az üzletkötéseim során, és találkoztam néhány szintén nagyon furcsa emberrel. De egyikük sem fenyegetett meg soha, és nem is fog. Hatékony védelem alatt állok.

Nem akartam ebben kételkedni. Minden a House of Sternnel kapcsolatos dolog rossz érzést keltett bennem. Olyan volt, mint egy két világ határán álló, s mindkettővel kapcsolatot tartó kereskedelmi ügynökség.

– Maga Hívó, Ms. Stern?

Letette a poharát, aztán lassan, egymás után felhajtotta a blúzának mindkét ujját.

– Sok mindenben hiszek, Mr. Parker, sok mindenben okkal. Az egyik ezek közül a jó modor, ami nyilvánvalóan magából hiányzik. Philip, nagyon hálás lennék, ha a jövőben egyeztetne velem, mielőtt vendéget hoz az árverésre. Csak remélni tudom, hogy mióta utoljára találkoztunk, csak azon ízlése változott, hogy milyen társaságot választ magának, különben az újságjának más műkritikus után kell néznie.

Ms. Stern kinyitotta az ajtót, és arra várt, hogy távozzunk. Úgy tűnt, Phil zavarban van. Amikor elkészönt, Ms. Stern nem viszonozta, de még utánam szólt, amikor követtem Philt a szobából kifelé.

– Maine-ben kellett volna maradnia, Mr. Parker – mondta halkan. – Le kellett volna hajtania a fejét, és csendben, meghúzódva élni, akkor nem vonta volna magára senki figyelmét.

– Ugye megbocsát, hogy nem remegek – feleltem. – Már találkoztam korábban olyan emberekkel, mint a Hívók.

– Nem – mondta. – Ilyenekkel még nem találkozott.

És becsukta az orrom előtt az ajtót.

* * *

Odakísértem Philt a kocsijához.

– Nagyon sajnálom, ha kellemetlenséget okoztam – mondtam, miközben becsukta a kocsijajtót, és letekerte az ablakot.

– Úgysem kedveltem őt soha – mondta. – És a borának parafaíze volt. De azért mondd meg nekem, mindenki ilyen rosszul reagál, mit ő?

Kissé eltöprengtem a kérdésem.

– Igazából ez jól jött nekem – mondtam, amikor elváltam Philtől.

Angel és Louis már vártak a közelben. Hatalmas szendvicseket ettek, és palackozott vizet ittak Louis Lexusában. Megfigyeltem, hogy Angel az ölébe, a combjára és az ülésnek a teste által nem takart minden talpaltatnyi négyzetcentiméterére, meg a padlóra terítette a világ szalvétakészletének legalább a felét. Kicsit túlzott elővigyázatosságnak tartottam, bár igaz, hogy egykét eltévedt babcsíra és néhány szószpötty már díszítette a szalvétákat, úgyhogy nem ártott az óvatosság.

– Nagyon szerethet téged, ha hagyja, hogy egyél a kocsijában – szoltam, miközben bekászálódtam hátra, hogy beszéljek velük. Louis egy bólintással vette tudomásul az érkezésemet, de még mindig valami ki nem mondott feszültség lebegett közöttünk. De nem akartam szóba hozni a dolgot. Majd ő megteszi, ha úgy érzi, eljött az ideje.

– Ja, de hát beletelt vagy egy évtizedbe – közölte Angel. – Az első öt évben még csak azt sem engedte, hogy *beüljek* a kocsijába. Messzire jutottunk.

Louis alaposan megtörölgette az ujjait és a száját.

– Leetted szósszal a nyakkendődet – mondtam neki.

Megmerevedett, aztán felemelte az ujjai között tartott selyemkendőt.

– Az anyját... – kezdte, még mielőtt Angelhez fordult volna. – A te átkozott hibád! Te akartál enni, és ettől én is éhes lettem. A fenébe!

– Szerintem lödd le – mondtam segítő szándékkal.

– Van még néhány tiszta szalvétám, ha kéred – mondta Angel.

Louis elvett néhányat Angel öléből, bevizezte őket, aztán megpróbálta leszedni a foltot, közben végig káromkodott.

– Ha az ellenségei rájönnek, mi a gyenge pontja, akkor igencsak bajban leszünk – mondtam Angelnek.

– Ja, még csak fegyverekre se lesz szükségük, csak szójaszósra. – Vagy egy kis satayszósra, ha bekeményítenek.

Louis továbbra is szitkokat zúdított ránk és a foltra, egyszerre. Nem volt semmi. De jó volt látni, hogy egy pillanatra visszatért a régi énje.

– Eladták – mondtam a lényegre térve. – Kétszázharmincötezer dollárért.

– És mennyi ebből a ház részesedése? – kérdezte Angel.

– Phil szerint tizenöt százalék.

Úgy tűnt, Angel le van nyűgözve. – Nem rossz. Elárulta neked a nő, hogy ki volt a vevő?

– Nem volt hajlandó kiadni a személyazonosságát. Reid úgy hiszi, hogy a dobozkát Sedlecből lopták el, csak néhány órával azután, hogy felfedezték, és kárt tettek a templomban. Aztán valahogy odakerült az aukciósházhoz, egy csomó közvetítőn keresztül. Lehet, hogy maga a House of Stern volt a vevő, ebben az esetben Ms. Stern igen ügyes volt ma. Ha már a vevőknél tartunk, Stuckler nagyon meg akarta szerezni, és szinte bizonyos, hogy meg is volt a pénze arra, hogy fedezze költséges megszállottságát. Azt mondta nekem, hogy hajlandó bármennyit fizetni érte. A körülmények figyelembevételével a kétszázharmincöt neki jó üzlet volt.

– És most mi lesz?

– Stuckler hazaviteti a térképtörödéket, és megpróbálja összerakni azzal, amije van, hogy megtalálja az *Angyalt*. Szerintem ő nem tartozik a Hívók közé, úgyhogy rámozdulnak majd, ha felfedi, hogy ő a vevő. Lehet, hogy pénzt ajánlanak majd az információért, ez esetben elutasításra lelnek, de az is lehet, hogy Stuckler üzletet köt velük. Még az is előfordulhat, hogy egész egyszerűen a közvetlen utat választják. Bár Stuckler háza eléggé védett, és ott vannak vele az emberei. Valószínűleg Murnos jó a szakmájában, de akkor is, azt hiszem, hogy lebecsülik azokat, akikkel szembekerültek.

– Szerintem nekünk csak várni kell, és meglátjuk, hogyan sül el a dolog – mondta Louis.

– Stuckler számára valószínűleg balul – feleltem.

Louis fájdalmas arcot vágott.

– Én a nyakkendőmről beszéltem...

Brightwell egy fotelben ült, lehunyt szemmel, az ujjait ritmikusan hol kinyújtotta, hol ellazította, mintha csak pumpálná a vért a testén át. Ritkán aludt, de úgy találta, hogy ezek a csendes, nyugodt pillanatok segítenek visszaszerezni az elvesztett energiákat. Ilyenkor bizonyos értelemben még álmodott is, újrarájzolt egyes részleteket hosszú életéből, újraélte a

történelmet, a régi háborúskodásokat. Mostanában Sedlecre emlékezett vissza, és a Kapitány halálára. A huszita fattyúk egy csoportja feltartóztatta őket, miközben Prága felé haladtak, és egy eltévedt nyílvevő eltalálta a Kapitányt. Miközben a többiek leöldösték a támadókat, Brightwell, aki maga is megsérült, elkezdett kúszni a földön, ami még nedves volt a Kapitány sebéből szivárgó vértől. Kisöpörte a vezér szeméből a haját, és azonnal feltűnt a fehér folt, amely látszólag állandóan változtatta az alakját a szélén, miközben a közepe változatlan maradt, úgyhogy ha valaki ránézett, olyan érzése támadt, mintha üvegen keresztül tekintene a napba. Voltak olyanok, akik nem szerették látni, mert arra emlékeztette őket, amit elveszítettek, de Brightwell nem habozott rátekinteni, amikor alkalma adódott. Csak tüzelte a haragját, ösztönzőleg hatott, hogy az isteni ellen cselekedjék.

A Kapitány megküzdött minden egyes lélegzetvételért. Amikor beszélni próbált, vér bugyborékol a torkából. Brightwell már érezte, hogy elkezdődött a különválás, ahogy a lélek kiszabadul a gazdatestből, és felkészül a két világ közötti sötétségben az útra.

– Emlékezni fogok – suttogta Brightwell. – Soha nem hagyok fel a kutatással. Életben maradok. Amikor eljön az idő, hogy újra egyesüljünk, egyetlen érintéssel átadom neked a tudásomat, hogy emlékeztesselek arra, amit elfelejtettél, és arra, hogy ki is vagy valójában.

A Kapitányon remegés futott át. Brightwell megragadta a kezét, és lehajtotta a fejét, hogy arca egy vonalban legyen azzal, akit úgy szeretett. A vér és epe bűze közepette látta, ahogy a test feladja a harcot. Brightwell felemelkedett, és elengedte a Kapitány kezét. A szobor eltűnt, de egy fiatal szerzetes, Karel Brabe a halála előtt elárulta neki a térkép létezését. A dobozkákat titkos helyen őrizték, és Karel Brabe lelke most Brightwell börtönében lakozott.

De Brabe valami mást is elmondott neki, mielőtt meghalt, mert abban reménykedett, hogy azzal véget vet a szenvedésnek, amelyet Brightwell okozott.

– Nem lenne belőled jó mártír – suttogta Brightwell a fiatalembernek. Brabe még szinte kisfiú volt, és Brightwell nagyon jól tudta, hogy egy test mennyit bír ki. Az ujjai mélyen belevájtak a fiatal novíciusba, a körmei titkos, vöröslő helyeket tépdestek. Miközben a vénákat nyirbálta és a szerveket sebezte, vér és néhány szó ömlött ki a fiú száján, kettős sugárban; a pergamentöredékekről, a csontszoborról, ami már magában titkokat rejt, a visszataszító, kettős ereklyéről beszélt, amit ők annyira kerestek.

– A kutatás már olyan régóta tart, oly régóta...

Brightwell kinyitotta a szemét. A Fekete Angyal állt előtte.

– Már majdnem vége – mondta az angyal.

– Nem tudhatjuk biztosan, hogy nála van.

– Elárulta magát.

– És Parker?

– Majd utána foglalkozunk vele, ha megtaláltuk az ikertestvéreimet.

Brightwell lesütötte a szemét.

– Ő az – mondta.

– Hajlok arra, hogy egyetértsek veled – mondta a Fekete Angyal.

– Ha meghal, újra elveszítem.

– És majd megtalálod újra. Végül is engem is megtaláltál.

Mintha Brightwellt elhagyta volna kicsit az ereje. A vállai beestek, és egy pillanatra öregnek és fáradtnak tűnt.

– Ez a test cserbenhagy engem – mondta. – Már nem lesz erőm egy újabb kutatáshoz.

A Fekete Angyal olyan gyengéden érintette meg Brightwellt, mint egy szerető. Megsimogatta ragyás arcát, a dagadt húst a nyakán, puha, száraz ajkát.

– Ha el kell távoznod erről a világról, rajtam lesz a sor, hogy megkeresselek – mondta. – És ne feledd, nem leszek egyedül. Most már ketten leszünk, hogy felkutassunk.

Aznap este először beszéltem Rachellel azóta, hogy elment. Frank és Joan egy helyi jótékonyági vacsorán volt, és Sam meg Rachel egyedül maradt a házban. Hallottam, hogy a háttérben zene szólt. A Pernice Brotherstől az „Elfogja a boldogság”, ami meglehetősen csalóka névadás a dalnak.

Rachel fel volt dobva, azon az őrült módon, ami sajátja azoknak, akik erős gyógyszereken élnek, vagy azoknak, akik kétségbeesetten próbálják magukat valahogy összeszedni, hogy össze ne zuhanjanak hamarosan. Nem kérdezett az ügyről, inkább úgy döntött, arról mesél, mit csinált Sam aznap, meg arról, hogy Joan és Frank mennyire elrontja a picit. Érdeklődött a kutyáról, aztán odatartotta a kagylót Sam füléhez, én meg abba a hitbe ringattam magam, hogy amit hallok, az Sam reagálása a hangomra. Mondtam neki, hogy nagyon szeretem, hogy hiányzik, és hogy azt kívánom, hogy mindig boldog legyen, nagyon sajnálom, hogy olyasmit tettem, ami miatt esetleg most nem így érez. Azt is elmondtam, hogy bár nem vagyok ott vele, még ha nem is tudok vele lenni, akkor is lélekben gondolok rá, és soha, de soha nem feledem, mennyire fontos nekem.

Tudtam, hogy Rachel is hallja, ily módon adtam tudtára, amit képtelen voltam neki elmondani.

***

A kutya ébresztett fel. Nem ugatott, csak nyüsztelt halkán, idegesen csóválva behúzott farkát, amit akkor szokott csinálni, amikor bocsánatot kér valami rosszaságért. Felszegte a fejét, mert meghallott valami zajt, amire az én fülem nem volt képes, és az ablakra bámult, furcsa hangokat adott ki magából, olyanokat, amelyeket soha nem hallottam tőle korábban.

A szoba megtelt vibráló fényekkel, aztán meghallottam egy sistergő hangot a távolban. Füstöt éreztem, és már láttam is a feltörő lángokat, amiket félig eltakartak a függönyök. Kikeltem az ágyból, és teljesen széthúztam a függönyt.

Égett a mocsár. A scarborough-i tűzoltóság már közeledett a tűz felé, és láttam, ahogy az egyik szomszédom ott áll azon a hídon, amely a ház alatt ívelte át az egyik mocsaras részt. Lehet, hogy a tűz eredetét próbálta kideríteni, attól tartva, hogy valaki esetleg megsérülhetett. A lángok követték a csatornák által megszabott ösvények vonalát, és visszatükrözödték a nyugodt, sötét vízfelületen, látszólag egyszerre szöktek az ég felé, és a mélybe is. Láttam, hogy madarak röppennek fel az ég vöröse előtt, pánikba esve tévelyegtek. A kopasz fa ágai lángra kaptak, de a tűzoltókocsik mindjárt ideérnek, kitekerik a tömlőket és elkezdik oltani a tüzet, úgyhogy talán meg tudják majd menteni. A téli nedvesség következtében könnyen le tudják majd gyűrni a lángokat, de a felperzselt föld látványa még hónapokig emlékeztetni fog a történetekre. Szénné égett emlékeztető lesz arra, milyen sebezhető is ez a hely.

Aztán a hídon álló ember felém fordult. A lángok megvilágították az arcát, és láttam, hogy Brightwell az. Mozdulatlanul állt, a tűz előtt kirajzolódott a körvonala, a tekintetét le nem vette arról az ablakról, ahol álltam. A tűzoltókocsik fényszórói mintha egy rövid ideig rávetültek volna, mert hirtelen felragyogott, a bőre felgyűrődött és foszlani kezdett, ahogy elfordult a közelgő fényszórók elöl, majd eltűnt a lángoló pokolban.

Másnap korán reggel telefonáltam, miközben Angel és Louis reggeliztek, és néha vetettek egy-egy darab süteményt Walternek is. Ők is látták azt az alakot a hídon, és ha más nem is, de a fickó megjelenése elmélyítette azt a rossz érzést, amely megfertőzte a kapcsolatot Louis és köztem. Úgy nézett ki, Angel volt az ütköző kettőnk között, úgyhogy amikor jelen volt, egy felületes szemlélő szinte úgy vélhette, hogy közöttünk minden rendben van, legalábbis annyira, amennyire korábban volt. Ami persze egyáltalán nem így volt.

A scarborough-i tűzoltók szintén szemtanúi voltak annak, ahogy Brightwell eltűnt a lángoló mocsárban, de később hiába kutattak utána. Feltételezték, hogy átment a híd alatt, és elmenekült, mert ő okozta a tüzet. Ez legalább igaz volt. Brightwell gyújtotta a tüzet, ezzel akarta jelezni, hogy nem feledkezett meg rólam.

A füst és az égett fű szaga megülte a levegőt, miközben telefonáltam. Kicsöngött a vonal másik vége, aztán egy fiatal nő vette fel.

- Beszélhetnék Epstein rabbival, kérem?
- Megkérdezhetem, hogy ki keresi?
- Mondja meg neki, hogy Parker az.

Hallottam, hogy a nő mellé teszi a kagylót. Gyerekek kiabáltak a háttérben, ezüst csengését hallottam porcelánon. Aztán a hangokat letompította a mozdulat, mellyel becsukták az ajtót, és egy idősebb férfi szólott bele a telefonba.

– Milyen régen nem hallottam önről – mondta Epstein. – Azt hittem, már el is felejtett engem. Valójában kissé reménykedtem is benne.

Epstein fiát Faulkner és a fajzata gyilkolta meg. És én hozzásegítettem ahhoz, hogy bosszút állhasson a prédikátoron. Úgyhogy tartozott nekem, amivel ő is tisztában volt.

- Beszélnem kell a vendégével – mondtam.
- Nem hinném, hogy ez jó ötlet.
- Miért nem?
- Mert nagy a veszélye annak, hogy felhívjuk magunkra a figyelmet. Még én sem látogatom meg, csak ha feltétlenül szükséges.
- Hogy van?
- Ahogy az elvárható a körülmények figyelembevételével. Nem beszél sokat.
- Akkor is beszélnem kell vele.
- Megkérdezhetem, miért?
- Azt hiszem, hogy találkoztam az egyik barátjával. Egy nagyon régi barátjával.

Louis és én kora délután elrepültünk New Yorkba. Az út szinte teljes némaságban telt. Angel inkább a házban maradt, és vigyázott Walterre. Sem Portlandben, sem New Yorkban nem volt nyoma Brightwellnek, és úgy tűnt, senki nem figyel bennünket. Fogtunk egy taxit, és elmentünk a Lower East Side-ra, miközben ömlött az eső, a forgalom feltorlódott, és az utcákon elkezdett tolongani rengeteg, a vízcseppektől csillogó ingázó, akiknek már elégük volt a hosszú télből. Ahogy átmentünk a Houston Streeten, az eső elcsendesedett, és mire a célállomás közelébe értünk, már a nap is kikandikált a felhők közül, hatalmas, ferde fényszlopokat formálva, amelyek lefelé tartottak, aztán szétoszlottak az épületek tetején és a falain.

Epstein az Orensanz Központban, a Lower East Side-on lévő régi zsinagógában várt rám, ahol először akkor találkoztam vele, miután a fia meghalt. Ahogy az lenni szokott, volt néhány fiatalember körülötte, akiket egyértelműen nem csevegni hozott el.

– Nos, hát újra itt vagyunk – mondta Epstein. Pontosan ugyanúgy nézett ki, mint mindig. Alacsony, szürke szakállas, kicsit búskomor ember volt, mintha – annak ellenére, hogy megtett mindent, hogy optimista legyen – a környezetének valahogy mégiscsak sikerült volna csalódottságot okoznia neki aznap.

- Látom, szeret itt találkozni – jegyeztem meg.
- Nyilvános hely, de mégis el lehet vonulni, és sokkal biztonságosabb, mint amilyennek tűnik. Fáradtnak látszik.
- Elég nehéz hét van a hátam mögött.
- Elég nehéz élete van. Ha buddhista lennék, elgondolkodnék azon, vajon milyen bűnt követhetett el az előző életeiben, hogy ilyen gondokkal kell szembenéznie.

A szobát, ahol voltunk, narancsszínű fény öntötte el, ahogy a nap átsütött a hatalmas

ablakokon, amelyek az üres zsinagógát uralták. Valami rejtélyes részecskéktől, amelyek a fényhez csatlakoztak, miután belépett az üvegen keresztül a templomba, egyfajta átlényegülés volt jelen. A forgalom zaja csak tompán szűrődött be, miközben a fény felé sétáltunk. Louis az ajtónál maradt, csakúgy, mint Epstein felvigyázói.

– Mondja – szólt Epstein. – Mondja el, mi hozta ide.

Felöltött bennem mindaz, amit Reid és Bartek mondott. Felidéztem Brightwellt, és azt az érzést, ami akkor öntött el, amikor rám tette a kezét, olyan volt, mintha nyomorult lénye valahogy kinyúlt volna értem, és megpróbált volna magához vonni; eszembe jutott az az arckifejezése, amelyet akkor láttam rajta, mielőtt beleveszett volna a lángokba. Az az émelyítő szédülés újra erőt vett rajtam, és a bőröm viszkettett egy régi, égető érzés emlékeitől.

Aztán felidéztem Faulkner alakját, a prédikátorét, a börtöncellájában. A gyerekei halottak, és gyűlöletes keresztes hadjárata is véget ért. Láttam, ahogy az ő keze is kinyúl felém a rácsokon keresztül, éreztem, ahogy a hő felém árad szívós testéből, és még egyszer hallottam a szavakat, amiket hozzám intézett, mielőtt bűzös mérget a számba köpte volna.

– *Amivel eddig szembe kellett néznie, az semmi ahhoz képest, ami vár magára... Azok, akik nemsokára eljönnek magáért, még csak nem is emberi lények.*

Nem tudom, miként volt lehetséges, de Faulkner tudott bizonyos rejtélyes dolgokról. Reid szerint lehet, hogy Faulkner, az Utazó Ember, a gyerekgyilkos Adelaide Modine, a pókkal kínozó Pudd, talán még Caleb Kyle is – a mumus, aki a nagyapám életét végigkísértette – valamiféleképpen kapcsolatban álltak egymással, még akkor is, ha néhányuk nem volt tudatában annak a kapocsnak, amely egymáshoz kötötte őket. Az ő ördögi mivoltuk emberi volt, elhibázott lelki alkatukból adódott. Genetikai hiba is szerepet játszhatott abban, hogy olyanokká lettek, amilyenek voltak, vagy akár az is, hogy gyerekkorukban molesztálták őket. Az agyban néhány hajszalér megbetegszik, vagy az aprócska neuronok kihagynak, ez is hozzájárulhatott ahhoz, hogy aberrált természetűvé váltak. De a szabad akaratnak is része volt benne, mert tudom, hogy eljött az az idő a legtöbbjük életében – legyenek bár nők vagy férfiak –, amikor ott álltak egy másik emberi lény felett, a kezükben tartották az életét, egy törekeny valami tétován felizzott, aztán dühödten követelte a magáét a világtól, s akkor úgy döntött, hogy nem vesz róla tudomást, nem figyel a jajkiáltásokra, a nyögésekre, és az utolsó lehetetek egyre lassuló ütemére, megvárja, míg végül a vér már nem ömlik a sebekből, csak lassan szivárog, és összegyűlik körülöttük, hogy visszatükrözze az arcukat mély, ragadós vörösségükben. Az igazán ördögi itt lépett színre, a gondolat és a cselekvés mezsgyéjén, a szándék és az elkövetés határán, amikor egy röpké pillanatig ott van még annak a lehetősége, hogy megfordul, és megtagadja a benne felhorkanó sötét vágyat. Lehet, hogy az emberi hitványság ebben a pillanatban csap össze a rosszal, amely mélyebben lakozik és hosszabb ideje, mint ahogy azt valaha is ismertük. Visszaverődik a lelkünkben, de azért idegen a természete és az időtlensége, valami ördöginek esik prédául, és amely mellett eltörpül még a saját ördögi mivoltunk is. Olyan sokféle ördögi létezik a földön, amilyen sokfélék az emberek, akik elkövetik az ilyen tetteket, a fokozatok a végtelenbe nyúlnak, de lehet, hogy az az igazság, hogy mindegyik ugyanabból a mély kútból táplálkozik, és vannak olyan lények, amelyek már régóta kortyolgatnak belőle, sokkal régebben, mint ahogy azt mi el tudjuk képzelni.

– Egy nő mesélt nekem egy könyvről, amely az apokrif iratok része – mondtam. – Elolvastam. Az angyalok megtestesüléséről szól, annak a lehetőségéről, hogy emberi alakot öltenek, amelyben sokkal tovább lakoznak, mint ahogy azt mi el tudnánk képzelni.

Epstein mozdulatlan volt, és oly csendes, hogy még a lélegzetvételét sem hallottam, és úgy tűnt, hogy a mellkasának lassú emelkedése és süllyedése is abbamaradt.

– Az Énókh könyve – szólalt meg végül egy idő után. – Tudja, a nagy Simeon ben Jochai rabbi a Jézus Krisztus keresztre feszítése utáni években megátkozta azokat, akik hittek a könyvben.

Úgy ítélték meg, hogy a Teremtés könyvének egy későbbi félreértelmezése, mivel van néhány hasonlóság a két szöveg között. Bár egyes tudósok azt sugalmazták, hogy az Énókh könyve keletkezett korábban, ebből kifolyólag ezt kell figyelembe venni. De később az apokrif iratok – mind az utólagosan kanonizáltak, mint például a Judit, a Tóbiás és a Baruch könyve, amelyeket az Ótestamentumhoz szokás csatolni, mind a későbbi kitörölt evangéliumok, mint a Tamás Evangéliuma, vagy a Bertalan Evangéliuma – a tudósok számára igazi aknamezővé váltak. Az Énókh könyve mind közül talán a leginkább. Valóban nyugtalanító írásmű, mélyre ható, feltételes következtetések egész sora az ördöginek a világon való megjelenéséről. Tehát nem igazán meglepő, hogy mind a keresztények, mind a zsidók egyszerűbbnek találták, ha betiltják, mint hogy megpróbálják közelebről megvizsgálni a tartalmát annak fényében, amiben hittek, hogy így kísérletet tegyenek arra, hogy a két nézetet összebékítsék. Olyan nehéz lett volna úgy tekinteni az angyalok lázadására, hogy az összekapcsolódik az ember teremtésével? Felismerni, hogy az angyalok büszkeségén csorba esett, amikor arra kényszerültek, hogy beismerjék az új jövevény iránti csodálatukat? És hogy talán irigyelték is őt a testi mivolta miatt, és azok miatt az örömek miatt, amelyeket a több dolog iránti vágya során kielégített, leginkább a gyönyör miatt, ahogy a testét más testekkel egyesíthette? Testi vágyat éreztek, fellázadtak, majd elbuktak. Néhányan a mélybe zuhantak, mások itt találtak helyet maguknak, és végül magukra vették azt az alakot, amely után olyan régóta vágyakoztak. Érdekes teória, nem gondolja?

– De mi van, ha vannak olyanok, akik valóban hisznek abban, meg vannak győződve arról, hogy valóban ők ezek a lények?

– Ezért akarja újra látni Kittimet?

– Azt hiszem – feleltem lassan –, hogy borzalmas dolgok jelzötüzévé váltam, és a legszörnyűbbek mostanra sokkal közelebb vannak, mint valaha. Az életem darabokra hullott. Egyszer talán elfordulhattam tőlük, és lehet, hogy hagytak elmenni, de mostanra már késő. Látni akarom azt, aki önnél van, mert be akarom bizonyítani magamnak, hogy nem bolondultam meg, és hogy az ilyen dolgok valóban léteznek.

– Talán valóban léteznek – mondta Epstein –, és lehet, hogy Kittim rá a bizonyíték, de ellenállásba ütköztünk a részéről. Nagyon gyorsan rezisztenssé vált a gyógyszerekkel szemben. Még a nátrium-pentotál sincs rá jelentős hatással. Ha beadjuk neki, csupán fellengzős szónoklatokba kezd, de jó nagy adagot kapott most, hogy maga meglátogatja, és talán el tudja majd csípni néhány tiszta percét.

– Messze kell mennünk? – kérdeztem.

– Menni? – kérdezett vissza Epstein. – Hová?

Beletelt egy kis időbe, amíg megértettem.

– Itt van?

Már akkor is szépíték, ha azt mondom, hogy apró cella volt, amit a pince egyik kis tárolószekrényéből lehetett megközelíteni. A szekrényt fémborítás fedte, és a hátsó fal voltaképpen egy dupla ajtó volt, amit egy kulcs és egy elektronikus zár együttesen nyitott. Befelé nyílt egy hangszigetelt szobába, amit egy acélháló osztott ketté. A drót mögötti területet állandóan szemmel tartották a kamerák. Csak egy ágy, egy divány, egy kisasztal és egy szék volt benne. Amennyire láttam, nem voltak könyvek benn. A távolabbi sarokba egy tévét erősítettek a falra, a rácsnak ezen az oldalán, olyan messze a cellától, amennyire az lehetséges volt. A divány mellett a földön hevert a hozzá tartozó távirányító.

Egy alak feküdt az ágyon, csak egy szürke rövidnadrágot viselt. Pipaszár lábai olyanok voltak, mint két csupasz faág, minden egyes izmot jól lehetett látni. A férfi nagyon sovány volt, sokkal vékonyabb, mint bárki, akit valaha láttam. Arccal a falnak fordulva feküdt, a térdét felhúzta a mellkasához. Szinte teljesen kopasz volt, csak néhány szál haj árválkodott vöröses, ráncos koponyáján. A bőre engem Brightwell bőrére emlékeztetett, és arra a

duzzanatra a nyakán. Mindkét lény a lassú oszlás folyamatának tanújelét mutatta.

– Istenem – mondtam. – Mi történt vele?

– Visszautasítja az ételt – felelte Epstein. – Megpróbáltuk erőszakkal megetetni, de túl nehéznek bizonyult. Végül arra a következtetésre jutottunk, hogy meg akarja ölni magát, és hát felkészültünk rá, hogy holtan látjuk. De mégsem halt meg. Csak éppen minden egyes héttel egyre gyengébb lesz. Néha elfogad egy kis vizet, de semmi mást. Leginkább csak alszik.

– Mióta megy ez így?

– Hónapok óta.

Az ágyon fekvő ember elkezdett mozgolódni, aztán megfordult, és szembekerült velünk. Összeaszott arcborán jól kivehetőek voltak a csontok körvonalai. A koncentrációs táborok lakóira emlékeztetett, csak az ő macskaszerű szemében nyoma sem volt gyengeségnek vagy annak, hogy belülről emésztené valami. Üresen csillogott a szempár, mint a hamis gyémánt.

Kittim.

Dél-Karolinában bukkant fel, mint egy Roger Bowen nevű rasszista férfi embere, illetve ő volt a kapocs Faulkner tiszteletes és azok között, akik kiszabadították volna, ha tehetik. De Bowen alábecsülte az alkalmazottját, nem volt tisztában a kettejük közötti erőviszonyokkal. Bowen kicsit több volt annál, mint Kittim bábuja, és Kittim idősebb volt, és sokkal romlottabb, mint ahogy azt Bowen valaha is képzelte. A neve utalt a természetére, hiszen *kittim*nek hívták a sötét angyalok hordáit, akik háborút indítottak az emberek és az Isten ellen. Akármilyen is lakozott Kittimben, az ősrégi és ellenséges volt, és önnön céljai eléréséért munkálkodott.

Kittim egy műanyag bögréért nyúlt, amelyben víz volt, ivott belőle, és a folyadék kifolyt a párnára és a lepedőre. Felemelkedett az ágyon, majd kiült a szélére. Egy darabig úgy maradt, mintha csak erőt gyűjtene, aztán felállt. Kissé megtántorodott, úgy tűnt, mindjárt elzuhan, de aztán áteszoszogott a cellán, a drót felé. Csontos ujjáival kinyúlt, megragadta a drótfonatot, és nekiszorította az arcát. Olyan vékony volt, hogy egy pillanatra úgy hittem, megpróbálja átgörmöszölni az arcát a sodratok között. Kittim először Louisra, aztán rám nézett.

– Kárörvendeni jöttek? – kérdezte. A hangja nagyon halk volt, de nyoma sem volt benne annak, hogy a teste beteg volna.

– Nem néz ki valami jól – közölte Louis. – De persze soha nem nézett ki jól.

– Látom, most is magával viszi mindenhová a gorilláját. Talán betaníthatná arra, hogy maga mögött egy lépéssel a feje fölé tartsa az esernyőt.

– A régi vicces alak – mondtam. – Tudja, így soha nem szerez barátokat. Pontosan ezért van itt lenni, távol másoktól.

– Meg vagyok lepve, hogy életben látom – mondta. – Meg vagyok lepve, ugyanakkor hálás is vagyok.

– Hálás? Miért kellene hálásnak lennie?

– Azt reméltem, hogy esetleg megöl.

– Miért? – feleltem. – Hogy... *barangolhasson*?

Kittim kissé megdöntötte a fejét, és megújult érdeklődéssel tekintett rám. Mellettem Epstein figyelt nagy odaadással.

– Talán – felelte. – Mit tud erről?

– Tudok egy keveset. Abban reménykedtem, hogy maga segíthet többet megtudni.

Kittim megrázta a fejét.

– Nem hinném.

Vállat vontam.

– Akkor a továbbiakban nincs mit mondanunk egymásnak. De azt hittem, hogy örül majd egy kis változatosságnak. Nagyon magányos és unalmas lehet idelelni. De legalább van egy tévéje. Nemsokára következik a *Rickie*, és azután nézheti a többi történetet is.

Kittim ellépett a dróttól, és leült az ágyára.

- El akarok innen menni – közölte.
- Az sose történhet meg.
- Meg akarok halni.
- Akkor miért nem próbálta megölni magát?
- Mert figyelnek.
- Ez nem válasz a kérdésre.

Kittim széttárta a karját, és felfelé fordította a tenyerét. Hosszú ideig bámulta a csuklóját, mintha azon merengene, milyen sebeket ejthetne rajta, ha tehetné.

– Nem hinném, hogy meg tudná magát ölni – mondtam. – Nem hinném, hogy lenne rá lehetősége. Nem vethet véget a saját létezésének, még átmenetileg sem. Nem így gondolja?

Kittim nem felelt. Én csak ütöttem tovább a vasat.

– Én elmondhatok magának bizonyos dolgokat – mondtam.

– Milyen dolgokat?

– Mesélhetek egy ezüsből készült szoborról, amit egy üregben rejtettek el. Mesélhetek egy ikerpár angyalról, akik közül az egyik eltűnt, a másik pedig a keresésére indult. Nem akarja hallani?

Kittim nem nézett fel, miközben beszélt.

– Igen – suttogta. – Meséljen.

– Cserébe kérek én is valamit – mondtam. – Hol van Brightwell?

Kittim gondolkodott egy darabig.

– Brightwell... nem olyan, mint én. Idősebb, sokkal óvatosabb, sokkal türelmesebb. Ő akar.

– Mit akar?

– Bosszút állni.

– Kin?

– Mindenkin. Mindenért.

– Egyedül van?

– Nem. Egy felsőbb hatalmat szolgál. Ami nem teljes, mert a másik felét keresi. De maga ezt jól tudja.

– Hol van?

– Elrejtve. Már elfelejtette, hogy mi is ő, de Brightwell megtalálta, és felébresztette a benne rejlőt. Mint mindannyian, ő is álcázza magát, és nem hagy fel a kutatással.

– És mi fog történni, ha megtalálja az ikertestvérét?

– Vadászni és ölni fog.

– És mit kap a segítségéért cserébe Brightwell?

– Hatalmat. Áldozatokat.

Kittim felemelte a tekintetét a földről, és rezzenéstelen arccal nézett rám.

– És magát.

– Honnan tudja?

– Tudom. Brightwell azt hiszi, hogy maga olyan, mint mi, csak maga lemorzsolódott. Csak egyetlenegy nem követett minket. Brightwell hisz abban, hogy megtalálta ezt az egyet magában.

– És maga mit hisz?

– Engem nem érdekel. Én csak meg akartam vizsgálni magát.

Felemelte a jobb kezét, kinyújtotta az ujjait, begörbítette őket a levegőben, mintha csak húst és vért szaggatna szét lassan a körmeivel.

– Árulja el, mit tud maga erről az egészből! – mondta.

– Úgy hívják magukat, hogy a Hívők. Néhányuk csupán nagyon nagyravágyó ember, és néhányuk meg van arról győződve, hogy több ennél. A szobrot keresik, és már közel járnak

ahhoz, hogy megtalálják. Összegyűjtögetik egy térkép darabjait, és hamarosan birtokukban lesz minden információ, amire szükségük van. Még egy szentélyt is építettek maguknak itt New Yorkban, annyira szeretnék már magukénak tudni.

Kittim újra belekortyolt a vízbe.

– Tehát közel vannak – ismételte meg. – Ennyi idő után.

Nem úgy tűnt, mint aki nagyon örül a hírnek. Ahogy figyeltem, Reid szavai kezdtek világossá válni előttem. Az ördög önző, és végső soron képtelen az összefogásra. Akármilyen is valójában, Kittimnek esze ágában sincs megosztani az örömeit másokkal. Renegát volt.

– Van még egy kérdésem – mondtam.

– Egy utolsó.

– Mit tesz Brightwell a haldoklókkal?

– Hozzáérinti az ajkát az övékhöz.

– Miért?

Mintha irigységet véltem volna kihallani Kittim hangjából, amikor válaszolt.

– A lelkekért. Brightwell a lelkek tárháza.

Lecsüggesztette a fejét, és újra lefeküdt az ágyra, aztán lehunyta a szemét, és a falnak fordult.

A Woodrow meghatározhatatlan hely volt. Nem állt zöld libériás, fehér kesztyűs inas az ajtóban, hogy védje az ott lakók magánéletét, és az előcsarnok olyan strapabíró műanyag székekkel volt berendezve, mint amilyeneket mindenfelé annyira imádnak a nehezen megélő fogorvosok. A külső ajtó nem, de a belső be volt zárva. Az ajtó jobb oldalán volt a kaputelefon, háromsornyi gombbal, mindegyik mellett egy-egy kifakult névtábla. Philip Bosworth neve nem volt közöttük, bár néhány tábla üresen állt.

– Lehet, hogy a Rosstól származó információ nem jó – közölte Louis.

– Ez az FBI, nem a CIA – feleltem. – Különböző is, bár sok rosszat tudnék róla mondani, de Ross nem az a fickó, aki szórakozik, ha információról van szó.

Megpróbáltam a nevekhez nem tartozó gombokat. Az egyiknél egy nő szólt bele, aki a hang alapján nagyon öreg lehetett, és rossz természetű, ráadásul igen süket. A másodiknál olyasvalaki, aki az előző öreglány még idősebb és még süketebb, kötekedő bátyja lehetett volna. A harmadik csengő egy fiatal nőé volt, aki akár kurva is lehetett, ha figyelembe vesszük, hogy a „találkozó” szó milyen félreértésre adott okot.

– Ross szerint a lakás Bosworth rokonaié – mondta Louis. – Lehet, hogy más a családnévük.

– Lehet – hagytam rá.

Végigfuttattam az ujjamat a gombokon, és a harmadik sorban félúton megálltam.

– De lehet, hogy nem.

A névtáblán az állt, hogy Rint. Így hívták azt az embert, aki a sedleci ossházium helyreállításán dolgozott a tizenkilencedik században. Ez az a fajta humor volt, amit csak olyasvalaki követhetett el, aki már egyszer megpróbálta felásni egy francia monostor padlóját.

Megnyomtam a csengőt. Pár pillanattal később egy gyanakvó hang hangzott fel.

– Ki az?

– A nevem Charlie Parker. Magándetektív vagyok. Phil Boswortht keresem.

– Itt nem lakik ilyen.

– Ross ügynöktől tudtam meg a címét. Ha nem bízik bennem, kérem, hívja fel először őt.

Egy kuncogáshoz hasonló hangot hallottam, aztán megszakadt a vonal.

– Hát ez jól ment – közölte Louis.

– Legalább tudjuk, hol van.

A csukott ajtó előtt ácsorogtunk. Senki nem jött ki, és senki nem ment be. Eltelt vagy öt perc. Újra megpróbáltam a Rint gombot, és ugyanaz a hang jelentkezett.

- Még mindig itt vagyok – mondtam.
- Mit akar?
- Sedlecről beszélni. Meg a Hívőkről.
- Vártam. Felhangzott a bűgás.
- Jöjjön fel.

Beléptünk az előcsarnokba. Felettünk a mennyezetet félkörívben kék gipszkarton szegély borította, elrejtve a kamerákat, amelyek a bejáratot és magát az előcsarnokot figyelték. Két kéesszürke színre festett liftajtóval találtuk szembe magunkat. Egy kulcslyuk volt a kettő között a falban, így csak a lakók használhatták őket. Ahogy közeledtünk, kinyílt a bal oldali lift ajtaja. A belsejének a felső részét aranykeretes tükör borította. Az alsó része pedig régi, de jó állapotban lévő piros bársonnyal volt kárpitozva. Beléptünk, majd becsukódott az ajtó, és a lift elindult felfelé anélkül, hogy bármelyikünk is hozzáért volna egyetlen gombhoz is. Nyilvánvaló volt, hogy a Woodrow sokkal kifinomultabb hely, mint amilyennek a külseje alapján sejteni lehetett.

A lift a legfelső emeleten állt meg, és miután kinyílt az ajtó, egy kis, ablaktalan, szőnyeggel borított helyen találtuk magunkat. Szemben velünk egy dupla szárnyas faajtó állt, amely a lakosztályba vezetett. Itt is volt térfigyelő kamera egy, a mennyezetre erősített kék lámpaburába rejtve.

Kinyílt a lakosztály dupla ajtaja. A velünk szemben álló férfi kék nadrágot, egy halványkék Ralph Lauren inget viselt, és sárgásbarna, bojtos papucscipőt. De az ing félre volt gombolva, és a nadrág frissen vasalva, ami arra utalt, hogy a férfi sietve éppen most öltözött fel.

- Mr. Bosworth?

Bólintott. Úgy negyvennek saccoltam, de a haja őszült, és az arcvonásai fájdalomról tanúskodtak. Az egyik szeme halványabb volt, mint a másik. Ahogy oldalt lépett, hogy beengedjen bennünket, toporgott kissé, mintha csak egyik vagy mindkét lába megmacskásodott volna. Bal kezét az ajtókilincsen tartotta, míg a jobbát a nadrágja zsebében hagyta. Nem nyújtott se nekem, se Louisnak kezet. Csak egyszerűen becsukta az ajtót mögöttünk, lassan egy fotelhez ment, megtámaszkodott a karfáján, és szép óvatosan leereszkedett bele. A jobb kezét végig a zsebében tartotta.

A szoba, ahol voltunk, bámulatosan modern volt, és az öt magas ablakon keresztül szép kilátás nyílt a folyóra. Fehér szőnyeg borította a padlót, az ülgarnitúra fekete bőrből volt. A fal mellett egy konzolasztalon széles vásznú tévé és egy DVD-lejátszó állt, a másikat a padlótól a plafonig fekete könyvespolcok borították. A legtöbb polc üres volt, csak néhány kerámia és antik szobor árválkodott rajtuk, amelyek teljesen elvesztek a minimalista környezetben. Egy hatalmas, füstüveg asztal állt a bal oldalamon, körülötte tíz szék. Mögötte egy makulátlanul tiszta konyhára láttam, minden felület ragyogott benne. Balra tőle volt a hall, valószínűleg a hálósobákhoz és a fürdőszobához vezetett. Olyan volt az egész, mint valami bemutatóterem, vagy egy olyan lakás, amit éppen kiüríteni készül a jelenlegi tulajdonosa.

Bosworth arra várt, hogy megszólaljunk. Látszott, hogy beteg ember. A jobb lába egyszer már megrándult, mióta megérkeztünk, érezhető volt, hogy fájdalmat okozott neki, és a bal keze is remegett.

- Köszönjük, hogy fogadott bennünket – kezdtem. – Hadd mutassam be a kollégámat, Louist.

Bosworth ide-oda járatta a szemét kettőnk között. Megnyalta az ajkát, aztán egy műanyag vizespohárért nyúlt, amely a mellette lévő kis üvegasztalon állt, vigyázva arra, hogy erősen fogja, nehogy kicsússzon a kezéből, ahogy a szájához emeli.

- Beszéltem Ross titkárnőjével – mondta, miután az utolsó cseppet is kiürítette. – Megerősítette, amit mondtak, különben nem lennének itt, hanem ennek a magas épületnek a

biztonsági őrrei vették volna gondjaikba magukat, arra várva, hogy megérkezzen a rendőrség.

– Nem hibáztatom azért, ha óvatos.

– Ez nagyon nagylelkű öntől, az egyszer biztos.

Megint felkuncogott, de ez inkább magának szólt, és nem nekem, meg a legyöngült szervezetének. Az a fajta kettős blöff volt, amelynek senki nem dőlt be a szobában lévők közül.

– Üljenek le – mondta, és a kisasztal másik oldalán lévő bőrkanapéra mutatott. – Már nagyon régen volt, hogy abban az örömben részesültem, hogy társaságot fogadjak, kivéve persze az orvosokat és a nővéreket, vagy a saját családom aggódó tagjait.

– Szabad megkérdezni, milyen betegségben szenved?

Volt egy sejtésem. A remegés, a bénulás, a görcsrohamok mind az SM-re, a sclerosis multiplexre utaltak.

– Sclerosis multiplex – igazolta a megérzésemet. – Előrehaladott állapot. Tavaly diagnosztizálták, és egyenletesen rosszabbodik a kezdetek óta. Valójában az orvosok azt mondják, hogy a hanyatlás sebessége meglehetősen aggasztó. A jobb szemem látásromlása volt az első nyilvánvaló tünet, de azóta a jobb karom is elveszítette az érzékelőképességét, mindkét lábam erőtlen, szédülök, remegés lesz úrrá rajtam, záróizom-gyengeség és impotencia alakult ki nálam. Meglehetősen széles skálája a nyomorúságnak, nem gondolják? Ezért úgy döntöttem, hogy itt hagyom a lakásom, és véglegesen mások gondjaira bízom magam.

– Nagyon sajnálom.

– Nagyon érdekes – mondta Bosworth, látszólag teljesen figyelmen kívül hagyva a megjegyzésemet –, csak ma reggel gondoltam végig, honnan is ered az állapotom. Anyagszerezzavarok okozzák, az idegrendszer allergiás reakciója, vagy valami kívülről jött hatóanyag miatti fertőzés? Érzem, hogy ez egy rosszindulatú betegség, amit azért helyeztek oda, hogy megbénítson, és végül megöljön. Néha úgy képzelem, hogy a fejemben valami fehér, lopakodó dolog egyre messzebbre nyújtja a csápjait a testem minden részébe. Már az is eszembe jutott, hogy talán botor módon én tettem ki magam e bizonyos valami hatásának, ami aztán válaszképpen leigázta a testem. De ez már örültség, nem? Azt hiszem, Ross ügynök boldog lenne, ha hallaná. Elmondaná a feletteseinek, és megnyugtatón őket, hogy igazuk volt, amikor oly módon vetettek véget a karrieremnek, ahogyan azt tették.

– Állítólag maga megszenteltségtenített egy templomot.

– Feláztam, nem megszenteltségtenítettem. Meg kellett, hogy erősítsem egy gyanúmat.

– És mi lett az eredmény?

– Kiderült, hogy igazam volt.

– És mire gyanakodott?

Bosworth felemelte a bal kezét, és oldalra billegtette megfontolt, lassú mozdulatokkal, talán azért, hogy megkülönböztesse azoktól a remegésektől, amelyek állandóan kínozták a végtagjait.

– Maguk jönnek először. Végül is maguk kerestek fel engem.

Megint egy olyan játék kellős közepén találtam magam, ahol az információ volt a középpontban, ahol az ember megpróbál minél kevesebbet elmondani a szemben ülőnek az igazságról, vagy amit annak gondol. Nem felejtettem el Reid figyelmeztetését, amellyel a Great Lost Bearben látott el. Valahol létezik egyvalaki, aki úgy hiszi, hogy a Fekete Angyal benne lakozik, ezért soha ne említsem azt, hogy Reid és Bartek benne van az egészben, mint ahogy azt sem, hogy Stuckler érintkezésbe lépett velem. Úgyhogy Bosworthnek meséltem Alice-ről és Garciáról, meg arról, hogy mit találtam a williamsburgi épületben. Felfedtem a legtöbbjét annak, amit a térképtörödékekről tudtam, meg Sedlec-ről és a Hívókról. Beszéltem az árverésről és a Claudia Sternnél látott festményről, meg az Énókh könyvéről.

És beszéltem Brightwellről.

– Nagyon érdekes – mondta Bosworth, amikor befejeztem. – Sok mindent megtudott ilyen rövid idő alatt. – Nagy fájdalmak árán felkelt a fotelból, és odalépett az egyik polc alatti fiókhoz. Kihúzta, kivette, ami benne volt, majd a közöttünk lévő asztalra tette.

Egy védőfóliába helyezett, megsárgult térképrészlet volt, vörös és kék tintával megrajzolva. A jobb felső sarokban egy fekete, karmos ujjú láb látszott. A papír szélét egy sor szimbólummal tarkított, apró betűs írás borította. Nagyon hasonlított ahhoz, amit Stuckler kincseskamrájában láttam.

– Ez egy másolat, nem az eredeti – mondta Bosworth.

– Melyiké?

– Az olaszországi San Galganóból származó térképrészleté – felelte Bosworth, miután visszaült a helyére. A San Galganóban lévő monostor egyike volt azoknak a helyeknek, ahová térképtörödéket küldtek. Maga a monostor ma már nem több, mint egy szépséges rom, de a maga idejében a homlokzata híres volt egyszerűségéről, és mondják, hogy a szerzetesek tanácsát állítólag kikérték a sienai katedrális építéskor. Azonban állandó célpontja volt a firenzei zsoldosok támadásának, a bevételeit rendszeresen megdézsmálták az apátok, és az Itáliában tért hódító reneszánsz miatt egyre kevesebb volt azok száma, akik elhivatottságot éreztek a szerzetesi hivatás iránt. 1550-re csupán öt szerzetes maradt. 1600-ra már csak egy, aki remeteként élt ott. Amikor meghalt, a San Galgano-térképrészletet megtalálták a holmija között. Először nem is tudták pontosan, hogy mi is az, és egy szent ember életére emlékeztető ereklyeként őrizték. De elkerülhetetlen volt, hogy szárnyra ne kapjanak a létezéséről szóló mendemondák, és megérkezett Rómából az utasítás, hogy azonnal a Vatikán gondjaira kell bízni az iratot. Ekkorra már készült róla egy másolat. Aztán persze még több másolatot csináltak, úgyhogy a San Galgano-részlet nagyon sok ember tulajdonában ott van másolatként. Az eredeti elveszett a Rómába való szállítás közben. A szerzeteseket, akik a térképtörödéket magukkal vitték, megtámadták, ők pedig állítólag elégették a rémület első pillanataiban, inkább, mint hogy a pénzükkel és más értéktárgyaikkal együtt ellopják. Így hát csak az ilyen másolatok maradtak fenn, mint ez is. És egyben ez az egyetlen töredék, amihez nagyon sok ember hozzájuthatott, és az egyetlen nyomra vezető jel, ami a szobor helyéről útbaigazítást adhat már nagyon sok éve.

A térkép készítője feltalált egy egyszerű, de a célra tökéletesen megfelelő módszert arra, hogy a térképen meghatározott helyszínt ne lehessen megismerni anélkül, hogy valamennyi térkép együtt lenne. Az írás és a szimbólumok java része csak dísz, a templom rajza egyszerűen csak arra utal, hogy Szent Bernát szerint miként is kellene festenie egy ilyen helynek. Ez csak egy idealizált templom, semmi több. A lényeg, ahogy azzal maguk is tisztában vannak, itt van.

Bosworth egy római számokból és egy *d* betűből álló kombinációra mutatott az egyik sarokban.

– Nagyon egyszerű a dolog. Mint bármelyik, valamit is érő térkép, ez is azon alapul, hogy megmutat egy sor, adott ponttól való távolságot. Anélkül viszont, hogy minden távolságot ne ismernénk, teljesen használhatatlan, és még ha minden darab a rendelkezésünkre is áll, akkor is szükségünk van a központi referenciapontra. Az összes dobozka, az összes térképrészlet semmit nem ér, hacsak nem tudjuk a kiindulási helyet. Ilyen értelemben a térkép akár bűvészkedés is lehetne. Végül is, ha az emberek ilyen bőszen kutattak az után, amit döntő fontosságú nyomnak véltek, akkor nem kevésbé feltételezhető, hogy megpróbálják meglegelni magát a tárgyat. De minden egyes térképrészlet csak egyetlen fontos információ-törödéket árul el. Nézz meg még egyszer ezt a másolatot, leginkább a középben található ördögöt.

Bámolni kezdtem a rajzot, és azt a kis, démoni alakot, amelyre Bosworth mutatott. Most, hogy közelebről megnéztem, láttam a koponyájából, hogy egyféle pálcikarajz, annak a csontszobornak a kidolgozatlanabb változata, amelyet Stuckler mutatott nekem. Körülötte betűk voltak, kört képezve az alak körül.

– *Quantum in me est* – mondta Bosworth. – Csak annyi, amennyi bennem van.

– Nem értem. Ez csak egy rajz a *Fekete Angyal*ról.

– Nem, nem az. – Bosworth azon fáradozott, hogy valahogyan rávezessen a megoldásra, hogy megláttassa velem az összefüggéseket, amire rájött. – Nézze, itt és itt. – Bal keze remegő mutatóujját hozzáérintette a laphoz. – Ezek emberi csontok.

Bosworthnek igaza volt. Nem egy pálcikarajz volt, hanem egy csontember. Sokkal nagyobb gonddal rajzolták meg az alakot, mint ahogy az első pillantásra látszott.

– Az egész ábra emberi csontokból áll: a sedleci osszárium csontjaiból. Ez a Fekete Angyal újjáteremtésének ábrázolása. A csontszobor álcázza az üreg helyét, de azoknak az embereknek a legtöbbje, akik az *Angyalt* keresik, megszállottságában csak a többi térképrészlet után kutat, és figyelmen kívül hagyja ezt az egyet, mert ez viszonylag ismert; közben képtelenek figyelembe venni ezt a lehetőséget, és azok pedig, akik helyesen értelmezték, ők meg megtartották maguknak ezt a tudást, és közben kiterjesztették a kutatást a másolatok felé is. Nekem sikerült felfedeznem ezt az összefüggést, és ha ez a Brightwell elég okos, akkor neki is sikerült. A szobor a múlt század óta nincs meg, bár állítólag a második világháború kitörése előtt Olaszországban volt. Azóta senki nem lelt a nyomára. A hívők nem csupán a térképdarabokat keresik, hanem azokat is, akik birtokolják őket, annak reményében, hogy talán rábukkannak arra is, akinél a csontszobor van. Garcia ezért próbálta újraalkotni a szobrot. Nem csupán egy szimbólum kellett neki, ez a kulcs magához az Angyalhoz.

Próbáltam felfogni mindazt, amit mondott.

– És miért meséli el mindezt nekünk? – kérdezte Louis. Most szólalt meg először azóta, hogy beléptünk Bosworth lakásába.

– Mert azt akarom, hogy valaki megtalálja – felelte Bosworth. – Tudni akarom, hogy valóban létezik-e, de én magam már nem vagyok képes meglegelni. Van pénzem. Ha megtalálják, idehozatom, és busásan megfizetem a fáradozásait.

– Nem magyarázta el, hogy miért ásta fel a monostor padlózatát Sept-Fonsban – jegyeztem meg.

– Egy térképdarabnak ott kellett volna lennie – felelte. – Ráleltem a nyomára. Öt évig vadásztam a mendemondákra és féligazságokra, de sikerrel jártam. Mint oly sok más kincs esetében, a második világháború alatt eltávolították a helyéről, hogy megóvják. Svájcba mentem, de aztán visszatértem Franciaországba, amikor még biztonságos volt. A padlózat alatt kellett volna lennie, de nem volt ott. Valaki újra elvitte, és tudom, hogy hová.

Vártam.

Elmentem a Cseh Köztársaságba, Novy Dvur újonnan alapított monostorába, amit jelképes okból emeltek, hogy kimutassák, milyen nagyra tartják a cseh szerzetesek arra irányuló erőfeszítéseit, hogy a kommunizmus alatt is megtartsák a hitet. Az elmúlt hatszáz év során mindig is ez volt a ciszterciek hibája, mármint ami a térképek őrzését illette. Egymásra bízták, hagyták napvilágra kerülni őket. A térkép részei szép lassan mások tulajdonába kerültek. A sedleci töredék, amit tegnap árvereztek, szerintem az, amit Sept-Fonsból szállítottak a Cseh Köztársaságba. Nem Sedlechez tartozott. Ott már vagy kétszáz éve nem élt ciszterci közösség.

– Tehát valaki odavitte – jegyeztem meg.

– Valaki azt akarta, hogy megtalálják – mondta Bosworth. – Valaki Sedlecre szeretné felhívni a figyelmet.

– Miért?

– Mert Sedlec nem csupán egy osszárium. Sedlec egy csapda.

Ezután Bosworth kijátszotta az utolsó kártyáját is. Kinyitotta a második dossziét, amelyben díszes rajzok másolatai voltak, mindegyik a *Fekete Angyalt* ábrázolta különböző szögből.

– Ismerik azt a nevet, hogy Rint? – kérdezte.

– Maga használta álnévként. Ezért találtuk meg a csengőjét, ő volt az az ember, aki újjáépítette az osszáriumot a tizenkilencedik században.

– Ezeket Prágában vettem. Ez Rint osszáríumhoz kapcsolódó dokumentációjának egy része, amit Rint egyik leszármazottja birtokolt, és akit én nagy nyomorban találtam. Szép summát fizettem neki a rajzokért, sokkal többet, mint amennyit értek, annak reményében, hogy meggyőző bizonyítékul szolgálnak majd, de ez nem így alakult. Rint készítette ezeket a rajzokat a *Fekete Angyal*ról. Az eladó szerint volt még több rajz is, de vagy megsemmisültek, vagy elvesztek. Ezek a rajzok Rint tulajdonában voltak. Üldözött ember volt. Később többen lemásolták a rajzokat, amelyek aztán népszerűvé váltak azon gyűjtők körében, akiket érdekelt ez a legenda, és erre szakosodtak. De Rint készítette az eredeti rajzokat. A kérdés az, hogy hogyan volt képes megalkotni ilyen részletesen őket. Teljes mértékben a saját képzeletének a művei, vagy látott az újjáépítés során valamit, amire alapozhatta az illusztrációkat. Hitem szerint ez utóbbi az igazság, mivel Rint élete második felében meglehetősen nyugtalan ember volt, és talán a csontszobor is valahol Sedlecben pihen. A betegségem megakadályoz abban, hogy tovább kutassak, de megosztom magukkal, amit tudok.

Bosworthnek látnia kellett volna, hogy megváltozik az arckifejezésem. Hogyan mulaszthatta el? Már mindent tisztán láttam. Rint nem a csontszobrot látta, mert az már nagyon régen elveszett. Stuckler szerint két évszázadot töltött Olaszországban, senki nem láthatta, míg aztán az apja fel nem fedezte. Nem, Rint az eredetit látta, a Fekete Angyalt, az ezüstbe olvasztottat. Akkor pillantotta meg Sedlecben, amikor az osszáríumot állította helyre. Bosworthnek igaza volt. A térkép valóban egyfajta csel, mert a Fekete Angyal soha nem hagyta el Sedleceket. Végig, oly sok évszázad során ott volt elrejtve, és végül Stuckler is, és a Hívők is biztosak voltak benne, hogy minden információ a birtokukban van ahhoz, hogy hamarosan megkaparintsák.

És már tudtam, hogy Martin Reid miért adta nekem a kis ezüstkeresztet, amit a kulcsok mellett tartottam. Megdörzsöltem. Az ujjbegyeim végigtapogatták, és a hátulján kereszt alakban jól kitapinthatóak voltak a betűk.

S
LEC
D

– Mi van? – kérdezte Bosworth.

– Mennünk kell – mondtam.

Bosworth felállt, és megpróbált megállítani, de erőtlen lábai és csontsovány karjai nem bírtak velem.

– Maga tudja! – kiáltott fel. – Maga tudja, hol van! Mondja meg!

Megpróbált valahogy feltápáskodni, de már indultunk az ajtó felé.

– Mondja el! – sikoltotta Bosworth, és erőnek erejével felállt. Még láttam, hogy felém zuhan, az arca teljesen eltorzul, de akkorra már záródtak a liftajtók. Még egy utolsó pillantást vettem rá, aztán indultunk is lefelé. Már az előcsarnokban voltunk, amikor két egyenruhás ember bukkant fel a lifttől balra nyíló ajtóban. Láttam, hogy bent a szoba tele van monitorokkal és telefonokkal. De a két férfi azonnal megtorpant, amikor meglátta Louist. Illetve, hogy pontos legyenek, megtorpantak, amikor meglátták Louis fegyverét.

– Lefeküdni! – mordult rájuk.

Mindketten a földre vetették magukat.

Elmentem Louis mellett, és kinyitottam az ajtót. Ő is kihátrált, és már az utcán is voltunk, rohanva, belevegyültünk a tömegbe, miközben eltelték az utolsó másodpercek, és a Hívők megkezdték ellenségeik lemészárlását.

Először csak az árnyékuk jelent meg a falon, együtt sodródva az éjszakai felhőkkel, követve a holdfényt. Aztán az árnyékok alakot öltöttek, fekete ruhás támadókká váltak, a szemük nagyra nőtt, mivel az arcvonásaikat is eltakaró, éjjellátó szemüveget hordtak. Mindegyikük hátán fegyver lógott, ahogy kúsztak felfelé a falon, inkább rovarokra emlékeztettek mutáns szemükkel és vékony, fullánkyszerű fegyvereikkel, semmint emberekre.

Egy csónak várt a parton, csendesen ringott a hullámokon, a jelre várva, hogy közelebb úszhat, ha majd szükség lesz rá. Egy kék Mercedes állt egy facsoport mögött, egyetlen utasa nagydarab fickó volt, és fakó, zöld színű volt a szeme. Nem viselt szemüveget. Brightwellnek nem volt rá szüksége, az ő szeme igen régóta a sötétben is jól látott.

A támadók leereszkedtek a kertbe, aztán szétváltak. Kettő a ház felé indult, a többiek a kapu felé, de egy előre megbeszélt jelre mindannyian megálltak, és elkezdték figyelni a házat. Másodpercek teltek el, de még mindig nem mozdultak. Négy fekete őrszem, pont olyanok, mint a halott fák elszenesedett maradványai, amint irigyen tekintenek a közelgő tavaszra.

Benn a házban Murnos egy sor tévémonitor előtt ücsörgött. Egy könyvet olvasott, és a birtokot megközelítő alakokat bizonyára érdekelte volna, hogy az Énókh könyve volt az. A tartalma csak szította azok hitét, akik az alkalmazóját fenyegették, és Murnos úgy érezte, többet kell megtudnia azért, hogy jobban megértse az ellenséget.

„A földre szólíttatnak, ördögi lelkek, és a föld leszen az ő lakhelyük.”

Murnost egyre jobban aggasztotta Stuckler elhatalmasodó megszállottsága, és a nemrégiben bekövetkezett események egyáltalán nem enyhítettek az aggodalmain. Az utolsó térképrészlet megvásárlása az árverésen nagy hiba volt, csak felhívták mások figyelmét arra, amit Stuckler már korábban is birtokolt, és Murnos nem osztotta alkalmazója azon hitét, hogy sikerül majd megegyezésre jutni azokkal, akik szintén az ezüstsobrot keresik.

„Ördögi lelkek lesznek ők a földön, és gonosz lelkeknek neveztetnek majd...”

Murnos mellett egy másik férfi is a monitorokat figyelte, a tekintete egyikről a másikra vándorolt. A szobának egyetlen ablaka volt, amely a kertre nézett. Murnos már többször is figyelmeztette Stucklert emiatt korábban, mert szerinte így nem felelt meg elsődleges céljának. Neki az volt az elve, hogy egy biztonsági szobának gyakorlatilag bevehetetlennek kellene lennie, hogy esetleg pánikszobaként is használhassák, ha szükséges. De Stuckler az ellentmondások embere volt. Azt akarta, hogy vegyék körül örök, és vágyott arra, hogy a biztonság érzése töltse el, de Murnos érezte, hogy kenyéradója nem hitte igazán, hogy veszélynek lehet kitéve. Minden szempontból az anyja fia volt, az apja erejének a tudata és az áldozatkészsége már gyerekkorától beléje volt nevelve olyannyira, hogy számára szentségtörésnek tűnt volna, ha engedett volna a félelemnek és a kétkedésnek, de akár a másokkal való törődés is ide volt sorolható. Murnos gyűlölte az öregasszony alkalomszerű látogatásait. Ilyenkor Stuckler egy limuzint küldött érte. Az asszony mindig egy nővérrel érkezett, takarókba bugyolálva még a nyári hőségben is. A szemét egész évben napszemüveg takarta. Vén banya volt, aki ragaszkodott az élethez, miközben semmit nem élvezett a körülötte lévő világból, még a fia sem okozott neki örömet. Murnos látta, mily megvetéssel viseltetik iránta, kihallotta minden egyes megnyilatkozásából, meg abból, ahogy erre a kínosan pedáns kis férfiről nézett, aki ilyenkor meglágyult kissé az anyja iránti engedékenység következtében. Ez a gyengeség csak abban nyilvánult meg, hogy hajlandó volt az anyja kedvére tenni, és együtt isteníteni vele a halott apját, néha olyannyira mérhetetlenül, hogy esetenként a mélyben rejtőző gyűlölete és irigysége is felszínre tört, s ilyenkor teljesen átalakult, elöntötte a düh.

„Nem vesznek magukhoz élelmet, és szomjasak lesznek; álcázzák magukat, és fellázadnak majd az emberek ivadékai ellen...”

Murnos Burke-re, a munkatársára nézett. Burke ügyes ember volt. Stuckler eleinte ellenezte, hogy annyit fizessenek neki, amennyit az kért, de Murnos erősködött, hogy megéri azt a pénzt. Murnos a többieket is jóváhagyta, még ha nem is voltak Burke-kel egy súlycsoportban.

De Murnos még így is úgy vélte, hogy nem lesznek elegendőek.

A falon lévő egyik panel elkezdett ritmikusan villogni, és vele együtt megszólalt egy ismétlődő sípoló hang is.

– A kapu! – kiáltott fel Burke. – Valaki kinyitja az ajtót!

Ez lehetetlen. A kaput csak belülről lehetett kinyitni, vagy annak a három szerkezetnek az egyikével, amelyek a kocsikban voltak elhelyezve, és mindhárom autó a birtokon belül volt. Murnos ellenőrizte a monitorokat. Egy pillanatra mintha egy alakot látott volna a kapu mellett, egy másik pedig mintha éppen a facsoportot hagyta volna el.

„...mert ők előjövénnek a pusztítás és mészárlás napjaiban.”

És aztán az összes monitor elsötétült.

Murnos már talpra is ugrott, amikor a mellettük lévő ablak szétrobbant. Burke kapta az első sortűz java részét, értékes másodpercekre felfogva Murnos elől a golyókat, ezért a férfi eljutott egészen az ajtóig. Négykézláb kimászott rajta, miközben golyók pattogtak le a fémborításról, és gipszdarabok záporoztak a meglyuggatott falakról. Stuckler fenn volt az emeleten, a szobájában, de a zaj felébresztette álmából. Miközben az előcsarnokba kúszott, Murnos hallotta, ahogy kiáltozott. Valahol a házban csörömpölve betört egy másik ablak. Egy fegyveres, alacsony férfi jelent meg a konyha felől, alig volt több, mint egy árny a félhomályban. Murnos tüzelt rá, amitől az visszaugrott. Addig tüzelt, amíg el nem érte a lépcsőt. Volt egy gótikus jellegű ablak a lépcsőfordulóban, és Murnos egy alakot látott előtte kívül, amint felfelé mászik a külső falon a második emelet felé. Megpróbált figyelmeztetésképpen rálőni, de újabb lövéseket hallott, majd megbotlott, és nem jött ki szó a száján a döbbenettől. Megragadta a korlátot, hogy megtartsa magát, de a keze valami nedvesen megcsúszott a fán. Vér borította az ujjait. Lenézett az ingére, és látta, hogy egyre jobban terjed rajta a folt. Ekkor már a fájdalom is elérte. Felemelte a fegyverét, kereste a célt, de érezte, hogy egy második találat éri a combján. A háta szörnyen fájt, a feje keményen nekikoppant a lépcsőnek. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és megpróbált úrrá lenni mindenén. Amikor újra kinyitotta, egy nő állt felette, tisztán látta az alakját még a sötét ruha ellenére is. Kék szeme gyűlölködve pillantott le rá. Egy pisztolyt tartott a kezében.

Murnos önkéntelenül is behunyta a szemét, és aztán elérte a halál.

Brightwell odagurult a ház elé, és belépett a földszintre. Követte Miss Zahnt a pincébe, a polcok között átmentek a bortároló helyiségen, be a kincsesárba, amely már nyitva állt. Brightwell fölött magasodott a hatalmas, fekete csontszobor. Stuckler előtte térdelt, kék selyempizsamában. Egy kis vér ragadt a hajába, de egyébként sértetlen volt.

A támadók három pergamendarabot nyújtottak át Brightwellnek, amit a betört üvegű tárolóból vettek ki. Ő pedig továbbadta Miss Zahnnak, de közben a szemét le nem vette volna a szoborról. A feje majdnem a bordákkal volt egy vonalban. A lapockacsontokat összeforrasztották a szegycsonttal az első részen, hátul pedig egymással, olyan volt az egész, mint egy vasvért. Brightwell hátrahúzta a kezét, és erősen belevágott a csontokba. A szegycsont megrepedt az ütés nyomán.

– Ne! – kiáltott fel Stuckler. – Mit művel?

Brightwell újra lesújtott. Stuckler megpróbált felállni, de Miss Zahn erőszakkal lenyomta.

– Tönkre fogja tenni! – mondta Stuckler. – Olyan gyönyörű! Hagyja abba!

A szegycsont teljesen összetört Brightwell ütései alatt. Az ujjízületeit és a kézfejét felsértették az éles csontok, de mintha nem is vette volna észre. Belenyúlt a keletkezett üregbe, kotorászni kezdett benne, a karja könyékig benne volt a szoborban. Az arca teljesen

eltorzult az erőfeszítéstől, de hirtelen meglágyultak a vonásai, majd visszahúzta a kezét. Egy kis ezüstdobozt tartott a markában, de ez a többitől eltérően dísztelen volt. Kinyitotta a markát, és megmutatta a dobozt Stucklernek, aztán óvatosan felnyitotta a tetőt. Bent egy pergamendarab feküdt, tökéletes állapotban. Átadta Miss Zahnnak, hogy hajtogassa ki.

– A számok, a térképek – fordult Stucklerhez –, mind-mind mellékesek voltak bizonyos szempontból. Csak a szobor számított, meg ami benne volt.

Stucklernek csorgott a könnye. Kinyúlt egy fekete csontszilánkért, és a kezébe fogta.

– Maga nem volt tisztában azzal, mi van a birtokában, Herr Stuckler – közölte Brightwell.

– *Quantum in me est*. A részletek a térképtöredékekben rejlenek, de az igazság meg itt lapul.

Odahajította az üres dobozt Stucklernek, aki hitetlenkedve tapogatta a belsejét.

– Mindvégig az orrom előtt volt a tudás – mondta.

Brightwell elvette az utolsó pergamentöredéket Miss Zahntól. Elkezdte vizsgálni a rajta lévő ábrát, meg a fölötte lévő írást. A rajz építészeti jellegű volt, egy templomot ábrázolt, meg az alatta lévő alagúttrendszert. Brightwell szemöldöke felszaladt, aztán elkezdett nevetni.

– Soha nem hagyta el azt a helyet – mondta szinte csodálkozva.

– Mondja el nekem – kérte Stuckler. – Kérem, hagyja meg legalább ezt nekem!

Brightwell leguggolt, és megmutatta Stucklernek a rajzot, aztán felállt, és Miss Zahn felé bólintott. Stuckler fel sem nézett, amikor a fegyver csöve szinte simogatóan érintette meg a feje hátulját.

– Egész végig – suttogetta. – Egész végig.

Aztán az idő, ami volt, és ami még maradt, véget ért, és egy új világ tárult fel előtte.

Két órával később Reid és Bartek a kocsijukhoz sétáltak vissza. Megálltak, hogy bekapjanak valamit egy bárban Hartfordtól nem messze délre, mielőtt elhagyják az országot, ahogy az néha Reid szokása volt. Most éppen simogatta a hasát, és azon panaszkodott, hogy a chilis nachostól mindig felpuffad.

– Senki nem kérte, hogy azt egyél – közölte a társa.

– De nem tudok neki ellenállni – felelte Reid. – Olyan *más ízűek*.

Bartek Chevyje az út szélén parkolt, egy csupasz fasor alatt, ahol szinte eltörpültek az autók. A fák egy kis erdő széléhez tartoztak, amit zöldellő szántóföldek öveztek, távolabb pedig egy épülőfélben lévő lakótelep látszott.

– Úgy értem – folytatta Reid –, hogy egyetlen jóra való társadalom sem en...

Egy alak mozdult meg az egyik fa előtt, és Reid fejében a pillanat törtrésze alatt két dolog is átfutott, a felismerés és a készenléti reakció. Meg mert volna rá esküdni, hogy fejével lefelé ereszkedett le a fatörzsön, mint a gyík, amely a fakéregbe kapaszkodik.

– Futás! – kiáltott fel. Erősen meglökte Barteket, az erdő felé tolva, aztán szembefordult az ellenséggel. Hallotta, hogy Bartek az ő nevét kiáltja, és visszaüvöltött.

– Azt mondtam, fuss! Fuss, a fenébe is!

Egy férfi nézett vele farkasszemet, egy alacsony, tésztaképű alak fekete dzsekiben és kifakult farmerben. Reid felismerte a bárból, és arra gondolt, vajon milyen hosszú ideig figyelhették őket az ellenségeik. A férfinál nem látott fegyvert.

– Na, akkor megvagy! – mondta Reid.

Felemelte az öklét, és oldalt lépett, hátha a férfi megpróbál elfutni mellette, hogy Bartek nyomába eredjen, de azonnal meg is torpant, amikor az orrát megütötte a bűz.

– Te csuhás – mondta egy halk hang, és Reid úgy érezte, hogy minden erő kiszáll belőle. Megfordult. Brightwell csak centiméterekre volt az arcától. Reid kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de egy penge oly gyorsan belé hatolt, hogy már csak egy fájdalmas nyögés szakadt fel belőle. Hallotta, hogy az alacsony férfi az aljnövényzetben lép néhányat, hogy Bartek nyomába eredjen. Egy másik alak csatlakozott hozzá, egy hosszú, sötét hajú nő.

– Elbuktál – mondta még Brightwell.

Magához húzta Reidet, a bal karjával átkarolva. A kés még mélyebbre nyomódott Reid testébe. Az ajka megérintette Reid ajkát. A szerzetes megpróbálta megharapni, de Brightwell nem engedett a szorításán, megcsókolta Reid száját. A szerzetes összerándult, és meghalt.

Neddo a kis irodában ült az üzlet hátsó részében. Lassan hajnalodott, a szél odakinn zörgette a tűzlétrákat. Az íróasztala fölé hajolt, és óvatos mozdulatokkal söpörte le a port egy díszes csontkitűzőről egy ecsettel. Kinyílt az ajtó, de nem hallotta a szél süvöltése miatt, meg talán azért sem, mert annyira belefeledkezett a munkájába. Nem hallotta meg a halk léptekeket sem, amelyek közeledtek az üzleten át. Csak amikor a függöny meglebbent, és egy árnyék vetült rá, akkor nézett fel.

Brightwell állt előtte, mögötte pedig egy nő. A haja nagyon sötét volt, a blúza mélyen a melléig nyitva, és a bőre mintha megelevenedett volna a rengeteg életre kelt szempártól.

– Túl sokat mesél, Mr. Neddo – közölte Brightwell. – Túl sokáig voltunk elnézőek magával szemben.

Szomorúan megcsóválta a fejét, és a nyakán lógó hatalmas hústömeg rengett és hullámozott.

Neddo letette az ecsetet. A szemüvegéhez egy kis fémkerettel hozzá volt erősítve egy pár nagyítólencse is. A lencsék eltorzították Brightwell arcát, a szeme sokkal nagyobbnak, az ajka teltebbnek, és a nyakán lévő pirosas-vöröses hústömeg sokkal hatalmasabbnak tűnt, mint eddig. Úgy látszott, hogy mindjárt felrobban, és hatalmas vérsugár és testszövetdarabok freccsennek majd szanaszét, amelyek mélyen Brightwell testéből törnek elő, savként szétmarva mindent, amire csak ráhullanak.

– Csak azt tettem, amit jónak láttam – felelte Neddo. – Bár csak most az egyszer.

– És miben reménykedett? Megváltásban?

– Talán igen.

– „A földön sose nyernek békét és bűnbocsánatot” – idézte Brightwell. –, „Mert nem örvendezhetnek ivadékaiknak; megláták szeretteik lemészárlását, megsiratják fiaik pusztulását, és örökkön örökké esedeznek, de nem nyernek könyörületet és békét.”

– Én is ugyanolyan jól ismerem az Énókh könyvét, mint maga, de én nem vagyok olyan, mint maga. Hiszem a szentek közösségét, a bűnök bocsánatát...

Brightwell oldalt lépett, helyet adva a nőnek, hogy beléphessen. Neddo már hallott felőle, de még soha nem látta. Ha nem tudott volna róla semmit, bizonyára szépnek találta volna. De most, hogy szemtől szemben állt vele, csak félelmet érzett a jelenlétében, és szörnyűséges fáradságot, ami még abban is meggátolta, hogy megpróbáljon elmenekülni.

– ... a test feltámadását... – Neddo egyre gyorsuló ütemben folytatta – ... és az örök életet. Ámen.

– Hűségesnek kellett volna maradnod – mondta Brightwell.

– Magához? Tudom, hogy mi maga. Dühös voltam és bánatos, amikor magukhoz fordultam. Hibáztam. – Neddo új imába kezdett. – Ó, Istenem, teljes szívemből bánom, hogy bűneimmel megbántottalak...

A nő Neddo szerszámaint vizsgálta: a szikéket, a kis pengéket. Neddo hallotta, hogy pakolgatja őket, de nem nézett rá. Mindenáron be akarta fejezni bűnbánatát. Egyszer csak Brightwell megszólalt, és a szavak elhaltak Neddo ajkán.

– Megtaláltuk – ezek voltak Brightwell szavai.

Neddo nem imádkozott tovább. Még most is, hogy ily közel járt hozzá a halál, és a megbánás szavai alig hagyták el az ajkát, képtelen volt palástolni a hangjában megbújó csodálatot.

– Valóban? – kérdezte.

– Igen.

– Hol volt? Szeretném tudni.

– Sedlecben – felelte Brightwell. – Soha nem hagyta el az osszariumot.

Neddo levette a szemüvegét. Mosolygott.

– Annyi kutatás, és mindvégig ott volt.

Szomorú volt a mosolya.

– Bárcsak láthattam volna! – mondta. – Rápillanthattam volna, miután mindazt tudom, amit hallottam.

A nő talált egy rongyot. Egy kancsóból vizet öntött rá, aztán Neddo mögé lépett, és a szájába tömte az anyagot. A férfi megpróbált küzdeni, belemarkolt a nő hajába, de az nagyon erős volt. Brightwell is csatlakozott hozzá, a karfához szorította Neddo karját, súlyával és erejével szilárdan helyén tartotta a kis embert. A szike metsző hidege hozzáért Neddo homlokához, és a nő elkezdett vágni.

Londonon keresztül Prágába repültünk. Késő délután érkezünk meg. Stuckler halott volt. New Yorkban béreltünk egy autót, és északra mentünk, a házához, miután eljöttünk Bosworthtól, de mire odaértünk, már ott volt a rendőrség, és néhány telefon is megerősítette, hogy a gyűjtőt és az embereit megölték, továbbá hogy a kincseskamrában lévő hatalmas csontszobor mellkasán egy lyuk van. Angel nem sokkal később csatlakozott hozzánk, és még aznap éjjel elindultunk Európába.

Nagy volt a kísértés, hogy azonnal Sedlecbe menjünk, ami körülbelül hatvanöt kilométerre keletre volt a fővárostól, de először mindenféle előkészületeket kellett tennünk. És egyébként is fáradtak voltunk, és éhesek. Bejelentkeztünk egy kis, kényelmes hotelbe, a Malá Strana nevűbe, amit „Kisoldal”-nak fordítanak a fiatal nő szerint, aki a recepciós pult mögött ült. Nem messze onnan az Ujezd utcából sikló visz fel a Petrin-hegyre. Az utcán villamosok kattogtak, érintkezőik olykor szikráztak a fent futó kábeleknél, égett szagot hagyva maguk után. Macskakövek borították az utcákat, és néhány falat graffiti csúfított el. Nyomokban még hó állt a védettebb sarkokban, a Vltava vize is be volt fagyva.

Miközben Louis telefonált néhányat, én felhívtam Rachelt, elmondtam neki, hol vagyok. Későre járt, és aggódtam, hogy felébresztem, de nem akartam anélkül elhagyni az országot, hogy ne értesítem róla. Úgy tűnt viszont, hogy a legnagyobb gondja a kutya. Waltert biztonságba helyeztem az egyik szomszédnál. Sam jól volt, azt tervezték, hogy másnap mindannyian elmennek meglátogatni Rachel nővérét. Rachel most csendesebbnek tűnt, de valahogy jobban hasonlított régebbi önmagához.

- Mindig is szerettem volna látni Prágát – mondta egy idő után.
- Tudom. Majd egy másik alkalommal.
- Talán. Meddig maradtok ott?
- Néhány napig.
- Angel és Louis is veled van?
- Igen.
- Milyen vicces, nem, hogy egy olyan helyen vagy velük, mint Prága, ahelyett hogy velem lennél?

De ahogy mondta, egyáltalán nem hangzott úgy, mintha valóban viccesnek találná.

- Ez nem személyes – feleltem. – És külön szobában alszunk.
- Hát, ez megnyugtató. Ha hazajössz, talán idejöhetnél, és beszélhetnénk.

Észrevettem, hogy nem mondta meg, hogy mikor, vagy hogy ha ő hazamegy, én pedig nem kérdeztem. Ha visszamegyünk, elmegyek Vermontba, és lehet, hogy egyedül kell visszaautóznom Scarborough-ba.

- Lehet, hogy jó ötlet – feleltem.
- Nem mondtad, hogy szívesen megtennéd.
- Még soha nem történt meg, hogy valaki azt mondta volna, hogy beszélünk kéne, és aztán úgy jöttem volna ki, hogy jobban érzem magam, mint amikor bementem.
- De ennek nem kell így lennie. Vagy igen?
- Remélem, hogy nem.
- Szeretlek – mondta. – Ugye tudod?
- Tudom.
- Pontosan ezért olyan nehéz, nem? De választanod kell, hogyan éled az életed. Azt hiszem, mindkettőnknek választania kell.

Elhalkult a hangja.

- Mennem kell – mondtam. – Akkor találkozunk, ha hazamegyek.
- Rendben.

- Viszlát, Rachel.
- Viszlát.

A hotelben lefoglaltak nekünk egy asztalt az U Modré Kachinky, vagyis a Kék Kiskacsa nevű étteremben, amely az Ujezd utca egyik csendes mellékutcájában volt. Az étteremben mindenhol súlyos drapériák lógtak, tele volt szőnyegekkel és régi nyomatokkal, és tükrök tágították a teret. Az étlapon sokféle vadhús szerepelt, ez volt a ház specialitása, úgyhogy kacsamellet rendeltünk és özsültet. A különféle húsok fekete áfonyából, borókából és madeirarumból készült szósszal voltak leöntve. Ittunk hozzá egy üveg vörösbort, Frankovkát, és viszonylag csendben fogyasztottuk el az ételt.

Még a főtélnél tartottunk, amikor egy férfi lépett az étterembe, és egyenesen az asztalunk felé irányította a főpincér. Olyan fickónak tűnt, mint azok, akik lopott telefonokkal üzletelnek a Broadway-n. Bördzsekit és farmert viselt, ronda színű inggel, és olyan szakálla volt, amely valahol az „elfelejtettem megborotválkozni” és a „hobó” között lehetett. Természetesen nem állt szándékomban ezt a véleményemet megosztani vele. A dzsekijébe még két akkora forma alak befért volna, mint amilyen én vagyok, feltéve, ha valakinek sikerülne jelenlegi viselőjét anélkül kiszedni belőle, hogy a dzseki szét ne repedjen, mivel meglehetősen feszült rajta. Felmerült bennem a gondolat, hogy valami köze lehet a Fulcikhoz, volt némi közös ősük még akkoriban, amikor az ember felfedezte a tüzet.

Most volt a neve Louis szerint, akinek szemmel láthatóan már volt köze korábban a fickóhoz. Most *papka* volt, vagy apa, Prága egyik bűnözői csoportjának a feje. A csoport házasság révén kapcsolatban állt a *Vor v Zakoně*-val, a „Törvény Tolvajai”-val, akik felelősek voltak az ottani szervezett bűnözésért. A Cseh Köztársaság bűnszervezetei ezek köré a csoportok köré gyűltek, amelyekből körülbelül tíz lehetett az országban. Sötét üzelmekkel foglalkoztak, prostituáltak csempészésével az egykori kelet-európai blokk országaiból, kerítéssel, kocsilopással, drogokkal, fegyverkereskedéssel, de a bűnbandák közötti demarkációs vonal egyre jobban eltűnt, ahogy nőtt a bevándorlók száma. Ukránok, oroszok és csecsenek voltak a szervezett bűnözés fő résztvevői az országban, és egyikük sem idegenkedett az áldozataival szembeni erőszaktól és a brutalitástól, vagy akár egymás ellen is bevetették gyakran ezeket. Mindegyik csoportnak megvolt a maga területe. Az oroszok inkább a gazdasági bűntettek terén munkálkodtak, míg az agresszív ukránok jobban kedvelték a bankrablásokat és az egyéb rablásokat. A bolgárok, akik korábban az erotikus klubok környékén tömörültek, most az autólopásokra, a drogkereskedelemre szakosodtak, meg arra, hogy ellássák a bordélyházakat bolgár prostituáltakkal. Az olaszok, akik kisebb számban képviseltették magukat, az ingatlanügyletekbe vetették bele magukat; a kínaiak inkább kaszinókat és illegális bordélyházakat üzemeltettek, és embercsempészetrel, meg emberrablással foglalkoztak, bár ez utóbbi kettő művelése során általában a saját etnikai csoportjukon belül maradtak; az albánok mindenből szakítottak egy kicsit maguknak, a drogoktól kezdve az adósságbehajtásig, a bőrkereskedelemtől az aranycsempészésig. A hazai fickók kénytelenek voltak harcba bocsátkozni az újfajta, bevándorlókból álló bűnözői csoportokkal, akik nem a régi szabályok szerint játszottak. Az újonnan érkezőkkel összevetve Most régi vágású szakember volt. Szerette a fegyvereket és a nőket, valószínűleg mindkettőt egyszerre alkalmazta.

- Helló – mondta. – Finom?

Az Angel tányérján illatozó fekete áfonyás, őzhúsból készült érmékre gondolt, amelyhez körítésként egy kupac spenótos nokedli dukált.

- Ja – felelte Angel –, igazán finom.

Egy hatalmas hüvelyk- és egy óriási mutatóujj nyúlt a tányérba, kivette az egyik maradék húsdarabot, majd eltüntette egy akkora szájban, mint maga a Csalagút.

- Hé, ember! – kiáltott fel Angel. – Én nem...

Most Angelre pillantott. Egyáltalán nem fenyegetően. Kicsit sem volt félelemkeltő ez a pillantás. Csak olyan, ahogy egy pók ránéz a csapdába esett légyre, ha az hirtelen lobogtatni kezdi a jogait.

– ... is ettem volna meg úgysem – fejezte be Angel a mondatot valahogy sután.

– Itt az ideje, hogy kiállj a jogaidért – jegyeztem meg.

– Nos, nem tudom, mire fel vagy olyan önelégült – felelte ő. – Majd te megosztod velem a maradékodat, hogy pótolod, amit tőlem elvettek.

A hatalmas fickó beletörülte a kezét egy szalvétába, aztán Louis felé nyújtotta a kezét.

– Most – közölte.

– Louis – mondta Louis, aztán Angel engem is bemutatott.

– A „Most” nem azt jelenti, hogy „híd”? – kérdeztem. Már láttam az utcán olyan táblákat, amelyek a turistákat igazították útbá a Karlův Most, azaz a Károly híd felé.

Most széttárta a két kezét, annak az embernek az elragadtatásával, aki értékeli, ha a látogató erőfeszítéseket tesz az ország jobb megismerésére. Nemcsak fegyvereket veszünk tőle, a nyelvet is tanuljuk.

– Híd, igen – mondta. Egyensúlyozó mozdulatot tett a két kezével. – Én egy híd vagyok, híd azok között, akiknek van, és akik szeretnének.

– Híd a kibaszott Európa és Ázsia között, ha átvágsz – motyogta Angel az orra alatt.

– Tessék? – kérdezte Most.

Angel felemelte a kését és a villáját, és egy falat özpecsenyébe rejtette a vigyorát.

– Nagyon finom ez a hús. Hmmm.

Moston látszott, hogy Angel nem győzte meg, de nem erősködött.

– Mennünk kéne – mondta. – Ilyen tájban nagyon zsúfolt a menetrendem.

Kifizettük a számlát, és követtük Mostot a Nebovidska és a Harantova sarkán álló fekete Mercedeshez.

– Húha! Gengszterautó! – mondta Angel. – Nem is feltűnő.

– Nem nagyon kedveled őt, mi? – kérdeztem tőle.

– Nem szeretem a nagydarab pasasokat, akik kérkednek azzal, hogy mekkorák.

Igazat kellett adnom neki. Most egy nagy marha férfi volt, de szükségünk volt arra, amit adni tudott.

– Próbálj meg jó pofát vágni hozzá – kértem. – Ez nem olyan, mintha örökre kellene fogadnod.

Beszálltunk a kocsiba, Louis és Angel ült hátra, én meg az anyósülésre, Most mellé. Louison nem látszott, hogy aggódna, pedig fegyver sem volt nála. Ez csak egy szimpla üzletkötés volt számára. Most valószínűleg elég sok mindent tudott Louisról ahhoz, hogy ne bosszantsa fel.

Átmentünk a Vltaván, elhaladtunk néhány csillogó, turistáknak szánt étterem és bár mellett, végül magunk mögött hagytunk egy nagy vasútállomást, majd egy óriási tévétorony felé vettük az irányt, amely uralta az éjszakai égboltot. Befordultunk néhány mellékutca, aztán odaértünk egy ajtóhoz, amely felett egy tábla volt megvilágítva, rajta egy Cupido, amint éppen egy szív közepébe lövi a nyilát. A klub neve Cupido Vágya volt, úgyhogy érthető volt a tábla felirata. Most odagurult az ajtó elé a kocsival, és leállította a motort. A bejáratot egy rács, és egy unott képű kapuőr őrizte. Megnyílt előttünk az ajtó. Most átnyújtotta a kocsikulcsait a fickónak, aztán már mentünk is lefelé egy piszkos kis bárba vezető lépcsőn. Kelet-európai nők ültek a félhomályban, üdítővel a kezükben, néhányuk szőke volt, néhányuk sötét hajú, de mindannyian unottak és megviseltek voltak. A háttérben rockzene szólt, és a pult mögött egy magas, tetovált karú, vörös hajú nő szolgált fel. Egyetlen férfit sem lehetett látni a helyiségben. Amikor Most megérkezett, a nő kinyitott neki egy Budvart, aztán csehül szólt hozzá.

– Kérnek valamit inni? – fordította Most.

– Nem, köszönjük – felelte Louis.

Angel körülnézett a nem túl fényes bordélyban.

– Milyen nagy a forgalom – jegyezte meg. – Milyen az, amikor éppen csendes ez a hely?

Követték Mostot az épület belsejébe, elhaladtunk néhány számozott ajtó mellett, amelyek nyitva álltak, megmutatva a mögöttük lévő franciaágyakat, amelyeken csak párna volt és lepedő. A falakat meztelen nőket ábrázoló, bekeretezett poszterek borították. Végül elérkeztünk egy irodához. Egy férfi ült a párnázott széken, három vagy négy monitort bámult, amelyek a kocsma bejáratát, talán az épület hátulját mutatták kétféle szögből is, a negyediken pedig a bárpult mögötti pénztárgép látszott. Most elment mellette, és egy acélajtóhoz indult az iroda hátsó része felé. Kinyitotta két kulccsal, az egyiket a tárcájából, a másikat pedig a padlóhoz közeli falmélyedésből vette elő. Bent alkohollal teli ládák és cigaretta volt kartonszámra, de ezek csak a hely egy részét foglalták el. Mögöttük egy kis fegyverraktár működött.

– Tehát – szólt Most –, mit szeretnének?

Louis korábban azt állította, hogy nem gond neki fegyvert szerezni Prágában, és íme, igaza lett. A Cseh Köztársaságnak régebben vezető szerep jutott a fegyvergyártás és -eladás terén, de a kommunizmus 1989-es bukása után az iparág elkezdett hanyatlani. Még mindig volt vagy harminc fegyvergyár az országban, és a csehek nem válogattak abban, hogy kinek adják el a fegyvereket, mint ahogy arra figyelniük kellett volna. Zimbabwe megköszönhette a cseheknek, hogy megszüntették a fegyverkereskedelemre vonatkozó embargót, csakúgy, mint Sri Lanka, és még Jemen is, amely egy nem kötelező jellegű, az USA érdekeit szolgáló ENSZ-embargó alanya volt. Még arra is történt kísérlet, hogy fegyvereket exportáljanak Eritreába vagy a Kongói Demokratikus Köztársaságba, olyan külkereskedelmi engedélyek segítségével, amelyek az embargó alá nem eső országokba való fegyverszállításra vonatkoztak, hogy aztán onnan a valódi célállomások felé irányítsák át a szállítmányokat. Ezek közül a fegyverek közül néhányhoz törvényes úton jutottak hozzá, aztán voltak olyanok is, amelyeket többletként kaptak meg a dílerek, és gyanítottam, hogy Most raktárkészletének java része valószínűleg ebbe a kategóriába tartozhatott. Végül is 1995-ben a cseh állami rendőrség elit antiterrorista csoportját, az URNA-t is azon kapták, hogy a saját fegyvereiket és lőszereiket, és még Semtex-robbanószert is árulnak bűnözőknek. Miroslav Kvasóakat, az URNA vezetőjét kirúgták, de ez nem akadályozta meg őt abban, hogy később a cseh katonai hírszerzés vezetője, majd az Indiába vezényelt cseh védelmi attasé legyen. Ha már a zsaruk is hajlandók fegyvereket árulni a legkeményebb bűnözőknek, akiket pedig üldözniük kellene, akkor ide valóban teljes erőből lecsapott a szabadpiac. Ha mást nem is, de a kapitalizmus újonnan megtapasztalt örömeivel együtt a csehek bizonyára megértették, miként kell létrehozni egy vállalkozói társadalmat.

A túlsó fal mellett több állványon fegyverek voltak. Főként félautomaták, meg néhány vadászpuska, többek között pár darab FN rendőrségi taktikai fegyver, amelyeken jól látszott, hogy vadonatújak. Láttam CZ2000-es rohamfegyvert, öt darab 5.56-os könnyű géppuskát, amelyek az állványukon felállítva sorakoztak egy asztalon a kisebb testvéreik alatt. M6-os tölténytáruk és M249-es hevederek álltak takaros halomban mindegyik mellett. Voltak AK47-esek, és sok-sok egymás feletti állványon hasonló Vz.58-as karabélyok. Két állvány állt mellettük, amelyeken különböző automata és félautomata fegyverek voltak, és két kihajtható lábú, olajos rongyokkal teli asztalon egy egész arzenál pisztoly hevert. Szinte mindegyik ott látható fegyver új volt, és egy csomó közülük katonai cuccnak tűnt. Úgy nézett ki, mintha a fél cseh hadsereg legjobb fegyvereit itt raktározna Most pincéjében. Ha megtámadná az országot, fűvócsóvekkal és átkokkal kellene védekezniük, amíg valaki össze nem szedi a pénzt arra, hogy visszavásárolják a fegyvereket.

Angellel csak néztük, ahogy Louis megvizsgálta a fegyverválasztékot, megsejmelte a szánokat, a táraikat, a tárkivetőket, miközben válogatott. Végül három fegyver mellett döntött,

kiválasztott három Heckler & Koch .45-ös pisztolyt, Knight hangtompítóval, amivel csökkenteni lehet a fegyverek fény- és hangkibocsátását. A pisztolyok csövén az „USSOCOM” szó állt, ami azt jelentette, hogy eredetileg az Államok speciális hadműveleti parancsnokságának gyártották. A cső és a szán kissé hosszabb volt, mint ahogy az általában a H&K .45-ös fegyvereken lenni szokott, és volt a csőszájon egy csavarmenet, ahová a hangtompítót lehetett feltenni a lézeres célzókészülékkel együtt, amit az elsütőbillentyűzetet védő kengyel elé lehetett illeszteni. Összeszedett még néhány Gerber Patriot rohamkést és magának egy kilenc milliméteres Steyr géppisztolyt, harminctöltényes tárral és egy hangtompítóval, ami hosszabb volt, mint maga a pisztoly.

– Kétszáz töltényt kérünk a negyvenötösökhöz, és nekem a Steyrhez kell három harmincas tár – közölte Louis, amikor végzett. A késeket odaadhatja ajándékba.

Most beleegyezett az árba, bár az üzlet feletti örömét kissé elhomályosította Louis kiváló alkudozóképesége. A fegyverekkel együtt elindultunk. Most még néhány pisztolytáskát is adott, bár azok eléggé kopottak voltak. A Mercedes még mindig kinn parkolt, de most másik férfi ült a volánnál.

– Az unokatestvérem – magyarázta Most. Megveregette a karomat. – Biztos, hogy nem akar maradni, egy kicsit szórakozni?

A „szórakozni” és a „Cupido Vágya” szavak nekem valahogy nem jöttek össze.

– Van barátnőm – feleltem neki.

– Lehetne még egy – mondta ő.

– Nem hinném. Azzal az eggyel sem boldogulok, aki van.

Most Angelnek és Louisnak nem ajánlott fel nőket. A hotelbe visszafelé erre fel is hívtam a figyelmüket.

– Talán hármunk közül te vagy az egyetlen, aki különccnek tűnik – mondta Angel.

– Ja, valószínűleg ez lehet, ti mindketten olyan tiszta életűek vagytok, meg minden.

– Már ott kellene lennünk – közölte Louis.

Sedlecről beszélt.

– Azok nem hülyék – mondtam. – Már nagyon régóta várnak erre. Át akarják nézni azt a helyet, mielőtt megteszik a következő lépést. Felszerelésre van szükségük, szállítóeszközre, és sötétedés előtt nem próbálkoznak a szobor megszerzésével. Mi már várni fogunk rájuk, ha jönnek.

Másnap mentünk Sedlecbe, a lengyel határt követő autópályán, mert így sokkal gyorsabb volt, mintha a közvetlen úton megyünk a falvakon és városokon keresztül. Kukorica- és répaföldek mellett haladtunk el, a termést nemrég takarították be. Aztán sűrű erdők következtek, a szélükön néhány vadászkunyhóval. Az útikönyv szerint, amit a repülőn olvastam, medvék és farkasok éltek messzi délen a cseh erdőkben, de itt fenn csak kisebb testű vadak és madarak voltak. A távolban vörös tetős épületeket láttam, itt-ott templomtornyok emelkedtek a házak fölé. Amikor letértünk az autópályáról, áthaladtunk egy Kolin nevű iparvároson, amely keletre, a Moszkva felé, és délre, Ausztria felé vezető utak kereszteződési pontjában található. Omladozó és éppen felújítás alatt lévő házak között vezetett az utunk. Az ablakokban sörreklámok lógtak, és krétával írt étlapok voltak kirakva a nyitott ajtóba.

Sedlec mostanra már egy nagyobb város, Kutná Hora külvárosa lett. Egy magas hegy nyúlt az ég felé az orrunk előtt: Kank, a térkép szerint. Az első nagy bányát akkor nyitotta a város, amikor a katolikus egyház földjén ezüstöt találtak. Láttam a bányákat ábrázoló festményeket az útikönyvben. Engem Bosch, poklot idéző képeire emlékeztettek. Emberek ereszkednek le a föld alá fehér ruhákban, hogy jól láthatóak legyenek a lámpák gyér fényében. Bőrkötény van a hátukon, hogy gyorsan le tudjanak csúszni a tárnákba anélkül, hogy megsérülnének. Hat napra elegendő kenyér van náluk, mert öt óráig tart, amíg visszamásznak a felszínre, úgyhogy a bányászok a hét nagy részét a föld alatt töltötték, s csak a hetedik napon jöttek fel az

istentiszteletre, meg hogy egy kis időt töltsenek a családjukkal, és hogy újratöltsék a készleteiket, mielőtt visszatérnének újra a föld alatti világba. Nagyon sokuknál ott volt egy kép Szent Borbáláról, a bányászok védőszentjéről. Magukkal hordták, mivel azok, akik a bányában haltak meg, nem kaphattak egyházi áldást vagy utolsó kenetet, a holttestük is valószínűleg a föld alatt maradt, még akkor is, ha megtalálták őket az omlás romjai között. Azzal, hogy Szent Borbála ott volt a közelükben, úgy hitték, megtalálják majd az utat a mennyekbe.

Kutná Hora városa a bányák maradványán nyugodott. Az épületek és az utcák alatt sok-sok kilométernyi alagút húzódott, és a föld elvegyült azok csontjaival, akik ott dolgoztak és meghaltak azért, hogy a felszínre hozzák az ezüstöt. Arra gondoltam, milyen jól illik ez a hely arra, hogy a *Fekete Angyal* itt legyen elföldelve. Ez itt, Kelet-Európában a pokol egy hajdani, elrejtett előretolt állása, az üreges világ egy kis sarka.

Jobbra fordultunk egy nagy Kaufland áruháznál, és elérkeztünk a Éechová és a Starosedlečka utcák kereszteződéséhez. Az osszáríum az utóbbiban volt, közvetlenül előttünk. Magas falak és egy temető ölelte körül. Szemben vele volt egy étterem, és az U Balanu nevű bolt, és a sarkon, jobb oldalt egy hotel. Megkértük, hogy hadd vessünk egy pillantást a szobákra, és végül találtunk is kettőt, amelyekből jó kilátás nyílt az osszáríumra. Aztán elindultunk, hogy belülről is megtekintsük.

Sedlec soha nem akarta, hogy holttestek tömege töltse meg a sírjait, ami hely a bányákból, a járványokból és a csatákból származó holttestek után maradt, azt kitöltötték azokéi, akiket csábított az, hogy szent földben nyugodjanak. A tizennegyedik századból származó *Zbraslavi Krónika* feljegyezte, hogy csupán egyetlen év alatt harmincezer embert temettek el a temetőben, sokukat kimondottan azért a kiváltságért hozták ide, hogy a Szentföldről származó földre legyenek elföldelve, mert úgy hitték, hogy a temető csodatévő képességekkel rendelkezik, és azok az elhunytak, akiket ide hantolnak el, egyetlen nap alatt elrothadnak, és csak a fehér csontok maradnak utánuk. Amikor aztán ezeket a csontokat kénytelenek voltak valahogy tárolni, a temető fenntartói építettek egy kétemeletes halottasházat, amelyben volt egy csontház is, ahová a maradványokat el lehetett helyezni. Ha már az osszáríumnak ilyen gyakorlatias célja lett, és a sírokból kiürítették a csontokat, hogy felszabaduljanak azon holttestek számára, amelyeknek sötét helyre volt szükségük ahhoz, hogy felbomoljanak, az osszáríum már spirituális célokat is szolgálhatott. A csontok emlékeztettek arra, hogy az emberi lét múlékony, és hogy minden földi dolog véget ér egyszer. Sedlecben az e világi és a túlvilági közötti határvonalat a csontok segítségével jelezték.

De még itt, ezen az idegen helyen is rám köszönt a saját múltam. Eszembe jutott egy hotelszoba New Orleansban, ahol a kinti levegő elnehezedett a párától. Annak az embernek a sarkában voltunk, aki elvette tőlem a feleségemet és a lányomat, és lassacskán kezdtük megérteni „művészetének” valódi jellegét. Ő is hitt az emberi viszonyok végességében, és maga mögött hagyta a saját *memento mori*-ját, a halálra való emlékeztetőjét, miközben azon a vidéken utazott, letépve a bőrt a húsról, hogy megmutassa nekünk, hogy az élet csak egy mulandó, jelentéktelen semmiség, amit egy olyan értéktelen lény, mint ő, képes elvenni másoktól.

Csak éppen nem volt igaza, mert nem minden volt jelentéktelen, amit megpróbáltunk megvalósítani, és életünknek nem minden része volt olyan, hogy ne lehetett volna ünnepelni. A világ szegényebb lett minden egyes étellel, amit elvett, a lehetőségek tárházából örökre eltűntek bizonyos dolgok, megfosztott a művészet, a tudomány, kevesebb lett a szenvedély, a nagylelkűség, a remény és a megbánás, és a meg nem élt életek generációról generációra halmozódtak.

De mi van azokkal az életekkel, amelyeket én vettem el? Vajon nem voltam-e én is ugyanúgy vétkes, és vajon nem ezért volt-e olyan sok név, jók és rosszak neve azon az újraírt pergamenen, a palimpszeszten, amit én hordoztam, és amelyek mindegyikét jogosan lehetett számon kérni rajtam? Mondhatom ugyan, hogy azzal, hogy egy kisebb bűnt elkövettem, megakadályoztam egy nagyobb bekövetkeztét, ennek ellenére akkor is magamon viselem ennek a bűnnek a terhét, és talán átkozott is leszek miatta. Végül mégsem húzódhatok háttérbe. Voltak olyan bűnök, amelyeket dühből, méregből követtem el, és nincs kétségem afelől, hogy ezekért majd felelősségre vonnak. És a többi? Abban a hiszemben tettem, amit tettem, hogy ha nem cselekszem, azzal nagyobb bűnt követek el. Megpróbáltam jóvátenni mindent, ahogy tudtam.

Csak az a gond, hogy mint a rákos tumornál, a léleknél is úgy van, hogy elég egy kisebbfajta változás, és a betegség aztán áttérjed az egészre.

Az a gond, hogy nincsenek apró bűnök, nincs csupán kevéssé ördögi tett.

Átléptük a temető kapuját és kerülgettük a sírokat. A viszonylag új köveken gyakran lehetett látni fotókat, amelyek az elhunytat ábrázolták úgy, hogy az arckép bele volt vésve a márványba vagy gránitba a RODINA szó alatt, ami után a vezetéknév állt. Egy vagy két sírba még kis mélyedést is véstek, amit üveggel fedtek le. E mögött voltak a sírban nyugvókról bekeretezett fényképek, mintha csak élne az, akiről készültek, és a fénykép mindössze egy polcon vagy az éjjeliszekrényen állna. Az osszárium bejáratához három lépcső vezetett lefelé. A végén egy félkörív alakú, ablakos faajtó zárta le az utat. A bejáratától jobbra egy meredekebb lépcsősor vezetett a csontház feletti kápolnába. Ennek ablakából le lehetett látni az osszáriumba. Az ajtó mögött egy fiatal nő ült egy üvegfülke mögött, mellette polcokon képeslapok és apró dísz tárgyak sorakoztak. Fejenként harminc cseh koronát fizettünk a belépőért, ami alig 4 dollár lehetett. Mi voltunk az egyedüli látogatók, és lehetünk fura párat eregetett a hideg levegőbe, miközben Sedlec bizarr csodáira tekintettünk le.

– Istenem! – szólt Angel. – Mi ez a hely?

Egy lépcsősor nyílt előttünk. A falakon mindkét oldalon ott álltak a betűk: IHS, *Iesus Hominum Salvator*, Jézus az emberek Üdvözítője, hosszú csontokból összeállítva, körülötte négyszer négy darab csontból készült ábra, amely egy keresztet jelképezett. A kereszt mindegyik szára egy-egy koponyában végződött. A lépcső aljában két egyforma oszlop állt. Koponyákból és combcsontoknak látszó csontokból voltak összerakva, úgy váltakozva, hogy minden egyes koponya felső állkapcsa után egy combcsontot raktak vízszintesen. Az oszlopok két falmélyedés tetejéig értek. A mélyedésekben egy-egy hatalmas urna állt, vagy talán keresztelőmedencék voltak, amelyeket ugyancsak emberi csontokból raktak össze, a tetejükön pedig egy sor koponya nyugodott.

Beléptem a főcsarnokba. A jobb és bal oldalon különböző kisebb termek tárultak fel, amelyekben hatalmas, koponyákból és egyéb csontokból feltornyozott piramisok álltak, mindegyik tetején egy fából készült, aranyra festett korona díszlett. Két ilyen rácsos teremmel álltam szemben, az osszárium négy sarkát ilyenek foglalták el. A brosúra szerint – amit az ajtóban nyomtak a kezünkbe – az emberi maradványok az Isten előtti ítéletek sokaságát jelképezik, míg a korona a mennyi királyságot szimbolizálják, és a halottainkból való feltámadás ígérését. Az egyik falon, a jobb oldalamon lévő, koponyákkal zsúfolt terem mellett volt egy felirat, megint csak csontból. így szólt:

F. RINT.
Z CESHÉ SKALICE
1870.

Mint a legtöbb alkotó, Rint is szignózta a művét. De ha Bosworthnek igaza volt, akkor Rint látott valamit, miközben az osszárium rekonstrukcióját végezte, és amit látott, annak az emléke üldözte egész életén át, méghozzá annyira, hogy éveket töltött azzal, hogy megpróbálta újjáalkotni a képet, mintha ezzel lassan sikerülne kiűznie a képzeletéből, és végre békére lelhetne.

A másik kis termet, a bal oldalamon a Schwarzenberg család címere díszítette, ők fizették Rintet a munkáért. Persze ez is csupa csontból állt, Rint még egy madarat, egy hollót vagy vetési varjút is megalkotott. A testét medencecsontból, a szárnyait pedig bordadarabokból állította össze. A madár éppen mélyen belevájta a csőrét egy feltételezhetően török koponya szemeödrébe. Ezt a részt később erősítették hozzá a címerhez. II. Rudolf császár ajándékozta a családnak, miután Adolf Schwarzenberg megfékezte a törököket, amikor 1598-ban bevette Raab erődtényét.

De ez az egész semmi nem volt ahhoz képest, ami az osszárium közepén várt minket. A

bolthajtásos mennyezetről egy csillár lógott, amelynek alkotóelemei szinte minden csontot felsorakoztattak, ami csak egy emberi csontvázban megtalálható. A kinyúló részekről karcsontok lógtak, és valamennyi kar egy medencecsontokból álló lemezben végződött, amelyek mindegyikén egy-egy koponya nyugodott. Minden egyes koponyába gyertyatartó volt erősítve, és egymásba fonódó csontok láncolata alkotta a tartóláncokat, hogy a csillár a helyén maradjon. Lehetetlen volt nem émelyegni, ha az ember ránézett, és arra gondolt, miféle képzelőerő volt képes egy ilyen művet létrehozni. Egyszerre volt csodálatos és nyugtalanító, a halandóság bámulatos testamentuma.

A csillár alatt, a padlón, egy négyszögletes betontömb volt. Ez volt a kriptá lejárata, ahol számos gazdag személy maradványai nyugodtak. A kriptakő minden sarkában egy-egy gótikus torony alakú, barokk gyertyatartó állt. Három oszlopban hét-hét koponya sorakozott, itt is úgy, hogy hiányos állkapcsukhoz csatlakozott egy-egy karcsont. A gyertyatartók tetején angyalok trombitáltak.

Mindent összevetve, úgy negyvenezer ember maradványai lehettek az osszáriumban.

Körülnéztem. Angel és Louis néhány üvegszekrényt vett szemügyre, amelyekben azok koponyái voltak, akik a huszita harcok során estek el. Kettő vagy három még a muskétagyolyók nyomát is magán viselte, míg sok másikon hatalmas lyuk tátongott, amelyeket valamilyen tompa tárgy okozhatott. Az egyik koponya hátulját szinte teljesen levitte egy éles penge.

Valami rácsöppent az ingemre, egyre nagyobb foltot hagyva az anyagon. Felnéztem, és egyfajta nedvességet vettem észre a mennyezeten. Lehet, hogy beázik a tető, gondoltam, de aztán éreztem, hogy néhány izzadságcsepp gördül lefelé az arcomon, és szétoszlik az ajkamon. Rájöttem, hogy már nem látszik a leheletem a levegőben, és hogy erősen elkezdtem izzadni. Angel és Louis nem látszott nyugtalannak. Angel még a cipzárját is felhúzta az álláig, és kissé toporgott, hogy felmelegedjen, a két kezét mélyen a zsebében tartva.

Izzadság csurgott a szemembe, elhomályosítva a látásom. Megpróbáltam letörölni az ingem ujjával, de a helyzet csak rosszabbodott. Csípett a só, szédülni kezdtem, és elvesztettem a tájékozódóképességemet. Nem akartam nekidölni semminek, mert attól tartottam, hogy beindítom a vészcsengőt, amire még az elején figyelmeztettek bennünket. Inkább leguggoltam a földre, vettem néhány mély lélegzetet, de kissé billegtem a sarkamon, úgyhogy le kellett tennem az ujjaimat a földre, hogy egy kissé kitámasszam magam. Az ujjaim a kriptakőnek feszültek, és fájdalom futott végig a bőrömön. Folyékony hőségben fürödtem, a testem lángolt. Megpróbáltam szóra nyitni a számat, de a hőség betódult a résen, és minden hangot elnémított bennem. Megvakultam, megnémultam, arra kényszerültem, hogy némán viseljem a szenvedésemet. Meg akartam halni, de képtelen voltam. Ehelyett egy sötét helyen találtam magam bezárva. A fulladás határán voltam, nem kaptam levegőt, és nem volt menekvés. Az idő értelmét veszítette. Csak a végtelen, elviselhetetlen jelen létezett.

És mégis elviseltem.

Egy kéz nehezedett a vállamra, és Angel hangját hallottam. Az érintése hihetetlenül hűvösnek tűnt, és a lehelete olyan volt a bőrömön, mintha jég érintené. Aztán eljutott a tudatomig egy másik hang is, Angel hangja mögött, csak éppen olyan nyelven szólt, amit nem értettem, ugyanazt mondogatta újra és újra, mindig ugyanazzal a hanghordozással, ugyanolyan szünetekkel, ugyanazzal a hangsúllyal. Valamiféle könyörgés volt, a teljes örület határán. Azokra az állatokra emlékeztetett az állatkertben, akik szinte beleőrültek abba, hogy bezárták őket, hogy mindig ugyanazt a környezetet látják, hogy vég nélkül járkálnak fel-alá a ketrecekben, mindig ugyanazzal a sebességgel, ugyanazokkal a mozdulatokkal, mintha csak úgy lennének képesek túlélni, ha eggyé olvadnak a hellyel, ahová bezárták őket, hogy a változatlansággal valahogy megbirkózzanak.

Hirtelen megváltozott a hang. Elakadt a beszédben. Megpróbálta újra kezdeni, de nem sikerült neki. Végül teljesen leállt, és rájöttem, hogy valami figyel az osszáriumot, ahogy egy

vak abbagyja a fehér bottal való tapogatást, és hallgatózik egy idegen közeledtére.

Aztán elkezdett üvölni, csak üvöltött, újra meg újra, a hangszín és a hangerő egyre emelkedett, amíg már csak egy ismétlődő sikoly nem lett, a düh és kétségbeesés sikolya, aztán csak a kétségbeesése, aztán – hosszú ideje először – belevegyült egy kis remény is. A hang fülsértő volt, tépázta az idegeimet, újra és újra engem szólított, megint és megint.

Tudja, gondoltam. Tudja.

Életben van.

Angel és Louis visszavitték a hotelbe. Gyenge voltam, és égett a bőröm. Megpróbáltam lefeküdni, de a szédülés akkor sem múlt el. Egy idő után átmentem hozzájuk, a szobájukba. Ültünk az ablaknál, és figyeltük a temetőt és a hozzá tartozó épületeket.

– Mi történt? – kérdezte végül Louis.

– Nem igazán tudom.

Mérges volt. Nem is próbálta meg elrejteni.

– Nos, úgy tűnik, el kéne magyaráznod valamit, még akkor is, ha furcsának tűnik. Erre nincs időnk.

– Nem kell mondanod – csattantam fel.

Mélyen a szemembe nézett.

– Tehát mi volt ez?

Nem volt más választásom, mint hogy feleljek neki.

– Egy pillanatra azt hittem, hogy van valami ott lent, az osszárium alatt, és az a valami tisztában van vele, hogy én tudok róla. Olyan érzésem volt, mintha csapdába estem volna, s hogy megfulladok, olyan hatalmas a hőség. Ennyi. Nem tudok többet mondani.

Nem tudom, mit vártam Louistól válaszképpen. Most, gondoltam. Most végre eljött az idő. Az a valami közénk állt, utat talált magának a felszínre.

– Jól vagy ahhoz, hogy visszamenjünk? – kérdezte.

– Legközelebb könnyebb kabátot veszek.

Louis finoman dobolni kezdett az ujjával a szék szélén, olyan ritmusban, amit csak ő hallott.

– Meg kellett kérdeznem – mondta.

– Megértelek.

– Azt hiszem, kissé türelmetlen vagyok. Szeretném, ha már vége lenne. Nem jó, ha személyessé válik a dolog.

Megfordult a széken, és rám bámult.

– Eljönnek, ugye?

– Igen – feleltem. – Akkor aztán azt teszel velük, amit csak akarsz. Megígértem, hogy megtaláljuk őket, és így is lesz. Nem ezt akartad tőlem?

De még mindig nem volt elégedett. Az ujjai doboltak az ablakpárkányon, és a tekintete újra meg újra a kápolna kettős tornyára tévedt. Angel egy széken ült az egyik sötét sarokban, nem szólt egy szót sem, és nem is mozdult, arra várt, hogy ami kettőnket megosztotta, azt végre ki is mondjuk. Hirtelen változás állt be a kapcsolatunkban, és nem tudtam, hogy ennek eredményeképpen vége lesz, vagy ez egy új kezdetet jelent.

– Mondd ki – szólaltam meg.

– Téged akartalak hibáztatni – szólalt meg halkán Louis. Nem nézett rám, miközben beszélt. – Téged akartalak hibáztatni azért, ami Alice-szel történt. Nem a legelején, mert tudtam, hogy milyen életet élt. Megpróbáltam kicsit figyelni rá, és megpróbáltam másokat rávenni, hogy vigyázzanak rá, de végül elkezdte a saját útját járni, mint ahogy mindannyian. Amikor eltűnt, hálás voltam. Megkönnyebbültem. Nem tartott sokáig, de így volt, és szégyelltem magam miatta.

Aztán megtaláltuk Garciát, ez a Brightwell nevű fickó is felbukkant, és aztán ez az egész

többé már nem Alice-ről szólt. Rólad szólt, mert valahogy kapcsolatban álltál az egészszel. És kezdtem azt hinni, hogy nem is Alice hibája volt, hanem talán a tiéd. Tudod, hány nő él New Yorkban prostitúcióból? És valamennyi kurva és drogos közül, akit választhattak, az összes nő közül, aki belebotolhatott volna ebbe a Winstonba, miért pont neki kellett így járnia? Ez olyan, mintha árnyat vetnél mindenféle életre, aztán az árnyék egyre csak nőne, és úgy is elérné őt, hogy nem is ismered, fogalmad se lenne arról, hogy egyáltalán létezik. Ez után még csak rád sem akartam nézni egy ideig. Nem gyűlöltelek érte, mert nem szándékos volt a részedről, de nem akartam a közeledben lenni. Aztán elkezdett szólongatni.

Louis jól láthatóan visszatükröződött az ablaküvegben, ahogy egyre jobban leszállt az éj. Az arca ott lógott a levegőben, és talán az ablaküveg hibája okozta, de megkettőződött benne a kép. Az is lehet, hogy valami más miatt történt, de egy második valami is jelen volt, mintha mögötte lógna a sötétedő éjszakában, a vonásai kivehetetlenek voltak, és a csillagok fénye átsugárzott a szemén.

– Éjjelente hallom őt. Először azt gondoltam, hogy valaki van az épületben, de amikor kimentem a lakásból, hogy megnézzem, nem hallottam tovább. Csak akkor hallom, amikor senki nincs a közelben. Az ő hangja az, csak nincs egyedül. Más hangok is ott vannak vele, nagyon sok, és mindegyik másik másokhoz szól. Ő az én nevemet szólongatja. Nagyon nehezen lehet megérteni, mert valaki nem akarja, hogy szólongasson. Először nem törődött vele, mert azt hitte, hogy senki nem törődik Alice-szel, de most már tudja, hogy nem így van. És azt akarja, hogy elhallgasson. Alice halott, de állandóan szólongat, mintha képtelen lenne szabadulni valahonnan. Állandóan sír. És fél. Mindannyian félnek.

Akkor már tudtam, hogy talán nem is volt véletlen, hogy megtaláltál engem és Angelt, vagy hogy mi rád találtunk. Nem értek teljesen mindent veled kapcsolatban, de azt tudom, bármi is történt, azért volt, hogy egyszer elmúljon, és azzal is tisztában vagyok, hogy mindannyian belekeveredtünk ebbe az egész dologba.

Mindig is ott várt az árnyékban, és egyikünk sem menekülhet előle. Nem vagy hibáztatható semmiért. Most már tudom. Igaz, hogy elvihettek volna más nőket, de akkor mi lenne? Eltűntek volna, és akkor most az ő hangjuk esedezne, csak akkor nem hallaná meg senki sem, és senki nem törődne vele. Így viszont mi meghallottuk, bennünket érdekelt, és itt vagyunk.

Végre újra felém fordult, és a nő az éjszakában eltűnt.

– Azt akarom, hogy ne sírjon tovább – mondta, és tisztán láttam az arcán a ráncokat és a fáradtságot a szemében. – Azt akarom, hogy egyikük se sírjon tovább.

Walter Cole hívott fel aznap éjjel. Az előtt beszéltem vele, hogy eljöttünk volna, és elmondtam neki mindent, amit csak tudtam.

– Úgy hallak, mintha millió kilométerre lennél – közölte. – És a helyedben erre is törekednék. Szinte mindenki halott, akivel erről az egészről beszéltél, és hamarosan elkezdenek keresni, hogy megválaszolj néhány kérdést. Lehet, hogy nem szívesen hallod majd, amit mondok. Neddo halott. Valaki csúnyán elintézte. Lehet, hogy megkínózták, hogy kiszedjenek belőle valamit, csak éppen bele volt tömve egy rongy a szájába, úgyhogy ha lett is volna mit elmondania, akkor se tudta volna megtenni. És ez még nem a legrosszabb. Reidet, a szerzetest, aki beszélt veled, leszúrták egy bár előtt, Hartfordban. A másik szerzetes jelentette be, aki aztán eltűnt. A zsaruk ki akarták volna kérdezni, de vagy a rendház próbálja megvédeni, vagy valóban nem tudják, hova tűnt.

– Azt hiszik a zsaruk, hogy ő tette? Ha így van, akkor tévednek.

– Csak beszélni akarnak vele. Vér volt Reid ajkán, és nem a sajátja. Hacsak nem egyezik Bartek vérével, akkor tisztázhatja magát. Nagyon úgy néz ki, hogy Reid megharapta azt, aki megölte. A vérmintát azonnal egy magánlaboratóriumba szállították, hogy minél hamarabb kész legyen az eredmény. Egy vagy két napon belül meg is lesz.

Én már tudtam, hogy mit fognak találni. Régi, roncsolt DNS-t. És nem csodálkoztam

volna, ha Reid hangja is csatlakozott volna Alice hangjához azon a sötét helyen, ahonnan Brightwell áldozatai azért könyörögnek, hogy engedjék ki onnan őket. Megköszöntem Walternek az információt, aztán letettem a kagylót, és folytattam a virrasztást az osszarium előtt.

Sekula a második nap reggelén érkezett meg. Nem jött egyedül. Egy sofőr várta egy szürke Audi kormányra mögött. Aztán Sekula belépett az osszariumba egy alacsony, farmert és tengerészkabátot viselő férfi társaságában. Harminc perc elteltével kijöttek, és elindultak felfelé a kápolnába vezető lépcsőn. Nem maradtak ott sokáig.

– Ellenőrzik a riasztót – mondta Angel, miközben figyeltük őket a hotelből. – Az alacsony fickó valószínűleg a szakértő.

– Mennyire jó a riasztó? – kérdeztem.

– Tegnap megnéztem. Nem elég jó ahhoz, hogy távol tartsa őket. Szerintem a múltkori betörés után nem szereltek be hatékonyabbat.

A két férfi kijött a kápolnából, körbesétálta az épületet, aztán visszaindultak az Audihoz, és elhajtottak.

– Követhettük volna őket – mondta Louis.

– Követhettük volna – mondtam én. – De mi értelme lenne? Vissza kell jönniük.

Angel lebiggyesztette az alsó ajkát.

– Mikor? – kérdeztem.

– Én olyan hamar megcsinálnám, amilyen hamar csak lehet, ha a riasztó nem gond. Talán ma éjjel.

Elégedett voltam. Visszajönnék, és akkor mindent megtudunk.

Volt egy kis udvar az U Balanu nevű bolt mellett, az osszariummal szemben, amit nyáron arra használtak, hogy az étterem területét megnöveljék. Könnyen bejutottunk. Louis oda cövekelt le, nem sokkal sötétedés után másnap este. Én a hotelszobában maradtam, ahonnan jó kilátás nyílt mindenre, ami történik. Louis és én megegyeztünk, hogy egyedül egyikünk sem mozdul. Angel a temetőben rejtőzött. Volt ott egy kis, vörös cseréptetős épület az osszariumtól balra. Az ablakai be voltak törve, de fekete acélrácsok védték őket. Valaha a sírásó háza lehetett, de most csak palalemezek, téglák, deszkák és egy nagyon hidegvérű New York-i volt benne.

A mobilomat vibrálásra kapcsoltam. Minden csendes volt, csak az autók zaja hallatszott a távolból. Mi meg csak vártunk.

A szürke Audi nem sokkal kilenc előtt érkezett. Egyszer körüljárta az épületblokkot, aztán leparkolt a Starsosedlecka utcában. Néhány perccel később követte egy második, ezúttal fekete Audi és egy meghatározhatatlan zöld színű teherautó, amelynek vastagon állt a sár az abroncsain, és az oldalára festett arany betűk annyira el voltak kopva, hogy olvashatatlanokká váltak. Sekula az első kocsiból szállt ki, mellette jött az alacsony riasztószakértő, és egy másik alak, akin fekete nadrág és egy lábikra közepéig érő csuklyás kabát volt. A csuklya fenn volt a fején, mert aznap nagyon hűvösre fordult az idő. Még Sekulát is csak a magassága miatt lehetett felismerni, mert egy sál takarta a száját, és fekete kötött sapka volt a fején.

Három ember szállt ki a második járműből. Egyikük a bájos Miss Zahn volt. Úgy tűnt, őt nem zavarja a hideg. Nyitva volt a kabátja, és a fejét sem fedte semmi. Persze ha az ereiben folyó valami hőmérsékletét nézzük, ez az éjszakai levegő valószínűleg kicsit még balzsamosnak is tűnhetett neki. Másodiknak egy szinte fehér hajú férfi szállt ki, akit nem ismertem fel. Fegyver volt a kezében. A harmadik Brightwell volt. Még mindig ugyanazt a bézs színű ruhát viselte. Csakúgy, ahogy Miss Zahnt, őt sem zavarta a hideg túlzottan. Visszasétált a teherautóhoz, és beszélni kezdett a bent ülő két ember egyikéhez. Nagyon úgy nézett ki, hogy el akarják szállítani a szobrot, ha megtalálják.

A két férfi kiszállt a fülkéből, és Brightwell után ment a teherautó hátsó részéhez. Kinyitották az ajtaját, hátulról még két ember kászálódott le. Sok réteg ruha volt rajtuk, hiszen a kocsi fűtetlen, hideg hátuljában utaztak. Aztán egy rövid megbeszélés után Brightwell vezetésével Miss Zahn, Sekula, az ismeretlen, csuklyás ember, és a riasztóspecialista a temetőkapu felé indult. Az egyik felbérelt fickó követte őket. Angel lelakatolta a kaput maga mögött, amikor bement, hogy elfoglalja a helyét a kis házban, de Brightwell egész egyszerűen levágta a lakatot, és az egész csapat belépett az osszarium területére.

Végeztem egy gyors fejszámolást. Kint volt az Audi sofőrje, és a három ember a teherautónál. Bent volt még hat. Megrezegettem Louist.

– Mit látsz? – kérdeztem.

– Egy ember van az osszarium kapujában, belül – mondta halkan. – A sofőr, aki az anyósülés ajtajánál áll, nekem háttal.

Hallottam, hogy más testtartást vesz fel.

– Két amatőr van a teherautó két sarkánál, figyelik az utat. És van még egy a kapunál.

Egy kicsit gondolkodtam.

– Adj öt percet. Hátulról megközelítem a teherautót, és elkapom a sarkán lévő fickókat. Tied a sofőr és a kapunál lévő. Mondd meg Angelnek, hogy övé az ajtó. Megrezegetlek, ha készen állok.

Eljöttem a hotelből, és olyan gyorsan megkerültem az épülettömböt, amilyen gyorsan csak tudtam. A végén már csak át kellett másznom a falon, és átsietnem egy zöld területen, ahol egy játszótér volt. A temető a jobb oldalamon terült el. Megrezegettem Angelt, ahogy beléptem a zöld részre.

– Mögöttes vagyok, a zöld részen. Nehogy rám tüzelj!

– Na, csak most az egyszer! Oké, én is nekiindulok.

Egy halk zörejt hallottam a temető felől, ahogy Angel kilépett a házikóból, aztán megint minden csendbe borult.

A zöld terület túlsó végén találtam egy kaput, amely a temetőbe vezetett. Kinyitottam, amilyen halkan csak tudtam. A bal oldalamon jól láttam a teherautó hátulját. A falhoz lapulva végigmentem, egészen addig, amíg el nem kezdett kissé kanyarodni a fal a főbejáráthoz közel. Jól láttam az ott álló alakot. Ha át akarnék menni az úton, nagy valószínűséggel meglátna.

Újra hívtam Louist.

– Változott a terv – közöltem vele. – Angelé az ajtó és a kapu.

A temetőben az osszarium ajtajában álló őr rágyújtott egy cigarettára. Gary Toolan volt a neve, és egy kicsit több volt, mint egy Európában székelő amerikai bűnöző, akit fel lehetett bérelni. Legtöbbször csak élvezte a nőket, a piát és azt, ha embereket bántathat, de azok némelyikétől, akik most felbérelték, kirázta a hideg. Ezek másmilyenek voltak, valahogy idegenek. A fehér hajú fickó, a fura bőrű nő, és leginkább a dagadt nyakú kövér férfi nagyon nyugtalanította. Nem tudta, mit keresnek itt, de egy dologban biztos volt: tudták a telefonszámát, és ezért fogadott el előre pénzt. Ha bármivel is próbálkoznak, megvan a pénz, van fegyvere, és ezek a furcsa szerzetek is ott lesznek mellette, ha baj lenne. Tolan jó nagy slukkot szívott a cigijéből. Amikor eldobta a gyufát, az árnyak megmozdultak körülötte, és egy másodpercbe telt, amíg rájött, hogy a lehulló parázs és a változás a sötétségben nincsenek egymással összefüggésben.

Angel a feje oldalába lőtt, aztán elindult a kapu felé.

Louis megnézte az óráját. Még mindig a fülénél tartotta a telefont. Várt.

– Három – számolt. – Kettő, egy, most.

Egy lágy pukkanás hallatszott, és a kapunál lévő ember a földre zuhant, Angel lőtte le hátulról.

Én futottam.

Az Audi sofőrje azonnal a fegyveréért nyúlt, de Louis már mozdult. A sofőr mintha az utolsó pillanatban megérezte volna, de akkor kezdett el megfordulni, amikor Louis golyója belecsapódott a koponyája hátuljába. Ekkor a sarkon álló ember elkezdett valamit kiabálni. Odarohant a teherautó fülkéjéhez, és már majdnem sikerült neki kinyitni az ajtót, de ekkor hirtelen lecsúszott mellette, és a háta közepe felé kapkodott, ahol az első lövésem érte. Újra meglőttem, miközben a földön feküdt, és az utolsó fickóra fordítottam a figyelmem, aki elkezdett tüzelni. A mögöttem lévő falról pattogzott a vakolat a fejem körül, de ekkorra a rám tüzelő férfi már halott volt.

Louis, már húzta is be a sofőr holttestét az étterem udvarára. Megállt egy pillanatra, amikor meghallotta a lövést. Senki nem tűnt fel a közeli házakban, hogy megnézzé, mi folyik. Vagy azt hitték, hogy egy kocsí kipufogója okozta a zajt, vagy nem is akartak tudni az egésztől semmit. A két fickó testét a teherautó alá löktem, ahol nem lehetett könnyen meglátni őket, aztán Louis és én az osszáríumhoz rohantunk. Angel az ajtóban kuporgott, gyors pillantásokat vetett befelé.

– Van még egy hulla benn – mondta. – Hallotta a lövéseket, és már jött is futva. Azok meg felemelték a kriptakövet, egy lámpa ég a lyuk mellett, de nincs ott senki, szerintem mindannyian lenn vannak a föld alatt.

Az osszáríumban nagy volt a hőség. Először attól féltem, hogy megint visszatér a szédülés, amit korábban éreztem, ezzel beigazolódna Louis legrosszabb félelme velem kapcsolatban, de amikor Angelre és Louisra pillantottam, láttam, hogy mindkettejükről folyik a víz. Csöpögő víz hangja jött mindenhonnan, kis erecskék csordogáltak a falakon a mennyezetről, majd rácsöpögtek a fehér csontokra, mintha megindult volna a halottak könnye. A riasztóspecialista holtteste az ajtóban hevert, testét már elborította a nedvesség.

A kriptakövet kiemelték a helyéről, és most a bejárat egyik oldalánál volt, mellette egy elemmel működtethető lámpa égett. Megkerültük a lyukat, próbáltuk úgy megoldani, hogy ha valaki odalenn vár, annak ne kerüljünk a látókörébe. Mintha messziről hangokat hallottam volna, aztán azt, ahogy kő csúszik kövön. Durván megmunkált kőlépcső vezetett a félhomályba, és valami láthatatlan forrásból származó kis fény szűrődött ki a kriptából.

Angel rám nézett. Én meg rá. Louis mindkettőnkre.

– Szuper – suttozta Angel. – Egyszerűen szuper. Akár céltáblát is tűzhetnénk a mellünkre.

– Te itt maradsz – mondtam neki. – Maradj az ajtónál, az árnyékban. Nem lenne jó, ha még többen érkeznének, és mi csapdába esnénk itt lenn.

Angel nem ellenkezett. A helyében én sem tettem volna. Louis és én úgy álltunk, hogy nem lehetett bennünket látni a lépcsőről. Valamelyikünknek előre kellett mennie.

– Mi legyen? – kérdeztem. – A kor vagy a szépség szerint válasszunk?

Előrelépett, és rátette a lábát az első lépcsőfokra.

– Mindkettő – felelte.

Én egy pár lépcsővel lemaradtam mögötte, ahogy ereszkedett lefelé. Az osszáríum padlója, egyben a kriptá mennyezete hatvan centi vastag volt, úgyhogy már félig lenn voltunk, mielőtt bármit is láthattunk volna. A kriptá fele teljesen sötét volt. Bal oldalon állt néhány falfülke, mindegyikben egy kőből készült síremlék, rajtuk dúsan faragott címer vagy a feltámadás ábrája volt. A jobb oldalon hasonló elrendezésű síremlékek álltak, az egyik kőkoporsó teteje le volt véve, és az elhunyt maradványai ki voltak szórva a kőlapokra. A csontok már régen szétestek, de mintha felismerni véltem volna egy lepel maradványait, amibe belecsavarták a holttestet. Az üres sírbolt felfedett egy négyszögletes nyílást, amit a síremlék korábban elfedett. Körülbelül százhusz centi magas és ugyanilyen széles lehetett. Láttam, hogy fény imbolyog odabenn. Most már erősebben lehetett hallani a hangokat, és a hőmérséklet is meglehetősen magas volt. Mintha egy kemencében álltunk volna, arra várva, hogy felemésztjenek a lángok.

Hirtelen egy kis hűvös levegő érintette meg a nyakam. Abban a pillanatban jobbra

fordultam, és Louist is magammal rántottam, olyan erővel, ahogy csak tudtam. Lezuhantunk a földre. Valami keresztülhasított a levegőn, és az egyik oszlopot érte, ami a boltozatot tartotta. Parfüm illata csapott meg, ahogy Miss Zahn felmordult, azzal egy időben, hogy az emelőrúd nekicsapódott a kőnek. Amennyire csak tudtam, kitámasztottam a sarkammal, és a térde oldalán találtam el. A nő összeroskadt, hallottam a sikolyát, de ösztönösen felém sújtott az emelőrúddal, miközben megpróbált felállni. A jobb könyökömet találta el. Hatalmas hullámban öntötte el a fájdalom a karomat, amitől azonnal lebénult. Leejtettem a fegyvert, és kénytelen voltam hátrafelé mászni, amíg nem éreztem a falat a hátamban, ott aztán fel tudtam tolni magam a bal kezem segítségével. Egy lövést hallottam, és bár hangtompítás lövés volt, a zárt térben mégis hangosan visszhangzott. Nem tudtam volna megmondani, hogy Louis hol van, de amikor talpra álltam, láttam, hogy az egyik sírkőhöz szorulva közelharcba bocsátkozott Sekulával. Az ügyvéd fegyvere a földön hevert, de a bal kezével sikerült neki Louis fegyverét távol tartania magától, miközben a jobbjaival az arcát tépte, valami puhát keresve, amibe belevájhat. Nem tudtam közbeavatkozni, mert a fájdalmai ellenére Miss Zahn felém sántikált, és újabb lehetőséget keresett, hogy lesújthasson rám. Levette a kabátját, hogy ne legyen olyan melege, és az igyekezete során, hogy engem megüthessen, a fekete blúz gombjai leszakadtak. Ahogy rávetült a fény, megpillantottam a bőrén lévő tetoválásokat. Mintha mozogtak volna a lámpa fényében, az arcok eltorzultak, a hatalmas szemek pislogtak, a pupillák kitágultak. Kinyílt egy száj, felfedve az apró, macskaszerű fogakat. Megfordult egy fej, pisze orra tovább lapult, mintha csak belül egy másik lény keményen nyomná az epidermiszt bentről, hogy a külvilágra kitörjön. A nő egész testén nyüzsgtek a különös alakok, képtelen voltam levenni a szemem róluk. Szinte hipnotikus hatással volt rám, átfutott az agyamon, lehet, hogy így köti gúzsba az áldozatait, mielőtt elkapná őket, transzba ejti, mielőtt legyilkolná őket.

A jobb kezem lüktetett, és úgy éreztem, hogy a hőség minden nedvességet elszívott a testemből. Nem értettem, hogy a nő miért nem lőtt le egyszerűen. Hátratántorodtam, amikor Miss Zahn cselből felém mozdult. Elveszítettem az egyensúlyomat, és az emelőrúd már majdnem lesújtott a fejemre, amikor megszólalt egy hang:

– Hé, te kurva! – és egy csizmás láb állon találta a nőt, egy hangos csattanás mellett ripityára törve azt. A szeme lecsukódott a döbbenettől, és a félhomályban mintha úgy láttam volna, hogy a testén lévő arcok is ezt tették, rövid időre lehunyták magukat a szemek, a szájak néma kiáltásra nyíltak a fájdalomtól. Miss Zahn felpillantott oda, ahol Angel feküdt oldalvást a lépcsőn, a mennyezet szintje alatt egy fokkal. A jobb lába még mindig ki volt nyújtva, és felette ott meredezett a .45-ös fegyver.

Miss Zahn leejtette az emelőt, és felemelte a bal kezét. Angel tüzelt, és a golyó átütötte a nő tenyerét. Miss Zahn lecsúszott a fal mellett, sötét csíkot hagyva maga után. Az egyik szeme nyitva volt, de a másik egy fekete-vörös seb volt. Pislogott egyet, és a bőrére tetovált szemek is mintha pislogtak volna, aztán lecsukódott a szeme, és a festett szemhéjak is lassan elernyedtek, míg aztán az utolsó is követte.

Ahogy a nő meghalt, mintha az összes energia elszállt volna Sekulából is. Megrogyant, és Louis azonnal rátalált a kedvező alkalomra, amelyre eddig várt. Sikerült a fegyver csövét a Sekula álla alatti puha húsba nyomnia, és meghúzta a ravaszt. A lövés hangja visszhangzott egy darabig körülöttünk, a hang szinte materializálódott, ahogy nekicsapódott a boltívnek. Louis elengedte Sekulát, hagyta, hogy a földre zuhanjon.

– Félbehagyta a mozdulatot – mondta Louis Sekulára. – Már rám fogta a fegyverét, és aztán megállt.

Döbrentnek tűnt.

– Korábban azt mondta nekem, hogy nem hiszi, hogy képes lenne megölni valakit – mondtam. – Talán igaza volt.

Nekidőltem a kriptá nedves falának. Rettenetesen fájt a karom, de azt hiszem, csontom

nem tört. Köszönetképpen Angel felé biccentettem, aki visszatért a helyére az osszárumban. Előttünk ott volt a nyílás a falon.

– Ezúttal csak utánad – közölte Louis.

Miss Zahn és Sekula holttestére pillantottam.

– Legalább most jól látom majd azt, aki meg akar támadni bennünket – jegyeztem meg.

– Volt fegyvere – mondta Louis, és a Miss Zahn övébe dugott pisztolyra mutatott. – Le is löhetett volna.

– Élve akart – feleltem.

– Miért? Ilyen erős a vonzerőd?

Megráztam a fejem.

– Azt hitte, hogy olyan vagyok, mint ő és Brightwell.

Lehajoltam, és beléptem a nyílásba, Louis mögöttem. Egy hosszú alagútba kerültünk, a mennyezet úgy száznyolcvan centi magas lehetett, ezért Louis nem tudott teljesen felegyenesedni. Az alagút beleveszett a sötétbe, kissé jobbra hajlott. Mindkét oldalon falfülkék, vagy cellák voltak. A legtöbbjükben nem volt más, csak egy kő nyughely, bár néhányban voltak törött edények és régi borosüvegek a földön, ami arra utalt, hogy valamikor járt itt valaki. A nyomok és maradványok alapján úgy tűnt, hogy mindegyiket be lehetett zárni egykor. A rácsos kaput fel lehetett emelni, és le lehetett engedni egy csiga- és láncrendszer segítségével, ami a fülkén kívül volt. Majdnem minden fülkénél hiányzott a rács, de a jobb oldalon egy olyanhoz értünk, ami le volt engedve. Amikor a lámpával bevilágítottunk, a lámpa fénye rongyos ruhával borított emberi maradványokra esett. A koponyán még most is volt néhány hajszál, és a ruházat viszonylag ép volt. Borzalmas bűz áradt ki a cellából.

– Mi ez a hely? – kérdezte Louis.

– Úgy néz ki, mint egy börtön.

– És erről a vendégről, úgy tűnik, hogy elfeledkeztek.

Valami mocorgott a bezárt cellában. Egy patkány, gondoltam. Csak egy patkány. Annak kell lennie. Akárki is fekszik ott a cellában, már régen halott. Foszlányokban lóg a bőre, megsárgultak a csontjai, ennyi.

Aztán a kőágyon heverő ember megmozdult. A körmei a követ kaparták, a jobb lába alig észrevehetően kinyúlt, és kissé elfordította a fejét. Látszott, hogy hatalmas erőfeszítésbe kerül mindez. Láttam minden egyes legyengült izmot, ahogy mozdulni készült az összeaszalódott karban, minden egyes ín megfeszült az arcán, ahogy próbált megszólalni. A bőr teljesen ráfeszült a koponyájára, mintha az arcvonásait lassan be akarná szippantani a csont. A szeme rothadt gyümölcsként ült a szegmögdrében, alig lehetett látni az aszott kéz mögött, amivel megpróbálta védeni a fénytől, miközben ezzel egy időben igyekezett mögéje is látni.

Louis hátralépett egyet.

– Hogy lehet az, hogy még mindig életben van? – kérdezte. Képtelen volt palástolni a döbbenetét. Még soha nem hallottam így beszélni korábban.

Mint egy izotóp fél élete, csak így tudom magyarázni a dolgot. Maga a halál folyamata jelen van, de a vég elképzelhetetlenül sokáig késleltetett. Talán ez az ember, ugyanúgy, mint Kittim, ennek a bizonyítéka.

– Nem érdekes – feleltem. – Hagyjuk.

Láttam, hogy Louis felemeli a pisztolyt. Meglepett a mozdulat. Louis nem a szokványos irgalom embere. Rátettem a kezem a pisztoly csövére, és erőnek erejével lassan lenyomtam.

– Ne – mondtam.

A lény ott a köpriccsen megpróbált megszólalni. Láttam a végső kétségbeesést a szemében, és már majdnem én is megéreztem Louis szánalmából egy keveset. Elfordultam, és hallottam, hogy Louis is követi a példámat.

Ekkorra már mélyen benn jártunk a föld alatt, távol a temetőtől. Az irányból, amerre

haladtunk, úgy sejtettem, hogy valahol az osszárium és a közelben lévő, korábbi monostor helye között lehetünk. Itt még több cella volt, nagyon soknál le volt engedve a rács, de csak egy-kettőbe pillantottam be, miközben elhaladtunk előttük. Azok, akiket ide zártak, mostanra nyilvánvalóan halottak lehetnek. Valószínűleg hibát követtek el, gondoltam. Olyan volt, mint azok a régi boszorkányperek. Ha a gyanúsított meghalt, ártatlan volt, ha életben maradt, akkor bűnös.

Egyre nagyobb lett a hőség. A falak úgy felforrósodtak, hogy nem lehetett megérinteni őket, és a ruháink olyan ólomnehezekké váltak, hogy kénytelenek voltunk útközben megszabadulni a kabátunktól és a zakónktól. Zúgott a fejem. És mintha belevegyült volna néhány távoli szó a levegőbe, csak éppen ez már nem olyan volt, mint egy régi varázsige töredéke, amit valami örült mondogat. Ez hívogatott, *siettetett*.

Fényt láttunk magunk előtt. Egy kör alakú terem tárult elénk, sorban nyitott cellákkal, középen három lámpással. Mögöttük látszott Brightwell hájas alakja. Egy üres falon munkálkodott, egy emelővel próbált meg kiszabadítani belőle egy téglakövet körülbelül a fejével egy szintben. Mellette volt a csuklyás, köpenyes alak, lehajtott fejjel állt. Brightwell fedezte fel először a jelenlétünket, hirtelen megpördült, az emelő még mindig a kezében volt. Azt hittem, hogy fegyverért fog nyúlni, de nem tette. Inkább szinte elégedettnak tűnt. A szája eltorzult, az alsó ajka összevissza öltésekkel volt összevarrva, ahol Reid a végső küzdelemben megharapta.

– Tudtam – mondta. – Tudtam, hogy eljössz.

A jobb oldalán álló alak levette a csuklyát. Egy nőt láttam, ősz haja lazán lógott, aztán megpillantottam az arcát is. A lámpa fényében Claudia Stern vékony, finom csontú arca egy éhes ragadozóévá lett. Az arcbőre sápadt volt, és száraz, és amikor kinyitotta a száját, úgy láttam, mintha a fogai sokkal hosszabbak volnának, mint korábban. Egy fehér folt volt a jobb szemében, amit korábban elrejtett egy kontaktlencse. Brightwell átnyújtotta neki az emelőrudat, de a nő nem mozdult felénk, és nem is lépett fel fenyegetően.

– Már majdnem végeztünk – mondta. – Milyen jó, hogy itt vannak, hogy ezt látják!

Beillesztette az emelőt a résbe, amit Brightwell csinált, és megfeszítette. Láttam, hogy a kő megmozdul. A nő újra elrendezte az emelőrudat, majd keményen lenyomta. A kő kimozdult vagy harmincfokos szögben, aztán függőleges helyzetbe dőlt. Feltárult a rés, és mintha valamit láttam volna benne fényleni. Claudia Stern egy utolsó erőfeszítéssel kilökte a követ, amely lezuhant a földre. A nő tovább tágitotta a részt, most már sokkal könnyebben haladt, hogy az első téglakövet eltávolította. Megállíthattam volna, de nem tettem. Rájöttem, hogy én is akarom tudni, hogy mi rejtőzik a fal mögött. Látni akartam a *Fekete Angyalt*. Már jól látszott egy hatalmas ezüstdarab a lyukon keresztül. Ki tudtam venni egy bordát, meg egy karszerű valami egy részét. Az alak elnagyolt volt, és befejezetlen, mindenhol megszilárdult ezüstcseppek voltak rajta, mint megannyi megfagyott könnycsepp.

Hirtelen, mintha csak valami váratlan érzés hatására tenné, Claudia Stern ledobta az emelővasat, és bedugta a kezét a lyukba.

Beletelt egy kis időbe, amíg rájöttem, hogy a hőmérséklet újra emelkedik, már rettenetesen meleg volt a teremben, úgy éreztem, mintha felhólyagosodna a bőröm, megégne, mint amikor az ember védelem nélkül áll a tűző napon. Lenéztem a bőrömrre, szinte azt várva, hogy vörösödni látom, miközben figyelem. A hang a fejemben már sokkal erősebb volt, a suttogások egész hullámává vált, mint amikor egy hatalmas vízesésben zubog a víz. Nem tudtam pontosan, mit suttognak, de a jelentésére rájöttem. Nem messze attól, ahol Stern állt, folyadék kezdett el szivárogni a vakolat résein keresztül, majd szép lassan elkezdett csurogni a falakon, olyan volt, mint a higany. Láttam, ahogy gőzölög, és éreztem, ahogy ég a por. Akármilyen is rejtőzött a fal mögött, olvadni kezdett, és az ezüst kezdte megadni magát, hogy felfedje azt, ami alatta volt. Stern Brightwellre nézett, láttam a meglepődést az arcán. Nyilvánvaló volt, hogy nem ezt várta. Minden előkészületük arra utalt, hogy vissza akarják

vinni a szobrot New Yorkba, és nem számítottak arra, hogy kiolvad, és a lábuk köré folyik. Meghallottam egy hangot a fal mögül, olyan volt, mint a szárnycsapkodás. A hang visszahozott a jelenbe, emlékeztetve arra, mit is kell tennem.

Brightwellre fogtam a pisztolyom.

– Állítsa le a nőt!

Brightwell nem mozdult.

– Nem fogja használni – mondta. – Visszajövünk.

Mellettem Louis mintha félrerántotta volna a fejét.

Az arcvonásai eltorzultak fájdalmában, és a füléhez kapta a bal kezét. Aztán már én is hallottam. Egy egész kórusra való hang, könyörgő kakofóniába olvadva. Valahonnan mélyről, Brightwellből jött az egész.

Az ezüstszepek már egész erekké álltak össze, a fal minden repedéséből ömlöttek. Mintha megint hangot hallottam volna a fal mögül, de olyan nagy zaj volt a fejemben, hogy nem voltam benne egészen biztos.

– Maga egy beteg, rászédett ember – közöltem Brightwell-lel.

– Tudod, hogy igaz minden – felelte ő. – Érzed belülről.

Megráztam a fejem.

– Téved.

– Nincs üdvözlés számodra, egyikünk számára sincs – mondta Brightwell. – Az Isten megfosztott a feleségedtől, a gyerekedtől. El fogja venni a másik nőt is, és a második gyereket is tőled, őt nem érdekli. Azt hiszed, hogy ő hagyta volna, hogy úgy szenvedjenek, ahogy szenvedtek, ha tényleg érdekelte volna, ha bárki is számítana neki? Akkor miért benne hiszel, és nem bennünk? Miért reménykedsz még mindig benne?

Próbáltam meglegelni a hangomat, de mintha égtek volna a hangszálaim.

– Mert veletek semmilyen remény nincs – feleltem neki.

Ráemeltem a fegyvert.

– Nem fogsz megölni – mondta még egyszer, de most már egy kis kétséget éreztem ki a hangjából.

Hirtelen megmozdult. Egyszerre volt ott mindenhol, és sehol. A fülemben hallottam a hangját, éreztem a kezét a bőrömön. Kinyílt a szája, felfedve azokat a kissé csorba fogakat, amelyek belém martak, a vérem a szájába csorgott, ahogy belém vájt.

Háromszor tüzeltem, és akkor vége lett a zűrzavarnak. Brightwell bal bokáját szétzúzta az egyik lövésem, és egy másik a térde alatt találta el. Azt hittem, hogy a harmadik lövés nem talált, de aztán megláttam a vörös foltot a hasán. Egy fegyver jelent meg Brightwell kezében. Megpróbálta rám emelni, de Louis már rajta volt, és félrelökte a kezét.

Elrohantam mindkettejük mellett, Claudia Stern irányába. Csak az orra előtt lévő falra figyelt, teljesen megbabonázta, ami a szeme előtt zajlott. A földön a fém már hűlni kezdett a lába körül, és a falak réseiben sem lehetett többé látni ezüstolvadékot. Néhány fekete bordát viszont igen, amit vékony réteg bőr fedett, és a körül a rész körül, ahol Claudia Stern keze hozzáért, az ezüst helyét minden irányban egyre inkább átvette. Megragadtam a nő vállát, és elrántottam a faltól, hogy megbontsam a kapcsolatát azzal a valamivel, ami ott benn volt. Dühödten sikoltozott, és a hangját mélyen a fal mögül is visszhangozta valami. Az ujjai az arcomba vájtak, és a lábával a sípcsontomat rugdosta. Még láttam a bal kezében lévő penge villanását, és a kés máris keresztülszántott a mellkasomon, egy hatalmas sebet ejtve a bal oldalamtól egészen a kulcsontomig. Erősen az arcába vágtam a tenyerem aljával, mire ő megtántorodott. Újra lecsaptam, amitől hátrálni kezdett, míg egyszer csak ez egyik celláig nem ért. Megpróbálta még egyszer belém mártani a kést, de sikerült kirúgnom alóla a lábait, és a földre zuhant. Rávettem magam, kiszedtem a kést a kezéből, rátettem a lábam a csuklójára, hogy ne tudjon támadni. Megpróbált négykézlábra állni, de újra belerúgtam, és telibe találtam. Allati üvöltést hallatott, aztán nem mozdult.

Kihátráltam a cellából. Az ezüst már nem folyt a falból, és úgy tűnt, a hőség is eloszlott. Az ezüsterecskék a falakon és a földön megszilárdultak, és többé már nem hallottam hangot a fal mögül, sem képzeletbelit, sem pedig valódit. Odamentem, ahol Brightwell feküdt. Louis feltépte az inge elejét, felfedve májfoltos hasát. A seb nagyon vérzett, de még mindig életben volt.

– Túl fogja élni, ha kórházba visszük – közölte Louis.

– Neked kell eldöntened – feleltem. – Alice hozzád tartozott, egyik részed volt.

Louis hátralépett egyet, és leengedte a fegyverét.

– Nem – mondta. – Nem tudom, miért, de te csináld.

Brightwell hangja halk volt, de az arca eltorzult a fájdalomtól.

– Ha megölsz, megtalállak – mondta. – Valamikor majd megtalállak, újra és újra, akármennyi időbe telik is. Én leszek a te Istened. Mindent el fogok pusztítani, amit szeretsz, és kényszeríteni foglak arra, hogy nézd, amint darabokra szaggatom mindezt. És aztán ketten leereszkedünk egy sötét helyre, és veled leszek. Nem lesz számodra megváltás, sem irgalom, sem remény.

Vett egy nagy, reszelős lélegzetet. Még mindig hallottam a furcsa hangzavart, de valahogy másképpen. Várákozás és egyre erősebb öröm vegyült belé.

– Nem lesz kegyelem – suttopta. – Legfőképpen kegyelem nem lesz.

A vére egyre jobban szétfolyt a földön. Követte a kőlapok közötti réseket, és lassan egyfajta geometrikus ábrát rajzolt ki maga körül, miközben egyre közelebb jutott ahhoz a cellához, ahol Claudia Stern feküdt. Már magánál volt, de nagyon gyenge és zavarodott volt. Brightwell felé nyújtotta a kezét, aki észrevette a mozdulatot, és ránézett.

Felemeltem a fegyvert.

– Eljövök érted – mondta Brightwell.

– Igen – mondta a nő is. – Tudom, hogy így lesz.

Brightwell köhögni kezdett, és a sebet kaparászta a hasán.

– Mindegyikért eljövök – mondta.

A homloka közepébe lőttem, és megszűnt létezni. Még egy utolsó lélegzet hagyta el a testét. Éreztem, ahogy hideg csapja meg az arcom, aztán sós ízt és friss levegőt, amint a kórus végre elcsendesedett.

Claudia Stern a földön csúszott, megpróbált újra odajutni ahhoz a valamihez, ami még mindig be volt zárva a fal mögé. Mozdultam, hogy megállítsam, de ekkor lépések hangzottak fel mögöttem, az alagútban mögöttünk. Louis és én megfordultunk, hogy szembenézzünk a közeledőkkel.

Bartek jelent meg a nyílásban. Angel is vele volt, látszott rajta, hogy bizonytalan. Öt vagy hat másik férfi és nő is jött velük, és végül megértettem, hogy miért nem reagált senki az utcán folyó lövöldözésre, hogy miért nem cserélték le a riasztóberendezést, és hogy a térkép utolsó, leglényegesebb része hogyan került Franciaországból Sedlecbe.

– Végig tudták – mondtam. – Az egész egy csalétek volt, aztán csak arra kellett várni, hogy eljőjenek.

Négyen azok közül, akik Bartekkel jöttek, körülvettek bennünket és Claudia Sternt, aztán visszahúzták a nőt a nyitott cellába.

– Martin felfedte a titkot előttem – mondta Bartek. – Azt mondta, hogy maga végül itt lesz. Nagyon hitt magában.

– Sajnálom. Hallottam, mi történt.

– Hiányozni fog – mondta Bartek. – Azt hiszem, én másodkézből éltem az életem rajta keresztül.

Láncsörgést hallottam. Claudia Stern sikoltozni kezdett, de nem néztem oda.

– Mit csinálnak vele?

A középkorban csak úgy hívták, hogy „befalazás”. Szörnyű módja a halálnak, de még

szörnyűbb, ha nem hal meg, főként, ha feltételezzük, hogy az, aminek hiszi magát.

– És csak egy módon tudhatjuk meg.

– Sajnos így van.

– De nem fogják itt tartani?

– Mindent elviszünk egy idő múlva, és aztán újra elrejtjük. Sedlec megtette, amit vártak tőle.

– Tehát csapda volt.

– De a csalinak igazinak kellett lennie. Megérezték volna, ha a szobor nincs itt. Azt a látszatot kellett keltenünk, hogy elveszett.

Claudia Stern sikolya egyre hangosabb lett, aztán hirtelen elhallgatott.

– Jöjjön – mondta Bartek. – Ideje menni.

* * *

A templomkertben álltunk. Bartek letérdelt, és elsöpörte a havat egy sírkőről. Előtűnt egy középkorú, öltönyös ember fotója.

– Ott maradtak a holttestek – mondtam.

Bartek elmosolyodott.

– Ez egy osszárium egy templomkertben – mondta. – Nem lesz gond elrejtteni őket. Az azért sajnálatos, hogy Brightwell nem élte túl.

– Így döntöttem.

– Tudja, Martin félt tőle. És igaza volt. Mondott valamit, mielőtt meghalt?

– Megígérte, hogy rám fog találni.

Bartek gyengéden a jobb karomra tette a kezét, és megszorította kicsit.

– Hadd higgyék csak, amit akarnak. Martin mondott nekem valamit magáról, mielőtt meghalt volna. Azt mondtam, hogy ha valaki jóvátette a hibáit – mindegy, hogy mik voltak azok –, akkor az maga. Megérdemelte vagy sem, már éppen eléggé megbűnhődött. Ne tegye még nehezebbé azzal, hogy maga bünteti saját magát. Mindig fognak létezni Brightwellek a világon. De mindig lesznek olyanok is, akik készen állnak arra, hogy szembeszálljanak az ilyenekkel, és azokkal a dolgokkal, amit képviselnek. De idővel maga már nem lesz közöttük. Végül megpihen majd, egy ilyen kővel a feje fölött, és újra egyesül azokkal, akiket szeretett, és akik viszontszerették magát egykoron.

De ne feledje, ahhoz, hogy megbocsátást nyerjünk, hinni kell a megbocsátás lehetőségében. Kérnie kell, és megadatik. Érti?

Bólintottam. Égett a szemem. Felidéztem a gyerekkoromban hallott szavakat, amelyek egy sötét gyóntatószékben hangzottak el láthatatlan papok szájából, és amelyek egy olyan Istentől valók, aki mérhetetlenül könyörületes.

– Áldj meg atyám, mert vétkeztem...

A szavak úgy ömlöttek belőlem, mintha a rák alakot öltött volna, és hullámokban köpné a bűnöket és a megbánást, hogy megtisztítsa a testemet. És egy idő múlva két szót hallottam viszonzásul, és Bartek arca közel hajolt az enyémhez, miközben a fülemből szöktek ki őket.

– *Te absolvo* – mondta. – Hallja? Feloldozom önt.

Hallottam, de képtelen voltam elhinni.

V.

Az évek során megéltem oly napokat,
amelyek nem fognak hiányozni egyáltalán,
És csak Isten a tudója, hogy oly magasan jártam,
mint a nap.

Közben végig melengettél,
fogtad a kezem
de most magadra maradtál.

Pinetop Seven, „Tennessee Pride”

Epilógus

A napok lehullnak, mint az elszáradt falevelek. Most minden csendes.

A fű a mocsárnál megfeketedett, és amikor a szél délkeletről fúj, füst szagát sodorja felénk. Valaki megtalálta egy bütykös hattyú elszenesedett testét a vízen lebegve, és cickányokra meg vadnyulakra is ráleltek összeéve a megperzselődött aljnövényzet között. A kutya nem szeret többé arra kalandozni, amerre a tűz égett. A közelmúlt eseményei a két világ határát jelenítik meg: lángok csapnak fel ott, ahol nem kellene, és egy eltorzult ember fuldoklik lassan a véres vízben, miközben egy terhes nő figyel.

Nyomára jutottam az Ellen nevű fiatal prostituátnak a Fifth Avenue-n, csak néhány háztömbnyire a Times Square-től. G-Mack halála után hallottam, hogy egy új strici vette a pártfogásába, egy középkorú fickó, aki gyerekeket és nőket becsstelenített meg. Poppa Bobby-nak nevezte magát, és szerette, ha a lányai Poppának vagy Daddynak szólítják. Éjjel után járt, és én figyeltem, ahogy magányos férfiak lézengtek azokban az utcákban, ahol a lányok mint keselyűk köröztek a sebesült vad körül. Az ott lakók kerülgették a kurvákat, mostanra már elfogadták az efféle látványt, miközben a késő esti turisták kínos érzésekkel haladtak el mellettük, alig mertek rájuk nézni. A férfiak tekintete talán megpihent egy-egy pillanatra valamelyikükön, mielőtt újra az utcára vagy a partnerük arcára figyeltek volna. Egy kis vízpermet hullott titkon, lágyan, elégedetlenségük elvetett magjára.

Ellen most más volt. Korábban volt benne némi keménység, nagyon magabiztosan viselkedett, még ha valójában nem is érezte magát annak, és ez elegendő volt ahhoz, hogy azt az életet élje, amit rákényszerítettek. De most figyeltem, ahogy a sarkon állt. Szinte törékenynek tűnt. Mintha valami megpattant volna benne, sokkal fiatalabbnak tűnt, mint amennyi valójában volt. Úgy véltem, hogy ez pont kapóra jött Poppa Bobby-nak, mivel jobban el tudta őt adni olyan férfiaknak, akik a tizennégy-tizenöt éves lányokat szeretik.

Az épülettömb felénél pillantottam meg Poppa Bobbyt. Egy bolt kirakatának dőlt, újságot olvasott. Mint a stricik legtöbbször, ő is egy kicsit távolabb állt a kurváitól. Amikor egy kuncsaft közeledett az egyik „csapattársához”, ahogy a lányokat hívta, akkor az általában Bobby felé kezdett el sétálni a férfival. Részben azért, hogy ne vonja magára az esetlegesen lesben álló – mondjuk a sarkon valaki mással beszélgető, gyanú felett álló – zsaruk figyelmét, részben pedig azért, hogy a stricinek legyen ideje a nyomukba eredni, talán még ki is hallgathatja az egyezkedésüket, nehogy a lány valamiképpen átverje. Ha volt rá mód, Bobby jobban szerette, ha nincs az ügyfelekhez semmi köze. Tudta, hogy kellemetlenül érzi magát, ha egy férfival kell egyezkednie, arról nem is beszélve, hogy mindenféle illúziót szétzúzna, amit a kuncsaft esetleg dédelgetett magában az előttük álló tranzakcióval kapcsolatosan. És ha az ügyfélről esetleg mégiscsak kiderülne, hogy álház zsaru, akkor Bobbyt semmi sem köti a lánnyhoz.

Figyeltem a fickót, aki felmérte Ellent a metró bejáratából. Alacsony volt, és sápadt, egy Dodgers-sapka volt a fejébe húzva. De nem sikerült eltakarnia a szemét, csak még jobban látszott a belőle áradó éhség. A jobb keze megállás nélkül babrált egy kis ezüstkerecskét, ami a bal csuklóján lógott egy bőrszíjon. Íme, egy felesleges ajándék valami paptól vagy terapeutától, hogy ha éppen rájön a készítés, érintse csak meg, és abból merítsen erőt ahhoz, hogy ellenálljon a kísértésnek. Csakhogy éppen a kereszt érintése az előkészületek részévé vált, a szexualitás és a kiteljesedés jelképévé. Minden egyes simítással nőtt a vágya és izgatottsága, a szex és az imádás elválaszthatatlanul összefonódott, egyetlen vétekké lett.

A férfi végül úgy döntött, hogy elindul a lány felé, de én is nekiindultam, és én értem oda előbb. Az alak mondani akart valamit, de én figyelmeztetésképpen felemeltem az ujjam, és ő, kelletlenül ugyan, de visszakozott, majd beleolvadt a tömegbe, hogy újabb áldozatot találjon gyötrő vágya kielégítésére.

Nem vette észre, de egy baljós alak mozdult meg a falnál, és elkezdte követni.

Egy kis időbe telt, amíg Ellen felismert. Amikor rájött, ki vagyok, megpróbált kikerülni, abban bízva, hogy ezzel felhívja magára Poppa Bobby figyelmét. De szerencsétlenségére Poppa Bobby éppen mással volt elfoglalva. Két hatalmas olasz–amerikai fogta szorosan közre, az egyikük még egy fegyvert is az oldalába nyomott. Toni Fulci nevetett. A karját Poppa Bobby válla köré fonta, és egész egyszerűen megparancsolta neki, hogy ne vessen vele együtt, mert Bobby szája is kinyílt kelletlenül, mint valami narancs, amit leejtettek. Tony testvére, Paulie mögöttük állt, a jobb keze a zakója zsebében volt, a balt pedig pörölyként ökölbe szorítva az oldalánál tartotta. Egy járó motorú, piszkos, fehér kocsihoz vezették Bobbyt. A sofőrülésben Jackie Garner ült. Bólintott egyet felém, alig észrevehetően, aztán Bobbyt hátralökték, és a kocsi elhúzott.

– Hová viszik? – kérdezte Ellen.

– Ne törődj vele.

– Visszajön?

– Nem.

Zavarodottnak tűnt.

– Mit fogok csinálni nélküle? Nincs pénzem, nincsen hová menjek.

Elkezdte az alsó ajkát harapdálni. Azt hittem, mindjárt elsírja magát.

– A neved Jennifer Fleming – mondtam. – Spokaneból jöttél, és tizenhét éves vagy. Az anyád hat hónappal ezelőtt jelentette az eltűnésedet. A barátját azóta testi sértés, tiltott anyagok terjesztésének szándékával való birtoklása és kiskorúak molesztálásának vádjával letartóztatták, utóbbit azoknak a fotóknak az alapján, amiket az anyáddal közös lakásban találtak. A fotókon ott a dátum is. Amikor készültek, tizenöt éves voltál. Az anyád állítja, hogy nem tudott róluk. Igaz ez?

Jennifer már sírt. Bólintott.

– Nem kell még hazamenned, ha nem akarsz. Ismerek egy asszonyt, aki menedéketthont vezet az állam északi részén. Egész jól néz ki, és ott volna időd gondolkozni. Meglenne a saját szobád, és erdők meg zöld rétek is vannak a környéken, ahol sétálhatsz. Ha úgy gondolsz, az anyád is meglátogathatna, és beszélgethetnétek, de nem kell addig találkoznod vele, amíg készen nem állsz rá.

Nem tudom, mit vártam tőle. Akár el is sétálhatott volna, találhatott volna menedéket valamelyik idősebb prostituátnál. Végül is semmi oka nem volt, hogy bízzon bennem. Az olyan férfiak, mint G-Mack és Poppa Bobby valószínűleg szintén védelmet ajánlottak neki, és aztán súlyos árat fizetett érte.

De nem hagyott faképnél. Letörölte a könnyeit a kézfejjével, és hirtelen egy kis, elveszett leányka állt előttem. Az a nő, akinek a szerepébe belekényszerítették, teljesen eltűnt, és a helyét elfoglalta a kislány, aki ténylegesen volt.

– Mehetünk? – kérdezte.

– Igen, mehetünk.

Mögém pillantott, oldalvást. Megfordultam, és láttam, hogy két férfi közeledik. Az egyik vékony volt, és fekete, a nyakában és a csuklóján aranyláncok. A másik egy kövér fehér volt, piros steppelt dzseki és viseltes tornacipő volt rajta.

– Mi a picsát művelsz? – kérdezte a fehér. – Hol van Bobby?

– Nézz hátra – feleltem.

– Mi?

– Jól hallottad, nézz hátra.

Megtette. Gyors mozdulat volt, ahogy egy kutya egy légy felé kap. A metrójárónál, alig három méterre tőlünk ott állt Angel, és bennünket figyelt. Louis éppen most csatlakozott hozzá. Beledobott valamit a szemetesbe, menet közben. Olyan volt, mintha egy Dodgers-sapka lett volna.

- A francba! – mondta a fehér fickó.
- Ha nem tűnök el, azok az emberek kinyírnak benneteket.
- Egymásra néztek.
- Úgysem kedveltem Bobbyt – mondta a fehér.
- Ki az a Bobby? – kérdezte a másik.

Elmentek, és én is elindultam Jenniferrel. Angel és Louis a nyomunkban maradt, amíg oda nem értünk a parkolóházba a kocsinhoz. Északnyugatnak indultunk a csillag nélküli égbolt alatt. Jennifer az út egy részét átaludta, aztán talált egy állomást a rádión, ami tetszett neki. Emmylou Harris Lennon és McCartney számát énekelte a „Here, There and Everywhere”-t, egy olyan változatot, amit sokan még soha nem hallottak, pedig nem ártana nekik.

- Ez jó lesz? – kérdezte Jennifer.
- Jó.
- Szeretem a Beatlest. Az ő verziójuk jobb, de ez is megteszi. Szomorúbb.
- Néha a szomorú is jó.
- Van felesége? – kérdezte hirtelen.
- Nincs.
- És barátnője?

Nem tudtam, mit válaszoljak.

– Volt, de már nincs. De van egy kislányom. Volt egy másik is régebben, de meghalt, őt is Jennifernek hívták.

- Ezért jött el értem, mert ugyanaz a nevünk?
- Ha így is volt, nem mindegy?
- De igen. Mi lesz Poppa Bobbyval?

Nem válaszoltam.

– Ó – mondta, és aztán egy ideig nem szólt semmit. Aztán: – Tudja, ott voltam azon az éjszakán, amikor G-Macket megölték. Nem az volt az igazi neve. Az igazi neve Tyrone volt.

Már letértünk az autópályáról, mindentől távol voltunk. Alig volt forgalom. Vörös fények tartottak felfelé, mintha csak két szentjánosbogár lenne előttünk, ahogy egy autó egy számunkra még láthatatlan dombon haladt felfelé.

– Nem láttam azt az embert, aki megölte – mondta. – Eljöttem onnan, mielőtt a rendőrség megérkezett. Nem akartam bajba kerülni. Aztán megtaláltak, kérdezősködtek arról az éjszakáról, de én azt mondtam nekik, hogy nem volt aznap éjjel senki G-Mackkel, amikor meghalt.

Kibámult az ablakon. Az arca visszatükröződött az üvegben.

– Tudok titkot tartani, csak ezt akarom mondani – tette még hozzá. – Nem fogom elmondani. Nem láttam azt az embert, aki megölte Tyrone-t, de hallottam, hogy mit mondott, mielőtt meghúzta volna a ravaszt.

Nem fordította el az arcát az ablaktól.

- Nem fogom másnak elmondani – szólt. – Csak hogy tudja, egy léleknek sem.
- Mit mondott? – kérdeztem.
- Azt mondta, „Vér volt a véremből”.

Még mindig dobozok állnak a bejáratnál, és ruhák hevernek a székeken. Néhányuk Rachelé, néhány pedig Samé. Ma temették Ellis Chambers fiát, Neilt, de nem mentem el a temetésre. Azoknak kell tartogatnunk magunkat, akiket meg tudunk óvni. Ezt mondogatom magamnak.

A ház nagyon csendes.

Egy kis idővel ezelőtt lesétáltam a tengerpartra. A szél nyugat felől fújt, enyhe szellő simogatta az arcom, amikor a szárazföld felé néztem, és hangokat hallottam, a mélyébe hívogató tenger felé suhantukban suttogtak nekem. Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy

átmossanak a hangok, érintésük olyan volt, mint a selyem. Valahol mélyen bennem pengettek egy húrt, aztán feloldódtak, szertefoszlottak a szélben. Felnéztem az égre, de nem láttam csillagokat, se a holdat, se fényt.

Az éj sötétjén túl Brightwell várakozik.

Egy pokrócba csavarva elaludtam a fonott széken, a tornác hűvösén. A hideg ellenére nem akartam bemenni, és lefeküdni abba az ágyba, ahol még nem is olyan régen Rachel is feküdt. Nem akartam a közös életünkre emlékeztető üres ágyat bámulni. De valami felébresztett. A ház már nem volt csendes. Megnyikordult a konyhai szék. Becsukódott egy ajtó. Hallottam valamit, talán lépések zaja lehetett, és egy gyereknevetése.

Megmondtuk neked, hogy el fog menni.

Az én döntésem volt. Nem fogok több nevet vésni a palimpszesztre, ami a szívem. Jóváteszek mindent, és megbocsáttatnak majd a bűneim.

A szél befurakodott az előtérbe, és éneke felhangzott a mozdulatlan, sötét éjben. Éreztem, hogy valami közeleg.

De mi soha nem hagyunk el.

Minden így lesz jól.